RICARDI DAWESII
MISCELLANEA CRITICA

TYPIS QUARTUM

EXCUSA PRODEUNT EX RECENSIONE

ET

CUM NOTIS

THOMÆ KIDD, A.M.

E COLL. S.S. TRIN. CANT.

ACCEDUNT

APPENDICIS LOCO R. D. LUSUS JUVENILES,

MILTONI P. A. GRÆCÆ METAPHRASEOS SPECIMEN INTEGRUM,

ET

EXCERPTA E LIBELLO ANGLICE SCRIPTO,

"TITTLE-TATTLE-MONGERS."

CANTABRIGIÆ

Typis Academicis excudit J. Smith.

VENEUNT LONDINI APUD CADELL ET DAVIES.

CANTABRIGIÆ APUD DEIGHTON ET FILIOS; OXONII APUD PARKER.

MDCCCXVII.

Price Twelve Shillings in boards.

VIRO HUMANISSIMO

THOMÆ TYRWHITTO

EQUITI AURATO

HOSTIARIO REGIS AB ATRA VIRGA NUNCUPATO

AUGUSTISSIMI

GEORGII WALLIARUM PRINCIPIS

BRITANNIARUM REGENTIS

TITULO CORNUBIÆ DUCIS

E CONCILIO

CRITICI FELICI JUDICANDI SOLERTIA PRÆCLARI

THOMÆ TYRWHITTI

FRATRIS FILIO

ET

LITTERARUM GRÆCARUM PATRONO

THOMAS KIDD

VOLUMEN HOC

GRATI ET OBSEQUENTIS ANIMI

PIGNUS ET MONIMENTUM

D. D. D.

" VIRO ORNATISSIMO

THOMÆ TYRWHITT

HANC DAWESII

MISCELLANEORUM CRITICORUM

ALTERAM EDITIONEM

HONORIS CAUSA

ET GRATI ANIMI TESTIMONIO

D. D. D.

THOMAS BURGESS."

PRÆFATIO.

De *Miscellaneorum Criticorum* utilitate dicturus, non abs re erit exiguum vitæ curriculum *Dawesio* nostro datum, quantum mihi compertum est, et summam ejus ingenii indolem, quam potero, brevissime interserere.

Ricàrdus Dawesius vico Anglice dicto *Market-Bosworth* in Agro Leicestrensi Anno sacro 1708 oriundus potius ingenio quam proavorum stemmate inclaruit. Primis litteris sub tutela *Antonii Blackwall*, magistri fidelis, imbuebatur; sed ad majora indies enixus culturæ causa ad Ludum Carthusianum, si rite audita recordor, protenus transiit; et anno 1725. Collegium Emanuelense apud Cantabrigienses *Dawesium* inter alumnos suos cooptarunt. Anno 1727. Idyllium, quod inter "Academiæ Cantabrigiensis *Luctus ob obitum Augustissimi Regis*, Georgii I. *et Gaudia ob accessum* Georgii II." adservatur, scite et commode compegit; quod si volventibus annis quispiam e discipulis ejus vocabulum λὐ˜πης ita decurtatum usurpasset, sub ferula Orbilii plagosi certe trepidasset. Hunc Dawesii juvenis lapsum quovis pretio sibi monstratum optavisset *Toupius*. Vide App. pp. 1*—4*.

Anno 1729. gradum Baccalaurei in Artibus subiit.

1731. in Collegii sui socios adscriptus est.

1733. ad gradum Magistri in Artibus escendit.

1734. honorem *Bedelli armigeri*, ut vocant, in hac Academia petebat, ambiebat: sed repulsam tulit.

1736. "*Gratulationem* Academiæ Cantabrigiensis *auspicatissimas* Frederici Walliæ Principis *et* Augustæ Principissæ Saxo-Gothæ *nuptias celebrantis*" carminibus Græcis ditavit. Eodem anno Specimen lib. I. *Paradisi Amissi* Græca versione donati edidit; quod in hoc volumen, tanquam Appendicem quandam, contuli. Hac ætate vixit Bentleius septuagenarius, qui juvenem laudis cupidum ad sui imitationem sensim succenderat. Sed in virum summum, proh dolor, odio inexorabili flagrabat *Dawesius*.

10. Jul. 1738. Ludo litterario apud *Novocastrenses* præpositus est, et per decennium exstitit Magister ornatissimus.

31. Maii, 1744. Epistolam ad *J. Taylorum* optimæ sane frugis plenissimam, et humanitatis amabile indicium dedit. Hæc ipsa, nisi esset unius *Burneii*, V. Cl., ope vindicata, ut aliæ fortasse multæ, reticentia posterorum insepulta esset. Vide Append. ad *R. B.* Commerc. Epist. pp. 319—330. Hæc epistola, quam in Appendice exhibemus, anni, quo data fuerit, nullam notam præfert.

1745. Miscellanea Critica Cantabrigiæ, typis Academicis excusa in medium attulit ope *Henrici Hubbard*, A. M. Coll. Eman., et *Caroli Mason*, A. M.

S. S. Trin. Coll., Sociorum, qui in operarum vitiis corrigendis mutuo sibi opitulabantur. Hac de re me certiorem fecit vir eruditissimus, RICARDUS FARMER, Coll. Eman. quondam Magister celeberrimus.

Dawesium, acuto et perspicaci judicio præditum, sese Bentleii inimicis addixisse, et in "hoc aureo "libello" "Britanniæ decus immortale" inspersisse, sine luctu commemorare non possum. "Huc enim referre soleo, quod in Miscellaneis Criticis occasionem qualemcunque arripiat de laudibus Bentleianis detrahendi, illumque etiam Dissertationis Phalarideæ auctorem, nihil in Græcis cognovisse, nisi ex Indicibus petitum. Indicibus quidem vel aliorum, vel a se ipso ex sua Adversariorum supellectile confectis usum fuisse, probabile est. Et quidni usus fuerit? In re subtili, ubi maxime omnium fallax esse solet memoria, cur exprobretur, quod memoriæ adjumento sit, omnino nescio. Hanc vero Indicum opem nemo minus desideret, quam Bentleius. Et qui dicat auctorem Phalarideæ Dissertationis omnes doctrinæ suæ copias ab istis adminiculis vel hausisse, vel potuisse etiam; ne eum plane iniquum fecerint partium studia." *Burgessius.*

1747. Libellum horis subsecivis conscriptum, et *Tittle-tattle-mongers* nuncupatum, in viros, qui municipii sui rebus civilibus præfuerunt, inconsulto emisit. Particulam ex hoc libello maxime memorabilem et scitu dignam in Appendicem conjeci.

25. Sept. 1749. rude emeritus otio sine dignitate fruebatur vico Anglice dicto *Heworth-shore;* et,

quod vitæ reliquum sit, in lectiunculis atque pulsu remorum flùmen finitimum *Tyne* subigendo ægre sustentavit.

21. Martii, 1766. mortem cum vita commutavit, et in Περιβόλῳ Ecclesiæ *de Heworth-shore* ex voluntate sua mortales exuviæ requiescunt. In cippo non valde operoso exarata est laudatio viri, cujus nomen nulla unquam delebit vetustas, ne rectitudine quidem scribendi, nedum verborum lenociniis exornata; "In memory of Richard Dawes, late head master of the grammer school at Newcastle, who died the 21st of March 1766, aged 57 years." Praxitiles nescio quis Famæ signum ambas buccas inflantis, et tubæ clangore totam viciniam jamjam tremefacturæ sepulcro imposuit: sed, quod cognitu haud injucundum, non cuivis contigit tubæ os inspicienti gulam tubicinis immensam explorare. Opus autem hoc simul aspectum, et probatum erat. "Nonnulla reliquit nondum edita." Quo autem ejus scrinia jamdudum pervenerint, aut ubi terrarum lateant, plane ignoro; vide pp. 151. 584.

Utrum Ludo suo litterario præfectum minus officiose et peramanter observarint Novocastrenses, an in hoc honore tuendo sibi ipse deesset, mihi saltim non constat. Constat inter omnes vitam illum amarissimam vixisse. Isti, quibus omnia jura dominandi causâ violanda sunt, summi viri lacessendi potestatem sibi arrogarent; sed iracundiæ, invidiæ, simultati litare virum quantumvis præcellentem non decet. Mores parum circumspecte compositi oblectationis

malignæ materiem præberent; quicquid a ludi magistro cavillationum spinis ac retibus impedito minus honeste dictum excideret, in deterius detorquerent pervicaces. Veruntamen nihil illi tot tantisque dotibus prædito condonare, nihil ignoscere; dignitatem etiam suis ipsius meritis partam despicatui habere, hoc sane adeo luctuosum est, ut, si nihil quidquam aliud esset, animi de munere suo deflectentis probabilem rationem reddere posset. Quid plura? Iniquum suæ ætatis judicium spem, extremum et commune solatium, graviter imminuit, et cum morbi cruciatu confligentem, ut fertur, de sanitate ac mente tandem deturbavit. Utrum in fide Servatoris sui esset infirmus, judex esto Deus, sapientissimus et maxime benignus pectoris humani scrutator.

Ad hanc sacratissimam Musarum sedem accedens erat moribus placidis et mansuetis. Sed adulescentiæ inest maxima imbecillitas consilii; præceptoris auctoritate et leni suasu amicorum destitutus sociis minime optimis et probatissimis sese implicuit. Si Dawesium in omni vita sua satis sane morigerum, et egregie moratum exhiberem, nonne manes critici tam veri tenacis me reum mendacii agerent, et in temeritate gloriantem, tanquam impudentissimum, jurati judices pronunciarent? Immo illi in Dawesium potius sæviant, qui se nulla corruptela irretitos sentiunt.

In hac Academia, quam *Camogephyram* appellare solebat, annos duodenos commoratus est; et quoties ab aliis curis aut illecebris sese abduci pateretur, Atticorum poetarum consuetudini se totum dedidit;

Aristophanem suum nocturna versavit manu, versavit diurna. At "sibi ipse parum diffidit:" fateor equidem; et cancellis nimium angustis se ipsum circumdedisse summopere doleo. Revera non multa, sed multum et cum molestia legit; singula pedetentim exploravit, quævis minutissima diligenter et accurate perlustravit; nec nisi liquido probatis assensus est.

Ut otio abundavit, et aures ejus semper fuerunt teretes et religiosæ, Dawesius cum sodalitate etiam honesta et non prorsus ἀμούσῳ gratiam iniit, qui dictis diebus æneas machinas fastigio Templi Beatæ Mariæ suspensas, et ad divini numinis cultum Christianos plerumque advocantes, exercent atque in numerum pulsant. Illis se ductorem libentissime præbuit; et, quod multi impugnarint, exercitatione defatigatus dono, quod testamento legaverat Domina *Margareta*, cum toto choro sese recreare ac reficere non nolebat; accedebant eodem sal quoddam facetiæque libero homine digna.

Hanc qualemcunque de Dawesio notitiam acceptam refero auctori in hac re certe gravissimo, Gulielmo Paley, qui multa narrare de Dawesio memoriter et jucunde solebat. Te, τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, Τὸν τροφέα, summo in honore perpetuo habebo. Ille Ecclesiæ *de Helpeston* per annos LXIV vicarius fuit; et Ludi litterarii apud Gigglesvicenses in agro Ebor. Archididascalus fidissimus ingenuos animos ad industriam et famæ æmulationem omnibus, quæ vel caritas vel auctoritas suppeditat argumentis, per annos LIV. erigebat acuebatque:

annos LXXXV. feliciter vixit; *Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνήρ.* Is Dawesii existimationem peracri suo judicio demeruerat, quocum, dum Cantabrigiæ fuit, integerrima illi intercessit consuetudo. Terentium cum *R. D.* omni diligentia pervolutavit, et Bentleii ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ minutatim et singillatim perlegit et quodammodo expendit.

De Dawesii Latine scribendi facultate non est quod verba facerem; inest incorrupta quædam sermonis integritas; accurata et elaborate diligens elegantia; sed mihi saltim nimis curiosus, atque ingeniosus, et subinde paullo obscurior esse videtur. "Sed erit fortasse tempus, cùm magis veritati, quam consuetudini servietur, et, quod insolens modo habetur, erit tum usitatum, nostræque fortasse nimiæ verecundiæ posterorum potior audacia succedet."

Atque hæc quidem hactenus. Nunc hunc Dawesii libellum, "quem dignum" censuit *Brunckius*, "qui omnium has literas colentium manibus teratur,"* strictim percurramus.

I. Quam licentiam in hac sectione ejuravit Dawesius, in èa *Maurum* assentientem habet. Sed missis grammaticorum præceptis Latinorum exempla in hujusmodi controversiis ac certaminibus pollent. "Equidem grammaticorum auctoritatem magni facio, semperque feci, neque tamen pluris, quam eam fieri a nobis ipsi volunt; volunt autem, aut certe velle debent, sibi ut eatenus credamus, quoad ea, quæ

* Ad Aristoph. Eq. 1311.; conf. ad Ach. 238. Ran. 1405. Lys. 16.

præcipiunt, bonorum Latinorum auctoritate exemplisque nitantur; neque enim se Latini sermonis conditores, at tantummodo animadversores atque enarratores profitentur, nec nisi ex illorum diligenti observatione præcepta ipsi sua sibi nobisque instituunt." Num ea de re recte statuerit *Maurus*, penes lectorem sit judicium.

II. In hac sectione palmaria suas animadversiones tam dilucide, et succincte, et tam nullo negotio concinnavit, ut, si ad Pindari editionem animum suum appulisset, votis omnium cumulate satisfecisse jure suspicaremur.

III. Hæc particula, quamvis rebus criticis sit minus uberior, illam tamen gravitatem habet, quæ legentes afficiet et tenebit. Ad eam ubi deveneris, alia quædam, loco nimirum suo, a me commemorata reperies.

IV. De Homero, qui linguæ Græcæ late diffusam ditionem gremio suo complectitur, præcipue agitur. Quicunque collapsas hujus ruinas excitare aggreditur, maxime claudicat. Æolismus angustissimis inclusus cancellis ad nos pervenit; et ejus ditissima Soror, quæ puro et gravi enitet eloquio, adminicula perquam exilia subministrat, unde aliquid dubiis et vacillantibus firmamenti accedat. Quamvis plura indies ad claustra reseranda in medium afferuntur; et multum lucis e monumentis in terra adhuc abditis tandem aliquando elucebit; tempora tamen fausta et soles fortunatos non sine suspiratu desideramus.

Verum enimvero ut, quod sentio, libere loquar, de hac re altius insidet error, quam ut convelli unquam queat, nisi concurrant adulescentiæ celeberrimi ductores et eruditorum molimini adspirent. Ceterum vis et pulcritudo poetæ, quamvis diu et multum obscurata, lectores delinire et percutere nunquam desinent: arbor annosus adhucdum vegetus spirat, amplissimos ramos protendens, et mellitissimo fructuum proventu gaudens. "Hunc," inquit Quintilianus, "nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superavit; idem latus ac pressus, jucundus et gravis; tum copia, tum brevitate mirabilis; nec poetica modo, sed oratoria facultate eminentissimus." P. 334. *col.* 2. *l.* 33. *insere,* Ϝοίκαδε Homerus; ϜΥΚΙΑΣ inscriptio Æolica apud *P. P. D.*

V. Quisquis Atticæ dictionis sanitatem addiscere cogitat, hanc sectionem legat, qui mentem ea imbutam percupit, hanc sectionem relegat. Nullibi apparent commenta ista, quæ eruditos distrahunt, et palantes huc illuc agunt; sed leges quadamtenus in ipsa linguæ indole fundatæ; sed canones stabiles ac perennes, qui disquisitioni acerrimæ fideliter subjecti se viris in hac palæstra desudantibus facile probarunt. Hæc sectio ad scenæ Atticæ fragmenta Porsoni aditum emunivit, et ad præstantiora duxit; ut ex ejus emendationibus ad Aristophanem viro amicissimo demandatis brevi satis comparebit. De Tragicis verbum non addam; *quales vos dicam Antehac fuisse; tales cum sint reliquiæ?* et quid de Comico in argumentis admodum vitioso, sed ingenio et facundia

nobilissimo, qui omnia tam sancta quam profana sententiis inquinatissimis conspurcasse gloriatur? Fabulæ adeo poesi et sapientia, velut stellulis quibusdam hic illic emicantibus interstinctæ, subinde effulgent, ut illas Platonis admiratione dignas quis denegaret? Quisquis igitur etiam Aristophanis soccum ætate paullisper detritum aut graviter mutilatum digne resarciat, favorem doctis speratum merito adipiscetur.

Quærentibus, quid exteras inter gentes eruditissimi de *Dawesio* senserint, responsum dare temporis ratione adhibita mihi proposueram; sed hoc labore frustra suscepto commode supersedeam. Apud nostrates *Musgravium*, *Tyrwhittum*, et *Porsonum* compellarem, quos gravissima *Valckenærii*, *Piersoni*, *Koenii*, et *Ruhnkenii*, firmarent testimonia: nisi in re non dubia testibus non necessariis uti viderer. Et tamen hic est *Dawesius*, quem vafer iste *Reiskius* præ se contemnit, sugillat, conculcat. Sed ipsum ex suo narrantis ore audiamus: "De cetero," inquit, "intelligas et ex isto conatu" [*Miltoni vertendi*] "et ex ipso, quem lustrabimus, libro *Miscellaneorum Criticorum*, Autori natura ingenium ludimagistrale contigisse. Regnat in eo grammaticarum minutiarum immodicum studium, sæpe inutiliter collocata sedulitas, fastus immanis et intolerabilis, in ceteros passim desæviens maximi nominis viros, sed præcipue in *Richardum* et *Thomam Bentleios*, et *Jos. Barnesium*, vehemens in re minimi momenti commotio, novarumque opinionum, haud raro perquam improbabilium, saltem incerta-

rum, denique usu carentium, affectatio et impotens jactatio."* Quisquamne hoc de *Dawesio* dictum credat? Ne quis catum istum censorem minus bona fide loquentem deprehendat, "commodam sibi ex his dumetis erependi viam" excogitavit. Voces scilicet incertas tanquam tendiculas identidem injecit, et caute pudenterque laudes suas spargendo odium effugit. Veruntamen omnes aperte confitebuntur istum mira solertia rem administrasse, si perspectum haberent *R.* idcirco *Dawesio* sese perinfensum acerbumque præbuisse, ut *Misc. Crit.* spolia opima in suum usum tacite congereret: "nobis liberalis et ingenui hominis videtur, laudare per quos profecerit; impudentis et protervi, insultare iis, quos compilaverit:"—sed ad rem.

DAWESII *Miscellanea Critica a* Reiskio *ad examen revocata in Actis Erudit. Jul.* 1750. *pp.* 411—420. Jo. Jacobi Reiske *animadversiones ad* Sophoclem. *Lipsiæ* 1753.	*Miscellanea Critica in sectiones quinque dispertita Scripsit* RICHARDUS DAWES, A. M. *Cantabrigiæ* 1745.
Œd.Tyr. 1519. περιἅδης. p. 23. [Vitio memoriæ actum egit *Reiskius*; quamvis exemplaris copiam haud ita pridem ab amico nactus in Actis Eruditorum opus illud aureum recensuerit: animus tamen inter scribendum a *Misc.*	ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ. p. 268.

* Acta Lips. 1750. pp. 411, 12. "Hujus recensionis auctorem se professus est in Animadversionibus ad Aristoph. Plut. 886" [et in Præf. oppido luculentissima ad Animadversiones in Sophoclem]. *Burgessius.* Conf. quoque *Burmann.* ad Aristophanem *Bergleri* p. 16.

Reiskius.	Dawesius.
Crit. acerbius disjunctus hujus correctionis tactu quasi coloratur.]	
Ant. 610. κόπις. p. 27.	[Pro voce κόνις conjeceram equidem κόπις, *mucro*, vel *falx*; sed de hoc loco mecum reputanti mutatione nihil opus esse videtur. *Jortini* emendationem *Reiskio* tribuit *Valckenærius* in Diatr. ad Eurip. p. 225.]
Jo. Jacobi Reiske *ad Euripidam et Aristophanem animadversiones.* Lipsiæ 1754. [Hoc tempore omnia *Reiskio* bene cedunt; occasione enim operis hujus denuo inspiciendi oblata vir doctus, "*qui omnem inventionis laudem primis auctoribus lubenter transcribere et a plagii invidia se longissime abesse et abhorrere*, nimis callide fatetur, *Dawesii* emendationes notulis suis non parca manu infercit.]	
Eur. Herc. Fur. 207. τι σ' (id est σε) οἶδ' ἔδρασαν, — ad Eurip. p. 163.	Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν——p. 343.
313. ἦν τίς σ' ὑβρίζων p. 166.	Ην τις Σ ὑβριζων——p. 344.
Electr. 1019. γειναίμην. p. 183.	ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ p. 346.
Nub. 422. οὐδέν. Constructio est οὐδέν τι ἄλλο οὐ νομιεῖς θεόν. p. 191.	ΟΥΔΕΝ. p. 227.
Ran. 920. ξύνεσι in vocativo. p. 193.	ΞΥΝΕΣΙ. p. 242.
1335. ἱερόν. p. 194.	ἱερον p. 83.
Acharn. 144. ἔγραφ' Ἀθην— scribebat (nempe *Sitalces*). p. 198.	ἐγραφ, Ἀθήναιοί p. 254.
270. πολλῷ *multo jucundius est*—quam scilicet pugnæ et tumultus. p. 198.	Rescribe vero cum Scaligero Πολλῳ. p. 254.
479. f. ἐκπορευτέα p. 199.	εκπορευτεα, p. 256.

Reiskius.	Dawesius.
Vesp. 168. δρασείει. vid. Pac. 62. p. 201. "Elegans autem et certum est δρασείει"—Act. Erudit. supra nominata, p. 419.	ΔΡΑΣΕΙΕΙ. p. 263.
264. ἂν ᾄδων Φρύνιχου. p. 202.	ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυνιχου, p. 267.
354. ἵεις *demittebas* ibid.	Ιεις p. 323.
Av. 387. τώ τε τρυβλίω p. 209. "Felix etiam illud inventum," Acta Erudit. ibid. p. 420.	τω τε τρυβλιω p. 296.
660. μούσαις. vid. tamen vs. 738. p. 211.	μουσης p. 162.
1157. πελεκώντων p. 212. et Acta. Erud. ibid. p. 420.	ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ——p. 301.
1730. Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ.—	ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ * * *
1733. ξυνεκοίμισαν p. 213. "Præclare quoque emendat locum v. 1730. sic.—" Acta Erud. ibid.	ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ p. 306 = 299.
Pac. 117. εἴ τι φιλεῖς p. 205. et Acta Erud. p. 419.	ΕΙΤΙ φιλεις με. p. 279.
1284. ταῦτ' ᾆδε *hæc cane.* p. 208. "Acutum vidit"—Acta Erud.	Ταυτ ᾳδε, pp. 286, 7.
1290. εἴης ibid.	ΕΙΗΣ p. 290.
Eccles. 70. τὸν καλὸν p. 214.	ΤΟΝ καλον p. 307.
153. locum hunc aliquando suspectum habebam, et pro μίαν conjiciebam βίαν. Ibid. Nempe *Reiskius* in Actis Erud. observarat, "Novimus quibus id ipsum quoque dudum visum fuit. Sed incidebat tamen illis ille scrupulus, vocem βία non idem omnino atque δύναμις significare; et apud nullum scriptorem exstare phrasin κατά γε τὴν ἐμὴν δύναμιν."	ΒΙΑΝ. p. 309.

Reiskius.	Dawesius.
512. f. συμμίξασ' (id est συμμίξασα) p. 215.	ξυμμιξασ οιδα. p. 317.
659. τὰς αἰκίας p. 216.	τας αικιας, — p. 318.
949. τὴν εὐφρόνην ibid. et Acta Erudit.	Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ p. 319.
Thesm. 502. ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιων. p. 218.	Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ p. 328.
660. οἰχήσεται. p. 219.	ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. p. 329.
941. ὀλίγου ibid.	ΟΛΙΓΟΥ p. 331.

Male quoque ab altero audiebat *Dawesius*, qui doctrinæ commodis plerumque invigilavit, et existimationem suam magni habuit. *Dorvillius*, vir ceteroquin egregius, præter jus et fas Criticum nostrum insectabatur, emendationes ejus acervatim repudiabat, et in eum omni severitate animadvertebat. "Huic viro," inquit *Reiskius*, "quum aliquando meas quasdam in Sophoclem conjecturas judicatum exhiberem,—memini, quam supercilioso fastidio eas abjecerit, quam acerba convitia mihi, appendici familiæ nempe, coram, et per literas, quas servo, ingesserit."—Hunc jure et merito reprehendit, illius famam temere et perinique maculavit *Charitonis Editor*.

Nunc ad supellectilem meam, nimis fortasse exilem, in *Miscellanea Critica* devenio. Inprimis gratias, quas possum maximas, ago Reverendo admodum cultissimoque Viro mihi in hoc curriculo præeunte, qui doctrinam puro quodam et candido dicendi genere conjunxit. Multa seu minuta, seu recondita

et perutilia stylo perspicuo, simplici, nitido evolvit.* Sed HEMSTERHUSII rationem Originum Græcarum, quibus redundant viri doctissimi notæ, et quasi extra ripas diffluunt, prætereundam omnino mihi duxi. Ab illius placitis in hac re summa cum reverentia abscedo. Si mihi loqui liceat, NOMEN (utrum *substantivum*, an *adjectivum*, ut aiunt, nil mea refert), ut alii, esse *radicem* dixerim, unde densa illa orationis silva succrevit, et cui succinne satis læta illa propaginum soboles revocari possunt.† Cogitanti sane cuivis, quam fecunda sit nominum materies, suboriatur suspicio *voces sensusque* illo solo, si minus ambitiose, nude saltim ac probe *notare* potuisse crescens hominum genus. Hæc sermonis origo ipsis mundi natalibus æqualis humani generis genitori divinitus πρωτοπλάστῳ fuit divinitus infusa: vide *Gen.* II. 19, 20. *Est quadam prodire tenus:*—Nunquam hanc mihi fidem extorqueri sinam. Si quis litterarum supra hominem perspicax vigore mentis

* Non possum non recordari qua modestia suam editionem viris eruditis judicandam proposuerit: "Fortasse vero nonnunquam incaute nimis et festinanter, ut juvenis, a viris longe doctioribus dissentio: quibus hæc Antilochi verba me excusent velim [Il. ψ, 587.], "Ανσχεο νῦν· πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερος εἰμι Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. Οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι· Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις."

† "Si grammaticos audis, κόπος a κόπτω· ita quidem τύπος a τύπτω. Imo vero, quod pace eorum dictum sit, κόπος est radix sive thema, ut τόπος, ψόφος, δόλος, φόνος, δνόφος, κόρος, πόθος, μόγος, κλόνος, λόφος, θόλος, λόχος, et alia multa." *R. B. Bernardo*, p. 159. Conf. *Valck.* ad Ammon. p. 211. et ad Ph. 397.

cuncta penetrantis per omnes loquendi formas permearet, Illum firmamenta cujusque sermonis in primævam, ut vocant, linguam resolvere potuisse mihi saltim probabile fit. *Verum haut facile est te venire illo, ubi sita est sapientia; Spissum est iter, apisci haut possis nisi cum magna miseria.* Danais consonantes severæ limæ labore adeo corradere solenne fuit, quo nativam quandam dulcedinem suis vocabulis concilient, ut Attica loquela quibusdam tanquam ΑΥΤΟΧΘΩΝ videatur. Hoc posito, quicunque origines ex profundissimo dialectorum sinu eruere atque in lucem retrahere nititur, illi metuo ne desint subsidia, quæ ex mero augurandi artificio nunquam depromet.—Huic alteri editioni *Sanctamandi* observationes in Comicum debeo, et iis quasdam *Matthæi Raperi* exemplari suppeditatas non prorsus temere interposui. Ex eodem fonte Tyrwhitti tam humanitate animi quam comitate morum nemini secundi, necnon exquisita et singulari eruditione inter suæ ætatis ingenuos facile principis, schediasma ad Dawesium hausi. Quod dedicationem huic Viro ab amico suo præfixam servandam curaverim, totum hoc, lector benigne, peto atque efflagito, ut non modo inanis gloriæ aucupio, verum etiam observantiæ benevolentiæque acceptum referre velis.

In hoc volumine merces pretiosas Bentleii, qui summum Critices principatum tenet, in meis adnotatiunculis non raro reperies. Inimicitiis dudum silentio sepultis *Dawesius* non convitiis, sed rationum momentis; verum non vincendi, sed inveniendi po-

tius gratia cum Aristarcho Cantabrigiensi strenuam eo usque navat operam, ut, quos viventes prava partium studia divorse abstraxerant, in litterarum communione tandem fiant concordes. Porsonus etiam, qui Bentleio unico fasces submittit, *Dawesio* suo opem auxiliumque contulit; additamenta ex exemplari, quod mihi benevole donavit, descripta suis locis adjeci: accedunt et ejusdem alia, quasi præsidium et ornamentum *Dawesio*, quorum inspectio humanitate viri amicissimi mihi cedebat: Juveniles plerumque notæ, sed Porsoni juvenis, quas extuderat, dum accrescebat potius quam adhuc adoleverat linguæ notitia.

Quod ad reculas meas attinet, paucis expediam. Scribebam non docendi studio, sed promissi reus factus, quod demum, utcunque potui, sedulo præstiti. Si binæ sectiones et Appendix ad *Dawesium* seorsum prodierint, non id negligentiæ, sed perturbatæ studiorum meorum propter rem domi angustam rationi tribuendum esset; et quicunque norunt quam ægro tunc essem, non corpore, sed animo, facile condonaverint. Multis et magnis curis distento animus concidebat, torpebat manus; illa bonæ mentis soror, et sæpius contubernalis cogitata perficiendi disjecit, inquam? an potius consilium disperdidit. Nihilominus hortatoribus amicis telam, quam exorsus sum, pertexere sustinui. Initium a quinta sectione, utpote ad Atticarum venerum salubritatem perutili, jampridem feceram; et mea proinde quantulacunque ad typographi usum exscripseram. Sed cum aliis

excusis ista quærerem, nusquam apparuere. Quam jacturam, mihi scilicet, non reipublicæ litterariæ, factam nulla diligentia, quamvis summam adhibuerim, reparare potueram. Opposuit materiem festinata opera, fortuito potius congestam quam affabre elaboratam. "Quare, Lector benigne, laboris mei, velim, faveas voto, indulgeas audaciæ."

Reliquum unum illud est, quod plurimum me *Museo Britannico Præfecti*, et *Collegii S. S. et Indiv. Trinitatis* apud Cantabrigienses propensæ hac in re voluntati debere profitear. *Sociis Collegii Jesu* ibidem, propter summam animi benignitatem, vota facere nullo unquam tempore desistam: et beneficentiam "Virorum doctissimorum atque humanissimorum, quibus Typographei nostri cura demandata est," jucunda et grata recordatione, dum vivam, complectar. Quinetiam pronum animum Reverendi et perdocti viri, *Edvardi Moises*, qui munus a Dawesio olim susceptum hodierno die tam honeste exsequitur feliciterque gubernat, gratus et memor agnosco. Est et alter, egregius sane vir, qui nostra vota pro suo in Dawesium studio humaniter promovit, et cujus laudes sua modestia opprimit.

CORRIGENDA.

P. iv. *l.* 12. *corr.* Praxiteles

P. vi. *l.* 3. *corr.* cancellos n. angustos sibi

P. xiv. *l. antepen. corr.* præeunti,

P. 305. *col.* 2. *l.* 8. *corr.* *βορβόρῳ*,

P. 656. *col.* 2. *l.* 6. *pro* Cantabrigiæ *l.* Londini 1734 (1735. *ad calc. Dedicat.*).

CODICUM ARISTOPHANIS INDEX, QUOS AD DAWESIUM ADHIBUI.

A. MS. Arundelianus penes Regiam Societatem.

Barocc. 127. omnium vetustissimus; Ranæ a Bentleio, deinde totus a Porsono collatus; " incipit a versu 560. Pluti et desinit in versu 1340. Ranarum."

43. " Huic MSto, qui recentioris manus est, nec tam multa habet scholia, desunt in Pluto versus a 125. ad v. 348. et in Nubibus a 380. ad 545." Hos ambo ad loca a Dawesio tentata contulit *Burgessius.*

C. MS. Bibliothecæ Publicæ Cantabrigiensis, extra notatus Nn. 3. 3. Plutum et Nubes complectitur.

D, E. Duo exempla Pluti, Nubium, et Ranarum in eodem volumine notato Nn. 3. 15. ibidem.

F. MS. signatus Nn. 3. 16. Plutum et Nubes continet; ibidem.

H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico Plutum et Nubes continet.

I. MS. Harleianus 5664, 6. ibidem. Tres priores fabulas habet; in locis quam plurimis cum Barocc. 127. consentit, atque ab eo describi videtur; hanc conjecturam nuper firmavit vir amicissimus, quem vide ad *R. P.* emendationes in Aristophanem.

T. MS. Harleianus 6307. Tres priores fabulas continet. Brevi prodibit horum MSS. uberior descriptio.

APPENDIX.

[ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS *Luctus in Obitum Serenissimi* GEORGII I. εὐεργέτου *Magnæ Britanniæ, etc. Regis: et Gaudia ob potentissimi* GEORGII II. *patriarum virtutum ac solii hæredis successionem pacificam simul et auspicatissimam. Cantabrigiæ,* 1727.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΡΗΝΟΘΡΙΑΜΒΙΚΟΝ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ.

ΤΟΝ ποτὲ Δαμοίταν καὶ Θύρσιν ὀπάονας εὐρὼν
Ἄμφω ἀμείβεσθαι δεδαημένω, ἄμφω ἀείδειν,
Πρὸς χώρην δρυμοῖσιν ἐπίσκιον ἦλθε Παλαίμων·
Αὐτίκα δὲ πταμένοις κούρους ἐπέεσσι προσηύδα—
ΠΑΛ. Ὧδε, Νέοι, θερμῶν ἀπάνευθ' Ὑπερίονος αὐγῶν
Πυκναὶ ξὺν μελίῃς τείνουσι σκεπάσματα φηγοὶ,
Ἡδὺ δὲ γόγγυζον πράως παραλείβεται ὕδωρ·
Ὧδε κατὰ χλωρὴν ποίην, ἴτε, σῶμα κεκμηκὸς
Ἡδυλόγην κελαδεῖτε κατακλίνοντες ἀοιδὴν,
Ἡδύλογον κελαδεῖτε μέλος περὶ τεθνειῶτος
Ἀλβιόνων ΒΑΣΙΛΕΩΣ τε, καὶ ΥΙΟΥ λειπομένοιο.
Ἄρχετε δὴ μολπῇσιν ἀμοιβαίῃσιν ἐρίζειν,
Ἄρχετ', ἀμοιβαίην Μοῦσαι φιλέουσιν ἀοιδήν.
Τοίοισι προσέειπε Νέους ἐπέεσσι Παλαίμων·
Οἱ δ' ἐπιπειθόμενοι φίλου μύθοισιν ἑταίρου
Παυσόμενον σκιεροῖς ὑπὸ δένδρεσι σῶμα τίθησαν.
Δαμοίτας δ' ἐξαῦτις ἐπήρξατο πρῶτος ἀείδειν—
ΔΑΜ. Οὐκέτι χαιρούσης ἀπ' ἐμοῦ ἐσακούσετε φώνης,
Οὔρεα καὶ δρυμοὶ, λυσιπαίγμονος οὐκέτι πλήκτρου·
Οὐκέτ' ὀπηδέυει λιγύφωνος ἔμοιγε Θάλεια·
Τέρψις ἑκὰς ἀπέφευγεν· ἀναιδὴς ἔκλυσε δίνη
Τὸν Μούσῃς φίλον Ἄνδρα, τὸν οὐ Χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ.

a

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.
Οἷα Πίτυς θαλεροῖσιν ὑπερβάλλουσ' ἐνὶ κήποις·
Οἷα δ' ἐν ὑψηλῆς Μελίη ὑπεραίρεται ὕλης·
Τόσσον ὑπερλάμπεσκε ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐν Βριτόνεσσι
Παντοίης ἀρέτησιν ὑπὲρ προτέρων Βασιλήων·
Τοιοῦτος μὲν ἔην (ὡς νῦν ὄφελές γε καὶ εἶναι)
Τοιοῦτον δ' ἄρ' ἐόντα δυσήνιος ἔλλαβε μοῖρα.
Ἀμφηχοῖ ἔγκοιλα "ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὄλλυται" οὔρη·
Φύλλα, λύπης σημεῖον, ὀρεινοὶ ἀπέκδυτε δρυμοί·
Ἄνθεα σαθρωθέντα προσουδίζοιτε κάρηνα·
Ἄλγος δ' οἱ ποταμοὶ παρέχοιτ' ὀκνηρὰ ῥέοντες.
Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.
Φοῖβε, κατάκρυψον ἀχέων νεφέλῃσι πρόσωπον·
Ἄστροις σὺν πενθοῦσιν ὑπὸ χθόνα δῦθι, Σελήνη·
Νὺξ ἐπιγιγνέσθω πολυώδυνος· ἀμφὶ δὲ γαίη
Ἀενάοις ἀχλῦσι περιβληθεῖσα στενάζοι.
Κλαυθμώδη θαμιναὶ χείτωσαν ἀηδόνες ὀμφήν·
Κλαυθμώδη δε λυπεῖσα βοὴν ἀναπεμπέτω Ἠχώ.
Εὐγνώστους ποταμοὺς βαρύφωνοι λείπετε κύκνοι,
Κάδδ' ἐπικηδείην ποιεῖτε θανούμενοι αὐδήν.
Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.
Δαμοίτας μὲν τοῖον ἀεισάμενος ἀπέληγεν.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Θύρσις ἀοιδὴν—
ΘΥΡ. Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ὙΙΕ Ἄνακτος,
ὙΙΕ Ἄναξ, Μεγάλοιο ἀρείοτερος Γενετῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
Ἀείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισι.
Λήγετε θρηνώδεων, Μοῦσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶν.
Μηκέτ' ΕΔΟΥΑΡΔΟΥΣ κλαίοι, ΚΑΡΟΛΟΥΣ τε θανόντας,
Μηκέτι δ' ἙΝΡΙΚΟΥΣ, καὶ ἀγακλειτὸν ΓΥΛΙΕΛΜΟΝ,

Μηκέτ' ἀγανότερον δὲ ΓΕΩΡΓΙΟΝ αἶα Βρετάννη·
Καὶ γὰρ ΕΔΟΥΑΡΔΩΝ ἀρέται, ΚΑΡΟΛΩΝ τ' ἐρικύδεων,
ἙΝΡΙΚΩΝ, ΓΥΛΙΕΛΜΟΥ, ἰδ' ἐνδόξου Γενετῆρος
Φαίνονται ἐν ΣΟΙ γε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἀγλαὸς ΥΙΟΣ.
  Ἄρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Ἀλβιόνων, ἄγε, κοῦροι, ἐριστικὸν εἴπατ' ἔπαινον,
Εἴπατε τῷ ΒΑΣΙΛΗΪ πολυφθόγγοισιν ἐν ᾠδῇς·
Νικᾶτ' Οὐργίλιον, νικᾶτ' ᾄδοντες Ὅμηρον,
Οὐδ' ἅλις ᾀσόμενοι· ἀναρίθμητός γε μὲν ἄμμος.
  Ἄρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Πᾶσα πολυχρονίῳ πληροίη καρδία τέρψει·
Κτήνη, ἐν ἡδυγέλωσιν ἀγαλλιασάσθε νομῇσιν·
Αὐτόματοι σκιρτᾶτε δρυὲς, σκιρτᾶτε δὲ βουνοὶ
Μείζονι γηθοσύνῃ, ἢ ὅταν θαμινῇς ἅμα πέτρῃς
Θρηικίην ἅπτοντι λύρην ἐφέπεσθε μελῳδῷ.
  Ἄρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Μηκέτι τερπνοτάτην αἴη θαύμαζε Βρετάννη
Ἀρχαίου βασιλείαν ἐπιφθονέουσα Κρόνοιο·
Νῦν ὄντως ἄρα σοὶ χρύσειος ἐπήλυθεν αἰών.
  Ἄρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Ἄμμι νεοκτήτῳ στιλβηδόνι πάντα γελῶσιν·
Οὐδὲ μὲν ἦν πᾶσιν φάος ἔθνεσι Φοῖβος ἀφαιρῇ,
Ἦν δὲ Σεληναίη τε καὶ ἄστερες· οὐδὲ μὲν οὕτως
Ἡμέτερον παύσειε φόως· ἴδιός γε Βρετάννῃ
Ἀσπασίως τρίλλιστος ἐπήλυθε Φωσφόρος αἴῃ.
  Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΥΙΕ Ἄνακτος,
ΥΙΕ Ἄναξ, Μεγάλοιο ἀρειότερος Γενετῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
Ἀείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν.
  Ὣς μετὰ Δαμοίταν Θύρσις μὲν ἔληγε μελῳδῶν.
Τῶν δ' ἄρ' ἀεισαμένων οὕτως διέκρινε Παλαίμων—

ΠΑΛ. Κοῦροι, ἐπιστήμη μεγάλη, ἡδεῖα δὲ μοῦσα
Ἀμφοτέρων· σὺ δὲ, Θύρσι, πολὺ νίκησας ἀείδων,
Οὐδὲ τόσον νίκησας, ὅσῳ θέμα φέρτερον εὗρες.

Rich. Dawes, Coll. Emman. Alumnus.

[GRATULATIO ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS *auspicatissimas* FREDERICI *Walliæ Principis et* AUGUSTÆ *Principissæ Saxo-Gothæ nuptias celebrantis. Cantabrigiæ typis Academicis.* 1736.]

ΑΡΓΩ ἐΰσσελμος Γαίην ποθέουσα Βρετανὴν
Εἰσιδέειν, πόντοιο διέρχεται ὑγρὰ κέλευθα·
Οὐ μὴν Ἡρώεσσι κεκασμένη ἐκλέκτοισιν,
Ἱεμένοις, ὡς πρόσθε, δέρας χρύσειον ἐνεῖκαι·
Ἀλλά τι χρυσείου δέρατος μέγ᾽ ἄμεινον ἄγουσα,
Κούρην λαμπροτάτην, πολυήρατον, εἶδος ἀρίστην,
Σοὶ δ᾽, Ἥρως ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ, φίλην Νυόν· οὐδὲ μὲν Ἄρης
Νηῒ κυβερνητῆρσιν ὁμιλέει· αὐτὰρ ὁδοῖο
Ἡγεῖται σὺν Ἔρωσι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.
Ποίεο δὴ, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ᾽, Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιήνδε Βρετανίδα κούρην.
Κούρη δ᾽ ἐκ νηὸς θαλερόν γ᾽ ἀνέφαινε πρόσωπον,
Στήθεά θ᾽ ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα·
Τὴν δὲ Ποσειδάων καὶ ποντοπόροι θεοὶ ἄλλοι
Τηλόθεν ἀθρήσαντες, ἐπειγόμενοι προτὶ νῆα,
Τέρπονται, μάλ᾽ ἀγασσάμενοι, φρένας· οὐδ᾽ Ἀφροδίτη
Ἐγγύθεν ἱσταμένη τοσσῆνον ἐν ἵμερον ὦρσε.
Νηΐδες αὖ λαιψηρὸν ἐπορνύμεναι πανομιλεὶ
Ἤθροισθεν, Κούρην περικαλλέα θαυμάζουσιν
Ὀφθαλμοῖς ἄμυδις καὶ ἐπιφθονέουσιν ὁρῶσαι.
Ποίεο δὴ, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ᾽, Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιήνδε Βρετανίδα Κούρην.

Κούρης δ' ἱμερόεντος ἀπὸ στόματος κίεν αὐδή·
Δελφῖνες παρὰ νῆα δ' ἐριστικοὶ ἠγερέθοντο
Φθόγγου ἀκουσάμενοι μελιηδέος· ὡς ὅτ' Ἀρίων
Πόντον ἀν' ἠχήεντα διερχόμενος κιθάριζεν·
Ἱέμενοι δὴ ἕκαστος ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλείην
Κούρην ἐμβιβάσεσθαι, ἐὰν ποτὲ πῆμα γένοιτο
Ἀργοῖ, ὀρινομένου φοβερῆς πόντοιο θυέλλης.
Ἔνθα χόρος συνάεισεν ὁμηλικίης ἐρατεινῆς
Γηθόσυνος· φωνὴ δ' ὑπερήνδανε δῖα ΣΕΒΑΣΤΗΣ,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, λιγυραὶ δέ τε πᾶσαι.
Φαίης ἂν Κούρην νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν· τοίηγ' ἐξήλυθε μολπή.
Πόιεο δή, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ', Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιῆνδε Βρετανίδα Κούρην.
Ἰδαῖος ποτὲ Κοῦρος ἐν ὠκυπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας Ἑλένην ἐυειδέ' ἀνῆγεν
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων·
Ἤτοι μὴν Ἑλένη προφερεστάτη ἦε γυναικῶν
Κάλλει ἐρίστιλβῳ· ἀλλ' οὐδέ μιν ἤγαγε Κοῦρος
Ἁγνήν, ἀλλ' ἀλιτήμον', ἀναιδείῃ τ' ἐπίσημον,
Ἀλλ' αὐτῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ·
Ἀλλοίων δ' Ἑλένην ἤθεων, μορφῇ δέ τ' ἀμείνω,
Νῦν ῥα δι' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἐπαγινέει Ἀργὼ
Ἥσυχος, ἐσσομένην μέγα χάρμα Βρετανίδι γαίῃ.
Παύεο δὴ Κυθέρεια φίλη, παύεσθε δ' Ἔρωτες·
Ἤλυθε καλλιφυὴς γαιῆνδε Βρετανίδα Κούρη.
Ἀλλὰ Σὺ μὲν μάλα χαῖρε, γυναικῶν δῖα, ΣΕΒΑΣΤΗ·
Χαῖρε Σὺ δ' αὖ ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ· λιλαιόμενος δ' ἐρατεινοῖς
Ἔργοισι φρένα τέρψον· ἰδοὺ σπεύδουσι γὰρ ἵπποι
Νύκτα Σοὶ ἱμεροπειθῆ ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσαι.

Rich. Dawes, A.M.

Coll. Emman. Socius.

[illegible]

PROPOSALS

For printing by SUBSCRIPTION

PARADISI AMISSI

a Cl. MILTONO conscripti

LIBER PRIMUS

Græca VERSIONE donatus una cum

ANNOTATIONIBUS

A RICHARDO DAWES, A.M.

Coll. *Emman.* apud CANTABRIGIENSIS Socio.

——— Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἀγροὶ
Χαρματοόικητοι· φοβεραὶ δ' ἐπιχαίρετ' ἔρημοι,
Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἅδης ἐυρυβάθιστος
Ἡγεμόν' ἐνδέξαιο νεήλυδα, τόν γε νόημα
Ὀυ τόπῳ οὐδὲ χρόνῳ μετακίνητον φορεόντα.
Ἀυτοτόπος νόος ἐστὶ, καὶ αὐτοφύεσσ' ἀρετῆσιν
Ὀυρανὸν ἂν περίοιδε μεταλλάξαι τε καὶ Ἅδην.
Ἀυτότατος δ' ἄρ' ἐὼν τίπτ' αὖ μελετῷμι τόποιο,
Τῷ μόνον οὐκ ἶσος τὸν ὑπερμεγάλυνε κεραυνός;
Ἀλλ' ὧδε προέθηκεν ἐλευθερίης ἀπολαύσειν
Ἄφθονος, ἀλλ' ἐνθένδ' Ὑψίζυγος οὔποτ' ἀπείργει.

ANNOTATIONES.

v. 250.—Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἀγροὶ] Hæc valedicendi forma, habito etiam ad ea quæ *odimus et arcemus* respectu, quemadmodum in Versione adhibui, apud *Virg.* occurrit, *Bucol.* VIII. 58. Vivite *Sylvæ*; et apud *Catullum*, II. 17. *Cum suis* vivat *valeatque mæchis.*

v. 252. Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἅδης εὐρυβάθιστος] Immanis videtur *Bentleio* hic esse ταυτολογία; hanc autem *Vir Doctiss.* (uti et alios, prout ipsi videntur errores) non *Miltono*, quem optime semper scripsisse contendit (præsumens simul se quid sit optimum semper novisse) sed fictitio cuidam Editori ascribit. Mihi autem haud licere arbitror Lectionem, quæ hucusque ubique obtinuit, ex sola *Bentleii* conjecturâ rejicere; nec vero, si liceret, rejicerem; hujusmodi enim *Repetitiones* vel potius *Periphrases* apud optimos Scriptores frequenter admodum invenire est: hujusmodi sunt illa apud Hom. occurrentia—θάνατος καὶ μοῖρα passim —θανεῖν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν Il. H. 52. θάνατον καὶ πότμον passim.—Δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος Il. H. 119. Notandum est in ultimo exemplo non tantum *sensum* sed et ipsum magna ex parte *sonum repeti*—δηΐου—δηϊότητος. Libet etiam illud *Divi Joh.* adjicere *Apocal.* 9. 6. ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐκ εὑρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν. *Bentleio* autem (ni fallor) instar omnium videbitur illud *Horatii* Quid foret *Iliæ Mavortisque Puer* si taciturnitas Obstaret meritis invida *Romuli?* quem in locum aliquis, cujus judicium in dubium vix vocabit *Bentleius*, hæc habet: "Romuli nomen subjungit (*Poeta*) cum eum περιφραστικῶς jam nominasset. Atque alii ita Poetæ non raro."

—— Farewell, Happy Fields
Where Joy for ever dwells: Hail Horrors, Hail
Infernal World, and Thou profoundest Hell
Receive thy new Possessor, One who brings
A Mind not to be chang'd by Place or Time:
The Mind is its own Place, and in itself
Can make a Heav'n of Hell, a Hell of Heav'n.
What matter where, if I be still the same,
And what I should be, all but less than He
Whom Thunder hath made greater? Here at least
We shall be Free; th' Almighty hath not built
Here for his Envy, will not drive us hence:

ANNOTATIONES.

Quid autem Cæcilio Plautoque dabit Romanus ademptum Virgilio Varioque? Quidni et *Miltono* itidem licuerit Regionis subterraneæ nomen subjungere, cum eam περιφραστικῶς jam nominasset? *Vide Bent. Ann. ad Carm.* I. 7. 27.

v. 260. 'Ουπότ' ἀπείργει] *Præsens* hîc pro *fut.* ideo adhibui quod rotundius videatur; supervacaneum autem esset similem *hujus Temp.* usum Exemplis confirmare. Unicum tamen exhibebo, quòd de loco, in quo occurrit, aliquid in transcursu libeat observare, Il. Δ. 82. Ἢ 'ρ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ Εσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Σεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. τίθησι pro θήσει—Reprehendit *Doctiss. Clarkius* Scriptorem Gallicum *Terassonum*, quod huic præsagio aliquid inesse ridiculi affirmaret. "Hoc enim (juxta *Clarkium*) aiunt Milites; *Rem non amplius in incerto fore; quippe signum dedisse Jovem, aliquid jam apud se statutum atque decretum; statim intellecturos, Paxne futura sit an Bellum.*" Hæc autem omnia ex loco citato quam vix vi expressa sint, nemo non videt; ibi enim nude declaratur, *vel rursus futurum esse Bellum, vel Pacem a Jove, Belli inter homines arbitro, conciliatum iri:* quod insulsum satis, imo ridiculum videtur: hoc enim, absque Phænomeni non vulgaris ope, procliviter affirmâsse etiam Miles potuerit. Si igitur conjecturæ nostræ sit locus, eundem errorem errâsse videntur *Terassonus et Clarkius*, quòd non senserint locum esse aliter punctu-

Ὧδε μὲν ἡσύχιοι βασιλεύσομεν· αὐτὰρ ἔγωγε
Ἔνδοξον κᾀν Ἅδῃ οἴομαι ἐμβασιλεύειν·
Μᾶλλον ἂν Ἁδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην.

ANNOTATIONES.

andum; etenim ne literâ quidem mutatâ, sed posito ad finem sententiæ interrogationis puncto, perspicuus et simplex evadet sensus, et Militum, quos jam θάμβος ἔχεν εἰσορόωντας, circumstantiis accommodatus. Quid enim magis obvium esse possit, quam ut Miles quilibet, de Phænomeno insperato incertus ac mirabundus, proximum quemvis percontaretur, quidnam de ejus significatu sentiret, *an futura videretur Pax an Bellum?* Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται;

v. 263. Μᾶλλον ἂν Ἁδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην] Perversam hanc Servitutis exoptandæ aversationem videtur suggessisse illud *Æschyli;* ubi *Prometheus* jam scopulo infixus *Mercurio* minis refertum a *Jove* nuncium deferenti sic respondet, Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ· Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ, Ἢ Πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Προμ. Δεσμ. 965.

Here we may reign secure; and in my choice
To reign is worth Ambition, tho' in Hell:
Better to reign in Hell than serve in Heav'n.

I. Every Subscriber is to pay 2 Shillings at the time of Subscription, and on the delivery of a Book in Sheets 2 Shillings more.

II. The Book will be put to the Press as soon as a competent number have Subscrib'd.

III. The English Text will be printed opposite to the Translation as in the Specimen prefix'd, if leave can be obtained from the Proprietors; otherwise, a Latin Translation of the Greek.

IV. The Paper and Letter will be the same with those of the Specimen.

Subscriptions are taken in by *C. Crownfield* and *W. Thurlbourn* in Cambridge; and by Messrs. *I.* and *P. Knapton*; and Messrs. *W. Innys* and *R. Manby* in *Ludgate-Street*; and Mr. *Charles Hoguel* in the *Strand*, London.

N. B. The Translator will procede to the Second Book, and so on; if He meets with sufficient Encouragement.

Mr. R. Dawes *to the Rev.* Dr. Taylor. 319

Newcastle, May 31st.

Sir,

Be pleased to accept of my most hearty congratulation upon your late preferment, and thanks for the favour and honour of your letter.

The point controverted between us stands thus: you had advanced, that the ancient Greeks expressed the power EI by the single vowel E. The authorities, to which you had appealed, seemed to me, and still seem, to be inconclusive. I took the liberty to hint such objections as the principal of those authorities appeared liable to, desiring at the same time, that, if you was furnished with any more, you would be so kind as to communicate them.
This favour you very *readily granted. You like- 320
wise proceeded to make a reply to the objections, which I had hinted. I shall now in my turn offer my sentiments upon each particular of your letter, flattering myself, that I shall make it appear, that the authorities, upon which you build your hypothesis, are not able to support it.

The first is that of Victorinus, which you thus cite: E et O ternas habebant apud eos [Græcos] potestates. But I am perswaded, that you will find reason, upon second thoughts, to acknowledge, that the grammarian is there treating upon the triple

power not of the Greek but of the Latin E; and
that the third power, which he mentions, is what
obtained, when E in Latin words answered to EI in
the Greek ones, from which they were formed, as in
Homeréus, Diomedéus, &c. in Greek Ὁμήρειος, Διο-
μήδειος, &c. I should write the passage thus: Nostri
Latini cum literis uterentur, quas a Græcis accepe-
rant, A, B, etc. (et Græci vocales habebant totidem
quot et nos A, E, etc. nam H et Ω postea sunt ab
his repertæ,) E et O ternas habebant apud eos [La-
tinos] potestates, ut E esset breve et productum,
I autem longum quodammodo sonaret cum ex [Græ-
cis] E et I ductum esset. To suppose Victorinus
here treating upon the Greek E makes him incon-
321 sistent * with himself; for in the very next page he
tells us expressly, that amongst the Greeks O was
indeed allowed a *triple* power, but that E had only
a *double* one: Apud Græcos autem—E—*duarum*
obtinet vicem brevis et productæ; O vero et pro
brevi, et pro longa, et pro U posita est. He tells us
much the same thing in another passage, which
you yourself have quoted, pag. 7. of your Commen-
tary: Significaveram, priusquam Græcis inter voca-
les repertæ sunt H et Ω, vicem earum tam apud
illos quam apud nos explesse E et O; O etiam
scribi solitam pro OY. Surely he would have added
uti et E pro EI, or something tantamount, if he had
before intended to suggest any such thing. His
silence in this respect has the force of a negation;
dum tacet, clamat. Thus we find, that Victorinus,
instead of confirming your hypothesis, declares clearly
against it.

The second authority, which you produce, is that

of Athenæus: Παντες οἱ αρχαιοι τῳ ΟΥ αντι του Ο στοιχειου προσεχρωντο, παραπλησιως και τῳ ΕΙ αντι του Ε. These words you say are interpreted by the critics, as if the author had said, "The Ancients used ΟΥ and Ο, ΕΙ and Ε promiscuously." The critics must excuse me, if I cannot concur with them in being so liberal to Athæneus, as to bestow upon this passage just twice as much meaning * as it ever 322
had in it. He tells us only, that the Ancients used ΟΥ instead of Ο, and ΕΙ instead of Ε: but as to the converse he is entirely silent. This observation of Athenæus, I presume, relates to such words as νουσος and Ξεινος, instead of νοσος and ξενος. If this be the case, it either does not affect the present controversy, or makes against your hypothesis. I could wish you had referred me to the page, where it occurs in Casaubon's edition. But you have contrived a method by transposing the author's words to make him affirm the converse of what has hitherto been his constant doctrine. But the ancient system of grammar, you say, requires this transposition. It indeed allows of it, as far as O and OW are concerned; but this, with submission, is all that it does.

Your next quotation is from Plato: Οἱ αρχαιοτατοι ἱμεραν την ἡμεραν, εκαλουν οἱ δε ἑμεραν. You are welcome to add, if you please, οἱ δε ετι και εἱμεραν, for even so the passage will have no relation to any thing, which I maintain. It does not at all concern my cause, in how many different manners soever any word was at different times or at the same time written. All that I contend for is, that the same Greeks, who wrote E, never pronounced it EI, any otherwise than as A was pronounced ΑΛΦΑ, * that 323

is, when its name, not its power, was considered. I shall here take occasion to offer my sentiments concerning the passages in Mich. Apostolius and Plutarch, pagg. 8 and 9 of your Commentary. I am perswaded, that the emendations you have suggested to be necessary have proceeded from a mistake about the meaning of those authors. When the former says, γραψας μικρον ΟΥ, and the latter, ΟΥ μεγα γραψαντες, they mean not the *diphthong*, as you apprehended, but the *vowel* called ΟΥ, that is Ο. It was the general, if not universal, custom of the Greek writers to express the *letters* not by their *character*, but by their *name*. This you will find to prevail quite through Lucian's Δικη Φωνηεντων.

You procede in the next place to cite from the Sigean Inscription, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ and ΕΠΟΕΙΣΕΝ. The former word in Shuckford's[1] copy, appears in this manner, ΜΕΛΕΔΑ-ΙΝΕΝ. If the other copy, which you mention, exhibits the same representation I should desire to know what account you give of the vacant space betwixt the two letters Α and Ι; for you have brought those letters together. I account for that vacant space by supposing it to be only misplaced, and that it should be thus represented
324 ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ-Ν. *By this means we have room for the Ι necessary to the completion of ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ. I had no thoughts of having recourse to the Doric dialect in order to solve an appearance in an inscription, manifestly Attic. I have been for some time fully satisfied, that different dialects were never mixed by any of the γονιμοι Greeks. But supposing the

1 [Connect. I. 264.]

other copy of the inscription exhibits ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ
without any such interstice as appears in Shuckford's,
I shall oppose the one to the other, that so the
authority of both may be destroyed. As to the other
word ΕΠΟΕΙΣΕΝ, which you say shews, that E and
EI were convertible; all that I can gather from
thence is, that E and I were capable of being by
inaccuracy transposed, that is, that ΕΠΟΕΙΣΕΝ might
be written instead of ΕΠΟΙΕΣΕΝ. For I think there
is no reason to imagine, that this verb was ever used
by the Greeks without the I subjoyned to the O.
That it has sometimes that form in the present editt.
and perhaps MSS. amounts to nothing; nor is it of
any moment, that *ποιειν* often has the first syllable
short, for indeed it cannot be otherwise, unless the
I be doubled in pronunciation. But to allow, that
there is no blunder in the form ΕΠΟΕΙΣΕΝ, it can
only be an argument, that EI was sometimes used
instead of * the common way of writing H. But 325
this is foreign to the present dispute.

Instead of ΕΙΜΙ and ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ, which are in
Shuckford's copy, the other as you acquaint me has
ΕΜΙ and ΣΥΚΕΕΥΣΙΝ. Such a difference as this disqualifies both copies for being of any authority with respect to these two words: nay, the credit of the whole inscription is affected by it. Let me add, that, probably, at least, they both give the latter word an absurd form. There seems to be no reason for doubting, that it should be ΣΙΓΕΙΕΥΣΙΝ according to that of ΣΙΓΕΙΕΣ. Upon the whole, no part of the inscription can be justly allowed to have any weight in the present controversy, except the two words ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ and ΣΙΓΕΙΕΣ: and for whether

of us these declare, I need not mention. And here be pleased to consider, whether it would not have been an extravagant wantonness to intend, that the latter E in ΣΙΓΕΙΕΣ should be pronounced EI, when this very power is in the preceding syllable expressed in full. You meet with nothing similar in the use of O.

Another authority referred to in your Commentary is the Delian Inscription. To this I objected, that the inscription was Æolic, and that, therefore,
326 the power * of the verb EMI was there not EIMI but HMI. You reply, "1st. If I maintain, that EMI is archaicè for EIMI, and you, that it is Æolicè, our assertions are not binding, the one upon the other; but there must be some third judgment, some other topic to be concluded by." I answer, that supposing neither of us could give a reason, whereby his hypothesis might appear the more probable, our assertions would amount to no more than if we had both been silent. So that even upon that footing the authority of this inscription would be set aside; and that would be enough for my purpose. But further, the digamma F, which appears in the inscription, is a strong argument for its being Æolic: for that the digamma was peculiar to that dialect is at least highly probable from the epithet constantly given it. The inscription has still further marks of Æolism: for if it was not Æolic, there is no doubt to be made, but that we should have there had ΤΟF ΑFΤΟF ΛΙΘΟF, not ΤΟ ΑFΤΟ ΛΙΘΟ: for why should the power of the aspiration Waw, be left to be thrice understood, when 'tis plain, that a character expressive of it was ready at hand? The reason of our meeting with such in-

stances as ΔΙΟΝΥΣΟ is, that in other parts of Greece
there was no capital character * denoting the aspira- 327
tion *Waw*. This, as well as the other aspiration *He*, was left to be supplied by the common norma loquendi. On the contrary, supposing the inscription to be Æolic, it will be liable to no such objection; the power of the words will be *τω αωτω λιθω ημι*. The T, which I have prefixed to the O, is absolutely necessary; for *αωτος* destitute of the article never means *the same*. Now my hand is in, I shall add another conjecture about the genuine form of this inscription, which I am perswaded has been still further corrupted. The reading, which now prevails, is no verse; and the language, when considered as prose, is vitious. The nature of prose requires the article along with *ανδριας*, as well as with *σφελας*, *ὁ ανδριας*, or rather *ὁ τε ανδριας και το σφελας*. And now we have no sooner rectified the language, but what confirms the emendation instead of prose there turns out a complete Iambic verse[1], to be thus pronounced,

1. "I'll try my hand at it, and shall keep exactly to the letters; only beg leave to suppose a *Tau*, which in above 2000 years may have been worn out at the beginning. I read, Τοῦ *αὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας*. Ex eodem lapide sum statua et basis. That is, to the then pronunciation, and in the now orthography, *Ταὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας*. Which is a true Iambic verse, and that establishes the correction. This indeed was worth telling; to be both of the same stone, in a Coloss, was both costly and extraordinary." From Doctor BENTLEY'S letter to Doctor Mead, pp. 252, 3, which has been lately printed by the very learned and sagacious critic, Doctor *C. Burney*. R. B. has achieved a similar restoration ad Statii Theb. II. 342. *tua me, properabo fateri, Angit amata salus* — Forte, Tangit, amate, salus—[" I imagine that the letter T at the beginning of this line must have been worn out

Τωντω λιθωμ' ὁ τ' ανδριας και το σφελας· or Τωντω λιθω ημ'; for the Æolians might perhaps allow of this hiatus, though the Athenians did not. The Υ in AFYTO I imagine has been written near the F in the later times, by way of explication of the antient power of that figure; for what is now written αυτος is never used as a trisyllable.

328 *You proceed 2dly, "If I allow you your opinion, it does by no means conclude against mine. For instance, if the Æolians wrote HMI and the more modern Greeks EIMI, does it therefore follow, that the more ancient Greeks did not write EMI? For be pleased to observe, that you are bound to maintain a negative illation." You must mean an illation universally negative. But, with submission, I conceive the case to be of a very different nature. You assert, that what was written E by the ancient Greeks was sometimes pronounced EI: and as a proof of this you appeal to EMI in the Delian inscription. But this amounts to no proof, unless it be impossible, that EMI in that inscription should have any other power than EIMI. Whereas I have assigned another power indisputably possible, nay highly probable, or rather certainly true.

Lastly, if the Delian Inscription be, as I maintain, Æolic, 'tis plain, that your account of dialects and archaism is not applicable to it. By your account, the distinction of dialects, as far as relates to the

out when Copies were taken of it, and that it began τοῦ αὐτοῦ and not οὐ αὐτοῦ." *Shuckford's* Connect. I. 259. (b) Lond. 1728. See *Stewart's* Antiq. of Athens, III. 58, 9. R. P. Adv. pp. 41. 76, 7.]

powers ημι and ειμι, did not take place, till the character Η was introduced. But, according to my explication, we have in this inscription the power ημι in the *form εμι. So that your notion of archaïsm 329
and mine of dialects are not found to coincide.

I am preparing for the press a volume in the critical way, (which I shall desire the favour of you to revise,) with the following inscription: Emendationes in Poetas Græcos, Aristophanem, Euripidem, Sophoclem, Æschylum, Callimachum, Theocritum, Pindarum, Hesiodum, Homerum. Præmittitur dissertatio de præcipuis Poetarum dramaticorum metris, uti et de Accentibus cum ψευδωνυμοις tum veris. Hanc excipiunt animadversiones in Cl. Bentleii Emendationes in duas priores Aristophanis Fabulas. In Præfatione autem disseritur de aspiratione *Vau* prout in sermone Homerico obtinebat. Agmen extremum claudunt alteræ Animadversiones in Phileleutheri Lipsiensis sive Bentleii Emendationes in Menandri et Philemonis Reliquias. I have a pretty large apparatus, out of which these emendations will be selected; upon Aristophanes in particular about 1500. For one of these I am in a great measure obliged to a conjecture of yours, Lect. Lys. p. 686. For the nonsensical αναπολεισθαι you write απολισθαινει. But we have by this means a Dactyl in the beginning of a Trochaic verse, contrary to the laws of that metre. By the way, the true writing of the verb you have offered* is απολισθανει. I read αν 330
απολισθοι. This reading you will find preferable to your conjecture, even in point of diction. I need not mention its conformity to the laws of Trochaic

verse, or the proximity of its form to that of the common lection.

Your company at Newcastle will give very great pleasure to, Sir,

Your obliged humble Servant,
R. Dawes.

P. S. I am afraid, that the only subscription for your Demosthenes, which I shall be able to send you, will be my own. The good people in this part of the world are not very fond of Greek. Please to send me a transcript of the other reading of the Sigean inscription.

[Extract from a Pamphlet entitled "*Tittle-tattle-mongers;* 8vo. *Newcastle upon Tyne,* 1747."

Æneas in the first book of the Poem, v. 100. (96.) calls Diomedes the bravest of the Grecians:

O Danaum fortissime gentis
Tydide

But Virgil very well knew that this character did not belong to Diomedes but to Achilles; and not only so, but further that Ajax, not Diomedes, was second to Achilles. Accordingly we read in Pindar, Nem. VII. 39.

Ου κεν ὁπλων χολωθεις
ὁ καρτερος ΑΙΑΣ επαξε δια φρενων
Λευρον ξιφος, ΟΝ ΚΡΑΤΙ-
ΣΤΟΝ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΑΤΕΡ-

Non sane armorum causa iratus fortis
Ajax—transfixisset perpectus latum ensem—
Quem fortissimum, Achille excepto,—

In Sophocles likewise we find Ulysses himself assigning Ajax the same place, v. 1357.

——— ΑΡΙΣΤΟΝ Αργειων, ὁσοι
Τροιαν αφικομεσθα, πλην Αχιλλεως.

fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam pervenimus, excepto Achille. Upon Hector's challenging the Greeks to a single combat during the retirement of Achilles, nine of the Princes accept the challenge: The Lot is cast and falls upon Ajax: This Homer tells us was the very Event the Greeks wished for:

Εκ δ' εθορε κληρος κυνεης, ον αρ ηθελον αυτοι
ΑΙΑΝΤΟΣ ——[Il. H, 182.]

Exiliit autem sors e galea, quam utique volebant ipsi, Ajacis. Virgil, I say, could not be unacquainted with this order of the Grecian Heroes, any more than Horace, by whom Ajax is called, *Heros, ab Achille secundus.* [Serm. II. iii. 193.] And indeed as to Achilles, in his fifth (fourth) Eclogue (36) when he has no partial view, we find him writing in conformity to the established tradition: *Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.* Nor can it with reason be urged that Virgil was induced by any metrical convenience to make use of *Tydide* the patronymic title of Diomedes, rather than that of Achilles, *Pelide;* since they have precisely the same syllabical quantity. His design in thus running counter to the consent of the antients was I think indubitably this, viz. that from the Reader's having preconceived this exalted opinion of Diomedes's

Bravery, the character which this Hero gives Æneas in the 11th Book, (281) might redound to his honour in the highest degree:

> Munera, quæ patriis ad me portastis ab oris,
> Vertite ad Ænean; stetimus tela aspera contra
> Contulimusque manus: experto credite quantus
> In clypeum assurgat, quo turbine torqueat hastam.
> Si duo præterea tales Idæa tulisset
> Terra viros, ultro Inachias venissit ad urbes
> Dardanus, et versis lugeret Græcia fatis.

With the same view we find Diomedes ennobled with the same Epithet in the Æneis which is given to Achilles in the eclogue above mentioned (viii, 9.):

> Mittitur et magni Venulus Diomedis ad urbem—

Had the same character of Æneas proceeded from an insignificant, worthless Creature, nothing could have rendered the hero more ridiculous. The only way whereby such animals can contribute to the real praise of any person is to depreciate him.

Advertisements from a Newcastle Newspaper, 1747.

I. SHORTLY will be published extracts from a MS. Pamphlet entitled The *Tittle-tattle-Mongers;* —titles of the Extracts, 1. the origin of the Names *Nesowanassa*[1] and *Logopoiians*[2].—2. The blushing

1. *Nesowanassa* i. e. *the queen of the islands* [R. D. has suggested another queer derivation of this word which I shall leave as an exercise for the acumen of his readers.]

2. *Logopoiion—Logopoeium —logo' poi—boi—bois* French for *wood*—i. e. *Log o'wood.* [As it is probable that R. D., in general, examined "*critically the passages which he occasion-*

diffidence of a certain Poet[3] illustrated; The true reading and meaning of the Iambic verse preserved by *Lucian*[4].—3. The wisdom of certain Genii in their application of a Character in a certain poem[5].

ally quotes," I shall, on this account, enumerate the citations which have been admitted into this pamphlet, and subjoin his translations of them, wherever they occur.] *ουχι την πολιν λεγω· Μεμνησθε τουθ', ὅτ' ουχι την πολιν λεγω, Αλλ' ανδραρια μοχθηρα, παρακεκομμενα, Ατιμα, και παρασημα, και παραξενα.* Aristoph. [Ach. 515. *ὅτ' Bentleius;* Brunck was the first editor who resolutely maintained that the vowel in *ὅτι* never suffers elision in Attic Comedy: See Misc. Cr. pp. 131. 425. *Stanley* seems to have suspected it, ad Æschyl. Vit. p. 707. Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repererunt, vel recte secuti sunt; et tamen ea, quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, auctoribus suis reddere. Celsus L. II. c. 14.] Demosth. Phil. I. [p. 38. l. 16. ed. Par.] *ανοητατοι εισιν οἱ λογοποιουντες* —of all fools your *tittle-tattle-mongers* are the greatest. Lysias p. 305. ed. Lond. *λογοποιούντας και ψευδομενους*—indulging themselves in *tittle-tattle* and lyes [*Λογοποιῶν. πλάττων λόγους ψευδεῖς.* Photii Lex. Conf. Soph. Aj. 148.]. Antiphanes apud Athen. [VI. 224. C.] *Εγω τεως μεν ῳμην* (l. *ωομην*) *τας γοργονας ειναι τι* ΛΟΓΟΠΟΙΗΜΑ. Hitherto I imagined the Gorgons to be an idle fiction [Vide *R. P. Adverss.* p. 76.].

3. [*Mark*, afterwards Doctor *M. Akenside—forgive my song, That for the blushing diffidence of youth*, P. of I. III. 204.]

4. Lucian. [Necyom. I. 456.] *Νεοτης μ' επηρε, και θρασος του νου πλεον*—This is a verse from Euripides' *Andromeda* preserved by Stobæus, tit. LII. p. 201. ed. *Grot.* where the reading is *Νεοτης μ' επηρε και σθενος του νου πλεον* [*Musgr*. Fr. Androm. XI.] My youth put me upon it, and confidence greater than my sense.

5. *Thee too, facetious* Momion, *wandering here, Thee, dreaded Censor, oft have I beheld Bewilder'd unawares: alas! too long Flush'd with thy comic triumphs and the spoils Of sly Derision! till on every side Hurling thy random bolts, offended Truth Assign'd thee here thy station with the slaves*

—4. The Character of *Porcús*. *Porcus* with a pen in his hand, recommended as a proverbial Expression to answer the Latin *Asinus*[6] *ad Lyram*.—5. The Character of *Strepsodicus*[7].

II. Philonoi Antipolypragmonis Epistola ad juvenem αλαζονοχαυνοφλυαρον[8] *Antonium Askew*, M.B.

Of Folly. Thy once formidable name Shall grace her humble records, and be heard In scoffs and mockery, bandied from the lips Of all the vengeful brotherhood around, So oft the patient victims of thy scorn. P. of I., III. 179.–[This work first appeared in 1744. In the revisal of it Dr. *A.* had the grace to cancel this passage; "But let it go for what it is;—the *dulness* of the *Ridicule* will sufficiently atone for the *abuse* of it." *Warburton's* postscript to his dedication to the free-thinkers, P. xlii.] Λοιδορησαι τους πονηρους ουδεν εστ' επιφθονον, Αλλα τιμη τοῖσι χρηστοις, ὅστις [l. ειτις—but ὅστις is right] εν λογιζεται. Aristoph. [Eq. 1274. — Misc. Crit. p. 492.] Ου δητα· μηπω ΝΟΥ τοσονδ' ειην κενη Soph. El. 405. No: I hope I am not so void of sense.—*Quis inepte* (sic) *Tam patiens urbis, tam ferreus, ut teneat se?* Juven. [Sat I, 30, 1.]—*Multa diuque tuli; tandem* (sic) *patientia victa* [Ovid Amor. III. El. xi, 1. conf. II, xix, 49.] *Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum Pallanta*—[Virg. Æn. X, 503.]

6. [From a particular train of thought, which he owed, perhaps, to his rural situation, R. D. discovered an interesting affinity between the words "ΟΝΟΣ and ALDERMAN which he was wont to point out to the higher forms.]—Και νυχιαν εκατην και αιπεινην (l. επαινην) περσεφονειαν [Lucian. I. Necyom. 9. 469. conf. Il. I, 569.] — πλεως and πλεων, plenus plenum.

7. [Of this I know nothing.]

8. Archestratus apud Athen. I. 29. C. οἱ θεοι τους γηγενεις Αλαζονευομένῳ ποθ' ὑπερηκοντισαν. Aristoph. [Av. 824.] Ω Ζευ! ὁσην μεν αλαζονειαν κομιζει, ὁσην δε την αμαθιαν Lucian. [I. Mort. dial. X. 8. 369.] Ἅπαξ ἑκαστῳ κατθανων μορφωματι [Æschyl. Agam. 863.] Κλεπτειν, επιορκειν, και βλεπειν εναντιον [Aristoph. Eq. 1239. κλέπτων ἐπ. as 428. ὁτιη 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, *Brunck* ad l. 298. Κἀπιορκῶ γ' ἐμβλεπόν-

Coll. Emman. apud Cantab. non ita pridem Pseudo-Socio-Commensalem *Æschyli* Editionis promissorem. In qua ὁ δεινα obiter, festivum caput, ex suis virtutibus ornatur.

III. Consilii a *Pantolmo Thrasonida* Academiæ Panalazonicæ alumno, undecimum ætatis annum[9] agente, de Lycophrone edendo suscepti declaratio.

των. *R. P.* apud *P. P. D.*] *O fortunatam natam me consule natam* (sic) [Juv. Sat. X. 122.] *Quid tantum digno feret hic promissor hiatu? Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus* [Hor. A. P. 138—]. *Quod medicorum est, Promittant* (sic) *medici* [Hor. Epist. II, ii, 115.]. *parcit Cognatis maculis similis fera* [Juv. Sat. XV. 159.]. That worthy Secretary to the Society of Antiquaries, the Rev. *John Brand*, ὁ μακαρίτης, engaged to favour me with copies of *R. D.*'s letters inserted in certain Nos. of a provincial Newspaper, which he had preserved. They contained, chiefly, strictures upon Dr. *Askew's* projected edition of Æschylus; but he was removed from this feverish state of existence, prematurely for society, and before he had half done even his own tale. *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quæ in medio spatio sæpe franguntur, et corruunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspicere potuerunt.* Mr. *B.* was a faithful friend and profound scholar, an able theologian and zealous promoter of antiquarian researches.]

9.—*duri puer oris et audax* [Ovid. Met. V, 451.].

ADDENDA

P. 7*. *l.* 9. CANTABRIGIENSES

P. 9*. *col.* 1. *l.* 1. *Plautoque dabit* *l.* 18. Ζεὺς,

P. 13*. *l.* 2. "31st [1744]." *l.* 5. preferment,* * Dr. *Taylor* succeeded Dr. *Reynolds* as Chancellor of Lincoln in April 1744.

P. 15*. *l.* 25. ἡμεραν εκαλουν,

P. 19*. *col.* 2. *l.* 13. Cic. fr. pro Flacco p. 33. Molitæ *aperte codex, sed videtur scribendum* Tmolitæ. *Mæus.*

P. 21*. *l.* 13. ψευδωνυμοις* * "nullæ notæ accentuum, quorum omnis hodie ratio præpostera est atque perversa." *R. B. Millio* p. 82.

P. 22*. The Advertisements ought, perhaps, to have preceded the Extract.

P. 24*. *l.* 12. Æneis* * "*In the old Translation of* Virgil *set out by* Phaer *and Dr.* Thyne, *they are call'd the XII Books of* Virgil's Æneidos ; *and the Running Title of every Page is the* I, *or* II, *or* III *Book of* Virgil's Æneidos. *Without question, that was the Language in those days all over the Nation. So that if the Examiner's* Mumpsimus *should pass for an Argument, the* Æneidos *should be the current Language at this day ; and those that call it* Æneis *must be run down for Pedants. I do not here disparage those excellent Pens, that have unawares fallen into the common Error ; but to defend it against manifest Reason, and to vilify those that would reform it, is a plain instance of Positive and Pedantic Genius.*" *R. B.'s* PREF. to his Answer to *Boyle*, PP. xcii, xciii.

MISCELLANEA
CRITICA

IN

SECTIONES QUINQUE

DISPERTITA.

SCRIPSIT

RICHARDUS DAWES, A.M.

COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES
NON ITA PRIDEM SOCIUS; HODIE LUDO
LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD
NOVOCASTRENSES PRÆFECTUS.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. BENTHAM.
VENEUNT APUD GUL. THURLBOURN CANTAB.
ET JOHAN. BEECROFT LOND.

MDCCXLV.

LECTORI

S.

At quo tuam hodie nescio quam, si diis placet, farraginem? Aliud scilicet dudum fecisti ut a te expectaremus. *Miltoni Græca metaphrasis* cœpit institui[1]; cur *Miscellanea* tandem *Critica* exeunt? Profecto tibi non sat commode temporibus hæc sunt devisa. *At noli quæso, o bone, plus nimio sævire. Olim quidem, absoluta* Paradisi Amissi *libri primi versione, eruditorum genti rem haud ingratam præstaturus mihi videbar, si illud operis incepti specimen publici juris fecissem. Verum enimvero*

Ου ταυτον ειδος εστι νυν των πραγματων.[2]

Metaphrasin utique pro ea qua tunc temporis pollebam Græci sermonis peritia conscriptam, hodie cum jam egomet mea vineta[3] cædere valeam, solœcismis scatere comperi. Quod infortunium in cæteros itidem quosque, qui a sæculis recentioribus Græce scribere tentarunt, cadere dicendum est. Cujus rei, ut a meis erroribus initium faciam, insigni exemplo esse poterit ipsum illud quod olim exhibui versionis specimen:

1. Vide Appendicem, pp. 7*—11*., et Hor. A. P. 21.

2. Eur. Ion. 597. Fabulas Attico lepore conditas legere quam ex Anglicis bonis Græcas non bonas facere maluit Dawesius. Conf. R. P. *Tracts*, p. 53., et Pr. xli. xlii.

3. Hor. Epist. II. i. 220.

——— Ζησοιτε[4] τρισολβιοι αγροι
Χαρματοοικητοι· φοβεραι[5] δ επιχαιρετ ερημοι,
Κοσμος ὑποχθονιὸς τε· συ δ ᾅδης[6] ευρυβαθιστος
Ηγεμον ενδεξαιο νεηλυδα, τον γε νοημα
ii Ου τοπῳ ουδε χρονῳ μετακινητον φορεοντα.
Αυτοτοπος νοος εστι, και αυτοφυεσσ αρετῃσιν
Ουρανον αν περιοιδε μεταλλαξαι τε και ᾅδην.
Αυτοτατος δ αρ εων τιπτ αυ μελετῳμι τοποιο,
Τῳ μονον ουκ ισος τον ὑπερμεγαλυνε κεραυνος;
Αλλ ὡδε προεθηκεν ελευθεριης απολαυσειν
Αφθονος, ἀλλ ενθευδ Ὑψιζυγος ουποτ απειργει·
Ωδε μεν ἡσυχιοι βασιλευσομεν, αυταρ εγωγε
Ενδοξον καν ᾅδῃ οἴομαι εμβασιλευειν·
Μαλλον αν ᾁδοτυραννος η ουρανοδουλος εσοιμην[7].

Primo utique quo verbum ζησοιτε *hic donatur usus Græci sermonis ingenio adversatur. Neque enim futurum istius formæ, quod tamen ante me nemo quod sciam observavit, optanti unquam tribuitur. Sed neque istius familiæ quidquam apud scriptores Græcos* valedicendi *notionem sortitur. Quod autem dixerit poeta Romanus,* vivite sylvæ[8]; *nihili plane est. Deinde, voculam* αν *cum verbo* περιοιδε *conjungi vetat Græcorum scriptorum consuetudo. Nec vero*

4. Soph. Ph. 1453. χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ, 1464. χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον— ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις, Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως Eur. Hipp. 1097. Monk.

5. Φοβερώτατον δ' ἐρημία Xenoph. Anab. II. 154. ed. Cant.

6. Ἔρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοὶ, Ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα, Ἕλεσθέ μ' Soph. Aj. 395.

7. Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, Καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. Eur. Ph. 514. τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Troad. 1177. Longe aliter Achilles Odyss. Λ. 488. Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισι Fανάσσειν.

8. Virg. Buc. VIII. 58.

eam ad infinitum μεταλλαξαι *nisi sensu prorsus alieno rettuleris. Tertio, verbum* αυτοτατος *utpote ab Aristophane licentia comica confictum hujusmodi Poematis metaphrasi parum convenit. Quod autem* iii
adhuc gravius est, quæ ei ab Aristophane notio tribuitur ab hujus orationis indole plus nimio abhorret: aliud utique est cui æquipollet Plautinum ipsissimus, *aliud quod in hunc locum cadit,* idem. *Atque hunc quidem sensum ne ipsi quidem Comico nisi articuli ope forma superlativa donare licuisset. Nempe qua ratione ab* αυτος ipse *confingitur* αυτοτατος ipsissimus, *eadem plane ab* ὁ αυτος idem *confieri oporteret* ὁ αυτοτατος, *si ita vis,* maxime-idem. *Quarto, vitiosa est loquendi ratio* τιπτ αν μελετῳμι. *Oportet vero* τιπτ αν. *Qua de re vide pag.* 207. *Quinto, futurum* απολαυσειν *nullum est: neque enim nisi forma media dicitur* απολαυσεσθαι; *quanquam aoristus tamen activus* απελαυσα *passim reperiatur, medius vero* απελαυσαμην *nusquam extet.*

Aristoph. Av. 177.

ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ τι[9] γ ει διαστραφησομαι.

Plut. 236.

Αγαθον γαρ ΑΠΕΛΑΥΣ ουδεν αυτου πωποτε·

Similiter a verbis ᾳδω, ακουω, *usurpantur* ᾳσομαι,

9. "*Vulgo deest* τί, *quod conjecit supplendum Kusterus; idem tamen hujus conjecturæ laudem imminuit, alia subjungenda, in quam se propensiorem significavit,* γὰρ *scilicet prò* γ', *cum illud* τί *clare exhibet editio Aldina.*" Ricardus Porsonus. Equit. 175. Εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. Istud γέ etiam haud exiguo ad sensum discrimine, ad numeros maximo; Atticis enim non licuit γέ post jusjurandum continuo ponere, nullo alio vocabulo interjecto; Eccles. 735. Νὴ Δία,

ακουσομαι; ᾳσα, ηκουσα. At ᾳσω, ακουσω non sunt nisi aoristi subjunctivi; ᾳσαμην autem et ηκουσαμην plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur. Nec vero futurum verbo προεθηκεν commode subjungi potest. Sexto, præsenti απειργει usus hic tribuitur neutiquam defendendus. Neque enim Homerici illius in Notis laudati,

iv Η ρ αυτις πολεμος τε κακος και φυλοπις αινη

μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον, ut crebo cum amicos, tum lectores monuit R. P.; conf. *Censur. Crit.* (*March*, 1805. *p.* 234.), ad Hec. 399. Ph. 1638. Advers. p. 33. De forma ᾄσομαι vide p. 290. Valck. ad Ph. 1651. Piers. ad Mœr. 38. Markl. ad Suppl. 932 (942. Ox.), qui in altera editione se spreti Dawesiani decreti pœnas dedisse callide dissimulat, et Kœn. ad Greg. 49. "—Ἀκούσομαι· ἀκούσεσθαι quorumvis erant Græcorum in usu; futurum activum ἀκούσω· ἀκούσειν· veteribus erat inusitatum." Valck. in Phalaridea, XXII.; conf. R. P. Advers. p. 130. (Tracts, p. 33.) Equit. 456. Aj. 1141. σὺ δ' ἀντάκουσον probabiliter suggessit doctissimus Aristotelei libri interpres p. 201. Ἀπολαύσομαι κάλλιον ἢ ἀπολαύσω, inquit Thomas Magister; sed Av. 1358. ἀπελαυσάμην e Reiskio tacite edidit Brunckius; ἀπέλαυσα γάρ, νὴ τὸν Δί',—editiones veteres; ἀπέλαυσα γὰρ ἄν, νὴ τὸν Δί', cod. RAV., lege igitur, ἀπέλαυσά γ' ἄν, νὴ τὸν Δί',—Xenoph. Mem. II. ii. 4. ἐπεὶ τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ, μεστὰ δὲ οἰκήματα. ἀπολαυόντων correxit nescio quis in margine exemplaris Herodoti Larcheriani Vol. II. p. 446. ab amico obiter inspecti; malim ἀπολαυσομένων—Nub. 1005. repone ex MS. Brunckii ἀποθρέξει. Vid. *Addenda*.

10. Ἦ ῥ' αὖτις—Hoc interrogative efferendum, *nunquid rursus erit bellum, an turpiter pacem statuet?* non ut vulgo, *aut bellum erit aut pax.* Ἦ ῥὰ *num, nunquid*, ut mox v. 93. Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, RICARDUS BENTLEIUS. Qui lectionem edd. non odit, amet perdite vaticinium illud ridiculum Tiresiæ, O Laërtide, quicquid dicam, aut erit, aut non: Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.—Ubi ex codicibus duobus, *mihi magnus*, et tertio, *donavit*, præbente, eruit olim Vir perdoctus,—O Laërtiade, quicquid dicam, aut erit

Εσσεται, η φιλοτητα μετ αμφοτεροισι ΤΙΘΗΣΙ
Ζευς, ός τ ανθρωπων[11] ταμιης πολεμοιο τετυκται,

ea est indoles ut verbum τιθησι, *uti olim mihi visum est, futuri loco usurpetur. Valet utique* φιλοτητα τιθησι *quod Anglice dicimus* is bringing about a peace. *Hunc autem qualemcunque errorem cum eruditorum plerorumque omnium doctrinæ, tum præcipue cujusdam auctoritati acceptum refero, a quo hujusmodi aliosque haud paucos barbarismos elegantiarum nomine insignire didiceram. Septimo,* μαλλον αν εσοιμην *locutio est Græcis ignota. Futurum utique formæ optativæ nihilo rectius cum particula* αν *conjungitur, quam optanti tribuitur. Adi autem sis pag.* 103. *Vocem porro* ᾳδης, (*accuratius* ᾳδης, *nam Iones dicunt* αωιδης) *quæ* locum *hic quater denotat, perperam toties adhiberi non jam de plano assevero ; id vero a scriptorum vere Græcorum nemine unquam factum esse mihi persuasum est. Illud denique non immerito reprehenderis, quod verba hic occurrant analogiam partim Atticam partim Ionicam referentia. Diversas utique Græciæ dialectos neminem unquam serio confudisse crediderim, nisi qui nullam accurate intellexerit.*[12] *Cujus rei argumento est quod apud Aristophanem legitur Pac.* 928.

aut non Divinare *mihi magnus donavit* Apollo. Ovid. Met. I. 391. Aut fallax, ait, est solertia nobis, Aut pia sunt, nullumque nefas oracula suadent. Meminisse libet Torrentii verbum *dico* BENTLEIO adolescenti placuisse, ut patet e *Prælect. Boyleiana* III. 104.

11. Non placent duo illi genitivi. Unus Harleianus, Ζεὺς ὅστ' ἀνθρώποις—atque eadem varietas Il. T. 224. R. B.

12. Append. p. 16.

ΤΡ. Τι δαι δοκει σοι δητα των λοιπων; ΧΟ. OWI.
ΤΡ. OWI; ΧΟ. Ναι μα Δι. ΤΡ. Αλλα τουτο γ εστ
ΙΩΝΙΚΟΝ
v Το ῥῆμα γ [13]. ΧΟ. Επιτηδες γ, ἱν εν τηκκλησιᾳ
(Ως χρη πολεμειν λεγει τις;) ὁι καθημενοι
Υπο του δεους λεγωσ ΙΩΝΙΚΩΣ, OWI.

Nimirum cum Chorus OWI (*unde Latinorum* ovis) *protulerit, objicit Trygœus vocem istam esse* Ionicam:

13. Dele istud ineptum γέ, et corrige partim e codice Rav. partim e Reiskio; τὸ ῥῆμ'. ΧΟ. 'Επιτηδές γ' ἵν', ἐὰν ἐν τῇ κκλησίᾳ, 'Ως χρὴ πολεμεῖν ΛΕΓΗι τις, οἱ καθήμενοι—Voculæ γε et τε *utcunque nugæ videantur, tamen seria ducent in mala, ubi fuerint neglectæ:* Eur. Alcest. 662. ed. Wakef. Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χ' ἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον,—sed Piersonum ad Mœr. p. 149. versum ab Etymol. Mag. 413. l. 8. citatum, κἀγώ γ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον pro illo incuria venditantem W. secutus est, et ἔζην pro ἔζων, P. suadente, tanquam rariorem formam prætulit; quod si aliis vocibus hodierno die nobis ferme peregrinis idem accidisset, vocabula sermoni propriora fierent sua vice prorsus incognita. Versus scilicet apud Etymologum est 302. editionis Wakef., in quo γε suum locum occupat, et in v. 662. τε apte inserta vim claram retinet. Particulam hanc præclare restituit Sophocli Ant. 456. Οὐ γάρ τι νῦν TE κἀχθὲς,—[Edinb. Rev. No. XIV. 306.] corrigit etiam τοῦτο—φανῇ [Tr. 251. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.] Adverss. 171. Fureillis expulit γε ex Iph. Aul. 1141. πάντ' οἶδα, καὶ πεπύσμεθ' ἃν μέλλῃς με δρᾷν. R. P. In Œd. Col. 1634. lege τελεῖν δ' ὅσ' ἂν Μέλλῃς φρονεῖν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. 1773. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅποσ' ἂν Μέλλω πράσσειν—Æschyl. Agam. 983. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Tr. 285. χωροῦσι [ἥκουσι R. P. ad Or. 1645.] πρὸς σε· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 'Εφεῖτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ. τε MS. Harl. Ut vero "hujus effectus perceptio ex usu diuturno Græci sermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat," e cathedra sedulo nos monuit summus Prælector.

Chorus autem ita respondet, ut consulto joci solius causa eam a se usurpatam suggerat. Unde colligo Ionicum OWI *homini Attico serio adhibere non licuisse. Alioqui enim objectioni a Trygæo allatæ nullus fuisset locus. Hæc autem de meis tam ingenue dicta (neque enim eorum quidquam ab alio quovis objectum cognovi) facient opinor ut quotiescunque a viris eruditissimis dissentiam, atque eorum itidem (verbo absit invidia) errores coarguam; id non jam de eorum laudibus derogandi, sed veræ eruditionis excolendæ studio unice fieri videatur.*

At quidni *Metaphrasin* pro accuratiori quam hodie præ te fers linguæ præstantissimæ cognitione refingendam in te recipias? *Reciperem sane, ni otium, quo non ita abunde utor, in emaculandis veterum poetarum operibus magis e re literaria mihi viderer conlocaturus. Immo recepturum me polliceor, si eruditorum gentem mecum non itidem sentire intellexero. Sciendum est utique, si cujus forte id scire intersit, poetarum me Atticorum, uti et Homeri Pindarique editionem moliri; ab Aristophane, cujus unius in scriptis loca ut minimum bis mille emenda-* vi
turus mihi videor, brevi exorsurum. Ea autem in provincia administranda quid tandem a me fas sit expectare, τεκμηριῳ *utentur eruditi subjectis studiorum meorum primitiis. Nostras porro qualescunque curas alia itidem emendationum supellectile quam suppeditarunt cum viri doctissimi tum præcipue Scaliger alter, lucidissimum illud cœli literarii decus*[14]*; pro judicii certe nostri modulo exornandas curabimus.*

14. Hor. Carm. Sæc. 2. Hujus Bat. 1624. subjectas reperiet emendationes calci ed. Lugd. lector.

Expectabunt fortasse nonulli, ut Miscellaneorum Criticorum auctor ipsam Critices virtutem contra convitia a quibusdam hominibus jactari solita defensum eam. Ii vero mihi ignoscant velim, si otium forte meum pluris æstimem, quam quod istiusmodi hominibus, præsertim cum Latine *scribam, impendendum censeam. Immo pergant festiva capita, ingenii quo destituuntur loco, frontis qua egregie pollent perfrictæ ope niti; pergant quas beata stoliditatis, malignitatis, atque invidiæ conjuratio abunde suggerit ineptias apud imperitos suique adeo similes deblaterare: pergant literarum humaniorum contemptum præ se ferendo ignorantiæ suæ velum obtendere conari: pergant divinam quam vocat præstantissimus Casaubonus Criticen*[15], *quibus solis possunt, convitiis cohonestare. Cum vero noster qualis qualis libellus in emendationibus potissimum versetur, ipsi emendatoris provinciæ, quam infra primum quem*
vii *in arte critica locum obtinere debet, ab eruditis quibusdam deprimi video; honorem suum atque ordinem vindicare aggrediar. Nempe in critica palæstra palmarium esse volunt scripta supposititia a genuinis dignoscere, primasque adeo non jam emendationum*

15. "Isti sunt, partim Democriti populares et Arcades βαλανηφάγοι, partim vitiligatores literas perverse docti, *divinæ Critices* (legitimam intelligo, non istam volvivagam, et ut loquitur Tertullianus, passivam) hostes et contemptores; quorum fatuitatem aut κακοήθειαν tot locis magnus Galenus tam acriter est insectatus." CASAUBONUS *ad Lectorem Athenæi.* "Ipse quoque *Casaubonus* aliquando commentarii de *Critica et Criticis* spem fecit, aliis deinde laboribus interceptam. Vide ep. ejus 211. et 266. et Mericum Casaub. in pietate adversus paterni nominis hostes. p. 161." Casauboniana, p. 249.

scriptori, sed antisophistæ[16] *deferunt. Verum enimvero satis festinanter ac temere hoc fieri videtur. Quippe ad antisophistæ provinciam exornandam nil quidquam requiritur, nisi quod emendatori perinde sit necessarium. At quæ in hujus munere præcipuam partem constituunt, illi sine incommodo deesse poterunt. Quid enim? Unam locorum classem adversus germanam loquendi normam, alteram adversus indubitatæ historiæ fidem peccare; tertiam auctorem suum recte ratiocinandi imperitum arguere: quartam denique, si in pseudo-poetæ scriptis verseris, legibus prosoediacis adversari extra omnem controversiæ aleam posuisti. Euge! Antisophistæ munus laute administrasti: nisi forte quis usque adeo incommodus atque importunus reperiatur, ut aliqua insuper τεκμηρια poscat, quibus sophistarum et librariorum, ut criticorum mittam, flagitia internosci possint. At enim quam arduum insuper restet emendatori opus, mille argumentorum instar esse poterunt inconditæ eruditorum complurium conjecturæ, quos tamen ipsi vitiorum indoli commonstrandæ pares fuisse constet. Unum Kusterum in Notis ad Aristophanem videre est* metrum claudicans *centies crepantem, cum tamen tot locorum ne in uno quidem Viro Cl. conjectura feliciter* viii.

16. "Bentleii dissertationem immortalem de Phalaride," quæ eruditos tantis dotibus instruxit, ridicule et indigne notare non erubuit R. D.; vide p. 107. "At hæc Critices pars jure putatur una esse omnium difficillima. Nam cum tota constet ex variis studiis et artibus, in quibus singulis excellere difficile est, tum in hac præsertim sagacitas, et quædam divinatio, nec mediocris prudentia requiruntur." Schrader. Em. p. 200.

cesserit. Ut de hac provincia non immerito quis hodie dixerit, quod olim de κωμῳδοδιδασκαλιᾳ Aristophanes

——————ειναι χαλεπωτατον εργον ἁπαντων·
Πολλων γαρ δη πειρασαντων αυτην ολιγοις χαρισασθαι,[17]

esse rem omnium difficillimam: quippe quam multi cum jam ambierint, paucis tamen gratificatam esse. *Et criticorum profecto hoc nomine infelicium, serio mihi sum gratulaturus, si numerum jam satis superque amplum non adauxisse me cognovero.*

17. Equit. 513. ἀλλὰ, ὡς ἅπαντες μὲν ἂν ἐλπίσειαν, ἢ βουλθεῖεν, οὐδεὶς δ' ἂν δυνηθείη ῥαδίως, πλὴν τῶν πονεῖν ἐθελόντων, καὶ σφόδρα προσεχόντων τὸν νουν. *Isocrates* in Panathenaico II. 182. ed. *Battie.* Ex noto fictum *carmen sequar;* ut sibi quivis Speret idem; sudet multum, frustraque laboret Ausus idem. *Hor.* A. P. 240.

SECTIONUM TITULI.

SECT. I.

Emendationes selectæ in Terentianum Maurum.

TERENTIANO usu venisse comperimus, ut fortunam Hesychianæ quam maxime gemellam fuerit expertus. Tantum non adeo totus uterque intercidit, ut unicum utriusque exemplar aliquando superfuerit. Neque igitur mirari subest illius perinde atque hujus reliquias mendis haud levibus scatere. Quod si in Hesychio longe major quam pro majori etiam mole locorum corruptorum numerus conspiciatur, id vero exinde contigisse censendum est, quod a multis jam sæculis sermonis Romani longe majore quam Græci peritia usi sint non solum librarii sed et humaniores plerique omnes. Fecit quidem eruditorum cura ut in Hesychio ingens mendorum cumulus partem haud exiguam decreverit: fecit itidem ut Terentianus haud paulo emaculatior evaserit. Sed necdum tamen perfecit, quin restet adhuc in utroque satis superque ampla materies, in qua se exercere possit Criticorum genti quicquid est ingenii. Eos ad utramque Spartam
adornandam * studiorum suorum aliquantulum certe 2
conlaturos speramus. Interim vero libet et nobis, qualicunque successu in re critica versatis, eorum quæ in Terentiano haud plane pœnitenda videmur occupasse, partem hic aliquam secernendam curare.

Edit. *Sanctand.* 1584.[1] pag. 16. l. 9.

Addita styli sublevaret siccioris tædium] Circumfertur hæc linea plane αμετρος versus trochaici loco. Quicquid autem vitii hic deprehenditur imperitam industriam sapit. Nempe a Terentiani manu profectum est,

Addita styli levaret[2] *siccioris tædium :*

corrector autem nescio quis, ultimam vocis *addita* hoc pacto produci ægre ferens, verbo *levaret* infausta manu voculam *sub* præfecit, eo scilicet consilio ut pes secundus anapæstus evaderet ; nescius interim pedem illum revera, juxta regulam ab ipso Terentiano traditam, hac mutatione creticum effici. Is utique de elemento αρκτικῳ S agens pag. 42. l. 15. hæc habet :

Quæ sibi tres tantum poterit subjungere mutas,
Si quando scutum, spumas, *vel* stamina *dico,*
Hæc sola efficiet nudo ut remanente trochæo
Spondeum geminæ possint firmare sonoræ.
3 ** Exemplis an prava sequar, vel recta, probabo :*
Quisque scire *cupit, vel* quisque scribere *curat :*
Ante stare *decet quum dico et separo verbum :*
Ante Stesichorum *vatem natura creavit :*
Ultima vocalis remanens in fine trochæi
Excipitur geminis quîs proximus exoritur pes ;
Quæ, quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires et tempus oportet.

Deinde lin. ult.

Incipe *si dicas et* scire *aut* scribere *jungas*
Creticus *efficitur* ——

1. Editio Hieronymi Commelini, *R. B.*

2. *levaret* Aldi Manutii Inst. Grammat. p. 336. ed. Steph. et in exemplari suo *R. B.*

Eandem etiam rem pluribus exemplis illustrat, p. 44. Ex quibus abunde constat emendationis nostræ veritas. Cæterum hanc Terentiani regulam, cui etiam succinit Victorinus, in celebrioribus quibusque temporum recentiorum poematis [poematiis] solemniter neglectam videre est, uti in istis:

[3] *Læta nunc magnas habitar*ĕ stellas:
[4] *Dissimulat variat*quĕ scenam :
[5] Cată spissos *super imbres equitarĕ :*
[6] *Regas*quĕ sceptro *sempiternum ferreo :*
[7] *Alter frugibus* horreă stipat.

Quod ne malum latius serpat, ludorum magistris canonem modo traditum discipulis inculcandum sedulo commendo. Vix enim quisquam nunc * dierum est, 4
quin istud quod pag. 44. damnat Terentianus,

Ante supinatas Aquiloni ostendere strages,

versum probe heroicum existimet. Hinc etiam monendi veniunt futuri Poetarum Latinorum editores, ut siqua forte adversus hanc veterum magistrorum regulam peccantia deprehenderint, emendanda pro modulo certe suo curent. Verbi gratia, qui veteres magistros satis audiet illud Ovidii Metam. I. 38. sic deinceps refingendum statuet:

Addidit et fontes, immensa et stagna, lacusque.[8]

Ubi vulgo perperam habetur *immensaquĕ stagna.* Noli tamen hanc ακριβειαν in Comicorum fabulis

3. Casimir. Carm. I. xviii, 6.
4. *Ibid.* II. xvi, 72.
5. *Ibid.* xxviii, 5.
6. Buchanani Ps. ii, 18.
7. *Ibid.* iv, 30. — *stipet* edd.
8. Aut etiam, *immensa stagna,* *R. D. Curæ sec.*

expectare. Nec vero mirari subest eam minus integram servari in illis Horatii scriptis, quæ *sermoni propiora*[9] ipse est professus. Illud porro monendum est hanc ακριβειαν, quæ apud Græcos perpetua est, apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse. Virgiliani illius, Ponitĕ: spes *sibi quisque,* peculiarem rationem exposuit Victorinus, pag. 95. Ibi tamen forte legendum:

Ponite: quisque sibi spes, sed quam angusta videtis.[10]

9. Serm. I. iv. 42.

10. *sic scriptum puta:* Virgiliano quidem in isto Æn. XI. 309. Ponite: spes *sibi quisque; sed hæc quam angusta videtis,* docet Victorinus pag. 95. primum pedem non esse creticum duabus de causis: primo utique quod pars orationis compleatur cum pede; deinde quod sequens vocabulum *spes* alium inchoet sensum. Atqui utrumque nihili plane esse argumento est alter ejusdem Poetæ locus Æn. IX. 37. *Ferte citi ferrum; date* telā: scandite *muros.* Ibi utique pars orationis *tela* non minus quam in altero *Ponite* completur cum Pede; et quod subsequitur *scandite* alium inchoat sensum: utrumque tamen neutiquam facit ut *tela* non jam spondeum sed trochaeum constituat. Accedit quod priori commento adversentur etiam exempla ex Terentio laudata: *quisquē scire, quisquē scribere* &c. Hodie autem fecerunt *αἱ δεύτεραι φροντίδες* [*Eurip.* Hippol. 438. Monk. et alibi] ut nullus dubitem quin sic scripserit Virgilius: *Spem si quam accitis Ætolum habuistis in armis, Ponite.*

Cætera qua rerum &c.

Versus autem complendi consilium ab imperito nescio quo susceptum reliquis istis *spes sibi quisque* &c. ortum dedisse.* Quid enim? Unicamne obsecro spem sibi quemque fuisse dicendum est, an vero aliquam tantum? Atqui hoc ineptum est, illud falsum. Porro, ut vere dici posset unicam sibi quemque spem fuisse, neque ullam ex toto sociorum numero oriri potuisse: quantæ futilitatis esset tam serio monere istiusmodi spem esse angustam! *R.D. Add. et Corr.* [* Sic exemplaria, a quibus temere mihi videtur recessisse *Harlesius:* omnino *dederit* mallem; quod certe ad optimorum Latinorum rationem maxime accedit; *dedisset* non displiceret; ferri certe potest, et sic fortasse *Dawesius* scripsit. In *dedisse* ego

mendum non agnosco. Transiit *R. D.* a subjunctivo cum *quin* ad infinitivum; et maxime probati auctores modos diversos data opera permiscere videntur: *Liv.* xxxix. 14. "Consules ædilibus curulibus imperarunt, ut sacerdotes ejus sacri omnes conquirerent, comprehensosque libero conclavi ad quæstionem servarent, ædiles plebis videre, ne qua sacra in operto fierent." Vide Drakenborch. ad l. et ad xli. 24. R. B. ad *Ter.* Andr. iv. v. 2. Oudendorp. ad *Cæsar.* de B. G. ii. 5. Ab infinitivo ad optativum transit Homerus Od. P. 354, 5. ab infinitivo ad imperativum Aristophanes Ach. 436—438. Si quid R. D. humanitus acciderit, cum Latii heroe Ernesto, qui uno tenore in scribendo defluit, errorem erravit, qui ad Callimachi Fr. x. dilucide enotavit: "Quos [viros eruditos] ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Græco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse." Vide R. B. Millio, p. 62. Si R. D., nimis exquisitum atque ingeniosum Latinæ scriptionis artificem, sententiis cum molestia contortis aliquid aliquando minus Latine scripsisse confitear, in hoc neque linguæ Latinæ, nec R. D. salutem sitam esse existimo: nam "Lælio et Scipioni, *Latine loquentibus*, aliqua aliquando *non Latina* minus attentis excidere potuerunt; quod M. Terentio Varroni, ipsique adeo M. Tullio Ciceroni contigisse non ignoramus." His igitur in rebus editoris est verecunde et timide, immo fidissime, agere: maneat R. D. lectio inconcussa; et me potius non idoneum existimatorem, quam R. D. Latini sermonis et elegantiæ minus gnarum prædicem.].—*et stagna immensa*, MSS. Bodleian. unus Cantab., et editiones veteres, Parm. 1489. Venet. 1493. Paris. 1496. Venet. 1498. Ald. 1504. Ven. 1513.—"Consultus vero a me vir doctissimus, THOMAS TYRWHITT, per literas libere et amicissime, ut solet, respondit '*copulam ad soni numerique integritatem requiri.*' Ad hæc vero subdit, quod memoria omnium, qui hæc sacra tractant, omnino dignum est: scilicet, '*non opus esse ad generalem aliquam metri aut grammaticæ regulam stabiliendam, ut convincatur, neminem poetam præproperum aut incuriosum contra eam unquam peccasse.*' Alterum deinde exemplum ex eodem *Ovidio* addidit, Pont. ii. 4. 6. *Ante meos oculos* tua stat, *tua semper imago est.*" *Burgessius.* Pene excidit monere *Numerosaque stagna* admittere cultissimum *Santenium* ad Hieron. Balbum, p. . . . De Ovidii versu e Met., quam rotunda sit lectio codicum Moreti, Medicæi,

(ita enim codd.)

et unius Heinsii secundum Burmannum, non disputo; sed aio retinendam esse vulgatam lectionem vetustis editionibus, (nempe Parm. 1489. Ven. 1493, 1498. Paris. 1496. Ald. 1504. Ven. 1513.) ante Heinsii tempora innixam et firmatam. In altero ex Ponto, *præsto est tua* edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.; oculos *restat* tua *semper imago*, mihi haud displiceret, nisi *adstat* dudum restituisset R. BENTLEIUS. Sen. Thyest. 744. Exhorruistis? hactenus *sistat* nefas, Pius est. *si stat* sagacissime restituit N. Heins. ad Sil. Ital. II, 639. [*tu stas*— Edinb. Rev. XXXV. 388.] Quoniam vero licentiæ hujus perdite amantes eam nimis mihi præfracte videntur defendere, rem arduam et periculosæ plenam aleæ timide aggrediar.

Littera τὸ σὰν seu σίγμα, quam postea Dores et Bœoti tantopere refugiebant, in prisca Hellade formam veterrimam e sinuoso serpentis volumine derivasse videtur; et paulatim in lineam aculeate tornatam, aut in curvaturam eodem styli ductu utrimque leniter deflexam, vergebat, prout materia, in qua exarata est, vel dura, ut marmor et lamina, vel mollis et cerea extitit. Ejusdem characteris figura, nescio quando, certe Euripidis ætate, molles aut tortiles capillos imitabatur, ut e tertia littera nominis ΘΗϚΕΥϚ seu ΘΗʅΕΥʅ patet; Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἰλιγμένος, quam R. P., teste amicissimo *P. P. Dobræo*, perite digito ab occipitio ad imam colli vertebram sensim delabente illustravit. De virtute metrica retro acta, qua vocalis brevis ante σκ, σμ, σπ, στ, "syllabam brevem nunquam terminat, sed in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, effertur," hisce temporibus nulli dubitamus. "Ante σκ," inquit Heynius, "nec Homerus brevem servare dubitavit, ut ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ" ad Æn. XI. 309. Immo, docte Professor, ante σκ Homerus brevem semper producit, et Καμανδρίῳ exhibent MSS. olim TOWNLEIANUS, et duo Harleiani, conf. Theogon. 345. In initio nominum Σ aspirationi subinde morigera fuit; nec injuria: καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συρισσούσης τῆς γλώσσης· Plato Theæt. 203. B. Hinc Σακχηνοὶ Ἀκχηνοί· Σαλμυδησσὸς Ἁλμυδησσός· Σανδράκοττος Ἀνδράκοττος· Σαρδιαῖοι Ἀρδιαῖοι· Σαλμαντίκα Ἁλμαντίκα sive Ἑλμαντίκα· Σέλλας Ἕλλας· Σεξιτανία Ἐξιτανία· Σερμύλιοι Ἑρμύλιοι· Σίμυρα Ἵμυρα· Συσπιράτις Ὑσπιράτις· etc. et in medio nominum; ut, Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης, Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος Steph. Byz.; et L. Holst. ad l.

citat Suidam v. Θύστιον πόλις τῆς Αἰτωλίας, τινὲς ἄνευ τοῦ σ, ut dudum nos monuerunt *Casaubonus, Berkelius*, et *T. Hemsterh.* Ennius in fragmento ex Hectoris Lystris, *Constitit, credo, Scamander; arbores vento vacant.* "Corrupte Nonius legit, *vagant.* Illum vide: nam *Macrobius* VI. 2. citat ex Satiris Ennii, *Constitere amnes perennes; arbores vento vacant.*" R. BENTLEIUS. Catullus LXIII. 357 = P. 53, 9. *Scal.* ed. alt. Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri,—Lege, *Kamandri*—R. B. ad Lucret. v. 1348. Sil. Ital. XIV, 259. *Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongilos austris*, ed. Bas. 1522. *Trogilos* MS. Bodl. ED. PR. Mediolanensis, N. Heinsio et Drakenborchio adstipulantibus: *Strongylos* citat Vossius. Ovid. Met. VII. 440. *Occidit ille* Scinis *magnis male viribus usus, Sinis* MS. uno Cant., altero apud Zingerlingium, et Plutarcho in Thes. p. 4. C. [Pausan. II. i. p. III.] postulantibus. [*male magnis viribus usus;* MS. Cant.] Sed non credes fortasse illi Zingerlingio. "*Utinam meliores nunquam Grammaticos haberemus, modo omnium pædagogulorum barbariem a nobis amoliri liceret.*" Sed age alium ἐχέγγυον tibi dabo. Xen. Memorab. II. i. 14. τοὺς γὰρ ξένους, ἐξ οὗ ὅ, τε Σίνις καὶ ὁ Σκείρων, καὶ ὁ Προκρούστης ἀπέθανον, οὐδεὶς ἔτι ἀδικεῖ. Conf. T. H. ad Lucian. I. 36. Valck. ad Hipp. 977. N. Heins. Adversa. p. 281. Severus in Ætna; *Sollicitant magna te circum, Tantale, pœna,* Sollicitantque siti. "Nihil clarius hac lectione. Tamen nuper mutarunt in *Sollicitantque Scinim.* Quod, malum, nos tantum immutandi cacoëthes habet, ut quæ scimus, nescire velimus? Scaliger ad l. p. 353 = 92. Met. IV, 280. *Ambiguus fuerit modo vir, modo femina, Scython.* Sython MS. Bodl. et R. B. conf. Amor. III. xii, 28. Hinc colligamus τοὺς τῆς Κάδμου τέχνης δημιουργοὺς parvam potestati τοῦ S. fidem habentes, vel de pristina possessione migrare, aut, ne quid titubet, securam manere, jubent. Quidni statuamus Latii nepotes quandoque S in quibusdam vocabulis sine suo contubernali enunciasse? Sed hoc nil moror. Ciris, 130. *Nec fuerat; nisi* Scylla *novo concepta furore.* In proclivi est *ni;* Geo. I, 177. Ni *refugis,*—Sed vix dubitat Schraderus, "quin, Culice jam scripto, carmen illud, primis annis exorsum, in Epicuri horto detexuerit, antequam componeret Eclogas." Ad *Martian. Minuc. Capell.* p. 205., Grotius bellissime citat—κραταιὰν μητέρα σκύλλης [Odyss. M, 125.], et eodem loco Cod. MS. a R. B. inspectus, "*quæ* Scyllæ *mater*"—habet. Propert. XVII. 21. *Tuque o Minoa venumdata, Scylla, figura, Tondens purpuream, regna pa-*

terna, comam. Sic in versu priori unus MS. *Harl. Scilla* alter, *Sylla* tertius et ed. 1472., *Minooa — Scylla* quartus; Met. VIII, 53. *Fassaque me flammasque meas, quâ dote, rogarem,* Vellet emi. Reliquis conjecturis accedat mea, *venalis,* Scylla, *sagitta, Tondes purpuream* — Ciris, 131. *Scylla patris miseri patriæque inventa sepulcrum, O nimium cupidis Minoï inhiasset ocellis.* Æschyl. P. V. 649. Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει Πρὸς σοῦ τέθαλπται, Agam. 743. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Suppl. 1001. πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἔπεμψεν, Xen. Mem. I. iii, 13. οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον, ἐάν τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησι καὶ πάνυ πόῤῥωθεν τοσοῦτον [βέλος] ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν· ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Vide Toup. ad Suid. II. 568, 9.; "nec dubito" (ut Marklandi verbis utar) "quin Propertius, qui Græcus est poëta, potius quam Latinus, ad eorum normam, data occasione, ita locutus fuisset." Tota vero elegia ex membris disjectis componi videtur, et Propertio parum digna . . ix, 59 = p. 228. *Nunc ubi* Scipiadæ *classes? ubi signa Camilli? Aut modo Pompei Bosphora capta manu? Scipiade* — ū (sic) unus MS. Harl., *Scipiade* duo alii, *Scipiadæ* quartus et ed. 1472. Versus duo 68. subjectos huc revocarunt docti editores. Transpone, *Scipiadæ,* heu! *ubi nunc classes?* Sil. Ital. VII, 106. En, ubi nunc Gracchi, atque ubi nunc duo fulmina belli Scipiadæ?

Nunc ad alia pergamus. Hesiod. 589=550. Br. εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος Cod. Gal. apud Gaisford τε omittit; anne legendum κιὴ pro σκιὴ· an εἴη πέτρη τε σκιερὴ, ut vir eruditissimus conjecit (*M. Rev. June,* 1785. *p.* 428.). *Simonides* περὶ γυναικῶν apud Stob. p. 43. Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου—τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ corrigit *Br.* ad Gn. poet. Gr. p. 312. Postea τὴν δ' ἐκ τεφρῆς τε καὶ — reponere vult ad *Soph.* Col. 371.

Pindarus βοιωτιάζων τῇ φωνῇ — Σὰν κίβδαλον nuncupasse fertur.

De Æschylo vide Bentleii dissertationem de Pseudo-Phalaride, p. 135. et ad T. H. p. 96=298.

Soph. Tr. 291. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ· Τῶν μεν, παρόντων· τῶν δὲ, πεπυσμένη λόγῳ. Aldus; λόγων in margine Turnebi, πεπυσμένῃ in textu Brubrachii; hanc e curis posterioribus secundæ in textum tertiæ editionis infercit Brunckius.

—τὰ δὲ π. Scaligero, Heathio, et Porsono arrisit: delere δὲ maluit *M. Raper*. Si loco satisfieret emendatio, facile esset commodam lectionem præbere; τῶν μὲν παρόντες, τῶν πεπύσμεθ' ἐν λόγῳ. Choragus ait, *partim rerum ab Hercule gestarum adstantes audivimus, partim fama accepimus.* Sed abeant ejusmodi nugæ; totus versiculus spurius est: ut lætitiæ causam explicaret, in margine adscripsit festivum caput, τῶν μὲν παρόντων· i. e., ut sibi visum est, Licha et captivis, quas miserat tanquam sui reditus pignus Hercules, præsentibus: — quod "nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit." El. 21, 2. ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, Ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Aldus, et edd.; ἐσμὲν MSS. olim D'Orvill. et Harl. "ἐμὲν pro ἐσμὲν," monet Dawesius, "ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti permissum est." Vox ἐμὲν, occurrit in fragmento Callimachi, CCXCIV. haud alibi facile reperiundum. Quis nescit hunc poetam, et discipulum ejus, Apollonium Rhodium, fuisse vetustatis amantissimos? In scolio vetusto apud Athen. XV. 695. A. Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. sed hoc est litem lite dirimere. Dawesii vero ἴμεν lubricæ fidei est. Scribendum, ὡς ἐνταῦθα μὲν — docet *M. Raper.*; verbum autem desideramus. Aristoph. Pac. 204. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν, Ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν πόλεμον κατῴκισαν. Ne quis Toupium defensurus illud Sosipatri apud Athen. IX. 378. A. arripiat, lege cum Casaubono, τρεῖς ἡμεῖς [μόνοι] Ἐσμὲν sive mavis τρεῖς ἐσμὲν [μόνον] Ἡμεῖς — Hotchkisius apud Gaisford. ad Hephæstion. p. 218., ὡς ἐνταῦθ', ἵνα Οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Optime citavit Toupius Soph. Ph. 429.—Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα Χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν· et Euripidem in Sysipho, Εἶναι δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα — Melius autem R. P. ὡς ἐνταῦθ', ἵνα Οὐ καιρὸς ὀκνεῖν, ἐσμὲν—hac enim positione nulla mutatio fit, et syllaba finalis adeo in thesi subsidit, ut celeri tragedi pronunciatione vix subaudiri queat. Aj. 1320. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους Æschyl. P. V. 796. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός; Eur. Med. 885. ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν 1275. ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους· apud Stob. p. 590 = 477. Grot. Γέροντές οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος.—De Sophoclis Fr. XL. vide R. P. Adverss. pp. 55. 216. Tracts, p. 212.

"*Eur.* Ion. 1198. Οἰνηρὰ σκεύη σμικρὰ—Tu vero repone Οἰνηρὰ ΤΕΥΧΗ σμικρὰ—Alterum enim

est vulgi verbum, a Tragicis nunquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (613=607.) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 146. 283. 1203. Electr. 140. 362. 499." R. P. Adverss. 270. ἀγγεῖον in textum secundæ editionis Hec., nescio quo casu, irrepsit in tertia sublatum; est enim verbum Comicis usitatum. Eubulus apud Athen. II. 36. D. πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς,—Τεύχεα. σκεύη. Hesychius. ἀπόφερε τὰ σκεύη Aristoph. Pac. 287.; conf. Ach. 552. 887. 1056. 1067. Ter. Andr. init. *Vos istæc intro auferte*: — Antiphanis fr. apud Athen. III. 112. D. a Koppiersio bene inchoatum, totum feliciter persanavit R. P. πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς Δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτ' ἐκ τῆσδε στέγης; vide Walpole Com. Gr. Fr. p. 12. Tracts, p. 1 8.

"Philodemi epigramma spurium esse docet Villoisonus apud *Chardon De la Rochette*, II. 337." P. P. D. Vide An. Gr. II, 85, ix. Toup. ad Suid. I, 238. "qui nulla de re disputat doctius" quam de hujusmodi quisquiliis; Foster. de Acc. et Quant. p. 234. ed. alt.; R. B. ad Horat. Serm. I. ii, 121. D. Heins. de Sat. Horat. pp. 136, 7. ed. 1612. Reiskius "carmen venustissimum," quod forte Gisb. Cuperus vafre compilarat, e schedis La Crozii in lucem protulit.

Hæc hactenus. Nunc de Latinis agamus. De Comicis, qui subinde "in metra peccant, arte, non inscititia," Dawesius me plura loqui vetat. Illud porro monet "hanc ακριβειαν apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse." Unde in versibus infra positis, "excusanda omnia, non omnia tamen imitanda." IV, 477. 774. 850. V, 48. 80. VI, 195. 944. 1187. Istos idcirco enotavi quod unum et alterum in Dawesium vulgo allatum e numero exscindamus. II, 805. *Inter curalium virides miscere smaragdos* IV, 1122. *Scilicet; ut grandeis viridi cum luce smaragdi*. In priori, *Inter* beryllum *virides* R. B. apud Wakefield.; et *miscere* pyropos— inveni in margine exemplaris a me obiter inspecti: sed excessit medicina modum. Omnibus innotuit *maragdon* æque ac *smaragdon* seu *zmaragdon* poetis placere; si utraque forma pari jure uti potuerint, certe eam prælaturi sunt, quæ metrum adjuvaret. Ovid. Met. II, 24. *In solio Phœbus claris lucente maragdis*—sic MS. Cantab.; conf. Amor. II. vi, 21. Tibull. I. i, 51. II. iv, 27. Propert. II. xiii, 43. Statii Theb. II, 276. et T. H. ad Lucian. I. p. 94. ad Hesych. v. Μώδιξ. Piers. ad Moer. pp. 310, 11. Br. ad Æschyl. Pers. 771. (Month. Rev.

June, 1785, pp. 426 — 431. Σκίλλα κίλλα· Philem. Lex. p. 39. T. H. ad Plut. p. 244.—VI. 697. *Ex hoc usque* mare speluncæ *montis ad altas Perveniunt subter fauces.*

"Dicet aliquis: Quid? tu contemnis *Virgilium, Flaccum,* et *Ovidium,* quos licentiæ locupletissimos habemus auctores? Ego vero poëtas eximios non contemno; veruntamen exemplis, quæ prolata sunt, non moveor. Cur autem non movear, paucis docebo." In *Eclogis* Flaccus ad severas artis regulas versus suos exigere non curiose studebat; illos enim propius ad consuetudinem accedentes ideo *Sermonum* nomine inscribere voluit. Serm. I. ii, 30. quem citavit R. B. ad Manil. III, 364. Ibid. 71. iii, 44. v, 35. x, 72. II, ii, 22. *tu protenus, unde* Divitias, ærisque ruam, *dic, augur, acervos. struam*—restituit Schraderus Em. p. 72. "Quem locum viri docti profecto" addidissent, "si J. Schraderi verissimam correctionem cognitam habuissent." D. R. PRÆF. ad Scheller. xiv. = 22. Æn. II, 498. *Fertur in arva* furens *cumulo,—ruens* R. B. Potestatem activam verbi *corruo* defendit *Santenius* ad Catull. El. in Manl. 52. Ibid. 36. III, 43. 296. At I. iii, 140. *Ignoscent, si quid peccavero stultus, amici:* Editiones, *peccato* MS. Grævianus; sed alia manu ex *peccavero; peccaro* MSS. septem; *peccabo* MSS. quatuordecim, si fides Valartio, quam in MSS. collatione perspectam habeo: et "quid refert, a qua parte veniat, modo venerit, veritas? Eadem est Dea, sive a me vel Cruceo, sive ab Heinsio et Gronovio in lucem proferatur." Audi magnum Bentleium; "Hoc a priscis editionibus propagatum in omnibus hodie circumfertur. Perperam: neque enim O finale in verbis invenies correptum, apud ejus ævi scriptores; et adhuc durius est, ubi sequens vocabulum a duabus mutis consonantibus inchoatur." Epist. I. xv, 30. *Quælibet in quemvis opprobria* fingere *sævus* Edd.; N. Heinsius, antiquum obtinens, legendum suspicabatur *stringere*—Cuninghamius, *figere;* sed Latini sermonis consuetudine non probarunt: Schraderus Emen. p. 74. *fundere* restituit, et rationibus firmavit. Sed non necesse est hanc licentiam ultra terminos expandamus, et quam *Flacco* usui obtemperanti veniam concedimus, eandem ad poetas, toto stylo et colore a communi sermone discretos, extendamus.

Catullus XVII, 24. *Si* pote stolidum *repente excitare veternum*—recte emendavit Victorius, cum antea legeretur, *Si potest olidum:* Muretus ad l. f. 23. b. ed. 1554 = II, 743. XLI, 18 = p. 23. Scal. *Nec deprecor jam, si* nefaria

scripta—LX, 53. *Ut apud nivem, et ferarum* gelida stabula *forem* "—noster liber liquido habet, *Ut apud (miser) ferarum*—quod retinemus;" Scaliger ad l.—LXIV, 32. *Brixia Chinæa* supposita specula. XC, 4. In pede stans *fixo carmina ructat hians.* In veteribus membranis lacuna comparet. Parthenius, homo lepidus, pentametrum a se confictum Catulli versibus immiscuit; operæ pretium est audire ejus jocularem audaciam: "versum meum, hoc in loco, quousque suum poeta inveniet, mutuabo: imo etiam, si poetæ placuerit, benigne donabo." "Apage ista officia, Partheni; non placent. Nemo, opinor, sanus bonos libros isto modo juvari velit. Ut in signis, ita in scriptis quoque veteribus, si quam labem importaverit vetustas, mutila potius ipsà nos, quam a recenti aliquo artifice interpolata, delectant." MURETUS ad l. f. 126. b. = Opp. II, 862. Conf. Scaliger. de altero Parthenii somnio pp. 523=62.

"Ut incitata semel audacia non novit modum: multisque ut iterum peccare audeant, satis argumenti est semel peccasse." Virg. Æn. XI, 309. reconcinnavit improba manus, et ad hanc e conjectura licentiam stabiliendam;—"*Ponite: spes*"—tanquam testem idoneum advocavit R. B. ad Manil. III, 364. Codices manu exarati nihil succurrunt; *Ponite spes quisque* in textu, et *sibi* in margine exhibet MS. Cantab.; *Ponite s' quisque* (sic) codex alter Cant. Martianus Minucius Capella III, p. 56. l. 15. citat, *Ponite spes quisque suas*—ubi *spes sibi* præbet, et *suas* omittit probæ notæ MS. Cantab. Dawesius istum inficetum panniculum primus dissuit; sed laudem illo sublatam prudens sciensque Burgessio V. C. transtulit Heynius, Dawesii iniquissimus judex. Nil mirum; Correctiones, utilissimas sane, quas raras suggesserat Vir præstantissimus ad Virgilium Londini editum, delendas censebat Germaniæ decus in notis suis novissimis. Vide R. P. Tracts, pp. 103, 4. Fuere tamen quibus hoc debile sensus supplementum valde arriserit; et "in hac sententia veteres semper ludunt cum acumine quodam." Sed sibi habeant hasce elegantias, modo, enixe rogo, ne adhibeant Æn. VII. 707. *Agmen agens Clausus*, magnique ipse agminis instar, Ter. Phorm. I. ii, 89. in me omnis spes mihi est,—Sallust. de B. Jug. mihi spes omnes in memet sitæ, *quas necesse est et virtute, et innocentia tutari: nam alia infirma sunt.* "each on himself rely'd, As only in his arm *the moment lay Of victory.*" Milton. P. A. VI, 238—Nos duo turba sumus Ovid. Met. I. 355. Subjiciam ex oratione in Curia Britannica habita, quæ, credo, hoc mem-

brum elangue et tanquam spiritu carens quodammodo suffulciant.* Nollem optimo Boissonado aliquid humanitus accidisset, qui ad Philostrat. Heroic. p. 38. ὁρᾷς ὡς ὀλίγα—illustrat ex hoc loco— *sed hæc* quam angusta, videtis.— qualecunque autem illud est, præclaris emendationibus redemit B. ad Philostrat. p. 662. et ad Athen. v. 219. A.; et, quod dolendum est, hæc durities L. Santenium defensorem habet ad *Mureti* Carmina, IV. P. XXX. et ad *Hieron. Balb.* p. . . . Quid si legamus, *Ponite:* opes *sibi quisque* — Nunquid vis? Corippus III, 374. *Cujus* spe *fruimur*—ubi reposuit Withofius, *Cujus* ope *fruimur*—in Spec. Gunther. p. 134. *Nostram omnium vitam, in quo nostræ* spes opesque *omnes sitæ?* habet Comicus Adelph. III. ii, 33. Revera ad explendam hanc lacunam omnino sex septemve versus desideramus. Æn. I. 174. *Ac primum* silice scintillam *excudit Achates*—De Æn. IV, 136. non est quod dicam propter I, 496. II, 40. 370. quamvis, *Et nunc* magna mei *sub terras ibit* imago IV, 654. ad defendendum speciem aliquam præbeat: vide Xenoph. Mem. II. i, 22. Cyrop. V, initio; Odyss. O, 416. Σ, 194. 248. Υ, 70. Ad Æn. V, 143. (VIII, 690.), properabo: *Convolsum remis* rostrisque tridentibus *æquor.* *rostrisque stridentibus* Virgilii codices duo Cantab.; *rostrisque tridentibus* Priscianus f. II. b. Ald. *rostris stridentibus* p. 562. ed. Putsch.; in Codice uno Cantab. quem inspexi, *rostrisque stridentibus*—in altero, *rostris remisque str.* in tertio versus abest. In III. 561. primusque rudentem *Contorsit lævas proram Palinurus ad undas.* "Fortasse, *tridentem*, vid. Pierius ad V, 143." R. B.; et V, 208. Ferratasque *trudes*—pro vulgata *sudes* Idem vir summus; conf. Tacit. Annal. III, xlvi. Peto tantummodo ne Latinorum poetarum consuetudinem oppugnarent licentiæ hujus patroni cum illo, *Priamëia sceptra* ex Æn. VII, 252. a R. B. ad Hor. Carm. III. xvi, 51. aut *scrupea spelunca* ad Cic. Tusc. IV, xiv. sic citato. VIII,

* —— "one man; *at ille leo est.* I wish I could get a look at this extraordinary man. He must be a very Hercules. He is an extraordinary recruit indeed! This reminds me of the story of Lord Donegal's troop of light horse. When a certain general asked where Lord Donegal's troop of light horse were, a man rode up to him and said, "I am Lord Donegal's troop. So if you ask where the * * * * are, out steps a man from the * * * * and says, "Here I am."

"After the American war, the troops being one day on muster and review, the commanding officer called aloud — 'Ninety-fifth Regiment, advance and come forward from the line on the parade;' upon which a little drummer-boy came marching forth with due gravity, — 'Who are you,' demanded the general?—'I am the ninety-fifth Regiment,' replied the boy * * * *."

424. Brontesque, Steropesque, *et nudus membra Pyracmon,* — Æn. VI, 686. "sane Virgilius scripsit: —*Venisti tandem* tuaque spectata *parenti Vicit iter durum pietas*— Ovidius [Met. XIV. 109.]: *Hinc satus Æneas* [Immo, *Dextera per ferrum*] *pietas* spectata *per ignes.* Magistelli spinosi *exspectata* [et Virgilii codices duo Cantab.] legunt, propter syllabam, quam nolunt positione sequenti produci. Alii vero magistelli zelotypi dicunt palam in suis suggestis veteres quoque *expectata* pro *spectata* dixisse. quid tum postea? ostendant mihi *expectatum* apud Virgilium esse pro *spectatum.* Alioquin scimus verum esse eo quoque modo posse dici. Sed quid facerent pædagogi si nihil haberent, quod latrarent?" Scalig. ad Catull. p. 103 = 116. Nemo vulgatam ex Æn. II. 282. tutatum ibit. Æn. VII, 150. *sunt animi, et rebus* spectata *juventus.* IX. 235. *neve hæc nostris* spectentur *ab annis* Hor. Epist. II, i, 230. *belli* spectata *domique Virtus,* Ovid. Trist. I. v. 25. *Scilicet ut fulvum* spectatur *in ignibus aurum* Ovid. Met. XII, 184. Nestor— *Multaque me fugiant primis* spectata *sub annis.* Sed in Stat. Theb. 760. "inepte *Pyliæ senectæ*: quippe tum temporis *nondum nota* Pylas, *juvenisque ætate secunda Nestor,* IV, 127." R. B. Vocabulum hoc crebro de sua sede detrudebant librarii: Lucret. I, 141. Sed tua *me virtus tamen et* speratâ *voluptas*—*spectata* voluntas R. B.; vid. Add. Statii Theb. I, 655. *sed quid fando tua tela manusque Demoror?* exspectant *matres, supremaque fundunt Vota mihi.* MS. Cant. tua demoror arma Atque manus: *spectant* — Achill. II, 411. *Ipse sedens vasto facta* exspectabat *ab antro,* num *spectabat* R. B. Cic. Orat. in Cæcil. 7. *accusandi voluntas ad viros fortes,* spectatosque *homines, translata sit.* de Orat. II. lxxviii. — *quanto hoc magis in oratione* exspectandum, *in qua non vis potius, sed delectatio postulatur.* Wyttenbachius, vel omnibus libris invitis, *est spectandum* reponi vult. Bibl. Crit. I, 21, 2. Ibid. III. ii. *Illa tanquam cycnea fuit divini hominis vox et oratio, quam quasi* exspectantes *post ejus interitum veniebamus in curiam, ut vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset, contueremur.* Gesnerus vere et eleganter corrigit *exceptantes* — At correctionem non memorat Ernestus. Wyttenb. ibid. P. I. 26. Sen. Herc. Fur. 765. *Pavidosque manes* squallidus gestat *senex* — emendat Withofius, *validus exspectat* senex, ut, cruda *deo* viridisque senectus Æn. VI, 304. valido — *nec turpem* senectam Hor. Carm. I, xxxi, 17—19. durus senio Navita crudo Sen. Œd. 166. Withof. Præmet. p. 61. Sed, pace summi viri, R. B. *vectat* mallem; Æn. VI, 391. *Stygia*

vectare *carina;* Œd. 173. *Fessum turbam* vectare *novam;* vid. Add. Hor. Carm. II, ii, 24. *Quisquis ingentes oculo irretorto* Spectat *acervos.* Muretus Opp. II, 582. interpretando nihil agit; Withofius, SPERNIT acervos, "id est, prætereundo nec oculos eo retorquendo contemnit, adspernatur"—ad Disticha, p. 531. Non est quod *sperno* queratur; ditionem enim alieni invasit; Ovid. Fast. III, 827. *Nec vos* turba feri census *fraudate,* magistri Spernite—ocyus repone, N., v., turiferi census fraudate, *magistri,* Termite: Withofius Præmet. p. 135. Sen. Her. Fur. 156. *Aut suspensus* spectat *pressa Præmia dextra.* Lege, *sperat* et conf. Phœn. 516. ibid. 1256. *semper absentis pater* Fructum tui, *tactumque et* aspectum *peto. Vultum tuum—affatum* corrigit R. B. Med. 187. Statii Thebaid. I, 18. *nec Arctoos ausim* sperare *triumphos.* Sic duo Codices Cantab.; *spectare* alii; forte *spirare* R. B. Æn. x, 251. *Tum breviter* supera spectans *convexa precatur:* Maronem hac licentia temperasse argumento est, quod Æn. VI, 540. *scindit* impune intexere poterat, si hæc positio cordi esset: *findit* vero codices omnes, et plurimæ editiones; quod ad Symb. Apost. p. 483. adhibet PEARSONUS. vid. Add. Supra ad Sen. H. F. *Aut* sua gaudens *spectat* Withof. Pr. p. 42.

In *Horatii* carminibus hæc licentia nusquam elucet. Si rectitudo scribendi hujus temporibus per vias certissimas investigari queat, exemplum forte ad hanc regulam stabiliendam è latebris suis protrahere poterimus. Ernestus ad Cic. de Orat. XLVI. antiquam formam *stlitibus,* reclamantibus optimis codicibus, delendam censet, quod Ciceronis ætate inoleverat. "Immo," inquit Heusinger, "post Ciceronem adhuc, Augustorum ævo, ita exhibere solitos testatur Lurenberg. antiquar. in STLITEM ex decreto, quo Sodalium Augustalium mentionem factam videmus." Hinc Carm. III, v, 53. mallem; *Quam si clientum longa negotia* Dijudicata stlite *relinqueret,* aut saltim *slite.* Anne hisce aureæ antiquitatis ruderibus, et hoc sigmatismo Venusinum poetam resarciendum existimas? Sententiam meam nullam interpono: pertinacius contendenti illud Ciceronis occinam, "*scientiam mihi reservabo, usum scribendi populo concedam.*" A. Gell. VII, iii,—*quod plebiscito* Colonis *prohibitum fuit,*—Legendum, *Stolonis*—Gell. XX, i. de Legg. XII. tabb. Quid salubrius visum est *rogatione* illa *Stolonis* jugerum de numero præfinito? Markl. Ep. Cr. p. 148. plaudente R. B., qui eandem emendationem dudum occupaverat. Herodot. IX, 15. ἐς Κῶλον edd. ἐς Σκῶλον recte Codd. Arch. Pass. et Vall.

In *Propertii* relliquiis multa manu medica indigent: pleraque vitia, præsertim graviora, MSS. superstitibus sunt vetustiora. Si enim prosapiam lectionis, per codices et præcipuas editiones deductam, remeare velles, nil nisi ineptiarum farraginem assequeris; omnes ex eodem fonte, pervetusto licet, lutulenti fluere videntur. Haud me latet SCALIGERUM, virum, si quis alius, acerrimum, suspicari antiquissimum Propertii codicem aliquot pagellis a bibliopego nescio quo transpositis turbatum fuisse, ideoque poetam usque adeo dilacerasse, ut, iis ignoratis, de quopiam loco satis exploratum ac firmum certumque ferri judicium nequeat. Ne multa: in Propertii exemplaribus tetrius grassata est librariorum nequitia et in hanc licentiam, tanquam in facinus, omnes jurasse putes, quibus vereor ut critici remedium tulerint. III, ix, 53. Brachia spectavi *sacris admorsa colubris:* Sic MSS. et ed. princeps. *Pectora sp.* — N. Heinsius ad Patercul. II. lxxxvii.; "*spectasti* conjecerat Marklandus, propter præcedentia *fugisti*, et *tuæ manus.*" Lege, *sensisti* — audax, inquies, facinus: et est profecto: non tamen improbabile, et necessitudo etiam timidos fortes facit. Epigr. apud Drakenborch. ad Sil. Ital. II, 417., *O quam vivit opus, quam pene figura dolorem* Sentit, *et ex ipso moritur pictura veneno.* B. Castilioni Cleopatra, *Marmore quisquis in hoc sævis admorsa colubris Brachia, et æterna torpentia lumina nocte Aspicis,* — Lucan. Phars. IV, 317. *si quos palmite crudo Arboris aut tenera succos* pressere *medulla. sensere* optime restituit WITHOFIUS Encæn. p. 52.; vide R. B. ad l.— IV, i, 41. *Jam* bene spondebant *tunc omina, quod nihil illam oïa* (sic) unus MS., *omnia* alter, et ed. 1472. *illam* omnes. "At certo certius est Propertium scripsisse: — quod nihil *illos* — hoc est *Penates* vv. 39. et 48. memoratos:" Schrad. Emend. p. 166. Lege, *Digna spondebant* — Sponde digna *tuis ingentibus omina cœptis.* Æn. IX. 296.—iv. 46. *Tu* cave spinosi *rorida terga jugi. cape sp.* MSS. edd. PR. Ven. 1500, et Scaliger in edd. 1577, et 1600; sed *terra* pro *terga* 1582; *spinos* ed. 1472. Corrige, *Tu cape* dumosi — Virg. Buc. I, 76. Dumosa *pendere procul de rupe videbo.*—V, 17. Consuluitque striges *nostro de sanguine, et in me*—Sic MSS. et ed. pr.; *consuluit striges* — metro invito, nonnulli; ulcus latere quis non videt? *Consulitur strigibus* verecundiæ fines in mutando transiret; sed lex carminis non prohibet: et quidvis potius tentandum, quam ut cum scribis suaviter aberremus: veritatis autem quam contentionis cupidior malim a codicibus medicinam exspectare.

Ad *Ovidium* deveniamus. Temeri-

tatis hujus in Ovidio signifer fuit N. Heinsius. Non deerunt qui virum artis metricæ peritissimum, obnitentibus vetustis editionibus, hujusmodi menda e conjectura inculcare demirentur; sed mirari desinent, cum eum in hac parte nimis securum, ista, quæ non tulerint Augustei ævi aures, studio, non inscitia, amplexari atque approbare cognoverint. Ex hac metrices theoria numeros, quos carmina supra soccum assurgentia repudiant, prodigus iterum iterumque ingerere, quam bonis e suis codicibus oblatis uti, maluit; et ab illo, tanquam fonte, portenta in omnes deinceps editiones dimanarunt, et etiamnum adeo permanserunt, ut penitus necesse sit *Multa diu concreta modis inolescere miris*, quæ certatim abstergeremus. vid. Add. Nec tamen ideo virum in omni humaniorum litterarum genere præstantissimum acrius insector: N. Heins. "Poetarum Latinorum unicum sospitatorem;"—"Musarum delicias et Parnasi decus;"—"verum Phœbi alumnum et Calliopes sinu innutritum"—laudare nunquam cessabo. R.B. ad Hor. Carm. i, xxxiv, 5. D.R. Elog. T.H. p. 14. Noris ad Cenotaph. Pis. p. 430. Markland. Pr. ad Stat. Sylv. P. xv. Sed ex diverticulo ad rem. Heroid. v, 2. *Ista Mycenæa* litera scripta *manu.* Corrige, *facta*, suadente utroque MSS. apud Zingerling. in Promuls. p. 189, et edd. Ald. 1515, 1533. Mox v. 26. *Est in qua nostri* litera scripta *memor. scripta* MSS. Bodleiani; "*facta* multi codices." Burmann. ad l. Trist. v, xii, 35. Carmina scripta *mihi sunt nulla, aut qualia cernis*; "an *cœpta*" Burmann.; lege, *facta*. Ex Ponto, i, v, 15. *Cum relego, scripsisse pudet, quia plurima cerno, Me quoque, qui* feci, *judice, digna lini.* "*scripsi* Regius, et tres." Burmann. *feci* edd. Parm. 1489, Ven. 1498, Ald. 1533.*—x, 106. *Strataque Cretæam* bellua stravit *humum. Strata* non tango; Amor. i, 7. *Stravit deprensos lata per arva greges.* Stat. Theb. ii, 644. *Menœtum* Proterrebat *agens*,—*Prosternebat* R.B.; *tinxit* quidam legunt, testibus Ubertino, Grutero, Reinsio; *lavit* Zingerlingius, *planxit* in margine adscripserat R. B.; qui ad vii, 169. *Nota mihi freta sunt Afrum* frangentia *litus,—plangentia* suggessit. Si mei res arbitrii foret, maluissem *tinxit* propter ix, 368. *Ipse suo melius sanguine* tinxit *humum.* Fast. vi, 82. *Cacus Aventinam sanguine* tinxit humum. 461. *Fecit, et Hispanam sanguine* tinxit *humum.* Met. v. 293. *Tundit*

* Lector benivolus mihi facile ignoscet, si versus oppido bellissimos, hoc nævo, proh dolor! inspersos, afferam: Gulermus Brito Philipp. iv, 309. de Ricardo I., Rege invicto;—"mittebat enim Saladino, Et Saladinus ei varia vice *scripta*, sibique Pacificabat eum Saladinus munere crebro."

humum moriens, scelerato sanguine tinctum; conf. Heroid. IV, 72. Pont. IV, vi, 34. Ibis. 370. Propert. IV, vii, 10. Sen. Hipp. 652. *et ora tenuis flava* tingebat *rubor* MS. Elegia in Mæcenatis obitum, quam Pedoni Albinovano asserere conatur Scaliger, v. 96. *Membra nec in* strata *sternere discat humo. trita* præstiterit. Propert. IV, ix, 40. *Et nunquam ad* natas *irrita tela feras*: *stratas* conjecerat Heinsius; *vastas* e cod. Voss. confirmavit Schrader. Emend. p. 91. — XV. 213. *Solve ratem. Venus orta mari* mare sternet *eunti*; vid. Met. x, 342. et Schrad. Emend. p. 194. In Nasone nimium repetitionibus, in aliis parcius, indulgebant librarii; Met. XIV, 800. *strata est tellus Romana Sabinis Corporibus,* strata estque *suis; simul atque suis* R. B.; Met. VI, 640. *Et* mater *mater, clamantem, et colla prementem.* "In Bernegg. inter utrumque *mater* tres literæ erant erasæ. *et* vel *eja* fuisse videbatur." N. HEINS. "cantandi positor, cantati egregius in multis repertor." Hinc præclare emendavit WITHOFIUS, *Et* mea, ter, *mater, clamantem*—Præmet. p. 180. Manil. I, 245. *Nos in nocte sumus,* somnosque in *membra locamus. somno sic* Scaliger; *somnosque in membra vocamus* Burman. ad Phædr. *somnos in membra l.* Codex Gemblacencis; τὸ *in* lacunæ tantum explendæ causa a librario adjunctum: lege, *somno* NOS *m. l.* Withof. in Spec. Gunther. p. 85. Tibull. I, vii, (viii,) 49. *Huc ades, et* centum ludis, *Geniumque choreis Concelebra, ludos* Codd. et edd. vet. *ludis* Statius: emenda, *Huc ades, et* GENIUM *ludo, Geniumque choreis* Markland. de Epist. p. 68., cui favet perelegans repetitio poetæ propria, et quam callide sublegit Heynius; vid. Add. Imo Ovid. ipse in Niobes mandato aliquid hujusmodi passus est 196. Ite sacris, *properate sacris, laurumque capillis Ponite; deponunt, infectaque sacra relinquunt.* Quid plura? Infectis *properate*—reposuit Withofius notis ad Orat. Sec. p. 81. quam cum stylo, mente, et more Ovidiano consentit. In v. supra notato dudum somniavi, *placet*; Æn. I, 142. dicto citius tumida æquora *placat:* sed *præstat*, vel potius *præstet*, verbo *sternet*, quod in Bersmanni margine compareat, e textu doctissimi poetarum cedere non debet. Ut Græcis παρέχειν, χαρίζεσθαι, sic Latinis *præbere, præstare* hujusmodi de rebus solennia sunt. XX, 213. *Ne tamen ignoret quæ sit* sententia scripto, N. Heinsius; *scripti sententia quæ sit*, editiones pervetustæ Parm. 1489. cum commentariis A. Volsci et Ubertini, Ven. 1498. Mediol. 1510. Ald. 1533. Amor. III, iii, 6. *Candida candorem niveo suffusa rubore* Ante stetit: *niveo* lucet *in ore rubor.* N. Heinsius; *fuit* MS.

Bodl. et edd. Parm. 1489. Ven. 1498, Ald. 1533. quam in margine notaverat R. B., qui pro *lucet* legit *nunc et*. Art. Am. 332, 3. jure submovit "Aristarchus Batavus," quem vide.—II, 659. *Si* qua straba *est*, *Veneri similis*; si *rava*, *Minervæ*. N. Heinsius: quem laudat Larcherus Mem. sur Venus p. 131.; metrum integrat R. B. corrigendo, *Si straba, sit Veneri*— ad Hor. Serm. I, iii, 47. Conf. Censuram Crit. (*June* 1803, *p.* 127.). Toupius in exemplari suo T. Fabri Epist. p. 176. tentavit, "*Si* flava est, *Veneri similis, si* pæta *Minervæ*. Lucretius, IV, 1157. Cæsia, Παλλάδιον· Hom. Il. x, 470. Χρυσῆ' Ἀφροδίτη,"—*Flavus* fere a poetis expellere conatus est R. B.; *Credula nec* ravos Hor. Ep. XVI, 33. *ravæ* Ovid. Amor. I, 7. *rava* ibid. 8. *ravæ* Fast. III, 693. *rava* ibid. VI, 652. *furvam* Sil. Ital. V, 220.—671. *Aut mare remigiis, aut vomere* scindite *terras; findite* memb, in ora ed. Bersmanni, et in textu Heinsii. Heroid. XVII. 139. *Quid bibulum curvo* proscindere *litus aratro*—*profindere* MSS. Her. XII. 94. *Et solidam jusso vomere* findis *humum* Trist. I, iv, 3. *Nos tamen Ionium non nostra* findimus *æquor* Conf. xi, 48. v, ii, 62. *Et Scythicum profuga* findere *puppe fretum*. Propert. III, vii, 35. *Non ego velifera tumidum mare* findo *carina*. Sen. Her. Fur. 336. *Et bina* findens *Isthmos exilis freta* Æn. v, 143. Infindunt *pariter sulcos*—Claudian. in Eutrop. I, 454. *Elysias* findis, *Serrane, novales*. Statius Theb. x, 507. *gementes* Profindunt *inarata diu Pangæa juvenci*—*Profingunt*, *pfringunt*, et *Proscindunt* MSS. Cantab.; ultima R. B. placuit.—III, 289. *Illa sonat raucum, quiddamque* inamabile stridet—*ridet* MS. Bodl., Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533. et in ed. characteribus Gothicis impressa, sine loco aut anno. Pausan. Attic. I, 40. ῥεῖ δὲ καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον. *tristique palus* inamabilis *unda* Æn. VI, 438. *tardaque*—Geo. IV, 479. inlætabilis *ora* Æn. III, 707. ἀγελάστοις συμφοραῖς Æschyl. Choëph. 28. φρὴν ἀγέλαστος. Idem in Lex. Sangerm. 337. ἀνίας ἄνθος Sophocles ibid. p. 385. vide Valck. Diatr. p. 179. Fortasse, *murmur*—librarios vero, haud poetam ipsum erroris insimulans *ridet* tantisper retinebo dum melius aliquid alius proferat. Vid. Add.—726. *Oraque fontana* fervida spargit *aqua*—*pulsat* aqua MSS. apud Zing. p. 188., Bodl. et Ed. Pr. *lavit* duo codices, ut Rem. Amor. 230. *Arida nec sitiens ora* levabis *aqua*—*lavabis* MS. Coll. S.S. Trin. Cantab. "Forte *purgat*" Burmann. *tergit* mallem: Catal. Petron. 58. *Suffiit et pura limina* tergit *aqua*, *spargit* Heinsius. Æn. IV, 635. *fluviali* spargere *corpora lympha*

—" *aspergere* Ven. *mergere* alter Menag." Heynius. Ad Ovidii locum citat Heinsius Fast. IV, 728. *Virgaque rorantes laurea* spargit *aquas*, *roratos* plerique codices, *misit* omnes; de quo dubitare non debuerat "felicissimus Latinorum poetarum restitutor." Stat. Sylv. V, IV, 10. *Præterit et gelido* spargit *miserata flagello. tangit.* Markland. ad l. — 741. *Nomine suspectas* mihi spiritus *exit in auras* — *suspectas* jam *spiritus* MS. apud Zingerling. Met. III, 66. *fixum lentæ* curvamine spinæ — *lentæ spinæ curvamine fixum* in optimis codicibus, inquit Zingerlingius; quem confirmant MSS. Cant. Bodl.; edd. Parm. 1489. Ven. 1493. 1498. 1513. Lugd. Ald. 1533.—XII, 436.—*Molle fluit, veluti concretum vimine querno Lac solet; utve liquor rari sub pondere cribri Manat, et exprimitur per densa* foramina spissus; in MSS. hunc locum ita contaminatum invenimus, ut nihil extundere queamus. *præli* in textu, et *cribri* in margine cod. Cantab., qui *spissus* loco *coli* præbet. Cod. MS. penes Collegium S.S. Trin. Cantab., qui oculis negotium facessit, insignem lectionis varietatem exhibet; *molle* fugit, quam vulgatæ præponerem; *lumine* pro *vimine* a manu recenti: $\overline{\text{q}}$ r $\overset{\text{c}}{\underset{\cdot}{\text{n}}}$ $\underset{\cdot}{\text{o}}$ textus et virgula superimposita a manu antiqua, puncta duo et c supra exarata a recenti; in textu versus, de quo lis est, *rarus* et *per dempsa* [densa] *foramina* $\overset{\textit{liquor}}{\textit{spissus}}$ (sic). Pro *spissus*, *succus* Ald. 1533. et *per m. f. densus* unus Cod. Bodl., in altero neque vola nec vestigium. Nec quicquam mea refert; si totum locum inter claustri additamenta recensuero, quo tandem testimonio revincar? Etenim in quorundam codicum textu intercisus et diffractus emergit, in aliorum margine comparet, in paucis deest. At in notis ad Lucan. Phars. IX, 808. hoc loco, tanquam genuino Ovidii partu, nititur R. B.; sed illas mutilas, obscuras, et omni errorum genere scatentes editori, pie quidem, sed incaute patrui manibus parentanti debemus. Fast. VI, 305. *Ante focos olim longis* considere scamnis *Mos erat* — *scamnis considere longis* Edd. Parm. 1489. Ven. 1497, 1498, 1499.; Ald. 1533. Ennius apud Cic. de Divinatione, I, 48.; *Auspicio regni* stabilita scamna *solumque*. Obiter meminisse libet, VI, 140. *Causa, quod horrenda* stridere nocte *solent*, sic edd.; "Illustrissimus Heinsius contra libros scriptos *horrenda*—*voce* legit:" Drakenb. ad Sil. Ital. IX, 575. Trist. IV, ii, 20. *Cumque ducum titulis* oppida scripta *leget*: *capta leget* olim editum; *mœnia capta* Vossii excerpta, quod reponendum. Propert. III, iii, 16. Incipiam, et titulis oppida *capta* legam.—V, i, 7. *Integer et lætus læta et* juvenilia scripsi, *lusi*, "Criticorum Latinorum prin-

ceps." *Carmina cum primum populo* juvenilia legi; IV, 57. *adhuc sine crimine* vixi; *lusi* R. B. Heroid. XVII, 17. Ex Ponto I, V, 2. *Ut* sua scripta *legas, Maxime, Naso rogat, verba* Zingerling. et Heinsius; *dicta* melius; El. IV, i, 61. *Ennius hirsuta cingat sua* dicta *corona*, Conf. R. B. ad Hor. Carm. I, vii, 9.—II, ii, 34. *Sæpe creat molles* aspera spina *rosas.* Vide Zingerling. pp. 138, 139. versus 33—36., jam dudum cingulis circumdedit Heinsius, "qui unus plus præstitit, quam cæteri omnes;" et, his demtis, carmen apte cohæret. JOANNES HILDEBRANDUS WITHOFIUS, qui in summis criticis jure habendus est, versus istos adeo reformavit et recoxit, ut Ovidium in Ovidio frustra quæreres. "Ego subirascor hominis obstinationi. Quis enim, nisi plumbeus sit in Criticis, dubitet, quin nebulo prius distichon e posteriore conflaverit? quis autem credat librarios e verbis, *Sæpe licet multis aspera visa locis*, fecisse, *Sæpe creat molles aspera spina rosas?*" δεινὸν πάλαισμα. — X, 27. *Hennæosque lacus et olentia stagna Palici*,— OLENTIS *stagna Palici* membranæ, edd. Parm. 1489, Ven. 1498, quam certo judicio eruerat R. B. *Hæc fontis stagna Numici* Æn. VII, 150.—III, vii, 7. *Ergo mutetur nostri* sententia scripti — *scripti sententia nostri* Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.

Unam nunc et alteram emendationem apponam, quæ terrore hujus canonis exulasse videntur. Quicquid id est, illas allegabo. Heroid. IV, 147. *Tolle moras* tantum, properataque *fœdera junge.* In Scriveriano, *Tolle moras*, oro, —cui, sperataque *fœdera junge*, feliciter restituit Burmannus. Buc. VIII, 26. *quid non* speremus *amantes?* Æn. IV, 291. *tantos rumpi non* speret *amores* Art. Amat. I, 343. *Ergo age, ne dubita cunctas* superare *puellas; sperare* codex Alb. Rubenii.—IX, 20. *notitia est* misero *quæsita pudori, Si* macula stupri *facta priora* notas? Lege, *notitia est* vestro *quæsita pudori, Si* maculas turpi *facta priora* nota. 79. *Irruit, et* nostrum *vulgat clamore pudorem;* sed alibi *misero*. R. B. Leni remedio, credo, ac vero poetam sanasse Virum summum; ecquis dubitet Æn. X, 851. *Idem ego, nate, tuum* maculavi *crimine nomen.* Ibid. 35. *Ipsa domo vidua*, votis *operata pudicis*, sic Viri ceteroquin sagacissimi citarunt, R. B. ad Hor. Carm. III, xiv, 6. et Schrader. Emend. p. 202.; sed illum consilii pœnitebat, qui *studiis operata pudicis* in margine exemplaris adscripsit. Conf. Met. VII, 746. VIII, 865. *Sola domo mæret vacua, stratis que relictis* Æn. IV, 82. *Hinc sciri potuit, aut nusquam alibi, Clinia*, Quo studio *vitam suam, te absente, exegerit;* Ter. Heauton. II, iii, 38. Τὸ μὲν γυ-

ναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα Ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακὸν, Æschyl. Agam. 863.; illud Sapphus neminem eludet. Quamvis cum acutissimo et eruditissimo Critico ab hæresi Withofiana, primario licet Viro, prorsus equidem abhorreo; et post Heinsii, Bentleii, Schraderi maximas curas multo plures nebulonum versus inter Ovidianos adhuc latere censeo: "Nihil tamen necesse est disticha omnia (in Trist. etc.) propter eam, quam continent, *barbariem* Ovidio abjudicari." Βεβαρβάρωσαι, dulcissime poeta, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. "Sint sane Ovidii, sed exsulantis, sed inter barbaras gentes jamdiu versantis, sed latinæ linguæ usum atque elegantiam longa ejus usurpandæ desuetudine pæne obliti. id; quod ipse de se et sæpe alias, et libro v, eorumdem Trist el. 7. confessus est illis versibus: *Ille ego romanus vates (ignoscite Musæ) Sarmatico cogor plurima more loqui. Et pudet, et fateor: jam desuetudine longa Vix subeunt ipsi verba latina mihi.* Nec dubito quin sint et in hoc non pauca libello BARBARA—Non hominis culpa, sed ista loci." *Lagomarsini* ad Pogiani Epist. IV, 167.—In Sen. Ph. 126. pro *latet*, *scatet* Gronovius; quod melius.

Statius Theb. III, 586. *Hi teretes galeas, magnorumque* ærea suta *scuta* MS., sed *suta* infra IV, 131. *Ferrea* suta *tegunt*—R. B.; VI, 551. *Præceleres*, agile studium, *et tenuissima virtus*—VII, 733. *Quercus alumna vadi. fas et* mihi spernere *Phœbum*, *me* sp. MSS. apud Zingerling. Achilleid. I, 348. *Diducit*, sparsosque studet *componere crines.* Lege, *sparsosque* juvat *componere crines.*

Manilius III, 364. *Sed teretem inclini mundum comitantia* semper. Sic edd.; *spira* R. B. "præclare de Manilio meritus."—604. *Tertia forma* stetit *summo jam proxima cælo, fuit* edd., *est et* R. B.

Lucani Phars. V, 118. *Aut pretium:* quippe stimulo *fluctuque furoris.*

Silius Ital. Punic. III, 111. *Primitiæque tori*, gelidosve scandere *tecum Deficiam montes*—*gelidos ut* e MS. Barthius, cui suffragatur Drakenborch. IX, 575. Immane stridens *agitur, crebroque coacta* XVII, 546. *duxit in arva* Diversa spatio *procul a certamine pugnæ.*

C. V. Flaccus VI, 229. *Vidit eques*, densa spargens *hastilia dextra;*

Juvenalis Sat. VI, 109. *Gibbus et acre malum* sæpe stillantis *ocelli.*

Martialis II, lxvi, 8. *Ut* digna speculo *fiat imago tuo.* V, lxxi, 3. *Quid gladium demens* aliena stringis *in ora? Romana* tacite emendavit R. B. ad Hor. Carm. III, xxiii, 19.

Claudianus in Ruffin. II, 230. *Quisnam audet ferro leges* imponere stricto? editiones veteres: quam maculam facillime abstergas trajiciendo *Quisnam audet* stricto leges *imp.*, nisi Heinsius edidisset, l. vibrato *imponere ferro?* Vibranti gladio Æn. IX, 709. Quam [hastam] P. Sulla cum vibrasset, Cic. de Offic. II, viii, 12. Claud. de VI. Cons. Honor. 629. *In latus allisis clypeis, aut rursus in altum* Vibratis; recte quoque Ovid. Met. III, 34. *Tres* vibrant *linguæ, triplici stant ordine dentes:* — Sen. Thyest. 290. *Hac spe minanti fulmen occurret Jovi: vibranti* R. B. Hipp. 156. sed in Senecæ Phœn. 437. Vibrata *dextra tela suspensa tenent. librata* optime reponit R. B.; et Geo. IV, 196. *his sese per inania nubila* librant. Stil. I, 141. *Sic Hercule quondam Sustentante polum, melius* librata *pependit Machina.* vid. Add. De bello Gildon. 136. — *recissæ vestes, et* spicea sparsim *Serta jacent.* Edd. veteres; *passim*, "Vossii duo Oxon. Leid. et Lovan. et Barthii codices; eadem varietas *in Eutrop.* II, 421. ubi Heinsius *sparsim* præferebat. male." Burmann.

Seneca Phœn. 448. *Hæc* membra sparsim *spargite, ac divellite: passim* nostræ et Palat. membranæ. Lipsius. J. Taylorus in margine exemplaris de Jure Civili p. 270. e veteri glossario exscripsit "Σποράδην *vagerassim*: lege, *vage, passim.*" vid. Add. In Elegia de obitu Mæcenatis, v. 93. — victor *potiatur* in umbra. Membrana *patiatur*, unde *spatietur* Scaliger. Statius Theb. IX, 213. *non jam Ætolo* satiabere *campo, Gaudentemque jubam per stagna Acheloïa solves.* lege, *spatiabere* R. B. Herc. Fur. 944. *Hiemsque gelido* frigida *spatia refert* — *fulgidum* Withofius. Præmet. p. 82.; totum locum R. B. legisse videtur, effusam *jubam Cervice* jactans, *quicquid autumnus gravis, Hiemsque* gemino *frigida spatio* ferunt, *Uno impetu transiliet:* vid. Add. Troad. 31. *Tuosque manes*, quodque stetit *ante Ilion;* — *quo stetit stante Ilion* e veteri libro Lipsius.

Ausonius; Furca tricornigera specie *penultima sum* ψ.

Prudentius; Apotheosis, 295. *Fonte vetustatis;* percurre scrinia *primi* 351. *Sed sacer in* pecude. Stultum *est sic credere sacrum;* 418. *Nate Deo*, nate sceptris *et germine David.* 708. *Non revocante* fame, stipabant *undique septum*, 760. *Aura refert, oculos* sanie stillante *solutos* Harmatigenie, 47. *naturæ* scindere *vires* — *exscindere* MSS. Putean. et Thuan. 268. Pingere scultilibus *redimitæ frontis in arce,* — *sutilibus* MSS.; vide supra ad Stat. Theb. III, 586. Psychom. 760. *Nascatur conflata odiis; quia* scissa *voluntas* — *fissa* membranæ

Cæterum exempla nonnulla in magistrorum regulam cadentia ex Poetis Latinis adducere non gravabor:

902. Cessisse stomacho! *fervent bella horrida, fervent.*—At Prudentius, inquies, "syllabam natura brevem, duabus consonis subsecutis, perpetuo producit." Hujus canonis fundamentum in aqua positum labitur; Apotheosis, 434. Dedere crinitos *ad Christi altaria regis.* 540. *Terrarum* pelagique plagas *tua membra feruntur*—727. 753. 765. 787. 789. etc. Psychomachia, 252. *Imbuere et fragili vires* fœdare triumpho—*Capella*, p. 306. Crinale *spicum pharetris depromе Cupido*—*Crinalem* H. Grotius. Sed bibliopolæ in gratiam vela contraham, et laborem, utilissimum scilicet, congerendi e Tertulliano, Paulino, Fortunato, Theodulfo, Rabano Mauro, Corippo, Roswita, Luitprando, Gualdone, Theodulo, Alano, Gunthero, Viterbiensi, Geissensi, Marlanensi, et omni illo scriptorum genere, suavissimis profecto poetis, aliis relinquo: corollas quoque e florilegiis poetarum Italorum, Gallorum, Scotorum, Anglorum, Danorum, dulce spirantes nectant belluli censores, et exinde novas regulas fingant, quæ Terentiani canonem obruent. Si ad hodierna poematia, in quibus nitent quam plurima, descenderem, et hujus licentiæ exempla sexcenta constiparem, notæ breves ad Dawesium in ingens volumen excrescerent, et veritas odium pareret. Nimirum illis "venia, præsertim hodie, lingua jamdudum emortua, facile conceditur; nisi culpam quis defendendo fecerit majorem." Pudet pigetque *Andreæ Marvelli* versus ad Christinam Suecorum Reginam tam debili positione laborare: *Bellipotens virgo, septem regina trionum, Christina, Arctoi* lucida stella *poli*. Si plura ex N. Heinsio abripuisset, saltim hanc labem evitasset; *Sidus inocciduum* septem, Regina, Trionum, *Faxque Lycaoniæ clarior igne facis*, Sylv. I, 139. Sed carmen fuisset minus rotundum. Quid tum? In mediis, ut aiunt, sæculis Lucanum in scholis ac cœnobiis præ ceteris omnibus ob versus *rotundos, sonoros, numerosos* prælegere solebant doctores; ecquis vero hodiedum Lucani plaustra uno *Varronis Atacini* libro, si in dias luminis oras exoriretur, libenter redimeret? Sed ultra cancellos mihi præscriptos evehor. Vobis, animæ candidæ, haud affirmarem per genium Catulli, per cineres Propertii et Ovidii, canonem Terentiani a Dawesio recidivum ex perpetua Latinorum consuetudine defluxisse; sed *Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt, Non*

* Virgil. Æneid. ix. 37. 5

Ferte citi flammam,[11] *date* tela, scandite *muros.*

Juv. viii. 107.

Occultā spolia *et plures de pace triumphos:*

Catull. lxi. 186.

Nulla fugæ ratio, nullā spes: *omnia muta.*

Tibull. i. 5. 28. [= ix. 46. secundum recensionem Scaligeri.]

Pro segetē spicas, *pro grege ferre dapem:*

ero stulte repugnans, aut amans prave mea, Quin statim culpanda delens, præbeam rectis locum.

11. *Ferrum* in addendis reposuit R. D. Meminisse satis sit Vossium de Grammatica pp. 203, 4, 5 = ... et R. B. de Pseudo-Phalaride p. 135. in idem ἀμάρτημα μνημονικὸν incidisse. Nimirum animo obversabatur Æn. iv, 594. *Ferte citi* flammas,—"Virgilius solitus erat iisdem verbis bis uti, sic ut sæpe unam aut alteram vocem mutaret." Schrad. Em. p. 54. Quid dicam de illis, qui ex uno et altero MS. *adscendite, escendite, inscendite, et scandite* infercire annituntur? *ascendite* MS. Cantab., *et scandite* MS. alter melioris notæ; etc. Ut ut est, pisce sanior est vulgata lectio, et verbum *scandite* difficultatem et laborem cum festinatione optime exprimit: conf. Æn. ii, 237. Hor. Carm. ii, xvi, 21. xix, 22. iii, i, 38. Stat. Thebaid. v, 361. Capella, p. 28. Sen. Hipp. 4. — *Quæ saxoso loca Parnethi Subjecta jacent; quæ Thriasiis Vallibus amnis rapida currens Verberat unda;* scandite *colles Semper canos nive Ripæa.* Vide Aristoph. Ach. 347. et D. R. ad Tim. p. 208. Si huic canoni infensissimi talia effutire pergant, copulam Et in Juv. Sat. viii, 107. obtrusam mire deperibunt, *Occulta* et *spolia et plures de pace triumphos.* ita scilicet Manil. i, 782. Et spolia, *et nomen, qui gestat in alite Phœbum.* Tibull. i, v, 28. *Pro segete* et *spicas, pro grege ferre dapem.* Propert. iii, ix, 46. *Jura dare* et *statuas inter et arma Mari:* "quo remedio *Joannes Livineius* itidem laboranti poetæ subveniendum putabat." Schrad. Em. pp. 88, 91.; tribus MSS. Harl. particula abest, unus eam supplet. Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.

Propert. III. 2. 46.

Jura darē statuas *inter et arma Marî.*

Pag. 17. l. 24.

——————— *sed morosa intentio*

Tam legentis debet esse, quam fuit nobis quoque.]

Rescribendum est *legenti.*[12] *Tam* legenti *quam* nobis.

Pag. 23. l. 26.

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalibus]

Versus in nimiam longitudinem excurrit. Pro *vocalibus* lege *voculis* juxta usum quem hæc vox alibi apud Terentianum sortitur. Pag. 10. l. 22.

E, *quæ sequitur,* vocula *dissona est* priori.

Pag. 24. l. 22.

Quando sic Græce notatur ut sit OY *et* Y *simul;*
Ιωτα *queis si prælocetur, tres videmus* voculas,
E quibus constare supra syllabam negavimus.

12. Pr. p. 5. *Postquam accedere lividum* Virtutis *senium videt:* —P. a. l. *Virtuti* senium ex *Barthii* Adverss. xv, 2. *reposuit Taylorus.* " In venerabili Pandectorum exemplari, quod Florentiæ adservatur, I, §. 5. D. *Nautæ, Caupones, ait Prætor,* Qvod cvjvs alvvm fore Ceperint — id est, *Quod* cujus salvum *fore* *receperint*— Idem. Hor. Epist. II, i, 160. *hodieque manent vestigia* ruris. Littera S demta, omnia complanavit Præf. ad Hor. Paris. 1770.; emendationem equidem Valartio neque tribuo, neque abjudico. Extra dubium videtur in Italiæ oppidis, in quibus Latinæ linguæ usus invaluit, plures incorruptæ antiquitatis voces fuisse conservatas quas urbani raro usurpabant: voces nempe asperæ scabræque rus commigrarunt, et Latii sermo successu temporis nitidior et tornatior evasit. Apud nostrates, septentrionem versus, audies etiam verba quædam non trita Londini, quibus utebatur linguæ nostræ canon, *Shaksperius,* et quibus Britannos mire delectat. Sen. Herc. Fur. 842. *Cum longæ redit hora* noctis *nocti* R. B.

* Pag. 25. l. 12. 6

Namque si momenta quæ sint literarum examines
Consonantum, *aut quas necesse est consonantes effici*;]

Ita locum hunc emendavimus ipsa sententiæ vi adducti. Vulgo *Consonantem* legitur, et post *examines* distinguitur; hanc autem scripturam deceptis librarii scribentis auribus acceptam refero.

Pag. 27. l. 18.

Ita vacabit, ut vacabunt quando plures consonæ
Sponte productam sequentur non egent subsidii]

Duobus his verbis *egent subsidii* adversus syntaxin et prosoediam peccatum est: alterum, quod nihil orationi insit quo verbum plurale *egent* ita referri possit, ut ulla exoriatur sententia: alterum quod *subsidii* secundam producat. Monet quidam (quem Commelinum esse nuper didici) legisse Mycillum, *non egent quia subsidî.*[13] Atque hoc quidem pacto

13. "Veteres in nominibus substantivis exeuntibus in *ius* vel *ium*, semper Genitivos casus *i* simplici efferebant; nunquam *Auxilii, Consilii, Imperii, Negotii*; sed *Auxili* [Hor. Ep. I, 21.]. *Consili* [Carm. III, iv, 65.]. *Imperi* [I, ii, 26. IV, xv, 14. Noris. ad Cenotaph. Pis. pp. 454, 5. 477.]. *Negoti* [Serm. I, ii, 80. x, 6.] Sic in Virgilio legas *Peculi* [Buc. I, 32. A. P. 330.]. *Tuguri* [69.]. *Patavi* [Æn. I, 247.]. *Lavini* [258. 276. VI, 84.]. *Mezenti* [XI, 7.]. *Capitoli* [IX, 445.]. Si quid aliter apud Virgilium, aut Horatium, aut priorum poetarum quemquam feratur, mendosum esse de plano affirmat Bentleius; sicut Ennii illud apud Ciceronem de Senectute, *O Tite, si quid ego adjuro curamve levasso, Ecquid erit* pretii? Codices quippe alii *præmi* habent, quæ vera lectio est: et in editione tertia Horatii sui Serm. I, iv, 70. *Capri* reposuit, ut, vineta sua cædens, docuit ad Ter. Andr. II, i, 20. vir summus. Bono oblato uti aut nescivit aut noluit *Tunstallus* ad Middletonum p. 191. In Æn. v, 117. *Memmii* nominativus est pluralis; et in Æn. IX, 151. *Palladii* a Virgilio

esse non potest: sinceram formam *Palladi*, pedem nempe Creticum, metri lex respuit: in castris Trojanorum nec *arx* erat *summa*, nec *Palladium*. Versum adleverat margini librarius e libro II, *Palladium* cæsis *summæ custodibus arcis*, — Primus ex Poetis, qui hodie extant, Propertius bis vel ter, Ovidius sæpissime, et post eum alii omnes geminum *i* usurpant. Sub Augusti scilicet senescentis ætate mutatio ista facta est." R. B. ad Ter. Andr. II, i, 20. nepotis Pr. ad Manil. xiii. et Brunckii præf. ad Virg. vi. Auctoritatibus a Brunckio allatis adde, *Acci* Hor. A. P. 258. *Ædifici* apud Noris. l. c. *Ærari* apud Gruter. Inscript. pp. 2. 26. 214. 396. 408. *Afrani* A. P. 59. Epist. II, i, 48. *Antoni* Serm. I, v, 33. Juv. Sat. x, 123. [*Appi* Cic. de Offic. II, xvi, 11.]. *Appuli* Epp. ii, 42. *Cassi* Serm. I, x, 62. (*Clodi* Cic. fr. Orat. in Clodium) *Clusi* Æn. x, 167. *Congiari*, *Coronari* apud Noris. l. c. *Dauni* Carm. I, xiv, 26. *Desideri* Ep. xvii, 80. *Enni* A. P. 56. 259. Pers. Sat. vi, 10. *Favoni* Catull. de Nupt. Pel. et Thetid. 282. Carm. I, iv, 1. *Fluvii* Æn. III, 702. immo, *Fluvio* R. P. Tracts, p. 309. *Gai* Noris l. c. *Horati* Carm. IV, vi, 44. *Imperi* I, ii, 26. Sen. Thyest. 526. Hipp. 868. Pseudo-Sen. Phœn. 296. 661. Octav. 483. 601. *ingeni* Carm. I, vi, 12. II, xviii, 9. *Livi* Epist. II, i, 62, 69. *Luci* Noris l. c. *Lucili* Serm. I, x, 2. bis. 56. II, i, 29. 75. *Lucreti* Pseudo-Sen. Octav. 302. *Mari* Propert. III, ix, 46. *Meti* A. P. 387. *Minuti* Lucan. Phars. VI, 126. Sil. Ital. VII, 386. 523. MINUCI fortasse pro *Minei* (nomine apud Romanos inaudito) initio MS. Cantab. M. M. Capellæ. R. B. *Numici* Æn. VII, 797. *Orbi* Epist. II. ii, 160. *Panæti* Carm. I, xxix, 14. [*Pompei* Heusinger ad Cic. de Off. II, xvi, 11.* et fr. orat. pro Scauro.]. *Pompili* Carm. I, x, 34. *silenti* Serm. II, vi, 58. *somni* Æn. VI, 893. *supercili* Hipp. 799. *Tarquini* (Carm. I, x, 35.) *fasces dubito;* anne cantans — Withof. ad Disticha, p. 517. Sed Ennii fr. Tarquinii *corpus bona femina lavit et unxit;* conf. Æn. VI, 818. "Nescio tamen an per synizesin *Tarquinji* producere liceat, cum sic in trisyllaba voce prior *i* consonans fiat." L. Santen. ad Hieron. Balb. p. . . . Vide ad p. 32. *Terenti* Cic. et Cæsar in vita Comici apud Sueton. et Anthol. Lat. Burmanni, I, 410. *Tyrrhi* Æn. VII, 532. *Venefici* Ep. XVII, 58. *Volusi* Catull. XXXIII, 1. XC, 7. "Quod si in poetis hoc ubique obtinuit, quis dubitet quin idem obtinuerit in oratione soluta? Cicero itaque sic semper locutus est: quod maxime attendendum est eis, qui numeros oratorios cupiunt intelligere." R. B. ad l. c. Hanc aureæ ætatis con-

metricæ integritati consultum est; restat vero sententia plane nulla. Quod si legas, quo modo vix dubito quin scripserit Terentianus, *non egentem subsidî;* uno negotio sanum trochaicum ac sententiam quam maxime perspicuam habebis: *ut vacabunt quando plures consonæ sponte productam* syllabam *sequentur,* ac proinde *non egentem* vel earum vel alius cujuspiam *subsidî.* Cæterum hujus * emenda- 7
tionis siqua sit laus, ea viro cuidam doctissimo [14] mecum communiter debetur: cui cum in manus quæ hic dicta sunt perlegenda tradidissem, ipsum interim cognovi eodem modo hunc locum refinxisse.

Ib. l. 22.

I media quum locatur hinc et hinc vocalium]

Pag. sequente l. 4. istud occurrit:

V similiter si conlocetur, ut favor *quum scribimus.*

Syllaba una *con* perperam locata duos versus contaminavit. In priore utique desideratur; in altero redundat. Tu deinceps lege, *I media quum* conlocatur: [15] et, *V similiter si* locetur.

Pag. 31. l. 12.

Namque equos, *vel* æquor, quæstus, *aut* aquam *quom scribimus*]

suetudinem e *Norisio* didicisse videtur R. B. Si quis naviter pertendat, "Cur aliud alio potius rectius esse, dicas, non sane intelligo. — Noli igitur laborare utrum istorum debeas dicere; nam, cum id genus sis, quod video, ut sine jactura tui pecces, nihil perdes utrum dixeris." Gellius XIII, xix. Vide Addend.

14. Fortasse, *Joanni Tayloro,* L.L.D. Legum Atticarum instauratori felicissimo.

15. Ibid. p. 17. l. 4. sic citat Servius ad Geo. II, 519. Quos super insidens trapetos *signa gyris temperat*—Legendum est vero, Quo super sedens trapeto, *signa gyris temperat*—Annon tibi cavebis de Servio qui unum infelicissimum trochaicum tribus infortuniis mactavit? TAYLORUS.

Lectio recepta contra metri trochaici rationem in sede tertia spondeum præfert. Quod ut deinceps evitetur, legendum est,

Namque equos, æquor*ve*, quæstus.——

Pag. 32. l. 5.

Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum]

Huic etiam versui, cum eodem morbo laboret, similis facienda est medicina :

Quando non sumit digammi.——

8 *Pro altero autem *neque* malim *nec*. Quanquam enim in septima trochaici sede tribrachys legitime venire possit, a Terentiano tamen ibi, quod meminerim, nusquam adhibetur.

Pag. 34. l. 19.

Titulus præscribet iste discolor sinopide]

Vox *titulus* prima producta contra artem hic usurpatur. Repone,

Titulus en![16] *præscribet iste*

Pag. 35. l. 17.

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus alios]

Principio, in versu hoc ultima syllaba redundat. Deinde, neque in præcedentibus nec sequentibus

16. *Hodie malim*, Titulus, *ut*— R. D. *Curæ sec.* apud Burgess. Catullus de Aty, 68. Egone *deum ministra, et Cybeles famula ferar?* Egon'ut . . . Cybebes R. B. [Æn. VI, 780. Viden'ut geminæ stant vertice cristæ ?] *Cybebes* Catull. Atys. 9. 20. 35. *Cybebe* 84. 91. Virg. Æn. X, 220. [Br. ad l.] *Cybeben* Sil. Ital. Pun. VIII, 365. IX, 293. XVII, 8. *Cybelæ* Æn. III, 111. R. B. Conf. eundem ad Fr. Gacon, p. 218. ad Lucan. Phars. I, 600. et N. Heins. ad Prudent. Peristeph. X, 196.

quidquam extat, quo referri possit *casus alios subesse.* Habetur autem in variis lect. *casus plures.* qua de scriptura *male* pronunciavit Commelinus. Quasi vero idem *male* de vulgata itidem dici non posset! At homini profecto bene esse velim, qui alteram illam nobis conservavit. Quippe ex ejus vestigiis, utcunque ipsa sit vitiosa, veram tamen certissime instauratum iri confido. - Itaque lego,

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus putes.

Postquam hæc scripseram à viro doctissimo † certior factus sum in codice MS. *plures* extare.

*Pag. 37. l. 14. 9

Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα *quod Græcis solet.*]

Hoc modo scripsisse Terentianum nemo unquam mihi persuaserit. Rescribendum vero confirmare ausim,

Quæ sonum *nobis ministrat,* σιγμα quem *Græcis* solet,

Extat autem locus plane gemellus pag. 21. l. 7.

Αλφα *semper atque* Ιωτα quem *parant Græcis* sonum
A *et* E *nobis ministrant: sic enim nos scribimus.*

Quem locum qui continuo excipiunt versus cum insigniter corrupti sint, iis itidem medicam hic manum libet admovere. Ii autem in editione qua sola utor Sanctandreana sic repræsentantur,

OI *similiter* O *et* E *fit,* Ιωτα *quod Græcum fuit.*
AU *et* EU *quum copulamus,* U *secundam jungimus,*
In vicem Grææ: quod υψιλον *subdita est vocalis* U.
Græca diphthongos OY *literis tamen nostris vacat;*
Sola vocalis quod U *complet hunc satis sonum.*

† *Joanne Tayloro.*

Versus primi metrum quidem est integrum, sentatia vero et constructio nulla. Rescribo,

O *similiter* Ου; *et* Ε *fit,* Ιωτα *quod Græcum fuit.*

*Nempe Ου literæ Græcæ O nomen accipi volumus, quemadmodum apud veteres obtinebat. Qua de re Calliæ versus à Cl. Casaubono ad Athenæum[17] laudatos libet describere atque emendare:

A. ΑΛΦΑ πρωτον ω γυναικες, ΕΙ το δευτερον μονον
Χρη λεγειν· τριτον δε μονον ου χρη λεγειν, αλλ ΗΤ ερεις
B. Αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον; A. Ουκ· ΙΩΤΑ γουν.
B. Τι δε το πεμπτον; A. Πεμπτον; ΟΥ. το δ ἑκτον Υ μονον λεγε.
Λοισθιον Ω των ἑπτα φωνων, ἑπτα δ εν μετροις μονον.

17. 453. F. 7. "Calliæ versus, quos alii tanto molimine emendatum iverunt, eosdem facile et simpliciter restituit Tyrwhittus. 'Calliæ *versus,'* inquit vir doctus, '*quosdam* a Cl. Casaubono *ad* 'Athenæum *laudatos describit* '*atque emendat* Dawesius. *Melius* '*fecisset, si locum ipsum, ut ab* '*Athenæo repræsentatur, simul* '*descripsisset. Is igitur sic se* '*habet.* Athen. L. x. p. 453. 'Αλφα μονον ω γυναικες ειτε 'δευτερον μονον λεγειν χρη και 'τριτον μονον· ερεις ειτ αρα 'φησω το τεταρτον τον μονον 'ιωτα πεμπτον ου το θ εκτον υ 'μονον λεγε λοισθιον δε φωνω σοι 'το ω των ἑπτα φωνων, ἑπτα δ 'εν μετροις μονον.' *Hæc autem* '*quicunque sine præjudicio perle*'*gerit, videbit, opinor,* Athenæi '*verba, quæ viri docti in quinque* 'Trochaicos *versus omnibus tor*'*mentis admotis cogere moliti* '*sunt, in sex versus* Iambicos '*sponte distribui posse. Sic,*

Αλφα μονον, ω γυναικες, ΕΙ τε δευτερον
Μονον λεγειν χρη· και τριτον μονον γ ερεις
ΗΤ· αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον
ΙΩΤΑ· πεμπτον ΟΥ, τοθ εκτον Υ μονον
Λεγε· λοισθιον δε σοι μονον φωνω το Ω
Των ἑπτα φωνων· ἑπτα δ εν μετροις μονον.

'*In his vix litera mutata est, nisi* '*in v. 3. et 5. In quorum primo*

'*και ex emendatione Casauboni* '*recepi; in altero μονον inserui,* '*tam sensu quam metro postulante.* '*Per μονον autem vocalem, nec* 'simpliciter nominandam ut sonat, '*cum* Casaubono, *neque μονοσυλ-* '*λαβον cum* Dawesio *intelligo,* '*sed* solam, per se enunciandam. '*In recensendis scilicet vocalibus,* '*unamquamque sigillatim et per* '*se efferendam esse monet qui* '*loquitur, quisquis ille est. Nam* '*duos hic loqui mihi minus proba-* '*bile videtur: adeoque in v. 3.* '*pro φησω libenter legerem φησεις,* '*vel sic φημι σοι το τ.*

'*Observandum est autem, locum* '*hunc, ut ab* Athenæo *repræ-* '*sentatur, ad* Dawesii *argumen-* '*tum æque facere ac illa quæ a* 'Casaubono *interpolata sunt.* '*Unde verisimile fit* Dawesium 'Casaubono *secure nimis fidentem,* 'Athenæum *ipsum non satis dili-* '*genter inspexisse. Quod sane in* '*homine Critico non probo: Qui,* '*opinor, neque ipse ullas etiam* '*summorum virorum emendationes,* '*quas vocant, ita amplecti debet,* '*ut non eas ad antiquam locorum* '*scripturam exigat, neque aliis* '*tradere, nisi cum antiquis lec-* '*tionibus simul descriptis.*' Burgessius." v. 6.— *ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον.* Recte; Ter. Maur. p. 22. l. 4. *Literam namque* E *videmus esse ad* Ἦτα proximam. *Sicut* O *et* Ω *videntur esse* vicinæ sibi; Temporum momenta *distant,* non soni nativitas:—Hinc E quidem EI, O autem OY veteres nominasse discant pueri; *Achæus* apud Athen. xi, 466. E., epigraphæ Il. E et O, quæ sacrum annum, ut arbitror, antecedunt, et Plutarchus in libello *περὶ τοῦ* E *τοῦ ἐν Δελφοῖς* nos eadem docent. Fragmentum Lex. Gr. apud Hermann. de Gramm. Gr. p. 320. Πάντες οἱ Ἀρχαῖοι *ἀντὶ τοῦ ο̄ στοιχείου τῷ οῡ ἐχρῶντο, ἀντὶ δὲ τοῦ ε̄ τῷ ε̄ῑ. καὶ δῆλον κἀκ τοῦ ε̄ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τοῦ ε̄ῑ λαμβανομένου.* *Ausonius* ad Paulinum: Una *fuit quondam, qua respondere Lacones,* Littera, *et irato regi placuere* negantes; conf. Valck. ad Adoniaz. p. 262. Iterum; Ω *quod et* OY *Græcum compensat Romula vox* O. Nigidius nimium truculentus in Græcos exarsit, dictans apud A. Gell. xix, xiv., "*Græcos non tantæ inscitiæ arcesso, qui* OY ex O et Y *scripserunt, quantæ qui* EI ex E et I. *Illud enim inopia fecerunt;* hoc nulla re subacti." Nimirum nomen OY indiderunt, ut illud a vocali longa distinguerent; sed E nominabant EI, ut sonus *τοῦ* Ἰῶτα, quem medium inter E et Ἦτα occupat, dilucide efferatur.—Nudam vero potestatem vocalium Y et Ω pro nominibus fuisse monet Plato in Cratylo, i. p. 393. D, E. H. St. Apage ergo ista inficeta sæculi decimi et quarti additamenta *μῖκρὸν, ψῖλὸν* et *μέγα*, quæ incautam juventutem in errorem

trahunt; duo enim priora corruptis tantummodo locis, postremum autem nulla auctoritate nititur: Iph. Aul. 1580. Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσήει φρενὶ, seu φρενὰ, hunc versum reformare nihil aliud esset quam mortui cineres fœdare; vide Valck. ad Ph. 1379. et R. P. Suppl. ad Pr. in Eur. xxiii. Si afferat quispiam Menandri *Aspid.* fr. 3. apud Cler. p. 26. Στρατιώτην καὶ μικρὰν σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον· has vepres, R. B. duce, nullo negotio perrumpamus; Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον. *Deisidaem.* fr. 2. apud Clem. Alexandr. p. 712. ed. pr. = 842. Potter, Εἰκότως γ', ὦ φλήναφε, Σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων Καινὰς πρίασθαι. Conf. Grot. Excerp. p. 715. Cler. p. 40. R. B. N°. 43. et Br. ad Aristoph. Plut. 240. (Month. Rev. March. 1806, p. 235.) Ex hujusmodi reliquiis, quæ tantum non perierunt, nihil extundere queo. "Cæterum," ut Casauboni illud occinam, "integram hujus loci sententiam parati sumus illi aperire, qui integrum Menandri drama nobis exhibuerit. Dura conditio, inquies. Nostra longe durior, si ex pauculis et sæpe corruptis [et Patris textu permistis,], aut negligenter a Clemente descriptis verbis, integram semper poetæ sententiam divinare necesse habeamus." Ad Athen. p. 97. Si Sophoclis codex surgeret, qui daret Œd. Col. 880. Τοῖς τοι δικαίοις χὠ ΜΙΚΡΟΣ νικᾷ μέγαν, aut Eur. qui exhiberet Or. 748. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μικρὸς μικρῶν πέρι. hanc glossam defensum irent librariorum patroni, et nihil temere audendum ingeminarent. Idem Comicus apud Clem. Alexandr. IV, 20. p. 524. A. ed. Paris. = p. 620. Potter. μικροῦ Μὲν ἀῤῥαβῶν' εὐθύς μ' ἔπεισε καταβαλεῖν. Sic "ex trochæis haud dubiis pessimos fecit senarios" Clericus p. 282. Digessit Bentleius N°. 247. Καὶ μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά μ' ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν· et Verborum ordinem ab Etym. M. servatum non turbavit ὁ πάνυ *Pearsonus* ad Symb. p. 663. Sed "pedem dactylum ante finalem iambum admiserunt Comici raro et pudenter;" R. P. Præf. xlix. et apud Walpole, p. 112.

ἐ-ὑ-ψιλόν. Menander apud Polluc. x, 12. Cler. p. 150. Ὡς ἔστη μαλακὰ συλλαβὼν Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, ψιλός. In sesquisenario dactylus quartum locum occupat; et illud ψιλὸς e conjectura Kuhnii, "in prosodia plane hospitis," adscivit bonus Clericus. In vetustis Pollucis editionibus ὅ ἐστι μάλα καὶ σ. et pro ψιλὸς, φίλος. Hinc eruit R. B. — ὅσ' ἐστὶ μαλακὰ συλλαβὼν, Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον

Quæ verba sic interpretatur vir præstantissimus. *Prima* vocalis Αλφα *nominatur : secunda* Ει *tantum : tertia non per se dicitur* Η *sed* Ητα. *Quid quarta? an simpliciter nominanda est ut sonat? Non : quin potius* Ιωτα *dicendum. Quid quinta? Quinta* Ου. *sextam* Υ *tantum dicito. ultima est* Ω *septem vocalium : quæ quidem non sono sunt septem, verum* τῃ προσῳδιᾳ *tantum et temporum ratione.* At enim videtur vir Cl. verbi μονον notionem minus recte hic cepisse, nempe ut indicet vocalem *simpliciter nominandam esse ut*

ἐκπήδα, φίλος. R. B. ad T. H. p. 91 = 291, et ad Menandr. p. 62.

Ωμέγα In Apoc. D. Joan. xxii, 13. MSS. apud R. B. ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ω. "Ego sum Alpha et O. nam parvum quidem O vocabant OY, ultimæ autem litteræ idem nomen et potestas erat." Muret. V. L. xviii, i. Ausonius, *Et suprema notis ascribitur Argolicis* Ω. Prudentius Cathem. hymn. ix, 10. *Corde fusus ex parentis ante mundi exordium,* Ἄλφα et Ω *cognominatus, ipse fons et clausula Omnium, quæ sunt, fuerunt, quæque post futura sunt.* et Paulinus de litteris iisdem, Ἄλφα *itidem mihi Christus et* Ω, *qui summa supremis Finibus excelsi pariter complexus, et imi, Victor, et inferna, et pariter cœlestia cepit.* Conf. Schol. ad Plat. p. 44. Scaliger. ad Euseb. p. 120. *Pears.* ad Symb. pp. 247, 8, 9. 266. R. B. ad Hor. Carm. i, xxv, 11.—Addere libet, τωὔτὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν Σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ Σίγμα Herodot. i, 139. quem in Censore Britannico haud ita pridem citavi (*Brit. Crit. June* 1806. p. 662.) De his latibulis vide omnino Muretum, virum præstantissimum, l. supra c. Hic ago tibi, venerabilis scholæ Mercatorum-Scissorum juventutis ductor, maximas gratias, pro tua mansuetudine debitas et delatas, qui me olim in hisce rebus minutis pueros in via comiter monstrata ducentem benigne aspexeris. Reliquas litteras, ut hodierni, plerumque enunciabant Attici; *Aristoph.* Eccles. 680. Καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ του̃ ΒΗΤ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν Τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τοὺς Θη̃τ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην' ***** Τοὺς δ' ἐκ του̃ Κάππ' εἰς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν. Thesm. 788. τουτὶ τὸ ΡΩ μοχθηρόν. Vide Scaliger. ad Euseb. pp. 111—122.

sonat. Neque enim istud de vocali E dici potest Ea utique non jam ut sonabat, sed uti hic docemur EI nominabatur. Itaque per *μονον* intelligo *μονοσυλλαβον*. Calliæ autem versus tertium atque ultimum sic refingi velim:

11 *Αρα φησω και μονον το τεταρτον;[18] Ουκ· Ιωτα γουν Λοισθι' Ω.

h. e. λοισθια[19] ad φωνη referendum, id quod et ipsa sermonis ratio postulat. Alterum vero istud λοισθιον των φωνων perinde sonat ac si Latine dicas *ultimum vocalium.* Pro Ουκ· ΙΩΤΑ autem legi etiam potest, quod et facile prætulerim, Ουχι· ΙΩΤΑ. ut το Ιωτα disyllabum Yôta[20] efferatur; quo modo ubique enunciandum adhibuit Terentianus. Ad quem nunc redeundum est.

Versus tertius adversus metri rationem peccat. Nempe υψιλον sequente consona sex temporibus constat. Alterum porro istud jure quis reprehenderit, quod vocalis quæ apud Terentianum Υ constanter audit, recentiori hic nomine υψιλον appelletur. Reponendum autem censeo:

In vicem Grææ quod Υ sic *subdita est vocalis* U.

18. *Lege,* καὶ μόνον τέταρτον. *Pauca autem exempla, quæ dactylum in versibus trochaicis repræsentant, alias ad examen revocaturus sum. R. D. Curæ sec.* apud eruditissimum Editorem; conf. R. D. in Append. p. 21*.

19. Hic λοίσθια ad φωνῇ, ut λοίσθιον ad γράμμα referendum in Eur. Theseo apud Athen. x, 454. D. 1. Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφορές.

20. *Giota* vel *Yota* Taylorus ad Lect. Lys. p. 721. in margine exemplaris Marklandiani, et in Adversariis suis ad Ter. Maur. Apud nostrates in agro Eboracensi *yate=gate* more Terentiano vulgo appellant. Vide virum perspicacem, *Gualterum Whiter,* in Etymologico suo passim; et nos ad p. 32.

Quartum, uti a viro doctiss.† nuper cognovi, repræsentat codex MS.

Græca diphthongus sed OY *literis nostris vacat.*

Unde liquet voculam *tamen* retineri neutiquam oportere. Proinde alteram *autem* sic potius inseruerim:

Græca diphthongus sed autem OY *literis nostris vacat.*

* Conjunctæ reperiuntur voculæ *sed autem* Plaut. 12
Rud. II. v. 15.

Sed autem,[21] *quid si hanc hinc abstulerit quispiam*
Sacram urnam Veneris? ——

Et Virg. Æn. II. 101.

Sed *quid ego hæc* autem *nequicquam ingrata revolvo?*

Semidoctus opinor aliquis harum vocularum concursu offensus, ac metri interim securus, alteram eliminandam curavit. Extat et alter apud Terentianum locus, pag. 79. l. 1. vix nisi simili medicina sanandus:

Spondeus autem metron hoc locatus ante.

Nempe versum hunc ad normam Ionicam exigi oportet. Quod ut fiat, rescribo, *Spondeus* at *autem.*

Olim hic emendaveram juxta vulg. lectionis fidem:
Græca literis diphthongus OY *tamen nostris vacat.*

Atque hujus quidem versus de metro non est cur sis sollicitus, ac si tertio loco habeatur spondeus. Nam

† Joanne Tayloro.

21. Sed autem] Sed autem *Terentio Andr.* 5, 3, 15. *restituit Bentleius, adducto Virgilii loco. Easdem voculas conjungit idem Terentius* Phorm. 4, 2, 11. R. P.

vox diphthongus (licentia quidem vix defendenda) primam alibi apud Terentianum corripit. Intra versum utique secundum legimus,

13 * EI deinde Ιωτα *Græca quod* dĭphthongus EI *sonat.*

et pag. sequ. l. 29.

Pes tamen non est trochæus, quia dĭphthongus *extima est.*

Liceat obiter monere Terentianum versu hunc excipiente,

Dactylus nam pes et ille est nube nati ceu duo,

ad Virgil. Æn. VII. 674. respexisse:

Ceu duo nubigenæ *cum vertice montis ab alto.*

Qui nisi Virgilii locus lectori in mentem veniat, fieri vix potest ut quid sibi hic velit Terentianus intelligat. Nempe dactylus quem dicit est *Ceu duo;* illud autem *nube nati* æquipollet τῳ *nubigenæ.*

Versus quinti metrum sic lubens compleverim:

Sola vocalis quod U data *complet*[22] *hunc satis sonum.*

Sic pag. 20. l. 13.

Neutra porro de duabus ante tres istas data.

Pag. 39. l. 2.

Ast enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam, [voculam E]
Sive in uno comprehensam, sive in verbo pari,
Consonam non Ξι jugabit, *quia sono levi studet;* malim leni[23]

22. Hodie vero legerim, *quod* ista *complet* — h. e. vocalis *u* modo memorata. R. D. *Curæ sec.*

23. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 26., in Mus. Crit. II, 195., 6. Cur. Sec. ad Cic. Tusc. I, xxxviii, xl. et Withofius ad Disticha, p. 541. Sen. Hipp. 12. Ubi per

* *Nam nisi vocalis adsit, vertit hanc in simplicem:* 14
Καππα *enim solum sonabit;* σιγμα *vero excluditur:*
Sic et εκπληξαι *loquuntur,* sic et εκπερσαι πολιν:
Sic et illud εκ στοματος εκκεκωφηται ξιφη:
Sic et εκ παντων solute, sic *et* εκ νησου *facit.*]

Versus secundi metrum eo nomine laborat quod *sive* vocali ante alteram non elisa adhibeatur. Deinde ex verbis istis *in verbo pari* nulla elici potest sententia quæ huic loco conveniat. Repono, *sive verborum in pari,* h. e. *sive in duobus verbis.* Aut etiam *sive verborum pari.* Nam codex MS. qui unicus superest, uti a viro doctissimo † nuper cognovi, *sive verbo pari* absque *in* repræsentat. Cum autem *sive in uno* præcedant, præpositionem repetitam neutiquam oportebit. Nempe *pari* eundem hic usum sortitur quem in isto Horatii, *Nobile* par *fratrum.* ‡ Nihil utique aliud hic agit Terentianus, præterquam ut doceat voculam non jam εξ sed εκ sequente consona a Græcis usurpari solitam, sive ea (uti loquuntur) in compositione, sive extra compositionem veniret. Hujus autem usus exempla adducit εκ παντων et εκ νησου; illius εκπληξαι, εκπερσαι, et εκκεκωφωται, vulgo minus rectè εκκεκωφηται. Quarto in versu malim *vertet* cum verbum hoc inter *jugabit* et *sonabit* intercedat, quanquam postea varietur constructio in *excluditur,* loquuntur et *facit.* Versui quinto censuit quidam medicinam * faciendam esse legendo, εκ στο- 15
ματος et εκκεκωφηται. At enim hoc pacto perperam confunduntur exempla, contra notam Terentiani

valles *lenis* Ilyssos, Ubi Mæander super æquales Labitur agros—*levis* MS. Æn. ii, 782. *leni* fluit agmine Thybris.

† Joanne Tayloro.

‡ Serm. ii. iii, 243.

ακριβειαν. Eum certissimum videtur unicum in hoc versu exemplum, idque voculæ εκ *in uno verbo comprehensæ*, dedisse. Sequuntur in proximo ejusdem *solute* sive *in verborum pari* usurpatæ exempla. Quid multis opus est? Terentiani opinor manum nunc faciam agnoscas :

Sic et illud εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη ;[24]

Nempe ad Euripideum istud Orest. 1287. respexit grammaticus :

Αρ εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη ;

Pag. 58. l. 18.

Καταληκτικα *quos syllaba terminat frequenter*]

Latet in hoc versu error ex nimia librarii nescio cujus eruditione profectus. Nempe homini paulo sagaciori suboluit verbi Catalectica, quod literis Latinis exaravit Terentianus, Græcam esse originem. Isque adeo pro eo quo pollebat judicio Græcas literas curavit invehendas. Id quod tamen neutiquam fecisset, si Græci sermonis vel majore vel minore usus esset peritia. Si verbi utique originem ignorasset, ipsam ob hanc causam integra mansisset Latina scriptura. Nec vero mutata esset, si homini
16 innotuisset vocem καταληκτικα ultima *correpta, numeri esse non nisi pluralis, nec generis nisi neutrius. Dores quidem et Æoles καταληκτικα scribebant pro καταληκτικη. Atque hinc opinor in fraudem inductus est homo infelix, nescius interim Doricum vel Æolicum καταληκτικα ultimam perinde producere atque Ionicum καταληκτικη.

24. "Terentianus Maurus optime ex hoc loco emendatus a Dawesio." R. P. ad Eur. Or. 1279.

Pag. 62. l. 9.

Post spondeum autem *vĕnĭēns sic* mutet *oportet,*
Ut iste versus jam docet, legem metri.[25]]

Agit hic Terentianus de anapæsti in versu heroico post spondeum venientis incommodo. At cujusmodi incommodum suggerere voluerit, quotus quisque obsecro ex vulgata lectione divinare poterit? Ni me omnia fallunt, totidem verbis sic scripsit Grammaticus:

*Post spondeum aut*ēm sīc vĕnĭēns, *mutet oportet,*
Ut iste versus jam docet, legem metri.

Nempe ex hac lectione discimus anapæstum spondeo subjectum illud in se vitii habere, quod *legem metri immutet;* hoc est, metrum heroicum in anapæsticum convertat.[26] Cujus rei exemplum versus prior, uti a

25. "Lectio vulgata sic se habet: *Post spondeum autem veniens, sic mutet oportet, Ut iste versus jam docet legem metri.* Equidem divinare nequeo quid tantum in typographum commiserim, ut in versu priore τῳ *veniens* anapæsti notas superscribendo, atque in altero post *docet* distinguendo, emendationis alioqui neutiquam obviæ laudem qualemcunque mihi inviderit. Sed enim fato nescio quo ab annis aliquot mihi perquam solemniter usu venit ut ab hominibus, de quibus bene quodammodo meritus sim, male vicissim habear." R.D. *Addend. et Corrigend.*

26. Erotianus: Κενέβρεια, τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται· ὡς Ἀριστοφάνης, οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με.* "Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. " haberi hæc possunt pro Anapæstico Aristophaneo," inquit Heringa Obs. p. 165., "cui ab initio sesquipes deest:" Minime, Medice eruditissime, potest esse pars tetrametri anapæstici in primo pede manci; prior enim syllaba θύειν nusquam corripitur, et anap. Aristoph. cæsuram post quartum pedem exigit. R. P. ad Toup. 464. 506. κενέβρειον, ὅταν—legit R. B. sed cum κενέβρειον, *morticina*, me observasse haud meminerim, abeat particula δὲ, et habebimus hexametrum, quo usus est Comicus: vide Brunckii Addend. ad Fr. inc.

nobis restitutus est, luculentissimum exhibet. Nunc vides, quo sensu ac jure simul dicatur, *Ut iste* (proxime præcedens) *versus jam docet.*

17 *Pag. 65. l. 4.

Sed fortasse putes nullum contingere versum,
Quin ullam earum in regulam non incidat.

In variis Lectt. habetur *Qui nullam.*[27] Quæ quidem dictio paullo accuratior est. Sed utrovis demum modo legeris, sententiam habebis auctoris menti plane contrariam. Locum autem unius literulæ additamento sic refingi jubeo:

Quin nullam *earum in regulam non incidat.*

Cujus cum subtilior ac reconditior constructio librarios fefellerit, inde factum videtur ut *nullam* in *ullam* fuerit immutatum.[28] Est autem *quin non incidat in*

Aristoph. CXLIII, p. 170. Xen. Mem. II, iii, 11. *λέγε δή μοι, ἔφη, εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι, καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, τί ἂν ποιοίης*; ix, 4. *καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει.* Conf. Orig. in Cels. p. 74. ed. Spenc. *Morticinæ* apud Latinos dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant, inquit Servius ad Æn. IV, 518. In aliquot sacris ac sacellis scriptum habemus, *ne quid scorteum adhibeatur, ideo ne* morticinum *quid adsit.* Varro de L. L. VI, p. 79. Mortuæ pecudis corio calceos, aut soleas fieri Flaminibus nefas habetur, sed aut occisæ alioqui, aut inmolatæ, quoniam sua morte extincta *omine* funesta sunt. Festus vv. Mortuæ pecudis —*Scortea non illi fas est inferre sacello, Ne violent puros exanimata Deos. focos* Codices nonnulli. Ovid. Fast. I, 629. Hinc de cadaverosa facie Plautus, *Non hercle, si os perciderim tibi, metuam*, morticine. Pers. II, iv, 12. " Emendandus et castigandus Suidas in vv. Νεβρείην et Νέβρος, hæc Babrii citans [apud Tyrwhitt, p. 42.] *Πεινῶσα κερδὼ καρδίην δὲ νεβρείην, λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως.* quid sibi illud δέ; lege sine dubio, *καρδίην κενεβρείην.* Kusterus non vidit." R. B. Propendebat R. P.

27. Quam prætulit Taylorus.

28. *Sicui autem forte displiceat*

nullam tantundem quod *quin incidat in nonnullam.* Vel sic: *quin nullam* tantundem valet quod *qui non nullam.* Proinde habemus quod æquipollet τῳ *qui in nonnullam non incidat.* Vel denique sic: *Quin* = *Qui non.* Proinde *Quin nullam* &c. = *Qui non nullam earum in regulam non incidat.* Dele geminum *non;* et restabit *Qui nullam earum in regulam incidat.* Id quod luce clarius est Terentianum voluisse. Cæterum pergit grammaticus:

Rarum concedam; fieri non posse negabo:
Apud Maronem talis incurrit mihi,
Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile:
Species in istum nulla prædicta incidit.

Verum haud leviter erravit bonus Magister. Nam
*in hunc Virgilii versum ex prædictis speciebus duæ 18
incidunt; nempe τομη πενθημιμερης in vocem *in* | *gra-*
tum et ἑφθημιμερης in *ad* | *scendere.* Pari profecto

triplex negatio, Quin nullam—non, *is legat velim subjectum Virgilii locum* Georg. I. 83. Nec nulla *interea est inaratæ gratia terræ. R. D. Add. et Corr.* Varro Lege *Mænia* apud Non. Marcell. p. 225. Neque *in bonam segetem* nullum *est spicum nequam,* neque *in mala* non *aliquid* [*l. aliquod*] *bonum.* Plato Phædr. III. p. 236. E. μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδένος μήτε ἐπιδείξειν, μήτ' εξαγγελεῖν. Sueton. Nero, XXVI. *Ac* ne *Augusti quidem nomen, quanquam hereditarium,* ullis, *nisi ad reges ac dynastas, epistolis addidit. nullis* MS. recte. R. B. Virg. Buc. IV, 55. Non *me carminibus vincet* nec *Thracius Orpheus,* nec *Linus* x, 12. lego, *Nam* neque *Parnasi vobis juga, nam* neque *Pindi,* Nulla *moram fecere*—non, *ulla.* Ovid. ex Ponto, IV, V, 15. *Copia* nec *vobis* ullo *prohibente videndi Consulis, ut limen contigeritis, erit.* Lege, *nullo.* R. B. Cic. fragm. Or. pro Scauro: Neque *ego Sardorum querellis moveri nos* nunquam *oportere* (aio.). Hæc est loquendi forma apud illos, qui, Latina lingua dominante ac vigente, scripserunt.

jure ex Terentiano [p. 54. l. 19.] quivis adducere poterit trochaicum istum,

Pes erit *βακχειος, αντιβακχος autem tunc erit.*

contra regulam quam ipse sibi servandam statuisse profitetur his verbis utens [p. 17. l. 13.]:

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum terminet:[29]

cum tamen revera neque hoc Terentiani versu ipsius regula, nec vero illo Virgilii magistrorum leges violentur. Nam in commatum ratione præpositiones, etiamsi verborum initio adhæreant, tanquam singulæ tamen voces haberi possunt. Qua de re adi sis Cl. Bentleium ad Horat. Carm. IV. 8. 17. Similia autem apud Lucretium exempla legimus: III. 630.

Sic animas intro | duxerunt sensibus auctas.

IV. 400.

Apparent; et longe di | volsi licet, ingens

Nec vero sine artificio ita locatur vox *divolsi,* ut in versus ratione ipsius partes sint divellendæ: similiter etiam apud Æschylum pag. 132. l. ult. [Pers. 165.]

29. Conf. Daw. pp. 298. 341. Ter. Maur. p. 21. l. 1. Ὑιες *ut dicunt,* ἀειλογία μυῖα *et talia.* Fortasse, ἀγυῖαι, γυῖα R. B.— ACHÆI, ΓΥΙΑ, μυῖα, *et talia.* Taylor. Lect. Lys. p. 721. Mallem, ἀγυῖα, γυῖα, — Soph. Ph. 1402. Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος, quem corruptum esse viderunt Heathius P. VIII. Herman, de metris, 114, 282.; divinitus expediit R. P. N. στείχωμεν. Φ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος. 1407. N. πῶς λέγεις; Φ. εἴρξω πελάζειν τῆς πάτρας. N. ἀλλ' εἰ δοκεῖ ταῦτα δρᾷν, ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα. Tracts, p. 197. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, 526. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, 645.

edit. Stephan. in primam vocis *αφραστος* in trochaico isto cæsuram cadere videmus

> Ταυτα μοι διπλη μεριμν α | φραστος εστιν εν φρεσι.[30]

* Cæterum cum versus heroici *τομης πενθημιμερους* mentio inciderit, libet hac occasione quandam Varronis circa hanc *τομην* observationem contra Cl. Bentleium defendendam in me recipere. Scribit Romanorum doctissimus apud Gellium XVIII. 15. *observasse se in versu hexametro quod omnimodo quintus semipes* (id est, prima pedis tertii syllaba) *verbum finiret.* Contra vir Cl. "Mirum, inquit, quod "*omnimodo* dixerit; cum Lucretius[31] jam tum "variaverit [I. 54.]: 19

> "*Reddenda in ratione vocare et semina* rerum
> " et Catullus [de nupt. Pel. et Thet. 405.]
> "*Omnia fanda nefanda malo permissa* furore."
> m. *permista* cum ed. Cant.

Σχεδ. de Met. Terent. Atqui pace viri Cl. nil quidquam faciunt adducta exempla contra quod observavit Romanus. Velim utique scire undenam constare possit prius in publicum prodiise vel Catulli vel Lucretii poemata, quam Varronis libros disciplinarum, in quibus locum in quo versamur repperit Gellius.

30. "Æschyli locum sanum esse sibi persuasisse Dawesium vehementer miror. Lege, Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ. Non solum enim in Trochaici Tragici cæsura non dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος; sed ne articulus quidem, nec præpositio quartum pedem terminare." R. P. Præf. ad Eur. xliii = xlvi, vii.

31. Testimonia in Varronem tutius ex Ennii Luciliique fragmentis expiscaretur; Ennius p. . . *Corde capessere se | mita nulla viam stabilibat:* et Lucilius p. 34. ed. Dous. *Assequitur nec opi | nantem in caput insilit ipsum.* Conf. Muret. V. L. XI, vi, (Opp. II. pp. 256, 7.)

Hoc utique ni alicunde constet, frustra prorsus erit Vir Cl. Enimvero natus est Varro annos ante Lucretium haud paucos, ante Catullum adhuc plures. Quod ut præstemus, liceat data sumere de quibus inter alios convenit. 1mo. Catullum anno ante Sallustium, hoc est U. C. 667 natum esse: 2do. Lucretium vita functum *anno 702, ætate integra, quum paucos supra quadraginta annos implevisset: 3tio. Varronem ad plures abiise anno 726. Jam igitur paucos istos, quos supra quadraginta implevit annos Lucretius, demus fuisse 5. Hinc natum eum habebimus anno 657. De anno quo natus fuerit Varro nunc dispiciendum. Ipse autem de se, primi de re rustica libri initio, hæc habet. "Annus enim *octogesimus* admonet me ut sarcinas colligam ante quam "proficiscar e vita." Demus jam eum e vita profectum esse ipso illo *octogesimo*, quo jam tum scribebat, anno. Inde natum habebimus anno 646. hoc est ante natum Catullum 21mo. ante Lucretium 11mo. Fraudem videtur fecisse viro Cl. quod ante Varronem obierit Lucretius annos 24, Catullus 22.[32]

Pag. 77. l. ult.

Nil autem officiet temporibus vicissitudo]

32. "*Varro* anno octuagessimo et octavo ætatis suæ adhuc libros scribebat, teste Plinio lib. XXIX. iv. et obiisse creditur A. U. C. DCCXXVII." *Fogginii* PRÆF. ad Verr. Flacc. V. "*Lucretius*, aurei sæculi scriptor, obiit eo ipso die quo Virgilius virilem togam induit, Pompeio ac Crasso utroque iterum Coss. U. C. 699." *Noris* ad Cenotaph. Pis. p. 468. De Catulli obitu dubius hæreo: Ovid. Amor. III, ix, 6. '*Obvius huic venias hedera* juvenilia *cinctus* Tempora *cum Calvo, docte Catulle, tuo.* "unde patet Catullum obiisse juvenem.—Varro quidem tradit apud Censorin. de D. N. cap. 14. *juvenes* usquam ad XLV. annum dictos esse:" — Schrad. Emend. pp. 43, 47. Conf. Taylor. de Jure Civili, p. 255. Aristoph. Acharn. 601. et Sallust. Catil. 49. apud *Elmsl.* ad l.

At enim temporibus usque adeo officit vocula *autem*, ut lectio hæc in nullam metri speciem cadat. Tu vero istam voculam, quæ ad sententiam nil quidquam confert, deinceps delendam, ac versum adeo ad normam ionicam exigendum curabis :

Nil officiet temporibus vicissitudo.

Siquis tamen nobiscum parum sentiens retinere malit voculam *autem*, is non incommode legere poterit :

* *Nil autem* oberit *temporibus vicissitudo.* 21

Pag. 80. l. 17.

Hic quoque tetrameter similis remanere videtur :
Sed differt *illo, versus* quod *portio prima est,*
Ille sequens ; aliaque simul quod lege tenetur]

Agit hic Terentianus de duobus tetrametris heroicis, quorum alter habetur versui hexametro priores duos pedes demendo, cujusmodi est

Damoetas et Lyctius Ægon :

Alter contra ultimos duos resecando, sicuti,

Dic mihi Damoeta, cujum Pecus ?

Non est opinor cur pluribus ostendere conemur loci quam exhibuimus scripturam huic auctoris menti quam optime convenire. Neque vero quin pro germana habenda sit fas videtur dubitare. vulgo nulla plane sententia legitur,

Sed refert *illo, versus* quo *portio prima est :*

Pag. 84. l. 7.

Est : sed trochæo longa prior EST *syllaba,*
Brevis autem iambo; *longa post : cui non potest*
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente ; quia *fit hoc* ionicum]

Ita refingendum hunc locum censemus. Vulgo desideratur in primo versu alterum *est.* In tertio
22 * *suas* maluimus quam *suam,* loco simillimo adducti pag. 86. l. 19.

——— *qui* brevem et longam suas
Jungens priori ———

In ultimo legitur *sequentis, qua,* et *iambicum. Ionicum* ex variis lectionibus restituimus. Sed ne hoc quidem ad pristinam sedem revocato ulla haberi potuit sententia, ni *sequentis* itidem in *sequente* mutata esset. *Quia* autem commodius esse quam vulgatum *qua* nemo opinor inficias ibit.

Pag. 89. l. 13.

Utrasque quando solveris, nil *læditur :*
Quŏd ăgĭs ăgĕ *beatus ille bui procul negotiis :*
Auctore tanto credo me tutum fore ;
Et pro iambo nemo culpet tribrachyn,]

Versus ultimus suis non constat numeris. Deinde quid sibi vult obsecro *pro iambo tribrachyn ?* De versu hic *trochaico* agit Terentianus. In hoc autem nullum esse *iambo* locum non est ut quenquam edoceam nisi qui his in studiis plane sit hospes ; neque adeo ut pluribus præstare satagam rescribi hic oportere,

Et pro trochæo *nemo culpet tribrachyn.*

Pag. 96. l. 9.

Cui nomen quoque Phalæco dederunt][33]

Dedisse quidem video librarios atque editores tam
23 * hic quam alias non semel ; sed imperite atque absurde ubique. Nempe pag. 97. l. 18. legitur

33. *Phalico* Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336. *phallico* R. B.

Conjungit sibi phalæcos[34] *trochæos.*

Rursus pag. ejusdem l. 25.

Post hoc phalæca *de tribus trochæis.*

Denique pag. 109. l. 16.

In fine versum phalæcis *sonantem.*

34. *phallicos* l. 5. *phallica* l. 7. *phallicis* l. 13. *Phalæcion* R. B. Immo, "quæ *Philica* Marius Sacerdos appellat in libro de metris, a *Philico* Corcyræo poëta τῆς πλειάδος, qui sub Ptolemæo Philadelpho vixit, — non quod primus invenerit hoc metri genus, nam Simmias longe illo antiquior, heic [in Alis] et in Securi hoc genere usus est: sed quod totum poëma isto numero conscripserit, cujus initium refertur apud Hephæstionem (=p. 53. Gaisford.): Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνῃ, καὶ Κλυμένῳ, τὰ δῶρα. Ipse tamen Philicus hujus metri inventionem sibi adscribit hoc versu, qui in eodem Hephæstione legitur: Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς. Quod igitur hoc genere metri plurimum usus sit, Philicum ab ipso appellatum est: ὅτι πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα ἔγραψεν. Salmas. ad Simmiæ Alas, p. 185. In Atilio Fortunatiano *Phallico* correxit Hermannus "pro *Phalæcio*, eundemque errorem in Mario Victorino corrigendum" docuit de metris, p. 402. "Perperam apud Atilium Fortunatianum in arte, *Phalæcium metrum* pro *Philicium* scriptum est, sed et *Phalæcus* apud eundem male pro *Philicus* legitur, ubi dicit Phalæcum conscripsisse hymnos Cereri et Liberæ tali genere metri. Philicus enim non Phalæcus hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberæ composuerat, cujus initium paulo ante retulimus ex Hephæstione, Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρι, etc. quem versum sic ibidem Latine reddidit, aut imitatus est Fortunatianus, *Frugiferæ sacra deæ quæ colitis mystica, junctæque Jovi nefasto. Frugifera dea* est Δημήτηρ. Jupiter nefastus, ὁ κλύμενος, hoc est Pluto, *juncta Jovi nefasto*, Proserpina." Salmas. Addend. p. 244. quem eruditissimus Gaisford ad l. c. apposuit. *Philicium* J. G. Vossius de poët. Gr. p. 65. De verbis Terentiani supra allatis sic doctissimus Professor: "Mihi quidem minime dubium est quin in priori versu *Philiscus*, in posteriori reponi debeat *Philiscion*." ad Hephæst. p. 298., quem vide.

Verum enim vero confirmare ausim vocem *phalæcus* esse plane nihili. Meminit quidem Terentianus de duobus versuum *Phalæciorum* generibus, docetque a *Phalæcio* nomen inditum pag. 71. l. 16.

Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius *hymnos*
Dicitur : hinc metron dixere Phalæcion *istud.*

At enim vetat analogia quo minus a *Phalæcio* fluxerit adjectivum *Phalæcus. Phalæcius* vero non hic solum, verum etiam pagg. 74. [l. 3.]. et 106. [l. 4.]. reperitur :

Namque hic de genere est Phalæciorum :
Idcirco genus hoc Phalæciorum.

Video quidem Thesauri Stephaniani editionem Londinensem, Fabri ut videtur auctoritate fretam, habere " Phalæcus. Poetæ nomen unde genus
" carminum Phalæcium appellatum. V. Terent.
" Maur." Rursus in V. *Phalæcius* " Phalæcium car-
" men [φαλαικιὸν μετρὸν] a *Phalæco* inventore dic-
24 " tum : * Alio nomine dicitur hendecasyllabum, a
" numero scilicet syllabarum." Atqui Terentianum auctorem, quantum ad poetæ nomen attinet, frustra laudavit qui hanc doctrinam commentus est. Apud eum utique poeta uti vides non jam *Phalæcus,* sed *Phalæcius* audit. Idem minus recte censuit unicum esse Phalæciorum genus. Nam apud Terentianum alterum occurrit pag. 71. [l. 6.].

Nulla meo jam sedeat turba profana luco.

Atque hoc quidem bini versus supra laudati respiciunt. Sed hoc obiter. Deinde autem, versuum in quibus versamur tres priores oportet esse hendecasyllabos Phalæcios, cujusmodi est, [Catull. I. i, 1.].

Quoi dono lepidum novum libellum:

ultimum autem istius similem [Hor. Carm. I. iv, 2.],

Trahuntque siccas machinæ carinas:

cum tamen eorum, prout hodie repræsentantur, nullus in quamlibet metri speciem cadat. Denique quotiescunque occurrit portentum *Phalæcus,* loquitur ubique Terentianus non jam de integro phalæcio, sed de metro ex tribus trochæis constante, quod hendecasyllabi Phalæcii partem duntaxat constituit. Hoc autem metri genus nunquam *Phalæcium,* nedum *Phalæcum* appellatum est. Sat opinor jam dictum est unde constare possit versus de quibus agitur medica manu indigere. * Nunc tibi nullam 25
hærere aquam velim quin simplicissimam medicinam adhibeas, adeoque securus omnino rescribas:

1. *Cui nomen quoque* phallico *dederunt:*
2. *Conjungit sibi* phallicos *trochæos:*
3. *Post hoc* phallica *de tribus trochæis:*
4. *In fine versum* phallicis *sonantem.*

Aristoph. Acharn. 260.

Εγω δ ακολουθων ᾳσομαι το ΦΑΛΛΙΚΟΝ[35]

Vides jam uno negotio quatuor versus portento simul liberatos ac numeris suis restitutos. Metrum autem de quo ubique agit Terentianus, utpote ex tribus uti diximus trochæis constans, *phallicum* recte appellari palam est ex iis quæ apud ipsum leguntur pag. 69. [l. 25.].

35. Vide Scaligeri App. ad Virg. p. 483 = 219. 'Ανάγετ', ἀνάγετε, κῶμον εὐρυχωρίαν Τῷ θεῷ ποιεῖτε· 'Εθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος Διὰ μέσου βαδίζειν. Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. IX, p. 126. ed. 3. R. P. Adverss. pp. 140, et 60.

Alias tamen hæc eadem pars,
Quotiens ithyphallicon *addit*
Metrum sibi, tale fit unum:

Mea tibia dicere versus | destitit latinos:
Iamdudum saucia cura | deserit pudorem:
Priamique evertere gentem | fata jam parabant.
Ithyphallica *porro dicarunt* | *musici poetæ,*
Qui ludicra carmina Baccho | *versibus petulcis*
Graio cum cortice phallo | tres *dabant* trochæos;
Ut nomine fit sonus ipso, | Bacche, Bacche, Bacche.

26 * Metrum utique *ithyphallicum* et *phallicum* eodem recidere nemo opinor inficias ibit. Immo vero quod de versu *ithyphallico* hic tradit Terentianus, eum scilicet in Bacchi honorem cantari solitum, id ipsum apud Scholiasten ad laudatum Aristophanis locum, et Suidam in V. *φαλλοι,* de *phallico* dictum reperire est.

Pag. 97. l. penult.
Exin tertia melius patescit]

Versum hunc oportet esse hendecasyllabum Phalæcium, cujusmodi sunt cum præcedentes tum sequentes. Atqui syllabæ *meli* trochæi loco pyrrhichium temporibus inæqualem exhibent. Pro *melius* vero reponendum censeo *planius,* nam hanc vocem Terentiano solemnem esse video.

Pag. 18. l. 25. *quo probarem* planius.
Pag. 20. l. 5. Planius *quo fiat istud.*
Pag. 25. l. 25. *videbis esse* planum.
Pag. 26. l. 8. *quo sit* planius.
Pag. 40. l. 21. plana *ratione* patentes.
Pag. 66. l. 1. *quo fiat* planius *istud.*

Pag. 104. l. 15. *tibi fiet regula* plana.
Pag. 109. l. 2. *utrumque* planius probaret.
Sed neque displiceret *clarius.*

*Pag. 51. l. ult. 27

Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara *sit*

Pag. 98. l. 10.

Sunt hæc carmen *itidem* dabunt]

Emenda *item.*[36] Nam versus choriambicorum in numero venit, qualis est,

Miles te duce gesserit [Hor. Carm. I. VI, 4.].

Extat autem locus plane gemellus pag. seq. l. 14.

Sic carmen *prius est*; *finis* ITEM dabunt.

Pag. 109. l. 21.

Et *quanquam* iambum *Flaccus antemisit,*
Trahuntque siccas:
Magis putandum est tres datos trochæos,
Quam post iambos *ultimum antibacchum,*
Uterque finis lege ut esset una:

Ita ex var. lectt. locum refingendum curavimus et metri et sententiæ ratione adducti. Vulgo legitur *Quanquam iambicum;* quod ad nullius metri normam exigi potest: et mox, *Quam petat iambum,* sententia omnino nulla. Vocem *iambicum* correctori nescio cui rei metricæ imperito acceptam refero. Nempe credidit vir bonus *iambum* non nisi *pedem* denotare: cum tamen apud ipsum * Terentianum pag. præced. 28
vox ista de *versu* usurpetur:

Cum parte iambi *tres habet trochæos*

36. *Item* R. B.

Ibi utique loquitur de epodo Horatiano

Trahuntque siccas machinæ carinas :

illud autem, *Trahuntque siccas,* partem *iambi* appellat. Rursus ipsa hac pag. l. 7.

Trahuntque siccas *portio est* iambi.

Pag. 110. l. 17.

Ad hoc dimetron perspicis, amore perculsum gravi]

Nimirum hoc venditant editores pro iambico tetrametro. Atqui hoc metri genus soli videntur comici iique non nisi Latini adhibuisse.[37] Nec vero recepta lectio verum iambicum præfert. Quippe in quarta sede iambi loco venit pyrrhichius. Verba in duos dimetros divisa oportuit :

Ad hoc dimetron perspicis,
Amore perculsum gravi.[38]

Cujusmodi est qui continuo sequitur,

Semelque et istud functus est.

37. Iambicos tetrametros acatalecticos Græca comœdia non admittit. Cratetis verba [apud Harpocrationem et Suidam v. Παρουσία] " ita disponenda sunt, *Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον, Παρουσίαν τε χρημάτων.* In eundem scopulum impegit [Toupius] ad Longinum §. XXXVIII. ubi Comici verba ita disponenda erant : — *ἄγρον Ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς.*" R. P. ad Toup. pp. 454, 5. quem conf. in Pr. ad Eur. PP. xl—ii=xliii—vi. Hoc metrum est Latinæ Comœdiæ proprium; vide R. B. ad Cic. Tusc. pp. 425. 428. 441. et Cur. sec. p. 28. Incertus apud Non. Marcell. p. 508. *Hominem beatum, quod illæ pervenibunt divitiæ.* Lege, *O hominem beatum, quo illæ pervenibunt divitiæ :* est Trochaicus. R. B. Trag. incert. fr. apud Voss. p. 162. lege, *Multos annos latuit ; cives ferte opem et restinguite.* vel potius, *vos referte o.*

38. *Percussum,* Hor. Epod. xi, 2. R.B. et Valck. ad Hipp. 1303. Recte. sic, *Quarum sacra fero magno* percussus *amore* Geo. II, 476. Æn. IX, 197. perculsus *autem citavit Graius* nostras p. 319.

Cæterum hic observare libet licentiam, qua utitur
Terentianus iambici dimetri in fine, quatenus scilicet
syllabam ibi brevem producit a voce * sequente neuti- 29
quam adjutam;[39] poetas Græcos nunquam sibi permisisse. Ab omni etiam licentia iidem temperabant in dimetris (prout jam dudum dispertiri solent) cum anapæsticis tum trochaicis. Nempe dimetri cujuscunque generis continuo carmine per *συναφειαν* decurrunt, usque dum ad versum catalecticum, quo omne systema claudatur, deventum sit. Hanc *συναφειαν* in anapæsticis locum habere primus docuit, non jam, uti ipse ad Hor. Carm. III. 12. 6. asseverat, Cl. Bentleius;[40] sed Terentianus. Is utique pag. 58. [l. 9.], hæc habet:

39. —"ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirente, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus." Br. Addend. ad Lysistr. 278. conf. ad Ran. 984. Ach. 1194. Eq. 443. Heath. XIV. Hermann. de metris 108. 145.

40. Vide R. B. Millio, p. 23. de Pseudo Phalaride, pp. 132—144. inter omnes fabulas, quas ejus "[*Senecæ*]" esse periti judices arbitrantur, ne quidem unquam *tribrachyn*, aut *creticum*, in extremo *anapæsto*, observavi: nec *trochæum* inveni, nisi verbis finita sententia, prætorquam in duobus his locis: *Herc. Fur.* 170. et *Med.* 344. Quæ unica, ut opinor, exempla sunt:—Est quidem unum et alterum exemplum versus in longam vocalem cadentis, cum subsequens ab alia vocali incipiat; ut *Thyest.* 946. Sed, hic numerus observationi convenit nostræ; si modo vocales distincte efferantur, ut sæpe fieri oportet, in Virgilio: Geo. I, 437. Æn. III, 74.—in *Agamemn.* in numero, lapsa consuetudo quater deflexit de via; v. 79, 89, 356, 380. in *Herc. Œt.* (vide p. 138 = 77.) sexies; v. 181, 594, 1210, 1282, 1876, 1988. et, in *Octavia*, undecies; v. 27, 62, 93, 289. [Postea e MSS. prætulit, *Post fata ducis, cujus* stirpem Prodimus] 306, 315. [*Resonant remis pulsata freta*; et R. B.] 318, 331, 336, 809, 899. Quod novo argumento esse potest, *Senecam* non scripsisse istas fabulas." R. B. l. supra c. = p. 81.

Απ ελασσονος *autem cui nomen indiderunt*
In nomine sic est διόμηδης: *metron autem*
Non versibus istud numero aut pedum coarctant;
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero jugando longas:
Idcirco vocari voluerunt συναφειαν.
Anapæstica *fiunt itidem per* συναφειαν.

Lennep. Sed, annis volventibus, mitius de Agamemnone judicabat R. B.; vide schediasma de R. P. P. xii, †; et ad calcem *Herc. Œt.* enarravit summus criticus; "Vel hinc scias hanc Tragœdiam non Senecæ esse; quia choro finitur: quod non fit in *Hercule Fur. Thyesta, Hippolyto, Œdipode, Troadibus, Medea, Agamemnone.*" *Thyest.* 881—884. aliter ordinavit R. B. *Seu perdidimus solem miseri, Sive expulimus! Abeant questus. Discede timor: Vitæ est avidus, quisquis non vult, Mundo secum pereunte, mori.* Et Pseudo-Sen. *Octavia,* 659—670, [cujus verum tamen auctorem fuisse *Luc. Ann. Florum* historicum alibi manifeste docuimus. Withof. Encæn. Cr. pp. 270. 323. et Præmet. Crit. pp. 85—90. vid. Add.] *Absint tantum tristes pœnæ, Letique metus.* Cho. *Scelerum diri, miseranda, viri Potes hæc, demens, sperare memor? Hos ad thalamos servata diu, Victima tandem funesta cades. Sed quid patrios sæpe penates Respicis udis confusa genis? Propera tectis efferre gradus: Linque cruentam principis aulam.* En illuxit * * * * *Herc. Fur.* 1133—1137. "ut hæc omnino mendosa sunt, ita dispositio horum Anapæsticorum pessime turbata est. Neque Tribrachys, et Choræus usquam hoc in Genere locum habent, nisi forte in fine versuum.—Ne quidem dubitandum est, quin omnia ita emendanda ac disponenda sint: *Limine vitæ scelus oppressit, Patriusque furor. Ite infaustum genus, o pueri, Noti per iter triste* tenebris: Tuti *iratos visite reges.* Catull. Epigr. iv. *Et nunc it per iter* tenebricosum. In eo itinere noti poterant debebantque esse pueri audito nomine Herculis parentis. Deinceps vovetur, ut *tuti* adeant Plutonem et Proserpinam, nec ob id, quod pater peccaverat, ullam immerentes vindictam experiantur. *Hipp.* 946. *Non cernat ultra lucidum Hippolytus diem, Adeatque manes juvenis iratos patri.*" Withofius Præm. Cr. p. 101.

Eodem itidem recidunt quæ pag. 54. [l. 11.] legimus:

Is erit αναπαιστος; *vides quot iste pes sit temporum:*
Versus hic nunquam[41] vacillat ——

Monet quidem Terentianus anapæsticum systema syllaba catalectica non semper claudi [pag. 58. l. 18.]:

—————————— *frequenter*
Solet integer anapæstus et in fine locari:

* Verum hæc observatio de versibus non nisi Latinis prædicari potest. Cæterum quo magis mireris Cl. Bentleium συναφειας anapæsticæ rationem primum se docuisse profitentem, ipse ad eundem Horatii locum Terentiani de συναφειᾳ ionica versus laudavit: quos uti vides continuo sequitur ejusdem de metro anapæstico doctrina. Similem autem συναφειαν in dimetris itidem cum iambicis tum trochaicis apud Græcos poetas perpetuam servari, nos primi monuisse videmur. Extant et alia duo (quod et nobis itidem primis observare contigit) apud Aristophanem versuum genera, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam in clausula catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel choriambicum vel ionicum exigi potest. Prioris generis duo apud Catullum carmina leguntur. Atque is etiam Græcorum ακριβειαν in ultimis syllabis servavit. In altero quidem carmine, Juliæ scilicet et Manlii epithalamio, versibus 235 constante repræsentat Editio Cantabr. quinque adversus ultimarum syllabarum rationem peccata, ea vero facili negotio corrigenda:

1. vers. 46. *Quis deus magis ah magis*
Est[42] *petendus amantibus?*

41. *Nunquam* Aldi Inst. Gramm. p. 293. ed. R. Steph.
42. *Sit* et v. 48. *colant*. R. B.

Passerat. Marcil. et Voss. teste editore Cantabr. *magis ac magis.* Quæ lectio ad versum perinde est. Rescribo autem :

31 * *Quis deus magis ah magis*que

Vel *magis ô magis*que,

2. Vers. 87. *Flere desine : non tibi,*
Aurunculeia, periculum est,

Fecit hic prava syllabarum distributio ut uterque versus laboret. Tu vero protinus repone :

Flere desine : non tibi Au-
runculeia,[43] *periculum est,*

3. Vers. 136. *Sordebam tibi, villice*[44]
Concubine, hodie atque heri.

Hoc pacto non solum versum neutiquam sincerum habemus, sed sententiam itidem adeo ineptam ut nihil supra. In var. lectt. optime repræsentatur,

Sordebant *tibi* villicæ,

4. Vers. 192. *Uxor in thalamo est tibi*
Ore floridulo nitens.

Repone,

Uxor in thalamo tibi est.[45]

5. Vers. 222. *Manlio, et facile insciis*
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ

Verborum *insciis* et *omnibus* sedes intermutandæ sunt :

——————— *facile* omnibus
Noscitetur ab insciis

Et

43. *Aurunclea* R. B.

44. *Villicus* 96. *Prodeas, nova nupta,* (*si Jam videtur*) *ut audias* — 109. pro complexum *collulum* — R. B.

45. *tibi est.* R. B.

Ne quis autem in locis cujusmodi est V. 163.

Omnia omnibus annuit.
Io Hymen Hymenæe Io.

licentiam exerceri putet, monendum est voculam *Jo*, quotiescunque in hoc carmine, (versus certe initio) legatur, μονοσυλλαβως enunciandam esse,[46] primæque adeo literæ consonantis potestatem tribuendam. Neque enim aliter constabit ipsorum versuum ratio, in quibus vocula ista conspicitur. Sectioni huic finem imponemus monendo, quotiescunque *variarum* in Terentiano *lectionum* mentio incidit; designari ubique variam (quæ appellatur) scripturam editioni Sanctandreanæ subjectam.

46. Conf. pp. 297, 8. Heath. XIV. *Abjegnæ* Propert. III. xvii, 12. *Abjete* seu *abyete* Æn. II, 16. V, 663. *Abjetibus* IX, 674. *Arjete* Æn. II, 492. VII, 175. XII, 706. *Arjetat* II, 890. *Bavyum* Buc. III, 90. *Fluvj-orum* Geo. I, 482. [R. B. ad Hor. Serm. II. viii, 1.; postea *Fluvyorum* maluit.]. (*Genva* Æn. XII, 905.) *Grandyuscula* Ter. Andr. IV. v, 19. *Nasidjeni* Hor. Serm. II, viii, 1. *Parjetibus* Geo. IV, 297. Æn. V, 589. *Pitvita* Epist. I, ii, 108. *Semyanimis*que—Varro Atacinus apud Serv. ad Æn. X, 396. R. B. ad Cic. Tusc. I. xliv. *Semyusta* Æn. V, 697. (*Sinvatis* Sil. Ital. vi, 226.) *Stellyo* Geo. IV, 242. *Stellyoninus* Ter. Eun. IV, iv, 22. (*Tenvia* Geo. I, 397.) *Vindemjator* Hor. Serm. I. vii, 30. R. B. ad Hor. Serm. II, viii, 1. Schediasma de Metr. Ter. et ad Eun. IV. iv, 22. cui accedit censor ὁ γόνιμος (*in Month. Rev. Jan.* 1798, p. 15.). Dissentit vero Schraderus, et irridens quærit, "Quis est, qui nescire possit, *iö*, iambum esse? Dawesius particulam putat una syllaba pronuntiari in noto Catulli carmine—Sed Achilles Tatius ['Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli codices versaverat'] aliique versus aliter disponunt, quos sequi malim." Pr. ad Em. P. xlvi. exemplum ex Æn. VII, 789., fateor, ab hac re alienum est; sed ad quale metri genus referret vir μετρικώτατος illud Luciani nequam (quem inter Latinos poetas numeremus) Tragop. 173. Ἰουδαίος ἕτερον μῶρον ἐξᾴδει λαβών.

33 *Sect. II.

Oxoniensium Pindari† Editorum desideratæ ακριβειας specimen.

Insedit jam olim eruditorum animis opinio, ultimis quibusque versuum Pindaricorum syllabis quantitatem tribuendam esse *αδιαφορον*. Nec vero secus se rem habere vel suspicatus quisquam videtur. At enim ex Pindari carminibus ad examen revocatis confirmare ausim adeo levi mutatione subinde facta perpetuam servatum iri harum syllabarum proportionem, ut nullus ambigendi debeat esse locus, earumne poeta non minus accuratam quam mediarum rationem habuerit. Cujus rei in exemplum accipe vitam Pythionic*ων* Oeden, si non pristinæ integritati restitutam, at certe plus vice simplici emendatam :

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ ΝΕΜΕΑ ΠΥΘΙΑ ΙΣΘΜΙΑ. etc. [cura *Ric. West.* et *Rob. Welsted.* Coll. Magdalen.] fol. Oxonii, e Theatro Sheldoniano Aug. 6. 1697. Codices, quos aut ab aliis aut a se inspectos adhibuerunt editores ; *Bodl.* MS. ; *C.* 71. olim *Laudii* Arch. Cant. ; *α.* MS. alter in eadem classe ; *β. γ.* MSS. duo Barocciani ; Pal. A. B. C. tres MSS., quos contulerat Schmidius in Bibliotheca Palatina ; *Gl.* glossæ MSS.

⏑–⏑– ⏑⏑⏑– ⏑⏑–⏑ ––
⏑–⏑– ⏑⏑–⏑ ⏑⏑–⏑ ⏑
–⏑⏑⏑ –⏑–⏑ ⏑
–––⏑ –⏑⏑– –⏑⏑– ⏑
––⏑– ⏑–⏑⏑ –
⏑⏑⏑– ⏑⏑–⏑ ––⏑⏑ ⏑–
⏑–⏑– –
––⏑– ⏑⏑––
⏑––⏑ –⏑–– –⏑–

ΣΤΡΟΦΗ α.

* ΑΚΟΥΣΑΤ· η γαρ ἑλικωπιδος Αφροδιτας, 34
Αρουραν, η Χαριτων αναπολιζομεν,
Ομφαλον εριβρομου χθονος,
Ες ναον παροιχομενοι· Πυθιονικος
Ενθ ολβιοισιν Εμμενιδαις
Ποταμιᾳ τ Ακραγαντι, και μαν Ξενοκρατει
Ετοιμος ὑμνων
Θησαυρος εν πολυχρυσῳ
Απολλωνιᾳ τετειχισται ναπᾳ.

Audite: aut enim *blande*-inquietis-oculis Veneris arvum, aut Charitum versamus, umbilicum horrisonæ terræ, ad templum euntes: Pythicam-victoriam-celebrans, ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento, atque etiam Xenocrati paratus hymnorum thesaurus Apollineo *quasi* muro-asservatus

1. ἤ e MSS. Gott. Guelph. adsciverunt Heynius, et Pindari doctissimus editor, *Augustus Boeckius*, cujus varias lectiones e MSS. annotatas fideliter descripsi. In ἤ libenter Dawesio accedo.

2. ἀναπολίζομεν *versare solemus.*

7. ἕτοιμος Pal. C. ἔτυμος Guelph.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

Τον ουτε χειμεριος ομβρος επακτος ελθων,
Εριβρομου νεφελας στρατος αμειλιχος,
Ουτ ανεμος ες μυχους ἁλος
Αξει παμφορῳ χεραδει τυπτομενον· φα-
ει δε προσωπον εν καθαρῳ
Πατρι τεῳ, Θρασυβουλε, κοιναν τε γενεᾳ,
Λογοισι θνατων,
* Ευδοξον ἁρματι νικαν
Κρισαιαισιν εν πτυχαισιν απαγγελει.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Συ τοι σχεθων νιν επιδεξια χειρος, ορθαν
Αγεις εφημοσυναν, ταν ποτ εν ορεσι
Φαντι μεγαλοσθενει Φιλυ-
ρας υἱον ορφανιζομενῳ Πηλεϊδᾳ παρ-
αινειν· μαλιστα μεν Κρονιδαν,

est luco. Quem neque hybernus imber cum impetu veniens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiet promiscuæ glareæ ictus-patientem: sed luce vultus in serena patri tuo, Thrasybule, generique communem, sermonibus mortalium, inclytam curru *partam* victoriam Crisæis in vallibus prædicabit. Tu utique tenens eum [patrem] dextra manu rectam refers admonitionem, quam olim in montibus aiunt Philyræ filium robustissimo Pelidæ seorsum-a-parentibus-agenti commendare-solitum: ut præ-

10. οὐ scholiastæ cod. Gott. Guelph. Ven. B.; οὐχὶ Par. B.

15. κοινᾷ aut κοινὰ Bodl. γ. Par. A. B. Ven. B. D. F. Gott. Ald.

17. ἁρματονίκαν Coll. Eman. Cantab. Bodl. γ. ἁρματινίκαν alii.

18. Κρισαίαις ἐνὶ Coll. Eman. Bodl. γ.

19. νυν Scholiastes; ἐπὶ δέξια Ven. D. F. Ald.

22. ΠηλεϝΙδᾳ ut in Scolio perantiquo apud Athen. xv. 695. B. 3. ΤυδεϝΙδην τε φασὶν Διομή-

6. Βαρυοπαν στεροπαν κεραυνων τε πρυτανιν,
7. Θεων σεβεσθαι·
8. Ταυτας δε μη ποτε τιμας
9. Αμειρειν γονεων βιον πεπρωμενον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

1. Εγενετο και προτερον Αντιλοχος βιατας
2. Νοημα τουτο φερων, ὁς ὑπερεφθιτο
3. Πατρος, εναριμβροτων ανα-
4. μεινας αρχον Αιθιοπων Μεμνονα· Νεστο-
5. ρειον γαρ ἱππος ἁρμ επεδα
6. * Παριος εκ βελεων δαϊχθεις· ὁ δ εφεπε 36
7. Κραταιον εγχος·
8. Μεσσανιου δε γεροντος
9. Δοναθεισα φρην βοασεν παιδα ὀν.

cipue quidem Saturnium, gravisonum fulgurum fulminumque præsidem, inter-deos coleret; hoc autem nunquam honore privaret parentum vitam fatis-concessam. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui occubuit pro patre, homicidarum cum sustinuisset ducem Æthiopum Memnona. Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis a telis saucius: at ille vibrabat validam hastam: Messenii vero senis perculsa mens inclamavit filium suum.

δεα. Hinc Eccles. 940. Ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα. Ineptum γε a Brunckio illatum ejecit Hermann. de Metr. p. 416. Vide ad p. 323. Πηλείδα Pal. C. Bodl. γ.

23. —δὲ Κρονίδᾳ Ven. D. F.

24. βαρυοπᾶν Coll. Eman. Bodl. γ. Ven. D. F. στεροπᾶ in marg. Gott.

25. θεὸν prætulit Heynius.

26. ταύτας Hermannus.

28. ἔγεντο Par. B. et Schmidius, germana Pindari forma; Pyth. III, 87 = 154. πρότερος Par. B.

33. ἔφεπεν Par. B.

36. δονηθεῖσα Bodl. γ. Gott. Guelph. Ven. B. D. F.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

1. Χαμαιπετες δ αρ επος ουκ απεριψεν ἀυτου·
2. Μενων δ ὁ θειος ανηρ πριατο μεν θανα-
3. τοιο κομιδαν πατερος· εδο-
4. κησε δε των παλαι γενεᾳ ὁπλοτεροισιν,
5. Εργον πελωριον τελεσας,
6. Υπατος αμφι τοκευσιν εμμεν προς αρεταν.
7. Τα μεν παρῄκεν·
8. Των νυν δε και Θρασυβουλος
9. Πατρῳαν μαλιστα προς σταθμαν εβα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

1. Πατρωι τ επερχομενος αγλαϊαν εδειξεν.
2. Νοῳ δε πλουτον αγει, ουτ αδικον ουθ ὑπερ-
3. ὁπλον ἡβαν δρεπων, σοφι-

Irritum autem verbum non emisit a-se: sed permanens divinus ille vir redemit morte *sua* salutem patris: visusque est natu junioribus, facinore ingente effecto, veterum supremus fuisse virtute erga parentes. Hæc quidem olim-facta-sunt. At ex iis qui nunc sunt etiam Thrasybulus paternam maxime ad normam incedit, patruoque ad-auxilium-veniens splendorem ostendit. Prudentia autem divitias regit neque injustam nec insolentem pubertatem decerpens, sed sapientiam in recessi-

37, 8. αὐτοῦ Gott. Guelph. Ald. μένων δὲ Θεῖος Gott. αὐτοῦ μένων δ' ὁ Θ. Heynius. Eur. Androm. 955. αὐτοῦ μενεῖς Alcest. 491. Ion. 1038. αὖθι μένων Il. Α, 492. Γ, 291. *Boeckius.*

39, 40. ἐδόκησε τῶν Ald. ἐδόκησε τε τῶν MSS. Hermannus.

41. τελέσσας et τελέσας MSS.

43. παρῆκεν Reiskius; male: *intromisit* enim denotat, atque eadem est quæ παρεῖκε, a παρίημι. Vide Herodot. III, 77. IV, 146. etc.

46. πατρωΐ τ' ἐρχ. Par. B. πάτρῳ τ' ἐπερχ. Hermann. et Boeckius; ἔδειξεν ἅπασαν ante Schmidium; ἅ. omittunt Par. B., et Schol.

4. αν δε μυχοισι Πιεριδων. Τιν δ, ελελιχθον,
5. * Ευρες θ ὁς ἱππιαν εσοδον, 37
6. Μαλα ἀδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσεχεται.
7. Γλυκεια δε φρην,
8. Και ξυμποταισιν ὁμιλειν,
9. Μελισσαν αμειβεται τρητον πονον.

bus Pieridum. Et tibi, terræ percussor, qui et invenisti equestrem introitum, valde lubente animo, Neptune, adhæret. Dulcis autem mens, et cum convivis conversatio, apum instar-est cancellati operis.

Vides jam per singulas strophas et antistrophas versus secundum, tertium, et quartum in syllabam brevem; reliquos vero omnes in longam exire. Quod tamen ut effectum daremus unum duntaxat locum, eumque altero insuper nomine corruptum, immutavimus. Is autem in editt. Oxon. et vulgg. ita exhibetur: V. 30, 31.

Πατρος, εναριμβροτον αμμει-
νας στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.

Quo pacto κωλου posterioris initium ditrochæum præfert. Atque illo quidem in loco haberi oportere ditrochæum censuit Erasm. Schmidius. Quod tamen

49. τίν τ' Ἐλ. Hermann. p. 287. τὶνδ' Ἐλ. Guelph. Schol. Beckius. τίνη = σοὶ Lacones.

50. ὃς εὗρες Schol. ἱππείαν ἐς ὁδὸν Par. A. ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππεῖαν ἔσοδον Gott. Guelph. Ven. B. D. ὀργεῖν Ven. F. πασαῖς Ald. εἴσοδον Rom. εὗρες θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον MS. Bodl. γ. ἱππέαν Coll. Eman. ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέρχεται ex Falkenburgio Hermannus. τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *Tibi, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit.* Boeckius.

53. συμπότασιν Coll. Eman.

ut præstaret, eo angustiarum usque redactus est, ut
in *στροφην* primam pro *ναον* receperit *νεων* vocabulum
38 scriptoribus non nisi Atticis * usurpatum. Sed ut ut
a vero aberraverit vir doctus, metrica tamen quam
voluit ratio ei quam commenti sunt editores Oxonn.
hoc certe nomine anteferenda venit, quod

—— —— —— *servetur ad imum*
Qualis ab incepto processerit, et[1] *sibi constet.*

Hi contra primum pedem modo ditrochæum, modo epitritum quartum repræsentant:[2] id quod tamen ne ex ea quidem quam ipsi sibi finxere pedum *ισοχρονιᾳ* sive *ισοδυναμιᾳ* (de qua mox dicemus) defendi poterit. Ditrochæus enim – ∪ – ∪ sex duntaxat temporibus constat, epitritus vero quartus – – – ∪ septem. Schmidio placuit,

——— *ευαριμβροτων αμυ-*
νας στραταρχον ———

Vidit utique vir doctus vulgatæ lectionis syllabas antepenult. et penult. in versu priore *τον αμμ* trochæi loco iambum constituere; qua tamen in olea

1. Hor. A. P. 127. *aut* conjecit *Hurd.* ad l. p. 104., probante viro eruditissimo, S. Parrio, ad Horat. Londini edit. 1793. p. 77. et alias; vulgatam defendit emunctæ naris homo, *T. Twining*, ad Aristot. Poët. pp. 335—8. Cic. de Offic. I, xl, 6. *Talis est igitur ordo actionum adhibendus, ut, quemadmodum in oratione constanti, sic in vita omnia sint apta inter se et convenientia.* "Lege, *constantia*, i. e. congruentia. iii, viii, 2. *recta enim, et convenientia, et constantia natura desiderat, aspernaturque contraria.*" Toup.

2. "Vide *Musgravii* Exercitat. pp. 55, 6. ubi exempla sunt plurima Ditrochæi et Epitriti quarti sine discrimine adhibitorum." *Burgessius.* Sed subsidia e choricis metris tragicorum ad Pindarum emendandum parce et pudenter afferamus.

editoribus Oxonn. nil intra duri[3] fuit. Minus recte habere ditrochæum *νας στραταρχον* jam diximus. Alterum etiam illud cum editoribus Oxonn. communiter peccavit vir eruditus, quod ultimæ prioris *κωλου* syllabæ securus fuerit. Nos epitritum quartum in *κωλου* alterius initio, dactylum autem alterius in fine uno negotio constituendum curavimus:

——— * *εναριμβροτῶν*[4] *ἄνᾰ-* 39
Μεῖνᾶς ᾱρχὄν Αιθιοπων Μεμνονα —

Eandem metri rationem servabit, qui leget *εναριμβροτον γ ανα.* atque ita quidem per me cuiquam legere licebit. Cæterum vox *στραταρχον,* quæ tantas turbas dedit, videtur huc irrepsisse ex Isthm. V. 50.

Και ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ *αφοβον*
ΜΕΜΝΟΝΑ ——— ——— ———

Sed ad alia nunc pergendum est.

V. 1. —— *ἑλικωπιδος*] Verba apud Homerum passim occurrentia, uti hodie moris est scribere, *ἑλικωψ* et *ἑλικωπις*[5] constanter vertunt interpretes *nigros-habens-oculos.*[6] Quamnam ii sibi finxerint horum verborum originem, equidem neutiquam divinare possum. Ea de re ipsi viderint. Interim vero compertum videor habere germanam eorum

3. Hor. Epist. II. i, 31.

4. *ἐναριμβρότων* Par. B. apud Boeck.: sed *ἀμμείνας* Rom. Gott. Guelph. Par. A. Ven. B. D. F. apud eundem. Mallem *ὀλεσιμβρότων,* si fuisset vox Pindarica.

5. Il. Γ, 190. *ὅσοι Ϝελίκωπες Ἀχαιοί.* et 234. *ὁρῶ Ϝέλικωπας Ἀχαιούς.*

6. Fortasse ex Horatio; Carm. I, xxxii, 11. *Et Lycum* nigris oculis, nigroque *Crine decorum* A. P. 37. *Spectandum* nigris oculis, nigro*que capillo.* Plaut. Pœnul. v, ii, 153. *Specie venusta,* ore æque ac *oculis pernigris.* Lege, crine atque *oculis* p. R. B.

potestatem esse Ϝελικωψ et Ϝελικωπις, ac proinde ad verbum Homericum Ϝελισσω (vulgo ἑλισσω) tanquam fontem suum referri oportere; recteque adeo doctissimum Græevium ad Hesiodi Theogon. V. 16. ista adnotasse—" Ελικοβλεφαροι[7] et ἑλικωπιδες " puellæ Græcis dicuntur, *quæ sunt mobili oculorum* " *petulantia,* ut Petron.[8] loquitur; sive *quæ habent,* " ut idem dicit,

" —— *blandos oculos et* inquietos,
" *Et quadam propria nota loquaces.*

7. ἑλικογλέφαρος forma Pindarica; vide Boeck. Præf. ad Pind. xxxiv, et ad Pyth. iv, 171=305. Il. A, 98 — δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην. Conf. Muret. ii, 778. iv, 426, 7.

8. Immo *Alcimi* poetæ ignobilis fragmentum, quod inter alia ejusdem notæ Petronio vulgo subjecta comparet in ed. Amstel. 1669. " Petulantia et lascivia adeo propria sunt oculis, ut Seren. Sammon. 663. non dubitarit *mobilem lasciviam* absolute dicere, quam Petron. cap. 126. [v. I. p. 772. Burmann.] vocat *oculorum mobilem petulantiam,* et cap. 138. *petulantes oculos;* conf. Justin. i, 3. Quintilian. xi, p. 574." *D. R.* ad Rutil. Lup. p. 60. Hor. Carm. iv, xiii, 21. *Felix post Cinaram Notaque* et artium gratarum facies—i. e. *Quæ motu oculorum, superciliorum, cervicis placet.* Schol. Blandinii codicis. Euripides in Cresphont. fr. iii. Αἰδώς τ' ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον Œd. Col. 319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα· Æschyli Suppl. 206. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Statius Sylv. ii, i, 43. *Et castigatæ collecta modestia frontis.* Plato Phædr. p. 346. F. δεξάμενος τὴν τοῦ κάλλους ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐθερμάνθη. Soph. Œnomao, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει· Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, Æschyl. Agam. 419. ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις Ἔῤῥε πᾶσ' Ἀφροδίτα Eur. Hipp. 527. Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων Στάζεις πόθον, Xenoph. Mem. ii, i, 22. τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, vide D. R. ad l. et conf. Charit. Aphrod. p. 92. l. 3. Xenoph. Ephes. i, p. 6. l. 8. Heliodor. iii, 149. et in Xen. Anab. i, 106. repone, ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀναπεπταμένου — ἀνατεταμένου editiones, quas vidi, omnes.

" * Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*.[9] Aliter plerique " sentiunt, et exponunt: *nigros-oculos-habentes*. " Sed ea vera est quam dixi hujus vocis [accuratius " dixisset *harum vocum*] notio, quam facile pluribus " confirmarem, nisi res ipsa loqueretur." Nos illam notionem ex vera verborum origine confirmare non sumus gravati. Eamque in Versione ex Petronio exprimendam curavimus.

V. 2. — *αναπολιζομεν*] " *Αναπολουμεν*, si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes." *Editorr. Oxonn.* At enim nemini placere poterit, nisi cui quatuor temporibus tria æqualia videbuntur. Sed *agnoscit*, si diis placet, *Scholiastes*. Nempe apud Scholiasten ista habentur: *η χαριτων αρουραν αναπολουμεν εις την Πυθω παριοντες*. Mirum vero quod viri boni non perrexerint: *Παριοντες* etiam, *si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes.*

V. 4. Ες *ναον*[10] *παροιχομενοι*] Vidimus jam eruditos editores Scholiastæ verbis nimium tribuentes. Nunc

9. Amor. III, ii, 83. et iii, 9. Aristoph. Nub. 1178. *ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.*

10. *ἀένναον προσοιχόμενοι* conjecit Hermann. de metris Pind. p. 285. quam probavit Boeckius ad l.; *παρερχόμενοι* Wakefield. Sylv. Crit. II. p. 134. Æschyl. Choëph. 846. *Ἠκούσαμεν μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων Ἔσω παρελθών.* Soph. Œd. Tyr. 1241. *Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος* Tr. 900. *Ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη* El. 1337. *Ἔσω παρέλθεθ',* — Eur. Ion. 1171. *Σκηνῆς παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον,* Suppl. 478. *Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·* Heraclid. 154. *τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς,* Hel. 458. *Οὐκ· ἀλλ' ἔσω παρειμι·* Ion. 228, 9. *Πάριτ' εἰς Θυμέλας·— δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.* Herodot. VII. 208. *ὡς δὲ προσέλασεν ὁ ἱππεὺς ἐς τὸ στρατόπεδον, πρὸς* e MSS. Arch. Ask. V. reposuit Wesselingius. *Παρελθεῖν* significat *intrare*, non *præterire*, ut monuit *Bastius* ep. cr. p. 146. " vide

eosdem videre est illud quicquid est vitii contrario compensatum euntes. Hic utique commiserunt ut ejusdem Scholiastæ interpretamento non satis tribuerint. Nempe apud Pindarum, prout hodie repræsentatur, habemus Es *ναον* ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ, apud Scholiasten autem *εις την* Πυθω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ.
41 Vestram vero, Critici, fidem! *Scripsissetne, obsecro, Scholiastes ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ, si apud Poetam legisset ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ; an vero ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ? Mihi profecto nulla hæret aqua, quin exemplar quo usus sit Scholiastes ΠΑΡΟΙΧΟΜΕΝΟΙ repræsentasse cen-

plura, quæ emendationem firmant, apud *Abresch.* ad N. T. p. 585." *Burgess.* Postea sententiam mutavit vir doctissimus. Conf. Davis ad Max. Tyr. XXI, 3. VALCK. ad Herodot. I, 21. T. H. ad Lucian. I, 33. Dawesii regula apud probatos scriptores plerumque vera est; parcius obtinet verbo motum haud significante, aut aliis vocibus verbo et prædicato, ut aiunt logici, interpositis; Soph. El. 436. *ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς Τούτων πρόσεισι μηδέν.* Ne hilum repugnant Ant. 1236. 'Ες δ' *ὑγρὸν 'Αγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται·* vide T. H. ad Lucian. I, 414. Valck. ad Ph. 1665. (1685.). Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 352.; Eur. Or. 705. *οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν* Προσηγόμεσθα· Suppl. 697. leviter mutarem, *τὴν εἰς οὐρανὸν* Κόνιν *τ' ἐπαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν,* "Η—Nihil Plato Sympos. III, 193. D. *εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβείαν, καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν, καὶ ἰασάμενος, μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι.* Politic. II, 262. *ἐπιχειρητέον δέ τι καὶ σμικρῷ πλέον αὐτὸ προσαγαγεῖν εἰς τὸ πρόσθεν, σαφηνείας ἕνεκα.* Ad Nub. 850. " *ἔμαθες* Ald. et Suid. v. *Γηγενεῖς. ἔλαθες* ed. Bas. 2." R. B. Eq. 505. *πρὸς τὸ Θέατρον* — certatim reposuerunt R. B. et R. P.; vide (*Pr. to Tracts*, P. xci.). Hoc R. D. minime interest. Si exoriatur aliquis, qui talia objiciat, Thucyd. V. 66. *ἀπὸ τοῦ ὕδατος* ΠΡΟΣ *τὸ 'Ηράκλειον πάλιν* ΕΣ *τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες*—haud cunctanter regeram sermonem esse cultiorem, sed *οὐδὲν πρὸς* Dawesium. De Il. I, 381. *Οὐδ' ὅσ' ἐς 'Ορχομενὸν ποτινίσσεται* alias edisseram.

seam. Et præ hac quidem scriptura alteram plane sordere fidenter pronunciare ausim. Immo etiam in altera præpositionum usus ΠΡΟΣ—ΕΣ — Græci sermonis indoli adeo non congruit, ut ne ferendus quidem videatur. Pindaricæ autem locutioni, prout a nobis jam tandem instaurata est, gemellam plane apud Aristophanem non semel reperimus.

Nub. 850. —— —— ταυτ εμαθες τα δεξια
ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ ——

Equ. 505. —— ΕΙΣ το θεατρον ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ.

Acharn. 43. ΠΑΡΙΤ ΕΙΣ το προσθεν.

V. 13. Αξει παμφορῳ χεραδι τυπτομενος] Αξοι Edd. Oxonn. ex MS. uti videtur γ. Nempe cum ex omnibus codd. sive scriptis sive impressis solus ille pravam atque absurdam lectionem repræsentet, eam pro suo judicio viri docti arripuere. In cæteris omnibus optime constat, quæ hoc pacto violatur, modorum ratio: ουτε ανεμος[11] αξει — απαγγελει δε.

Alterum cum aliis editoribus communiter peccarunt Oxonienses, quod χεραδι ultima producta adhi-

11. ἄνεμοι scholiastes; ἄξοισι Schol. Guelph. Par. A. Gott. Guelph. Ven. B. D. F. πολυφθόρῳ χεράδι injuria mutavit Hermann. p. 285. Aristoph. Av. 1065. pro πολυφάγοις παμφάγοις optime restituit P. P. D.: τυπτόμενοι Coll. Eman. Gott. Ven. B. Guelph. Schol. τυπτόμενος editiones omnes; χεράδι Ald. Rom. Bodl. γ. Gott. Guelph. Schol. χεράδει *Heynius*, et *Beckius* ex Etym. M. χέραδος Cod. Ven. Schol. A. et Apollon. Lex.; περιχεύας MSS. plurimi et editiones; περιχεύσας Schol. Gott. Pindari secundum Heynium. χεράδει Pindarum donavit Schol. Townl. nisi vehementer fallor, ad l. c.; vide Philem. Lex. p. 119. In Etym. Magn. lege, χεράδει σποδΟΥΜΕΝΟΝ. Hesychius, Σποδούμενος. τυπτόμενος. Eur. Andr. 1129. Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος. De vocibus Ϝάλις· Ϝόν· Ϝάδοντι· Ϝοιδώς· Ϝαγνόν· παρϜειπών· etc. conf. ad sect. IV.

42 buerint. Nec vero χερας χεραδος Græcis vel * notum fuisse crediderim: quæ enim hac super re afferuntur fidei videntur plane perditæ. Scholiastes quidem ad Hom. ΙΛ. Φ. 319.

——— ——— ἀλις χεραδος περιχευσας
Μυριον ———

hæc habet: "χεραδος] Της ὑπο ποταμων αθροιζομενης "ψαμμου &c." Unde constat eum vocem χεραδος genitivum a recto χερας cepisse. Contra vero Etymol. M. [p. 808, 40.] χεραδος Homericum neutrum esse statuit, Pindarumque χεραδει dativum usurpasse testatur: "χέραδος Ιλιαδος Φ ὡς κιναδος, ουδέτερον γαρ εστι — και Πινδαρος την δοτικην ειπε, ΧΕΡΑΔΕΙ ΣΠΟΔΕΩΝ." [Fr. cxxxi.]. Multum abest ut cum Barnesio existimem etymologum hunc in quo versamur Pindari locum respexisse. Neque enim leve est discrimen inter σποδεων, quod laudat etymologus, et τυπτομενος quod hic legitur. Commodius profecto hunc locum adducere potuisset; quippe illud χεραδει σποδεων rectene scribatur an potius χεραδι oporteat, sileat necesse est versus mensura, quæ χεραδει hic scribendum esse clamat. Porro quod metri apud Pindarum, idem syntaxeos apud Homerum ratio confirmat. Etenim ne semel quidem apud hunc construitur vox ἀλις cum genitivo. Accedit quo minus χεραδος Homericum sit casus genitivi, quod sequatur in eadem sententia vox μυριον, quæ neque
43 * adverbium adhiberi nec cum genitivo conjungi potest.

Denique illud ανεμος χεραδι τυπτομενος, quod cum vulgg. repræsentat editio Oxon. quid obsecro portenti est? Exponunt quidem *ventus glarea perculsus.* Hoc vero quotusquisque intelligit? Alii *ventus*

colluvie tundens, ac si τυπτομενος idem valere possit quod τυπτων: quam etiam in sententiam utcunque absurdam concessisse videtur Scholiastes: ουτε ανεμοι ταις πνοαις ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ και στρεφοντες τῃ πολυφορῳ χεραδι. Monent editores Oxonn. in MS. γ. haberi τυπτομενοι. Cui verbo si unicam lineam ita adjeceris, ut τυπτομενον evadat,[12] nullus dubito quin germanam scripturam restitueris. Erit autem hoc verbum ad τον [των ὑμνων θησαυρον] referendum: Τον ουτε ομβρος ουτε ανεμος αξει τυπτομενον χεραδει: *Quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem.*[13]

Ibid. φα-ει δε προσωπον εν καθαρῳ. νικαν-απαγγελει] Vertunt editores Oxonn. *sed luce quoad faciem in serena* constitutus. Nempe Scholiastæ patientem nimis aurem accommodarunt. Is utique monet ad orationem plenam extrinsecus assumendum esse εχων: εξωθεν προσληπτεον το ΕΧΩΝ, ἱν ῃ· ΕΧΩΝ το προσωπον εν φωτι καθαρῳ. Eandem etiam cantilenam canit Benedictus. Sane miror *viros facetos non itidem 44
operam navasse ut lunam de cœlo in auxilium deducerent.[14] Tu vero, quisquis hæc legis, illud προσωπον nominativum accipe, atque ad verbum απαγγελει refer: προσωπον δε [του των ὑμνων θησαυρου]

12. Quam facile ν in ι commutetur, nihil attinet dicere; conf. pp. 47. 56. 58. 345. et R. P. ad Hec. 788=782. Ph. 1413. Med. 264. 952. "*Vel forte interpretamentum germanæ scripturæ σπευδομενον*"—*R. D. Cur. sec.*

13. Omnino ad R. D. textum, et partim ad *Boeckhii* interpretationem, accedo; *quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem, et eam* (i. e. glaream) *invicem verberantem.* Hanc constructionem exsibilandam, non refellendam censeret Reiskius. Bene est, quod aliis negotiis districtus Pindari manes non violasset bonus vir.

14. *Virg.* Buc. VIII, 69.

εν φαει καθαρῳ νικαν απαγγελει : *vultus autem* [hymnorum thesauri] *luce in pura victoriam prædicabit.* Vides opinor omnia pura jam in luce refulgentia, neque quidquam antehac desiderari præter interpretum judicium.

V. 18. — *εν πτυχαισιν απαγγελει*[15]] Editt. Oxon. et Vulgg. *εν πτυχαις απαγγελει.* Quo pacto habetur ditrochæus *ε̄ν πτῠχαῑς ᾰπ* contra numerorum rationem pro epitrito secundo – ᴗ – –. qua de re viri eruditi *ουδε γρυ.* Schmidius metro consuluit legendo *εξαγγελει.* Nos a recepta lectione minus discessimus.

V. 20. *Αγεις εφημοσυναν ταν ποτ εν ορεσι.*] Ita editt. pleræque omnes. Nempe pæoni primo *τᾱν πŏτ ĕν ŏ* respondet in cæteris strophis et antistrophis quartus ᴗ ᴗ ᴗ – Quod cum ferri possit, insolentius licet factum sit, nihil mutandum duximus. Maluit Schmidius *τα*[16] *ποτ εν ουρεσι.* Non deerunt opinor

15. *πτυχαῖσι* Par. A. *ἐνὶ πτυχαῖσιν* Gott. Guelph. Ven. B.D.F. Ald. *ἀπαγγέλλει* Gott. Guelph. *ἀπαγγελῶ* Mingarellus, *ἀπαγγελεῖς* Heynius. Aristoph. Nub. 17.

16. *τὰ* Par. B. Hermannus; *ἐν οὔρεσι* Coll. Eman. *εὐφημοσύναν* idem codex, consilio an casu, nescio. Certe *ευ* et *ε* in MSS. perraro mutantur: Æschyl. Pers. 877. *ἐχόμεναι — αὐχόμεναι* Robortellus; *ευ* et *α* sæpissime: *εὐπαλαίστους* pro *ἀπαλαίστους* Epicharmo revocavit *Toup. ad Longin.* p. 347. Æschyl. P. V. 578. *εὐρῶν — ἀρῶν* Ald. 584. *εὐγμάτων — ἀγμάτων* Ald. 1056. *εὐτυχῆ — ἀτυχῆ* Cod. Guelph. et apud Aristoph. Ran. 1182. pro *εὐτυχὴς — εὐδαίμων* MS. Barocc.; conf. R. P. ad Eur. Med. 553. Pseudo-Phal. Ep. L. *τύχην* Boyl. *ψυχὴν* MS. Reg. Ep. cxxx. *τυχήν — ψυχὴν* correxit R. B. Conf. Valck. ad Phalaridea, P. xvi. Hæc obiter. Or. 404. *εὐπαίδευτα — ἀπαίδευτα* "Ald. et plerique MSS." et vice versa Ph. 217. *ἀκαρπίστων* "D. K." Hæphæst. p. 98. *Εὔπολις δὲ 'Ἀστρατεύτοις — 'Ευστρατεύτοις* "in aliis codicibus;" Theocr. Idyl. II, 24. *καππυρίσασα, καπτυρὸς εὖσα* emendatam a Valck. ad Röver.

LVI. in textum intulit Brunckius. " *Ephrem. Syr.* p. 21. ὁ κριτὴς ἰσχυρὸς καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώπητον [*quod exorari se non patitur*]· ideo *Suidas* interpretatur ἀπροσωπόληπτον· sententiæ repugnat hoc vocabulum, pravamque interpretationem peperit apud *Joseph.* de B. J. VI, 2. §. 10. nam quod MSS. præbent εὐδυσώπητον, omnino probandum." *T. H.* apud Raphaël. ad N. T. T. II. p. 79. Xenoph. Memorab. II. i, 26. In Prodici fabella Hercules, nomen mulieri quod sit, quærit; Ἡ δὲ, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με Κακίαν. Sic codices, e quibus MS. in Mus. Brit., et editiones omnes. *D. R.* apud *Piers.* ad Mœr. p. 381. transpositione locum sanare conatur; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με Εὐδαιμονίαν,—et, cæteris paribus, transpositio remedium lenissimum est. Sed εὐδαιμονία, honestum et grave nomen, patrocinium nequitiæ prætexere nescit. " Xenocrates εὐδαίμονας dicebat esse eos, quibus bona et virtute prædita mens esset." Muret. ad Aristot. Eth. Vol. III. p. 163.;* *Valckenærius* l. c. ὑποκορίζεσθαι eliminandum censet; sed hoc est ferro et igni sanare, non pristinos lepores restituere: quinetiam eclogarium sententiam, quæ ei tantopere placuit, verbo parum usitato in margine designatam velle haud probabile fit. *Toupius ad Suid.* Vol. II, p. 316. resarciendum jubet, MH ὑποκοριζόμενοι,—sed ubinam, quæso, particula ista *neutiquam* significat? Xenoph. Anab. II. p. 148. ed. Cantab. perspicaci vir ingenio, *Spelmannus* μὴ, *Larcherus* melius paulo οὐ, ex conjectura addiderunt; μὴ οἱ Ἕλληνες [ΟΥ] διελθόντες τὴν γέφυραν—neuter vero mihi satisfacit. Si loco *Mem.* οὐδὲν infercias, constructio esset Herodotea, sed quomodo hæc forma clanculum e textu exciderit, non constat. Quorsumnam istuc? Utere vero, si libet; et Vitiositatem, non modo σκληρὰ μαλθακῶς λέγουσαν, sed etiam se *scelus* profitentem habebis. Olim suspicabar Xenophontem dedisse εὐψυχίαν, et isto Juv. Sat. VI, 194. Ζωὴ καὶ ψυχὴ — firmare tentabam. Re autem perpensa vocabulum εὐψυχίαν non esse dulcibus alloquiis magnopere blandientium ocyus comperi: Eur. Med. 404. Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. Nunc D. R. ope legerem; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ,

* Vir præstantissimus, non monito lectore, citat Or. 659. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; — quam margini exemplaris Or. illitam præterii; adde ergo, *Tracts*, p. 33. l. 8., *[Muret. Opp. III, 163.]

quibus placebit, quod et mihi neutiquam displicet, *ορεσι ταν ποτε*. Nam vocula *εν* sat commode abesse potest; sicuti IΛ. N. 390.

— — *την τ ουρεσι τεκτονες ανδρες*.

45 * V. 22. — *ρας υιον ορφανιζομενω*] Vox *υιον* priorem hic corripit. id quod etiam apud Homerum non semel factum videre est. Schmidius nulla necessitate adductus *υι*, hoc est, *υια* legit.

V. 36. — *βοασε παιδα ὀν*] Lectorem versum ult. adire jubent editt. Oxonn. Ubi monent quidem hoc est *lenitate verbi turpitudinem rei mitigare*. Aristoph. Lys. 883. *κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ·* conf. 945. *And call her* Angel! Goddess! *Garth*. Quomodo hæc mali labes evenerit, paucis expediam. Librarius videlicet aliud agens litteram primam duplicavit; postea alter scriba e priori δ particulam *ευ* elicuit; nam "adeo similes sunt literarum Δ et ∆ ductus, ut facile altera in alterius locum irrepere potuerit." R. P. ad Toup. p. 465. Alia via *ἰσοδαίμων* vice *εὐδαίμων* bis reposuit R. P. Præf. ad Eur. xxxii.; et R. B. e Venusino suo Ροῖτον et *Rhetus*, loco Εὔρυτον et *Eurytus* in Apollodoro et Hygino rescribenda docet. "*οι* et *υ* apud Græcos eodem sono proferebantur. Pro Ροῖτον igitur scriptum erat Ρύτον, inde correctores dederunt Εὔρυτον." Ὑποκορισμοῦ definitionem, quam ex *Aristot*. Rhet. III. 569. citat *Dounæus* in Præl. ad Demosth. p. 118., ne D. R. quidem ad Tim. p. 266., nedum Ernestus ad l. c. acu tetigisse videntur. Sed de hoc alias. Errores interim, qui nescio qua *ἀβλεψίᾳ* exciderunt (*Crit. Rev. June*, 1803. p. 127. l. 24, 5.), hunc in modum corrigito; Plato Polit. v. p. 466. E. F. Læmar.= T. II. p. 474. E. H. St. Plutarch. Vol. II. p. 56. C. D. Xyland.; et dele [Vol. II. p. 48. ed. Bryan.]. Meminisse libet hoc verbum in Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 373. corruptum latere; *ἠθικῶς [πάνυ] τῶν φιλοφρονησέων τοῦ πατρὸς μέμνηται, αὐτὰ τὰ ὀνόματα εἰποῦσα οἷς παρακαλῶν αὐτὴν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας εἰσεπορίζετο χρείας*. Legendum e Codice olim Townleiano, *ταυτὰ τὰ ὀν. εἰπ. οἷς ὑπεκορίζετο αὐτὴν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας χρείας παρακαλῶν*.

Aret. legisse τριτον πονον: ipsi tamen τρητον in contextu repræsentant. Cui ut hic versus responderet, βοασεν[17] scriptum oportuit. Cæterum pro vulg. ὀν ut versus constaret, rescripsimus ὁν. id quod juxta potestatem apud Homerum perpetuam enunciari volumus ϝον.

V. 39. — κομιδαν πατρος εδο-] Habemus hic iambi loco πατρος vel pyrrhichium temporibus inæqualem, vel, qui nihilo magis ferendus est, trochæum. Nos πατερος exhibendo temporum rationem integram servavimus. Sequente autem in versu voculæ τε anteferendam censuimus, quæ in Benedicti edit. reperitur, δε.

V. 43. Τα μεν παρῆκει.] Interpretes: *Atque hæc quidem olim facta sunt.* Ad sententiam quidem rectissime. Verum hoc neutiquam valet verbum παρῆκει. Est enim temporis vel præsentis imperfecti, vel præteriti perfecti, quod vulgo plusquamperfectum
audit: adeoque vel *prætereunt,* vel *præterierant,* 46
exponendum est. Atqui horum neutrum sensu æquipollet τῳ *olim facta sunt.* Æquipollet vero *præterierunt,* cui respondet quod restituimus παρῆκεν.[18]

17. *βόασε* Gott. Guelph. Par. A. B. Ven. B. D. F. *βόασεν* Coll. Eman.

18. *Quæ de verbo παρῆκει dixi p. 45. indicta esse velim. Accuratiori utique examine instituto comperi verbi ἥκω, si formam quidem spectes, præsentis infecti; eum tamen esse usum ut sensu æquipolleat Latino non jam* venio, *sed* veni, *sive* adsum. *Cujus rei exemplum exhibet primus Hecubæ Euripideæ versus,* ΗΚΩ νεκρων κευθμωνα και σκοτου πυλας Λιπων — Veni *sive* Adsum &c. *non cum interpretibus* Venio, *I am coming: hoc enim sententiam parum aptam efficit. Alterum porro et tertium ex eodem Poeta describam Med.* 932 [= 929.]. Αλλ ὧνπερ οὕνεκ εις εμους ΗΚΕΙΣ λογους, Τα μεν λελεκται,

τωνδ [l. ΤΩΝ Δ] εγω μνησθησομαι. *Ubi interpretes ipsa orationis vi cogente:* Cæterum quorum causa mecum in colloquium *venisti*, ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur. Orest. 86. Συ δ' ει μακαρια, μακαριος θ ο σος ποσις, ΗΚΕΤΟΝ εφ ημας αθλιως πεπραγοτας. *Ubi itidem interpretes:* Tu es beata, et tuus maritus beatus, *venistis* ad nos miserrimos. *Ii vero non satis fidi* Συ δ ει μακαρια *reddiderunt* Tu es beata. *Sensisse nimirum videntur* Tu vero es beata, et maritus tuus beatus, venistis &c. *orationem quam maxime impeditam constituere; ac proinde quo expeditior evaderet, voculæ* δε *notionem consulto prætermisisse. Sed ne sic quidem ferenda videntur Latina, nedum, in quibus* δε *reperitur, Græca. Tu vero lege* Συ δ ἡ μακαρια μακαριος θ ο σος ποσις Ηκετον —— Tu vero beata beatusque tuus maritus venistis — *Ex hoc verbi simplicis* ἥκω *significatu colligo compositum* παρήκει *apud Pindarum non incommode denotare* præterierunt, h. e. olim facta sunt. *R. D. Add. et Corr.* "*Hæc se non capere fatetur Dorvillius ad Chariton.* p. 37." R. P. Οἱ Αττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον, ἥκω λέγουσιν. ῥέπει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθὸς, καθόσον τὸ εἶμι πρὸς τὸ μέλλον. Schol. ad Eur. Hec. I.; conf. p. 79. et *Valck.* ad Ph. 210. Hoc loco παρίκει Par. A. Pyth. IV, 224. ἶκεν Coll. Eman. "Jam cum apud Homerum constanter scribatur ἵκω, isque formam ἥκω statuatur ignorasse, Pindari autem dialectus ex Homerica magna ex parte sit derivata, ac potior codicum familia suppeditet vetustiorem scripturam, consentaneum est per universum Pindarum reponendum esse ἵκειν pro recentiorum voce ἥκειν, quæ præposteræ criticorum debetur diligentiæ." Verissime *Boeck.* ad Ol. IV, 11. Hanc formam ignorant Attici. Τοῦ ἥκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα. Herodiani epim. MS. apud Bast. Ep. Cr. p. 232. Ad Or. l. supra c. "μνησθήσομαι edd. MSS. X. Π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. x. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι." R. P. ad l. Æsch. P. V. 838. Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται, MSS. et Scaliger ad Euseb. p. 18., κληθήσεται tres primariæ edd. et R. B. Millio, p. 50. De his futuri formis adi H. St. de dial. Att. p. 146. Valck. ad Herodot. VI, 9 (M. Rev. July 1789, p. 13.). R. P. ad Hec. 857. Or. 26. 1662. Ph. 576. Coray ad Heliodor. pp. 67, 8. μνησθήσομαι, ἀναμνησθήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι plerumque apud Oratorem Græcum et Æschinem; μεμνήσομαι librariis forte tribuendum in

V. 47. — *αγει, αδικον ουτε*] Minus recte hic producitur syllaba *ει* sequente vocali. Nos voculam *ουτ*, quæ in recepta lectione subauditur, inseruimus. Sunt autem syllabæ *ει ου* in scansione versus per crasin ita efferendæ, ut in unam coeant.

Ibid. — *ουτε ὑ-πειροπλον ἡβαν*] Pro pæone primo – ◡ ◡ ◡ hic repræsentant editt. *πεῖρŏπλŏν ἡ* vel epitritum tertium, vel certe choriambum. Quorum ille duobus temporibus, hic uno tempore veram mensuram exsuperat. Lectio nostra *ουθ ὑπερ – ὀπλον ἡβαν* creticum *ŏπλŏν ἡ* pæoni primo *ισοχρονον* exhibet.[19] Quæ Schmidio adrisit, *ουτε ἡ – βαν ὑπεροπλον δρεπων σοφαν*,[20] præterquam quod in vocula *ουτε*, *το ε* non

hoc de fals. leg. p. 242, l. 8. ed. Tayl. *μνησθήσομαι* Athen. xv. 677. A. 7. Sed Thucydidi, Platoni, et Xenophonti *μεμνήσομαι* cordi fuit. *Or.* l. c. "perite corrigit" R. D. Valck. ad Ph. 1637. *Burgess.* ad l.; "quod confirmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione et K. R. P. ad l. Pro *ἥκετον* dat *ἥκεις* Eustathius," quod R. P. arrisit.

19. *ἄδικον οὔθ' ὑπερ* — Schol. ad Pyth. x, 29 = 41. Herod. v, 92. *τοῦ οὔτε ἀδικώτερον οὐδέν ἐστι κατ' ἀνθρώπους, οὔτε μιαιφονώτερον*—*Boeckius.*

20. *σοφᾶν* Schmidius; conf. Ol. i, 20. Pyth. i, 95. iv, 231. *ἀτελῆ σοφίας καρπὸν* ΔΡΕΠΕΙΝ Fr. cxi. *ἀπόδρεπε Fοίκαδε βοτρύς.* Hesiod. Ἔργ. 609. *Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν Ἄτης*, Æschyl. Pers. 822. *οὖς νῦν δαίμων ἀπέκειρε. — μήδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον.* Suppl. 659. — *ἓν πέλαγος, μία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισε.* Simon. An. Gr. i, 144. *Λειμών τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς, Καὶ ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη Δρέπειν Θεαῖσιν.* Iph. Aul. 1297. *εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας Ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ* Euripides Hypsipile apud Plutarch. T. ii. p. 93. C. et 661. F. quam adumbravit Propert. i, xx, 37. *Et circum irriguo surgebant lilia prato Candida purpureis mixta papaveribus; Quæ modo decerpens tenero pueriliter ungui* — *Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων* Aristoph. Ran. 1300. *ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπει θείαν τε καὶ ἀκήρατον* Philostrat. Heroic. p. 664.

eliditur, bis insuper peccat adversus ultimarum syllabarum rationem.

V. 49. *αν δ εν μυχοισι*] Harum syllabarum tempora — — ◡ — ◡ epitriti quarti — — — ◡ loco occurrunt, qui tamen uno tempore minor est. Legissent sane editt. Oxonn. pro sua *ισοδυναμιας* ratione, modo sibi constare voluissent, *ᾱν δ ε̄ν μῠχοῖς*, ut epitritus tertius quarti, hoc est, ut iambus trochæi partes sustineret. Verum eruditis viris hic usu venit, ut *ισοδυναμιαν*
47 neque aliorum nec suam observarint. Nos *ᾱν δε̆ μῠχοῖσῐ* scribendo secundam epitriti quarti longam in duas breves resolvimus. Cæterum ne quis forte existimet minus legitime abesse voculam *εν*, monere libet vocem *μυχῳ* ne semel quidem apud vel Homerum vel Hesiodum cum ista vocula conjungi. Apud Pindarum *μυχῳ* et *μυχοις* utroque modo construuntur.

Nem. vi. 44. Ταμιαν στεφανων ΜΥΧΩΙ Ελλαδος·[21]
Pyth. viii. 113. ΜΥΧΩΙ τ ΕΝ Μαραθωνος·
Olymp. x. 40. ΜΥΧΟΙΣ ἀμενον[22] Αλιδος·
Nem. x. 78. ——— Κορινθου τ ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ.

Cæterum emendandum hic sese ultro offert corruptus

21. *μυχῷ δ' Ἑλλ.* Par. B. Med. A.

22. *μυχοῖς ἄμμενον* Rom. *ἀμμένον* Hermann. de dial. Pind. P. xii. *ἅμενον* Ald. Pal. B. Bodl. *α. β. γ.* Aug. A. Leid. A. B. Lips. Ciz. Uratisl. A. cum glossemate *διάγοντα.* Mosc. A. B. cum glossa *καθήμενον·* et Guelph. In Mosc. B. suprascriptum *η.* At *αμαι* Pindaricum non est, sed *ημαι* sic *ἡμένους* Nem. x, 62= 116. *καθήμενος* Ol. i, 83. *ἡμένα* Fr. apud Hermann. de dial. Pind. P. xii. Restitui igitur *ἥμενον* ex Pal. C. Gott. Aug. B. Par. Vat. optimis libris. Malim tamen *ἥμενοι*, ut ad Molionas referatur in insidiis latentes. — *Boeckius.* Sic *θησεῖ, κελάδημα, δῆλος*, semper apud Pindarum, Theocritum, et Dorica Pythagoræ discipulorum fragmenta. Vide Brunck. ad An. Gr. p. 106.

apud Hesiodum locus. Extat autem Theogon. v. 1013.

Οι δη τοι μαλα τηλε μυχων νησων ἱεραων.

Qui quidem nullam interpretibus moram injecit quin constructionis securi verterint: *Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum.* Verum enimvero ista τηλε μυχων adeo non *procul in recessu* valent, ut notione plane contraria significent *procul a recessibus.* Reponendum est ΜΥΧΩΙ νησων ἱεραων.[23] Cui lectioni respondet interpretum expositio.

Ibid. — ελελιχθον] Exponunt interpretes *terræ quassator.* Verum ea neutiquam est vera hujus verbi notio. Accuratius interpretaberis *terræ percussor,* juxta istud Virg. Georgic. I. 12.

* —— —— *tuque o cui prima frementem* 48
Fudit equum magno tellus percussa *tridente.*

Nempe hic locus est Pindarici paraphrasis. Simili sensu adhibetur ελελιζομενη Pyth. I. 7. Nempe ad φορμιγξ refertur cui nihil melius convenire potest quam *percussa.* Legitur etiam Olymp. IX. 21. φορμιγγ ελελιζων *Citharam feriens.* Annon vero, dicet nonnemo, verbum ελελιζειν *quassare* apud ipsum Poetarum principem denotat? Nempe apud

23. In MS. Paris. sic scribitur: Οἳ δή τοι μάλε τῆλε μυχῶν εἴσω ἱεράων. Sed bene Gujetus correxit: μυχῶι νησῶν ἱεράων. ut Homer. Il. Δ. 152. Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο. *D. R.* Ep. Cr. I. p. 102. Æschyl. P. V. 457. Μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Soph. Ant. 1293. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι. Eur. Suppl. 545 = 555.—ἢ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς Φύσωσιν,—apud Æschin. in Timarch. p. 57. φήμη τὸν ἐσθλὸν κἀν μυχοῖς δείκνυσι γῆς Xen. Anab. IV. p. 251. εἰς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Cf. Theog. 119. et Oppian. Cyn. III, 12.

eum legimus, ΙΛ. Α. 530. *μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπον:* atque inde apud Virgilium, *et totum nutu*[24] *tremefecit Olympum.* At enim neque ελελιζειν, neque quidquam aliud exinde formatum adhibuisse Homerum confirmare ausim. Germanam autem verbi supra scripti potestatem εϝελιξεν statuo, a ϝελισσω, *contorqueo, circumroto.* Unde Homerica dictio majus multo sonabit quam Virgiliana.[25]

24. "Clarius, opinor potentiam Jovis indicat; si *nutu* solo, quam si quantovis *strepitu, crepitu, sonitu, tonitru* cœlum concutiat. R. B. ad Ter. Eun. III. v, 42. et ad Milton. P. A. II, 352.

25. Æn. IX, 105. X, 115. *torquet* IV, 269. IX, 93. In profatu verbi Ϝελίσσω a vetustate repetiti nihil tetrum aut insuave; et analogiam confirmant veteres grammatici. Quisquis vero omnia linguæ Græcæ diverticula excutere, formas nascentes pandere, et dialectorum analogiam pervestigare aggrederetur, vereor equidem ne perantiquas quidem vocabulorum figuras, quæ apud *Archilochum, Tyrtaeum, Stesichorum* et *Solonem* in honore erant, nedum Homericas, e situ informi nulla machinarum vel annorum serie eruendas pro comperto haberet; et ingentia Nomadum plaustra MSS. codicibus onusta parum aut nihil succurrerent. "Orthographia enim," uti præmonuit Quintilianus, "consuetudini servit, ideoque sæpe mutata est;" ut unda supervenit undam, sic ex usu loquendi mutatio mutationem protrudere solet. Textum ad priscos optimæ fidei atque auctoritatis scriptores emendare, et species nominum, quas ætas infuscaverat, recusas quidem, proba autem nota signatas, expromere,—*hoc opus, hic labor est; nec mortalibus ultra trepidare datur.* Si acerrimus Poetæ defensor Massilianum, aut Platonis saltem, exemplar in apricum proferret certis vestigiis stabilitum; quid alii sentirent, nescio; certe me probantem plaudentemque habebit; vide Pr. ad *D. R.* Opusc. XV, vi,*. Il. Π, 133. *θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.* Schol. Townl. f. 173. *ἀστερόεντα: ἄστρων μορφαῖς πεποικιλμένον: ποδώκεος αἰακίδαο: τινές κακῶν βελέων ἀλεωρήν: —καὶ γὰρ, ξεῖνος γάρ Ϝοὶ ἔδωκε [Ϝάναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν,] δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν:* Il. O, 532, 3. et M, 57. Eadem e Schol. Vict. laudat Heynius, et verbum non amplius addit. Soph. Tr. 883. *τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ Ξυνεῖλε.*

V. 51. Μαλα ἀδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσερχεται] Melius etiam ad sententiam Schmidius προσεχεται.[26] Τιν προσεχεται, *Tibi adhæret.* h. e. *Tui cultor est observantissimus.* Vulg. lectionem metricæ leges respuunt. Cæterum pro ἀδοντι scribendum est ἀδυντι, h. e. wαδοντι; quo modo apud Homerum perpetuo enunciandum venit.

Pergamus porro ex reliqua qua sumus instructi supellectile emendatrice[27] alios etiam nonnullos in *Pindaro locos haud leviter jam olim corruptos 49
instauratum ire.

Olym. II. 154. ——— Σοφος ὁ πολ-
λα οἰδως[28] φυᾳ·
Μαθοντες δε λαβροι

Aristophanes, qui Mœoniden παρῳδεῖν adamabat, hunc textum, Minervæ peplo intexendum, e suo exemplari nobis servavit; Vesp. 615. Τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν. Vocem σκευὴν apte atque concinne e proprio penu interseruit Comicus. Simile quid habet Hybriæ Cretensis scolion apud Athen. XV. 696. A. Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρυ, καὶ ξίφος, καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός. Sil. Ital. II, 402. *nulli tegumen penetrabile ferro.* Hæc lacinia, quam ineunte anno 1802. memoriola mihi suggessit, sese PORSONO probavit. Soph. Œd. Col. 699. ἐγχέων φόβημα δαΐων, Lege, πρόβλημα Æschyl. Sept. 540. σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, 675. φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα. Soph. Aj. 1212. Δείματος ἦν μοι προβολὰ Καὶ βελέων θούριος Αἴας· Eur. Suppl. 220. χείματος Προβλήματα, in Meleagri fr. VI. Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἐτὸν πέλτης ἔπι, Πρόβλημα Θηρὸς,—.

26. προσέχεται Ven. B. D. F. ex schol. restituit Schmidius; προσέρχεται Coll. Eman. Pro προσερχόμενος reposuit προσεχόμενος Toupius ad Schol. in Theocrit. Idyl. V, 116. μάλ' ἀδόντι Rom.; ἀδὼν, ἀδόντι, ἀδόντα constanter edidit Αἰολοκιστὶ Boeckius.

27. Conf. Append. p. 21*.

28. εἰδὼς Edd. et Muretus V. L. VIII, i. [Opp. II, 170.]. Soph. Tr. 403. ἐξειδὼς MS. Harl. ἐξοιδώς.

Παγγλωσσιᾳ, κορακες ὡς,
Ακραντα γαρυετον.]

Hunc ad locum monet Scholiastes alter ista *μαθοντες γαρυετον* adversus numerorum rationem peccare. Recte. Neque enim audiendi sunt ii, in quibus Barnesius, perpetuus iste nugarum consarcinator, nomen profitetur suum, qui verbum duale ad nominativum circa res plures quam duas versantem legitime referri posse voluerunt. Video quidem Eustathium in istam etiam sententiam concessisse. Sed neque apud eum nugas raro est invenire. Is utique huc facere existimavit illud Homericum ΙΛ. Α. 566.

Μη νυ τοι ου χραισμωσιν, ὁσοι θεοι εισ εν Ολυμπῳ,
Ασσον ιουθ, οτε κεν τοι ἀαπτους χειρας εφειω.

At enim ibi vocem *ιουθ*, non jam, uti somniavit Eustathius, *ιοντε*, sed *ιοντα*[29] accipi oportere abunde demonstravit doctiss. Clarkius. Hac autem super re quo efficacius motam dirimamus litem, quendam Euripidæ locum, quo nihil disertius excogi-

29. " Ἰόντε duale qui comprehendere potest *omnes* deos quotquot in cœlo? Hoc et ratio et ipse usus prohibet. Corrigo, Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Ἆσσον ἼΟΝΤΕΣ, ὍΤ' ἌΝ τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. ὅτ' ἂν id ipsum est, quod ὅτε κεν. Ἆσσον ἴοντες numero plurali, *cominus pugnantes*, ut Il. O, 105. ubi Juno ipsa loquitur, Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνεμεν ἀφραδέοντες (sic) Ἤε τι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἴοντες, Ἢ ϝέπει ἠὲ βίῃ· Ceterum Eustathius ad locum, [p. 113. l. 39, et 41. ed. Bas.] Ἀρίσταρχος ἀάπτους· Ἀριστοφάνης ἀέπτους. At Scholiastes MS. [Lips.] ἀάπτους· αἱ πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσι. Sic Hesychius, Ἄεπτον, ἰσχυρὸν, ἀνίκητον. Ergo ubi plus decies venit, ἀάπτοι χείρες, cæteræ editiones habebant ἀέπτοι· fieri potest, ut utrumque mendosum sit." R. B. Perpendet animus; facilius est ὅτε κέν τοι in ὅτ' ἄν τοι· quam ὅτ' ἄν τοι in ὅτε κέν τοι recoquere: sed de hoc alias.

*tari potest, libet describere. Is autem extat, 50
Suppl. 142.

ΑΔ. Ελθοντε ΦΥΓΑΔΕ νυκτος εις εμας πυλας·
ΦΗ. Τις, και τις; ειπε· ΔΥΟ γαρ εξαυδᾳς ἁμα.

Ad. *Profecti* Φυγαδε *noctu ad meas portas:* Th. *Quis, et quis? effare: cum enim* φυγαδε *dicis,* de duobus[30] *simul loqueris.* Satis jam opinor de morbo

30. Hec. 890. ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ, Δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί. Or. 570. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια Δισσοῖν λεόντοιν, οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτῶ καλῶ. "γαρύετον agnoscunt cum libri omnes, tum Aristid. T. III, p. 47. Theophyl. Bulg. Ep. VI, p. 12." Koen. ad Greg. p. 98. et Boeckius ad l.: "et vanam fuisse Viri doctissimi religionem docebunt vel hujus enallages exempla a Cl. *Ernestio* ad Homeri Il. A. 566. prolata," quibus ostendit, omnino etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur. Koen. l. c. et Tyrwhittus ad PseudOrph. de Lapid. 77. Recte vero colligit R. D., invito et repugnante Boeckio, scholiastem γαρυέμεν suo calculo probasse. Sæpenumero duales formas obliterasse librarios non inficiandum est; Il. Υ, 371, 2. instaura, Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρε Ϝέοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρε Ϝέοικε, — Æschyl. Agam. 1561. Περὶ χεῖρε* βαλοῦσα φιλήσει, Eur. Androm. 114. πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα, Plato Gorgia p. 332. Bas.=313. A. Læmar.=I. 524. A. H. St.=291. Routh. καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς 'Ασίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς δ' ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἤ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἡ κρίσις ᾖ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι legere maluit *D. R.* ad Tim. p. 44. ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητον τι τῶ ἑ. Cod. Reg. Paris. ἐὰν ἀπόῤῥητον τῷ ἑ. Cod. Aug. ἐὰν ἀποῤῥητόντι τῷ ἑ. Cod. haud ita pridem Clark.; veram lectionem ἐὰν ἀπορῆτον τὼ ἑτέρω exhibet Cod. Meermann. apud *Findeisen.* p. 250. Conf. si lubet, (Month. Rev. March, 1797. p. 360. Crit. Rev. April, 1804. pp. 460, 1.) Nominativum pluralem cum verbo duali subinde jungunt Poetæ; Schol. B. ad Il. Δ, 452. ἔστιν ἀκοῦσαι δύο ποταμῶν ἤχους [ἤχου Townl.]. Apoll. Rhod. I, 211. Ζήτης δ' αὖ Καλαΐς τε, βορήϊοι υἷες, ἵκοντο ed. Br. "Lege, ἱκέσθην ex Etymologo p. 411, 5. qui particulam

quo laborat Pindari locus. De medicina nunc cogitandum est. Ea autem quo melius ministretur, afferenda sunt verba Scholiastæ: *οἱ φυσει χρωμενοι λαμπροι· οἱ δε μαθοντες ακραντα ΓΑΡΥΕΙΝ ἡσσονες εισι των καθ αὑτους ὁτι δηποτε μαθοντων και* [*ἢ* ed. Ox.] *επισταμενων. το δε ΓΑΡΥΕΤΟΝ κακως. ουδε γαρ επι δυικου βουλεται ἡ λεξις* &c. Hinc luce clarius est olim circumferri duplicem hujus loci lectionem, alteram quam probat scholiastes *γαρυειν*, vel quæ ei æquipolleret; alteram quam damnat *γαρυετον*. Atque illam quidem nos, forma duntaxat in *γαρυεμεν* mutata, omnino restituendam censemus. Ejus vero constructionem Scholiastes minus recte ordinavit: *μαθοντες ακραντα γαρυειν* &c. Nam vocem *μαθοντες* liquido constat opponi *τοις πολλα οἰδοσι φυᾳ*, ac proinde absolute sumendam esse juxta interpretes,

omittit." *R. P.* apud *P. P. D.* Crebrius vero forma dualis cum verbo plurali gaudet; Il. Δ, 287. "Lege, Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετε ϝῖφι μάχεσθαι." et vice versa E. 12. τὼϝοὶ ἀποκρινθέντες ἐναντίω ὁρμηθήτην "Codices aliquot ἐναντίον· omnes fere cum ed. Flor. ὡρμηθήτην. Lego, Τὼ ϝοι ἀποκρινθέντες ἐναντίον ὡρμηθητήν. Sic ἀποκρινθέντες Eustath. in notis [p. 389. l, pen.] pro varia lectione." R. B. Et codex Harleianus Odyss. N. 296. 'Αλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, ϝειδότες ἄμφω — εἰδότε Schol. MS. Harl. cum glossa ἐγὼ τε καὶ συ R. P. Hesiod. Ἔργ. 437.—Οὔκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον Ἄξειαν, τὸ δὲ ϝέργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν. Callim. h. ad Del. 64. τὼ δὲ αἱ ἵππω Ἑπτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο. "Pluralem nominum femininorum cum verbo singulari, veteres Grammatici Bœotismum, aut Thebanum, Pindaricum, τὸ σχῆμα appellabant; Ol. VIII, 10. Ἄνυεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί. Hæc est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Idem Ol. XI. 5. μελιγάρυες ὕμνοι Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. Il. P, 387. Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιιν." *D. R.* ad h. in Cer. 499.; aliter judicat *Boeckius*.

discendo-rem-assecuti, non autem ad γαρνεμεν referendam. Nos loci syntaxin ita constituimus, ut γαρνεμεν ad λαβροι referatur: Μαθοντες δε λαβροι [εισιν] ακραντα γαρνεμεν *&c.* Similiter autem dicta
*reperiuntur apud Aristophanem δεινος λεγειν, δεινος 51
εὑρειν, δεινη φαγειν,[31] atque alia alibi quam plurima. Hanc etiam constructionem Latini cum plerique omnes, tum præcipue Horatius passim imitatus est. At enim, dicet forte nonnemo, quidni reponendum est ipsum illud, quod apud Scholiasten habetur, γαρνειν, cum pæoni primo creticus temporibus æquipolleat? Respondemus neque creticum nec pæona primum huic loco convenire, sed choriambum oportere, ut isti και στεφανοις in 4ta αντιστροφῃ aliisque

31. Aristoph. Acharn. 429. χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Equit. 113. δεινοτάτους εἶναι λέγειν Æschyl. apud Schol. ad Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Soph. Œd. Tyr. 1169. οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. Eur. Med. 585. λέγειν τε δεινὸς Conf. Plato. Menex. II, 236. A. Polit. II, 259. A. Sympos. III, 198. C. Xenoph. Anab. II, 156. ed. Cantab.—Æschyl. P. V. 59. δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους Aristoph. Equit. 759. κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν ut Eccles. 236. R. B. Apoll. Rhod. IV, 1538. πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο—πόρους tacite Brunckius. Propert. II. XXXIV. 27. *Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris Proderit, aut rerum dicere posse* VIAS? In Augeæ stabulo, Herc. Œt. 43. *nec meos lux prosequi Potuit triumphos. Solis excessi* VIAS. Æn. VI, 797. *Extra anni solisque* VIAS, R. B. et Drakenborch. ad Sil. Ital. XV, 812. Aristarchus apud Stob. LXI. p. 387. 28. a R. P. persanatus; Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησιν καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον. *Over floods that are deepest, Which Neptune obey; Over rocks that are steepest*, LOVE will find out the way. Eur. Androm. v. pen. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.—Nub. 243. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Conf. Hor. Carm. I, iii, 25. xix, 8. IV, ii, 59. et Lambin. ad IV, viii, 8. Propert. IV, x, 42.

consimilibus sit ισοδυναμος. *Negandumne igitur est ultimæ* της στροφης *syllabæ quantitatem esse* αδιαφορον? Negandum vero. Quippe syllaba ista ob pausam της στροφης in fine necessariam pro longa semper est habenda.

VII. 109. Και ρα μιν χωρας ακλαρω-
τον λιπονθ αγνον θεον.]

"Ald. et MSS. Bodl. α. et Pal. A. B. C. λιπον "ἁγνον,[32] sensu quidem eodem manente, non metro." Ita Editt. Oxonn. Immo vero vestræ lectionis sensus neque idem est nec ullus. Neque enim verbi medii λιπεσθαι is est usus, ut accusativum post se patiatur: nec vero *relinquere* communiter cum activo λιπειν unquam significat. Video quidem ab Homeri interpretibus hoc sensu non semel acceptum: sed frustra ubique.† Quin etiam Isth. VIII 125.

52 * Τον μεν ουτε θανοντ αοιδαι
Ελιποντ. αλλα οἱ

32. Λίπον habent quoque Gott. Par. A. Vatic. Mosc. A. Guelph. Aug. B. Lips. Leid. A. B. et Cod. Ciz. apud Hermann. ep. ad Heyn. p. 402. λίπονθ' Aug. A. addito τὸν in margine ἔλιπον. *Boeckius.* —τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, Il. E, 696. τέκν' ἔρημα λιπὼν, Hec. 1066. ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς. Aristoph. Nub. 484. ex emendatione Tyrwhitti. Babrius τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει Herodot. VII, 28. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον—επελίπετο ῥέεθρον Arch. vulgata autem saua; Demosth. adv. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Herodot. VII, 86. ἤλαυνον δὲ πάντες καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων. i. e. καμήλους ἵππων οὐχ ἥσσονας ἐς ταχυτῆτα Plato de Legg. IV, 600. G. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, καταλειφθεὶς δὲ, καὶ ἔτι ἄλλους τοιούτους προσλαβὼν, σκιρτᾷ, ταράσσων πάνθ' ἅμα. Ibid. τῷ δ' ἀεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. Soph. El. 19. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.

† Il. E, 154. etc.

Ibi vero si res postularet nullo negotio emendari posset, Ελιπον γ.[33] uti et ουδε pro ουτε; nam illud sermonis Græci ratio postulat. Verum ut istam Œden Pindaro abjudicem inter alia me adducit, quod ibi vox Αιγινα media bis correpta verss. scil. 36. et 122. adhibeatur, cum tamen syllaba ista apud Pindarum 14 in locis aliosque ubique poetas producatur. Voci αγνος Æoles nonnunquam adspirationem Vau præfecisse exinde colligo, quod Lacones, teste Hesychio, βαγιος scriberent: sive istud βαγιος concipiendum sit wαγιος, seu ubi Æoles w, ibi

33. ἐλίποντ' Ald. Rom. ἔλιπον Par. C. Med. A. B. "Dele γε." Hermann.; ἅ γ' ἔλιπον hodie mavult de dial. Pind. P. VII.; "erat cum οὐδὲ conjicerem," inquit Boeckius. R. P. sine ulla suspicione hanc odam citat ad Or. 5. et eam ut genuinam hoc modo vendicat Boeckius; "Thebanum se profitetur auctor v. 15 = 35. Persicique belli ætate vixisse; num vero putabis, qui tam eximium carmen procudere posset, alienam personam mentitum fuisse? Ac quis, quæso, ejusmodi odam componere poterat? Non Apollonius, non Callimachus, non Theocritus, qui metra Pindarica non magis intelligebant, quam Aristarchus. Verum quid opera abutar in re perspicua? Lege modo, Pindarum agnosces." Itane tandem, Boecki eruditissime, te ad defendendum Dircæum tuum ipse accingis! Vacillat profecto et ab omni parte corruit tuus acervus. Probra in Dawesium congerere non est argumentando coarguere: una refellendi ratio est aut lectionem vulgatam idoneis exemplis munire, vel nævos a critico censoria virgula notatos certa aut probabili medela expellere. Nihil dicam de officinis falsariorum, qui Ptolomæorum ætate ineptias suas auctoribus probatis affricabant, et quæstus causa totos libros confingebant; sed fuerunt Pindari temporibus qui Homeri et melicorum personas satis astute agerent, et voluptatem, stultam et caducam quidem dolis quæsitam, honestæ posterorum commendationi, felici imitandi studio partæ, præponerent. Odæ pulcritudo perinde me allicit, oblectat, detinet; orationis porro ac styli forma et lineamenta Pindarum, ni nos omnia fallunt, certe sapiunt; sed sui omnino dissimilis fuisset si ita Αἴγῖνα usus esset.

Lacones β adhiberent.[34] Proinde rescribo λιποὺ ἄγνον h. e. ϝάγνον.

34. Lacones, Cretenses, et Pamphylii B vocibus, in quibus suo digammate utebantur Æoles, præfigere aut mediis inserere solebant: Ἀάβατοι apud Hesych. idem quod Ἀάατοι inserto digammate, monuit Pearsonus: vide ad pp. 181, 2. Ἀβέλιον vel ἀβέλιην (βαβέλιον recentiores, teste Heraclide apud Eustath. ad Od. K, 1654, =), ἥλιον. Κρῆτες. Βέλα. ἥλιος, καὶ αὐγή. ὑπὸ Λακώνων. Κίελλη. φέγγος, αὐγή, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη. "ubi primum β ex dialecto præpositum, solemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpositæ sunt literæ ε et ι. Vera igitur lectio est; Βείλη· φέγγος, αὐγή, &c. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere ostendit *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. CVI. p. 308." *D. R.* ad *Tim.* p. 96. Hinc Βείλη, Βειλαρμοστής, Βειλάρχης apud Hesychium. Ἀβηδόνα, ἀηδόνα. Ἀβώ, πρωΐ. Λάκωνες. Αἰβετός, αἰετὸς, ἀετός. Περγαῖοι. Ἀκροβᾶσθαι [ἀκροᾶσθαι]. Βάδομαι, ἀγαπῶ (Βάδδομαι Lex. Reg. MS.). Βαδύ, ἡδύ. Ἠλεῖοι. Βαλικιώτης. Βασκαρίζειν. Valck. ad Ph. 1422. Piers. ad Mœr. p. 36. Βαστραχηλίζει. Βεβραμένων. Βέδος, ἕδος. Βείρακες. Βεκάς, ἑκάς. Βισχύς, ἰσχύς. Βραδανίζει. Βράκετρον. Δαβεῖ, κάθηται. Λάκωνες. Δάβελος, δαλός. Λάκωνες. Ἔβα (ἔα). Ἔβασον, ἔασον. Συρακούσιοι—καὶ Λάκωνες addit Etymol. Mag. p. 308, 26. Ἐντριβάσαι. ἐναντίαν τύψαι. Lege, ἀντιτριβάσαι *D. R.* Ἀποτριάσαι, vel ἀποτριάξαι, τρεῖς πληγὰς δοῦναι Koën. ad Greg. p. 163. ἐπεβαλλομένη, ἐνθεαζομένη. ἐπηβ. series literarum postulat; hinc ἐπευαδδομένα eruit *Valck.* ad Röver. LXXVIII. et ad Adoniaz. pp. 275. 289. Ἔρβως, ἔρως. Θάβακον, Θάκον, ἢ Θρόνον — elicuit ὁ πάνυ Hemsterhusius. Ὀυαί, φυλαί. Ὠαὶ Dorum, Ὠβαὶ Laconum. Ῥόδον, Βρόδον. Σαπφὼ in Orion. Theban. apud Koën. ad Greg. p. 270. citata. Ῥωγαλέος. antiquitus ῥαγαλέος et ῥηγαλέος, Laconice βρηγαλέος, et Æolice ϝρηγαλέος. Ὑπερβωΐοις (ὑπερωΐοις) in Fœdere apud Hierapytnios et Priansienses inter Marm. Oxon. p. 116. ed. Prideaux. *Valck.* ad Adoniaz. p. 273. C. Ὤβεα, τὰ ὠά. Ἀργεῖοι. Litteræ B et V in Pandectis Florentiæ etiamnum sanctissime custoditis sine ullo discrimine usurpantur: vid. quoque Scaliger. in App. ad Virg. p. 527. Hor. Carm. II, viii, 2. *Pœna*, Barine, Cod. Grævianus; *Varine*, MSS. plures. "Latet certe mendum." R. B. Lege, *Pœna*, Iberine,—In vetustissimis exemplaribus litera I

Pyth. I. 147. ——— *Αιρεομαι*
Πὰρ μὲν Σαλαμινος Αθηναιων χάριν
Μισθον· εν Σπαρτᾳ δ[35] *ερεω*]

Monent Editt. Oxonn. satis superque securi *αἱ* in verbo *αἱρεομαι* esse brevem syllabam. Quod tamen si res esse posset, de metricis plane legibus conclamatum foret. Nimis profecto certum est syllabam istam brevis locum occupare. Atque huic quidem incommodo ut subveniretur, Schmidius legit *ἐλεομαι*. Verum hoc pacto vir eruditus non sine sermonis dispendio versui consuluit. Nam verbum istud non tam Græcum est quam Scythicum.[36] Tu vero Pindari 53

paulo remotius a reliquis posita in prænomen fæminæ a Julia familia migravit. Juv. Sat. VI, 53, 4. ad hanc Horatianam IBERINEN respexisse videtur. Withof. in Spec. Gunther. pp. 51, 2. Carm. I, XXV, 20. *Ebro* pro *Euro* præbent nonnulli codices; Virg. Buc. II, 15. SUPERVA MS. antiquissimus: "BENIT pro VENIT, et BITTATIS pro VITTATIS exhibent tabellæ incorruptæ," teste Giovenazzio ad Livii fragm. P. LIV. B subinde a contubernali suo dissiluit; Jul. Frontin. Oudendorpii II, V, 19. p. 269. "*bello petitus* ab Ardie Illyrio," — Ibi optimam *H. Valesii* emendationem *a Bardylie Illyrico* præviderat editor. *R. P.* Litteræ G et V rarius commutantur; Plautus Menæchm. III. *Ut ego hunc proteram leonem* Getulum, *olentem, edentulum, vetulum* emendavit R. B. V et B; Plauti Pers. II, V, 21. *Dominus me* vobis *mercatum Eretriam misit: boves* reposuerunt VV. DD. Addere libet "*φ* Macedonum lingua vulgo mutari in B solere: ita loco *κεφαλὴ κεβλὴ* dicebatur; loco *Φίλιππος Βίλιππος*, *Φαλακρὸς Βαλακρὸς*, *Φερενίκη Βερενίκη*. R. B. de Pseudo-Socrat. Epist. p. 105 = 73. Lennep. *φουάδδει βουάδδει Valck.* ad Röver. P. LXXVII. Z pro B Arcadum est: R. P. ad Ph. 45.; et D pro B in vocum Latinarum primordiis, ut *Duilius Bilius; Duellona Bellona; Duonus Bonus; Duis Bis*, etc. Sed ejusdemmodi formæ non sunt hujus temporis, neque loci: *hæc putavi colligenda, tu sequere quod voles.*

35. *Σπάρτᾳ δ' αὖ ἐρέω* Coll. Eman. et Bodl. *γ. ἐρέων Boeck.*

36. *τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς*

manum tandem agnosce: Αρεομαι &c.[37] Nempe hoc futurum apud Ionas et Æoles Attico αρουμαι respondebat, non secus atque φανεομαι, θανεομαι &c. τοις φανουμαι, θανουμαι, &c. Αρουμαι autem quid valeat, docebunt subjecta Sophoclis loca: Œd. Tyr. 1247. (1224.).

> Οι εργ ακουσεσθ, οἱα δ εισοψεσθ, ὁσον δ
> ΑΡΕΙΣΘΕ πενθος!

Œd. Col. 471. (459.).

> ——— ——— τῃδε μεν πολει μεγαν
> Σωτηρ ΑΡΕΙΣΘΕ, τοις δ εμοις εχθροις πονους.

Si quodnam ad thema referendum sit hoc futurum scire gestias, sic colligas velim: δεικνυμι et, ἁγνυμι in futurorum analogia æquipollent τοις δεικω et ἁγω; media autem δεικνυμαι et ἁγνυμαι, τοις δεικομαι et ἁγομαι: ac proinde futura ex iis formantur δειξω, ἁξω; δειξομαι, ἁξομαι. Consimiliter αρνυμαι idem futurum formare

Σκύθης, βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. Æschines adv. Ctesiphont. p. 432. *D. R.* ad Rut. Lup. p. 117.

37. "ἀρέομαι profecto eleganter." Reiskius Act. Erudit. 1750, eam quoque laudat Hermannus ad l. p. 265. αἰρέομαι Guelph. a m. pr. ἀρέομαι Leid. B. Ald. De *R. D.* suaviter delirat Vauvill. ad Soph. Aj. 77. Il. Α, 159. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενέλαῳ Δ, 95. Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο Ε, 4. κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο Æschyl. Septheb. 315. Καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν Ἐμβαλόντες, ἄροισθε Κῦδος· Soph. Tr. 711. ὅτ' οὐκετ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Plato de Legg. III, 944. C. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ κάκης μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον 969. A. Κλέος ἀρεῖ μέγιστον κατασκευάσας αὐτὴν ὀρθῶς. Conf. *Muret.* II, 226. III, 336. *D. R.* ad Tim. pp. 49, 50. Schol. ad Plat. 148. μισθαρνεῖν et μεμισθάρνηκε apud Oratorem solennia sunt. In Soph. Œd. C. l. c. τῇδε τῇ π. Ald. et edd. usque ad Turneb. qui τῇδε μὲν π. in textum invexit. Ἀθαναίων Par. A. Guelph. Ven. B. D. F.

oportet, quod ab *αρομαι* flueret. Hoc autem non est apud Atticos nisi *αρουμαι*, cujus vicem, uti jam diximus atque in sectione proxime sequente [p. 74.] uberius exponemus, apud Ionas et Æoles *αρεομαι* supplebat. Eodem fonte derivatum *αρηται* apud Homerum cum *μισθον* itidem conjunctum legitur ΙΛ. xii. 435. — *ἱνα παισιν ἀεικεα* ΜΙΣΘΟΝ ΑΡΗΤΑΙ.
Illud autem *αρεομαι μισθον* juxta laudata exempla
interpretaberis *consequar* sive *reportabo mercedem*,
præ qua * etiam sententia sordet quam unicam sup- 54
peditat lectio vulgata, *eligo mercedem*. Mitto ipsam
loci constructionem *αρεομαι μεν — ερεω δε* — melius procedere.

Pyth. iv. 6. *Ενθα ποτε χρυσεων*
Διος αιητων παρεδρος]

" *Αιετων* commune habent plerique. Ald. vero " nobiscum legit." *Editt. Oxonn.* Versus nimirum fulciendi gratia vocabulum viri eruditi ex ultima barbarie accersendum judicarunt. Ecquis enim unquam obsecro Græcus *αιητος* pro *αιετος* usurpatum patienter tulisset? Certissimum quidem est vulgatum *αιετων*, uti senserunt viri docti, metricæ rationi plane adversari. Huic utique versui respondent:

[21 = 12.]	*αντ. α.*	*σονος αιχμηταο*[38] *ναυταις.*
[48 = 27.]	*στρο. β.*	*δεσιν ανσπασσαντες*[39] *ἁμοις·*
[62 = 35.]	*αντ. β.*	*Ξενιον μαστευσε δουναι·*
[89 = 50.]	*στρο. γ.*	*Κριτον εὑρησει γυναικων·*
[103 = 58.]	*αντ. γ.*	*Πυκιναν μητιν κλυοντες.*

38. *αἰχματᾶο* ex Aldo et Gott. Heynius et *Boeck*. vide Pyth. i, 8.

39. *δες ἀνασπάσαντες* Coll. Eman. *ἀμοῖς*, quod dicitur Æolicum, *Boeckius*.

In his porro bis desideratur editorum Oxonn. aliorumque ακριβεια, qui ανσπασαντες et Ξεινιον[40] repræsentant. Cum autem neque αιητων sermonis indoles, nec vero αιετων metri ratio stare hic patiatur; cogitandum restat de altera aliqua lectione neque in orationis nec versus normam peccatura. *Hujusmodi autem esse quam nunc commendamus lubens opinor fateberis: Διος ΟΡΝΙΧΩΝ[41] παρέδρος· Sic Olymp. II. 159.

ΔΙΟΣ προς ΟΡΝΙΧΑ θειον.

Similiter Virg. Æn. I. 394.

Ætherea quos lapsa plaga Jovis ales *aperto*
Turbabat cœlo ——

XII. 247.

Namque volans rubra fulvus Jovis ales *ab æthra*

Ovid. Metam. VI. 517.

Deposuit nido leporem Jovis ales *in alto.*

Pari modo Callimachus cycnos appellat Μουσαων ορνιθας. Hymn. in Del. 251.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΡΝΙΘΕΣ αοιδοτατοι πετεηνων.

40. Ol. IV, 25 = 17. ξεινίαις Ald. ξεινίοις Leid. A. ξενίαις Gott. Par. A. Vat. Ciz.

41. Διος ΟΡΝΙΧΩΝ] "*probante* Valckenærio *ad Theocrit. p.* 402." *R. P.* Isthm. VI, 77. καί νιν ὄρνιχος φανέντος — E Theocr. Eid. VII, 47. Μουσᾶν ὄρνιχες et XII, 7. ἀοιδοτάτη πετεηνῶν conflatum esse istum hymni versum autumavit Valck. ad Ph. 321. Reiskius R. D. emendationem magnum ausum pronunciat; Hermannus de metris p. 89. et Boeckhius lectionem vulgatam defendunt. ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος, quod conjecit *Mingarellus*, habet Par. B. Æn. XII, 247. in *æthra* edd. et Brunckius; sed V, 254. *præpes* ab æthra — M. Capella V, 136. *raucusque per* æthram *Cantus, et ignoto cælum clangore remugit.* Ovid. Trist. V, V. 32. *Consilium fugiunt* cetera pene meum. *tuum* octo veteres. Heins. *Consilio fugiunt*

Scripserat opinor aliquis alicujus codicis vel in margine vel inter lineas vocem *αιετων* tanquam interpretamentum *του* ΔΙΟΣ ΟΡΝΙΧΩΝ, non secus atque in scholiis *των νεωτερων* hodie legitur ad Olymp. II. 159. *τον θειον* ΟΡΝΙΧΑ *του* ΔΙΟΣ, *ηγουν τον* ΑΙΕΤΟΝ. Inde factum ut nescio quis syllabicæ *του* ΟΡΝΙΧΩΝ quantitatis ignarus alterum istud *αιετων* infausta manu in contextum invexerit. Nec vero *Διος αιετος* sive *Jovis aquila* sat commode appellari potuisse videtur, præterquam unica illa quam Jovi adsidere veteres fingebant.[42]

Pyth. IX. 193. *Καρπον ανθησαντ αποδρεψαι εθελον.*]

* Principio contra temporum syllabicorum rationem 56
verbi *αποδρεψαι* ultima sequente vocali producitur. Deinde autem ne sermonis quidem integritati satis consultum est. Ea utique verbum medium *αποδρεψασθαι* postulat; quo modo apud Hesiodum Theogon. 30. legimus — *δαφνης εριθηλεος οζον* ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ *θηητον* — Itaque utraque re conjurante omnino rescribendum est ΑΠΟΔΡΕΨΑΣΘ[43] *εθελον.*

æthera forte tuum, R. B.; *æthera*, Ponte, *tuum* felicissime persanavit Withofius Misc. Obs. Nov. T. I. p. 137. Sen. H. Fur. 1110. *Et, qui melius tua tela tamen Senserat*, aer. *æther* prætulit R. B. et citat Hipp. 817. Œt. 15., "quæ fabula Senecæ non est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, jam probavit doctissimus ille *Daniel Heinsius*:" R. B. de Pseudo-Phal. p. 138 = 77. Lennep. Antiphanis fragmentum apud *Burgess.* ad l., quod cum Koppiersio communicavit Clarissimus *D. R.*, sic emendat *R. P.* Adverss. p. 47.; "Εξω, μακρὰν, παρ' αὐτὸν, ὑπὲρ αὐτὸν, κάτω, "Ανω βραχεῖαν ἀπόδοσιν καταστρέφει. In Lycurgi fragmento a Rutilio Latinum facto, et a doctissimo *Burgessio* tentato pro remisse paratis, *remissi esse paratis*, in margine exemplaris sui reliquit Toupius.

42. Pyth. I, 10 = 6.

43. *ἀποδρέψαι* citavit Valck. ad Röver. LXVI. Nem. II, 13. Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι

Atque ita quidem legisse videtur Scholiastes qui in loci expositione ista habet: *της γαρ εντιμου αυτης νεοτητος καρπον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ εβουλοντο.*

Nemeon. I. 11. *Ἀρχαι δε βεβληνται θεων*
Κεινου συν ανδρος δαιμονιαις αρεταις]

Multum hic sudarunt interpretes frustraque laborarunt. Neque enim sententiam nisi ineptam extundere valuere. Constructionem ita ordinat Scholiastes: *αἱ γαρ αρχαι ταις δαιμονιαις και θειαις αρεταις εκεινου του ανδρος εκ θεων βεβληνται.* Quo pacto *θεων βεβληνται* æquipollet *τῳ εκ θεων βεβληνται.* Deinde redundat vocula *συν.* Utrumque contra Græci sermonis indolem. Aretius istum in modum: *αρχαι* [*αγωνισματων*] *βεβληνται δαιμονιαις αρεταις θεων συν κεινου ανδρος.* Hæc vero quotusquisque obsecro vel intelligit? Unius non jam literæ sed lineolæ

Κάλλιστον αὧτον Apud. Athen. xiii, 574. A. *ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι* Æschyl. Septheb. 718. *Ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις*; conf. Suppl. 658—Pers. 953. *νυχίαν πλάκα κερσάμενος* Choeph. 187. *Αλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,*—Nossis apud Br. An. Gr. i, 196. *φλυάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα* *Hippocrat.* de Flat. T. i. p. 295. *ὁ μὲν γὰρ ἰητρὸς, ὁρέει τὰ δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, καὶ ἐπ' ἀλλοτρίῃσιν ξυμφορῇσιν ἰδίας καρποῦται λύπας.* Conf. Dem. Ol. i. p. 4. F. et p. 5. B. Philo Judæus de Caino i, 153. ed. Mangey. a Kustero de verb. med. p. 121. laudatus; *Ὥσπερ τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς, κατ' ἀντέρεισιν· τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον, καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν γὰρ, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν.* Origines contra Celsum p. 315. *Ἐπειδὴ τὸ πείθεσθαι ὡσπερεὶ τῶν καλουμένων ἀντιπεπονθότων ἐστιν, ἀνάλογον τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦντα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι.* E pura pagina exemplaris olim Bentleiani. In vulgata Theogoniæ lectione nihil est quod Jortinum et Wolfium, viros Græce doctissimos, offendere debeat.

additamentum quas turbas dedit! Eam tu vicissim deme, ac lege *θεῶι* sive uti hodie moris est scribere *θεῷ*,[44] ut constructio sit *αρχαι δε * συν θεῳ βεβληνται* 57
δαιμονιαις κεινου ανδρος αρεταις. *Συν θεῳ* *deo favente:* Sic Nemeon. VIII. 28.

ΣΥΝ ΘΕΩΙ *γαρ τοι φυτευθεις*
Ολβος ανθρωποισι παρμονωτερος.

Isth. IV. 6. *Αισι Κλεωνυμιδαι θαλλοντες αιει*
ΣΥΝ ΘΕΩΙ, *θνατον διερχον-*
ται το βιου τελος.

Similiter apud Homerum *συν δαιμονι* legimus ΙΛ. [O, 403.]

Τις *οἶδ᾽ ει κεν οἱ* ΣΥΝ ΔΑΙΜΟΝΙ *θυμον ορινω*
Παρείπων; ——

Nec vero cuipiam displicere debet ista voculæ *συν* utcunque insolens collocatio, quippe quam ni ad *θεῳ* referendam accipias nulla exoritura est sententia, ac proinde nullus est ambiguitati locus. Alioqui versus initium transpositis duabus vocibus constitui posset, *Συν κεινου ανδρος*. Quo pacto haberetur *θεῳ συν* pro *συν θεῳ*: cujusmodi exempla passim extant. Sed Pindari opinor auribus alterum illud magis placuit.

Eadem itidem emendatione restituenda venit germana alterius loci forma

44. "Horribilis et inaudita ordinis convulsio." Reiskius. Mallem conjecturam feliciter audacem dixisset. Si Pindaro in altos nubium tractus cum impetu rapto confragosas sententias denegares, Sophoclis saltim tortuosum dicendi genus enodare non destitisses; El. 725. *πῶλοι βίᾳ φοροῦσιν, ἐκ δ᾽ ὑποστροφῆς Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον*,—Infra Τίς ϝοῖδ᾽ Homero restituit R. D. Vide ad sect. IV.

Pyth. IV. 461. —— Ενθεν δ υμμι Λατοιδας επορεν Λιβυας πεδιον
Συν θεων τιμαις οφελλειν,[45] αστυ χρυσοθρονου
Διανεμειν θειον Κυρανας]

58 * Quem sic interpretantur H. Stephanus, Benedictus, aliique: *Inde vobis Latoides dedit Libyæ campum cum deorum honoribus augere, urbem divinam aureo-throno-insidentis Cyrenes gubernare.* Et recte quidem, quod ad veram verborum notionem. Atqui scire impense velim quid sit *Libyæ campum augere. Arctos* credo *continentis limites latius extendere.* Videtur quidem hoc editoribus Oxonn. uti oportuit displicuisse. Atque ii proinde pro *augere* vagæ notionis verbum *excolere* eo opinor consilio adhibuere, ut alio sensu ad *Libyæ campum,* alio ad *deorum honores* referretur. Verum in eo minus feliciter rem ministrarunt, quod verbum Græcum οφελλειν diversorum itidem sensuum non sit capax, sed *augere,* vel quod tantundem sit, unice denotet.[46] Tu vero iterum pro ΘΕΩΝ lege ΘΕΩΙ, ac mecum interpretare: *Libyæ campum, deo* [etiam κατ εξοχην, h. e. deorum summo] *favente, honoribus augere.* Ecce autem simillimam apud Homerum locutionem:

ΙΛ. Α. 509. —— —— οφρ αν Αχαιοὶ
Υιον εμον τίσωσιν, ΟΦΕΛΛΩΣΙΝ τε ἑ ΤΙΜΗ͂Ι.[47]

45. τὸ omittunt Par. C. Med. A. B. Ald.; agnoscunt Rom. et Schol. ἄστυ τε Guelph. *Boeckius.*

46. Vide *T. H.* ad Callim. fr. CXXVI. et *Valck.* ad Callimachea p. 14. καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία. Plato Cratyl. I, 417. C.

47. οἱ τίμην (sic) [μη] MS. C.C.C.

Similiter etiam Latini dicebant *honore aliquem augere*, uti ex Stephani thesauro liquet. Nec vero hæc emendatio sola rationis vi, sed Scholiastæ etiam auctoritate nititur: Εντευθεν δε, φησιν, εκ της *Θηρας 59
τῳ σῳ γενει, Αρκεσιλα, ὁ Απολλὼν χρησμοις και μαντειαις δεδωκε συν ΘΕΩΙ, το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν το θειον πολισμα, και διοικειν, της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Hunc utique in modum Scholiastæ verba a viris eruditis ordinantur ac distinguuntur. Ex quibus tamen ita ordinatis frustra plane erit qui sententiam vel commodam vel ullam elicere sataget. Tu vero tandem voculam και ad pristinam sedem revoces, locum autem sic distinguas velim: το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν, και το θειον πολισμα διοικειν της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Cæterum si cui forte displiceat, quod et non immerito fieri possit, ασυνδετος ista oratio—πεδιον τιμαις οφελλειν, αστυ διανεμειν—ei pro αστυ non incommode legere licebit καστυ, h. e. και αστυ. Nam similis apud Pindarum crasis Olymp. III. ult. in κασοφοις conspicitur.

Nem. V. 17. Ταν ποτ ευανδρον τε και ναυ-
σι κλυταν [48] θεσσαντο——]

Pro voce nihili θεσσαντο reponendum est ἑσσαντο; auctore ipso Pindaro Pyth. IV. 363.

——— Ποσειδαωνος ΕΣ-
ΣΑΝΤ ειναλιον τεμενος.

Cant. H. St. in Thes. Gr. v. Τίω. ut Il. Θ, 225. ἔσχατοι νῆας εἴσας Ed, Pr. ἔσχατα idem MS. Vid. *R. P.* ad Med. 44. et conf. ad Ph. 1358. Med. 675.

48. ναυσικλυτὰν optime Boeckius: hoc compositum ejusdem est generis cujus Pyth. 140. ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν 64. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι Eur. Ph. 1727. ναυσίπομπον αὔραν Iph. A. 172. πλάτας ναυσιπόρους Aristoph. Eccles. 426. ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν. conf. Xen. Mem. I, vii, 6. ναυσικλυτὸς decies in Odyssea.

Utrobique certe scribere oportet vel ἐσσαντο vel cum Atheniensibus εἱσαντο. Corrige obiter Euripiden Hippol. 31.

60 * —— ναον Κυπριδος-ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ.[49]

Ubi vulgo itidem habetur vox nihili εγκαθισατο. Sed Hesychium nimirum laudant editores Oxonn. Θεσσαντο] εκαθισαν. uti et Pind. Lex. "pro εθηκαντο vel εθεντο. a θεω, θεσω et θεσσω, εθεσσαμην." Lexici Pindarici ineptias nihil moror. Hesychium quod attinet, monere libet elementum Θ verbi initio non hic solum perperam præfici, sed alibi etiam ubi sic scriptum legimus: Θεασατο] Ενεδυσατο. Pro Θεασατο, quod non nisi a θεαομαι vel tyronibus familiari profluere potest, reponendum est εέσατο, vel quod apud Homerum non semel legitur, εέσσατο, a verbo ἑννυμι formatum, ac proinde τῳ ενεδυσατο notione ισοδυναμον.[50] Quinetiam pro Θεσσαντο apud Hesychium concipi oportere ἑσσαντο vel certe εέσσαντο sive εέσαντο argumentorum mille instar erit alterum istud interpretamentum ενεδυσαντο. Nempe apud eundem

49. Non dubitat Valckenærius quin dederit Euripides ναῷ Κ. ἑ., ἐγκαθείσατο quoque a quatuor codicibus oblatum accepit Musgravius; καθείσατο mox timide proposuit, quam perite defendit Vir doctissimus, J. H. Monk. "Εστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόῳ— Antimachus in Lex. Sangerm. v. Ἀδράστεια· p. 342. Perraro occurrit activa forma; Œd. Col. 713. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς Τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν.

50. "θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipsa literarum serie constat, legendum θέσατο. Id vero depravatum est similiter, pro Ἕσατο." *R. B.* ad Callim. h. in Cer. 48. conf. *T. H.* ad Hesych. v. Ἐπιέσασθαι γῆν ["literarum series, non raro sinceræ lectionis, frequenter etiam errorum Hesychii fidelis index." Valck. ad Röver. xxxi, ii.].

Hesychium leguntur Ἑσσαμενος. ενδυσαμενος. Ἑσσασθαι. περιβαλεσθαι. Ἑσσεν. ενεδυσεν. Ἑσσο. ενεδυσο. leg. cum Cl. Bentleio ad Callim. [h. in Cer. 48.] ενεδυσω: qui etiam monuit ενεδυσαντο, uti et alterum εκαθισαν, apud Hesychium interpretamentum esse verbi non jam θεσσαντο sed ἑσσαντο. Est autem ἑσσαντο in sermone Homerico ἑσσαντο idem quod εἑσσαντο dempto duntaxat augmento. Cæterum ista ἑννυμι, εἑσσατο, ἑσσαντο enunciandа sunt wεννυμι, εwεσσατο, wεσσαντο. Nunc *vides quo tandem recidat por- 61
tentum istud in Homeri editt. conspiciendum εέσσατο. Locus denique quem sic cum editt. repræsentat Cl. Bentleius [Il. Ξ, 383.],

Αυταρ επει ῥ ἑσσαντο ——

concipiendus est vel, Αυταρ επει ῥ εwεσαντο — vel eliminata vocula ῥα, Αυταρ επει wεσσαντο ——

Isthm. II. 32. Ταν Νικομαχος κατα καιρον
Νωμε[51] πασαις ἀνιαις.]

" Νωμᾳ editt. quædam. Νωμα ed. Steph. *Regebat.*
" Nos cum Schmidio legimus Νωμε pro νενωμε Præt.
" Med. χειρα *omnibus habenis* distribuit, *i. e. seorsum*
" [*seorsim* Ox.] *et distincte applicuit, et quidem tem-*
" *pestive, nunc has nunc illas tractando*" editt. Oxonn. At enim istud quod commentus est Schmidius νενώμε, nedum νωμε, neque usquam extat nec ulla analogia formari potest. Hoc primum. Deinde ut νενωμε fuerit præt. quod vocant medium, at sensu tamen activo perperam adhibetur. Tertio, ut sensu activo legitime adhiberi possit, ne ipsum quidem tempus recte se habet. Tempus utique non jam

51. νώμᾶ πάσαις Med. A. B. Ald. Rom. νῶμα πάσαις Par. C.

revera præteritum est, sed præsens perfectum. valet autem unice ipsum *νενωμηκε* *he has distributed* id quod tamen huic orationi parum convenit. oportet vero *αοριστως* *he distributed.* Hoc autem præfinito
62 denotat, quod et nullus dubito quin a *Pindari manu fuerit, Νειμε,[52] aor. I. a *νεμω* formatus. ΙΛ. III. 274.

Κηρυκες Τρωὼν και Αχαιὼν ΝΕΙΜΑΝ αριστοις.
IX. 216. Πατροκλος μεν σιτον ἑλων επεΝΕΙΜΕ τραπεζη
Καλοις εν κανεοισιν· αταρ κρεα ΝΕΙΜΕΝ Αχιλλευς.

Proximum, quod in Pindaro strictim hic percurrendum instituimus, circa pedum *ισοχρονιαν* sive *ισοδυναμιαν*, quam commenti sunt editores Oxonienses, versabitur. Ac videntur quidem viri eruditi tota via errasse, qui pedes in universum *ισοχρονους* sive *ισοδυναμους* statuerint, quorum tota quantitas sit æqualis. Contra enim mihi persuasum est illos duntaxat pedes a veteribus tanquam *ισοχρονους* haberi solitos, qui in singulas itidem partes temporibus æquales secari possent, ita scilicet ut singulis longis vel singulæ itidem longæ, vel certe binæ breves responderent.

52. "Certa emendatio est *νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις*" *Hermann.* Æsch. P. V. 294. Soph. Œd. Col. 1396. Aj. 28. 1371. Ph. 393. Eur. Ph. 558. 1109. Hanc emendationem suspectam habeo propter Soph. Ant. 138. *εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' Ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.* Œd. Tyr. 467. *ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.* Fr. xxiii, 11. *Νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερὸν,* Æschyl. Agam. 783. *Πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.* Hinc de formis quæ animum varie subeunt, aut eum divorse trahunt; Septh. 25. *ἐν ὠσὶ* ΝΩΜΩΝ *καὶ φρεσὶν.* Plato Cratyl. I, 411. D. *τὸ γὰρ νωμᾷν καὶ τὸ σκοπεῖν, ταυτόν.* Pyth. IV, 31. *Ανία τ' ἀντ' ἐρετμῶν Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.* Isthm. I. 19. *Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι.*

En tibi pedum exempla cum *ισοχρονων* tum *ανισοχρονων*:

	A		B		C
Iambus ◡	–	Trochæus –	◡	Spondeus –	–
Tribrachys◡	◡◡	Tribrachys◡◡	◡	Dactylus –	◡◡
				Anapæstus◡◡	–

	D		E	
Trochæus –	◡	Spondeus	–	–
Iambus ◡	–	Amphibrachys	{ ◡–	◡
			◡	–◡

* Habes utique linearum secantium A, B, et C utravis 63
ex parte tempora non nisi æqualia, reliquarum vero D et E non nisi inæqualia. Percipis jam rationem decantati illius, Ο *τροχαιος αντιπαθει τῳ ιαμβῳ*,† sive ob quam in versu trochaico iambus, in iambico vicissim trochæus nusquam locum habeat. Quæ quidem, utcunque simplex sit, criticos tamen omnes videtur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibrachyn spondeo, adeoque dactylo et anapæsto, pariter *αντιπαθειν* videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapæstico, neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cujus tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed et ne ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce clarius, si totam pedum quantitatem spectes, trochæo iambum, spondeo adeoque dactylo etiam atque anapæsto amphibrachyn esse *ισοδυναμον*.

Observatæ *της* inter iambum et trochæum *αντιπαθειας* rationem tentavisse quidem sed parum assecutum esse video, multum licet in re metrica, Joannem King, dramatum aliquot Euripideorum editorem. "Quæri (inquit) forsitan potest, cum in

† Schol. ad Hephæst. p. 45 = 76. Gaisford.

" temporum paritate tanti sint poetæ, cur trochæus
" iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo
" minus perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur
64 " duabus de causis. Primo ipsa syllabarum * dis-
" positio et rei musicæ necessitas repugnat."—Pro-
fecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio annon
videri posset id ipsum voluisse quod nos jam monui-
mus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit
explicare. " Iambus initio celer in ultimo subsistit;
" trochæus e contra primo stat, mox impetu fertur:
" hic instar rotæ volubilior, ille tardior firmiorque:
" hic ab alto descendit, ille ex humili insurgit: in
" omnibus denique sunt dissimillimi; adeo ut facete
" Hephæston, Τροχαιος αντιπαθει τῳ ιαμβῳ. Secundo
" versum sibi proprium constituit iambus, versum
" sibi proprium constituit etiam trochæus; et ambo
" diversis licet in locis eosdem adsciscunt pedes:
" jam vero si versus iambicus trochæos recepisset; si
" trochaicus iambos: quî alter ab altero dignosci
" potuisset? Nonne tanta confusio facta esset,
" quanta fieri potest maxima?" Hæc ille. Juxta eam
quam primo instituit vir eruditus rationem, facile
constabit dactylo non minus anapæstum, quam
trochæo iambum αντιπαθειν oportuisse. Quid enim?
Anapæstus initio celer in ultimo subsistit; dactylus
contra primo stat, mox impetu fertur: hic instar
rotæ volubilior; ille tardior firmiorque: hic ex alto
descendit, ille ex humili insurgit. Quæ tamen
omnia non satis fuisse cur dactylo anapæstus αντι-
65 παθοι, exinde liquido * constat, quod versus ana-
pæsticus dactylum non minus quam spondeum
commodus ac patiens receperit.† Quæ secundo a viro
erudito allata sunt naturalem inter iambum et

† Hor. A. P. 256, 7.

trochæum *αντιπαθειαν* nihilo magis attingunt, quam fabula, quod aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per se spectetur, recte sè habet viri eruditi argumentatio. Facile enim ab invicem dignosci potuissent versus iambicus et trochaicus, si vel hic iambos, vel ille trochæos exclusisset. Utrumque vero ad commodum satis discrimen neutiquam fuit necessarium. Eccui enim obsecro non in proclivi est inter versum dactylicum, cujusmodi est heroicus, et anapæsticum dignoscere? Atqui versus anapæsticus dactylum neutiquam excludit.

Terentianum p. 84. ex emendatione nostra [p. 21.] sic disputantem reperimus:

Quid? non trochæus temporum est æque trium?
Est: sed trochæo longa prior est syllaba,
Brevis autem iambo; longa post: cui non potest
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
En cur iambo non trochæus serviat.

Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu anapæstico vel spondeo vel anapæsto dactylum subjungas, ionicum itidem *απο μειζονος*; si dactylo * spondeum, ionicum *απ ελασσονος* habebis. Idcircone 66
vero vel dactylus vel spondeus ex metro anapæstico erit excludendus? Immo etiam in ipso versu iambico legitime venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel spondeum tribrachys; alterum quoties tribrachyn (ut alios casus omittam) spondeus excipiat.

Δουλον γενε̄σθᾱι πᾰρᾰφρονουντος δεσποτου.[53]
Κρατειν ὁ δαιμω̄̃ν ᾱλλᾰ τŏν εωνημενον.[53]
Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τŏν ἔω̄̃νη̄μενον.

53. Plut. 2. 7.

Et jam quidem nobis videmur editorum Oxoniensium *ισοχρονιᾳ*, quam tamen ii rem unicam fere agunt, nervos penitus omnes incidisse.

Coronidis loco ultimæ Olympionicων Oedes, quæ *αμετρος* a multis jam sæculis circumfertur, rationem metricam instaurare aggrediar.

1. – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑	10. – – – ⏑ – ⏑ ⏑ –
2. – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –	11. – – ⏑ – ⏑ –
3. – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – –	12. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
4. ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –	13. – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
5. ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –	14. ⏑ ⏑ – – – ⏑ – ⏑ –
6. – ⏑ ⏑ – ⏑ –	15. – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ –
7. ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑ ⏑ –	16. – – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ –
8. ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑	17. – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
9. – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑	18. ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

67 *ΣΤΡΟΦΗ.

1. Καφησιων ὑδατων λαχοισαι,
2. Αιτε ναιετε καλλιπωλον ἑδραν,
3. Ω λιπαρας αοιδιμοι βασιλειαι
4. Χαριτες Ορχομενου,
5. Παλαιγονων Μινυαν επισκοποι,
6. Κλυτ, επει ευχομαι·
7. Συν ὑμιν γαρ, θεαι, τα τε τερπνα τα τε
8. Γλυκεα παντα βροτοις γινεται·
9. Ει σοφος, ει καλος, ει τις αγλαος

1. Καφισίων MSS. Bodl. Hermann. p. 406. Boeckius. Καφησίων MS. Ciz. λαχοῖσαν Vat. secundum Bekker. quam prætulit Boeckius. λαχοῖσαι MS. apud Hermann.

2. καλλίβωλον MS. Bodl. γ.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν edd. γὰρ abest a Leid. A. agnoscit tamen ejusdem glossa interlinearis δι' ὑμῶν γὰρ γίνεται τὰ γλυκέα. τά τερπνά τε καὶ Vat. τά τε τερπνὰ καὶ Hermann. apud Boeckium.

9. ἢ τις ἀγλαὰ Bodl. C.

10. Ανηρ· ουτε γαρ χαριτων
11. Σεμνάν ατερ θεοι
12. Κοιρανέοντι χορούς,
13. Ουτε δαιτας, αλλα παντων
14. Ταμιαι έργων εν ουρανῳ,
15. Χρυσοτοξον θεμεναι καλους
16. Παρ Πυθιον Απολλωνα θρονους,
17. Αεναον σεβοντι πατρος
18. Ολυμπιοιο τιμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ω ποτνι Αγλαϊα, φιλησι-
2. μολπε τ Ευφροσυνα, θεων κρατιστου
3. Παιδες, επακοοι γενεσθε· Θαλεια τ
4. Ερασιμολπε, ἰδοι-
5. σα τονδε κωμον επ ευμενει τυχᾳ
6. Κουφα βιβωντα, Λυ-
7. διῳ γαρ τ εν τροπῳ Ασωπιχον, εν
8. * Τε μελεταισιν αειδων μολον· 68
9. Ουνεκ Ολυμπιονικος ἁ Μινυ-
10. εια σευ ἑκατι· μελαν-
11. τειχεα νυν ες δομον

10. χαρίταν Bodl. C. χαρίτων "uterque codex" Hermann. θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ—vel θ. τι σ. χ. *Boeckius.*

16. τὸν Πύθιον Mingarellus.

19. ὦ πότνι' Vat.

21. ἐπάκοος γένευ Hermann. p. 261. quam inseruit Boeckius. Θαλία τε | Ερασίμολπε MS. Bodl. Hermann.

24, 5. Λύδῳ Hermann. Λυδίῳ "uterque Codex:" posthac Λυδίῳ δ' H. in litteris ad Boeckium. γὰρ 'Ασ. MS. Bodl. Herm.

26. τ' ἀείδων Vat. μελέταισιν τ' ἀείδων sive μελέταις ἔν τ' ἀείδων Boeckius. ἔμολον Vatic. Gott. Par. A. Aug. B. Mosc. A. Ciz. Bodl. MS. Lips. Guelph. Leid. A. B. Cygn. Ald. Μινύεια edd. Μινυεία Boeckius.

28, 9. μ. νῦν δόμον MSS. Bodl. Herm. νῦν e Leid. B. casu non consilio excidit.

Φερσεφονας ιθι, α-
χοι πατρι κλυταν φεροισ αγ-
γελιαν, Κλεοδαμον οφρ, ιδοισ
Υιου ειπης, ὁτι οἱ νεαν,
Κολποισι παρ ευδοξοιο Πισας,
Εστεφανωσε κυδιμων α-
εθλων πτεροισι χαιταν.

Hæc quicunque cum vulgata lectione contulerit, adeoque quam leviter hic ab ea discessum sit, accurate perspexerit; nullus opinor dubitabit, quin hæc etiam Oede non secus atque cæteræ a Poetæ manu, si non eo ipso, quo nos refinximus, at aliquo certe modo *εμμετρος* prodierit.

30. *ἐλθὲ* Pal. C. Gott. Mosc. A. Par. A. Ciz. Lips. *ἐλθ'* Vat. *ἐλθὲ ἧ 'Αχὼ* Aug. B.

32. *Κλεύδαμον* *Boeckius*, cui libenter assentior; hujus formæ tanquam firmamenta conjuncte promit *'Αριστοφάνευς* Nem. III, 39 = 19. *Δεινομένευς* Pyth. I, 112 = , 154 = , *'Ηρακλεῦς* Pyth. X, 4 = 3. *Πολυδεύκευς* Isthm. V, 42, 3 = IV, 37. *Κλευδίκη* Pindari mater; *Κλεύβοτος· Κλεύνικος· Θευγενίδος· Θευδοσία· Θεύδοτος· Θεύδωρος· Θευξένια· Θεύπομπος· Θευχαρίλας·* e VV. DD. ad Hesych., *Koën.* ad Greg. p. 76., et *Valck.* ad Theocr. Id. II, 70., *Boeckius*. *D. R.* apud Heusinger. ad Theod. Mall. p. 2., "A Doribus hæc ratio venit in consuetudinem Latinorum, poetarum inprimis, apud quos occurrunt *Theudotus*, *Theudosius*, *Theudulus*, ut in Anthol. Lat. II. 117. p. 249. ubi vide Editorem." Crasis Attica erat, "*Θουγενίδης Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θουκρίτου* nomen habet Lucian. Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90." *R. P.* ad Or. 393. ed. alt. *ὄφρ' ἰδοῖς* Bodl. *β. γ.* et omnes codices apud Boeckium; vide *R. D.* p. 148.

33. *νέον* MS. Bodl. C. et a m. pr. Guelph. *νέαν* plurimi MSS. *Boeckius*.

34. *κόλποις* Codd. Lips. et Leid. B. *κόλποισιν* Leid. A. *εὐδόξου* Boeck., *Πίσσας* Bodl. C.

*Sect. III. 69

Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus Modorum subjunctivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore[1] *in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum.*

Argumentum, in quo illustrando sumus versaturi, a viro erudito jam antea tractatum videmus, qui novissimam Callimachi editionem procuravit. Is utique, viri cum nobilitate tum eruditione præstantis hortatu[2], de Græcæ linguæ pronunciatione, secundumne quantitatem syllabicam an accentuum rationem melius procedat, disserendum quidem in se recepit; sed re tamen vera non tam disseruit, quam declamavit[3]. Nec vero in hac Sparta adornanda vir eruditus usque adeo felicem operam collocavit, quin nobis etiam nonnulla, atque ea fortassis præcipua, reliquerit occupanda. Quo alacrius autem symbolam qualemcunque nostram conferamus, facit cum summi illius Nobilitatis Anglicanæ decoris, quæ apud nos eadem hodie est quæ et heri fuit, apud alios *utcun- 70

1. *Thoma Bentleio* Præstantissimi Bentleii fratris filio; "*Callimachi hymni et epigrammata:* etc. 8°. Londini. 1741."
2. Præf. ad Callim. P. vi.
3. Cicero. . . .

que jam minor auctoritas; tum etiam quod diu lateque grassata accentuum barbaries e ludo quodam celeberrimo, Etonensem[4] dico, jam olim exulaverit.

Dionysium Halicarnassensem in tractatu accuratissimo *περι της των ονοματων συνθεσεως*[5] instituto videre est istud ex Thucydide describentem: *Οι μεν πολλοι των ενθαδε ηδη ειρηκοτων επαινουσι τον προσθεντα τῳ νομῳ τον λογον τονδε, ὡς καλον επι τοις εκ των πολεμων θαπτομενοις αγορευεσθαι αυτον.* Deinde autem loci descripti membra ad syllabicam quantitatem singula exigit, docetque magnificam orationis structuram ex pedum ratione ac valore potissimum pendere. Pari modo alterum ex Platone locum, ac tertium ex Demosthene laudat expenditque. Hinc liquido constat ipsos Græcos sermonem non minus pedestrem quam versibus conclusum juxta syllabarum tempora pronunciare solitos. Atqui dicendumne est, o boni accentuum fautores, rectæ rationi consentaneum esse ut hodie pronunciandi regulas ab ipsis Græcis servatas non jam commodi amplectamur, sed aspernabundi conculcemus? Quidni pergatis, obsecro, atque hominem insanire statuatis, qui linguam Gallicam efferat juxta pronunciandi rationem apud ipsos Gallos obtinentem? Porro autem locis ex Thucydide, Platone, et Demosthene laudatis
71 alium * contra *πονηρου κομματος* † subjungit Dionysius ex Hegesia[6] Sophista petitum; monetque *την των*

4. Quid huic ludo cultissimo humanissimoque jamdudum acciderit, plane nescio: sed nuper exstitit suus *Fosterus*, qui non intermortuam apud Etonenses accentuum scientiam ostendit; et hodie præstantes earum propugnatores inter suos alumnos enumerat.

5. Vol. II, p. 17. ed. Sylburg. Thucyd. ii, 35.

† Aristoph. Plut. 863. 958.

6. Dion. Hal. l. c.

φλυαρηματων ταπεινοτητα in eo observatam in erubescenda numerorum vilitate, si non omnino, at certe maximam partem consistere. Age igitur; syllabicas verborum quantitates, prout a Dionysio designantur, apud Thucydiden habemus, ενθᾰδε, ειρη̄κο̆των, πολε̆μων, θαπτομε̆νοις, αγορευε̄σθαι, &c. accentuum contra ratio venditat ενθᾱδε, ειρη̆κο̄των, πολε̄μων, θαπτομε̄νοις, αγορευε̆σθαι &c. Apud Hegesiam syllabarum quantitas exhibet, πολεμῐων, κρατησᾱσιν, εγνω̄στο, συγκᾱμφθεις, θωρᾱκος, καιριω̄τᾰτην, πολῠσᾱρκον: accentuum contra patroni enunciant, πολεμῑων, κρατησᾰσιν, εγνω̆στο, σῠγκᾰμφθεῑς, θωρᾰκος, καιριω̆τᾱτην, πολῡσᾰρκον. Vides hoc pacto in utroque scriptore numerorum naturam ac valorem magna ex parte inverti; χρυσεα in χαλκεια, ac vicissim χαλκεια in χρυσεα migrare[7]. At enim, o boni, rectamne, obsecro, rationem sapere videtur, ut usque adeo deprimatur accuratissimus Thucydides, usque adeo evehatur nugacissimus Hegesias? Quin pergatis itidem coronam capiti Virgiliano jam diu hærentem detrahere, ac Baviano imponere? Quid enim tantum in vos committere potuere vel Græci præ Latinis, vel solutæ orationis scriptores præ poetis?

* Sed miram, si diis placet, accentibus virtutem 72
inesse comminiscuntur barbariei plusquam Scythicæ fautores: nempe non nisi eorum ope determinari posse ambiguam quarundam vocum notionem; βασιλειαne[8], verbi gratia, *regnum*, an vero *reginam*

7. Il. Z, 236. Muret. Opp. I, 596. 618. Lagomars. ad Pogiani Epist. I, 234. II, 77.

8. Præf. ad Callim. P. xvii. *R. D.* perpugnacem in disputando adversus hodiernam accentuum rationem habemus. Si vero penitus in eam ipsam totius hujus artificii disputationem intimam venisset, et eam subtiliter per-

scrutatus esset, in eadem opinione vix permanserit vir sagacissimus. Plurimi "in Græcis reprehendunt hoc, quod accentus vocum a versuum accentibus discrepent toties: quæ res ingrata visa Latinis etiam poetis scenicis; et his quidem, in tanta metri licentia, merito: Græcis nil gratius hac numeri et vocabulorum in versibus concordia discordi." *Boeck.* de metris Pind. p. 2. Ex hoc sane effato nil confici potest. Vir optime de litteris meritus, *Henricus Gally*, qui disputationis suæ laqueis *Fosterum* irretitum tenebat et perdiu torquebat, earum notularum leges curiose magis quam prudenter pensitavit. Hic in tentamine suo necessitudinem inter quantitatem et accentus intercedentem quadam vi doctrinæ tractavit, et ejus sagacitas de acuti usu præclare enituit; sed de ὀρθοτονίας regulis, quæ acerrimis tantummodo studiis, maxima exercitatione cognosci et percipi possunt, altum silentium est. Hoc profecto mirum; etenim "interiora velut sacri hujus adeuntibus apparebit multa rerum subtilitas, quæ non modo acuere ingenia puerilia, sed exercere altissimam quoque eruditionem ac scientiam possit." Insunt nimirum in lingua Græca accentus adeo conglutinati et ratione quadam constricti, ut litteris nascentibus succrevisse, adultis adhæsisse videantur; et nos suo eas concesso et tradito ornatu denudare, quæ tandem amentia est? In illis vero tradendis utilem, eruditam, solidam, et minime fucatam rationem desideramus. Athenienses ab ineunte ætate sic se patrio sermoni dediderunt, nullam ut nosse aliam linguam viderentur. Nuda vocis modulatio in dicendo etiam quidam obscurior cantus fuit; toni flexibiles, "ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quemque tactum respondeant; acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva:" qui tamen ab exercitatione et consuetudine omnem ad aures aptam varietatem consecuti sunt. Quid istuc tam mirum, si adolescentulis sanctis sub penetralibus enutritis hæ dotes facile obtigerint? *Conditor Iliados et amabilis orsa Menandri Evolvenda tibi: tu flexu et acumine vocis Innumeros numeros doctis accentibus effer, Accentusque impone legens.* Ausonius, 365.* Virgulæ istæ scilicet ab Homero usque ad Athenæum et ultra "*vocabulis scriptis non appingebantur, sed sermone prolatis necessario adhærebant.*" Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. xlvi. Græci enim exstincta pene Athenarum eloquii et sapientiæ majestate, *barbaro-*

* Hac de re annos abhinc plus minus novendecim declamavi. *Gent. Mag. Oct.* 1797.

rum in usum eas extuderunt. Quocirca illis, qui sonos ipsos, prout vel intendebantur vel remittebantur, cum lacte materno hauriebant, hæ cogitationem habebant facilem, usum necessarium: nobis vero, qui apicibus tantummodo ad tradendum rectam pronunciationem excogitatis fidem inviti adhibemus, omne hoc lubricum et perdifficile est: occurrunt multa, quæ ex his figmentis liquido satis percipi nunc nequeant, et quæ sola fortassis ex continuo pronunciandi auditu et usu olim cognosci potuerint. — Si quem in optimorum Græcorum lectione diu multumque versatum, auresque incorrupto illorum sermoni, tanquam tibiis quibusdam modulate canentibus, assuefactum, fragmenta enunciantem audiamus, recitatio virilis et cum suavitate quadam gravis haud nos omnino fugit; vel potius magna nos voluptate perfundit. *Quanto magis admiraremur, si* Periclem *audissemus* ipsum? Hoc erat in perorando quod tantopere ferebatur. Sed tenuem materiam extendens cur in controversias inanes abeam? Inter omnes omnino convenit apud Græcos accentuum doctrinam ipsam vulgarem fuisse et in communibus infixam sensibus; eandem, judicio licet vetustatis nixam, etiamnum apud nos esse nimis debilem, et typographis valde molestam; quidni nobis sint a textu ablegandæ? Immo aliis potius enodandas relinquamus; quod hodiernos effugit, id posteris felicius cedat; usus autem eorum in perdiscendo gravissimus. I. Quæ enim sint adjectiva ac nomina, accentus dijudicare solebant; Eur. Or. 221. *ὅταν ἀνῇ νόσος Μανιάς μ',—μανίας* Ald. et edd. 1038. *φοιτάσι πτεροῖς—φοιτᾶσι* editiones: et hoc non est gloriam aucupari per circulum argutando; ex impotenti enim sermonis natura aliter evenire non potest: vocabulum divorse enunciatum notiones admodum dissimiles inter se habet. Hæc fallacia operosam solutionem non exspectat. Vide *Valck.* in Diatr. ad Eur. pp. 246, 7. ab eruditissimo *Burgessio* citatum. II. Notularum ope eadem diversorum modorum tempora discernebant; Hec. 176 = 172. *εἰδῇς* — " *εἴδῃς* King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito." III. Multum valet accentuum ratio ad quantitatem syllabarum dignoscendam; Hec. 448 = 444. *αὖρα*—" Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producatur." IV. Sæpenumero depromenda emendatio est ex accentuum ratione, et idcirco MSS. inspicienti earum peritia apprime utilis est. Orest. 630. *ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου Κρείσσων γένοιτ' ἂν,*—" *κρείσσον* habet Harl.—Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro cir-

cumflexo posuerit." Pind. Pyth. I, 164. κρέσσων γ' οἰκτιρμῶν φθόνος edd.; οἰκτιρμοῦ MSS. Gott. Par. B. Guelph. κρέσσον γὰρ οἰκτιρμοῦ φθ. Stobæus p. 403. ed. Francof. Herodot. III, 52. σὺ δὲ μαθὼν ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἐστι ἢ οἰκτείρεσθαι. *R. P.* Advss. p. 312. Palladas vero Anal. Gr. II. p. 433. CXXIV. κρέσσων legisse videtur; Εἰ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων—. Aristoph. Lys. 592. στρατιάς e codice Brunckius; στρατείας edd. pleræque; στρατειὰς edd. Junt. et Bas. 1532. quæ vocem genuinam quasi digito monstrant. Hinc qui de more sæculi accentus magnifice contemnunt, incogitantiæ suæ pænas dant. Hymnum Orphicum ante aliquot annos a viro docto, qui lotis manibus hæc sacra tangit, in lucem prolatum ad acrius diligentiusque examen revocavit *Gilbertus Wakefield*, Sylv. Crit. P. IV. p. 248. N. B. Eundem hymnum e codice in suo Catal. Bibl. Matrit. I. p. 88. olim ediderat *Joannes Iriarte*. "14. εγερσι βροτων—divisim—MS." Immo; ἐγερσιβρότων MS. "16. Δημιοεργιηνοερην—βαλλουσα—MS." minime; Δημιοεργίην νοερὴν et βαλοῦσα MS. (19. μητερας—MS." Male; μητέρα MS.) "27. αμπλακιημε—MS. conjunctim." nequaquam; ἀμπλακίῃ με MS. "30. μηδεμεασης—MS." incaute; μή δέ μ' ἐάσῃς MS. Conf. R. P. in Mus. Crit. N°. III. p. 236. et ad R. D. p. 323. Errare vero illos non pudet, sed pudet errare videri.—Hoc, quantulumcunque est, materia ipsa atque impetu disputationis flagitante, cum R. P. monitu ad *Eur.* Med. I. claudam: "Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meæ fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam, quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* [Catull. XXXVI, 16. Schrad. Em. p. 47.] Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque hujus doc-

denotet. Ac doctissimo quidem Rollino, quanquam in pronunciando syllabarum rationem servari voluerit, accentus tamen, ob istum scilicet usum, retinendi videbantur. At enim, ut iste, quem ostentant, usus paucis in vocabulis revera obtineat; ideone obsecro dicendum est immensum cæterorum numerum accentibus etiam notari oportere? Verum enimvero usus ille toties decantatus merum est insomnium ex porta eburnea profectum †. Si utique ullus revera habeatur, vel editorem vel lectorem spectet necesse est: Atqui scire velim, quo tandem editor criterio dignoscere possit scribine oporteat βασίλεια, an vero βασιλεία. *Ipsa contextus indoles atque orationis filum vocis notionem indicabit; hæc autem accentus sedem determinabit.* Rursus: Undenam lectori innotescere poterit rectene scribatur βασίλεια, an per editoris vel imperitiam vel incuriam; ac proinde βασιλεία, et vice versa, oporteat? *Ex orationis filo patebit vera verbi notio; atque hinc determinabitur accentus sedes.* Suavissimi argutatores! Verbi notionem accentus sedes, accentus autem sedem verbi
notio * vicissim determinat! Ni hoc sit in circulo, 73
quod aiunt, disputare, quid tandem esse poterit?

Διόριστικον quam crepant accentuum virtutis qui-

trinæ expers, codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in Remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B."

† Virg. Æn. vi, 898.

dam, in quem forte incidi, grammaticus[9], qui et librum suum doctissimo Clarkio examinandum commisisse se profitetur, exemplum venditat futurum secundum formæ optativæ *τυποῖμι*, et aoristum *τύποιμι*. Quæ vero de *βασίλεια* et *βασιλεία* jam diximus, de hoc itidem, uti et de alio quocunque exemplo, si res postularet, dici possent. Verum enimvero, pace grammaticorum, in me præstandum recipio futurum secundum formæ vel activæ vel mediæ in Græco sermone nusquam reperiri. *Τυπω* non est nisi aoristi subjunctivi, nec vero *τυποιμι* nisi aoristi optativi exemplum. *Τυπουμαι*, *τυπεισθαι*, *τυπουμενος*, et similia non nisi in grammaticorum scriptis et cerebellis locum usquam habent[10]. Hujusmodi autem insomniis ortum dedisse videtur futurorum quod in dialectis Ionica atque Attica obtinet discrimen. Horum natura atque analogia cum non solum grammaticos, sed universam etiam, quantum sciam, criticorum gentem fefellerit; in ea mihi videor exponenda operæ aliquantulum haud inutiliter conlocaturus.

9. Nomen e memoriola mea excidit.

10. Œd. Col. 300. Ἦ *καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν᾽ ἐντροπὴν* Ἢ *φροντίδ᾽ ἕξειν, καπόνως ἐλθεῖν πέλας; κἀπόνως ἐ.* editiones Turnebi, Canteri, H. Stephani, &c., *ἀπόνως τ᾽ ἐ.* Ald. Flor. 1., Colin., Hagan., Brub. 1. Fl. 2. Brub. 4°. et 12°. 1567. Hinc veritatem exiguis radiis scintillantem protraxit *R. P.*, *αὐτὸν ὥστ᾽ ἐ.* "Vocula hæc præcedente futuro construitur cum infinitivo præsentis vel aoristi, non item futuri;" 385, 6. Ἤδη *γὰρ ἔσχες ἐλπίδ᾽, ὡς ἐμοῦ θεοὺς* Ὥραν *τιν᾽ ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;* Æschyl. P. V. 339. *Δώσειν Δί᾽, ὥστε τῶνδέ σ᾽ ἐκλῦσαι πόνων.* Hæc emendatio viris eruditissimis, *T. Dampier*, *G. Vincent*, et *M. Raine* sese facile probavit. Vide infra ad *R. D.* p. 218.

Ionica a quibus Attica discedunt futura formam activam terminant in ἄσω, εσω, εω, ἴσω, et οσω; mediam autem in ἄσομαι, εσομαι, εομαι, ἴσομαι, et οσομαι. * Atque hæc quidem quam dicturi sumus variatio 74
non nisi post syllabam brevem, præterquam in ἴσω et ἴσομαι, servatur. Pro ἄσω, εσω, εω, et οσω, Attici scribunt ω; pro ἄσομαι, ωμαι; pro εσομαι, εομαι, et οσομαι, ουμαι; pro ἴσω denique et ἴσομαι, ιω et ιουμαι. Verbi gratia: pro Ionicis ελασω, στορεσω, φανεω, αροσω, Attice dicuntur ελω, στορω, φανω, αρω; pro κολασομαι, κολωμαι; pro καλεσομαι, φανεομαι, ομοσομαι, καλουμαι, φανουμαι, ομουμαι; pro βασανισω denique et αγωνισομαι, βασανιω, et αγωνιουμαι. Quod Iones καθεσομαι, id Athenienses forma singulari καθεδουμαι scribebant. At χορτασω, αινεσω, ἁρμοσω, ἁρπασομαι, αιδεσομαι, ἁρμοσομαι utrique genti erant communia [11].

11. Futura Attica, quæ recensebat *R. D.*, proba auctoritate munita; ΑΓΩΝΙΟΥΜΑΙ Eur. Androm. 336. Heracl. 653. Aristoph. Equit. ἀγωνιεῖ—Hel. 849. ἀγωνιούμεθα—Heracl. 992. ἀγωνιούμενος—ΑΠΟΛΩ Soph. Ph. 817. ἀπό μ' ὀλεῖς Plut. 68. Av. 1052. ἀπολῶ. Menander apud Stob. pp. 353. 355. Walpole p. 39. 'Απολεῖ με τὸ γένος. Sed Aristoph. Av. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις—apud Athen. III. p. 119. B. 8. Πλάτων Διῒ κακουμένῳ·—ταρίχους ἀπολέσω. Schol. MS. ad Il. A, 135. apud Koën. ad Greg. p. 20 = 49. Eustath. ad Il. A. p. 66, 33 = p. 50, 16. Πλάτων ἐν Ἑλλάδι· συντριαινῶν ἀπολέσω. ΑΡΩ· Vide Brunckium ad Aristoph. Ran. 203. et Add. In Lex. Sangerm. p. 446. ἀροῦν, οὐκ ἀροτριᾷν λέγουσιν· ἀρόσομεν, τὸ ἀροτριάσομεν. ['Αφανιῶ Xenoph. Anab. III, 200.] ΒΑΣΑΝΙΩ Aristoph. Ran. 618. καὶ πῶς βασανίσω, ex MS. C. apud Brunckium, R. P. ad Ph. 740. Mallem βασανιῶ propter 1121. Eccles. 748. Acharn. 110.—Ran. 802. βασανιεῖν [Γαμῶ Hel. 6. γαμεῖ Iph. T. 682. γαμῶν Troad. 449. γαμούμεθα] ΔΙΑΣΚΕΔΩ Soph. Œd. Col. 1341. Aristoph. Av. 1053. Vesp. 229. διασκεδῶ—Herodot. VIII, 1. διασκεδᾷς—Œd. Col. 628. διασκεδῶσιν—Ant. 287. διασκεδῶν—Œd. Tyr. 138. ἀπο-

σκεδῶ Æschyl. P. V. 25. 924. σκεδᾷ. Vide *Piers.* ad Mœr. pp. 124, 5. ΕΛΩ Nub. 1298. Ran. 203. ἐλᾷς—Equit. 243. ἐλᾶτε—Eur. Alcest. 972. ἐλῶσι—Xenoph. Anab. III, p. 239. ἀπελᾷ—Nub. 123. 802. ἐξελῶ. conf. R. P. ad Or. 1234. Med. 327. ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λίτας; Ph. 616. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν. Vide *Piers.* ad Mœr. p. 146. ['Εμπεδῶ Xenoph. Anab. III, 200. ἐμπεδοῦμεν] ΚΑΘΕΔΟΥΜΑΙ T. Mag.—Ran. 200. καθεδεῖ—Acharn. 841. καθεδεῖται—Eccles. 617. καθεδοῦνται—Plut. 382. καθεδούμενον. Anti-Atticista, p. 101. Καθίσω: καθεδοῦμαι. Conf. Phrynich. p. 114. Mœr. p. 212. Xen. Anab. II, 112. καθιεῖν. ΚΑΛΩ Aristoph. Av. 850. Acharn. 968. Menandr. apud R. B. XLVII. Ran. 298. καλεῖς—Soph. El. 971. καλεῖ Av. 206. καλοῖμ' ἂν αὐτούς. "Schol. καλοῦμεν αὐτούς. recte καλοῦμεν pro καλέσομεν· sequitur enim οἱ δὲ νῶν." *R. B.* Xen. Anab. III, p. 194. l. 11. ἔπειτα ἐκεῖ συγκαλοῦμεν τοὺς ἄλλους στρατιώτας· Nub. 632. 1001. καλοῦσι—1221. καλοῦμαι. vid. *Piers.* ad Mœr. p. 17. 'Εγκαλέσω et ἐπικαλέσομαι apud Oratores comparent. [Κατασκιῶσι Soph. Œd. Col. 406.] ΚΟΛΩ, κολάσω. Hesychius. ΚΟΛΩΜΑΙ apud Atticos Poetas, R. P. monente, *Tracts* p. 33.: Aristoph. Equit. 456. κολᾷ—Vesp. 244. κολωμένους, sed Theopompus apud Suidam, v. "Αττις. Κολάσομαι. Demosthenes adv. Androt. p. 392. κολάσετε et alias, ni animi fallor, semel atque iterum. [Κομιῶ Xenoph. Mem. IV, iv, 17. κομιεῖσθαι—Hesychius, Αντεκκομιεῖ. ἀντέξει. R. P. Advss. p. 254. Κρατῶ—Œd. Col. 1381. κρατοῦσιν. Μαχοῦμαι—Œd. Col. 836. μαχεῖ—Xenoph. Anab. v, 365. συμμαχοῦνται. Νομιῶ Xenoph. Mem. II, vi, 12. νομιεῖ—Anab. II, 164. νομιεῖν. Οἰκιῶ Œd. Col. 637. κατοικιῶ. Οἰκτιῶ Œd. Col. 384. κατοικτιοῦσιν.] ΟΜΟΥΜΑΙ Aristoph. Nub. 246. Lys. 193. ὀμοῦμαι—Nub. 247. ὀμεῖ. Πελῶ Æschylus et Sophocles; sed Euripides πελάσω. Περῶ Eur. Ph. 995. περῶ. Πολεμιῶ: 'Αττικόν, ἀπὸ τοῦ πολεμίζω. Phrynichus Σ. Π. p. 60. Πολεμῶ Xenoph. Anab. VI, 481. l. 2. πολεμεῖτε MS. Par.] Προσαμφιῶ Equit. 891. προσαμφιῶ. ΣΗΜΑΝΩ Hec. 985. σημανεῖς—Soph. Ant. 242. σημανῶν—Œd. Col. 366. σημανοῦσα etc.—Sic Androm. 460. κτενεῖς—Iph. T. 291. κτενεῖ conf. R. P. ad Or. 929. 1599. Ph. 777. Med. 788. 1244. Advss. p. 259. Xenoph. Anab. VI, p. 479, 5. παραγγελεῖ—Œd. Col. 837. σημανεῖς Œd. Tyr. 620. προσμενῶ. [Σιτιῶ Xenoph. Anab. II, 142. ἐπισιτιούμεθα. Σπανιῶ Xenoph. Anab. II, 125.

Ex dictis facile constabit frustra esse Cl. Kusterum, qui ad Aristophanis Plut. 65. ista adnotavit: "—απο σ ολω] Απολω pro απολεσω: præsens pro "futuro, quod Atticis est frequentissimum. Sic δρω "Comicus noster dixit pro δρασω infra in Plut. V. 222. "καλω pro καλεσω, in Nub. V. 632. εξελω pro εξελασω, "in eadem fabula V. 123. Scio quidem alios dicere "hæc esse futura contracta, sed illi fruantur suo "sensu." Fruentur sane, si me satis audient, quantum certe ad απολω, καλω, et εξελω attinet. Neque enim vel απολω, vel εξελω, vel ὁμοειδες quodcunque præsenti notione unquam adhibetur. Καλω quidem apud Atticos Ionico modo præsenti καλεω, modo futuro καλεσω respondet. At * δρω neque futurum 75

σπανιεῖ.] ΣΤΟΡΩ Aristoph. Equit. 481. παραστορῶ [Τελῶ Æschyl. Septheb. 656. Soph. Œd. Col. 1079. τελεῖ, τελεῖ] ΦΑΝΩ—ΦΑΝΟΥΜΑΙ Soph. Œd. Tyr. 710. 1059. φανῶ—Tr. 1160. Aj. 1362. φανεῖς.—Œd. Tyr. 853. φανεῖ. Idcirco ad v. 336. φανεῖς lectionem Suidæ, ex tragici consuetudine, præponerem. Eur. Hec. 348. φανοῦμαι Heracl. 694. φανεῖ Hec. 674. φανεῖται. sed Hec. 47. φανήσομαι etc. [Χαριοῦμαι Plato Protag. p. 360. E. Χέω. vide omnino virum eruditissimum, *P. E.* Class. Journ. XVII, p. 53.]

Verba, quæ, *R. D.* judice, hanc contractionem repudiare solent; ['Αγοράσω λέγουσι· τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον Lex. Sangerm. p. 334.] ΑΙΔΕΣΟΜΑΙ vid. ἐξελῶ—ΑΙΝΕΣΩ Or. 492. 513. etc. αἰνέσω—ΑΡΜΟΣΩ Soph. El. 1293. Aristoph. Thesm. 263. ἁρμόσει—ΑΡΠΑΣΟΜΑΙ Aristoph. Eccles. 866. ἁρπάσομαι—ΧΟΡΤΑΣΩ Aristoph Pac. 139. 176. χορτάσω.—In quibusdam formis plurima est antiquitatis effigies; "sic τυπτησω superest apud Aristophanem in Nubibus v. 1445. ut et τυπτησεις, apud eundem in Pluto, v. 21. a quo ortum futurum passivum τυπτησομαι, quod legitur apud eundem in Nubibus v. 1382. *Photii*. Lex. Ined. *Bodl.* Τυπτησεις· ουτως λεγουσι το μελλον. Αριστοφανης." *Burgess.* Vesp. 222. Ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

est quod volunt plerique contractum, nec vero quod Vir Cl. præsens indic. futuri loco usurpatum; sed formæ subjunctivæ quæ temporis futuri vi quodammodo non raro gaudet, vel potius significatu proprio ad ἱνα, sive χρη ἱνα, subauditum refertur. Similis est usus verbi ποιω Plut.—Εγω δε τι ΠΟΙΩ; id quod tantundem est quod Anglice dicimus *But what must I do?* Similis itidem του ΣΙΩΠΩ Ran. 1165. ubi de Euripide Æschylus: Εγω σιωπω τῳδε γ; *Must I hold my tongue for this coxcomb?* Atque hinc quidem mihi suggeritur alter etiam locus jam olim insigniter corruptus, ubi idem verbum similiter usurpatum legitur. Ei autem in transcursu medicam manum libet admovere.

Lysistr. 530.

Σιγ ω καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΑΥ. Και ταυτα καλυμματα φερε
Περι την κεφαλην. ΠΡ. Μη νυν ζῳην. ΑΥ. Αλλ ει τουτ εμποδιον σοι,
Παρ εμου τουτι το καλυμμα λαβων
Εχε και περιθου περι την κεφαλην,
Κᾳτα σιωπα.

In versu primo Musis invitis producitur prior syllaba verbi φερε. Quod qui legitime fieri posse contendunt eos nihil morandos censeo. Atqui ne forte arripiant quod apud Athenæum occurrit [IX.] pag. 408. [E. 8.]

76 * Και δη δεδειπνηκασιν αἱ γυναικες, αλλα φερειν
Ωρα στιν ηδη τας τραπεζας, ειτα παρακορησαι.

Monemus ibi legi oportere, postulante cum versus tum sermonis indole, αλλ αφαιρειν[12]. Altero nomine

12. Φιλύλλιος δὲ ἐν Αὔγῃ "Sic recte MS. cum ed. Ven. Bas. et Cas. 1." *Schw.* Conf. *D. R.* ad Rut. Lup. p. 103. ad Tim. p. 167. Piers. ad Mœr. p. 17. *R. B.* ad Schol. Plut. Aristoph. 179. *R. D.* correctionem jure adscivit editor eruditissimus; vide infra ad p. 206. "Quoties AI et E permutaverint librarii," exemplis patebit; I. AI pro E Odyss. N, 295. "παιδόθεν text. et schol. Cod. Harl. sed schol. πεδόθεν interpretatur." R. P. Alcæus apud Hephæst. p. 35=61. Gaisford. πέδ' Ἀχιλλέα Casaubonus, Portus, Grotius et R. B. MSS.; παῖδ' Ἀχιλλέα. Idem ibid. p. 39=67. πεδέχοισαν Stanleius et R. B. παῖδ' MSS. plures. Incerti fragmentum apud Koën. ad Greg. p. 311. ὡς δὲ παῖς πέδα ματέρα πεπτερύγωμαι. παῖς παῖδα MS. πεπτερύγωμαι restituit Etym. M. p. 308. l. 33. *T. H.* in Misc. Obs. IV. 289. Il. Γ, 252. τάμηται editiones; τάμητε tres MSS. τάμηαι MSS. duo. Soph. Tyr. 1264. αἰώραις MSS. sex; "Putant quidem viri doctissimi, αι ab Attico poeta, consonante litera sequente, potuisse corripi; ego ne vocali quidem sequente diphthongum αι a *Sophocle* correptam statuo; atque adeo hic ἑώραις ab illo scribi debuisse." *Valck.* ad Adoniaz. p. 243. Crates apud Athen. III, 117. C. 3. ἐγκαιῷ τις editiones; ἐγκαιῶτις Schweighæuser; ἐν Κέῳ τις *R. P.* Hermisianax apud *D. R.* v. 52. ἀμμιγαλαις βιασιν MS. Veneto-Paris., id est, ἄμμιγα Λεσβιάσιν. Anacreon XXI, 4. ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε. Timocles apud Athen. VI, 223. D. 1. ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμέων' ἐσκέψατο. Marm. Sandv. facies aversa, l. 16. ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ· Suetonius in Claud. Cæsar. XXXIX. Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμέων, μητροκτόνοι Incertus in D. Paul. Ὁ μὴ προραίστης καὶ γένους ἀναίρετης Νέρων ὁ δεινός—, μητροραίστης, quam verissime reposuit Wesselingius Dissert. Herodot. p. 181., exhibet MS. Harl., et Ιλιοραίστας audit Diomedes in Dosiad. Ar. β'. 17. "Hesychius, Παλινδορία. τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ Μωμοθῆραι· παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω. MS. Πλάτων συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία π. α. κ. lege, Πλάτων Σύρφακι. Σὲ μέν, ὦ μοχθηρέ, παλινδορίαν—PR. lvii." II. E pro AI. Soph. El. 1393. ἀρχεόπλουτα MS. Harl. Eur. Hec. 118=115. συνέπεσε Ald. ξυνέπαισε e conjectura Musgravii. D. Matth. vii. 25. fortasse, προσέπαισαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ,—. Æschyl. Pers.

vitiosus est Aristophanis locus, quod absque articulo dicatur *ταυτα καλυμματα*. Exigit enim comici perinde atque pedestris sermonis ratio *ταυτα τα καλυμματα*[13]. Sic in versu tertio habemus *τουτι το καλυμμα*. Tertio prava est locutio *φερε περι την κεφαλην*: neque enim is est apud Atticos usus verbi *φερειν*, sed *φορειν*. Scire denique velim quid intersit quod ad sensum attineat inter *ταυτα καλυμματα φερε περι την κεφαλην*, et quod mox sequitur *παρ εμου τουτι το καλυμμα λαβων εχε και περιθου περι την κεφαλην*. Nam si nihil sit discriminis verba intercedentia *αλλ ει τουτ εμποδιον σοι* adeo importuna sunt atque inepta ut nihil supra. Percommode profecto accidit

120. Καὶ το Κίσσινον πόλισμ' Ἀντίδουπον ἔσσέται· ᾄσεται reposuit vir eruditissimus, *Carolus Burney*, ad Pers. p. 15. Lucian. III, 192. *καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους συνεσομένας παιδεραστικά. συνᾳσομένας*, cum viro *μετρικωτατῳ* communicavit *R. P.* Lucian. II, 925. *πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους*. Legerem, *συνᾳσομένους*. Scol. apud Athen. XV. 695. B. 6. *Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν*. Fortassis, *ᾄσεται*. Soph. Œd. Tyr. 908. *ἐξεροῦσιν* Scholiastes. Plato. Phileb. p. 78. Læmar. = 160, 12. Basil. *ἀποκνᾷς ἔφης* Ald. *ἀποκναῖσ ἔφης* MS. olim Clark. *ἀποκναῖσαι φῇς* *R. P.* Athen. III, 94. B. 6. *Μένανδρος ἐν Πεδίῳ* MSS. et edd. pro *Παιδίῳ*. Anaxandrides apud eundem VI. 242. F. 6. *κενὸς* edd., *καινὸς* MSS., unde *καινεὺς* exsculpsit Casaubonus. Apoll. Rhod. III. 976. *νεετάεσκον* Cod. MS. In commercio Epistolico Pseudo-Socrat. Ep. XXIV. *διατρίβων οὐ μακρὰν Ἐφέστιάδων*. *Ἡφαιστιαδῶν* emendavit *R. B.* in dissert. de Phalaridis Epistolis, etc. p. 103. Vide Muret. Opp. III. 775., *R. B.* ad Menandrum, p. 2., Millio, p. 65., *T. H.* p. 86=286., ad Hor. Carm. III. XII, 1., *R. P.* Advss. pp. 38, 39.

13. Sed ubi *οὑτοσί, ὁδί*, quasi *διὰ μέσου* usitata, tantundem sonant, quod *τὸ en tibi*, ea sine articulo adhibent Attici. *R. P.* apud amicissimum *P. P. D.* Conf. Brunck. ad Acharn. 1049. et alibi.

quod Scholiastes lectionem istam conservarit *και ταυτα καλυμμα φορουση*. Vox utique *φορουση*, quanquam ipsa quidem sit nihili, a vera tamen scriptura uno duntaxat puncto discedit; hanc autem sic tandem restituo, *φορουσῃ*. Est autem loci sententia hoc pacto non solum integra atque aptissima, sed et perquam faceta. Quam Anglice ideo potius declarandam statuimus, quod sermo noster, uti fert fortuna, multo commodior sit quam Latinus. LYS. *Hold*
*your tongue, * sirrah.* PRO. *Must I hold my* 77
tongue? LYS. And that too for one that wears a Cap. PRO. *Let me dye sooner.* LYS. *Well, well, if that be the only obstacle, here, take my Cap and put it on, and then hold your tongue—Take my petticoats too, and my work-basket, &c. The women, never fear, will conduct the war.* Dativus autem *φορουσῃ* ad verbum *σιωπω* non secus hic refertur, atque in exemplo ex Ranis laudato *τῳδε*[14]. Cæterum, ut illud obiter tangam, genti Britannicæ felicius cessurum fuisse videtur, si alteri cuidam Προβουλῳ per viginti annorum spatium permagno,

14. MS. ΠΡΟΒ. *Σοί γ', ὦ κ., σιωπῶ 'γὼ—φορούσῃ R. B.* Audi *R. P.* ex ephebis vix excessum: "*Ex* Schol. *optime restituerunt* Dawesius (*Misc. Crit. p.* 76.) Markland. (*ad Eur. Suppl.* 454.) Taylor. (*apud* Toup. *Cur. Nov. in* Suid. 82.) Σιωπῶ 'γώ; etc." "*Quorum virorum doctissimorum sententiam sua porro confirmat* Tyrwhittus." *Burgess.* Ibidem monuit *R. P.* verbum cum dativo occurrere Liv. iii, 41. *Negant se* privato reticere. Phrynichus Σ. Π. p. 40. Ἐγὼ σιωπω τῷδε: Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε τὴν σύνταξιν. Haud longo post tempore denuo inculcavit Vir summus; "*Recte locum ex MSS. constituit* Brunckius, *quibuscum concordat MS. Trin. Coll. Cantab.*" R. P. ad Toup. p. 503. Eur. Suppl. 454. μὴ ζῴην ἔτι Aristoph. Ran. 579. Acharn. 151. 476. κάκιστ' ἀπολοίμην—.

hodie majori simul et minori †, rediviva ab anno jam sexto Lysistrata capiti circumdandum καλυμμα tradidisset [15].

Kusterianæ observationi gemella est ista doctiss. Hutchinsoni ad Xenoph. Anab. pag. 79 [=77. ed. Cantab.] ελωντων και διακοψοντων. Monet utique ελωντων eleganter pro ελασοντων adhiberi, laudatque Thom. Magistrum: Ελαω και ελω, αντι του ελαυνω Ελληνες λεγουσι· οι δε Αττικοι, αντι του ελασω. uti et Mœrin: Ελω, Αττικως· ελασω, Ελληνικως [16]. At enim glossographorum mentem minus recte cepisse videtur; neque enim eos hic suggerere voluisse censendum est Atticos præsens pro futuro (quod judicavit vir doctiss.) adhibere solitos, sed futurum ελω pro communi ελασω. Cæterum juxta lectionem supra
78 descriptam docet Thom. Magister Atticos tam * ελαω quam ελω pro ελασω usurpare. Id quod nequaquam verum est. Aut igitur erravit Magister, aut aliter scripsit. Istum autem in modum recte procedet locus: οι δε Αττικοι ελω αντι του ελασω [17]. *At enim de præsente pro futuro vir doctissimus hunc ad locum* ουδε γρυ. Recte. Atqui ea mente scripsisse constat ex iis quæ dixit ad pag. 53 [=51.]. Ibi utique docet verbum præsens συναγειρεσθαι temporis futuri significationem habere, ipsumque hunc, in quo

† Conf. p. 109. l. ult. et p. 110. l. 1. Mox *recidiva* mallem.

15. Ne nimis curiosus et valde intemperans esto; mordacissimum dictum, quod tangere nolim. *Editoris est non ea modo, quæ sciret, profiteri, sed ea etiam, quæ nesciret, confiteri.*

16. "Suidas: ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. Lege, ἐλῶν. ἐλάσων. *Piers.* ad Mœr. p. 146. Herodot. IX, 89.

17. Huic emendationi suum calculum adjecit *D. R.* ad Hesychium v. Ἐλῶ.

versamur, locum tanquam simile exemplum adducit. Alter autem locus in quo extat συναγειρεσθαι a viro doctiss. sic repræsentatur: *νομιζων ὁσῳ μεν αὐ θαττον ελθοι, τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεισθαι· ὁσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα.* Equidem † nimis certum est, ni verbo συναγειρεσθαι temporis futuri notio tribuatur, nullam ex loco sic scripto haberi posse sententiam. At enim utcunque frequenter hoc fieri dicat vir doctiss., adducat tamen vel unum simile ex Poetis Atticis indubitatæ fidei exemplum, et erit mihi magnus Apollo[18]. Ex Poetis dico: neque enim mendis, quibus singulæ singulorum pedestris orationis scriptorum paginæ scatent, et perpetuo, ni ad Poetarum sermonem, certam illam normam[19], exigantur, scatebunt; exemplorum virtutem tribuendam esse commodus ac patiens agnoscam. *Num igitur inficias
ibis verba ειμι, απειμι, * εξειμι &c. etiam apud Poetas* 79
temporis futuri notione non raro adhiberi? Ego vero nihil minus. Contra autem confirmo verba ista apud Atticos revera (nam formam nihil moror)

† *Equidem* non perpetuo cum prima persona junctum; Lucan. Phars. VIII, 824. *Haud* equidem *immerito Cumanæ carmine vatis Cautum*, Propertius, II, xxiii, 5. *Hic equidem Phœbo visus mihi pulcrior ipso* — Sed lego, *Hic* Phœbus, *Phœbo*—vel simile quid. *R. B.* Pers. Sat. I, 110. *Per me* equidem *sint omnia protinus alba*:—.

18. Virg. Buc. III, 104.

19. " Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poetas certam reperiri sermonis Attici normam." *Br.* ad Eccles. 255. " in oratione prosa nullæ metri leges mutandi libidinem coërcent." *T. H.* ad Xenoph. Ephes. in Misc. Obs. IV, 289. Allatis exemplis, quæ contra certissimas metri leges turbaverunt librarii, quæritur, " quid eos facturos censes in solutæ orationis scriptoribus?" ad Hec. 1149=1141.

futura esse[20]; neque enim de tempore nisi futuro usquam usurpantur. Cæterum veram istorum ver-

20. futura esse] "*negat* Dorvillius *ad* Chariton. p. 37." R. P., ubi omnia fiunt ne veritas perrumpat. "Hoc enim εἶμι ut ut forma temporis præsentis, notione tamen futura gaudet. Hesych. εἶμι, πορεύσομαι." *Pears.* ad Symb. p. 220. ed. pr. ΕΙΜΙ Il. Γ, 305. 410. Ε, 256. Æschyl. P. V. 325. 827. Septheb. 672. Pers. 850. Agam. 959. 1315. Choeph. 779. Eur. Med. 1020. 1063.; ΕΙ Hec. 583=572. οὐκ εἶ τι δώσων—εἶ est *ibis*, non *es*.' R. P. ad Hec. 1169 = 1161. ΕΙΣΙ Septheb. 1064. Soph. Œd. Col. 1352. apud Lex. Sangerm. p. 362. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματοῤῥόφος. Eur. Hipp. 449. φοιτᾷ δ' ἐν αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν Θαλασσίῳ Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ. "Pro ἔστι legendum εἶσι *incedit*. Sic ibidem 1267. Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητον θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον· θέλγει δ' Ἔρως—φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει, τὰν ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται, ἄνδρας τε. Vide Ovidii Fast. [ ]." *R. B.* ad Lucret. I, 4. Si veram hujus formæ significationem tunc temporis pro comperto habuisset, emendationi parum tutæ pepercerat vir summus. Valckenaerius ad Ph. 257 (260.). εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. R. P. ad l. Ex Andromeda, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; ἼΜΕΝ Septheb. 1069. ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ ξυνθάψομεν Eur. Bacch. 838. ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν.—Καὶ τάχει ἴμεν. καὶ ταχέως πορευσόμεθα. Timæus. ἼΤΕ Or. 1447. οὐκ ἐκποδὼν ἴτε; Hec. 1076. ἴτ' ἴτε Aristoph. Av. 1690. ὑμεῖς δ' ἴτε. ἌΠΕΙΜΙ Æschyl. Pers. 840. Eum. 763. Eur. Hec. 418. 1045. ἄπειμι Aristoph. Nub. 884. "forte ἄπειμι" R. B. ἌΠΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσει. Σοφοκλῆς. Suidas. Œd. Tyr. 431. Ant. 244. ἄπει—ἌΠΕΙΣΙΝ, Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Mœris, p. 16. Œd. Tyr. 229. ἄπεισιν—ΑΠΙΜΕΝ Aristoph. Vesp. 255. Xenoph. Anab. I. p. 41. II, p. 124. ἄπιμεν. ἌΠΙΤΕ Soph. Ant. 887. ἄπιτε μόνην ἔρημον ἈΠΙΩΝ Xenoph. II, 140. ἀπιὼν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ ἀρχὴν—ἜΞΕΙΜΙ, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί. Suidas. ἜΞΕΙ Œd. Col. 909. οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας. Aristoph. Equit. 760. ὅπως ἔξει—ἜΞΕΙΣΙΝ Eur. Iph. Aul. 994. Εξεισιν αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. *exibit misso pudore*; vide supra Ἀντεκκομιεῖ ἜΞΙΜΕΝ Soph. El. 75. νὼ δ' ἔξιμεν. ΕΣΣΕΙΜΙ Eur. Hipp. 1070. ἐσ-

borum scripturam esse *ιμι, απιμι, εξιμι*, argumento sunt quæ passim leguntur *ιτον, ιμεν, ιτε, ιασι, απιτον, απιμεν* &c. Loci autem Xenophontei lectio a viro doctiss. repræsentata non uno illo solœcismo laborat, quod verbum præsens pro futuro præferat; sed altero etiam, quod *ὁσῳ αν* cum forma optativa *ελθοι* conjungantur. Vocula utique *ὁσῳ* et similes comite *αν* non nisi cum altera forma *ελθῃ* construuntur[21]. Est autem germana loci scriptura: *νομιζων αν, ὁσῳ*

σειμι—ΚΑΤΕΙΣΙΝ Æschyl. Agam. 1285. *κάτεισιν* ΜΕΤΕΙΜΙ Choeph. 271. *εἰ μὴ μέτειμι* Agam. 1671. *μέτειμ' ἔτι* Cod. Bigot. *μετελεύσομαι*. conf. Eum. 231. ΠΑΡΕΙΜΙ Helen. 459. *πάρειμι* vide Bastii Ep. Cr. p. 146. ΠΕΡΙΙΑΣΙ Xenoph. Anab. IV. p. 250. *περιΐασι*. ΠΡΟΣΕΙΣΙ Thucyd. I, 40. *πρόσεισι*. Vide *H. Steph.* App. de Dial. Att. pp. 138, 139. *Sylburg.* ad Clenardi Gramm. p. 431. ad Etym. M. 536. l. 42. *Kuster.* ad Aristoph. Plut. 70. *T. H.* ad Lucian. I. p. 10. ad Aristoph. Plut. 650. ad Thom. Mag. p. 337. *Abresch.* Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 373. *Piers.* ad Mœrin, p. 16. *Monk.* ad Eur. Hipp. 804.

21. Anab. II, 150. *Ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ*. III, 206. ὉΠΟΣΩι ἊΝ *ἕκαστος βούληται*. IV, 260. ὩΣ ἊΝ *δύνωνται*. VI, 447. ὋΣΟΝ ἊΝ *δοκῇ*. Memorab. II, ii, 5. *ὅσα ἂν οἴηται—ὡς ἂν δύνηται*. IV, ii, 29. *ὅσαι ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν κρείσσοσι πολεμήσωσιν*. Cyrop. VII, 80. ὋΣΩι ἊΝ *μᾶλλον, προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίῃ—ἀπίοι* edd. Soph. Œd. Tyr. 77. *μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ'* ὋΣ' ἊΝ ΔΗΛΟΙ *θεός*. Hanc formam, non minus apte subjunctivam, *Valckenaerium* fugisse miror; *Hoogeveenium* elusisse non miror. Vide illum ad Hipp. 469. *Brunck.* Addend. ad Pac. 1112. et ad *R. D.* p. 256. In Xenoph. Anab. III, 213. *ἀλλὰ χρῴμεθ' ἂν*—et Eur. Iph. T. 502. *οὐ γελῴμεθ' ἂν*—esse formas potentiales quis inficias ibit? Soph. Œd. Col. 74. ὋΣ' ἊΝ *λέγωμεν*. Aristoph. Nub. 808., et in Lex. Sangerm. v. *Ἀγοράσω* p. 331. ὋΣ' ἊΝ *κελεύῃς*. Athen. VIII, 336. F. Alexis, potius Sotion, *ἕξεις δ'* ὋΣ' ἊΝ *φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα*. III, 103, E. Antiphanes, *οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι*

μεν θαττον ελθοι[22], *τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεσθαι· ὁσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα.* Quam ut in integrum restitueremus, unius *αν* voculæ sedem duntaxat immutavimus: nam in aliis editt. habetur *μαχεσθαι.* Vocula autem ista ad verba infinita *μαχεσθαι* et *συναγειρεσθαι* communiter refertur, ac temporis futuri[23]

πλὴν "ΟΣ'"ΑΝ καθ' ἡμέραν Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ. "ΟΣΑΣ "ΑΝ καταβάλω Menandro restituit R. P. ad Toup. p. 435. Pseudo-Phal. Ep. LXVIII. ὅσω γὰρ ἂν προσηγεῖται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι—οὕτω et προηγῆται MS. Reg. Lege, ὅτῳ R. B. ὅτῳ et προηγεῖται T. H.

22. P. 79. l. 15, 6. PORSONO probante; Anab. III, 184. διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μεν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν. II. p. 156. l. 10. ταῦτα γὰρ γιγνώσκων, εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοις, ἅμα ἂν δοκῇς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι. Lege δοκεῖς pro δοκῇς. Similiter δοκεῖ Platoni reddendum pro δοκῇ de Republ. IV. p. 422. B. 430. A. et ex MS. Regio Gorg. p. 514. E [δοκοίη conjecit *Findeisen.*]. R. P. ad l. Sed *Matthiæ* in Misc. Philol. Vol. II. P. I. p. 51. citat ex Xenoph. Anab. VI [imo, II.]. 13. 25. (p. 173. ed. Cantab.) καὶ ὅσους μὲν ἂν αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, ὡς εὖ ὡπλισμένους ἐφοβεῖτο· ubi ex Dawesii præcepto ἂν expungendum esset; et omnino omisit voculam istam Suidas: ᾐσθάνετο exhibent edd.; "αἰσθάνοιτο non male MSS. Eton. et Paris. quanquam perperam ἂν addunt." R. P. Memorab. II, i, 4. οὐκοῦν ὁ οὕτω πεπαιδευμένος ἧσσον ἂν δοκεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἢ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἁλίσκεσθαι; Conf. Herodot. III, 53. VII, 237. ed. Wesseling. Xenoph. Cyrop. VIII, i, 16. Addere libet μάχεσθαι exhibere MS. Guelf. edd. Junt. et marg. H. Stephani.

23. Herodot. III, 53. δοκέων μιν μάλιστα ταύτῃ ἂν πείθεσθαι. Xenoph. Anab. II, 115. Καὶ ὅπλα μὲν οὖν ἔχοντες, οἰόμεθα "AN καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι· παραδόντες δ' "AN ταῦτα, καὶ τῶν σωμάτων στερηθῆναι. Anab. II, 120. οὓς οὐκ "AN ἀνασχέσθαι αὐτοῦ βασιλεύοντος. 152. τὰς οὖν τοιαύτας ἀγνωμοσύνας νομίζων συνουσίαις μάλιστα "AN παύεσθαι. III, 196. Οἶμαι γὰρ "AN ἡμᾶς τοιαυτα παθεῖν. 210. ἀναρχίᾳ "AN καὶ ἀταξίᾳ ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. Mem. II, i, 15. οὐκ "AN οἴει ἀδικηθῆναι;—δοῦλος "AN οἴει τοιοῦτος εἶναι. III, IX, 8.

notionem utrique confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xenophonte exempla describam: Anab. pag. 200 [= 192.] πρωτον μεν ΟΙΜΑΙ ΑΝ υμας μεγα ΟΝΗΣΑΙ[24] το στρατευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗ-

τοῦτο δὲ φρονίμῳ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἌΝ ξυμβῆναι, 13. πότερον γὰρ ἌΝ μᾶλλον οἴει σώζεσθαι τὸν ταῦτα ποιοῦντα, ἢ οὕτω καὶ τάχιστ' ἌΝ ἀπολέσθαι; IV, ii, 23. -δι' ἧς ἌΝ μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι. Soph. Œd. Tyr. 1454, 5. μήτε μ' ἂν νόσον, Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· De forma ἐπιμεληθείτε vide infra ad *R. D.* p. 246. *Heusde* ad Plato. Phileb. p. 44. D. βουληθείημεν obnitente lingua infercire tentavit. "Quæro a te, quem puto Græcæ linguæ peritissimum, an unquam observaveris Infinitivum Aorist. 1. usurpatum pro infinitivo futuri. Ex. gr. *Dico me hoc facturum esse*, an Græce verti possit, λέγω ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι, pro ποιήσειν, vel ἂν ποιεῖν, vel ἂν ποιῆσαι. Nonnulla exempla video in Lysia, et protuli aliquot ex aliis scriptoribus et Joan. XXI, 25. Sed ex circumstantiis, aut Græcæ linguæ genio, omnia ista suspicor vel mutari debere in σειν, vel σεσθαι (si Media sint:), vel deesse ἂν ante Infin. Aoristi primi. Si quid in hanc rem unquam notaveris, peto certiorem me facias." *Markland. D'Orvillio*, pp. 303, 4.

24. μεν deest in MS. Guelph. et pro ὀνῆσαι gl. ὠφελῆσαι MSS. in Mus. Brit. Par. Eton. Eur. Med. 567. τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. Hipp. 314. Παῖδάς τ' ὀνῆσαι. Aliud est ὄνασθαι, aliud ὄνεσθαι. Odyss. Φ, 427. Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Herodot. II, 168. ἥκιστα δὲ Κορίνθιοι ὄνονται τοὺς χειροτέχνας. Odyss. Θ, 239. Il. N, 287. ὄνοιτο: Hesychius ὄνοιτο. ὁμοίως. Claudicat glossa; "deest enim vox ὀνοίμην cum explicatione sua." *Pears.* Vind. Ignat. p. 203. Vox ὄνομα originem satis honestam habet; nihil enim aliud proprie denotat quam *rei cujusquam usum*, cui boni aut mali notio sese facile immiscebat; hinc forma ὀναίμην, quæ apud veteres Atticos perpetua est, *commodi*, ὀνοίμην *incommodi* sensu usurpatur. Illius vice minus probati auctores verbo χρηματίζειν utuntur; Herodot. I, 173. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωϋτούς, καὶ οὐκὶ ἀπὸ τῶν πατέρων. Plutarch. II, 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Act. D. Apost. XI, 26. χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Dum

ΘΕΙΗΤΕ [l. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ]—ΟΙΜΑΙ *υμας* * *πανυ* ΑΝ *εν καιρῳ* ΠΟΙΗΣΑΙ ‡. pag. 451 [=431]. ῾ΗΓΗΣΑΝΤΟ

hasce chartas corrigo, mihi adstipulari video præstantissimum Valckenærium in Schol. ad l. c.; "*χρηματίζειν* sic res agere, ut nomen inde adipiscaris; *atque sic tandem positum est pro* dici, nominari, audire. *Ep. ad Rom.* vii, 3. *μοιχαλὶς χρηματίσει,—Athen.* vi, 252. E. *Posidonius citatur ὁ Ἀπαμεὺς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας,*—X, 438. D. *Antiochus Rex rarissime ἐχρημάτιζε νήφων.*" ὈΝΑΜΗΝ Theocr. Adoniaz. 55. *Ὠνήμαν μεγάλως,* [Tobit iii, 8. *ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔσχες, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνάθης* (Cod. Alex.) sive *ὠνάσθης.*] ΟΝΑΙΜΗΝ Sophocles Œd. Tyr. 644. *καὶ νῦν ὀναίμην,* Eur. Hec. 997. *Ἥκιστ' ὀναίμην.* Suppl. 256. *ἀλλ' ὡς ὀναίμην.* Helen. 650. *ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.* Aristoph. Thesm. 469. *Καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' οὕτως ὀναίμην τέκνων.* D. Paul. Ep. ad Philem. 20. *Ναὶ, ἀδελφὲ,* (*ἐγώ σοῦ ὀναίμην ἐν Κυρίῳ*) *ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ*—. *ἐν Χριστῷ* Codices Alex. Ephr. et Chrysostomus; conf. L. Bos. Obs. Crit. xxxii. "et eo verba Græca finiuntur, cetera Latina sola." *ἐγώ σου ἀπολαύσαιμι* ex glossis Mediceis Pricæus. *Sic ego te fruar;* Hilarius Diaconus. "Voluit nimirum sive ille, sive alius, quem secutus est, vim exprimere optativi *ὀναίμην*, dixitque, *Sic ego te fruar*, ut Horatius dixerat, *Sic te Diva potens Cypri.*" De *Missy* in exemplari T. Gr. penes Mus. Brit. Præclare Hemsterhusius; "*Utique frater, (sic tu mihi salvus sis in Domino:* vel, *sic lætitiæ fructum ex te incolumi capiam in Domino) refocilla viscera mea, per Christum obtestor:* id est, *æstum sollicitudinemque de Onesimo mihi deme, meæque petitioni adnue.* Apud Raphel. ad Chrysost. hom. in appen. annot. ad N. T. T. ii. p. 80. Ignatius ad Polycarpum §. 1. *καταξιωθεὶς τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀμώμου, οὗ ὀναίμην ἐν θεῷ.* ad Ephes. §. 2. *Ὀναίμην ὑμῶν διὰ παντὸς, ἐάνπερ ἄξιος ὦ.* ad Magnes. §. 2. *οὗ ἐγὼ ὀναίμην.* ad Rom. §. 5. *Ὀναίμην τῶν θηρίων τῶν ἡτοιμασμένων,*—Valentinian. apud Iren. l. c. xviii. *Ὀναίμην τοῦ ὀνόματός σου,*—Chrysostomus hom. viii. *ἐγὼ τῶν δεσμῶν ὀναίμην ἐκείνων.* *Utinam ego istis vinculis fruar.* Pearsoni Vind. Ignat. pp. 200, 205. Lucian. i, 424. *Νὴ Δία ὀναίμην,* iii, 54. *Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων.* Synesius "accuratissimus veterum Atticorum imitator," Epist. xliv. *οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην.*—Sed ἐπέχω.

ουν, ΕΙ ενα ʽΕΛΟΙΝΤΟ αρχοντα, μαλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ - και ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθανειν ‡, μαλλον ΑΝ και ‡ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, και ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθανειν, ἡττον ΑΝ ʽΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ. pag. 529 [=513]. ΕΙ δε μοι ‡ ὑμεις ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ συν τοις θεοις ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ ‡ την αρχην[25]. Quibus unum illud addam ex Aristophane, Plut. 464.

- - - και τι[26] ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ
Κακον ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μειζον ανθρωπους; ΧΡ. ʽΟτι;
ΕΙ τουτο δρᾳν μελλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ.

Hinc abunde constat voculam αν eandem significationem verbis hic infinitis quam alibi optativis conferre. Valet utique οιμαι αν ὑμας ονησαι tantundem præfinito quod ὑμεις αν ονησαιτε, ὡς οιμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. Pag. 363 [=346]. ὡς ʽΑΛΟΝΤΟΣ ΑΝ[27]

‡ πονῆσαι ex conjectura *H. St.* ‡ λαμβάνειν MS. Guelph. ‡ καὶ deest in MS. Eton. ‡ μὴ operarum vitio *H. St.* ‡ ἀπολαβεῖν editiones.

25. An. I, 65. ἔνιοι δὲ, ΕΙ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι ʼΑΝ ἀποδοῦναι. II, 115. οὐδʼ ΕΙ παρέχοι ὑμῖν, δύναισθʼ ʼΑΝ ἀποκτεῖναι. 119. ΕΙ μὲν δέοι βασιλεῖ φίλους εἶναι, πλείονος ʼΑΝ ἄξιοι εἶναι φίλοι,—ΕΙ δὲ δέοι πολεμεῖν, ἄμεινον ʼΑΝ πολεμεῖν. 158. ΕΙ πάνυ ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι ʼΑΝ δύναισθε. VII, 538. οὐκ ʼΑΝ, ἔφη, σπείσασθαι, ΕΙ Ξενοφῶν βούλοιτο τιμωρήσασθαι Œd. Col. 271. ὥστʼ εἰ φρονῶν Ἔπρασσον, οὐδʼ ʼΑΝ ὧδʼ ἐγιγνόμην κακός. 253. Οὐ γὰρ ἴδοις ʼΑΝ ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ʼΑΝ, ΕΙ θεὸς, ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο. conf. El. 696, 7. Hec. 1101. ΕΙ δὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχʼ ʼΑΝ οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Or. 283. μητέρʼ ΕΙ κτεῖναί με χρὴ, Πολλὰς γενείου τοῦδʼ ʼΑΝ ἐκτεῖναι λιτὰς, Æn. II, 54. *Et*, si *fata deum*, si *mens non læva fuisset*, Impulerat *ferro Argolicas fœdare latebras* Vide *D. R.* ad Rut. Lup. p. 101. *Heusinger.* ad Cic. Offic. III, LVI. p. 379.

26. καὶ τί γʼ ἂν *R. B.* conf. p. 240.

27. Docente *Æ. Porto.* Memorab. IV, ii, 6. ὡς οὐκ ʼΑΝ ἄλλως

του χωριου. quem locum vir doctiss. recte interpretatur *quasi futurum esset ut caperetur oppidum.*

Exposita jam futurorum in diversis gentibus obtinentium analogia, proximo loco videamus an conjectura assequi possimus, quonam consilio gens Attica in formandis verborum futuris ab Ionica usque adeo discesserit. Hac autem de re quid sentiamus paucis exhibebimus. Ionibus in deliciis erat metrum dactylicum, sive heroicum; Atheni-
81 * ensibus contra iambicum et trochaicum. Illi proinde futura Ionica, his Attica videmus accommodari. Verbi gratia: εξελασω, εκκαλεσω, σημανεω, διασκεδασω, παραστορεσω, προσαμφιέσω: αγωνισομαι, κολασεσθαι, καλεσεσθαι, ομοσεσθαι, versus heroici rationi adaptantur: contra autem εξελω, εκκαλω, σημανω, διασκεδω, παραστορω, προσαμφίω, αγωνιουμαι, κολασθαι, καλεισθαι, ομεισθαι, metris iambico et trochaico. Terminationis quidem Atticæ ιω eadem est quantitas syllabica quæ et Ionicæ ισω: Idem vero de forma itidem media ιουμαι dici non potest. Observatæ in forma activa variationis id unice erat apud Atticos consilium, ut eadem servaretur inter formam activam et mediam analogia, quæ in aliis verbis obtineret. Harum variationum, uti supra monuimus, usus non nisi post syllabam brevem locum habet. Si post longam itidem Athenienses iisdem craseos regulis obtemperassent, ex variis versus iambici et trochaici sedibus verba innumera penitus exclusissent, quæ forma Ionica metris istis non minus rite quam heroico

ἀξιόλογοι γενόμενοι. Œd. Col. 761. ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ΑΝ φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον, Eur. Hipp. 521. ed. *Monk.* πάντ' ΑΝ φοβηθεῖσ' ἴσθι·

congruunt. Verbi gratia *χορτασω, αινεσω, ἁρμοσω,* in versu senario ita collocari possunt, ut pedem secundum, quartum, vel ultimum terminent; in trochaico ita ut primum, tertium, quintum, vel septimum inchoent: quibus omnibus ex locis excluduntur *χορτω, αινω, ἁρμω.* Rursus: *ἁρπασομεθον, ἁρπασεσθον, ἁρπασομεθα,* * *ἁρπασεσθε, ἁρπασονται; αιδεσομεθον* 82
&c. *ἁρμοσομεθον* &c. variis metrorum iambici et trochaici sedibus conveniunt, quæ *ἁρπωμεθον, ἁρπασθον, ἁρπωμεθα, ἁρπασθε, ἁρπωνται; αιδουμεθον* &c. *ἁρμουμεθον* &c. plane respuunt. Cæteras crase*ω*n Atticarum species attento siquis animo expendat, idem fuisse omnium consilium nobiscum opinor tandem censebit [28].

Cæterum cum diversi cujusdam formæ verborum subjunctivæ et optativæ usus mentio modo inciderit, libet porro aliquantulum operæ navare, ut distinctas istarum formarum provincias doctissimis juxta cum indoctissimis, quantum sciamus, ignotas plenius exponamus. Jam diu opinor est quod nemo usquam gentium reperitur, quin formas istas cum certis voculis, *ἱνα* puta, *οφρα,* et *μη,* conjunctas tantundem valere, ac pro arbitrio et promiscue a quibusque scriptoribus usurpari existimet. Nos primi monemus diversum harum formarum usum a Græcis quibusque *γονιμοις* perpetuo servari solitum: formam utique quam vocant optativam cum dictis et similibus voculis conjunctam non minus apte subjunctivam dici posse, quam alteram istam quæ sub-

28. "Qua in re me quidem omnino habet adsentientem." *Piers. ad Mœr.* p. 125. "Rationem futurorum istorum contractorum quam breviter attigi ad v. 202. plene explicavit Dawesius."—*Brunckius* ad Aristoph. Ran. 298.

junctivæ nomine sola hodie insignitur: prioris
autem eum esse usum, ut verbis de tempore non
nisi præterito usurpatis subjungatur, istique adeo
83 Latinorum tempori * Amarem respondeat: alteram
contra verbis non nisi præsentis vel futuræ sig-
nificationis subjungi, atque alteri isti apud Romanos
tempori Amem respondere. Formæ utriusque cum
vocula *ινα* conjunctæ decem ex Aristophane ad-
ducam exempla:

[I.] Plut. 90.

- - - - - - - - - - - - *ὁ δε μ* ΕΠΟΙΗΣΕΝ[29] *τυφλον,*
'ΙΝΑ *μη* ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΟΙΜΙ *τουτων μηδενα.*

—— 721.

ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ[30] *αυτου τα βλεφαρ εκστρεψας,* 'ΙΝΑ
ΟΔΥΝΩΙΤΟ *μαλλον*——

Nub. 1192.

ΕΘΗΚΕΝ, *εις τε την ἑνην τε και νεαν,*
'ΙΝ *αἱ θεσεις* ΓΙΓΝΟΙΝΤΟ *τῃ νουμηνιᾳ.*

—— 1201.

'ΙΝ *ὡς ταχιστα τα πρυτανει* 'ΥΦΕΛΟΙΑΤΟ
Δια τουτο ΠΡΟ'ΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ *ἡμερᾳ μιᾳ.*

Ran. 282.

ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΘ 'ΙΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΗΝ *εγω.*

29. Sic *R. B.*

30. ΚΑΤΕΠΛΑΣΕΝ. *Hanc scripturam codicis* Dorvil. *auctoritate firmari video. Judicavit quidem* Tib. Hemsterhuisius *præcedens εφλα vulgatam κατεπλασσεν postulare. Nempe virum doctissimum fefellit istiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam præteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetiisset, verbum εφλα ipso hoc in loco aoristum accipi oportere, ex altero, quod in versu proxime præcedente extat ἐνεχείρησε, vix potuisset non sentire. R. D. Add. et Corr.*

Ran. 1221.

Χειμωνος οντος ΕΞΕΘΕΣΑΝ εν οστρακῳ,
ʽΙΝΑ μη κτραφεις ΓΕΝΟΙΤΟ του πατρος φονευς.

—— 1334.

ΗΝΕΓΚΟΝ αυθ ʽΙΝΑ μη τον αυτον Φρυνιχῳ
Λειμωνα Μουσων ἱερον[31] ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπων.

Equ. 644. - - - - - - - - - - - καγω ΦΡΑΣΑ
Αυτοις αποῤῥητον, ποιησαμενος[32] ταχυ,
* ʽΙΝΑ τας αφυας ΩΝΟΙΝΤΟ πολλας του βολου. 84

Vesp. 175.

ʽΟιαν προφασιν ΚΑΘΗΚΕΝ ὡς ειρωνικως,
ʽΙΝΑ θαττον ΕΚΠΕΜΨΕΙΑΣ. Αλλ ουκ εσπασεν.

—— 390.

ΩΙΚΗΣΑΣ γουν επιτηδες ιων ενταυθ ʽΙΝΑ ταυτ ΑΚΡΟΩΙΟ[33].

31. ἱερὸν MS. Barocc. adstipulante *Scaligero*.

32. "fortassis ποιησαμένοις." *R. B.*

33. I. ʺΙΝΑ ΜΗ Aristoph. Ach. 1051. ʼΕκέλευε δὲ ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν, ʺΙΝΑ ΜΗ ΣΤΡΑΤΕΥΟΙΤʼ. ʺΟΦΡΑ Odyss. Γ, 174. Δεῖξει καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν Τέμνειν, ʺΟΦΡΑ τάχιστα ὑπʼ ἐκ κακότητα ΦΥΓΟΙΜΕΝ. ʽΟΠΩΣ Septheb. 19. ʼΕθρέψατʼ οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους Πιστοὺς, ʺΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ πρὸς χρέος τόδε. Eur. Iph. Aul. 55—57. Τὸ πρᾶγμα δʼ ἀπόρως εἶχε Τυνδαρέω πατρὶ, Δοῦναι τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ʺΟΠΩΣ ʺΑψαιτʼ ἄριστα. ἄθραυστα T. H. ad Hesych. I. p. 130.; vide *R. P.* Advss. p. 249. Aristoph. Ach. 536. Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμʼ ʺΟΠΩΣ ΜΕΤΑΣΤΡΑΦΕΙΗ. 755. Ανδρες πρόβουλοι τοῦτʼ ἔπρασσον τᾷ πόλει, ʺΟΠΩΣ τάχιστα καὶ κάκιστʼ ʼΑΠΟΛΟΙΜΕΘΑ. Odyss. Γ, 129. φραζόμεθʼ ʼΑργείοισιν ʺΟΠΩΣ ὄχʼ ἄριστα ΓΕΝΗΤΑΙ. γένοιτο margini alleverat *R. B.* I, 52, 53. ʼΗέριαι τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα ΠΑΡΕΣΤΗ ʽΗμῖν αἰνομόροισιν, ʺΙΝʼ ἄλγεα πολλὰ ΠΑΘΩΜΕΝ. "πάθωμεν (in textu Cod. Harl.) et οι super ω." *R. P.* πάθοιμεν in textu Cod. Vesp. Fειαρινῇ suggessit *R. B.*; in Herodot. VII, p. 509.

ed. Wesseling. variant codices; in Xenoph. Cyrop. III, p. 157. "ΩΧΟΝΤΟ—"ΟΠΩΣ ἂν—ΚΑΤΙΔΩΣΙΝ, Dawesianum discrimen haudquaquam refellit. Soph. Ant. 776. προθεὶς, "ΟΠΩΣ μίασμα πᾶν ὑπεκφύγῃ πόλις, vocula ἂν subaudita. Sed Xenophon tanti non est habendus, ut in illo morandi causas innectamus. Sub Cyro minore et Agesilao in Asia militanti cultus nitorque Attici sermonis propemodum conciderat; linguæ suæ indoli non modo litare cessavit, verum etiam eandem Dorismi vestigiis non raro maculavit; ex qua dialecto plurima in linguam communem migrarunt. Quousque tandem multi hodie audebunt dicere quidque imitabile, quod non probum? Quod ad Lysiam, Diodorum Siculum, Plutarchum, Lucianum, et Oppianum attinet, quisque judicio suo fruatur. Vide doctissimum virum, *T. Edwards*, ad Pseudo-Plutarch. de educ. lib. pp. 111, 171. Soph. Œd. Tyr. 1367. Οὐκ οἶδ' "ΟΠΩΣ σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς. οἶδα ponitur significatione perpetui temporis. 920. ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, "ΟΠΩΣ λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγῆ ΠΟΡΟΙΣ. "Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici." *R. P.* ad Ph. 68. Hec. 1128, 9=1120, 1. "ΕΔΕΙΣΑ ΜΗ σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν 'ΑΘΡΟΙΣΗΙ, καὶ ΞΥΝΟΙΚΙΣΗΙ πόλιν· II. "ΙΝΑ Aristoph. Acharn. 727. ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην, ΜΕΤΕΙΜ', "ΙΝΑ ΣΤΗΣΩ φανερὰν ἐν τἀγορᾷ. 1067. ἀπόφερε τὰς σπονδάς· ΦΕΡΕ τὴν οἰνήρυσιν, "ΙΝ' οἶνον 'ΕΓΧΕΩ λαβὼν εἰς τοὺς χόας. "ΟΠΩΣ Æschyl. Agam. 1650. 'Ορέστης ἆρά που ΒΛΕΠΕΙ φάος, "ΟΠΩΣ κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ 'Αμφοῖν ΓΕΝΗΤΑΙ τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς; Soph. Aj. 3. Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς 'ΟΡΩ Αἴαντος,—"ΟΠΩΣ "ΙΔΗΙΣ. El. 1468. ΧΑΛΑΤΕ πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, "ΟΠΩΣ Τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων ΤΥΧΗΙ· 760. ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ ΦΕΡΟΥΣΙΝ ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, "ΟΠΩΣ πατρῴας τύμβον 'ΕΚΛΑΧΗΙ χθονός. ἐκλάχῃ Cod. Jen. apud *Erfurdt.* quod recte reputando exsculpsit Musgravius. Hec. 26, 7. κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς ΜΕΘΗΧ', "ΙΝ' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις "ΕΧΗ. Ph. 67, 8. τὼ δ' εἰς φόβον ΠΕΣΟΝΤΕ, ΜΗ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ ΚΡΑΙΝΩΣΙΝ,—μεθῆκε et πεσόντε temporis præsentis-perfecti notione haud incommode adhibentur. Aristoph. Ran. 23, 24. τοῦτον δ' 'ΟΧΩ, "ΙΝΑ ΜΗ ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΙΤΟ, μηδ' ἄχθος ΦΕΡΟΙ; ταλαιπωρῇ τε, μητ' ἄχθος φέρῃ reponere vult Brunckius; sed

[II.] Plut. 70.

ΑΠΕΙΜ, ʽΙΝ εκειθεν ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ πεσων.

—— 936. - - - - - - - - - - - - ΔΟΣ συ μοι το τριβωνιον,

ʽΙΝ ΑΜΦΙʽΕΣΩ τον συκοφαντην τουτονι.

—— 959.

Νω δ' ΕΙΣΙΩΜΕΝ, ʽΙΝΑ ΠΡΟΣΕΥΞΗΙ τον θεον.

—— 1196.

Αλλ ΕΚΔΟΤΩ τις δευρο δᾳδας ἡμμενας,

ʽΙΝ εχων ΠΡΟʽΗΓΗΙ τῳ θεῳ συ. Πανυ μεν ουν.

Nub. 19.

ΚΑΚΦΕΡΕ το γραμματειον, ʽΙΝ ΑΝΑΓΝΩ λαβων.

—— 196. - - - - - - - - αλλ ΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΩΝ, ʽΙΝΑ

Αυτοισι ΚΟΙΝΩΣΩ τι πραγματιον εμον.

—— 236.

Ιθι νυν ΚΑΤΑΒΗΘ, ω Σωκρατιδιον, ὡς εμε,

ʽΙΝΑ μ ΕΚΔΙΔΑΞΗΙΣ, ὡνπερ ουνεκ[34] εληλυθα.

—— 479.

Αγε δη ΚΑΤΕΙΠΕ μοι συ τον σαυτου τροπον,

ʽΙΝ αυτον ειδως, ὁστις εστι, μηχανας

Ηδη πι[35] τουτοις προς σε καινας ΕΙΣΦΕΡΩ.

vocula τε locum non suum occupat; mallem ταλαιπωρῇ τὰ, μηδ' ἄχθος φέρῃ. sed hoc non satisfit. Eccles. 116. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, ʽΟΠΩΣ προμελετήσωμεν ἅκεῖ δεῖ λέγειν. Maluit Brunckius ὡς ἂν—literæ αι et ω sæpe confunduntur; lege ideo προμελετήσαιμεν. Hanc vero scribendi consuetudinem sibi perpetuo servandam haud existimasse videntur Attici. Septheb. 549. Πύργοις ΑΠΕΙΛΕΙ τοῖσδ' ἃ ΜΗ ΚΡΑΙΝΟΙ θεός. Hec. 1130—1134 =1122—1126. ΓΝΟΝΤΕΣ δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα, φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις ΑΙΡΟΙΕΝ στόλον, Κἄπειτα Θρῄκης πεδία ΤΡΙΒΟΙΕΝ τάδε ΛΕΗΛΑΤΟΥΝΤΕΣ· γείτοσιν δ' ΕΙΗ κακὸν Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν. Nunc — *Tempus* Erat—Hor. Carm. I, xxxvii, 2, 4.

34. Lege, ἕνεκ' *R. B.*

35. Ἤδη 'πὶ *R. B.*; et προσφέρω editiones.

—— 820.

'Ομως γε μην ΠΡΟΣΕΛΘ, 'ΙΝ ΕΙΔΗΙΣ πλειονα.

85 * Ran. 299.

'Ιερευ, ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΝ μ, 'ΙΝ Ω σοι ξυμποτης.

Nunc si forma subjunctiva scripseris *διαγιγνωσκω, οδυναται, γιγνωνται, ὑφελωνται, φοβηθω, γενωνται, οφθω, ωνωνται, εκπεμψῃς, ακροᾳ*; sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Si vicissim forma optativa *εκτραχηλισθειη, αμφιέσαιμι, προσευξαιο, προήγοιο, αναγνοιην, κοινωσαιμι, εκδιδαξειας, εισφεροιμι, ειδειης, ειην*; tantundem feceris.

Diversæ hujus verbi subjunctivi et optativi virtutis insigni documento vel certe exemplo est quod apud Platonem legimus, Alcib. II. sub finem [p. 43. E. Læmar. = II, p. 150. H. St.]: *ὥσπερ τῳ Διομηδει φησι την Αθηναν Ομηρος απο των οφθαλμων* ΑΦΕΛΕΙΝ *την αχλυν,*

ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΟΙ[36] *ημεν θεον ηδε και ανδρα.*

quemadmodum Diomedi Minervam ait Homerus ab oculis caliginem abstulisse ut *bene* dignosceret *tum Deum tum etiam hominem.* Homeri locus [Il. E, 127.] ad quem Plato respexit Minervam repræsentat ista Diomedi verba facientem:

Αχλυν δ αυ τοι απ οφθαλμων ἑλον, ἡ πριν επηεν,
ΟΦΡ εὐ ΓΙΝΩΣΚΗΙΣ[37] *ημεν θεον ηδε και ανδρα.*

Caliginem vero tibi ab oculis abstuli, *quæ prius inerat,* Ut *bene* dignoscas *tum &c.* Vides aoristum 'ΕΛΟΝ ab Homero temporis præsentis-perfecti no-

36. Sic Schol. apud Cod. MS. Harl. 5603. in exponendo *ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι θεὸν*—recte dat.

37. Initium formæ saltim magis antiquæ *γιγνώσκοις* suppeditat Prisciani ed. pervetusta P. ccli. B.

tione *adhiberi, atque Anglice valere (nam ambiguum est Latinorum istud tempus *abstuli*) *I have removed*, adeoque commodissime subsequi forma subjunctiva οφρα γινωσκῃς *ut dignoscas, that you may distinguish.* Apud Platonem vero aoristus αφελειν de tempore præterito usurpatur; valet utique φησι την Αθηναν Ομηρος αφελειν, *Homer says that Minerva* removed; cui si subjungas οφρα γινωσκῃ, *ut dignoscat, that he may distinguish*; in solœcismum incides: postulat enim sententia id ipsum, quod apud Platonem subsequitur, οφρα γινωσκοι, *ut dignosceret, that he might distinguish.* Verum enimvero cum formam optativam verbis non nisi de tempore præterito adhibitis subjungi confirmamus, verba indicativa accipi volumus. Nam forma illa alteri verbo optativo, vel comite[38] vel absente vocula αν usurpato, quod tamen circa tempus præteritum versari nequit, uti et infinito vel participio ad istam voculam relato, non incommode subjicitur. 86

Homeri quidem pleræque editt. Odyss. III. 76. sic repræsentant:

- - - - - - - - - - - αυτη γαρ ενι φρεσι θαρσος Αθηνη
ΘΗΧ, 'ΙΝΑ μιν περι πατρος αποιχομενοιο ΕΡΟΙΤΟ,
Ηδ' ἱνα μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

*Quem locum casu nescio quo ita verterunt interpretes, ut nulla non, quam viderim, interpretatio Latina sensu perinde cassa sit atque ipse locus. 87

38. Œd. Tyr. 1058. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', "ΟΠΩΣ ἐγὼ λαβὼν Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ ΦΑΝΩ τοὐμὸν γένος. 979. εἰκῆ κράτιστον ζῆν, "ΟΠΩΣ δύναιτό τις. Cic. Tusc. IV, xi. *nec adhibita continuo ratio,—quæ* SANET *eam cupiditatem,*

Habent utique alii: ut *ipsum de patre absente* interrogaret; et ut *ipsum gloria ingens apud homines* consequatur: alii: ut interrogaret, ET ut habeat. Atque hæc quidem sensu plane cassa lectioni exhibitæ ad amussim respondent. Porro autem ut prius μιν ad Nestora, posterius ad Telemachum referatur, importunum est atque absurdum. Ut autem hoc ad Ulyssem referatur, quod voluit Eustathius, minus, siquod aliud, ferendum est. Quid multis opus est? Deesse in quibusdam editt. versum istum Ηδ' ἱνα μιν &c. testatur H. Stephanus[39]. Et deerit, si me satis audient editores, in futuris quibusque. Huc autem irrepsit ex I. 95. ubi tamen non minus apte quam hic inepte adhibetur:

ΠΕΜΨΩ δ' ες Σπαρτην τε και ες Πυλον ημαθοεντα
Νοστον πευσομενον πατρος φιλον, ην που ακουσῃ,
Ηδ' ΊΝΑ μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

Mittam - ut - habeat. Cæterum pro αποιχομενοιο εροιτο vel legendum -νοι [sive -νου] ερεοιτο, vel certe verbo εροιτο præficienda aspiratio Vau, quod tamen ea fere destituitur.

Ad Callimachi editorem nunc revertamur; quem
88 cum in syllabica verborum quorundam * quantitate errare videamus, ne illius apud alios, uti fit, errores propagentur, libet hic singulos paucis perstringere.

Pag. IX. "Ergo perperam ille fecit qui primam "secundamque vocis ακριβης corripuit, cum utram"que producere debuerit." Quod ad secundam quidem, recte se habet viri eruditi observatio: quod

39. Deest in tribus MSS. Harleianis; "77, 79. notantur α, γ, 78. in margine adscriptus, a m. certe antiqua, notatur β et legit ἔχῃσιν" *R. P.* Conf. *Hermann.* de Gramm. Gr. p. 213.

ad primam vero non item. Id quod cum ex aliis bene multis exemplis, tum præcipue ex isto liquet, quod vir eruditus ipsius hujusce Præfationis pag. XIV. in alio argumento ipse laudavit [Nub. 130.]:

Λογων ᾰκρῑβων σκινδαλαμους[40] μαθησομαι.

Editori profecto mirum in modum infeliciter cessit hoc exemplum. Quippe non solum exinde refellitur quod de prima vocis ακριβης monuerat, verum etiam ad argumentum, in quo versatur, illustrandum nil quidquam confertur. Docet utique in verbo σκινδαλαμους duas breves unius longæ vicem supplere. Quod tamen res adeo non est, ut si in istarum brevium locum longam substitueris, in versus senarii leges peccaveris. Neque enim in sede quarta comicus magis quam tragicus senarius spondeum recipit. Atque hoc ipso quidem nomine lectio vulgata σκινδαλμους, quod in ista sede spondeum præferat, neutiquam ferenda est.

* Alterum ibidem errorem deprehendimus, qui 89
immensum verborum numerum complectitur. "Quid "vero de eo dicemus qui ex voce ὑπεζευξαο duas "breves et dactylum fecit; cum ε ante ζ semper "longa sit; et α in poetico illo αο nullo modo possit "corripi? Non potes igitur in fine hexametri, "ὑπεζευξαο ποντον; sed sic, ὑπε̄ζευξᾱο δε ποντον." Quid audio? α in poetico illo αο nullo modo posse corripi? Immo vero nusquam non corripitur: et correptæ quidem vir eruditus etiam in sua Calli-

40. σκινδαλαμοὺς ex Hesychio et Suida *R. B.* Ran. 835. σκινδαλμῶν *Salmas*, ad Solin. p. 735. et *Brunckius*; σκινδαλαμῶν *R. B.* Conf. *Piers.* ad Mœr. 360, 1. *Valck.* ad Ph. 1422. *D. R.* ad Tim. p. 32. Ran. 835. κορυθαίολα ΜΗΚΗ Idem *Salmas.* ad Solin. p. 735. vide *G. Wakefield.* ad Herc. Fur. 1005.

machi editione observare potuisset cum alia haud pauca exempla tum præcipue istud Hymn. in Dian. 111.

Εντεα και ζωνη, χρυσεον δ εζευξαο διφρον.

Ut nullo demum modo verbum ὑπεζευξαο versus hexametri ratio recipiat: non jam quod ε ante ζ longa sit, uti minus accurate locutus est vir eruditus; sed quod vocalis brevis sequente vel ζ (quod est σδ)[41] vel duabus quibuslibet consonantibus mutis

41. "Pro Z, δσ scribebant. Δσεὺς, Ζεύς. Δσιὸς, Ζιός." *Scaliger* ad Euseb. p. 122. "Βδεὺς agnoscunt Caninius et Urbanus, priscisque comicis usitatum perhibent. videndum tamen ne potius scribendum sit Σδεὺς Æolico et Dorico more, ut σδυγὸς iisdem gentibus est ζυγὸς, *jugum* [δυογὸν, ζυγὸν Plato Cratylo, 418. D.]. Golzius certe in Thesauro rei antiquariæ, nummo inscriptum testatur ΣΔΕΙΣ [i. e. ΣΔΕΥΣ] ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potest ut librarii propter characterum in veteribus libris similitudinem, B scripserint pro Σ." *Sylburgius* ad Clenard. p. 448. Pro Ζακύνθος mallem cum viro rei numariæ peritissimo, *R. P. Knight*, ΔΑΚΥΝΘΟΣ, et Il. Δ, 103, 121. Ϝοίκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς Ϝάστυ Δελείης In vetustissimis enim nummis, auctore *R. P. K.*, ΔΑΝΚΛΕ pro ΖΑΝΚΛΗ procusum comparet. Vide *Anal. Essay on the Gr. Alphabet*, p. 33. Formæ quoque Ζεὺς et Δεὺς pronunciatione tantum distant: Eustath. ad Odyss. A, p. =14. ult. Ὁ Ζεὺς πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποτικίλλεται· ΔΙΣ γὰρ, οὗ γενικὴ ΔΙΟΣ· καὶ ΖΗΝ, καὶ ΖΑΝ, καὶ ΖΑΣ, καὶ ΖΗΣ παρὰ Φερεκύδῃ, καὶ Βοιωτικῶς ΖΕΥΣ, καὶ ΔΑΝ. Καὶ ὅτι τοῦ ΖΕΥΣ ἔστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ τὸν ΖΕΥΝ. "Priora habet Eustathius ex veteri Technico, quod liquet comparanti ejus commentar. in Il. A, p. =85, 49.: quod ultimum tradit a nominativo Ζεὺς accusativum Ζεῦν reperiri apud *Polycratem Sophistam*, levis error est nimium properantis. Est illud Ζεῦν *Æschrionis* Samii poetæ, cujus acres iambi in Polycratem Sophistam exstant apud *Athenæum* L. VIII, 335. D. quibus versibus introducitur *Philænis*, se auctorem negans turpis libelli, qui ferebatur sub ejus nomine: Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ—"

Valck. Schol. ad Act. D. Apost. xiv, 12. Conf. *Sext. Empiric.* p. 258. Cornut. de N. D. ii. Eur. Suppl. 532. "Οθενδ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, citavit *R. B.* ad Lucret. iii. 984. εἰς τὸ ζῆν *Toupius* in Suidam i, 234. conjecit. — "Recte quidem dicitur, εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνεῖσθαι [Œd. Col. 1530. 1621.] Sed non ex eo sequitur, recte etiam dici εἰς τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι. Deinde bona cum venia Vauvillerii, sive Parisinus Professor libentius audit, τὸ ζῆν pro iambo stare non potest. Pro σῶμ' lege φῶς, ut bene legit in Hel. 305. Musgr. πρὸς τὸ φῶς Soph. Stob. Grot. p. 509. εἰς τὸ φῶς Alexis Athenæi xi, 463. E. Mox ἀπελθεῖν Gataker. ad M. A. vii. 48. Recte." *R. P.* ad *Toup.* i, 234. et ad Eur. Suppl. 531=541. De locutione ἐν φάει vide *R. P.* Advss. pp. 230. 315. Valck. ad Ph. 1349. Soph. Ph. 1242. Quinetiam Xenoph. Memorab. iv, iii, 4. οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος ΦΑΝΟΣ ὢν corrigendum me monuit Vir præstantissimus. Plato Sympos. iii, 197. A. ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὗ μὲν ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλογίμος καὶ ΦΑΝΟΣ ἀπέβη; οὗ δ' ἂν Ἔρως μὴ ἐφάψηται, ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ; Memorab. iii, v. 1. καὶ τὰ ΣΚΟΤΕΙΝΑ καὶ τὰ ΦΑΝΑ—Athenæus xv, 700. A. Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβυ † λαβὼν τὸν φανὸν ἅψοις μοι λύχνον. ἅψεις MS. ὠβῦ—ὠκύ οὐκ ὠκὺς Schweighæuser ad l. et in Præf. xcv. Sed ὠκὺς scenæ Atticæ plane hospes est, ὠκὺ adverbii loco semel et iterum occurrit: repone; ἐν Ὕβρει ἢ Κονδύλῳ ex Casaubono; deinde, οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον; Vide Advss. p. 148, et *Tracts*, pp.

"Cetum *dicebant, quem nunc* zetum *dicunt.*" M. Capella iii, p. 57. CHΘON pro ZHΘON MS. Cantab.; Z enim litteram Σ de sua pristina sede detrudere solebat; Ζμικρὸς Eustath. ad Il. B, pp. 217. 228. *Zmyrnam* in Catullo J. Vossii p. 321. *Zmirna* M. Capella iii, 57. *Zmyrna* Cod. Cantab. *Zmilus*, vel potius *Zmilis* Plin. H. N. xxxvi, 13. *Zmaragdus* Lambin. ad Lucret. iv, 119. p. 357. et ad Horat. Serm. i, ii, 38.; Propert. ii, xiii. 43. Priscian. i, p. 564. et Ζάλα, Ζάμβυκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη, monente *T. H.* ad Lucian. i. 94. Sed hæc litterarum mutatio nil apud Juvenal. v, 45. vi, 277. et Sil. Ital. ii, 603. valet. "Z littera est una ex iis Græcis duabus, quas a priscis Latinis non adhibitas, Cicero queritur a suis æqualibus adhiberi." *Lagom.* ad Pogiani Epist. i, 193.—Diomedes ii, col. 420. nos docet dupli-

syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, ter-
minet, præterquam ante propria nomina quæ alio-
qui in versu stare non possent; cujusmodi sunt
Ζακυνθος Σκαμανδρος. Nam istam scripturam non
sollicito, quanquam ab Homeri manu potius fuisse
crediderim Σακυνθος, Καμανδρος†. Ac notatu quidem
90 dignum est Καμανδρος teste Clarkio in codice * Har-
leiano fere, si non semper, haberi. Illud utique,
Il. I. 38.

Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφι ανασσεις

enunciandum perinde venit ac si scribatur τες δαθεην, vel potius τεσδ αθεην; non uti plerique perperam faciunt, τη Ζαθεην. Similiter et istud 437. cujus vera potestas jam olim ignoratur,

cem esse X; ante quam inventam G et S, vel C et S veteres scriptitabant; ut *crucs crucis; ducs ducis; frugs frugis; nics* seu *nigs nivis**; antiqui tamen etiam *ninguis* dicebant, teste Priscian. VI, f. 69. Ald. = 724. Putsch.; vide Add. *regs regis; senecs senicis* Plautus protulit in Cistellaria. In Columna Duiliana ante ducentos annos, quam Cæsar consul fuit, exarata X visitur, at pro G semper C litera legitur. Ex voce CLASES patet id temporis consonantes nondum fuisse geminatas, quas post Ennium in scribendo duplicabant. S post X medio inter Duilii consulatum et Ciceronis ætatem scripta fuit: DEDUXSIT apud Gruter. p. 203. DEIXSISTIS p. 449, 12. DIXSERUNT p. 204. EXSIGATURVE—FAXSIT—MAXSUME p. 202. PROXSUMEIS 205, l. 509. 510. 512. In marmore *Elgeniano* ΥΠΕΔΕΧCATO. Etsi imperante Augusto, in verbis simplicibus S post X omitti vulgo cœperit; non defuere tamen postea qui antiquatum scribendi characterem obtruderent. In hac re perstringenda per *Norrisii* Cenotaph. Pis. multum me profecisse gratus profiteor.

† Vide supra pp. 6, 7.

* Ab νὶφς, νιφὸς, (νίφα λευκὴν Hesiod. Ἔργ. 533.) venit vox *nifs, nifis* = *nivs, nivis* = *nix, nivis*. *Heberden* apud *Markland*, p. 240. * Nugæ.

Εκ δε και αυτοι βαινον επι ῥηγμινι[42] θαλασσης,

efferendum est επιwρ hηγμινι. Pariter desideratur prosœdiæ scriptorum ακριβεια qui istas regulas tradidere: *Vocalis brevis ante duas consonantes positura longa est:* et: *Vocalis brevis ante mutam sequente liquida communis redditur.* Ex priore quidem, uti tulit fortuna, nihil quod sciam in pronunciando peccatum est: neminem utique audimus τηρπω pro τερπω efferentem; quod tamen fieri necesse esset, si regula vim obtineret. Verum ex altera jamdudum passim grassatur prava enunciandi consuetudo, qua scilicet in istis [Il. O, 443.],

Τοξον εχων εν χειρι παλιντονον ηδη ΦΑΡΕΤΡΗΝ,
Noctem hyememque ferens et inhorruit unda tenebris, [Æn. III, 195.]

φαρη-τρην et *tenē-bris* efferantur, cum φαρετρ-ην et *tenebr-is* oporteat. Revera ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior,
altera liquida; ita pro arbitrio comparari * potest, 91
ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur[43]. Nempe ista φαρετρην

42. "*Lege* ῥηγμινα—" *R. D. Cur. sec.* apud doctissimum Editorem.

43. "Est etiam in dividendis verbis observatio, mediam literam consonantem priori an sequenti syllabæ adjungas." Quintil. I, vii, . Æn. I, 336. *Virginibus mos est Tyriis gestare* pharetr-am, 323. *Succinctam* phare-tra *et maculosæ tegmine lyncis,* IV, 138. *Cui* pharetra *ex auro, crines nodantur in aurum,* Geo. IV, 290. *Quaque* pharetr-atæ *vicinia Persidis urget,* Æn. VI, 238. *Scrupea, tuta lacu nigro nemorumque* tenebr-is, Lucret. II. 136. *Trita solo: juvat* integr-os *accedere fontes.* Virg. Geo. IV, 514. Inte-grat, *et mæstis late loca questibus* implet. Sen. Herc. Fur. 995. *Cæteram prolem eruam, Omnesque* latebras. *que* omittit MS. Florentinus.

et *tenebris* in syllabas pro arbitrio secari possunt, ut mediæ sint vel *ρετρ* et *nebr*, ut in exemplis allatis; vel *ρε* et *ne*, ut in istis [Il. Θ. 323.]:

Ητοι ὁ μεν ΦΑΡΕ-ΤΡΗΣ εξειλετο πικρον οιστον·

[Geo. III. 401.]

Nocte premunt quod jam tene|bris *et sole cadente.*

Similiter *lacryma* pro arbitrio constituere licebit vel prima producta *lacr-yma*, ut apud Horat. Epist. I. 17. 60.

Lacr-yma *per sanctum juratus dicat Osirin:*

vel correpta *la-cryma*, uti apud Virg. Æn. II. 196.

Credita res captique dolis la-crymisque *coacti.*

Hujus autem vocis exempla eo potissimum consilio adduxi, ut litem quam de loco Virgiliano moverint interpretes, legendumne sit uti exhibuimus *lacrymisque coacti* an vero *coactis*, dirimere aggrediar. Plerisque adrisit *coacti*. Servius[44] vero ad locum *Coactis*] Ut Teren. *Quam oculos terendo misere vix vi expresserit*[45]. et Ascensius: *lacrymis coactis*

44. "*Servii* lectionem et interpretationem TYRWHITTUS putat confirmare *Juvenalem*, Sat. XIII. 133.—*Nemo dolorem Fingit in hoc casu, vestem diducere summam Contentus, vexare oculos humore* coacto. i. e. *vi expresso.*" Et *Servium* recte sequutus est *Heinsius*, *Heynii* judicio, qui *coactas lacrymas* defendere censet ipsam rerum rationem ac veritatem. *Burgessius.*

45. Æn. VII, 509. *Quadrifidam quercum* cuneis *ut forte* coactis *Scindebat*, Mallem, *Findebat*,—*Scindere* in luctu solenne est; Lucilius apud Nonium v. *Præficæ*, I. §. 340. *mercede quæ Conductæ flent alieno in funere Præficæ Multom, et capillos* scindunt, *et laniant genas.* Hor. Carm. I, xvii, 27. *Et* scindat *hærentem coronam Crinibus*, Æn. XII, 605. *Filia prima manu flavos Lavinia crines Et roseas* laniata *genas*;—Ovid. Trist. III, iii, 51. *Parce tamen lacerare genas; nec* scinde *capillos.* Qui autem lectionem vulgatam defendit, me repugnantem haud

i. e. *vi expressis*. Eos secutus eruditus Trappius posteriorem lectionem omnino amplectendam censet; contenditque non minus apte hic a Virgilio adhiberi *lacrymas coactas,* quam a Martiali *jussas,* * vel 92
a Terentio *expressas*. Verum nescivit cum suis magistris vir eruditus *lacrymas coactas* non jam eas dici, *quas quis vix vi expresserit,* sed sensu plane contrario, *quas invitus fuderit,* nec reprimere quantumvis conatus valuerit. Id quod ex isto Ovidii loco Metam. vi. 628. liquido constabit:

> Inviti*que oculi* lacrymis *maduere* coactis.

Non absimili usu apud Senecam habemus *verba coacta*. Œd. 523.

CR. *Tacere liceat. nulla*[46] *libertas minor*
A rege petitur. ŒD. *Sæpe vel lingua magis*
Regi atque regno muta libertas obest.
CR. *Ubi non licet tacere, quid cuiquam licet?*
ŒD. *Imperia solvit, qui tacet, jussus loqui.*
CR. Coacta verba *placidus accipias precor.*

Cæterum Callimachi editori fraudem, opinor, fecit, quod in *αο* terminatione poetica non jam verborum,

habebit. Ovid. Heroid. v, 45. *et nostros* vidisti *flentis ocellos* —lege, *pressisti:* sic ad Liviam, v. 34. Rem. Amor. 235. *Adspicis ut* prensos *urant juga prima juvencos?* *pressos* MS. Coll. SS. Trin. Cantab. Amor. i, ii, 14. *Detrectant* pressi *dum juga prima boves.* prensi *R. B.* Heroid. x, 10. *movi Thesea* pressuras *semisupina manus. prensuras R. B.* Met. vi, 556. *Luctantique loqui* compressam *forcipe linguam—comprensam R. B.* Horat. Serm. ii, ix, 64. *manus* pressare *an* prensare? Stat. Theb. iv, 492. *Nunc humeros, nunc ille* manus, *nunc vellera* pressat.

46. ulla *libertas minor A rege petitur?* R. B.; et infra paulo; "*Polymestori subita ira et dolore excandescenti* verba coacta *condonentur.*" *R. P.* Præl. p. 28.

sed genitivorum *α* perpetuo producatur. Sic Hom. Il. I. 75.

Μηνιν Απολλωνος ἑκατηβελετάο ἀνακτος.

Pag. ead. Virum eruditum ex Aristophane citantem videre est [Ran. 941.],

Εξηπατα μωρους λαβων παρα Φρυνιχῳ τραφεντας:

At quo consilio? nempe ut ostendat vocem *Φρυνιχος*
primam producere. At enimvero versus laudatus
93 * de syllabæ istius quantitate omnino tacet. Ecquis
enim inficias ibit in quinta versus iambici sede tribrachyn commode venire? Vera quidem est, quam præstare frustra aggressus est vir eruditus, syllabæ istius mensura, uti ex isto inter alia exempla liquet, Ran. 13.

Ειπερ ποιησω μηδεν ὡνπερ Φρῦνιχος.

Sed nec tamen æque infeliciter cessit viro erudito laudatus ex Aristophane locus ac cuidam Cl.[47] alter iste apud eundem Poetam, Nub. 58.

Δευρ ελθ ἱνα κλαῃς. Δια τι δη κλαυσομαι;

Ibi utique vir Cl. legendum conjecit *κεκλαυσομαι*, atque emendationem, quam voluit, firmari judicavit a versu 1438.

Ματην εμοι ΚΕΚΛΑΥΣΕΤΑΙ· *συ δ εγχανων τεθνηξει.*

Atqui locus hic viri Cl. conjecturam non jam firmat, nec vero de ea silet, sed repudiandam plane esse clamat. Quippe hic tam certum est quam quod certissimum, verbum *κεκλαυσεται* notione passiva adhiberi; quæ tamen si in altero loco *τῳ κεκλαυσομαι* tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Virum

47. *R. B.*; conf. *D. R.* ad Tim. p. 222.

porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox soloecismus, *συ τεθνηξει*; id quod perinde est ac si Latine dicas *tu morietur*[48]. * Futurum utique 94

48. *Brunckius* ad Acharn. 590. hanc interpretationem acriter explodit. At in Platonis Gorgia, p. 290. B. *τεθνήξει* MS. olim Regius; et Schol. in margine, Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη—quem laudat *Routhius* ad l. et Schol. Lugd. Bat. p. 109., *τεθνηξόμεναν* usurpat p. 44. Conf. p. 245, et *D. R.* ad Tim. p. 222. Anti-Att. p. 97. Ζήσει: Πλάτων πολιτείας ἕκτῳ, οὐ ζήσεται. Audi virum eruditissimum, *P. Elmsleium*, ad Acharn. 590. "*τεθνήσει* C. Rav. edd. *τεθνήξει* A. B. Brunckius. Illud diserte tuentur Schol. et Suidas in Τεθνήσῃ. Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288. indicavit Dawesius p. 96. [ed. B.] Utrobique mediam formam respuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. 320. D. legitur *τεθνήξεται*, ubi *τεθνήξει* diserte agnoscunt Scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in Τεθνήξεται. Apud Suidam in Ἐπέσειεν, Portus de suo mutavit *τεθνήξοντος* in *τεθνηξομένοις*, Kusterus vero veterem scripturam revocavit. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse *τεθνήξω*, recentiores *τεθνήξομαι*: *τεθνήξω* enim nimis Attice dictum videtur Luciano Solœcista p. 570. qui alteram formam Socratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutationem subiit futurum *ζήσω*, quod habet noster Plut. 263. et in fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de Rep. V. p. 660. D. et IX. p. 741. C. Recentiores *ζήσομαι* magno consensu. Ἑστήξω habent Eur. Iph. Aul. 675. noster Lys. 634. Thucyd. III. 37. 102. Xenoph. Anab. II. 4, 5. Plato Conviv. p. 1205. E. de Rep. IX. p. 738. E. Demosth. adv. Lept. p. 468. Ἑστήξεται recte legitur in senario Hegesippi, infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud Xenoph. Pæd. VI. 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, accedo Dawesio activam formam *τεθνήξω* apud nostrum ubique restituenti." Addere libet, quod *σὺ τεθνήξει*, *tu morieris*, pluribus scilicet post Brunckii tempora tantillum arriserit. Secundas profecto præsentis et futuri passivi indicativi personas ne Bentleius quidem, nedum

istud forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis exemplis: Acharn. 324.

Ως ΤΕΘΝΗΞΩΝ ισθι νυν γε. Δηξομ αρ[49] υμας εγω.

Æschyl. Agam. p. 215. V. ult. Edit. H. Steph. [1281.]

Ου μην ατιμοι γ εκ θεων ΤΕΘΝΗΞΟΜΕΝ.

Præferunt quidem editt.—Δηξομαι γ αρ υμας εγω; verum hoc pacto sextam trochaici sedem creticus dehonestat. Jamdudum autem est quod Nub 58. sic emendandum conjeci,

Δευρ ελθ ινα κλαης. Δια τι ΔΗΤΑ κλαυσομαι[50];

Dawesius nos in ει constanter, non in η, terminare docuit. In Diphili fragmento apud Polluc. x, 12. "ἐκδραμεῖ Atticum pro ἐκδραμῇ" refingit; ep. ad *T. H.* p. 91=292=63. Phil. Lips. in Clericum; ad Philemonis Fr. cccvi. οἴει intactum relinquit; et ad Menandri Fr. clxx. Ionicum κατόψεαι pro κατόψει perstringit. Aristoph. Lys. 600. ὥριόν ἐστιν· σόρον ὠνήσει. "id est, ὠνήσῃ *emes*"—emendat Vir præstantissimus; et Vesp. 526. φανείσῃ ed. 2. Bas., qua usus est, φανήσῃ *Scaliger*, φανήσει Attice, ut 331. l. ult. (v. 601.), legendum monuerat *R. B.* Sed ad Philemon. apud Athen. xiii, 595. C. Βασίλισσ' ἔσῃ—correxit; et ad Menandri fr. clxxxiv. προσποιεῖ, *fingis*, quod pisce sanius, in προσποιῇ mutare satagit. Clericus προσποιεῖ in προσποιεῖς ob eam causam, qua καταιτιᾷ in καταιτιᾷς, clxi. corrupit. Posidippus apud Athen. ix, 376. F. Ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον. Lege, Ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον conf. p. 416. E., et Soph. Phil. 96. *R. P.* Advss. p. 110. Cod. MS. olim Clarkianus Platonis ει pro η fidenter exhibet; et Prisciani editiones vetustæ satis constanter. In Plato. Gorg. 291. G. μορμολύττει Timæi Lexicon præbet.

49. δήξομαι χ' ὑμᾶς—vel δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ. *R. B.* δήξομ' ὑμᾶς ἄρ' ἐγώ. Cod. Rav.

50. Δεῦρ' ἴθ' præbent quoque cod. Borgianus et Suidas: et — δὴ 'γὼ κλ. vel κλαῦσαί με δεῖ immo κεκλαύσομαι tentaverat *R. B.* Sed *R. D.* emendationem extra omnem dubitationis aleam posuerunt Codd. Rav. et Barocc. 127. Eur. Herc. Fur. 1146. Οἴμοι, τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς; τί ΔΗΤΑ optime *Schæferus* et *Hermannus* ad l. Eur. Ph. 746. τί δῆτα δράσω; et 752.

Atque hanc quidem lectionem in MS. Baroc. N°. 127. repræsentari nuper cognovi. Cæterum virum Cl. quod attinet, plura de eo dicendi aliam aliquando occasionem suppeditabunt ipsius in Aristophanem, Menandrum et Philemona Emendationes [51].

Erravit porro editor eruditus de syllabica quantitate vocis *paracletus*. Monet utique αμετρον istius,

Spirat de patrio corde paracletum [52],

51. Vide Append. p. 21. * "Intercidisse vero *Dawesii* scripta, quæ hic et alias subindicantur, (nequicquam certe de iis quæro) in *Menandrum* et alios Poetas Atticos, maxime est dolendum." *Burgessius* ad l. Alibi vero hujus desiderii causam satis probabilem reddit humanissimus ille Editor: "Nonnulli alii libri MSSi conservantur in κειμηλιοις Askewii, του μακαριτου, qui Dawesii librariam supellectilem pretio redemit." Præf. iv. — Quam auctoritatem apud æquales obtinuerit hic Æschyli promissor, satis superque patet: "Is porro [Askeus] an Æschylum adhuc edere cogitet, non comperi; satis persuasum habeo nunquam editurum." *Musgrav.* J. A. Ernesti apud Tittmann. p. 58.—"To be plain with you, I do not think his" (Dr. A.'s) "collection a matter of much consequence—his own remarks, I am certain"— *Dr. Barnard* to Mr. *T. Warton*, p. 331.; vide Præf.

52. Prudentii Cathem. v, 160. *paraclitum* N. Heinsius; sed ex usu sermonis apud Christianos *Paracletus* plerumque comparet; vide τὸν πάνυ Pearsonum ad Symb. art. viii. Nimirum "in nominibus cæterisque orationis partibus sua cujusque linguæ certa ratio, ac propria ac recepta consuetudo est." "Apud Latinos *Forceps* et *Princeps* in casibus obliquis *forcipis*, *principis*; quia *forcepis* et *princepis* linguæ natura non ferebat." *Bernardo R. B.* p. 160. In vocibus *barbaris*, h. e. *peregrinis*, veteres Latini citra reprehensionem unam aut plures subinde litteras immutarunt. "*Phrenesim* scio Græce dici φρενῖτιν, sed in omnibus cujusque generis latinis veteribus libris scriptum video *phrenesim* et *phreneticus*, non *phreniticus*. Et tamen olim quidam plane *phreneticus*, sive, ut ipse dici malebat, *phreniticus*, cum quendam Varronis versum ita edidissem, ut repereram, *Phrenetici, septem*

trionum filii. clamabat, omnes qui ita scriberent, et Græci et Latini sermonis imperitos esse." —*Muret.* ad Senec. de ira, p. 277. *ed. Rom.* = Opp. III, 98. Parcius syllabas longas in linguam Latinam migrantes corripere ausi sunt, ut Horat. Carm. I. xxiii, 4. Parcissime in propriis hominum et locorum nominibus in Latium translatis ex usu sermonis quantitatem violarunt. Fuerunt autem, teste Quintiliano, qui potentiorem facere linguam Latinam studebant, nec alienis egere institutis fatebantur. Inde *Bistones* et *Edonis* media syllaba correpta pronunciarunt, quia primam ictu notatam efferre solenne fuit; Hor. Carm. I, XXV. II. III, XXV, 9. *R. B.*; Lucan. Pharsal. I, 675. VI, 126. Sib. Ital. IV, 778. VII, 386. 523. conf. *R. B.* ad Hor. Carm .II, xvii, 14. Οψιγονοι, notante SCALIGERO ad Auson. lib. II, xxi., licentiæ Romuli nepotibus indignæ indulgebant, et "in iisdem Græcis nominibus non quantitatem, sed accentum spectabant. Quia, ut etiam notat *Servius* in libello de accentibus, Latini eundem accentum, quem Græci habent, efferunt in Græcis nominibus. Verbi gratia, quia Græcis vox hæc εἴδωλα habet accentum in prima, Latini quoque eodem accentu extulere, *ídola.* Quæ quidem vox semper est dactylus apud *Prudentium.* [A. 186. *Ecquis in idolio recubans inter sacra mille,* S. 79. Idolium *semper feliciter, et pede dextro,*] Græcis dicitur Εὐριπίδης· eodem accentu Latini semper extulerunt. Propterea penultimam producit *Sidonius,* non quantitatem, sed accentum Latinum" [Græcum] "secutus. [Carm. IX, 235.] *Orchestram quatit alter* Euripidis. Item Græci dicunt Μαρσύας. Propterea secundam producit idem [Carm. XIII, 38.] Marsy*æque timet manum ac rudentem.* Iidem Græci pronunciant Ἄρατος, nomen ejus, qui scripsit Φαινόμενα. *Sidonius* contra veterum Latinorum morem, qui mediam semper produxerunt, corripit: [Carm. XXIII, 111.]. *Non hic, si voluit, vacante cura, Quis sit sideribus notare cursus, Diversas* Arato *vias cucurrit.* Denique inspice totum *Sidonium,* totum *Prudentium,* et alios; invenies semper eos non syllabas Græcas, sed accentum Græcorum esse secutos. Sic *Ausonius* in voce τρίγωνος facit; quia accentus non est in media, quæ longa est, propterea eam corripit. Edyl. IV, 47. *Per totidem partes* trigonorum *regula currit.* Edyl. XII, 20. *Fulgur* tetragono *aspectus vitale coruscat.* [*trigōna* Manil. II, 276. 299. 304, etc.] Quis audebit dicere *Ausonium* ignoratione literarum Græcarum hoc commisisse?

auctorem bis in una illa voce peccasse. In tertia quidem syllaba peccavit, sed in secunda non item: quippe ea non secus produci potest ac prima *του lacryma,* vel secunda *του tenebræ.*

Pag. XVIII. De verbis Θουκυδιδης Ολορου[53] me-

Nemo sanus quidem, ut puto. Sed iis temporibus stulte videbatur non ibi producere syllabam, ubi accentus esset, quia is est mos linguæ Latinæ. Adeo ut *Plautus* in hoc secutus sit judicium vulgi: quia non cum doctis, sed cum plebe sibi rem esse videret. Nam semper apud illum *Phædromus* est dactylus, quia Græce Φαίδρωμος. [Curcul. I, i, 2, 24. etc.] Item quia Φίλιππος dicitur accentu in prima, eodem modo mediam corripit. [Mil. Glor. IV, iii, 69—] Et nunquam aliter invenies apud *Plautum,* quin mediam in nomine *Philippus* corripuerit. Quod mirum est in positione. Sed quærenti caussam accentum semper prætexet." Mori obtemperans hac prava scribendi norma *versus suos politicos* inquinavit, et omnem rhythmi gratiam misere trucidavit *Io. Tzetzes. Prudentius* Cathem. V, 89. *Cui jejuna* eremi *saxa loquacibus Exundant scatebris,* Ps. 371. *Excidit ergo animis* eremi *sitis, excidit ille* S. II, 478. *Nec* mathesis *præscripto aliquo pia vota repellit* 893. *Involvit* mathesi, *magicas impellit in artes* Callim. Epigr. XXXIX. apud *R. B. Grævio* Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν, Ἔθηκε· Τῇ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Σάραπι· τοὺς δ' ὀϊστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται. Martial. IX, XXX, 6. *Vincebat nec quæ turba* Serapin *amat*—Sed Martian. Capell. II. p. 43. *te* Serapim *Nilus, Memphis veneratur* Osirim. *Serap:: in* in MS. Cantabrigiensi 500 annorum; Prudent. S. II, 531. *Nil potuit* Serapis *Deus, et latrator Anubis. Milton.* P. A. I, 719. *to enshrine Belus or* Serapis *their gods, or seat Their kings,* Mart. Capella II, p. 43. *Ammon et arentis Libyes, ac Biblius* Adon. Licentiam in modo prioris syllabæ vidit Grotius. Propert. II, X, 55. *Adonem* ed. pr. et nonnulli codices. Sed ea scriptura repudiatur, quia *Adon* non nisi seriori ævo dictus est. Milton. l. c. 450. *While smooth* Adonis *from his native rock. Aonius* apud veteres poetas; Statius vero Theb. VIII, 475. *sic* Aona *saxo, Ense Pholum,*—Ita etiam Augusti sæculo nemo *Cypris,* omnes dixerunt *Cypria.* Vid. *Santen.* ad Hieron. Balb. p. .

53. Ορολου, in erratis subla-

minit vir eruditus tanquam versus pentametri fini
95 * accommodatis. Atque ita quidem in nescio qua epigrammatum[54] congerie verba ista adhibita, ni ludit me memoria, aliquando vidi. Verum istud ab homine imperito factum esse mihi persuasum sedet. Quippe si vocis Θουκυδιδης analogiam spectes, a θεος et κυδος, quod priorem semper producit, formari facile videbis. Syllaba utique Θου crasi Atticis sollemni[55] Ionico θεο æquipollet, non secus atque in Θουφραστος et Θουφανης. Cum analogia conspirat Aristophanis auctoritas, Acharn. 703.

Τῳ γαρ εικος ανδρα κυφον, ἡλικον Θουκῡδιδην.

708. Ος μα την Δημητρ εκεινος ἡνικ ην Θουκῡδιδης.

Vesp. 941. Ὅπερ ποτε φευγων επαθε και Θουκῡδιδης.

Monet in Thucydidis vita Marcellinus [p. 9. ed. Duker.] sepulchrali illius columnæ primitus unice inscriptum fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ʽΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ, postea vero a nescio quo adjectum ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ. Hujus opinor additamenti auctor versum se heroicum complevisse arbitratus est, non minus fortasse beatus quam absoluta Homerus Viliade. At quo judicio id factum fuerit, ex ea quam exhibuimus analogia et exemplis abunde constat.

tum, *T. Bentleii* erat in Præf. ad Callim. P. xvii.

54. Anthol. H. St. I. p. 66. = An. Gr. III, 265. Θουκυδίδην Ὀλόρου Κεκροπίδην τὸ γένος. IV. p. 376 = III, 125. Thomas Scholasticus Σεῖο πόνους φιλέω, Δημόσθενες, εἰμὶ δὲ λίην Καὶ φιλαριστείδης, καὶ φιλοθουκυδίδης. V. p. 396 = II, 470. Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἐὸν νόον, ἣν δὲ νοῆσαι Vide *R. P. Tracts* p. 50.

55. Vide supra p. 108. Æschyl. Septheb. 653. Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,—et ibid. col. 1. insere, Θευδᾶς Act. D. Apost. v, 36. et νευμηνίᾳ e Monum. Teio VI.

A Callimachi editore ad ipsum nunc Callima-
chum transeamus. Callimachum inquam: nam de
hymnorum Poetæ illius nomine cohonestatorum
auctore seu potius auctoribus, quid sentiamus,
* hodie tacebimus; cras fortassis re accuratius 96
perpensa exposituri †.

Hymn. in Jov. 55. *Καλα μεν ηεξευ, καλα δ' ετραφες, ουρανιε Ζευ*] Hac de Scriptura non esse dubitandum quin germana sit judicium tulit H. Stephanus: "Exemplo enim (inquit) Homeri *ετραφες* pro *ετρα-* "*φης* dicere sibi permisit Callimachus. Extat "autem apud illum hic illius aoristi usus in cata- "logo navium,

"*Τληπολεμος δ' επει ουν τραφ ενι μεγαρῳ ευπηκτῳ.*

"Ubi tamen apud brevium scholiorum auctorem "legitur *τραφη*. sed ita legendo scribendum esset "*εν*, non *ενι*, hoc modo:

"*Τληπολεμος δ' επει ουν τραφη εν μεγαρῳ ευπηκτῳ.*"

At enim quid est, obsecro, quod quempiam absterrere debeat, quo minus ita scribendum statuat? Jure profecto videntur Barnesius et Clarkius hanc lectionem in contextum recepisse: quæ tamen si vera sit, evanescat necesse est Homeri auctoritas ad vindicandum *του ετραφες* pro *ετραφης* usum laudata.

Ad locum porro Callimachi illustrissimus Span-
hemius "Notandum (inquit) hic *ετραφες* passive
"positum, sicut monuit, cui elegantem hujus Poetæ
"editionem aliaque insuper debemus, rari exempli
"suique sexus eruditissima * Tan. Fabri filia. 97
"Addam Atticis id solemne; activum nempe pro
"passivo usurpare. sicut observant Schol. ad Eu-

† Vid. Append. p. 21 *.

"rip. Med. v. 320. Φυλασσειν αντι του φυλαχθηναι. "ενεργητικον αντι παθητικον. τουτο δε εθος ὡς επι "το πλειστον τοις Αττικοις. Cujusmodi et vicissim "passivorum pro activis obvia apud Æschylum "aliosque Tragicos et Aristophanem exempla," Atqui principio cum recentiorem istum Scholiasten tum virum præstantissimum fefellit vera loci Euripidei scriptura; quam tamen alter Scholiastes conservavit. Apud eum utique legimus Ρᾳων εστι ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ (φησιν) οξυθυμος ανηρ, ὡσαυτως δε και γυνη. Φανεροι γαρ &c. Hinc colligo codicem, quo usus est quisquis hæc scripserit, sic repræsentasse,

> Ανηρ γαρ οξυθυμος, ὡς δ' αυτως γυνη,
> Ρᾳων ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ η σιωπηλος σοφος [56].

56. ὀξύθυμον *Scaliger*; Lex. Sangerm. p. 412. αὔτως—ῥάων φυλάσσειν—ὁ δὲ νοῦς: ῥᾷον ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆς τὴν ὀργήν. Vide Muret. III, 546. "Alexis ἐν Παρασίτῳ apud Athen. x. 421. E. Δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον Εἰς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι.—Amphis in Πλάνῳ apud eundem VI, 224. E. —ἔκυψεν, ὥσπερ Τήλεφος, Πρῶτον σιωπῇ· καὶ δικαίως τοῦτό γε· Ἅπαντες ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ. Mos scilicet erat cædis alicujus reum *mutum* restare, donec sacris quibusdam expiatoriis lustraretur. Æschyl. Eum. 447. Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ." TYRWHITT. ad Aristot. Poet. §. XLIV. ΣΟΦΟΣ MS. C. C. C. Oxon. [et MS. Harl.] ut discimus ex *Burgessii* Appendice—*R. P.* ad Toup. p. 439. et apud *Gaisford*. ad Hephæst. p. 99. Med. 300. Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ, curis secundis in ἔπη mutasse videtur. Helen. 520. Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος, Sophocles apud Athen. x. 433. E. Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. μὴ πιεῖν edd. et uterque codex. Aristoph. Nub. 1399. λόγων in margine exemplaris sui suppleverat *R. B.*

Præstandum autem in me recipio verbi vulgati *φυλασσειν, Αττικωτερως φυλαττειν,* eam nusquam esse apud scriptores Atticos significationem quæ huic loco unica conveniat, nempe *cavere;* hanc vero medii *φυλαττεσθαι* esse propriam. Illud longe alio sensu denotat *servare, observare, custodire,* vel simile. Utriusque autem formæ pauca subjiciam exempla: Aristoph. Equ. 497.—*και σε* ΦΥΛΑΤΤΟΙ *Ζευς αγοραιος*—*et te* servet *Jupiter.* Vesp. 357.
* *Κουδεις μ* ΕΦΥΛΑΤΤΕΝ [l. ΕΦΥΛΑΤΤ.[57]] *αλλ* 98
εξην μοι Et nemo me custodiebat. Thesm. 659.—*τουτονι* ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ *καλως*—*hunc* custodite. 770. ΦΥΛΑΞΟΝ *αυτον, eum* custodi. Acharn. 256.

Προβαινε, καν τῳ χλῳ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ σφοδρα. —*in turba* cave *sedulo.* Eccles. 764.

Epigramma apud Athen. II, 39. C. *Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει τάχυς ἵππος ἀοιδῷ· Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις·* alii, *Ὕδωρ δὲ πίνων καλὸν οὐ τέκοις ἔπος· R. B.* ad Hor. Epist. XIX, 10. Reiskius, p. . An. Gr. I, 417. *οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.* hinc Aristarchus noster, *πίνε, κοὐδὲν ἂν τέκοις σοφόν.* De discrimine formarum *φύλασσειν,* et *φυλάσσεσθαι* apud Atticos recte statuit *R. D.*; Il. Γ, 408. *καί Ϝε φύλασσε* Œd. Col. 21. *κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε* (l. *κἀκφύλασσε*) *τὸν τυφλόν.* — 285. *ῥύου με κἀκφύλασσε* — Eur. Suppl. . *Ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.* Xenoph. Anab. II, 169. *φυλακὰς φυλάξειν* — Ibid. 151. *φυλασσόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλασσόμεθα*—163. *ἐξῆλθον τῶν Ἑλλήνων φυλασσόμενοι,* Æschyl. P. V. 713. *οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή.* Soph. Ph. 455. *καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι* — Æschyl. Choeph. 922. *Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.* Xenoph. Memorab. IV, vii, 8. *καὶ τούτων δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐκέλευε φυλάσσεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν.* Hor. Carm. III, viii, 25. *Negligens, ne qua populus laboret Parte, privatim nimium* CAVERE,—.

57. *ἐφύλαττ'* sic bini codices apud Brunckium ad l.; conf. ad *R. D.* p. 254.

Συ δ ου καταθειναι διανοει; ΦΕΙ. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,
Πριν αν γ ιδω το πληθος ὁτι βουλευεται.

Tan. Fabro interprete : *Tu vero deponere bona in commune non paras ?* PHI. *Id ego* cavebo *priusquam viderim quid consilii capiat populus.*

826. ——————Ας γ εγω ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,
Νη τον Ποσειδω, μη κατουρησωσι μου.

eodem interprete : *Quæ ne me commeiant,* cavebo *sedulo.* Porro autem constructionem, quam suggerit Scholiastes, Ρᾳων φυλαχθηναι, Attici reformidabant. Ii hujusmodi adjectivis verba subjiciebant notionis non nisi vel activæ vel neutrius. Ipsius Med. v. 316 [=317. R. P.]

Λεγεις ΑΚΟΥΕΙΝ[58] ΜΑΛΘΑΚ—

675. (673.) ΣΟΦΩΤΕΡ η κατ ανδρα ΣΥΜΒΑΛΕΙΝ επη.

Soph. Œd. Tyr. 689. (674.)——αἱ δε τοιαυται φυσεις
Αυταις δικαιως εισιν ΑΛΓΙΣΤΑΙ ΦΕΡΕΙΝ.

Æsch. pag. 19. l. 7. edit. H. Steph. (P. V. 238.)
ΠΑΣΧΕΙΝ μεν ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ, ΟΙΚΤΡΑΙΣΙΝ δ ΙΔΕΙΝ.

99 * pag. 185. l. 4 (Agam. 267.).
Πευσῃ δε χαρμα ΜΕΙΖΟΝ ελπιδος ΚΛΥΕΙΝ.

58. ἀκοῦσαι editiones "ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.—" *R. P.* ad l. Æschyl. Choeph. 5. κλύειν, ἀκοῦσαι. * * Contra *Schrader.* Præf. ad Emendat. P. xii. citat auctorem de Lapidibus 394. εὖτε με παῖδ' ἐδίδασκεν 'Αερσέκομης ἀγορεῦσαι —sed P. xiv. recte, ἀγορεύειν. Soph. apud Cic. ad Attic. ii, 7. κἂν ὑπὸ στέγῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος φρενί. Lege, κἂν ὑπὸ στέγῃ Πυκνᾶς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. quod crebrius imitatus est Tibullus, semel *Miltonus.* Quod de Iliade Ω ingessit, præcipiti consilio conscribillavit *R. D.* Amplissimus vero campus aperitur, in quem libentissime discurrere et quodam jure luxuriari possem ; sed in his adnotatiunculis sunt quædam veluti repagula, quæ me longius progredientem quasi cingulo coercent.

Quinetiam τῳ Ρᾳων φυλαττεσθαι plane gemellum apud Homerum legimus Vil. xxiv [243.]. modo liber iste ab Homero fuerit:

> ΡΗ'ΙΤΕΡΟΙ γαρ μαλλον Αχαίοισιν δη εσεσθε
> Κεινου τεθνειωτος ΕΝΑΙΡΕΜΕΝ—

Similiter xii. 53.—ουτε ΠΕΡΗΣΑΙ ΡΗ'ΙΔΙΗ et 63. —ΑΡΓΑΛΕΗ ΠΕΡΑ'ΕΙΝ[59]—Sed ut φυλαττειν valeat *cavere,* et Græce insuper dicatur cum Ρᾳων φυλαττειν tum Ρᾳων Φυλαχθηναι: inferrine exinde jure poterit Græcis licuisse quavis occasione ac modo utcunque dissimili verbum activum pro passivo adhibere? Quod tamen si legitime inferri nequeat, ad irritum cadat necesse est quod attulit præstantissimus Spanhemius. Hoc autem ex nostra Anglorum loquendi ratione haud incommode illustrari poterit. Nos utique utroque modo loquimur, *easier to guard against,* et, *easier to be guarded against:* at quis tamen dicet licere cuipiam Anglo activum *thou educatedst* usurpare pro passivo *thou wast educated?*

Edidit quidem Barnesius Vil. xxi. 2179.

> Ως μ οφελ[60] Εκτωρ κτειναι, ὁς ενθαδε γ ετραφ αριστος.

59. περάαν editiones; sed non idcirco probum. Odyss. Ξ, 297. O, 427. Il. Φ, 454. Hesiod. Ἔργ. 735. ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ Ποσσὶ περᾷν, ex Homero Theognis 427. πύλας 'Αΐδαο περῆσαι, 902. εἰς 'Αΐδαο περᾷν. Theocr. Adoniaz. 44. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κάκον;

60. ὡς ὄφελ' unus MS. Harleianus; ὥς μ' ὤφελ' in schol. Townl. ἐνθάδε τέτραφ' MSS. Coll. Benedict. Schol. Ven. et alter Harl.; τέτραθ' communi lapsu tertius Harleianus, et inter lineas ἐτράφη. ἐνθάδέ γ' ἔτραφ' Cod. Ven. et quartus Harl. ἐνθάδ' ἔτραφ' quintus Harl. et Cod. Townl. cujus Schol. τέτραφ'. ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει:—*R. D.* trans-

Qui etiam ad locum "Ita quidem inquit MS. "Mori. longe optime. quare τετραφ αριστος ad
100 "* varias lectiones relegare malim." Idem tamen ad alterum Homeri locum in catalogo navium [661.]: "τραφη εν] Ita lego pro corrupto τραφ ενι." Agnosce hominis, si cujus alius, suavissimi constantiam: τραφ eliminavit, quia corruptum est; ετραφ substituit, quia optima est lectio. Quod ad vulgatam lectionem attinet, cum verbum τετραφα nusquam alias reperiatur, equidem ei facile prætulerim—ὁς ετραφη ενθαδ αριστος.

Quid ergo, inquies, de Callimachi loco tandem statuendum? Is vero levissima mutatione sic emendari poterit:

Καλα μεν ηεξεν: καλα δ ετρεφεν[61], ουρανιε Ζευ.

positio verisimillima mihi videtur. ΟΔ. Κ, 417.—ἵνα τ' ἐτραφεν—edd. τέτραφεν γρ. ἵν' ἔτραφον MS. Harl. Lege, ἵνα τε τράφεν,—ἔτραφε Il. Φ, 279. ἐτραφέτην Il. Ε, 555. ἐτράφεμεν Il. Ψ, 84. τράφε Il. Β, 661. τράφη Γ, 201. Λ, 222. τραφέμεν Odyss. Γ, 28. Il. Η, 199. Σ, 436.

61. ετρεφεν,] Lege, ἔδραμες, vel ἀνά τ' ἔδραμες, vel, καὶ ἀνέδραμες. *Toupius.* in exemplari suo D. R. Ep. Cr. ed. pr. "Ultima emendatio poëta Alexandrino digna; at medicina fit mortuo; videor mihi Christiani hominis manum suborari;—sed *fallit te incautum pietas tua;* versum enim putidissimum tanquam adulternum notaverat *D. R.* Ep. Cr. p. 132. quem a verbis D. Lucæ I, 80. in pedes coactis multum nitendo edolaverat." Conf. Act. D. Apost. XIX, 9. Sed hic versus cum sequenti conjunctus perpulcram climacem quibusdam constituere videatur: nil admirari nos jubet Horatius; et non is sum ut hunc poeseos gustum convellere aggrederer: si Æschylum et Callimachum hac in re comparemus, hunc, credo, palmam a tragœdiæ parente sub judicibus æquis non omnino reportare posse, mihi saltim innuere licebit: Septheb. 661. 'Αλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,

Atque hoc quidem pacto rotundior etiam effici videtur sententia, quod *ετρεφευ* (vel si malis *ετρεφε*, h. e. *ετρεφεο*) ejusdem sit et vocis et temporis cum præcedente *ηεξευ* *Pulchre quidem* crescebas *pulchreque* educabaris.

V. 87. *Εσπεριος κεινος γε τελει, τα κεν ηοι νοησῃ.*] Quam frustra sint ii qui diphthongum sequente consona corripi[62] posse volunt, — satis docuerunt

Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος—Theogon. 492. *Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα Ηὔξατο τοῖο ἄνακτος* Mœro apud Athen. XI, 491. *ὁ δ' ἀέξατο πᾶσι μέλεσσι·* Atqui operam oleumque perdidit. Vide præf. ad *D. R.* opuscula, xlii. conf. *R. P.* Advss. p. 228. *Tracts*, p. . De formis *τράπω, τράφω, τράχω* inaudita narrat *Boeckius* ad Pind. Pyth. IV, 115. et, mirabile dictu, peregrinam *τρέφοιν* tanquam Euripideam laudat apud Etym. Mag. v. *τρέφειν.* *Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.* Male *Valckenaer.* *ἐκτρέφων.* *'τρεφον* *R. P.* Advss. p. 277. Si hunc aureum libellum p. 303. inspexisset, non Epicharmum apud Stob. Serm. XXXVIII, p. 222=151. Grot. gravius afflixisset in notis ad Pind. Pyth. I. 92. *Τίς δέ* ΚΑΛΩΙΗ *γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος*; " Pollux x, 72. in Epicharmi senario ferri non potest *δηλοίμην*; requiritur vi metri vel *δηλοῖ μὲν*, vel *δηλοῖμεν*, vel fortasse *Οὐτ' ἐν καδῳ δὴ λῷμεν, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.* *λῷμεν*, *volumus*, ut *λῇς*, *vis*, *λῷντι*, *volunt*, *Δωρικῶς*. Aristoph. Lys. 980. *λῶ τι μυσίξαι νέον"* RICARDUS BENTLEIUS T. H. p. = p. 299. Conf. *T. H.* ad Hesych. v. *Μυσίδδειν*, *Valck.* ad Röver. P. LXXII.

62. Ad. l., quos attigi in *Gent. Mag.* (*Oct.* vel *Nov.* 1797). Vide infra ad *R. D.* p. 269. De iambo Philippi Melancthonis *Marklandus*; " mallem *τῶν συγγενῶν δὲ δάκρυ' αἰδεῖσθαι χρεών*, quam *τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυα χρεών*, correpta, ut Ille [Reiskius] ultima syllaba in *αἰδεῖσθαι* ante consonam: quod in Iambo Tragico factum nunquam vidi ne ante Vocalem quidem." ad Suppl. 263.; hæc in editione secunda nusquam comparent; utinam delenda censuisset quæ ad v. 42. monet: " Scio in Anapæstis syllabam AI ante vocalem [aliquando ed. 2.] corripi posse;"

viri doctissimi Stephanus et Bentleius. Quorum ille geminam conjecturam suggessit—τελει ηοι τα νοησῃ: et Εσπεριος γε τελει τα περ ηοιος κε νοησῃ· priorem autem magis probat. At enim prior ista non uno nomine improbanda venit: primo utique diph-
101 * thongus in fine verbi τελει sequente vocali syllabæ longæ partes minus recte sustinet: deinde voculam κε sermonis ratio abesse non patitur. Altera à vulgata lectione nimium discedit. Tan. Fabri conjecturæ τα κεν ηοι νωσῃ adstipulatus est Cl. Bentleius. Ad quam etiam firmandam doctissimi patris filia doctissima laudavit istud (uti hodie volunt) Theocriti Idyll. xxv (263).

Τον μεν εγων οδυναισι παραφρονεοντα βαρειαις
ΝΩΣΑΜΕΝΟΣ—

Verbum autem νωσαμενος Callimacho tribuit Suidas; quod tamen in hodiernis quas vocant Callimachi reliquiis nusquam comparet; ut merito dubitari possit annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum auctorem præfert, Suidæ temporibus sub Callimachi[63] nomine circumferretur. Et pari qui-

quam usquam a Sophocle fieri strenue pernegat *Valckenaerius*; quem vide supra p. 121. Æschyl. Suppl. 265. Χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα † μήνη καὶ δάκη. μηνεῖται ᾄκῃ Med. Ald. Rob. unde legendum μηνίτη δάκη R. P. Quamvis Aratum non magni facio, non tamen omnia metri vitia ipsi Arato imputanda censeo: Phænom. 573. Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη. ἴδοιο restituit Schrader Pr. ad Emendat. P. xviii. Æn. iii, 211. Insulæ Ionio *in magno quas dira Celæno* —"diphthongus *æ*, sequente vocali, nusquam corripitur, nec corripi potest." *Idem* Emendat. pp. 3. 65.

63. ὀδύνῃσι duo codices Flor. et Vat. 4. 10. apud *Gaisford.* ὀδύνεισι Junt. 1540. παραιφρονέοντα Vat. 10. apud eundem et ed. Junt. 1518. Hesychius Νωσάμενος. κατανοήσας. Suidas Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ

dem jure utrivis tribui poterit; quod utique a nebulone aliquo Græcæ neque linguæ nec prosœdiæ sciente scriptum esse confirmare ausim. Elegantiarum autem ibi conspiciendarum palmariam istam libet describere V. 163.

Ωσει περ[64] σφετερῃσιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι

Nempe vocem σφετερῃσιν pro εμῃσιν usurpatam hic videmus, uti et ὡσει, quod est ὡς ει, valetque *quasi, tanquam si, ac si,* pro smplici ὡς, *sicut:* quorum utrumque nemo non Græcorum reformidasset. * Laudat autem porro Cl. Bentleius ex Herodoto 102
εννωσας, εννωσαντα, et εννενωκασι. Atqui Herodotum scriptorem Ionicum verborum εννοησας &c. formam istum in modum immutasse, cum in iis ne Attici

Καλλιμάχῳ (Fragm. CCCXLV.) 'Ωσάμενος Vat. 4. Idyllion totum, ut ex Homericis dictionibus maxime conflatum, et Theocrito indignum abjudicavit *Valckenaerius* tam ad I. quam in Ep. ad Röver. XIX., ad Il. x, 402. et ad Eur. Ph. 648.; aliter vero sentit *Hermannus* ad Orphica pp. 691, 2. 699—701. 726. 758.; et Eustathio, qui Syracosium perraro respicit, hoc carmen bis terve meminisse placuit.

64. 'Ως εἴπερ 10. C. apud G. et Cod. Vat. apud *Warton* II. p. 388., qui ἄκουσα, "Ωσπερ ἐγὼ tentavit; ὡς ἧπερ σφ. *qua ratione* conjecit *Burgessius;* vir sagacissimus et de me optime promeritus, *Thomas Briggs,* legit, μῦθον ἀκούσας 'Ωσείπερ, σφετερῃσιν—: fortasse litterarum vestigiis propius inhærens, ἀκοῦσας, ΟΙΟΝ περ σφ. cui leviter astipulatur Moschus II, 70, 71. 'Αγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα, Οἵα περ εν Χαρίτεσσι διέπρεπεν 'Αφρογένεια. Et σφετέρῃσιν pro ἐμῇσιν, quod nauci est, corroborat idem vir amicissimus ex Id. XXII, 67. Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. *R. D.* mendosis tantummodo locis aut negligentius perpensis nixus, totum hoc Idyllion tanquam subdititium dictitavit. "*Hoc critici modestiam minime sapit, ut gravius corrupta protinus eliminanda censeat. Quantus labor impensus est, ut deperdita in lucem retrahamus! nos inventa denuo rejiciemus?*"

quidem crasin adhibuerint; nemo unquam mihi persuaserit[65]. Contra lectionem *ηοι νωση* accedit insuper quod versum spondaicum vox disyllaba sine exemplo (si corrigenda et spuria eaque perpauca excipias) hoc pacto terminet. Huic quidem in-

65. Quid ergo *τῷ βώσας, ἀμβώσας, βωθήσας,* ex *βοήσας, βοηθήσας* progenitis fiet? *Wesseling.* dissert. Herodot. p. 157. Conf. Valck. ad Herodot. IX, 53. ut nihil dicam de *ἀνῷσαι* in I, 157. quod pro *ἀνοίσαι* exhibent editiones, quid de Sophocle, qui, teste Etym. M., *νένωται* loco *νενόηται* usus est? Ἀμφιβώτης. *περιβοήτου.* Ἴων Τεύκρῳ Hesychii codex. Vide quoque *R. B.* Millio, p. 47. Il. A, 117. *Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι· αἱ πᾶσαι σῶν εἶχον ὡς σῶς αἰπὺς ὄλεθρος* [Il. N, 773.] Schol. MS. x, 332. Σῶς ἔσσεσθ', —*σῶς: τινὲς ἐκ τοῦ σόος: ἀλλ' ἔδει σοῦς, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός· ἀλκαῖος δὲ τὰ β* (i. e. *δύο*) *ō ō εἰς ω̄ συναλείφει.* Schol. Townl. *σῶσι* pro *σήθουσιν* apud Herodotum reperitur, I, 200. Etym. M. p. 710, 41. *Ἡρόδοτος τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσι.* Sic *ἀλῶ ἀλήθω· κνῶ κνήθω· νῶ νήθω.* In Cod. Vat. V. T. crebro occurrunt *νοσσὸς, νοσσεύειν, νοσσία* pro *νεοσσὸς, νεοσσεύειν, νεοσσία.* Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 363. Praeclare quidem editor juvenilis: "Occasione vero *Dawesii* observationis, observem liceat, Nempe Grammaticos, ut alias, et in hoc quoque Dialectorum rem perverse utique tractare, quod tot verba *contracta* fingant, et quod dicant Atticos Ionicam formam e. g. *νοησας* in *νωσας immutare* et *contrahere.* Cum revera *νωσας* simplicior sit et antiquior forma, ex qua altera *producitur.* *Νοω, νωσας,* producta forma *νοεω, νοησας.*

Deinde cum Ionico scriptori Atticam formam *interdicunt,* et contra, oblivisci videntur, diversas Græciæ dialectos tantum indicare progressionem Græcæ orationis et mutationes, et ætatum diversarum indicia esse. Antiquissima dialectus mollitur et producitur in Ionica, quæ dicitur. Et Iones sane formas productas studiose sectabantur, ita tamen ut nonnullæ simplices iis restarent formæ, antiquæ dialecti vestigia. Attici vero, Pelasgica illa gens, veteribus adhærebant formis, neque tamen non sæpenumero recentiorum usui accedebant."

commodo subveniri poterit scribendo διαλυτικως, ηοι. Sed alterum istud νωσῃ aliis concoquendum permitto. Videamus autem nobisne tandem fortunatius alea ceciderit. Rescribi autem velim unius lineolæ additamento, sensu eodem manente, τα κεν ηρι νοησῃ[66]. Vil. IX. 360.

Οψεαι, ει[67] κ εθελῃσθα, και ει κεν τοι τα μεμηλη,
ΗΡΙ μαλ Ελλησποντον επ ιχθυόεντα πλεούσας
Νηάς εμας—

Palam est quam facile fieri potuerit ut literæ ρ pars inferior ex vetustiore aliquo codice erasa fuerit, atque exinde pars reliqua ο in alios propagata, donec tandem vera scriptura nusquam comparuerit.

V. 93. ————τεα δ εργματα τις κεν αειδοι;[68]
Ου γενετ, ουκ εσται· τις κεν Διος εργματ αεισει;]

Hunc locum intactum reliquere omnes quod sciam præter H. Stephanum. Is autem ista adnotavit. "* Credibile est Callimachum scripsisse αειδοι, sicut 103
" in proxime præcedente versu. Indicativo certè
" modo non satis apte jungitur particula κεν; ideo-
" que aut illud αειδοι aut certe αεισῃ malim. At
" αεισοι (quod tamen aliquis fortasse scribendum

66. Hac emendatione metro et linguæ cumulate satisfecit *R. D.* Sic quoque vir quidam doctus in schedis Augustæ Taurinorum a *D'Orvillio* inspectis correxerat, Misc. Obs. I, 123., censente sic pariter et comprobante *Valckenaerio*; "Vestra, miror, magnorum virorum judicia: τά κέν ἦρι νοήσῃ quantilla est mutatio?" apud Tittmann. p. 53. et *D. R.*; "Mihi tamen is, qui ἦρι νοήσῃ conjecit, minimo molimine rem confecisse videtur." apud eundem, p. 3.

67. ἦν ἐθ.—ἦν vel *al* editiones.

68. ἀείδει Cod. Mediol. ἀείσῃ Paris. ἀείσοι Cod. Reg. apud *D. R.* Tittmann. p. 92. Bion. Buc. XV, 25. Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε optime Casaubonus, τὸ στόμα καλὸν ἄειδε.

" putet) parum mihi placuerit." Sive τις κεν αεισει, seu τις κεν αεισῃ; seu denique τις κεν αεισοι legeris: orationem solœcam amplecteris. Primam loquendi rationem observat vir doctiss. hoc nomine vitiosam esse quod modo indicativo jungatur vocula κεν. Sed minus accurate: neque enim vitium in eo versatur, quod vocula ista cum indicativo Modo; sed quod cum Futuro indicativo construatur. Quippe modi illius tempora præterita cum imperfectum tum perfectum, uti et aoristus uterque, voculam istam comitem non raro adsciscunt[69]. Secundam locutionem Græci sermonis indoli ad-

69. " Vocula ἂν præsenti indicativo nunquam jungitur. Exemplorum quæ citat Toupius, alterum profert ex emendatione scilicet sua; quod est litem lite resolvere; in altero non solum ἂν vitiosum est, sed ὅστε pro ὅστις ne semel quidem apud Tragicos occurrit." *R. P.* ad Toup. p. 462. Miror equidem Brunckio Toupium hunc canonem probasse: Nubes 395. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φερέται; exhibent tres primariæ editiones, cod. Rav. plurimique MSS. *R. P.* ad Ph. 412. In eadem fabula 1470. Οὐκ ἔνεστ', ἐπεὶ—Οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ—in uno MS., οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ—in duobus aliis apud Brunckium, quæ sana lectio est. Av. 1069. Codex Ravennas præbet, ἕρπετά τε καὶ δάκεθ', ὅσαπέρ ἐστιν, sed in Add. totum locum emendatius describam. Hanc voculam cum *futuro* indicativi construit Homerus Il. A, 174. Πάρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ μετ ιμήσουσι et Aristophanes, auctore Brunckio; atqui Nub. 465. ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ cod. Rav. et, ποτ' ἐπόψομαι ex Suida v. ἆρα γε. *R. P.* Ach. 392. Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται e tribus primariis editionibus, Suida v. Σίσυφος, et P. Leopardi Emendat. xiii, 8. redonavit *R. P.* Vesp. 942. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος, Cod. Rav. Optime. Nub. 1157. οὐδὲν γὰρ ἂν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι· ex MS. apud Brunckium et Suida v. Ἰὼ κλάετε. Hæc regula Wolfio ad Demosthenis Leptin. p. 343, 4. minime placet; sed aliud est dicere, aliud refellere. Il. E, 394. τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. τότε καί μιν tres codices.

versari nos primi monemus. Tertiam parum quidem probavit vir doctiss. sed qua ratione adductus, id vero tacet. Quod autem eruditissimos quosque videtur fefellisse, observare libet, verba istius formæ, cujus est *αεισοι*, nusquam vel notione optativa adhiberi, vel cum vocula *κεν* sive *αν* conjungi[70]; sed temporibus præteritis significatione futura perpetuo subjici. Aristoph. Plut. 88.

> *Εγω γαρ ων μειρακιον* ΗΠΕΙΛΗΣ ʻΟΤΙ
> *Εις*[71] *τους δικαιους, και σοφους, και κοσμιους*
> *Μονους* ΒΑΔΙΟΙΜΗΝ—

* 998. —— —— ΥΠΕΙΠΟΥΣΗΣ *θ* ʻΟΤΙ 104
> *Εις ἑσπεραν* ʻΗΞΟΙΜΙ—

Vesp. 796. ΗΚΗΚΟΕΙΣ *γαρ*, ʻΩΣ *Αθηναιοι ποτε*
> ΔΙΚΑΣΟΙΕΝ *επι ταις οικιαισι τας δικας*,
> *Καν τοις προθυροις ανοικοδομησει* [l. ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΙ] *πας ανηρ*[72].

Nunc autem posito, quod voluit vir doctiss. altera vice verbo *αειδοι*, de sententia tandem dispiciamus. Eam autem Latine sic repræsentant: *Tua vero opera quis celebret? Non fuit; non erit: quis Jovis opera celebret?* Ubi primo, oratio ista, *Non fuit; non erit:* adeo elliptica est, ut vix simile exemplum reperiri possit. Eam vero istum in modum suppleri velint necesse est: *Non fuit* quisquam

70. Vide *R. D.* Præf. P. V.

71. ʻΩς MSS. et editiones; ut Acharn. 224. *ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε. ποὖστιν ὁ βασιλεύς*; Thesm. 1217. (1205. Br.) *ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κἀτενὲς ʻΩς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε*, Bionis Epitaph. Adon. 50. *Εἰς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν* Aldus; sed *ὡς αὐ.* in marg. et Calliergi. Contra Aristoph. Ach. 242. *προΐθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον* edd. et Cod. Rav.; *εἰς τὸ π.* Brunckius.

72. Adde Brunckium ad Soph. Œd. Tyr. 792.

qui celebrare potuisset; *non erit* qui celebrare poterit. Equidem non tam incommodi sumus quin illud fieri permittamus. Verum cum hoc pacto quæstioni propositæ, *tua vero opera quisnam celebret,* plenissime sit responsum; ecquis tandem, obsecro, eandem quæstionem statim post redditum responsum iterari patienter tulerit? mihi profecto nusquam contigit aliquid videre adeo jejunum, importunum, insulsum. Notum est illud Ovidii[73] de Callimacho,

Battiades toto semper cantabitur orbe:
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

Rationibusne autem satis idoneis adductus hæc scripserit Romanus, an vero potius desideratum
105 * fuerit ipsius judicium, per me quidem sub judice lis esto. Verum quicquid ea de re statuendum sit, unum interim mihi videor exploratum habere, ista de quibus agitur a Callimacho scribi non potuisse, ni tam arte quam ingenio destitutus esset. Apud Lucretium non absimilis extat locus libri quinti initio:

73. Amor. I. XV, 17. *semper toto* Edd. Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν ἀοιδὴν Εἰδότος, ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι An. Gr. I. 475. Conf. Catull. Epigr. CXVII. *Valck.* ad Callimachea p. 15. Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ An. Gr. III, 270. Scal. ad Propert. p. 233. Terentianus Maurus, p. 71. *Nec non et memini, pedibus quater his repetitis, Hymnum* Battiadem *Phœbo cantasse Jovique Pastorem Branchum: quem captus amore pudico Fatidicas sortes docuit depromere Pæan.* εὐυμνότατοι ex Hephæstione p. 30. proculdubio descripserat *R. B.* ad Fragm. XXXVI. Petronii Satyricon p. 493. Amstel. 1669. *quam Musa loquentibus annis* Battiadæ *vatis mirando tradidit ævo.* Catull. VII, 3. *Et* Batti *veteris sacrum sepulcrum.*

Quis potis est dignum pollenti pectore carmen
Condere pro rerum majestate, hisque repertis?
Quisve valet verbis tantum, qui fundere[74] *laudes*
Pro meritis ejus possit, qui talia nobis
Pectore parta suo quæsitaque præmia liquit?
Nemo, *ut opinor*, erit, *mortali corpore cretus.*

Atque hic quidem ellipsin videmus, sed alteri illi non prorsus æqualem. Hanc autem si suppleveris, istum puta in modum, *Nemo erit* qui dignum carmen condere possit &c. quæstionibus in præcedente quinque versuum serie occurrentibus sat responderis. Atqui si statim post sextum priores quinque iteraveris, vix opus est ut dicam quam absurdum atque odiosum locum reddideris. Ipsum autem hoc quicquid est absurdi, nisi quod minor sit verborum iteratorum numerus, in Callimachi loco deprehendimus. *Tune igitur tandem rem impeditam et perditam restitues?* Ego vero non ita magno negotio mihi videor toti huic incommodo subvenire posse. Locum autem sic concipi velim

* ——————τεα δ εργματα τις κεν αειδοι; 106
Ου γενετ, ουκ εσται τις, ὁ κεν Διος εργματ αειδοι[75].

tua vero opera quis tandem celebraverit? Non natus est, non erit quisquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

74. *fingere* MSS. R. B. Sed *fundere* melius; vide supra p. 11.

75. h. ad Apoll. 28. Τὸν χορὸν Ἀπόλλων, ὅ, τις οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδοι, Τιμήσει· *Valck.*, 31. Ἔστι γὰρ εὔυμνος τίς. ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι; ex emendatione viri eruditissimi apud Muret. Var. Lect. VII, vii. εὔυμνός τις ἀν' οὔρεα Φοιβος (sic) ἀείδειν Cod. Reg. apud *D. R.* Tittman. p. 92.

Hymn. in Apoll. v. 105.

'Ο Φθονος Απολλωνος επ ουατα λαθριος ειπεν·
Ουκ αγαμαι τον αοιδον, ὁς ουδ ὁσα ποντος αειδει.]

Postulat Hellenismi ratio ut ες ουατα[76] rescribatur. Eurip. Orest. 615 [=608. *R. P.*]

Η τῃ τεκουσῃ σ ηγριωσ, ΕΙΣ ΟΥΣ αει
ΠΕΜΠΟΥΣΑ ΜΥΘΟΥΣ——

76. ἐπ' οὔατα *Scaliger* ad Catull. p. 111. et pro Οὐκ ἄγαμαι—Οὐ φίλεω ibid. pp. 112. 122. ἐπ' οὔατα λάθριος εἷρπεν, *arrepebat clam ad aures* (dicens), velut imperitus circulator, suggerebat et omnibus eruditis risum movebat, Dawesii acerbissimus obtrectator, Reiskius Acta Erudit. m. J. 1750, p. 415. ἐς ουατα] "*quod probat* Valckenaerius *ad* Euripid. *Hippolyt.* 932. [apud Lennep. v. ψίθυρος, et *D. R.* Ep. Cr. II, 144 (140.)] *Exemplis adde* Euripid. *Dan.* 55. Callimach. *Epigram.* XXVI. 4. [Muret. Opp. II. 847.] Platon. *Menex. p.* 403. C. ed. 1590. Themist. *Orat.* VI. p. 81. Heliodor. *Æthiopic.* II. *p.* 97. Auctor. *Argumenti in* Demosthen. *de Fals. Legat. p.* 112. ἐς οὔατα *tacite laudant* Casaubonus *ad* Athenæum III. 1. p. 147. Ger. Jo. Vossius *de Poet. Græc.* c. VIII. *p.* 62. *ed.* 1662." *R. P.* Subnecte ex Advss. p. 308. "Rectissime Dawesius.—Corrige itidem Euripid. Erecth. apud Steph. Byz. v. αἰθίοψ. ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Conf. Hel. 890. Taur. 685. 1075. Hel. 1606. ΕΣ ΑΚΤΑΣ. Herc. Fur. 1225. Sophocl. Trachin. 619. Philoct. 314. Sic lege Eurip. Suppl. 1069. [Advss. p. 244.]. ΕΙΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. ut Æschyl. Pers. 161." (εἰς quoque *Hermannus* ad l.) "Eurip. Hippol. 986, 7. Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Œd. Tyr. 93. Eur. Hec. 303. Orest. 1567. Bacch. 718." Aristoph. Dætaleusin XIII. Πέμψω πλακοῦντας [ΕΣ] ἑσπέραν χαριςίους Advss. p. 280. Odyss. M, 177. Lege, ἐς οὔατα, quamvis Muretus Opp. II, 922. vulgatam ἐπ' οὔατα citat. Sed Apoll. Rhod. I, 516. Πάντες ὅμως ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες sana est. Vide *Piers.* ad Mœr. v. οὖς, *Valck.* ad Hipp. 213. Hesychius ψιθυρίζει, εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται. Plato Euthydem. p. 276. D. πάλιν μικρὸν πρός με ψιθυρίσας—Ibid. 275. E. προσκύψας μοι μικρὸς πρὸς τὸ ους—

Andr. 1091. ΕΙΣ ΟΥΣ ἑκαστῳ δυσμενεις ΗΥΔΑ ΛΟΓΟΥΣ.

Hipp. 939. Αλλ η τις ΕΙΣ σον' ΟΥΣ με ΔΙΑΒΑΛΩΝ εχει.

Ion. 696. ΕΙΣ ΟΥΣ ΓΕΓΩΝΗΣΟ͂ΜΕΝ.

911. ΕΙΣ ΟΥΣ ΑΥΔΑΝ ΚΑΡΥΞΩ.

1521. Δευρ ελθ, ΕΣ ΟΥΣ γαρ[77] τους λογους ΕΙΠΕΙΝ θελω.

Soph. Aj. 149. ΕΙΣ ΩΤΑ ΦΕΡΕΙ[78] πασιν Οδυσσευς.

Deinde locutionis istius ουδ ὁσα notio est *ne quantum quidem;* quæ huic loco neutiquam convenit. Lege ουχ οσα[79], *non quantum.*

Hymn. in Del. 198.

Αλλ ετι τοι μετοπισθε γεραιστιον ἑιπετο φυκος·
Εστης δ εν μεσσησι, κατοικτειρασα δε Λητω
Φυκος ἁπαν κατεφλεξας, επει περι καιεο πυρι,
Τλημον ὑπ ωδινεσσι βαρυνομενην ὁροωσα.]

* "Ineptissima lectio; et contra metri rationem, 107
"cujus servantissimus est Callimachus. Corrigo,
"επει περι καιεο κηρι: *quia corde flagrabas, præ*
"*amore scil. et misericordia.* Hesych. Περι κηρι,
"κατα ψυχην, Homerus[80] Την περι κηρι φιλησε
"πατηρ, και ποτνια μητηρ. Idem alibi: περι κηρι

77. Ion. 1521. "*lege,* Δεῦρ' ἔλθ'· ΕΣ ΟΥΣ ΣΟΙ *ex* Schol. *ad* Euripid. *Phœniss.* 916. *quod probat* Valckenaerius, *unum exemplum phraseos,* εἰς οὖς *addens ex* Plutarcho *Op. Mor. p.* 518." R. P.

78. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, Καὶ σφόδρα πείθει, ut citat *Valckenaer.* ad Schol. in Phœn. l. c. (p. 714.)

79. ουχ οσα] "οὐχ ὅσα *citat* Jos. Scaliger *Castigat. in* Catull. *p.* 93." (*pp.* 112, 122.) "*ed.* 1582." *R. P.* ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει. distinguit *Valckenaër.*

80. Il. N, 430. Δ, 46. Ω, 435. Δ, 53. N, 206. 119.

" τιεσκετο, περι κηρι θεον ὡς τιμησουσιν, αιδεομαι περι " κηρι; et e contrario, απεχθωνται περι κηρι, περι " κηρι Ποσειδαων εχολωθη, νεμεσσωμαι περι κηρι." *Bent.* Quod ad alteram lectionis propositæ partem περι κηρι attinet, abunde profecto exemplorum Vir Cl. indicis Homerici ope congessit. De altera vero καιεο *flagrabras præ amore et misericordia,* eum, ut videtur, destituerunt, quæ sola fere in Græcis consulebat oracula, indices et Lexica [81]. Hunc autem defectum supplesse sibi visus est nuperus editor Kusteriani in Aristophanem indicis auxilio. Laudavit utique istud Lysist. 9.

Αλλ, ω Καλονικη, καομαι την καρδιαν.

At enim ibi καομαι την καρδιαν, uti locum consulenti patebit, non jam valet *præ amore et misericordia mihi flagrat cor,* sed *præ ira &c.* Porro ut is esset apud Aristophanem sensus, videtur tamen Callimachus verbo potius Homerico δαιεο usurus fuisse. Nempe si hic reponas—επει περι ΔΑΙΕΟ κηρι, evadet locus isti apud Homerum Odyss. I [A, 48.]

108 * Αλλα μοι αμφ Οδυσηϊ δαϊφρονι ΔΑΙΕΤΑΙ ητορ
Δυσμορῳ.——

81. D'Orvill. ad Charit. p. 257. " quod nuperrime fecisse audio *Richardum* quendam *Bentleium* Virum in *volvendis Lexicis* satis diligentem." *Antonius Alsop*, in præf. ad Fabb. Æsopic. delectum.—" Vir ille doctissimus et in *Lexicographis versatissimus.*" *Carolus Ashton* S. T. P. ad Hieroclem, etc. Vid. Præf. Hujusmodi censores " cum *Gulielmo Hayleio*, poetarum et criticorum pessimo, de inscitiæ et malevolentiæ palma certare poterunt. Vide *Life of Cowper*, ubi de antiquorum vel veris vel fictis Epistolis disserit *Hayleius*, Vol. I, p. xxvi—xxxi, 8vo. 1806. Inter alia modestiæ et humanitatis specimina hæc videbis p. xxx. ' *That imperious Patagonian polemic*' de Bentleio dictum." *R. P.* Tracts, p.

similis adeo, ut ovum vix sit ovo similius. Ibi scilicet μοι δαιεται ητορ extra controversiam denotat *mihi præ misericordia flagrat cor.* Cæterum nupero editori hic usu venit ut fluctus in simpulo[82] excitaverit: "Sed jam dicat mihi aliquis cur *ex-* "*ureret* algam? *aggereret* potius, et *accumularet.* "Conjiciebam olim κατενησας *accumulasti.* Credo "audacem et ineptum aliquem, cum videret καιεο "reposuisse πυρι, et, ut satis esset ignis, κατενησας "mutasse in κατεφλεξας. Putaram etiam legi posse "κατεφρυξας, *arefecisti*, Nunc displicet φυκος repe- "titum, et totum locum corruptum arbitror et "insanabilem." Ego vero dicam cur Asterie algam *exureret.* Obstabat nimirum alga, quæ insulam abunde secuta fuerat, quo minus Latona ad terram ratim appelleret. Hoc incommodo laborantis Deæ commiserata Asterie ei alga exusta copiam fecit optata arena potiundi. Jam vero dicat et mihi vicissim aliquis cur algam Asterie *aggessisset.* Videtur quidem vir eruditus algam *aggestam* atque insuper *arefactam* eo consilio voluisse, ut mollis nimirum lecti vicem suppleret, ne forte Latona silice in nuda † onus deponeret. At vereor ne istius commenti subtilitas vel ipsa alga vilior ‡ sit censenda.

82. Athen. VIII, 338. A. Ὁ αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος, ἔφασκεν, ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. Cic. de Legg. III, 16. "Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari, ac nostro quidem." *R. B.* de Epistolis Socratis, p. 90; — "*and make a Tide and a Flood, though it be but in a Bason of Water.*" Conf. *Piers.* Verisim. p. 218. Idem adagium pari felicitate Anglice extulit *Samuelis Johnson;* locum meminisse juvaret.

† Virg. Buc. 1. ‡ H. S. II. v. 8.

Nec vero erat cur viro erudito displiceret *φυκος*
109 repetitum. * Immo etiam, ut repetitum habeatur, postulat orationis rotunditas:[83] *Tu autem ex Euboea descenderas Cycladas visura, neque vero dudum; sed adhuc te a tergo Geræstia sequebatur alga. Constitisti vero in mediis insulis, et commiserata Latonæ* algam *omnem exussisti;*—Sed manum de tabula.

83. Sed laterem lavat *R. D.*; desunt enim, teste *D. R.*, in MSS. Veneto et Meermanniano: ["Eστης δ' ἐν μέσσησι. κατοικτείρασα δὲ Λητὼ, φῦκος ἅπαν κατέ] Ep. Crit. p. 162 (158.).

* SECT. IV. 110

Consonantis sive adspirationis VAU, *prout in sermone Homerico obtinebat, virtutis cum prosœdiacæ tum analogicæ specimen.*

DIU est quod fecit Cl. Bentleius ut Homeri editionem digamma Æolico insignitam eruditi expectarent. Elementi quidem istius potestatem in Homeri scriptis olim obtinuisse, ac proinde etiam hodie haberi oportere figuram sive notam aliquam, qua ista potestas designetur, id sane et nos cum viro Cl. communiter agimus. Cum eodem vero non itidem sentimus ipsum illud elementum magis quam vel Hebræorum vel Arabum *Vau* in Ionica[1]

1. De HOMERO, "qui humani ingenii modum excessit," verba facturus, ubique hæreo, titubo, pelluceo, *velut obscura captus regione viarum Noctivagum qui carpit iter.* "Strabo p. 582. (XIII. p. 872.) a *Bentleio* indicatus docet 'Æolenses post Trojam captam totam fere Troadem coloniis suis occupasse, unde data forte ansa sit Homero Æolensi de Troja scribendi: vide et pp. 586. 600. 5. 610. 622." *Burgess.* PRÆF. XVIII. et *Heynius* ad Il. T. p. 713. "Æoliam etiam patriam Homeri testantur nonnulli veteres et recentiores, qui sententiam suam confirmant ex poetæ ipsius poematis, vocabulorum ope, quæ partim ad Æolicos mores pertinent, præsertim quæ dialecti sunt ejus, quæ, florente Græcia, Æolica vocabatur. *Pseudo-Herodotus* in suam farraginem

de vita Homeri perpauca memoratu digna retulit:—'Homerum fuisse Æolensem affirmat, atque id sane potius quam aut Ionem etiam, aut Doriensem. Ὅτι δε, inquit, ην Αιολευς Ὁμηρος, και ουτε Ιων, ουτε Δωριευς, τοις τε ειρημενοις δεδηλωται μοι, και δη και τοισδε τεκμαιρεσθαι παρεχει. —Δηλοι δε και εν τοισδε τοις επεσιν, οτι Αιολευς ων τοις νομοις τοις τουτων εχρητο. [Il. A, 462, 463.] Καιε δ' επι σχιζης ὁ γερων, επι δ' αιθοπα οινον Λειβε· νεοι δε παρ' αυτον εχον πεμπωβολα χερσιν. Αιολεες γαρ μονοι τα σπλαγχνα επι ΠΕΝΤΕ ΟΒΕΛΩΝ οπτωσιν, οι δε αλλοι Ελληνες επι τριων· και γαρ ονομαζουσιν οι Αιολεις τα πεντε, ΠΕΜΠΕ.' Auctore Etym. M. v. Αλαλυκτημαι dicitur ποιητης πολλοις Αιολικοις χρησθαι. Vid. Addenda. Qui de dialectis scripserunt, cum Æolicam, "*quæ amat per circuitum verba protendere*," explicarent, ex Homero exempla sæpe repetebant: ut, ἱππότα Νέστωρ, μητιέτα Ζεὺς, νεφεληγερέτα Ζεύς, Ἰλιόφι· qui ad Atticam dialectum idem etiam largius fecerunt. Et profecto plurima apud Homerum occurrunt, quæ cum variis dialectis sunt communia, idque necessario et pro conditione linguæ Græcæ, qua fuerit, cum poeta scriberet." *Idem* PR. xviii, xix, xxi.

"Perantiqua et fere primæva Græciæ lingua utitur Homerus: atque illam (quam *Æolico-Ionicam* nominabat *R. B.* apud *Horsley* de prosodiis, p. 156.) populares sui vulgo loquebantur. Profectas etiam fuisse diversas Græciæ dialectos ab eadem origine nemini non constat; et præ se ferunt indicia diversarum ætatum, per quas inter progrediendum a prisca orationis simplicitate ad politiorum elegantiam sæculorum devenerunt. Hinc tantam inter se necessitudinem habent Græcæ dialecti, ut nullo limite singularem aliquam circumscribas, qui sola sua et sibi propria, ac non multa simul includat, quæ in ceteris etiam occurrant, quanquam forsan rariore usu. Hinc injuria sæpe Grammaticos invehitur, quod Atticis tribuant, quæ in aliis occurrunt et contra. Nam vocem Atticam plerumque vocant et alteram ἑλληνικὸν sive κοινὴν, non quod ea sit his vel illis omnino propria, sed quod usitatior." BURGESS.

Verum enimvero "Parens ac fons, e quo reliquæ omnes effluxerunt, est lingua Homerica; quæ non e diversis dialectis et licentiis poeticis, ut grammatici somniarunt, conflata est; sed Achæorum vel Danaorum veterum sermo quotidianus et universalis fuit; quo, Homericis temporibus, omnia publica et privata negotia transigebantur;

atque omnes sensus et affectus animorum exprimebantur: eorum enim temporum homines neque lexica, neque grammatica, neque libros ullos habebant; quapropter, si poeta verba insolita, aut modos loquendi ab usu communi abhorrentes, in carminibus usurpasset, nemo auditorum intellecturus fuisset." *Knight* Proleg. ad Hom. LXX.

"Sub primis Græciæ temporibus coloniarum migrationes crebro factas, ut aliter fieri non potuit, ita ex testimoniis veterum constat fuisse. Multæ septentrionalium populorum, quæ Hellada habitabant, suis desertis regionibus, in provincias meridionales migrarunt, ducti, ut aiunt, domus Deucalioneæ principibus. Hi populi, qui dialecto utebantur, quæ postea *Æolicæ* nomen tulit, sic ab Æolo, nepote Deucalionis, dictæ, partim Bœotiam occuparunt, partim ulterius progressi, in Argolide et Laconia constiterunt. Hi vero, cum Heraclidæ Peloponesum redirent, expulsi inde ad eam peninsulæ partem fugerunt, quæ *Ionia* vocabatur, quam profecto novi incolæ Achaiam nominabant secundum Achæi nomen, qui eos ab Hellade in Peloponesum deduxit. Pars adeo veterum incolarum *Ionicorum* locum iis coacti cedere, in *Atticam* se receperunt. Jam facile hinc accidere potuit, ut *Æolica* dialectus, qua Achæi utebantur, cum *vetere Ionica* permisceretur: uti *Ionica* etiam, nunc in Atticam invecta, cum *vetere* Ατθιδι commercium haberet." *Burgess.* "Imo fuerunt *Iones* et *Attici* olim iidem, sermo idem; cum Homerus canit [Il. N, 685.] Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες—eum *Athenienses* intellexisse, constat." *R. B.* de Phalar. p. 316. Hesychius Ἰάονες. Ἀθηναῖοι. Euphemus Atheniensis apud Thucyd. VI, 82. ἡμεῖς [Ἀθηναῖοι] Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι — Pers. 178. Ἰαόνων γῆν οἴχεται, πέρσαι θέλων. 563. Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν —950. Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰώνων ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκὴς —1012. Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. 1026. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας; Conf. Aristoph. Acharn. 104. 106. Vid. *Crit. Rev.* (*June*, 1803. pp. 136, 137.) et adde, l. 20. Xenoph. Mem. I, ii, 20. διὸ καὶ τοὺς ΥΙΕΙΣ οἱ πατέρες,—27. ἀλλ' οἱ πατέρες αὐτοὶ συνόντες τοῖς ΥΙΕΣΙ—

"Dorum sermonem antiquum ac semibarbarum, a Lacedæmoniis, veterum morum modorumque tenacissimis, servatum esse credo; et specimen ejus, corruptum scilicet ac mendosum, adhuc extare in decreto contra Timotheum. Dorica dialectus

a lyricis, tragicis, et bucolicis poetis usurpata, non est sermo gentilitius populi alicujus; sed lingua in usum poeticum conficta, atque partim e variis archaismis, partim ex usu vulgari recentiorum Dorum conflata; quorum præcipua pars sermonis ex Æolico formata est.

Æolum tamen atque *Ionum* lingua una eademque fuisse videtur; neque in diversas abiisse dialectos, nisi post emigrationes in Asiam; ubi gentes illæ, quæ generatim Danai et Achæi appellabantur, in varias, et a se invicem remotas civitates dispersæ, in varias species diversorum idiomatum patrium sermonem paullatim deflectebant; ita ut Herodoti ætate quatuor varietates linguæ inter ipsos Iones Asiaticos observarentur; neque pauciores neque minus diversos fuisse modos loquendi in Siciliæ et Italiæ coloniis, e veterum monumentis ac testimoniis certissime constet. Verbum, quod in communi et Attico sermone ΠΛΑΣΣΩ et ΠΛΑΤΤΩ scribebatur, apud diversos Doricæ stirpis populos ΠΛΑΖΩ, ΠΛΑΣΔΩ, et ΠΛΑΔΔΩ fiebat; atque alias Dorismus antiquus in varias abibat formas, singulas singulis civitatibus proprias et peculiares; alius enim erat sermo Argivorum, alius Lacedæmoniorum, alius Rhodiorum, alius Cretensium, &c. &c. neque ipsius Cretæ una eademque erat omnium civitatum dialectus; at aliarum aliæ, ut e nummis adhuc extantibus plane liquet." *Knight* LXVIII.

"Verum hæc dialectorum *Æolicarum* et *Ionicarum* affinitas non potuit quin confirmaretur, cum postea binas regiones Asiaticas duo illi populi incolebant proxime a se ipsis distantes. *Iones* autem (adhuc enim in Attica nomen suum servabant, *Iones Attici* dicti, ut illi, qui in Peloponeso cum Achæis misti restabant, *Iones Ægialenses*,) diu apud *Atticos* manebant, quibus amice et familiariter utebantur: ita ut miratus fueris ni plerumque ipsorum lingua ad *Atticam* propius quam ad *Æolicam* accesserit.

Cum vero incolis tandem Attica abundabat, Neleus imperium Atticæ Medonti cedens fratri, magnam *Ionum* partem in Asiam deduxit, et regionem, qua sui desiderunt, Ioniam vocavit. Et non ita longo post ex Achæis etiam colonia in vicinam Asiæ partem migravit, quam deinde *Æoliam*, post Achæi sui avum vocarunt. [Vide *Edwards* ad Pseudo-Plutarch. p. 106.] Dialectus autem *Ionica*, fortasse familiarissimo Atticorum commercio non parum melior facta, brevi adeo exculta fuisse videtur, ut

Æolicam vicinam post se longo relinqueret intervallo.

Jam constat linguam Græcam in tres majores partitiones dividi, *Æolicam* sive *Doricam*, *Ionicam*, et *Atticam*. Verum ut ex linguæ progressione factæ fuerunt illæ partitiones, sic quæque partitio habet suas varietates, suaque minora progressionis signa. Nam, qui has res diligentius tractarunt, Æolismum Dorismumque memorant antiquiorem et recentiorem: Ionicam quoque veterem et novam: cujus etiam χαρακτηρες τεσσαρες ab Herodoto [I, 142.] memorantur. Vide *Bentleii* Dissert. p. [399=] 289. ed. Lond. 1777. Atticorum dialectus etiam *triplex* dicitur. Attici enim audiunt *Veteres*, *Medii*, *Novi*. De triplici Atticorum ordine vide *Salmas.* de ling. Hellen. pp. 437, 438. *Koenium* ad *Gregorium*, p. 305. *Piersonum* Præfatione ad Mœrin, p. 26, 27. et not. p. 405. *Taylor.* Ind. Attic. ad Lysiam, et *Bentleium*, ubi supra.—In hac vero progressione, dum multa antiqua ex usu exciderint, multa quoque cum recentioribus mista remanserunt. Et sic Æolica dialectus habet multa cum Ionica communiter, ut Ionica cum Attica. De Ionica fere eadem cum vetere Attica, vide *Salmas.* de ling. Hellen. p. 413. *Koenium* pp. 66. 68. etc.

Jam demum dialectis sic deductis, facile Æolicam cum vetere Ionica atque illam cum vetere Attica conjungimus; nec mirum esse videtur in *Atticis* scriptoribus Tragicis sæpe extra Choros occurrere dictiones *Æolicas*, *Doricas*, *Ionicas*, aut alias rursus pro *Atticis* in Ελληνικοις reperiri. Athen. IX, 402. C. Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.

Denique adeo *Æolicam*, sive *Doricam*, antiquam fuisse Græciæ dialectum, et cæterarum dialectorum principem ac quasi matrem, statuamus, quam loquebantur non una gens, sed antiqui universi Græci, unde cæteræ variis mutatæ causis defluxerunt. Venerandæ istius antiquitatis multa sunt vestigia in recentioribus etiam scriptoribus: plura vero cuique, ut par est, quo sit antiquior. Quam plurima sunt in Homero fere primævæ simplicitatis vocabula, quæ, ut probabile est, quum scriberet, vulgi usu excidisse, ita plane constat grammaticos veteres, qui post eum vixerunt, eorum cum origines, tum significationes, parum perspexisse. Atque hinc tot *Homero* ἁπαξ λεγομενα, tot vocabula, quæ a poetis fuisse ficta dicunt, et tot alia, quæ ad poeticam licentiam referuntur, sed quæ forsan a vetustate repetita fuerint, atque extant antiquissimæ

Homeri poemata invehendum; quippe quod gentis Æolicæ[2] proprium fuisse non uno indicio adducti

dialecti monumenta. μεθίω δὲ τὰς ξυμπάσας [τῆς Ἑλλαδος γλώσσας] ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχήν. Plato in Philebo = II, 62. D.

Custodes linguæ antiquioris simpliciorisque sunt Poetæ. Etenim quæ vulgo obsoleverunt, illa ipsa affectabant, quæ gravitatem dignitatemque orationi tribuerent. Verba autem, quæ antiquitatem redolent, *et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem*, ut bene *Quinctilianus*, et legentium adeo animos mirifice oblectant. *Ea ornamento*, inquit idem, *acerrimi judicii P. Virgilius unice est usus;* quod quoque scriptis suis liberrime adsperserunt Tragici veteres." *Burgess.*

2. "De Historia literæ Digamma multi exposuerunt, in quibus præcipui *Boubierius*, *Chishullus*, *Reinoldus*, et de ea bene meritus *Franciscus Wise:* qui potestatem ejus quoque et usum explicavit, et quantum valeat in rebus Etymologicis ad linguarum progressionem indicandam et cognationem dialectorum. Primus vero omnium *Bentleius* vidit quantam vim ad Græca metra expedienda habuerit. Et quod pro singulari sua sagacitate reperit vir summus, eandem rem *Apollonius*, gravissimus sane grammaticus, in scriptis post *Bentleii* sententiam publicatam editis confirmavit: qui literam quoque memorat adhibitam fuisse ab antiquis poetis in illis ipsis vocabulis, quibus eam *Bentleius* adjudicavit. Quod in universum docuerat *Bentleius*, id singulatim et fusius pertractavit *Dawesius* in Sectione, de qua nunc agitur." *Burgess.* Post *Bentleium* et *Dawesium* nonnulla egregia notavit *R. P. Knight*, in tentamine analytico elementorum Græcorum et in prolegomenis ad Homerum, LXXXVI. "Digamma, a grammaticis *Æolicum* dictum est, quia ab ea gente sola, inter Græcos recentiores, postquam apud omnes alias exoleverat, usurpabatur; non autem quia ab ea inventum fuerat, aut Æolicæ dialecto, ab origine, proprium ac peculiare: quoniam certissime constat, tum tabulis Heracleensibus, tum marmore Deliaco, et nummis Veliensium, usum ejus, prioribus seculis, haud minus solennem fuisse in Dorum atque Ionum, quam in Æolum sermone; Heracleia enim Italiæ, Dorum e Tarento colonia fuit; atque urbs ΥΕΛΗ vel ϜΕΛΙΕ (utroque modo nomen nummis inscriptum est) a Phocæis ex

Ionia fugientibus Olymp. LX. condita est: et Delon, Caribus ante Homerica tempora expulsis, Iones semper postea possidebant." CLXVII. "Digamma jamdiu, ante Alexandrinorum tempora, prorsus exoleverat, nisi obscuris aliquot Italiæ, Cretæ, et Peloponnesi dialectis; quas illi tanquam horridas, incultas, et semibarbaras, adeo contemnebant, ut scire dedignarentur: male profecto consulentes rei, quam tractandam susceperant; quoniam quæque dialectus, quanto incultior esset, tanto antiquissimæ propior, et ad poesin antiquissimam illustrandam aptior."

"Jam quæ dicta sunt, eo pertinent, ut ostendant, Æolicam linguam non unius gentis fuisse propriam, sed antiquam universæ Græciæ dialectum: deinde ex progressione linguæ Græcæ, et cognatione dialectorum ejus, ac tempore quo vixerit Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, *Homerum* dialecto, quæ sensim *Æolica* nuncupabatur, usum *potuisse:* denique ex testimoniis ipsius poematum, una cum scriptorum veterum auctoritate, *revera ea fuisse usum:* atque adeo Digamma, quod postea Æolicum designabant, ab *Homericis* scriptis *olim* non alienum.

Et in isto linguæ sæculo Homerus vixisse videtur, quo ei non omnino exoleverit antiquissima simplicitas: cumque valere cœperint, quæ postea, latius in usu venerint: cum porro ea, quæ vulgi usu exciderant, in promptu fuerit revocare. Quæ vero apud Homerum ad diversas dialectos referuntur, sunt varietates locutionis non diversis populis et quasi e diversis linguis petitæ, sed quæ inconstantia linguarum peperit, quæ nova aliqua quotidie comminiscitur, dum sane a rudibus suis principiis ad elegantiam progreditur.

Nam poematis, quæ tam multis abhinc sæculis scripta fuerint, (quorum oratio etiam florente lingua Græca Græcis ipsis obsoleverat) quæ tot adeo glossatoribus explicata, tot Criticis emendata, quid mirum si plurima antiquioris dialecti exempla interciderint, quæ alii locis suis moverunt ob ignorantiam, alii, quod putarent analogiæ ea repugnare, vel consuetudini suorum temporum. Dorica et Æolica, et Ionica, veteraque Attica, plurima e Tragicis deturbata sunt, quorum multa viri docti e collatione Codicum MSS. et Scholiorum deprehensa restituerunt; et multa adeo quid vetat putare, quin in perpetuum perierint? Tanto plura vero *Homero* periisse credibile est, quanto est antiquior. Ad hoc, multi veteres Critici ex professo emendationem *Homeri* instituerunt: et quamvis Scholia, quæ extant, sæpe quid

confirmemus. Primum autem est, quod huc faciant uno consensu veterum testimonia. Horum autem præcipua libet describere. "At grammatici saltem "omnes in hanc descendunt[3] rerum tenuitatem,

ab *Aristarcho* aliisque mutatum monent; attamen exiguam profecto commentariorum, præsertim vetustiorum, in poetam conscriptorum partem habemus, itaque multas mutationes ab iis factas nescimus forsan, pro *Homericis* hodie habitas." "Lingua quasi tota immutata est:" *Knight* Proleg. LXXXIV. "Sed vel sic demum quod ad *scripturam*, de qua hic maxime agitur, pertinet, longe plura antiquæ dialecti Græcæ vestigia in Homero, quam alibi, invenienda. Interim vero" "numeri ac modi versuum integri manent;" Ibid. "eadem et integra est *loquendi* forma, eædem *sententiæ*, iidem characterum *mores*: qui ita depinguntur, ut POETA ubique animos legentium tanta dulcedine perfundat, quanta ex omnibus, quotquot extiterint, huc usque profecto potuit nemo. Ὅμηρον τὸν ποιητὴν χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ τῶν πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγιγνώσκομεν πρῶτον, ὀφελούμενοι τὰ μέγιστα εἴς τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν. *Burgessius*.

3. *descendent*—*desintne nobis aliquæ*—*Lagomarsini*, fortassis ex vetustissimo bibliothecæ Medico-Laurentianæ codice.—"Nihil igitur, quod græci græcis litteris scriberent, non poterant latini litteris suis scribere, si modo duas ad græcorum quædam vocabula scribenda mutuarentur. eæ quæ fuerint, idem Quintilianus libro XII. cap. 10. docet. *Jucundissimas*, inquit, *ex græcis litteris υ et ζ non habemus, vocalem alteram, alteram consonantem: quibus nullæ apud eos dulcius spirant. quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. quod cum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in* zephyris, zopyrisque. Duabus hisce tantummodo græcorum litteris latini quum caruerint, necesse est eos tribus illis φ, χ, θ non caruisse, et sâne non caruerunt. + + + [Idem, I, iv, 9. *nostrarum* ultima X, *qua tam carere potuimus quam* PSI *non quærimus.**] *Quin ego*

* Et *Scaliger* ad Euseb. p. 112=120. "Ultima est" [X] "veterum literarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus GS et CS uterentur. Sed EXFOCIONT pro *Effugiunt* legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod in Capitolio olim vidimus, quum recens effossum fuisset, et descripsimus præsente M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat."

ipse, quum scirem, ita majores loquutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut PULCROS, CETEGOS, TRIUMPOS, [*f. Triumfos*] KARTAGINEM *dicerem. . .* BURRUM *semper Ennius, numquam* PYRRHUM. VI PATEFECERUNT BRUGES, *non* PHRYGES, *ipsius antiqui declarant libri. nec enim græcam litteram adhibebant: nunc autem etiam duas. et cum* PHRYGUM, *et cum* PHRYGIBUS *dicendum esset, absurdum erat aut tantum* barbaris casibus *græcam litteram adhibere, aut recto casu solum græce loqui. tamen et* PHRYGES, *et* PYRRHUM *aurium causa dicimus.* Cic. de Orat. ad Brut. xlviii. Non audiendus est Petrus Victorius, qui hunc ipsum Ciceronis locum enarrans, legendumque in eo *Bruges,* non *Fruges,* jure defendens, libro XIV. Var. lect. cap. 3. affirmat, litteram φ, quæ prima est nominis Φρύγες esse alteram e duabus, quas Cicero a priscis latinis fuisse adhibitas, contra quam ætate illa sua fieret, neget illis verbis, *nec enim græcam litteram adhibebant; nunc autem etiam duas.* Non ita est. quam enim *græcam litteram* olim a Latinis *non adhibitam,* Cicero dicit, ea intelligi debet, quæ in nomine Πυῤῥὸς secundum, in Φρύγες tertium, obtinet locum, nempe vocalis υ; pro qua latinam litteram *u* in iisdem nominibus, in latinum e græco conversis, adhibitam fuisse, duplici illo ex Ennii *Annalibus* allato exemplo, egregie idem Cicero confirmarat. quod optima ratione ab Ennio cæterisque priscis illis latinis factum quum judicaret, suæ ætatis hominum perversam consuetudinem atque adeo intemperantiam carpit atque reprehendit, qui non contenti unam illam ipsam græcam litteram υ latine loquentes scribentesve adhibere, alteram quoque, item græcam ac peregrinam, non quidem in *Phryges,* sed in aliis certe nominibus usurpandis, adhiberent. quamnam? profecto non aliam, quam qua una, præter υ, latinos caruisse, ostensum est, nempe ζ.—

Sed aliud quoque est, minime quidem a me prætereundum, in quo a viro illo doctissimo valde dissentio. ait enim, si non *Bruges,* ut ipse vult, ac recte quidem vult, sed *Fruges,* ut quibusdam placet, in hoc eodem Ciceronis loco scriberetur, tum fore, ut græci nominis Φρύγες prima littera, in illam *f* latine conversa, formam quidem græcam amitteret, sonum vero plane græcum retineret; neque propterea *vere immutata* (immutatam autem ab Ennio affirmat Cicero) dici posset. nempe eamdem vim potestatemque fuisse olim græcæ litteræ φ, quam latinæ *f* Victorius putat.

atqui longe aliam fuisse, ex duplici Quintiliani in *Instit. orat.* loco perspicue demonstrari potest. libro quidem I. cap. 6. "*Atque hæc*, inquit, *ipsa* s *littera ab his nominibus* (scilicet, *arbos*, *labos*, *vapos* etc. quibus veteres latini utebantur) *exclusa* (siquidem recentiores *arbor*, *labor*, *vapor* etc. dicere instituerunt), *in quibusdam ipsa alteri successit. nam* mertare, *atque* pultare *dicebant*, *quomodo* fordeum, fœdusque pro aspiratione, *vau* simili littera utentes. nam contra græci ita aspirare hæc solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus litteram dicere non posset, irridet." quorum verborum hæc sententia est, veteres Latini, quorum auribus aspiratio omnis erat insuavior, litteram *f* pro *h* reponentes ex *hordeum* fecerunt *fordeum*, et *fœdus* ex *hœdus*. contra græcis eadem littera *f* sic absurda atque absona, pronunciatuque difficilis est, ut latina nomina, quorum illa prima sit, adspirare soleant, et eo ridiculo modo efferre, quo modo utentem græcum quemdam testem videmus a Cicerone in oratione pro Fundanio (quæ una ex iis multis est, quæ Quintiliani ætate exstabant, at postea interciderunt) irrideri; qui testis primam ipsius *Fundanii* litteram dicere recte ac latino sono non posset. potuitne igitur latinæ litteræ *f* eadem esse vis ac potestas, quæ græcæ *φ*, si homo græcus rationem primæ *Fundanii* litteræ expediendæ pronunciandæque reperire non poterat? hic mihi sane testis non minus contra Victorium, quam contra Fundanium dixisse testimonium in judicio videtur. sed et Quintilianus ipse libro ejusdem operis XII. cap. 10. testimonio quoque suo urget hominem, cogitque, magnum inter *φ* et *f* soni discrimen olim intercessisse, confiteri. "Quæ (græca nomina *zephyrus* atque *zopyrus*) si nostris litteris scribantur, surdum quiddam (fort. *quemdam*) et barbarum efficient sonum, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret. nam illa, quæ sexta est nostrarum [*f*], pæne non humana voce, vel omnino non voce potius, inter discrimina dentium efflanda est: quæ etiam, cum vocalem proximam accipit, quassa quodammodo, utique quoties aliquam consonantem frangit, multo fit horridior."

Sed jam ad Ciceronis locum veniamus. Ennius cæterique veteres latini in græcis nominibus *Pyrrhus* et *Phryges* usurpandis tria omnino immutarant. primum adspirationem *h*, qua non nisi in vocalibus, iisque non multis, utebantur, abjecerant, ita, ut

Pyrrus et *Pryges** relinqueretur. tum, consuetudini illorum temporum indulgentes, litteram *P* in *B* converterant, et *Byrrus* ac *Bryges* fecerant. denique, quum ab littera *y*, utpote peregrina, abhorrerent, pro ea latinam *u* subdiderant; atque ita duo plane latina nomina *Burrus*, *Bruges*que condiderant. rem haud aliter contigisse demonstraturus Cicero, locum illum ex Ennii *Annalibus* "*Vi patefecerunt Bruges*" affert: neque de *Burrus* sibi amplius agendum existimans, in nomine *Bruges* considerando paullisper immoratur. in quo ipso nomine nihil aut de exclusa adspiratione *h*, aut de *P*, in *B* commutata, inquirens neque commemorans, de una littera *y*, ab eo remota, disputationem instituit; rectissimeque id ab Ennio cæterisque veteribus latinis factum docet: qui, quum græcæ illi litteræ nullum esse locum in suo sermone voluissent (contra quam ipsius Ciceronis ætate fieret: tunc enim non illi uni modo, verum etiam alteri, quam fuisse ζ supra dictum est, locus dabatur), excludere eamdem ab illo quoque nomine debuerunt. id vero non oportuisse modo, verum etiam necesse quodammodo fuisse ita ab illis fieri, continuo perquam ingeniosa subtilique ratione ostendit. quum enim nomen illud e græco latinum facere, hoc est a græcorum nominum inflexione ad latinorum rationem vellent traducere (qua in traductione ge-

* "Latini veteres raro aspirabant." *Scaliger* ad Catull. p. 98=110. Hoc H ex Æolibus. Æn. II, 469. AENA "Codex mirandæ vetustatis" apud Gell. N. A. II, iii. Ita factum et in Cod. Sax. vide *Wanley* Catal. Codd. Anglo-Sax. p. 156. Geo. II, 1. Æn. XI, 823. *Actenus* MS. Nonii Marcelli p. 377. omnium antiquissimus. Æn. IX, 280. Aut *adversa*—Haut *R. B.* "In voce GRACCURIS ne Tiberii quidem ætate fuisse C litteræ aspiratum, testimonio sunt hujus Imperatoris numi apud Suritam et Augustinum," *Giovenazzius* ad Liv. fragm. LIII. Cic. de senectute xxiii. apud Non. Marcell. p. 270. *Neque vero eos solum convenire* habeo—abeo MS. Cic. fragm. pro Scauro, p. 16. Em *quibus familiis, quam fœdis, quam contaminatis*—p. 17. Em *quibus testibus*—in fragm. pro Tullio p. 29. membranæ Ambrosianæ exhibent *Tyrinum* pro *Thyrinum*, uti Cod. Ambrosian. Quintiliani IV, ii. Comment. vet. ad Cic. fragm. pro Plancio p. 112. *Scolasticam*, et p. 115. *epiciremate* habet. Mox librarii tetrici scribendi generis studiosi H crebrius propinabant. A. Gell. XV, vii. *Augustus vetustatis amantissimus epistolam ad Caium Cæsarem hisce orditur*, Have, *mi Cai*,—. XVIII, iv, p. 484. abire—habire MS.; Hor. Serm. I. iii, 11. habebat *sæpe ducentos, Sæpe decem servos*—halebat *Codex Vossianus, hoc est*, alebat. In Cenotaphio Pisano Lucii l. 12. *habeant* loco *abeant*. Ausonius, 413. *possum fratris* abare *vicem*. Scaliger ad l. I, xxix. "*Corrector mutavit—fratris* habere *vicem*." Pro *mitris mithris*, Afranius apud Comm. Ambros. ad or. in Clod. p. 21. *Hostia* et civitates adjacentes—ad or. pro Plancio p. 90. et in schol. sequioris ævi *hutili* pp. 138, 9. *hutile* 139. *hutilitas* 139. bis.

nitivi quidem casus extremæ litteræ non *gon*, sed *gum*, dativi vero non *xi*, sed *gibus* essent futuræ, sic ut non *Phrygon* et *Phryxi* græce, sed *Phrygum* et *Phrygibus* latine dicendum esset), valde absurdum fuisset litteram illam græcam usquam ab iis sive in recto sive in obliquis casibus retineri. nam, si eam a solo recto removissent, sic, ut *Phruges*, non *Phryges* diceretur, tum rectus quidem ex græco latinus evasisset (recti enim ille exitus *ges* latinus est), sed in obliquis, latinum exitum cæteroquin habentibus, aliquid non latinum, græca illa nempe littera *y*, remansisset: quod certe erat absurdum. si vero a solis obliquis eamdem removissent, *Phrugum*, non *Phrygum*, et *Phrugibus*, non *Phrygibus*, usurpantes, tum rectus nominis ejus, cujus obliqui casus latini omni ex parte facti essent, nulla ex parte non græcus relinqueretur (*Phryges* enim plane atque omnibus litteris græca positio est): quod item absurdum erat. recte igitur nullum in tota illius nominis declinatione græcæ litteræ *y* locum esse voluerunt, ne, aut si eam in recto casu retinuissent, græce loqui, eumdem casum plane græcum usurpantes, cogerentur, aut, nisi eam ab obliquis removissent, iis non plane latinis uterentur.—Hujusmodi igitur latinos græcorum nominum casus, qui non eosdem, quos græce elati, exitus habeant, sive recti, sive obliqui, sive singulares sive plurales sint, *barbaros* casus, hoc est, peregrinos atque exoticos, perquam apto vocabulo, et ab ipsis græcis primum invento atque usurpato, dicuntur. ac Marcus quidem Plautus græcas comœdias duas, *Asinariam* atque *Trinummum*, cum latinas a se factas vellet intelligi, *barbare* a se versas dixit: *Nunc, quod me dixi velle vobis dicere, Dicam. huic nomen græce est Onagos fabulæ: Demophilus scripsit, Marcus vortit barbare.* In Prolog. Asin. vers. 9. *Huic nomen græce est Thesauro fabulæ: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare.* In Prol. Trin. vers. 18. Quam consuetudinem sequutus, M. Tullius (et Quintilianus supra) latinas declinationes, nominibus græcis adhibitas, *barbaros* (id est, *non græcos*) *casus* appellavit." LAGOMARSINI ad *J. Pogiani* Epist. I, pp. 189—194. Lucanus a WITHOFIO emendatus Phars. I, 555. *Tethyn majoribus undis Hesperiam* Calpe; *culmenque implevit Atlantis.* Sed nomen *Calpe* Latinorum more flectere maluit Juv. Sat. XIV, 279. *Æquora transiliet; sed longe* Calpe *relicta*, Encæn. pp. 26, 7. Κάλπις apud Philostrat. Vit. A. T. v, i, p. 189. ed. *Olearii.*

" desintne aliquæ nobis necessariæ literæ; non cum " Græca scribimus (tum enim ab iisdem duas mu- " tuamur) sed proprie in Latinis; ut in his *servus* " et *vulgus*,† ÆOLICUM DIGAMMA desideratur." *Quintil. Inst. Orat. Lib.* I. [iv, 7. *Spalding.*]

* " Versa vice si sit prior U, sequatur illa, [I] 111
" Cum dico *vide*, contulit I sonum priori;
" Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante:
" Vocalibus hoc et reliquis prædita[4] servat;
" Ut *vade, veni, vota* refer, teneto *vultum*:
" Crevisse sonum perspicis et coisse crassum;
" Unde ÆOLIIS litera fingitur DIGAMMOS.
Terent. Maur. pag. 12 [=2387. *Putsch.*].

" Nominum multa inchoata literis vocalibus
1. " Usus ÆOLICUS reformat,[5] et DIGAMMON præficit:

1. Vulgo *Æolicus usus reformat.* Quo pacto Gerardus Vossius versus numeros laborare censens verborum ordinem immutavit. Sed erravit vir eruditus. Nam * integri sunt 112
versus numeri. *Quorsum igitur tu eum secutus es?* Propterea quod ex ordine suavior ac venustior evadit, de qua nil quidquam suspicatus videtur vir eruditus, accentuum ratio; nempe hoc modo habes *'Usus 'Æolicús refórmat*— illo *Æolícus usús*—

† Hor. Serm. II, iii. 62. *huic ego* volgus *R. B.*; utrum mendose, an de industria, nescio. " *Certe post consonantem* V *non* um *sed* om *proferebant ætate Augusti*, ævom, divom, Calvom *etc. ut cum ex monumentis ejus ævi, tum ex vetustis* Virgilii *et* Horatii codicibus constat." *R. B.* ad Carm. II, xiv, 27. *Noris* ad Cenot. Pis. p. 471. *Geo.* IV, 19. Rivos, *et Æn.* III, 703. arduos, *Cod. Med. In MSS. Ambros. Cic.* voltus, pervolgare, quom. Hor. Epod. XVII, 57. Volgata *R. B.*

4. prælata *Commelin.* in v. l. " *sed versus vitiosus.*"

5. vertit " *sed claudicat versus.*" Commelin. in v. l.; pervertit *Taylorus*; temere.

2. “ (Æolum dialectos autem est fere mista[6] Italæ)

2. Lectio vulgata *Æolica etiam dialectos*—in tertia sede contra metri trochaici leges dactylum repræsentat. Vossius legit, *Æolum dialectos etiam ferme mista est Italæ.* Melius scripsisset *mista ferme.* Sanctius [p. 842. ed. *Perizonii*], *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ.* Sed vocis *ferme* nullus mihi usus occurrit, qui huic loco congruat, ac proinde *fere* retinendum censeo. Nec vero te moveat quod in lectione nostra vocula *autem* (quod alteri *etiam* prætulimus) ante vocalem plene sit enuncianda. Simili enim licentia alibi usus est Terentianus, pag. 25. l. 15 [=2395.].

Bina productas habere nec minus compertum est

pag. 35. l. 15 [=2401.].

Ire jam nunc ideo nobis visum est *consultius*

Cæterum hunc versum parenthesi includendum curavimus,

6. *Æolica etiam dialectos fere est mista Italiæ* editiones Commelini et Putschii: ille inter v. l. recenset *Æolica dialectos autem mista ferme est Italiæ.* rescripsit *R. B.*, *Æolica etiam Dialectos est fere mixta Italæ:* in exemplari Tayloriano, “lege, *Æolum*” Mallem, *Æolum* (vel *Æolica*) *dialectos autem* Mater *est fere Italæ.* Quam facile voces *mater* et *mista* confundantur, nihil attinet dicere; Ovid. Met. iii, 102. *Pallas adest: motæque jubet supponere terræ Vipereos dentes: matrique* Codex Mediceus. De Æolismo linguæ Latinæ vetus est opinio, quæ constat ex antiquissimis grammaticorum monimentis; “Dionys. Halic. i. xc. ait, Romanos uti sermone non omnino barbaro, neque perfecte Græco, sed ex utroque mixto, majorem partem Æolico.” *Taylorus.* Athenæus x, 425. A. παρὰ Ρωμαίοις δὲ οἱ εὐγενέστατοι τῶν παίδων——πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς κατὰ τοὺς τονοὺς τῆς φωνῆς· “intelligit Βαρυτονίαν.” Quintil. “ Æolica ratione, cui sermo noster simillimus est.” Plin. vii, lviii.—“ Veteres Græcas fuisse easdem pene quæ nunc sunt Latinæ.” Tacit. Annal. ii. xiii.—“ Formæ literis Latinis quæ veterrimis Græcorum.—Has in Italia Etrusci ab Corintho Demarato; Aborigines Arcade ab Evandro didicerunt.” Salmas. de Hellenist. p. 25. “ Ex Æolica lingua nata est Romana sive Latina, ex hac Italica. Latina hodie non magis in rerum natura censeri debet, quam Æo-

" Εσπερον quem dico Græce, *Vesperum* cognominat;
" Εστια sic *Vesta* facta; *vestis* εσθης dicitur:
" Ινα quam Græce vocamus, *vim* jubet me dicere:
3. " Est εαρ[7] multis in usu, et magis Poeticum,

ut vitetur solœcismus, qui in vulgata lectione obtinet; is autem in eo consistit, quod vox *ille* verss. 8, et 9. ex sermonis indole non nisi ad *Æolum dialectos* referri possit. *Annon vero præcedit* usus Æolicus *quo absque solæcismo vox ista referatur?* Atqui ad verba ista, eo ipso nomine quod præcedant, referri non potest, ni versus, in quo versamur, a cæterorum constructione separetur.

3. De numeris hic altum silet Vossius. Atqui tam

lica." Sic arbitrantur *Scaliger*, *Casaubonus*, et *R. B.* ad Horat. Serm. II, iv, 66. "*pleraque* Latinorum *nomina ex* Æolica dialecto *ducuntur*." Atque in Schediasm. de metr. Ter. "dialecto Æolica, *unde* lingua Latina *partem maximam profluxit*." *D. R.* Elog. *T. H.* p. 44. "*inventa Hemsterhusii ingenio Græcæ linguæ analogia, simul etiam Latinæ ratio diluxit, patuitque clarissime, quod pauci magis suspicati erant, quam intellexerant*, totam fere Latinam linguam ab Æolica fluxisse. *Restat, fateor, pars quædam, quæ invecta aliunde videatur. Verum aut fallor, aut exorietur aliquando vir doctus et ingeniosus, qui*, Hemsterhusiana *analogia adjutus, eum quoque partem ad Græcam originem revocet, planissimeque demonstret*, omnem Latinam linguam pulcræ matris Græcæ pulcram filiam esse."—Hanc figuram, de qua litem intendimus, præsertim frequentarunt Lacones, et horum in Italia coloni Tarentini. De hac re multi multa scriptitarunt; si operæ esset pretium eundem iterare Hylan, Palmerii, viri quidem perdocti, Exercitat. p. 514. consulas; hic Rhodus est, hic saltandum. Exemplis vocalium in Terentiano subinde distincte elatarum adde, p. . (412). *Sic* ὁ αὐτὸς separatim ὡ̓υτὸς *immistum sonat* p. . (618.) *Est adhuc quo* separatæ I *et* V *dissentiant* p. . (1335.) O cum E *tantum jugatæ longa semper syllaba est.* Vid. *Taylor.* ad Marm. Sandv. p. 43.

7. Est ἔαρ *multis in usu*, quod —*Hotchkisius;* Εἶαρ est *multis*

"Ηρ enim nativa vox est; ille *ver* hoc dictitat:
"Quos Homerus dixit Ἑνετους, ille *Venetos* autumat.
"*Viola* flos et[8] nuncupatur, quem Graii vocant ιον;
4. "Et Ιολαος ille *Violas*,[9] crede Marco Tullio:

certum est, quam quod certissimum, scripturam ab ipso cum
113 aliis repræsentatam in prima versus sede trochæi * loco pyrrichium uno tempore minorem præferre. Ea utique sic se habet: Ἑαρ *est multis*—

4. *Et Iolaus* violeus *fit*—*Edit. Sanctand.* et *Vossius:* Sanctius: *Et Iolaos ille* violens—Ego vero Marcum Tullium docuisse vel *violeus* vel *violens* τῳ ΙΟΛΑΟΣ respondisse vix unquam credidéro. Explicent ii, velim, quibus utrumvis adridere poterit. Mihi interim persuasum est significasse Oratorum principem pro communium Græcorum ΙΟΛΑΟΣ Æoles scripsisse FΙΟΛΑΣ, vel forte FΙΟΛΑFΣ; atque hinc apud Latinos nomen *Violas* locum habuisse. Nam eadem plane analogia ab iisdem Æolensibus scribi videmus ΜΕΝΕΛΑΣ, ΑΡΧΕΛΑΣ &c. pro communibus ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΟΣ &c. pro quibus Attici usurpabant ΜΕΝΕΛΕΗΩΣ, ΑΡΧΕΛΕΗΩΣ &c. Iones autem

in usu, sed *magis poeticum est, R. B.*—Mox, ῏ΗΡ *enim nativa vox est;* Hesiod. Ἔργ. 460 (II, 80.). Fῆρι πολεῖν 490 (II, 110.). Μήτ Fῆρ γιγνόμενον πολιὸν, μήτ' ὥριος ὄμβρος [" *twere*" nostrates]: Sappho fr. apud Schol. ad Soph. El. 147 (LXIII. *Blomfield.*). Fῆρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. *Poeticum* est, *Putschius.*

8. Viola *flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant* ἴον ed. Commelin.; in v.l. Et viola flos *nuncupatur* quem *Graii vocant* ἴον *Viola flos* et n., *hunc*—*Putschius; Viola f. q.* nominatur, *hunc G. R. B.;* vide infra ad *R. D.* p. 185.

9. *Et* Iolaus, violens *fit*, ed. Commelin.; in v.l. *Et* Iolaus ille violens,—*Et* Iolaus, violeus *fit*, Putschius. "*Et* ὄλαος violens fit," *R. B.*, ni animi fallor. Mallem FΙΟΛΕFΣ, nam *violeus* Putsch.; et in hoc loco dialectus Æolica regnat: sed formam lingua et litteris Æolicis ex hisce latebris extundere nequeo. Vide infra ad *R. D.* p. 255. Archilochus fr. LX, 2. Αὐτός τε κἰόλαος, αἰχ-

" Quamque[10] *ιτυν* dicunt Achæi, hanc *vityn* gens Æoli.
" Plura Sappho comprobavit,[11] Æoles et cæteri.
Idem pag. 28 [=2397.].

ΜΕΝΕΛΑWΟΣ, ΑΡΧΕΛΑWΟΣ; hi similiter WΙΟΛΑWΟΣ, illi ΙΟΛΕΗΩΣ: Æoles autem modo FΙΟΛΑFΟΣ modo FΙΟΛΑΣ. Eorum autem quæ a Terentiano in his versibus traduntur summa huc denique recidit: pro istis communium Græcorum ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΣΤΙΑ, ΕΣΘΗΣ, ΙΣ, ΗΡ, ΕΝΕΤΟΙ, ΙΟΝ, ΙΟΛΑΟΣ, ΙΤΥΣ, Æoles dixisse FΕΣΠΕΡΟΣ, FΕΣΤΙΑ, FΕΣΘΗΣ, FΙΣ, FΗΡ, FΕΝΕΤΟΙ, FΙΟΝ, FΙΟΛΑΣ, FΙΤΥΣ: atque hinc porro fluxisse Latina *Vesperus*, *Vesta*, *Vestis*, *vis*, *ver*, *Veneti*, *viola*, *Violas*, et forte *vitys*.

μητὰ δύω· ΜΕΝΕΛΑΣ Eur. Troad. 212. et auctor Rhes. 257. 'ΑΓΕΣΙΛΑΣ (Pluto) apud Callimachum L. P. 130. *φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος 'Αγεσίλᾳ.* Epigramma apud Gruterum P. MCXXX. a *T. H.* emendatum, *Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἔπ' 'Αγεσίλας* ΑΝΑΞΙΛΑΣ Koen. ad Greg. p. 9. 'ΑΡΧΕΛΑΣ Aristoph. Equit. 164. *τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,* Hesychius *'Αρχέλας.* et infra *'Αρχίλαν. ἀρχιποίμενα. Κρῆτες.* ΒΡΑΣΙΔΑΣ Vesp. 473. *Καὶ ξυνιὼν Βρασίδᾳ,* Pac. 639. *ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.* ΒΡΑΣΙΛΑΣ Theocr. Id. VII, 11. *ἁμὶν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο·* ΧΑΡΙΛΑΣ Archilochus apud Athen. x, 415. E. (Fragm. XXIX, 1. *Gaisford.*) *Ερασμονίδη Χαρίλα,* Callim. Epigr. XIV, 1. *'Η ῥ' ὑπό σοι Χαρίλας ἀναπαύεται;* 3. *ὦ Χαρίλα, τί τὰ νέρθε;* Conf. ad v. *Fιόλαος.*

10. Quanquam *ἴτυν — βίτυν gens* Æolis. in textu *Commelin.* et *Putschii:* Æolis *etiam Taylorus* Lect. Lys. p. 721. et Adversariis; *Æoli* v. l. in ed. Sanctandr.

11. *comprobabit* v. l. *Commelin.*; *Æoliis* [*Æolîs* Taylor.] et cæteri. *Putschius.* Non abs re existimo futurum si molem testimoniorum, indigestam quidem et tristissimis cladibus usquequaque laceratam, hoc loco subjiciam. Victorinus p. 21=2461. *Litera* U vocalis *est, sed eadem vicem obtinet* consonantis; *cujus potestatis notam Græci habent* F; *nostri* VAU *vocant, et alii* Digamma. *Ea per se scripta non facit syllabam, antea posita autem*

vocali facit, ut, Ϝάμαξα, Ϝεκήβολος, et Ϝέλενη: *nos vero, qui non habemus hujus vocis nomen aut notam, in ejus locum, quoties una vocalis pluresve junctæ unam syllabam faciunt, substituimus* U *literam.* Aulus Gellius XIV, V.—Diuus, riuus, cliuus* *syllaba terminantur* † *quæ perduo* u *scribenda est, propter cujus syllabæ sonum declarandum reperta erat nova* ‡ *litera, quæ* digamma *appellatur.* * clivus non US *ED. PR.* clivus et similia nomina us MS. † sed ea quæ per duo *ED. PR.* ‡ littera F, q. D. appellabatur. *ED. PR.* appellatur *MS.* Valerius Probus* *col.* 1507. Ⅎ *pro* V, *ut* SerⅎIus, ⅎulgus, ⅎixit, *pro* servus, vulgus, vixit, *et* Digamma Æolicum *appellatur.*" [* "Valerius Probus anno secundo imperii Neronis floruit, et usque ad Trajani tempora vixit." *Noris.* p. 464.] P. Diaconus *col.* 1587. digamma Æolicum Ⅎ, *ut in multis sepulcris.* SERℲVS, ℲVLGVS, ℲALE, ℲIXIT. Charisius *col.* 57. Seruus, ceruus, vulgus, *a quibusdam per* u *et* o, *videlicet quia duæ vocales geminari, ut unam syllabam faciant, non possunt. Sed per duo* u *scribi debent, quia et sic sonant, et ambiguitas casuum tollitur, et unum* u *loco* consonantis *accipitur.* [Charisius floruit ante Priscianum.] Diomedes *col.* 416. "*Huic item* [*u*] Digamma *ascribi solet, ut cum sibi ipsi præponitur, ut* serFus, Fulgus: *nam* U *literam geminari in una syllaba posse plurimi negant.*" Conf. *Noris* ad Cenotaph. Pis. p. 471. Donatus *ad* Andriam Terentii I, ii. Dauus *non recte scribitur; Dauos scribendum: quod nulla litera vocalis geminata unam syllabam facit* [conf. col. 1736.]. *Sed quia ambiguitas vitanda est nominativi singularis et accusativi pluralis; necessario pro hac regula* Digamma *utimur, et scribimus* DaⅎIus, *Serⅎus, corⅎus.* Velius Longus, *col.* 2222. *Demonstravimus* V *literam totiens* consonantis *vim habere, quotiens pro eo ponitur quod apud Græcos dicitur* Digamma. conf. col. 2215. Scaurus p. 2254. V *litera omnibus vocalibus et præjectiva et subjectiva consentit, ut* Va, Ve, Vi, Vo, Vu: *in quibus syllabis non vocalis sed* consonans *est; est enim posita pro* Digamma, *quod quidam Græcorum etiam* VAU *appellant.* ["Velius Longus ante Antonini Pii principatum floruit." *Norris* p. 171.] Cledonius *col.* 1882. V *scilicet interdum* digammon *adscribi solet; alii sic volunt esse* digammon.—*hoc ab* Æolicis *processit.* Alcuinus *col.* 2083. I *et* V *transeunt in* consonantium *potestatem, cum in principio syllabæ aliis vocalibus junguntur;—Fiunt quoque hæ ipsæ mediæ quando* Y

"—Ex adjectis autem nostros solum X recepisse, "F vero, G, et Q in Græcis etiam literis fuisse "et nunc esse, sed G numero servire atque non-"aginta significare, F autem ÆOLIIS *duntaxat*
*"idem valere quod apud nos V cum pro conso- 114
"nanti scribitur; vocarique VAU ‡ et DIGAMMA," *Mar. Victorin.* pag. 30 [=c. 2468.].

Græcæ vocalis sonum habent:—V *quoque* duplicis gamma *in quibusdam locis accipitur;—et ubicunque* V *loco* consonantis *ponitur, semper pro* digamma *habenda est.* Cassiodorus *ex* Annæo Cornuto col. 2282. "*Nos hodie* V *literam in duarum literarum potestatem coegimus: nam modo pro* digamma *scribitur, modo pro* vocali. Vocalis *est, cum ipsa per se est. Hoc enim cum cæteris quoque vocalibus patitur. Si cum alia vocali,* digamma *est, quæ est consonans.*" Idem *ex* Papiriano *col.* 2292. *Præterea non respexerunt unum* U *toties* consonantis *vim habere, quoties pro* consonante *ponitur, quod apud Græcos* Digammon *vocatur.*" Idem *ex* Martyrio; col. 2297. *nullo enim modo poterat ipsa sibi* V *præponi, non conjuncta etiam aliæ consonanti in prima syllaba: cum tamen dissimilis* (f. similis) *continuo litera fuerit subsecuta, ut* vultus, vulgus, Vulcanus, *per* V digammon *scribentur.* Idem *ex* Lucio Cæcilio *col.* 2317. digammon Æolicum, *pro quo nos* V *loco* consonantis *posita utimur.* Hisce tabulis e naufragio vix enatantibus irridebunt complures: vellem talia viris egregiis haud exciderint: usus τοῦ digamma magis testimonio quam probatione niti videtur, de quo omnia Homeridis absolute nosse convenit. "Nam et illi qui paria dicunt, communia dicta confirmant; et isti, qui varia ponunt, per verba multiplicia commonent, quemadmodum scribere et loqui debeamus." Viderint eruditi ne fallaces τοῦ F tractus in Hebraicis characteribus sine fructu aucupentur; et, ut facilem *D. R.* monito aurem præbeant, enixe rogo: "*Nollemus tamen, vir eruditus* (Ignarra) *ad ludibria* originum orientalium *delapsus esset, imitatione magistri* Mazochii, *quem, constat, omnia* Græca *et* Latina *ex* Hebraica lingua *repetiisse, et his nugis* Vossii Etymologicon, *quod nuper Neapoli recusum est, refercisse.*" Vid. infra ad *R. D.* p. 117 (202.).

‡ BAU *Putschius.*

—"Et I quidem quando post V consonantem "loco Digamma F Æolici functam ponitur brevis "—*Priscian. Lib.* i. *Cap. de Literis.* [f. 3. a. *Ald.* = c. "539. *Putsch.*] Apud antiquissimos Græcorum non "plus quam sedecim erant literæ; quibus ab illis "acceptis Latini antiquitatem servaverunt perpe-"tuam. Nam si verissime velimus inspicere eas, "hoc est sedecim, non plus quam duas additas in "Latino inveniemus sermone, F Æolicum Di-"gamma, quod apud antiquissimos Latinorum ean-"dem vim quam apud Æoles habuit Φ:[12] eum

12. *vim quam apud Æoles habuit; eum*—MS. Cantab. et ed. Aldi. Recte: vide supra p. 184. Excerpt. MS. ex Tryphone in Mus. Brit. *προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε αἰολεῦσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γουάναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Γουρῆξις εἴρηται.* in MS. quidem Bodl. *φουάναξ, ἕλενα φουέλενα.* Conf. ad v. Ϝρῆξις. Restitue, Il. H, 45. ἐϜάνδανε. Num in Il. B, 217. 219. pro Φολκὸς et Φοξὸς legendum Ϝολκὸς et Ϝοξός; "In tabula Eugubiana Latina signum illud Ϝ digammatis Græci potestatem habet, non Romanæ istius litteræ F; quam ea ætate ita invaluisse haud verisimile est." *Knight* Proleg. cxv. Strabo v, 333. Ἐξῆς δὲ Φορμίαι Λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν, Ορμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον. Vide Sanctii Minerv. p. 842. et infra Plin. iii, xvi. *Dein* Volane, *quod ante* Olane *vocabatur*,—. Latini antiqui, qui multum Æoles imitantur, aspirationem repudiabant, et F loco PH uti passim consueverunt. M. Capella, p. 84. "Sed nec F excludunt, cum dicamus *triumfo*, quanquam a Græcis veniant talia verba; et per P et H potius scribantur." In Codice pervetusto Nonii Marcelli invenimus *Adelfis* 236, 243, 269, 284, 285, 294, 298, 367, 372 bis; *alfæsibea* 279. *Amfitr.* 237. 342. 354. 355. "et ita fere ubique." *R. B. antifila* 281. *Dafni* 252. *Deifobo* 314. *Delfis* 237. *Delfinum* 248. *efigenia* 370. *epifoni* 352. *fanium* 287. *fedria* 254. *fegeus* 302. *filipp.* 271. 273. 282. 289. 291. 293. 299 bis. 300. 327. 349. 373. 374. (*Filippicis* Comment. ant. ad Cic. orat. in Clod. et Cur. p. 11. ex Ambrosianis forulis nuper effossus) *filo* 278. *filoctete* 318. 323. 324. 346. *filodamo* 273. *filopatro* 281.

"autem prope sonum quem nunc habet F significabat P cum aspiratione; sicut etiam apud veteres "Græcos pro Φ, Π et H.—[Ibid. f. 4. a. = c. 542.]

"V vero loco consonantis posita eandem prorsus "in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud "ÆOLES DIGAMMA F. unde a plerisque ei nomen

fisici 273. *fæbo* 251. *fæbea* 335. *fænissis* 292. Terentius in *form.* 249. 255. 269 quater. 293. 296. 337. 344. 370. 373. *frigum* 303. 338. *fryne* 351. *nymfarum* 302. *nymfis* 335. *pamfilia* 299. *profanari* 374. *rifeus* 266. *Strofadum* 387. *Tafe* 251. *telefo* 342. 347. 352. *trifote*, *trifolio* 410. *Zefirumque* 246.—"Hoc sæpe bonos auctores corrupit, Latinitatis priscæ mysteria ignorare." P. 262. Turpil. Leucadia: *Viden'tu* frugis *incessum? quam est confidens:* *frigus* MS. *lege*, Phrygis *R. B.* Hor. Serm. I. ix, 13. *ficos* Cod. Vossianus. A. P. 21. *anfora* MS.; *amforarum* Charisius col. 41. *Falaridis* col. 104. Lucan. Phars. III, 271. *Fasis* MSS.; sic *frix*, *farsalia*, *faros*, teste *Withofio* Encæn. Cr. pp. 192, 3. *Colofonium* p. 61. bis apud Commentarium antiquum in Cic. Mediolani 1814. editum; *Eufratem* p. 46. *farsalicum* p. 136.; *mefitin* subinde comparere in MSS. testatur *Scaliger*, qui juvenis *linfa* pro *lympha* deperibat. Sed manum de tabula, ne lectoris patientia abuterer. Perantiquo loquendi genere *F* vice *H* fungi videbatur. Audi eruditissimum *Fogginium*; "Ovid. Fast. v, 195. Chloris *eram, quæ* Flora *vocor; corrupta Latino Nominis est nostri littera Græca sono.* ubi minus acute nonnulli ediderunt *littera prima*, et ubi libens sane pro *Latino* mallem legere *Sabino*, si quis hanc lectionem exhibeat vetus Codex. Accepisse enim Romanos a Sabinis Floræ cultum ex Varrone didicimus, qui nos etiam docet (Lib. IV, p. 25. de L. L.) Sabinorum præcipue fuisse H per litteram F pronuntiare. Hircus, *quod Sabini* fircus: *et quod illi* fedus, *in Latio rure* hedus, *quod in urbe, ut in multis* æ *addito*, hædus [vid. ad *R. D.* p. 26.]. Sed forte non modo Sabinorum, sed totius Latii mos idem fuit. Epitomator Festi, Fedum, inquit, *antiqui dicebant pro* hædo, folus *pro* holere, fostim *pro* hoste, fostiam *pro* hostia. Priscianus quoque notat dictam esse *Fabaris* pro *Habaris*, *fordeum*, *trafo*, *vefo*, pro *hordeum*, *traho*, *veho*,

" [INDITUM,] quod apud ÆOLES habuit olim Ϝ DI-
" GAMMA, id est VAU, ab ipsius voce profectum,
" teste Varrone[13] et Didymo, qui id ei nomen esse

et pro *Orthena*, *Orfena;* quod in libris vulgatis *Ofrena* mendose scriptum est; et *Formiæ* Latii oppidum, *Hormiæ* prius olim dictæ sunt (Plin. III, v.). Itaque nescientes inhærentem litteræ *C* aspirationem *H* pronunciare pro *Chlorin* dixere *Floram*." Ad Verr. Flacc. pp. 71, 2.*

13. " V *consonantem eandem vim et sonum habuisse ac ipsam* Ϝ Æolicam *omnes testantur. Patet ex* Varrone *apud* Gellium XVI, 17. ' VATICANUS *Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia. Quoniam pueri simul atque nati* [parti ED. PR.] *sunt, eam primum* [primam ED. PR.] *vocem edunt, quæ prima in* Vaticano *syllaba est; idcircoque* vagire *dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis.*' *Hæc* Varro: *si ergo infans modo natus exprimit syllabam* VA: *ea syllaba sonabat* WA: *hoc enim infans exprimit, illud vulgatum* va, *pulso inferiore labro, nec exprimit, nec tum potest exprimere.*" *R. B.* Annæus Cornutus p. 2282. " *Est quædam litera in* F *literæ speciem figurata, quæ* Digamma *nominatur, quæ duos apices ex* Gamma *litera habere videtur. Ad hujus similitudinem soni, nostri* (Latini) *conjunctas vocales* Digammon *appellare voluerunt, ut est* Votum, Virgo. *Itaque in prima syllaba* Digamma (F) *et vocalem oportuit poni,* Fotum, Firgo; *quod et* Æolii *fecerunt, et antiqui nostri: sicut scriptura in quibusdam libellis declarat. Hanc literam* Terentius Varro, *dum vult demonstrare, ita perscribit* UA: *qui ergo in hac syllaba* (UA) *sonus est, idem literæ erit.*" *Conf.* Bedam col. 2335. *Scaliger* de emend. Temp. p. 726. " Æolibus nota W Teutonici erat, ac Δίγαμμα vocabatur, quod ipsis Æolibus F,—formaretur." Ter. Heaut. I, i, 49. *Tractare, set vi et via pervolgata patrum:* " *Via* hic monosyllabon est, idem et sensu et sono, quod nostrum *Way.* V enim apud antiquos ut nostrum W pronunciabatur. Sic et Hec. I. i. 16. *Aut qua* via *captent te illi, eadem ipsos capi.*" *R. B.* ad l.; conf. ad v. Ϝοῖα. Cicero Divinat. II, 40. *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret; quidam in porticu caricas Cauno advectas vendens,* CAUNEAS *clamitabat.*—" *Cauneas, cave ne eas:* ergo *cawe* sonabat." *R. B.*; et *Davisius*

" ostendunt, pro quo Cæsar [C.] hanc figuram Ⅎ " scribere [scribi MS. *Cantab.*] voluit[14] [c. 545.]:

annotat "super hanc vocem in MSto Regio scribi, *quasi cave ne eas.*" "V *Latinorum olim pronunciabatur ut* W *hodie; seu* Digamma Æolicum *et Latinorum* V *consonantem sonare nostrum* W. *Hoc ostendunt nomina, quæ nos, hoc est, Germani veteres, a Latinis sumpsimus:* Vinum, *hoc est*, Winum, Wine; Vallum, Wallum, a Wall; Volo, Wolo, I will; Ventus, Wentus, Wind; Vectis, *insula*, Wectis, Wight; Vellus, Wellus, Wool; Vidua, Widua, Widow." *R. B.* Denique e litteris *R. Galeo* anno 1735. datis, quæ *T. Blackwell*, tunc temporis Græcarum litterarum Andræapoli Professor, studio visendi *R. B.* cum amicis Cantabrigiam profectus, enarrat, pro testimonio ponam; "*He received us very graciously, and entertained us with the service he had done to learning by restoring the* Æolic digamma, *which he pronounced like our* W. *He acknowledged that* Dionysius Halicarnassæus *explained the digamma by a φ in Greek, and a* V *in Latin; but," says the old gentleman, "he and* Aristarchus *and* Demetrius *were all dunces, and knew nothing of the digamma, which I have restored the use of, after it had been lost* 2000 *years.*"

14. hanc figuram Ⅎ scribi voluit: Cod. MS.—*scribere* edd. et *Scaliger.* et supra paulo pro *inditum, hoc datur* edd. et *Scaliger.* *Tacitus* Annal. xi, xiv. Novas literarum formas addidit vulgavitque; comperto Græcam quoque literaturam non semel cœptam absolutamque.—Quo exemplo Claudius tres literas adjecit, quæ usui, imperitante eo, post obliteratæ, aspiciuntur etiam nunc in ære publicandis plebiscitis per fora ac templa fixæ. Conf. eruditissimum *Brotier.* ad l. *Velius Longus* p. 2235. "Ti. Claudius novam quandam literam excogitavit (Ⅎ) similem ei notæ quam pro aspiratione Græci ponunt." Suetonius in Claudio xli. "Novas etiam commentus est literas tres, ac numero veterum quasi maxime necessarias addidit:—Exstat talis scriptura in plerisque libris, ac diurnis, titulisque operum." "Crediderim I consonantem finxisse, et pro U consonante Ⅎ inversum, ne confunderetur cum F, quod alium tunc sonum habuit. Qualia visuntur in inscriptionibus ævi Claudiani apud Gruterum [p. 236.] *AmpliaℲit terminaℲitque*, DIℲI, VIIℲIR, XVℲIR, JUℲENTUTIS." *R. B.* De tertia vid. *Taylor.* ad Marmor. Sandv. p. 47.

" quod quamvis illi recte visum est, tamen consuetudo antiqua superavit. Adeo autem hoc verum est, quod * pro ÆOLICO F DIGAMMA V ponitur; quod sicut illi solebant accipere digamma F pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit versibus, ut in hoc versu,[15] ΟΙΟΜΕΝΟΣ FΕΛΕΝΑΝ ΕΛΙΚΩΠΙΔΑ.—sic nos quoque pro simplici habemus consonante plerumque V loco F digamma positum, ut,

Inscriptio apud Gruter. p. 1055, 11. Fabrett. p. 472. Noris. ad Cenot. Pis. p. 470.

TI. CLAVDIO. CÆSARE.
AVG. GERMANICO. V.
SER. CORNELIO. ORFITO. COS.
ISIDI. INVICTAI. ET. SERAPI.
MADIVS. SERℲILIAI. AℲIOLAI.
LIB. AMERIMNVS
EX. ℲISV.

Ex schedis Barberinis apud Fabrett. p. 473. conf. p. 362. et *Taylor.* in Cur. sec. ad Marm. Sandv. p. 46.

DORVS. CÆSARIS Ⅎ.

i. e. filius. Inscriptio, quæ olim Romæ ad Templum S. Luciæ vulgo *della Chiavica* extabat, apud Placentin. de Siglis Vet. Græc. p. 75.

TI. CLAVDIVS
DRVSI. F. CÆSAR
AVG. GERMANICVS
PONT. MAX. TRIB. POT.
VIIII IMP. XVI. COS. III.
CENSOR. PP.
AVCTIS POPVLI ROMANI
FINIBVS. POMERIVM
AMPLIAℲIT. TERMINAℲITQ

15. σφομενος MSS. οἰόμενος Fελένην ἠλ. ed. Bas. 1545. 8. Fελέναν ἐλ. in margine *Scaliger.*

l. 9. *non et*, Cod. MS.; p. 199. l. 3. *est* Ald., et l. 4. *duplici* quoque Cod. MS. et Ald.

"*At* Venus *haud animo nequicquam exterrita mater* [Æn. VIII, 370.]
"Et [l. EST] tamen quando ÆOLES idem F DIGAMMA inveniuntur pro duplici consonante posuisse, ut ΝΕΣΤΟΡΑ[16] ΔΕ FΟΥ ΠΑΙΔΟΣ—Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman.[17] ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑFΙΟΝ. est enim dimetrum iambicum: et sic est proferendum F ut faciat brevem syllabam [f. 5. b.]—F DIGAMMA [apud] ÆOLES est, quando in metris pro nihilo accipiebant, ut

"ΑΜΜΕΣ Δ FΕΙΡΑΝΑΝ ΤΟ ΔΕ Τ ΑΡ ΘΕΤΟ ΜΩΣΑ ΑΙΓΑΙΑ[18].

16. ΝΕΣΤΟΡΑ] *Hectora* MSS. Cantab. Sed in his rebus, inquit *R. P.*, valde suspecta esse debet Prisciani codicum auctoritas. Il. B, 382. Λ, 330. οὐδὲ Fοὺς παῖδας ἔασκε. Conf. ad v. Fός.

17. "quem nosti fuisse λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης." *Valck.* ad *Röver.* P. LXXII. Si locus sanus est, errat Priscianus; nam in Iambico Dimetro, cujus hæc forma est, ἐρῶ τε δῆτα κοὐκ ἐρῶ —καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι [Hephæst. pp. 15, 16.], *Phaselus ille quem vides*—[Ter. Maur. p. 97. l. 7. e Catull. IV, .], δάFιον facit longam primam syllabam. Sed sæpe apud Homerum correpta syllaba est, ut ὀFίων, ὄFιας, etc. *R. B.* Conf. infra ad *R. D.* p. 168. et *Valckenaer.* ad Röver. P. LXXII. Δήϊον Attici, Δάϊον Dorienses, ΔάFιον Æoles.

18. αμης δεcΦΗΥFΝΝΑΝ τοδετον ΤΗΙΝ ΜȣCΑΝΦΑΥΑ Cod. Cant. "Αμμες δ' Fειρήναντο θεοὶ τοὶ δ' ὤμοσαν Fαιεν edd. Ald. et Bas. ἄμμες δ' Fειρήναν· τὸ δέ τ' ἀρ θέτο μῶσα λιγαία *Scaliger.* "Fαμμες δ' Fειρήνην.—in Cod. meo Prisciani sic habetur F, nec dubitandum quin apud Apollonium Dyscolum Fοι pro *οἱ*, minime pro *μοι*, occurrat." *D'Orvill.* Crit. Van. 395. "*Non pro* nihilo *hic* F *accipitur;* sed δFειράναν, *ut nos possumus* Dwiranan." *R. B.* Il. A, 19. εὖ δFοίκαδ' l. Δ, 470.—δFέργον ἐτύχθη E, 165. ἵππους δFοῖς ἑτάροισι 365. πὰρ δFοι. N, 822. ἐπὶ δFίαχε Υ, 224. Ἵππῳ δFεισάμενος Ψ, 216. μέγα δFίαχε θεσπιδαὲς πῦρ Conf. K, 33. Ξ, 413. Π, 605. etc. *dwarf, dwell, dwindle,* Angli enunciamus.

“ est enim hexametrum heroicum [c. 546.]—Scien-
“ dum tamen quod hoc ipsum Æoles quidem ubi-
“ que[19] loco aspirationis ponebant, effugientes spiri-
“ tus asperitatem. Nos autem in multis quidem, non
“ tamen in omnibus illos sequimur, ut cum dici-
116 * “ mus *vespera, vis, vestis.* Hiatus quoque causa
“ solebant illi interponere F Digamma; quod osten-
“ dunt etiam Poetæ Æolidæ, usi [l. Uti] Alcman :
“ ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑFΙΟΝ : et epigrammata
“ quæ egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis,
“ qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta ΔΗ-
“ ΜΟΦΑFΩΝ ΛΑFΟΚΑFΩΝ [l. ΔΑΜΟΦΟFΩΝ ΛΑFΟ-
“ ΚΟFΩΝ[20]]. Nos quoque hiatus causa interponi-

19. “ *Non* ubique *et* in omnibus *Æoles inserebant* F, *sed in certis tantum verbis ; ut ex Homero constabit. Et sic Dionysius infra,* (p. 118.) Πολλὰ, *non* πάντα· *et Sergius* in quibusdam dictionibus, *et Terentianus Maurus,* nominum multa.” *R. B.*

20. “ ΔΕΜΟΓΗΟFΟΝ, ΛΑΟΚΟFΟΝ. Sic Codex MS. Cantabrigiæ, non ΔΗΜΟΦΟFΩΝ ; unde constat illum vetustiorem esse literis Simonideis Η, Φ, etc. ut Homerus quoque scribebat, ΜΕΝΙΝ αειδε ΤΗΕΑ Πελειαδεο ΑΚΗιλεος.” *R. B.* Conf. quoque in dissertatione de Phalaride, p. 241. *Taylor.* in Lect. Lys. p. 703. ΔΑΜΟΓΗΑFΟΝ et ΛΑFΟΚΑFΟΝ prætulit *R. P. Knight.* Proleg. Il. Α, 104. λαμπετόFωντι Fεἴκτην Δ, 499. ΔημοκόFωντα. Tripos vetustissimus Cadmeis litteris exaratus, et Thebis Apollini sacratus apud Herodot. v, 59. Ἶδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμήϊα γράμματα ἐν τῷ ἱρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου ἐν Θήβῃσι τῇσι Βοιωτῶν ἐπὶ τρίποσί τισι ἐγκεκολαμμένα, τὰ πολλὰ ὅμοια ἐόντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι. Ὁ μὲν δὴ εἷς τῶν τριπόδων ἐπίγραμμα ἔχει ΑΜΓΗΙΤRΥΟΝ : ΜΑΝΕΤΗΕΚΕ : ΝΕΟΝ : ΑΓΟ ΤΕΛΕΒΟΑΟΝ *R. B.* apud *Chishull* in Add. ad Antiquitates Asiaticas. Solonis Κυρβεῖς, auctore *R. B.*, conservarunt ΔΕΔΕΣΤΗΑΙ· ΤΕΙ ΤΗΥΡΑΙ· ΠΗΟΝΟΙ · ΕΝ ΣΠΗΑΓΑΙΣΙΝ. de Phalar. p. 399. Sed de terminatione postremi vocabuli Solonis ætate quæritur, quod tabellæ Elgenianæ, omni veneratione amplectendæ, summa cum religione indagandæ, forte ad liquidum perducent.

" mus V loco digamma F,[21] ut *Davus, Argivus,* [*-vi*], " *pavo, ovum, ovis, bovis*—In B etiam solet apud " *Æoles* transire F *digamma,* quoties ab *ρ* incipit " dictio quæ solet aspirari; ut *ῥητωρ βρητωρ*[22] dicunt " [f. 6. a = c. 547.]—quasi consonanti digamma in ea- " dem syllaba præponere recusantes commutabant " id in B, *βρητωρ βροδος* dicentes—*Id. ibid.* [f. 6. b = " c. 548.]

——" hic et hæc *bos bovis;* quod ideo assumit " genitivo V loco Digamma, quia Æoles quoque

21. Constat ex hoc loco Æoles scripsisse ΔᾶFος, ΑργεῖFοι, ταFὼς, ὦFον, ὄFις, *βό*Fος. *R. B. Taylor.* ad Marm. Sandv. p. 43. *τα*F*ὸς, ταὼς,* olim *ταῶς, Paʇo. Scal.* ad Varron. p. . *Brunck.* Addend. ad Aristoph. Av. 102. *σκαιὸς, scaʇus, Casaub.* ad Athen. viii, 352. A. A *κλείω, κλείσω, κλεὶς, κλῃῒς—κλαῒς,* Æolice *κλα*F*ὶς, claʇis, Valck.* ad Rov. lxii.; *κα*F*ὸς caʇus* Salmas. ad Simmiæ Alas p. 194., *αἰ*F*ὼν æʇum;* " avum *vero per* V *scribi suus locus monstravit.*" *A. Martyr.* apud *Cassiodorum* col. 2303. ἌFορνος Aʇernus, *Γρά*F*ις* graʇis, *ἔρ*F*ος* serʇus, *ἰσκὸς,* vulgo *ἰξὸς,* ʇiscus. " *Bovs* (a Βοῦς) Gen. *Bovis:* vulgo, *Bos,* Gen. *Bovis:* nisi quis malit recurrere ad Æolicum Digamma, ut fuerit regulariter *bos,* Gen. *bois,* et inserto inter vocales Digammate *bovis.*" *Markland.* p. 231. hoc profecto est glandes repertis frugibus revocare. Quæ urbs Plinio lib. iii, i., et Antonini Itinerario p. . est *Vrcao* vel *Vrgao,* in veteri lapide apud Gruterum p. ccxxxiv. est *Vrgavo.* Pariter pro *Hercaonia* vetusto numo apud Spanhemium Dissert. ix. legitur Illergavonia: *Giovenazz.* ad Liv. fragm. lii. Quos *Bursaonenses* Plinius. . eosdem *Bursavonenses* nominat Hirtius de Bell. Hisp. c. xxii. Cetera hujus generis si persequi velim, concubium prius sit noctis quam ad postremum pervenero.

22. Τὸ *β τῷ ρ̄ προσνέμει* (Αἰολὶς)· *ὅταν τῷ ρ̄ ἐπιφέρηται κ̄ ἢ τ̄ ἢ δ, οἷον βρυτήρ· βράκος· βρόδον.* Gramm. MS. in Mus. Brit. *Σαπφὼ, ῥόδον βρόδον* Orion. Thebanus apud *Koën.* ad Greg. p. 270. Conf. *T. H.* ad Hesych. v. *Θάβακον, D. R.* ad Tim. p. 98.; vide etiam supra ad *R. D.* p. 90.

" solent inter duas vocales ejusdem dictionis di-
" gamma ponere ; quos in multis nos [quoque MS.]
" sequimur, OFIΣ *ovis*, ΔAFOΣ *Davus*, ΩFON *ovum*.
" Unde in Nominativo quoque hujus nominis illos
" sequimur. Nam et Æoles et Dores *βως* dicunt
" pro *βους*, *ου* dipthongon in O longam vertentes.
" Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata
" vetustissima, quæ literis antiquissimis scripta in
117 " multis tripodibus legi, et maxime * in tripode
" Apollinis, qui est Constantinopoli in loco quem
" Ξηρολοφον vocant." *Id. Lib.* VI. *Cap. de Nominat. et Genit.* [f. 63. b=709.]

His testimoniis adjici potest et illud Varronis, " Tempus secundum *Ver*, quod tum *virere* incipiunt " *virgulta*, ac *vertere* se tempus anni ; nisi quod " Iones dicunt BHP[23]." *De L. L. pag.* 45. *Edit.*

23. " In verborum origine deducenda vel ipse Varro, dum acutus videri voluit, quandoque ridiculus evasit." " Certe," inquit BENTLEIUS, " si in ulla eruditionis parte, in hac præcipue τῶν ἐτυμολογιῶν, opus est solido et subacto judicio [acerrimo et sincerissimo judicio *R. B. Bernardo*, p. 169.] : quo qui destituuntur, turpissime se dare solent et deridendos propinare. Ea enim est indoles linguarum Orientalium, ut si (pro more hominum, qui in ea re hodie lauream quærunt) vocalium nulla ratio habeatur, consonantium autem permutatio tam patienter admittatur, quidvis ex quovis poterit deduci, et tota verborum Græcorum suppellex ex Oriente deportari. Superiore sæculo *Goropius Becanus*, vir alioqui doctus et ingenio non vulgari, omnia linguæ Ebrææ vocabula ex Brabanticis deducere aggressus est : vix magis insanus, quam qui hodie omnia nostra ex Ebræis, petere conantur, febriculosis conjecturis et inanibus suspicionibus freti. Hanc tu ut ingeniorum pestem fugias, auctor tibi ero. Nullus enim solidæ doctrinæ fructus, nulla apud cordatos homines gloria provenire hinc poterit. Nunquam igitur tibi dixero, unde Sileni aut Satyri adpellati sint : at, quod longe melius

Durdr. 1619. Nempe si Iones communiter cum Æolensibus elementum Ϝ usurpassent, dixisset Varro non jam BHP sed ϜHP. Cum vero in sermone Ionico aspirationis *Vau* potestas quidem obtineret, sed figura majuscula certe non item; inde factum est, ut Romanorum doctissimus ex elementis Ionicis id adhibuerit, quod ad aspirationis illius sonum proxime accederet. Idem in ipsius Varronis nomine designando a Dionysio Halicarn. factum videmus. Cum utique ei sermone Æolico non jam utenti digamma Æolicum adhibere nefas esset, cæteri autem Græci, nisi forte Dores, figura majuscula indigerent quæ Latino V æquipolleret; non habuit scriptor Græcus quo ad veram potestatem propius accederet quam BΑΡΡΩΝ[24] scribendo.

Horum autem testimoniorum vim imminuere fortasse videri poterunt quæ apud eundem Dionysium leguntur pag. 16. Edit. Hudson: "εν οἱς ην τα
* " πολλα ἑλωδη, ἁ νυν κατα τον αρχαιον της διαλεκτου 118
" τροπον ΟΥΕΛΙΑ ονομαζεται. συνηθες[25] γαρ ην τοις

est, id tibi in aurem instillavero, ut in his senticetis ruspandis nolis ingenium tuum et bonas horas conterere." *R. B. Gotef. Richtero*, p. 43.

24. "*Velia* illa Græce Ἐλέα et Βελέα dicitur Stephano, quomodo Ὀυάῤῥων, Βάρρων, quod quædam cognatio sit τοῦ V διγάμμου, vel W Teutonici cum B, præsertim apud Vascones Novempopulanos, et Hispanos." *Scaliger* ad Euseb. p. 111=118.

25. σύνηδες (operarum incuria) *Scaliger* ad Euseb. p. 111=118. qui p. 205. l. 1. τὰ p. 206. l. 1. τῶν et l. 4. ὡς omittit, et pro ὁπόσων ὁπόταν exhibet. p. 205. l. 1. προστιθέναι *Chishul.* p. 17.; sæpissime permutantur προσθεῖσα et προθεῖσα· προσβάλλω et προβάλλω. προσβαίνω et προβαίνω· προσελθεῖν et προελθεῖν· προσίεναι et προΐεναι. Errorum farraginem colligendi opera supersedeo. Herodot. II, 94. Αἰγυπτίων οἱ περὶ τὰ ἝΛΕΑ οἰκέοντες. Thucyd. I, 110. Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλεῖ

ἐγένετο, πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ΈΛΕΣΙ *βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ* "ΕΛΟΥΣ *οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ* "ΕΛΕΙΟΙ. Strabo XVII, 1154=II, 1138. *Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πελυσιακοῦ λιμναὶ, καὶ* "ΕΛΗ *μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα· καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει* "ΕΛΗ, *ἅτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ τέλματα.* Τέλμα. *τόπος πηλώδης,* ἔλαφος [ab ἕλος] D'Orvill. Crit. Vann. p. 489. Repone, *ἐλώδης*. Plato Phædo, 302. 313. *ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους.* vid. Phrynichus Σ. Π. p. 65. Lex. Rhet. p. 307. et Lex. Sangerm. p. 376. v. Ἀλίπεδον. FΕΛΟΣ apud Homerum Odyss. Ξ, 474. Il. B, 776. Δ, 483. Υ, 221. VΕΛΗ in numis Veliæ in Magna Græcia (*Boyles' Exam.* p. 44.), quæ fuit Ionum colonia collocata a Phocæensibus, ab Harpago Asia pulsis (*R. B.'s Answer*, p. 334.); ΥΕΛΗ etiam apud Herodot. I, 167. quæ postea 'ΕΛΕΑ nuncuparunt. *Valck.* ad Röver. P. XXXVIII.; et ΥΕΛΗΤΩΝ numismata apud Goltzium et M. Majerum exhibent; vid. *Taylor.* ad Marm. Sandv. pp. 43, 4. Plin. v, . *oppidum* Helia, *quæ nunc* Velia Hor. Epist. I, xv, 1. *Veliæ* vi, 52. *Velina* Æn. VI, 366. VII, 517, 712.; Geo. III, 362. *Puppibus illa prius patulis, nunc hospita plaustris.* Hor. A. P. 65. *sterilisve palus prius aptaque remis Vicinas urbes alit*,—quam temere et effrenate refingit *Withofius* in notis ad orat. de Telchinibus p. 49. *sterilisve diu* Pomptina racemis *Vicinas u. a.* Stat. Sylv. v, iii, 127. *Te de gente suum Latiis ascita colonis Graia refert* Selle; Phrygius *qua puppe magister Excidit* Hyele *Heins.* ad Ovid. Met. xv, 626. *ὕελη ἕλλη. R. B.*; conf. *T. H.* apud Lennep. in v. "Strabo v, 308, *ἐπεὶ καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρύχιον ἦν· κώμη δ' ἐστὶ πλησίον* ΙΚΤΟΥΜΟΥΛΩΝ *καὶ* ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ *κώμης· ἄμφω δ' εἰσὶ περὶ Πλακεντίαν.* Corrigebat Casaubonus; *Saltem* ΙΚΤΟΥΜΟΥΛΟΥ. *Sed de hoc loco quærendum amplius. Deinde puto legendum; καὶ αὐτῆς οὔσης κώμης.* Posteriora fortasse vera sunt. Pro Ἰκτουμουλῶν reponendum credo ΟΥΙΚΤΟΥΜΟΥΙΩΝ. Emporium erat prope Placentiam, a *Livio* appellatum *Victumviæ.* L. XXI. c. 57. Quinetiam sub *Οὐερκέλλοις* latere suspicor nomen alterius Emporii, a Livio ibidem sine nomine memorati; nam *Vercellæ,* quas innui cogitabat Casaubonus, trans Padum erant, et a Placentia nimium quantum distantes." Tyrwhittus in

" ἀρχαιοις Ἑλλησιν ὡς τα πολλα προτιθεναι των ονομα-

Strabonem, p. 13. *Faulconer* ad l. " suspicatur legendum esse, ἐν Οὐέλλαις, scilicet *Velleiis*: Plinius enim lib. VII, xlix. oppidum *Velleiacium* memorat, in collibus circa Placentiam." Muret. IV, 106. Οὐάλης *Valens*. " Gruter. P. MXXVII. ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ Octavius, ΣΕΟΥΗΡΟΣ Severus, ΟΥΕΙΒΙΟΣ Vibius, ΟΥΕΙΒΙΑΝΟΣ Vibianus, ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ Valerius, ΟΥΕΝΕΡΙΑ Veneria: et in Historicis Græcis nomina infinita." *R. B.*; Inscriptio Cumea apud Comitem *Caylus*. Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. l. 32. 37. 47. ΟΥΑΚΚΙΟΝ l. 58. ΟΥΑΚΚΙΩ: et ΟΥΟΛΟΥΣΚΟΥΣ *Volscos* apud *Appian.* etc. De ϜΕΛΕΝΗ Servius ad Æn. I, 455. '*Æolenses Græci quibusdam dictionibus, ut impinguescant, istam* Digammam *apponunt, ut pro* Elena *dicant* Velena. *Sed* Donatus *hic arguitur, quod apud Græcos* Digamma *hanc legem habeat, ut,* V *detracta, nihil absit nomini. Ut si de* Velena *tollamus* Digamma, *remanet integrum nomen* Elena. *His ergo nominibus si* Vau *detrahatur, integrum deperit nomen. Ut si tollamus de* Vulgus *Vunum,* remanet Ulgus: *quod non dicitur.*' " Hoc verum et rectum est," inquit summus ille *Scaliger*. " Sed Servius et alii, qui Donatum reprehendebant, non adverterunt, esse quoddam Vau Latinum, quod respondeat τῷ διγάμμῳ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Superest V vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ου Græcum, ut nemo nescit." Sergius grammaticus p. 1827. " *Præterea et hoc proprium* U *habet, ut* Digammon *sonet, hoc est, pingue quiddam, cum sibi ipsa præponitur, ut* Servus, Vulgus. *Est autem digamma dicta Græcorum, eo quod character ejus ex duabus gammis fit. Æolenses enim Græci* quibusdam dictionibus, *ut pinguescant, istam* digammon *apponunt; ut pro* Elena *dicunt* Velena. *Sed* Donatus *hic arguitur; quod apud Græcos* digammos *hanc legem habeat, ut,* U *detracta,* nihil absit nomini*; *ut si de* Velena *tollamus* digammon, *remanet tamen integrum nomen, ut,* Elena. *His vero nominibus si detrahatur* U, *integrum deperit nomen; ut si tollamus de* Vulgus U *unum; remanet* ulgus, *quod non dicitur.*" nihil abest nomini, " *in cæteris dialectis Græcorum; sed apud* Æolenses *deperit totum; nam illi pro* Ϝοῖνος *numquam dicebant* οἶνος *non magis quam Latini pro* Vinum inum, *aut pro* Vulgus ulgus." *R. B.*

" *των, ὁποσων αἱ αρχαι απο των φωνηεντων εγινοντο, την* " ΟΥ *συλλαβην ἑνι στοιχειῳ γραφομενην· τουτο δ ην ὡσ-* " *περ γαμμα* [f. Fάμμα] *διτταις επι μιαν ορθην επιζευγ-* " *νυμενον* [del: *ταις*] *πλαγιαις, ὡς* FΕΛΕΝΗ, *και* FΑ- " ΝΑΞ, *και* FΟΙΚΟΣ, *και* FΑΝΗΡ, *και πολλα τοιαυτα.*— " *quorum magna pars erat palustris et quæ more* " *priscæ linguæ* Velia *vocatur: nam prisci Græci* " *nominibus a vocali incipientibus syllabam* ΟΥ " *unico scriptam charactere plerumque præponere* " *solebant. Hic autem erat, ut duplex* Γ, *quod* " *formabatur duabus lineis obliquis ad unam rec-* " *tam adjunctis, ut* FΕΛΕΝΗ, *et* FΑΝΑΞ, *et* FΟΙΚΟΣ, " *et* FΑΝΗΡ, *et multa alia hujusmodi.*" *Nempe* non jam dixit Dionysius priscis *Æolensibus,* sed *Græcis solemne fuisse figuram* F *nominibus præponere. Æolensibus* quidem non dixit, sed res tamen eodem recidit, ac si dixisset. Quippe de istis Græcis agit, ex quorum sermone Latini verba sua formabant. Ii autem erant Æolenses. Cæterum illud notandum venit Dionysium miro quodam errore figuræ F syllabæ ΟΥ potestatem tribuisse. Videtur autem error inde oriundus, quod Latini Græcam consonantem F et syllabam ΟΥ communiter
119 per * literam V exscriberent: cum tamen hoc observari potuisset Latinum V, quoties illi responderet, consonantis; quoties vero huic, vocalis[26] vim ob-

26. Velius Longus *de Orthograph. col.* 2215. "Verrio Flacco *videtur eamdem esse apud nos* V litteram (i. e. vocalis loco positam), *quæ apud Græcos* Υ; *namque his exemplis argumentatur: quod illi dicunt κύμινον, nos* cuminum, *quam illi κυπάρισσον, nos* cupressum, *illi κυβερνήτην, nos* gubernatorem, *necnon ex ejusmodi* Theseus, Peleus, *et similibus adfirmat.*" Verr. Flacc. *ad April,* 4. p. 44. Sibvllinis. "Quare miror, quid in mentem

tinere; ut in istis, *Vinum, vis, clavis, navis, ovis; Lycurgus, Aristobulus, Arcturus;* quæ ex Æolicis FOINOΣ, FIΣ, KΛAFIΣ, NAFΣ NAFOΣ,† OFIΣ; * * * ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ fluxere: quibus addere libet ipsum nomen Latinum *Velia,* quod a veterum Græcorum FEΛOΣ formatum esse ipse docet Dionysius.

Ex locis jam descriptis illud in transcursu observare est, quam frustra sint ii, qui Æolicum F eidem apud Latinos figuræ potestate itidem respondisse contendunt. Uno utique ore consentiunt auctores laudati elementum istud alteri apud Latinos V consonanti fuisse *ισοδυναμον*; nisi quod doceat Dionysius, quod nemini unquam alii *ουδ᾽ εν ονειροις* in mentem venit, eandem fuisse Græci F quam syllabæ OY potestatem. Neque igitur censendus est Cicero cum agrum Formianum digamma suum appellaret [27] ad Græcam literæ vim, a qua inchoaretur vox *Formianum,* sed ad figuram duntaxat, quæ eadem esset cum digamma Æolico, respexisse. Cæterum et illud monendi veniunt

veniebat viro doctissimo *Ausonio,* quum de illa vocali scriberet, *Cecropiis ignota notis ferale sonans* V. Nam neque ignota est literis Græcis, quum ei æquipolleat *τὸ* OY, et apud veteres Iones eandem figuram habuerit, quam Latina. Itaque in nummo Augusti legitur: AYT. KAIC-AP. AYΓVCTOC. KYPA-NEIΩN. THC IEPAC. KAI. AYTONOMOY. Ubi V pro OY." *Scaliger* l. toties c. Sed Verrii Flacci præceptum non omnimodo obtinet; nam, judice Mureto, "illi, quæ erat apud Græcos *ὕλη,* non *sylvam,* aut *sulvam,* sed *silvam* fecerunt." III, 98.

† Insc. Cum. l. 5, 6. NAYΩ [f. NAYON *Koen.*] vice *ναόν*. Mox aliquid deest.

27. Epist. ad Attic. IX, ix. *neque solum Romæ, sed etiam tuum* digamma *viderum.* Vide supra p. 194.

nonnulli Romanorum V, cum pro consonante scriberetur, non jam eidem apud nos elemento, sed alteri isti W potestate respondere.

120 * Cum eo, quem diximus, veterum consensu conspirat antiquissimorum itidem monumentorum fides. Inscriptio Sigea[28] more perquam vetusto *βουστροφηδον* exarata, prout a Shuckfordio repræsentatur, juxta hodiernam scribendi formam, nisi quod H adspirationis sono sit efferenda, erit istiusmodi: ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΙΜΙ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ ΚΑΓΟ ΚΡΑΤΕΡΑ ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΗΕΘΜΟΝ ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ ΕΔΟΚΑ ΜΝΕΜΑ ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧΟ ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ ΕΟ ΣΙΓΕΙΕΣ ΚΑΙ Μ ΕΠΟΕΙΣΕΝ ΗΑΙΣΟΠΟΣ ΚΑΙ ΗΑΔΕΛΦΟΙ. Notandum est obiter verba ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ parum sibi invicem constare, legi autem oportere vel ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΥΕΣ, vel, quod rectius, ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ. Deinde nullus videtur esse dubitandi locus, quin in verbo ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ vacuum spatium minus recte collocetur; ecqua enim tandem litera suppleri poterit? Oportet autem ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ. Ν; quod sic complendum est, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ[29].

28. "Post *Chishullum, Maittarium*, [*Shuckford.* Connect. I. p. 264. *S. Barkerum* in Bibl. Lit. x. p. 44.] *Dawesium*, alios, vir summus quoque Emend. ad *Suidam*, P. III. p. 306 [=Vol. II, 368. ed. Ox.] inscriptionem refingere et supplere tentavit." *Burgessius*. l. 16, 17. Vide Append. pp. 17*, 18*.

29. "Exstant in lapide, teste Chandlero p. 3., vestigia literæ M satis manifesta. Legit igitur, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ ΜΕ Ω ΣΙΓΕΙΕΙΣ. *Si quid vero patiar, curate me, o Sigei.* Quare hoc teneamus; ΔΕΩ autem istud, utpote lubricæ et incertæ fidei, repudiemus." *R. P.* ad *Toup.* p. 481. "Μελεδαίνεν in Inscriptione Sigea cur displicuerit *R. Dawesio*, rationem non exputo." *Koen.* ad Greg. p. 142. En vero marmor ipsum in Musæo *Elgeniano*. Ap-

Tertio, vocis ΣΙΓΕΙΕΣ potestatem parum assecuti sunt viri eruditi; eam utique constituunt ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Nempe eos fefellit analogia in hujusmodi nominibus ab Atticis servata, quam sic concipi velim: a recto -εως obliquos formabant Iones -εωος -εωι -εωα -εωε -εωοιν -εωες -εωων -εωσι εωας. Illud autem εωας Attici * juxta crasin ipsis solennem neglecta aspiratio- 121
ne ω in ῃς mutabant. Hinc apud poetas Atticos legimus ἱππῃς, Ἀχαρνῃς, Μεγαρῃς:[30] recte, nisi quod literæ η subjiciatur ι. Porro quantæ levitatis fuisset potestatem EI nuda vocali E designare velle, cum in syllaba proxime præcedente eadem potestas plene exhiberetur! Eadem etiam clare repræsentatur in verbis EIMI et ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ. Hinc opinor constabit alterum istud hujus inscriptionis exemplar, quo usus est vir doctissimus ad Marmor Sandvicense [p. 6.], EMI pro EIMI minus recte præferre; adeoparet illud profecto male mulctatum temporis injura, litterarum vestigiis magnam partem detritis, aut penitus amissis: sed manifesta adhuc perantiquæ orthographiæ testimonia hoc monumentum jure commendant.

30. ΙΠΠΗΣ, ἱππεῖς [Aristoph. Equit. 225.] Ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι. Hesychius: vid. 242. Eur. Ph. 1163. 1207. ἱππεῖς ἈΧΑΡΝΗΣ Aristophanis fabula; ΜΕΓΑΡΗΣ Ach. 526. Κᾆθ' οἱ Μαγαρῆς—535. 753. Pac. 481. 500. Terentianus Maurus p. ... = 2393. *Quando quos* ἱππεῖς *solebant, aut* ἀχάρνεις *dicere; Lævigant,* ἱππῆς*que potius, aut* ἀχαρνῆς *nominant.* Ran. 706. Καὶ Πλαταιῆς εὐθὺς εἶναι. Av. 490. Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι, Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιτομοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδυπηγοί. Plut. 808. Οἱ δ' ἀμφορῆς, *T. H.* ad l.; Æschyl. Pers. 24. 44. Soph. Aj. 189. 390. βασιλῆς Œd. Tyr. 17, 18. οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς ἹΕΡΗΣ, ἐγὼ μὲν Ζηνός· Lege, γήρᾳ βαρεῖς, Ἱερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός· *R. B.* Sed hoc est soli faces admovere. Conf. *Piers.* ad Mœr. p. 204. *Markland.* ad Suppl. 666. *Köen.* ad Greg. p. 41. et *Brunckii* Lex. Soph.—ΗΣ.

que argumentum, in quo ibi versatur vir doctissimus, ut ostendat scilicet veteres Græcos syllabæ ΕΙ potestatem nudo elemento Ε tribuere solitos, ab hac inscriptione neutiquam adjuvari. Quarto, in verbo ΕΠΟΕΙΣΕΝ duæ transpositæ videntur literæ: germanam autem scripturam crediderim ΕΠΟΙΕΣΕΝ; nisi forte veteres Græci aoristi terminationem in hujusmodi verbis ΕΙΣΑ pro recentiorum ΗΣΑ adhibuerint[31]. Quinto, ex scriptura ista ΚΑΓΟ, ΚΑΠΙΣΤΆΤΟΝ, pro ΚΑΙ ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ, discant velim futuri scriptorum Atticorum editores *καγω*, *καπειτα* &c. repræsentare, non uti vulgo, *ιωτα* subjecto, *κᾳγω κᾳπειτα*. Denique ex istis ΗΑΙΣΟΠΟΣ, ΗΑΔΕΛΦΟΙ,[32] corrigenda est vulgata scribendi ratio

31. ΕΠΟΕΙΣΕΝ germana tabulæ forma: vid. *R. D.* in Append. p. 17*. et *Koen.* ad Greg. Cor. Metrop. p. 30. Inscrip. Cumea s. c. l. 6. ΚΑΤΕΙΡΩΝ pro *καθιεροῦν* et l. 16. ΚΑΤΕΙΡΩΣΙΟΣ pro *καθιερώσιος* sed ex Æolismo. ΕΠΟΗϹΕ subinde occurrit, ut apud Montefalcon. Diar. Ital. p. 425. ΜΑΧΑΤΑϹ [Ε] ΠΟΗϹΕ.

32. In primo e duabus Atheniensibus tabulis, quæ exaratæ sunt quatuor cum dimidio circiter ante annum sacrum sæcula, et in Regiæ Inscriptionum Academiæ Gallico Museo adservantur, Η spiritus vices gerit, ΗΟΙΔΕ ⁝ ΕΝ ⁝ ΤΟΙ ⁝ ΠΟΛΕΜΟΙ: ΑΠΕΘΑΝΟΝ ⁝ ΕΝ ⁝ ΚΥΠΡΟΙ ⁝ ΕΝ ⁝ ΑΙΓΥΠΤΟΙ ⁝ ΕΝ: ΤΟ ⁝ ΑΥΤΟ ⁝ ΕΝΙΑΥΤΟ—In columna Naniana, ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ—ΑΜΕΜΠΗΕΣ—ΕΠΕΥΚΗΟΜΕΝΟΣ—ΑΝΕΤΗΕΚΕ ΤΡΟΠΗΟΝ. Velius Longus p. 2217. "*Qui igitur* Η *literam vindicant, ostendunt ejus eandem vim esse, quæ* consonantis *est; nam et in metro asserit sibi hanc potestatem; unde apud* Homerum *non videntur esse vitiosi versus, quia hac aspiratione supplentur* [Il. Ε, 800.]; Ἦ *ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο* Τυδεύς· *Et hoc amplius adeo litera est, ut possit videri etiam vicem* duarum consonantium *implere, ut* [Odyss. Φ, 136.]; Ὣς *εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε. Et tale quidem exemplum apud nos* [Latinos] *non animadverti.*"

quæ in istis ὤνθρωπος, ὤδελφος, ὤνηρ, et similibus dominatur. * Hinc porro minus mirum videbitur, 122
quod ante voces ανθρωπος, αδελφος, ανηρ, &c. in Comicorum scriptis articulus sæpius desideretur; cum inter germanam et pravam scripturam unica aspiratio totum discrimen constituat[33].

"Velius *ille hic fallitur, qui id ascribit aspirationi* H, *quod debetur* τῷ F, ὀλίγον Hοῖ pro ὀλίγον Fοῖ, *et* ἀπὸ Hέο pro ἀπὸ Fέο. *Sic dedit Homerus*, Ἢ ὀλίγον Fοῖ παῖδα Fεοικότα γείνατο Τυδεύς. et, Ὣς Fειπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ Fέο θῆκε χαμᾶζε." *R. B.* Apud Romanos H erat *nota quæ spirat anhelum*, uti ait Terentianus Maurus: in Lithostrato Prænestino apud *Shaw* in Itinerario extat ΕΝΗΥΔΡΙϹ· Hæc antiquitatis rudera, si sint genuina, criticis argumentis indies crescentibus addenda, quibus confirmatur, quod nostratibus H, id Græcis antiquis præstare solere HTA. Vide *R. P.* [*Last illness, p.* 12.]. Satius est codices ex marmoribus notis publicis incisis, et maximarum haud secus ac minimarum rerum verissimis indicibus, emendare. "Perennibus litteris exarata nec lituras patiuntur, nec vermibus corroduntur, nec senio situque absumuntur." Certam in hac re habes scribendi rationem in Marmore Sigeo perite insculptam; et tam fido adjutus testimonio *R. D.* tandem aliquando evicit. *Marklando* quidem, tanquam surdo, fabulam narravit; vid. ad Suppl. 852. Iph. Aul. 644.

33. Prout in exemplari suo a me obiter inspecto, Aristophani, deliciis suis redonaverat *Matthæus Raper*; Ἀγάθων Thesm. 30. 101. *Tyrwhitt*. Ἀγὼν Ach. 391. (ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται *R. P. Tracts*, p. 29. ad Ar. *Br.* p. 65.) ἀδελφὸς Thesm. 412. *Tyrwhitt*. ἀθμονεὺς Pac. 918. *R. D.* p. 258. et *Tyrwhitt*. ἄναξ Vesp. 816. Ἀναφλύστιος Ran. 430. Conf. *R. P.* ad Or. 1645. ἀνὴρ Nub. 1029. Ran. 1530. Eq. 511. 755. *R. D.* p. 252. et *Tyrwhitt*. Acharn. 239. et *Tyrwhitt*. 422. 493. 626. 837. Vesp. 207. 269. et *R. D.* p. 267. 343. 913. Pac. 649. Eccl. 62. et *R. D.* p. 217. 204. 354. 367. vulg. Thesm. 453. 502. et *R. D.* p. 328. *Tyrwhitt*. 642. Lys. 221. 222. 514. 1119. et *Tyrwhitt*. ἄνθρακες Acharn. 347. et *R. D.* p. 331. ἄνθρωπος Thesm. 2. Lys. 988. ἤνθρωπος Lys. 935. et *Tyrwhitt*. ἄρχων Vesp. 303. 1103. Ἀχραδούσιος Eccles. 362.

Alterum vetustatis monumentum conservavit Athenæus [xi. 466. F.], quod in istis Achæi tragici versibus continetur:

Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι,
Το γραμμα φαινον ΔΕΛΤΑ, ΙΩΤΑ, και τριτον
Ο. Ν του Υ παρεστι' κουκ απουσιαν,
Εκ τουπεκεινα ΣΑΝ, τοτε Ο κηρυσσετον.

Ita utique vulgo repræsentantur. Versum autem tertium sic refingendum judicavit præstantissimus Casaubonus:

Ο. Νυ τ αν παρεστι, κουκ απεστιν Υ.

Hæc vetustarum servator formarum, vetustum testatur marmor Sigeum. "Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum diphthongo crasin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα Præf. ad Hec. iv.: iterum; "Edidi autem αὑτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus." ad Hec. 299 = 295. ἅγαθοὶ Hec. 1216 = 1208. ἅγὼν (*Scaliger* et) *R. P.* ad Eur. Or. 851. Suppl. 754. Soph. El. 1492. ἀλεκτρυὼν Aristoph. Amphiar. iii. ἅλετρίβανον Pac. 264. ἅλετρίβανος 268. 281. ἅλήθεια Eur. Ph. 936. ἀλιτήριος Eupolidi et Menandro restituit Advss. p. 75. ἀνὴρ Æschyl. Eum. 316. 574. 755. Soph. Aj. 9. Eur. Ph. 1670. "Ἀπόλλων Ran. 1214. conf. *Markland.* ad Eur. Suppl. 975 = 985. Hanc crasin *R. B.*, formarum Atticarum perspicacissimum, effugisse, mirum profecto. In dissertatione de Phalaride pp. 219, 20 = 119, 20., Lennep. "ἅτερος non est *Doricum*, sed *Ionicum* et *Atticum*. Utuntur eo Herodotus, iv, 11. "Εστι δὲ καὶ ἅτερος λογος" [ἅλλος ex MSS. Arch. Pass. Ask. prætulit *Wesselingius*], "et in Aj. [1109.] Sophocles εἶθ' ἅτερος στρατηγός." Probasset certe præstantissimus vir, si marmor Sigeum paulo impensius explorasset. Hanc etiam scribendi rectitudinem neglexit *Brunckius*, qui in addendis ad Nub. 995., ait, "Solent Attici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in ω, Soph. Œd. T. iii. 356. Ant. 275. 1059. Menander apud Stob. Flor. Grot. p. 29." Conf. infra ad *R. D.* p. 240., et *P. P. D.* ad *R. P.* emend. in Pac. 269.

in versu etiam ultimo idem scribit το τ Ο: locum autem sic interpretatur: *Dudum est cum me Dei scyphus vocat, literam ostendens* Δ, Ι, *et tertiam* Ο. *etiam* Ν *adest; neque abest* Υ. *ulterius prædicant Dei nomen duæ literæ* Σ *et* Ο. Verum juxta hanc interpretationem atrox in Græcis habetur soloecismus, Ο σκυφος φαινον: neque enim hic φαινον archaice scribi pro φαινων argumento est alterum illud Ιωτα. Utraque porro conjectura viro summo minus feliciter cessit. Nempe tertius, quem venditavit, * versus nullus est. Nec vero si Νυ τε αν scribas, quod 123
et a viro doctiss. profectum existimo, quidquam profeceris: nam in versus scansione necessario elidenda est vocalis brevis sequente altera. In istis autem το τ Ο articuli usus Græci sermonis indoli adversatur. Faciamus jam et nos periculum, an lectionem suggerere possimus nullo incommodo laboraturam: eam igitur sic concipe:

——————————και τριτον
ΟΥ. ΝΥ παρεστι, κουκ απουσιαν εχει
Υ. κ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτ ΟΥ. κηρυσσετον

aut etiam—απουσιαν εχ Υ Εκ τουπεκεινα. Nempe απουσιαν εχει pari ratione hic dicitur, atque apud Sophoclem παρουσιαν εχειν Aj. 540.

Τι δητα μελλει μην ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ;

Quod autem ad verbum duale κηρυσσετον attinet, finge modo Satyrum duos hic adloqui, ut τοτ ΟΥ κηρυσσετον valeat, *tum demum* [ut integram poculi inscriptionem compleatis] *O proferte:* et sententiam sat commodam habebis. Denique ista Το γραμμα φαινον interpretare, *Cujus inscriptio præfert* Δ *&c.* Nempe hæc verba absolute usurpantur non

secus atque passim εξον, μετον, παρον; uti et ειρημενον Lysistr. 13.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ[34] δ αυταις απανταν ενθαδε
Βουλευσομεναισιν ου περι φαυλου πραγματος,
Ευδουσι κουκ ἡκουσιν——

124 * et πτιλον πεσον Acharn. 1181.

ΠΤΙΛΟΝ δε το μεγα κομπολακυθου ΠΕΣΟΝ
Προς ταις πετραισι, δεινον εξηυδα μελος.

Quæ duo exempla laudavit inter alia Cl. Kusterus ad Plut. 277. Is autem locus sic repræsentatur:

Εν τῃ σορῳ νυνι ΛΑΧΟΝ[35] ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ σου δικαζειν,
Συ δ ου βαδιζεις·————

Ubi λαχον το γραμμα plane gemellum est alteri illi το γραμμα φαινον: ibi vero teste doctiss. Hemsterhuisio exemplaria duo MSS. tertiumque typis excusum, succinente Ed. Fl. scholiaste, ΛΑΧΩΝ exhibent. Atque hanc quidem scripturam omnino veram esse censeo. Nam verbi λαχειν notio apud scriptores Atticos non jam neutra est, *sorte obvenisse*; sed activa duntaxat, *sortitum esse*.[36] Illius autem, quod assert vir Cl. Nub. 163.

34. Al. εἰρημένου. Sed Atticus Nominativus; Suidas in εἰρημένον. *R. B.* Conf. *Koen.* ad Greg. 15. 69. 317. *Brunck.* ad Plut. 277. *Hermann.* ad Viger. p. 751.

35. λαχὸν Ald. λαχὼν ed. 2. Bas.

36. "*Laudari quidem video quendam* Platonis *locum tanquam sensus prioris exemplum*: και δη το μετα τουτο δωδεκα θεοις δωδεκα κληρους θεντας, επονομασαι και καθιερωσαι το ΛΑΧΟΝ μερος ἑκαστῳ τῳ θεῳ, καὶ φυλην αυτην επονομασαι. *Frustra: neque enim necesse est ut interpreteris*, singulas partes, ut *sorte obtigerunt*. *Nec vero ea est loci constructio, ut* ἑκαστῳ τῳ θεῳ *ad* λαχον, *sed ad* καθιερωσαι *referantur*. *Rectius multo* Marsilius Ficinus: deinde duodecim sortes diis duodecim attribuere; partem

Επειτα ΚΟΙΛΟΝ προς στενῳ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ
Τον πρωκτον ηχειν ὑπο βιας του πνευματος,

longe alia est constructio. Ibi utique κοιλον et προσκειμενον non jam absolute adhibentur, sed ad πρωκτον referuntur.[37]

quamlibet (*melius fuisset* quamque) *sortis participem* suo consecrare deo, tribumque ipsam vocare. *Unum obiter moneo, legendum utique esse* ΤΟΙΣ δωδεκα θεοις; *uti apud* Aristophanem *Equ.* 235. Ουτοι, μα ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ, χαιρησετον. *alterumque,* επονομασαι και καθιερωσαι — και — επονομασαι *magis importunum esse quam quod a* Platone *proficisci potuerit; ista autem* επονομασαι και *delenda esse: ac tertium, pro* αυτην *scribendum* αυτο." *R. D. Add. et Corr.* Occurrit locus apud *Plat.* de Legg. v, 612. B. Læmar., apud *Budæum* in Comment. Ling. Gr. p. 233. ed. R. St., quem nocturna manu versavit *R. D.*, et apud H. Steph. Thes. L. Gr. II, 545. D. καὶ δὴ καὶ μετὰ τοῦτο codex Vossianus.

37. De vexatissimo *Achæi* loco hæc TYRWHITTUS: "*Achæi locum, ut apud Athenæum extat,* L. XI. p. 466. [F.] *descripsit Dawesius. In eo emendando et interpretando a Casaubono procul discedit; ab utroque Cl. Toupius in alia omnia abit, Epist. ad* Episc. Gloucest. p. 21 [v. II. p. 552. ed. Ox.]. *Longum esset singula indicare in quibus a* III *viris his illustribus ipse dissentire cogar. Simplicius erit,* (*Adrastea prius venerata,*) *locum rescribere, ut mihi scribendus et interpretandus videtur.* Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι *Hic stigma pono. Poculum autem me jam diu vocat, dei nomen scriptum præferens.* του θεου *enim cum* το γραμμα, *non cum* ὁ σκυφος *conjungo. Cæterum deinde uno tenore procedant*——
Δελτ', Ιωτα, και τριτον Ο, ΝΥ
τε, κ' Υ παρεστι· κ' ουκ απουσιαν
Εκ του 'πεκεινα Σαν, το τ' Ο
κηρυσσετον. *Quæ sic interpretor,* Δ, Ι, *et tertium* Ο, *et* Ν, *et* Υ *adest; et ex alia* parte* Σ *et* Ο *proclamant non-absentiam,* i. e. *præsentiam suam.* Ουκαπουσια *scilicet idem valet ac* παρουσια. *Sic apud Eurip.*

* Aliter paulo in Append. suo ad Toup. p. 427. "*Sequentia autem sic potius vertenda existimo.* Et ex eadem parte Σ et Ο proclamant non absentiam, i. e. *præsentiam suam.* 'Απούσια *est vox forensis.*"

Hipp. v. 196. *habemus* ουκ-αποδειξιν, *non-demonstrationem. apud Thucyd.* I. *p.* 89. την των γεφυρων ου-διαλυσιν *pontium non-solutionem. Ad quem locum Dukerus et auctores ab eo citati dabunt, quæ ad hanc phrasin illustrandam apprime faciant. Neque vero locutio illa* ουκ-απουσιαν (*vel* παρουσιαν) κηρυσσειν *multum abest ab ea, quam ex Sophocle, Aj.* 540. *citavit Dawesius.* Τι δητα μελλει μη ου παρουσιαν εχειν; — *Poculum autem sic inscriptum concipio, ut in uno latere literas* Δ, Ι, Ο, Ν, Υ, *exhiberet, in altero* Σ, *et* Ο. *Unde hæc duæ* εκ του 'πεκεινα *clamare dicuntur.*" *Burgess.* Lege et distingue, Ὁ δὲ σκύφος μέ τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι Τὸ γράμμα φαίνων ΔΕΛΤ' ΙΩΤΑ καὶ τρίτον Ο ΝΥ τόθ' Υ πάρεστιν, οὗ κἀπουσίαν Ἐκ τοὐπέκεινα ΣΑΝ τό, τ' Ο κηρύσσετον. φαίνων ut Æschyl. Septheb. 434. Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γραμμάσιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ. 468. βοᾷ δὲ γ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, Ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 647. Δίκη δ' ἄρ εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα Λέγει, Agam. 272. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. οὗ κἀπουσίαν *cujus etiam absentiam* — palmaria est summi *R. P.* emendatio, quam mecum communicavit. Herodis Choliambi apud Stobæum p. 481. ed. Grot. = 178. Fiorillo; ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς, Ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε, καὶ τέφρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὑπὲρ κεῖνο τοῦ βίου καμπτήρ· mihi haud displicuisset οὑπ' ἐκεῖνο vel οὑπὶ κεῖνο· ut Amphis ὁ κωμῳδοποιος apud Athen. VIII, p. 336. C. a Mureto Var. Lect. XIX, iii. (Stob. Excerpta, p. 519. Grot.) emendatus, Πῖνε καὶ παῖζε, θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος δ' οὑπὶ γῆς χρόνος· Ὁ θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν, ἣν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ seu, — ἔσθ', ἅπαξ ἐάν τις ἀποθάνῃ. Lucret. III, 880. Nec miserum fieri, qui non est, posse; neque hilum Differre, an nullo fuerit jam tempore natus, MORTALEM vitam MORS quom IMMORTALIS ademit. Tobit. VII, 9. φάγε, πίε καὶ ἡδέως γίνου D. Luc. XII, 19. φάγε, πίε, εὐφραίνου PORSONUS autem ad Hec. 1090. correxit, Ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα — Æschyl. Suppl. 255. Ὁρίζομαι δὲ τήνδε Περραίβων χθόνα, Πίνδου τε τἀπέκεινα, Παιόνων πέλας, Ὄρη τε Δωδωναῖα. Plato Menex. =
. τρίτος δὲ Δαρεῖος, πεζῇ μὲν μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο, ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάσσης ἐκράτησε καὶ τῶν νήσων. Phædon. =
= 310. Forst. = . ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὁρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε· Eur. Hec. 665 = 659. καὶ μὴν περῶσα τυγ-

In Marmore Sandvicensi innumera extant veteris scripturæ exempla, cujusmodi sunt ΚΑΛΛΕΟ, ΕΠΙΓΕΝΟΣ, ΙΠΠΙΟ, ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ &c. * Quorum 125
etiam similia leguntur in Cretensi ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΣ; uti et in Teiorum diris, ΤΟ ΛΟΙΠΟ, ΤΟ ΞΥΝΟ, ΤΟ ΚΕΝΟ. Quibus adjicere libet celebrem illam columnæ Herodeæ inscriptionem, ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ ΕΚ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ ΗΟ ΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΝ ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟΔΟ ΑΓΡΟΙ Ο ΓΑΡ ΛΟΙΟΝ ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ ΜΑΡΤΥΣ ΔΑΙΜΟΝ ΕΝΗΟΔΙΑ. Quæ quanquam ipsa inter vetustas recenseri nequeat, sat tamen ostendit antiquæ scripturæ, quæ tum obtinebat, opinionem. Cæterum obiter notandum venit illorum ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ potestatem viros eruditos minus recte cepisse ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΡΙΤΩΙ; hanc utique exaratam oportuisset ΕΠΙ ΤΟΙ ΤΡΙΤΟΙ, non secus atque ibidem leguntur ΗΟΔΟΙ, ΤΟΙ ΑΓΡΟΙ, et ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ; uti et alterius declinationis ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ. Est autem vera potestas ΕΠΙ ΤΟW ΤΡΙΤΟW,[38] sicuti illorum ΟΔΕΝΙ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ &c. ΟWΔΕΝΙ ΤΟW ΤΡΙΟΠΙΟW. Ejusdem porro generis eruditorum genti visum est quod basi Colossi De-

χάνει δόμων ὕπερ " pro var. lect. M. in marg. γρ. ὕπερ ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω." conf. 53. Orest. 1365. Suppl. 1052. Ion. 46. apud Musgravium. Thucyd. VII, lviii. ἐν τῷ ἐπέκεινα ἱδρυμένοι Σιλινούντιοι VIII, civ. ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα, Xen. Anab. V, 363. Ἐντεῦθεν λέγει ὁ Τιμησίθεος ὅτι πολέμιοί εἰσιν αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα· Ibid. p. 365. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ ἐσμὲν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν, ἘΚ ΤΟΥ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ, τὴν τῶν ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν πολεμίων. Vid. *R. B.* de Phalar. p. . et *E. D. Clark.* (*Travels*, V. III. p. .).

38. *Scaliger* ad Euseb. pp. 102, 107 = 110, 115. ἐπὶ τοῦ τρίτου.

liaci inscriptum habetur Ο ΑϜΥΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ. De eo vero mox dicemus [p. 132.].

Ad poculi inscriptionem ΔΙΟΝΥΣΟ notat Athenæus desiderari elementum Υ. Atque in hanc quidem sententiam concessisse video viros quosque
126 * eruditos. Nos vero, quod et eorum pace factum sit, alio prorsus consilio tam istud quam cætera antiquitatis monumenta adduximus. Ex iis utique aliud longe colligendum putamus: Græcos scilicet, quotquot ista scribendi ratione uterentur, nullam habuisse figuram majusculam, qua aspirationis *Vau* potestatem designarent, apud quos tamen ista potestas in pronunciando interim obtineret. Verbi autem ΔΙΟΝΥΣΟ plenam vim statuimus ΔΙΟΝΥΣΟW.[39] Ecqua enim ratio excogitari potest, cur litera Υ prætermissa fuerit, cum luce sit clarius eam in usu atque ad manum cœlatori præsto tum fuisse, quippe quæ in ipso ΔΙΟΝΥΣΟ habeatur? Eandem etiam præfert inscriptio Sigea in vocibus ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ, ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ.[40] Quorsum igitur ibi leguntur ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, si plena istorum verborum potestas, quo tempore describerentur, esset ΦΑΝΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ &c. De cæteris monumentis idem dictum putari volumus.

Contra eam vero, quam instituimus, argumentandi rationem afferri poterit inscriptionis Deliacæ auctoritas, ubi exarata habentur Ο ΑϜΥΤΟ ΛΙΘΟ. *Ecqua nimirum causa excogitari potest cur ter*

39. Vid. *R. D.* in Append. p. 19*.

40. "vel quod rectius ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ." *R. D.* superne p. 208.

prætermissa fuerit litera vel Υ *vel* VAU, *cum ex ipso* AFYTO *luce sit clarius in usu atque ad manum* * *præsto fuisse figuram majusculam, qua designa-* 127
retur utriusvis potestas? Causa vero satis idonea excogitari potest, cur neutra istorum verborum in fine conspiciatur. Eodemque negotio id ipsum, in quo præstando hic potissimum versamur, figuram scilicet F Æolensium fuisse propriam, momentum ac vim haud levem accipiet.[41] Inscriptio utique est Æolica; valet autem AFYTO ΛΙΘΟ non jam AFY-TOY ΛΙΘΟΥ, nec vero AFYTOF ΛΙΘΟF, sed tertium istud AFYTΩ ΛΙΘΩ.[42] Nempe Æoles in fine Genitivorum, uti et alias, Ω pro cæterorum Græcorum OW posuisse neminem paulo humaniorem latet. Vocalem autem O apud veteres Græcos, perinde atque constanter apud Latinos, tam longæ quam brevis officio fungi solitam testatur, inter alia haud pauca, inscriptio Sigea. Ibi utique pro ΚΑΓΩ, ΕΔΩ-ΚΑ, ΠΑΣΧΩ, ΗΑΙΣΩΠΟΣ, exarata videmus ΚΑΓΟ, ΕΔΟΚΑ, ΠΑΣΧΟ, ΗΑΙΣΟΠΟΣ. Quod autem in Deliaca legitur ΕΜΙ, non jam ΕΙΜΙ, uti voluere viri eruditi, sed ΗΜΙ valet. Quippe pro recentiorum[43] Η scribebant veteres Ε; pro ΕΙ vero non item: quod utrumque ostendit eadem inscriptio Sigea. In ea scilicet pro ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΟW, ΚΡΑΤΗΡΑ, ΗΗΘ-ΜΟΝ, ΜΝΗΜΑ &c. repræsentantur ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, ΚΡΑΤΕΡΑ, ΗΕΘΜΟΝ, ΜΝΕΜΑ; cum tamen ibidem syllaba ΕΙ in ipso verbo ΕΙΜΙ, uti et in ΠΡΥΤΑ-
* ΝΕΙΟΝ et ΣΙΓΕΙΕΣ clare extet. Aut etiam forte 128

41. Vid. *R. D.* in Append. p. 18*. τῷ Ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ΟΥ διφθόγγου χρῆται.

42. Vid. *R. D.* in Append. p. 19*.

43. Vid. *R. D.* ibid. p. 20*.

G G

dicendum est illud EMI scribi pro EMMI: nam in quadam Sapphus Oede apud Longinum videre est,

——————χλωροτερα δε ποάς[44]

EMMI—— —— ——

ποάς autem pro eo, quod in veteri codice habetur πουας, scribendum duximus, lectio autem vulgata est ποιας.

Cum vero virum doctiss. ad Marmor Sandvicense contrariam de elementi E apud veteres Græcos potestate sententiam Victorini auctoritate stabilitum videam ivisse; meum est vicissim, quid de laudato Victorini [p. 16 = 2458.] loco sentiam, exponere, atque in medium relinquere. Ecce autem. *Nostri Latini cum litteris uterentur, quas a Græcis acceperant:* A. B. C. D. E. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. *et Græci vocales haberent*[45] *totidem, quot et nos,* A. E. I. O. U. (*nam* H. *et* Ω. *postea sunt ab his repertæ*) E. *et* O. *ternas habebant apud eos potestates, ut* E. *esset breve et productum.* I. *autem longum quodammodo sonat, cum et* E. *et* I. *junctum est. Et* O. *similiter quoque, cum esset unum, bre-*

44. *Vossius* πούας (i. e. πόϜας) edidit, quod Æolum est. *Brunckius.* ποῖας *Blomfield.* χλωροτέρα δὲ θάψω alicubi moliebatur *Eichstadt* e Schol. ad Theocr. Eid. II, 88. ὁμοῖος θάψω, χλωρὸς, ξανθὸς, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. conf. Schol. ad Acharn. 218. Hesychius v. φαινολίς. Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως. ἄϜως *Kusterus;* conf. Hephæst. p. 37 = 65. Attici ἕως, Iones ἠὼς, Dores ἀὼς, Æoles Αὔως [vel ἄϜως] *Valck.* apud Tittmann. p. 161. Inscriptio Cumea apud Comitem *Caylusium* Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. l. 18. ΕΥΝΟΑΝ l. 49. ΕΥΝΟΑΣ: et l. 43. ΕΥΝΟΑΣ pro εὐνοίαις.

45. *R. D. in Append.* p. 14*. *legit* habebant—et infra paulo, sonaret *cum ex* [*Græcis*] E *et* I *ductum esset.* Ex hac tumultuosa congerie mentem Victorini assequi nequeo.

vem, et idem faceret longam syllabam, præterea exprimeret vocem, quæ apud eos per O. *et* Ṿ. *scribitur* OY, *sic apud nos quoque* E. *et* O. *totidem potestates habebunt, et easdem, quas apud Græcos.* Profecto si * in his sententiam sibi constantem 129
quæras, frustra es; si grammaticam, tantundem. Si cum viro doctiss. Victorinum statuas de E Græco hic agere, exordium istud, *Nostri Latini cum literis uterentur, quas a Græcis acceperant,* tam erit ineptum quam quod ineptissimum. Sin locum circa E Latini potestatem versari dicas, quod et veri videtur similius, posteriora non ita congruenter procedent. Nullo quidem negotio ita immutari possent, ut præcedentibus hoc sensu acceptis convenirent. Mihi vero satis est, quod loci tam vel futilis vel depravati nulla sit auctoritas. Quod autem ad inscriptiones, quas laudat vir doctiss., Sigeam et Deliacam attinet, de iis, quid statuendum sentiamus, jam supra diximus.

Sed alterum porro vir quidam eruditus, quocum mihi lis intercessit, viri doctiss. argumentum adjuturus ex Victorino locum adducit,[46] pag. 30 [= 2468.]. *Et significaveram prius quam Græcis inter vocales repertæ sunt* H. *et* Ω, *vicem earum tam apud illos, quam apud nos explesse* E. *et* O: O *etiam scribi solitam pro syllaba* OY. E autem pro E et IΩTA. Atque hic quidem non est, ut vir eruditus quidquam immutatum optet, nisi forte pro *significaveram,* cujus hic parum aptus est usus, rescribere malit *significavi.* Sed Victorini, modo hæc scripserit, constantia desideratur; quippe qui pag. 17 = [2459.].

46. Comment. ad Marmor Sandv. p. 7.

130 ista * contra habeat. *Apud Græcos* E[47] *duarum obtinet vicem, brevis et productæ.* O *vero et pro brevi, et pro longa, et pro* U *posita est.* Sed regerit vir eruditus, illis hæc neutiquam adversari, propterea quod vox *duarum* comitem non habeat *tantum, duntaxat,* vel simile. Age igitur: Finge apud Grammaticum quempiam occurrere: *Apud Latinos numeri sunt duo, personæ vero tres:* Annon jam hæc eodem plane recidunt, ac si dixisset *duo tantum?* Quisquamne est, obsecro, qui illud *tantum* desideret? Contra si quis diceret? *Apud Græcos numeri sunt duo, personæ vero tres:* exclamaret, opinor, inter primos vir eruditus: *Annon vero, o bellatule, tres itidem sunt numeri? Dignus hercle es, cum tuis numeris cui caput non semel demulceatur.* At quid ita tandem? Quia scilicet, qui istum in modum loquitur, numeros esse *tantum* duos significat. Porro autem, ut Victorinus sibi constet, alius tamen κομματος scriptor fuisse videtur, quam cui in re hujusmodi fides sit habenda, cum ipsius doctrinæ ex antiquæ scripturæ monumentis ne unum quidem faveat, haud pauca adversentur. Sed neque hominem usque adeo parvi facio, quin ista, E *autem pro* E *et* ΙΩΤΑ,† additamentum fuisse credam ab aliquo rudem illam atque indigestam molem pag. 16. occurrentem minus recte interpretante profectum.

131 * Alius auctoritatis loco laudat vir eruditus excerpta quædam ex Athenæo: *ὅτι παντες οἱ αρχαιοι τῷ* ΟΥ *ἀντι τοῦ* Ο *στοιχειον προσεχρωντο· παραπλη-*

47. Vid. *R. D.* in Append. p. 14*.

† Vid. *R. D.* in Append. ibid.

σιως[48] δε και τῳ ΕΙ αντι του Ε. σαν δε &c. Hæc excerptoris verba contendit vir eruditus istis apud Athenæum [xi, 466. F.] respondere: επει παντες οἱ αρχαιοι τῳ Ο απεχρωντο, ου μονον εφ ης νυν τατεται δυναμεως, αλλα και ὁτε την διφθογγον διασημαινει, δια του Ο μονον γραφουσι. παραπλησιως δε και το Υ γραφουσιν, ὁταν και καθ αυτο μονον εκφωνηται, και ὁταν συζευγνυμενον του ΙΩΤΑ—το δε Σαν &c. adeoque inverti oportere ordinem: ὁτε παντες οἱ αρχαιοι τῳ Ο[49] στοιχειῳ αντι του ΟΥ προσεχρωντο· παραπλησιως δε και τῳ Ε αντι του ΕΙ. Quorum ego utrumque lubentissime agnosco. Verum apud ipsum Athenæum de Ε et ΕΙ[50] ουδε γρυ reperimus. At quis tandem

48. ὡς δὲ *Scaliger* ad Euseb. p. 112= .

49. *R. D.* in Append. p. 15*.

50. In Append. l. c. Athenæi Epitomatorem hujusmodi Iasmos respicere, uti μοῦνος pro μόνος, etc. suspicatur *R. D.* Cave autem ultra fines certos hanc licentiam extendas. "Σαφὼ Æolibus erat, quæ aliis Σαπφώ. Ἀφῦς, Ἀπφῦς Theocrito [Adoniaz. 13.] Κέφος, Κέπφος [Aristoph. Plut. 913. conf. *Flor. Christian.* ad Pac. 117=1067. Callim. fragm. lxxxi.] Κεφωθεὶς, Κεπφωθεὶς Hesychio. ὄφις, ὄπφις. [Il. M, 208.] Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως Ϝίδον αἰόλον ὄφιν, quod pronunciandum ὄπφιν. Neque est μείουρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit: [Antimacho τήνου τ' ὀπφιοέσσης, sed Æschyl. Choeph. 542. οὖφις τ' ἐμοῖσι nihil ad rem.] Σκύφος, σκύπφος, ut in illo heroico: [Hesiod. bis apud Athen. xi, p. 498. A, B= Fragm. xlii, 2. 5. *Gaisford.*] σκύφον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον ἀείρας. Scribitur σκύφον, legitur σκύπφον." *Scaliger* ad Euseb. p. iii= . Quas Græci enunciarunt, nos scribendo coram oculis sistamus. Conf. Anacreon. l. c. [Fragm. lxxiii. *Barnes.*] et Panyasis ibid. [An. Gr. iii, 329. Gn. poet. Gr. 131.]. Odyss. H, 119. Ζεπφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. Pindar. Olym. vi, 40= : Βάσομεν ὄκχον; et eadem forma Σαπφείρῃ in Act. D. Apost. v, 1. et Ἀπφίᾳ D. Paul. Ep. ad Philem. 2. reperitur.—*R. B. Edv. Bernardo*, p. 160=Addend. ad ep. cr. Millio p. 78. "vox est κέπ-

fuit hic Athenæi, cujus auctoritas venditatur, excerptor? Aut qualis demum est hominis auctoritas,[51] cujus neque de nomine, nec sæculo, nec patria, nec eruditione quidquam innotescit? Sed dicet forte vir eruditus, emendandum esse Athenæum juxta excerptoris verba, *παραπλησιως δε και το* E *γραφουσιν* &c. Mihi vero contra pari jure confirmare licebit refingendum esse excerptorem juxta ipsum Athenæum, *παραπλησιως δε και τῳ* Y *αντι του* YI. Porro autem, ut demus ipsum Athenæum ita scripsisse, doctrinam ejus (quæ *omnes αρχαιους* com-
132 plectitur) * falsam esse clamat, inter alia antiquitatis monumenta, sexcentis in locis Marmor Sandvicense; in quo, uti diximus, O vice potestatis OW constanter adhibeatur, EI vero non minus constanter plene exaretur.

Ad inscriptionem Deliacam nunc libet reverti. Habeo enim nonnulla in ea observanda, quæ virorum doctissimorum solertiam eluserunt. Principio autem pro O scribendum est TO. Atque ita quidem conjecisse video eruditum Shuckfordium,† sed nullo argumento conjecturam firmatum ivisse. At enim si Græci sermonis indolem perspectiorem habuisset, sensisset vocem AFYTO articulo destitutam loci sententiam nullam efficere. Neque enim *αυτος*, nisi cum articulo conjunctum, *idem*[52] usquam

φος, verum non *kepfos* pronunciabant sed *keffos*: ita Σαπφω non efferrimus *Sapfo* sed *Saffo*." Aristoph. Nub. 122. *σαπφόρας* et 1301. *σαπφόρα* MSS. Arundel. et Schol., Harl. 2. et Barocc. *R. P.* apud *P. P. D.*

51. Vid. *R. B.* Dissert. de Pseudo-Phalar. pp. 112. 130—132. *Schweighæuser.* Præf. ad Athen. P. ci.

† Append. p. 19*.

52. Conf. *Valck.* ad Eur. Ph. 927. *R. P.* ad Hec. 299=295.

denotat. Deinde mihi vehementer suspecta est scripturæ istius AFYTO fides, quippe cum *αυτος*, uti hodie scribimus, in omnibus Græciæ dialectis perpetuo sit disyllaba; non possum, quin mihi persuadeam, primitus exaratum fuisse AFTO, *το* Y vero a recentiore manu adscriptum, quo indicaretur potestas elemento F jam rarius occurrenti tribuenda. Porro autem reliquam inscriptionis partem, ANΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ, perperam repræsentari confirmo. Postulat utique sermonis soluti ratio, ut articulus voci tam *ανδριας* quam *σφελας* præficiatur;
ut adeo evadat *ὁ ανδριας*[53] * *και το σφελας*; aut etiam 133
adhuc multo rotundius, *ὁ τε ανδριας και το σφελας*. Inscriptio autem, prout hodie exhibetur, in nullam metri speciem cadit. Itaque tandem reponendum censeo:

ΤΟ ΑFΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ Ο ΤΕ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ:

h. e. si potestatem spectes, ΤΩ ΑFΤΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ Ο ΤΕ—Quæ scriptura, quin germana sit, faciet, opinor, quod superioribus jam adjecturus sum, ut nemo deinceps dubitet. Nempe breviores inscriptiones metro fere aliquo concludi solent: eo autem, quo jam exhibuimus, modo perfectum senarium habemus, sic utique concipiendum:

Ταωτω λιθ ημ ὁ τ ανδριας και το σφελας[54]

vel si EMMI malis, *Ταωτω λιθω μμ ὁ*—Crasi autem isti, qua *λιθω ημι* in *λιθ ημι* migrat, gemella prorsus est quam apud Aristophanem Acharn. 860. sermone itidem Æolico scriptam legimus,

53. Finge modo ἀνδριὰς, id est, Æolice ἀνδριὰς, et omnia plana.

54. Vide *R. B.* Meadio p. 253. et *R. D.* in Append. p. 19*—21*.

Ιττ Ηρακλης, εκαμον γα ταν τυλαν κακως.

Ιττ, seu potius Ιτθ Ηρακλης, pro Ιττω;[55] quemadmodum in lingua Attica non semel occurrit ιστω Ζευς.

Causa vero, dicet fortasse nonnemo, cur in veteribus inscriptionibus elementum Υ post Ο prætermitteretur, cum tamen ad manum præsto esset,
134 * hæc esse poterat: quod cum ipsa litera Ο appellari soleret ΟΥ, ideo etiam Ο, tanquam verbi pars, non incommode scribi posset loco potestatis illius, quam literæ nomen obtineret. At enim istam non fuisse causam exinde liquet, quod ipsi illi Græci, qui Ο pro ΟW constanter adhiberent, non minus constanter ΕΙ plena scriptura exararent. Quippe, si vera esset causa allata, fecisset eadem, ut Ε itidem pro ΕΙ perpetuo scriberetur: nam vocali Ε nomen erat ΕΙ. Immo etiam, ex quo tempore vocali nomen

55. Etym. M. . "Ιττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς. Phavorinus "Ιττω Ἡρακλῆς· παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω. Plato Phædo: p. 377. C.=47. C. καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας, ἴττω Ζεύς, ἔφη, τῇ αὑτοῦ φωνῇ εἰπών. Schol. ad l. p. 8. τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντος ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ· ὃ δείκνυσι, ὅτι φύσει τὸν Σωκράτην θαυμάζει. Aristoph. Ach. 911. Θείβαθεν, ἴττω Δεύς. Epist. VII, 720. D = p. 245. A. γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεύς, φησιν ὁ Θηβαῖος. Vide Schol. p. 247. Conf. "P. Petiti Miscell. Obs. III, 31. Hemsterh. ad Hesychium T. II. p. 15. Olympiodorus et Forster. ad Platonis Phædon. l. c. p. 366." *D. R.* apud Wyttenbach. ad l. Il. K, 329. "Ιστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, Soph. Œd. Col. 522. ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω· Ant. 184. ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ, Tr. 403. ἴστω μέγας Ζευς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ. Eur. Ph. 1671. (1691.) ἴστω σίδηρος, *Valck.* ad l. et ad Adoniaz. Theocr. pp. 287, 8, 9. Iph. T. 1077. ἴστω μέγας Ζεύς, Ion. 1478. "Ιστω Γοργοφόνα. Hesychius, "Ατταси, ἀνάστηθι. "Hoc plane Laconicum, ἄνστηθι, ἄστηθι, ἄτταсι." *T. H.* ad l.

OY pro antiquo OW inditum est, Græcos constat, quoties de ista vocali verba facerent, nudam scripturam O reformidasse; sed nomen integrum OY, non secus atque in aliis literis mos dominabatur, descripsisse.[56] Cujus rei exemplum habemus in Calliæ trochaicis supra [p. 32.] laudatis. Alterum suppeditat istud epigramma:[57]

ΤΟΥΝΟΜΑ· ΘΗΤΑ, ΡΩ, ΑΛΦΑ, ΣΑΝ, Υ, ΜΥ,
ΑΛΦΑ, ΞΙ, ΟΥ, ΣΑΝ.

Similiter apud Mich. Apostolium legimus, *γραψας μικρον* ΟΥ; et apud Plutarchum, ΟΥ *μεγα γραψαντες*. Quæ Apostolii et Plutarchi loca ad consuetudinem a Græcis scriptoribus servatam animum minus attendens vir doctiss. ad Marmor Sandvicense pagg. 8. et 9. frustra sollicitavit. Huc autem pertinent ista Terentiani [p. 18. l. 6 = 2391.]:

* *Versibus sed quum loquamur, quando Græca ponimus* 135
Αλφα, ιωτα, λαμβδα, σιγμα, legem metri cogimur
Syllabis *præscriptitare,* non figuris singulis.

cogimur—a quo? Nempe a tyranno quem morem vocant. Cæterum in versu secundo *legem* ita collocatum metri quidam legibus adversari sentiens rescribendum conjecit *lege*.[58] Verum hoc pacto impedita evadit oratio, et falsa insuper sententia. Quæ enim cujus, obsecro, metri lex quidquam hujusmodi cogere potuit? Tu vero verborum duntaxat ordinem immutabis—*cogimur legem metri.*

56. Vide *R. D.* in Ap. p. 16*.

57. Apud Athen. x. 454. *H. St.* Anthol. p. 509. *Brunckii* An. Gr. III, 264.

58. "lege" *R. B. Ego tamen optimo jure lecturus sum;* Ἄλφα, Ἰωτα, Λάμβδα, Σῖγμα lege *metri cogimur—Taylorus.*

Ad Cl. vero Bentleium revertamur. Sentis jam quali conjuratione viro eruditissimo, Æolicum F digamma in Homeri poematis locum olim habuisse docenti, veterum testimonia atque antiquitatis monumenta adversentur. Porro autem viri Cl. fautores, si qui sint, expediant, velim, quonam fato contingere potuisset, ut figura insignis adeo et conspicua locorum centenis millibus intercideret:[59] qua tandem virga plusquam Circæa Homeri scripta tam inauditam metamorphosin subire potuissent: quæ tandem esset singularis illa virgæ *αντιδιγαμμου* qualitas, quæ, luis Ægyptiacæ ad instar, in unius hujus elementi internecionem grassaretur, cætera omnia intacta præteriret. Notatu quidem haud indignum est virum Græcum eumque inter primos
136 * eruditum, Dionysium dico Halicarnassensem, uti supra vidimus, errore non levi veterum F tanquam syllabam OY accepisse. Atque hinc quidem conceptu neutiquam erit difficile, quo pacto figura ista ex paucis apud Homerum locis eliminari potuisset. Finge, verbi gratia, illud Vil. I [A,]. 390. aliquando sic repræsentatum fuisse,

Ες Χρυσην *πεμπουσιν, αγουσι δε δωρα* Fανακτι,

a Græcis autem recentioribus ita intellectum, ac si ejus potestas esset *δωρα* OY *ανακτι*: in proclivi profecto iis fuisset istud OY, quippe quod metri rationem perturbaret, delendum curare, ut adeo reliquum esset, quo modo et ipsi loquerentur, *δωρα ανακτι*; vel forte hiatus vitandi causa *δωρα γ ανακτι*. Verum consonantis Vau potestas in locis non jam paucis, sed in centenis, ut diximus, millibus obtinebat.

59. *R. P. Tracts, p.* 117.

Age vero, quandoquidem Cl. Bentleii consilium improbas, videamus tandem numquid tute ὑγιέστερον adducendum habeas: Cum elementum F *Æolensium proprium fuisse statuas, ejusdem tamen potestatem apud Ionas itidem invaluisse idem contendas: fac tandem, exponas, quanam figura sive nota potestatem istam apud Ionas designari solitam existimes.* Equidem confirmare non ausim gentis illius vetustiores ulla aspirationis vel *He* vel *Vau*
* nota usos fuisse. Ii utramque fortasse ex vulgata 137
loquendi norma in scriptis supplendam relinquebant. Interim vero nullus dubito, quin, quocunque demum sæculo adinventæ fuerint notæ istæ [ʽ] et [ʼ][60], id eo consilio factum sit, ut altera aspira-

60. "*R. D.* de utraque re minus accurate, ut videtur, judicavit," et pulvere de Ionico *Vau* strenue moto caliginem induxit [*Heyn.*]: "Dawesianæ tamen observationes de *usu* et *potestate* signi sui, æque τῇ Digamma conveniunt. *Burgessius:* conf. *Knight* (Anal. Essay pp. 34—). *R. B.* in scribendo, *R. B.* et *R. D.* in enunciando hunc characterem sequor: ambo semina irrigarunt, *seris factura nepotibus umbram.* Nihilominus *Scaliger*, qui Græcarum literarum nascentes formas felicissime indagavit, haud aliam, atque *R. D.*, sententiam sustentare pergit; "non est [F] στοιχεῖον apud Ionas et Græcos, sed ἐπίσημον τοῦ βαῦ. Quin enim (f. Quin immo) simplicis spiritus lenis vice fungitur. ut in illo Hexametro. ἄμμες δ' Ϝειρήναντο θεοί. τοὶ δ' ὤμοσαν Ϝαιέν. Neque consonans est, neque vocalis, quum synalœphe fiat propter ει, neque positio fiat in Ϝαιέν." *Scaliger* ad Euseb. p. 105 = . Hasce chartas prius excudendas dederat Vir ille præstantissimus, quam librum suum et emendationes, humanissime suppeditatas, *Putschio* grammaticorum Latinorum editori misit; vide supra ad pp. 198, 199. E membranis vero *Harl.* nondum vulgatis anecdoton dedi, quod utrumque pugnis dialectices atque aculeis usque adeo defendit, ut nil fortius.

Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν βουστροφηδὸν ἔγραφον. οἱ δὲ κιονηδόν· οἱ δὲ πλινθηδόν· οἱ δὲ σπειρηδόν.

1. βουστροφηδόν.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ
π	ο	ξ	ν	μ	λ	κ	ι
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω

2. κιονηδόν.

α	ε	ι	ν	ρ	φ
β	ζ	κ	ξ	σ	χ
γ	η	λ	ο	τ	ψ
δ	θ	μ	π	υ	ω

3. πλϊνθηδόν.

α	ω	ψ	χ	φ			υ
β							τ
γ							σ
δ							ρ
ε							π
ζ							ο
η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ

4. σπειρηδὸν δὲ οὕτως [σπυριδὸν vulgo.].

α η ν τ
β ζ θ μ ξ σ υ ω
γ ε ι λ ο ρ φ ψ
δ κ π χ

Ἃ δὲ νῦν ἡμεῖς γράφομεν, λεγονται δισχηδὸν παρὰ τὸ διέσχεσθαι (sic) τοὺς στίχους. Ἐπειδὴ δέ τινες τὸ ἐπὶ τοῖς βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι γενόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται εἰς τὰ στοιχεῖα(sic)κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἴπωμεν τοὺς λογοῦς, δι' οὓς βούλονται κατατάσσειν αὐτὸ στοιχεῖον (sic)· καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. φασὶ ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἕπεται τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ Ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται· ὡς φαμεν τοῦτο καλεῖσθαι ᾱ ἢ ῶ. Εἰ ἄρα οὖν τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖον ἐστιν· ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὡς οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἰστέον ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ ᾱ ἀπὸ τοῦ ᾱ. τὸ β' ἀπὸ τοῦ β'. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. ἄλλως τε πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἐστὶν εὑρέσθαι διάλεκτον. τοῦτο δὲ οὐχ εὑρίσκεται εἰ μὴ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι καὶ λάκωσι· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. Ἐστὶ δὲ τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα [ἐστὶν] ἢ σύμφωνα· τοῦτο δὲ οὐδὲν ἐκ τούτων δύναται εἶναι, σύμφωνον μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, ἐπειδὴ τὰ σύμφωνα εὑρίσκεται μετὰ ἑτέρου συμφώνου [ἢ] ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει· οἷον θνήσκω, ἕλκω. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσι, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. ἀλλ' οὔτε φωνῆεν δύναται εἶναι. τοῖς γὰρ φωνήεσι παρέπεται δασεῖα καὶ ψιλή. Τῷ δὲ F οὐδέποτε δασεῖα, ἀλλὰ μόνως ψιλοῦται· οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. ἄλλως τε τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν. ἄρ οὖν τὸ δί-

tionem *He*, altera *Vau* designaret. Atque hoc quidem, quantum ad [‘] attinet, apud omnes in confesso est. Qui autem de [’] secus sentiunt, confirment, necesse est, notam hanc primitus perinde

γαμμα, εἰ εἴποιμεν φωνῆεν, εὑρεθήσεται ἐν τῷ F ἄναξ. καὶ F ἑλένη, τὰ ᾱ ε̄ προτακτικὰ ὑποταττόμενα φωνήεσιν· ὅπέρ ἐστιν ἄτοπον· γ΄ (τρία) γὰρ (sic) φωνήεντα ἐν μιᾷ λέξει περιλαμβάνεσθαι ἀδύνατα. εἰ ἄρα οὖν οὔτε σύμφωνον ἐστὶν οὔτε φωνῆεν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἔτι πᾶς χαρακτὴρ στοιχείου ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον τὸ ᾱ σημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμὸν, * * οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπειδὴ δέ τινες τὴν δασεῖαν, ἣ τυποῦται οὕτως ⊢, λέγουσι στοιχεῖον, φέρε τοὺς λόγους εἴπωμεν, καθ' ἣν αἰτίαν λέγουσι στοιχεῖον αὐτήν· φασὶν ὅτι τὸ στοιχεῖον ἔχει τινὰ ἐκφώνησιν· τοιαύτη δὲ ἡ δασεῖα προσγινομένη καὶ φθόγγον ἴδιον ἀποτελοῦσα, στοιχεῖον ἄρα ἡ δασεῖα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἡ δασεῖα οὐκ ἔστι στοιχεῖον· καὶ γὰρ πάντα τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα ἐστὶν ἢ σύμφωνα. εἰ οὖν δείξομεν αὐτὴν μήτε φωνῆεν οὖσαν μήτε σύμφωνον δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. καὶ φωνῆεν μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ τὸ φωνῆεν, καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, ὅπερ οὐ παρακολουθεῖ τῇ δασείᾳ. οὐκ ἄρα φωνῆεν ἐστὶν. ἄλλως τε εἰ ἦν φωνῆεν ἡ δασεῖα, ἔδει τὸ δασυνομένον ε̄ καὶ τὸ δασυνομένον ο̄ μείζονα χρόνον κεκτῆσθαι τοῦ ψιλουμένου. εἴ γε τὰ ἐν β΄ φωνήεσι (sic) καταγινόμενα, μείζονα τῶν βραχέων εἰσὶ. [ἔστι] οὐδέποτε τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνονται. εἰ ἄρα οὖν ἡ δασεῖα φωνῆεν, εὑρεθήσεται ἐν τῷ αἷμα τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀδύνατον. ἔτι τὰ φωνήεντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύνανται παραλαμβάνεσθαι. ἡ δὲ δασεῖα, οὐ δύναται καθ' ἑαυτὴν παραλαμβάνεσθαι. οὐκ ἄρα οὖν φωνῆεν ἐστι, ἀλλ' οὔτε ἔστι σύμφωνον. καὶ γὰρ τοῖς δασέσϊ φωνήεσϊ οἱ αἰολεῖς κεχρήνται συνεχῶς. οἷον ἀμφαγαθόν. (sic) οὐχ εὗρον. τῇ δὲ δασείᾳ οὐ κέχρηνται. ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν. [Eustath. ad Il. Υ. p. 1262. l. 13 = . Herodian. in Aldi hort. p. 384. 11. et MS. *Harl.* in Add.] οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ σύμφωνον. ἄλλως τε τὰ ἀπὸ φωνήεντος [f. συμφώνου] ἀρχόμενα ῥήματα τὸ ε̄ προσλαμβάνουσϊ κατὰ παρατατικόν.* * Ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἔτι τὰ σύμφωνα καὶ ἐν τῇ ἀρχούσῃ καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει εὑρίσκονται, οἷον πλάτων· ἡ δὲ δασεῖα οὐχ οὕτως ἔχει· φίλαρχος γάρ ἐστίν. οὐκ ἄρα οὖν σύμφωνον. δῆλον οὖν ὅτι μήτε φωνῆεν, μήτε σύμφωνον. ὑπάρχουσα, οὐκ ἐστὶ στοιχεῖον.

atque hodie usque adeo absurde adhiberi solitam, ut nulla prorsus potestate gauderet, nulli prorsus usui inserviret. Hoc adductus non jam novam figuram in Homeri scripta invehendam, sed perperam hodie collocatam propriæ demum sedi restituendam censeo. Sed quæret aliquis quonam auctore consonanti *Vau* aspirationis itidem nomen impertiverim. Istud igitur paucis accipe. Literam V apud Romanos consonantis cum potestatem tum nomen obtinuisse neminem latet. At eam tamen Quintilianus aspirationem itidem diserte appellavit Lib. I. Cap. V. — *quin* foedum foedus*que pro* ASPIRATIONE V *simili litera utentes. Nam contra Græci* aspirare *solent, ut pro* Fundanio *Cicero testem, qui primam ejus literam dicere non posset, irridet.*[61] Quam gemellam plane hic rem habeamus, modo in memoriam redeas Latinorum V τῳ *Vau* itidem sive Ϝ Æolensium sono respon-
138 * dere, non poteris non sentire. Immo ipsam etiam, de qua agitur, rem hic habemus. Quippe certissi-

61. Vide *Lagomarsin.* luculenter de hoc loco edisserentem supra ad p. 184. Meminisse juvat hunc " horridum" characterem quandoque τοῦ T ditionem tenere; Virg. Geo. III, 341. Ferrea *progenies duris caput extulit arvis:* " lege, Terrea—*Quis enim omnium poetarum* ferream *hominum ætatem* primam *fuisse finxit?* Ita legit et Lactantius Inst. II, 10., quem vide. Plautus Rud. I, ii, 2. Luto *usu 'st multo" R. B.* ad Hor. Epod. II, 18. Pers. Sat. III, 23. Udum et molle lutum es: Prudent. Cathem. h. x. *Si* terrea *forte voluntas* Luteum *sapit, et grave captat: Animus quoque pondere victus Sequitur sua membra deorsum.* M. Capella, p. 36. *Continuoque novo solidantur membra vigore, Et gracilenta perit macies, vis* terrea *cedit; Æternumque venit sine mortis legibus ævum.* Æn. VI, 732. Terreni*que hebetant artus, moribundaque membra.* Theogon. 879. Ϝέργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων.

mum est Quintilianum significare voluisse Græcum testem pro *Fundanius,* cum F Latini sonum efferre non posset, Æolici potestate utentem *Vundanius* pronunciasse; hoc autem vocat *aspirare.* Cum adeo literæ *Vau* duplex inesset qualitas, altera cum variis figuris quatenus esset consonans communis, altera peculiaris, quatenus sola ex consonantium numero adspiratio itidem dici posset; Græcis propterea pro sua ακριβειᾳ visum est ex peculiari potius quam communi qualitate sedem determinantibus eam consonantium seriei non jam inserere, sed alterius adspirationis modo superscribere.† Cæterum ex Ciceroniana Græci testis irrisione aliud etiam in transcursu observare est, nempe quam frustra fuerint ii, in quibus etiam Salmasius nomen profitetur suum, qui Latinorum F et Græcorum Φ eandem fuisse potestatem voluerint. Hoc utique si res fuisset, Fundanii nomen homini Græco nihilo magis quam Romano moram injicere potuisset. Diversam harum literarum virtutem perstringit Terentianus pag. 35 [l. 9 = 2401.].

—nos *siquando*‡ *Græcum* Φ *necesse est exprimi,*
P *et* H *simul solemus, non Latinam hanc* [F]
ponere; . . . .
Cujus a Græca recedit lenis atque hebes sonus.

* Idem etiam pag. 14 [l. 13 = 2388.]. 139
Imum superis dentibus adprimens labellum
Spiramine leni, vel ut hirta Graia vites,
Hanc [F] *ore sonabis, modo quæ locata prima est.*

vel ut hirta Graia, h. e. sive ita ut asperum Græci Φ sonum *vites.* Cæterum pro istis *vel ut* &c. vulgo legitur (*velut hirta Graia vites*). Denique

† Vide *Addenda.* ‡ Vide *Addenda.*

apud quoscunque Græcos obtinebant alteræ istæ notæ ⊢ et ⊣, vix dubitandum videtur, quin is esset eorum usus, ut inter literas majusculas illa aspirationem *He*, hæc autem alteram *Vau* designaret. Prioris exempla extant ⊢ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ⊢ΑΠΟΛΙΣ ⊢ΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ⊢ΙΑΡΩΣ ⊢ΥΠΕΡ ⊢ΗΡΑΚΛΗΙΩΝ ⊢ΕΛΕΝΙΤΩΝ[62] &c. quæ utique vulgo exarantur Ηρακλειδα, ἁ πολις, αἱρεθεντες, &c.

Ad τεκμήρια sive signa exponenda nunc pergamus quibus adducti adspirationis sive consonantis *Vau* potestatem in Homerico sermone invaluisse censeamus.[63] Quod quo commodius præstemus,

62. "*Asperi* loco hoc ⊢ deprehendimus, ut in ⊢ΕΛΕΝΙΤΩΝ. *Goltz.* ⊢ΗΡΑΚΛΗΙΩΝ. *Goth. Num.* vel FΗΡΑΚΛΗΙΩΝ, ut in *Beger. Thesaur. Brand.* 204. Illud vero ⊣ nunquam pro *leni* adhibetur." *Fr. Wise* apud *Burgess.* p. 409. Inscriptiones Romanæ *utrasque* notas præstant nullo discrimine adhibitas *aspirationis* loco; et ψιλην quidem, lenemve, ut eam vocant Grammatici, altera fortasse sæpius: ut in hisce,

T. OCTAVIVS THALLVS E VIBIA R⊣ODE
SAPPIENA LYC⊣NIS MATPIS
DIGITO P⊣ARNACE
DIS MANIB. SACR. IVNIA PANNYC⊣IS.

Fabretti Sylloge Inscript. p. 195.

Istæ quidem inscriptiones Quinctiliani ævum videntur non æquare; verum Græcis accentibus multo sunt antiquiores. *Burgess.*

63. Etiamsi hæc figura, F, sive mavis, hoc "*monstrum informe, ingens*," Homeri ætate in quibusdam vocabulis vetustate exoleverat, aliis jamjam in desuetudinem abitura; versibus tamen afflictis, et aliter immedicabilibus, opem et solatium ministrat, nodos sponte sine ullis machinis solvit, et, ubi omnia alia defecerunt, ad illam quemadmodum ad anchoram decurritur. In supplendis quodammodo hiatibus e desiderio τοῦ F enatis voculas γε, δὲ, τε, quasi adminicula et fulcra, pro captu suo millies infercerunt Grammatici, et erroribus errores cumularunt. In Odyssea et Iliade τοῦ F potestas nusquam cessat:

apud Hesiodum perraro quiescit; sed hujus rei fines accurate constituere perdifficile est. Quod ad recentiores poetas spectat, nihil est quod nos morari queat; quo enim longius a Græcæ poeseos fonte vixerunt, eo magis elanguet et pene evanida est hujus formæ virtus, ut jampridem in Censura Critica (*Crit. Rev.* Nov. 1804. pp. 339—343.) partim evincere tentavi, et nuperrime aliis auctoritatibus instructus aliquanto plenius et magis sollicita mentis intentione retractavi. "Si vero carmina tam sero litteris mandabantur, haud mirandum est grammaticos Alexandrinos tam parum luminis aut fructus e suis codicibus hausisse; cum scribæ, qui ea e rhapsodorum recitationibus exceperant, rei antiquariæ parum studiosi, sua quisque ipsius, aut ejus qui recitabat, patria dialecto usi sint; quam, gentis cujuscunque fuisset, Pisistrati ætate, plurimum ab Homerico sermone immutatam esse oportet; ita ut, ne antiquissimo quidem Bibliothecæ exemplari, grammatici illi digamma inventuri essent; neque si forte in Argivo vel Cretensi occurrisset, pro alio quam dialecti semibarbaræ signo exoleto, a poetæ cultissimo sermone prorsus abigendo, habituri essent. E brevibus titulis, in laminis et lapidibus insculptis, linguæ veteris reliquiæ eruendæ erant; atque ex iis norma aliqua constituenda, qua, exemplaribus inter se collatis, et metri analogiæque justa ratione habita, e diversorum discrepantiis, unum congruens et sincerum, ab omnibus rhapsodorum sordibus purgatum, confici potuisset." *Knight* Proleg. Præclara oppido: sed sparsas veritatis particulas, velut disjecta quædam lacerati Absyrti membro, recolligendo *dubitans, circumspectans, hæsitans, Multa adversa reverens, tanquam ratis in immenso mari, Nostra vehitur ratio.* Quapropter singula pedetentim explorans, et e ruderibus haud incuriose rimatis quasi igniculos eliciens quædam probabiliter saltim instaurare aggrediamur, si totum ædificium in pristinum decus restituere sit nefas. Hoc loco digamma solum post *R. B.* revocare satagit *Dawesius*, quem e longinquo passibus haud æquis sequi studeo. Ne ab re omissior paulo sim, vocabula quædam a *R. D.* præterita, infra addidi; ad calcem τοῦ Ϝάναξ plura interposui; et τῷ Ϝέπος hujus generis reliquias subjeci.

ADDITAMENTA.

Vocabulorum, in quibus digamma enunciasse videntur Homerus, Hesiodus, et Pindarus, *ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς nobilis, recensio.*

ϜΑΓΑΝ

Pindari Pyth. II, 151=82. πάντα Ϝαγὰν *Boeckius*, cui in hoc censu multa accepta refero: Homerus et Ascræus senex hanc vocem cum τῷ digamma haud sonarunt.

ϜΑΓΝΥΜΙ

ΟΔ. Τ, 539. Πᾶσι κατ' αὐχένα Ϝᾶξε. ΙΛ. Γ. 367. χείρεσσι Ϝάγη Ζ, 40. Ϝάξαντ' ἐν Μ, 148. περὶ σφίσι Ϝάγνυτον. Ψ, 392. Ἵππειον δέ τε Ϝᾶξε. Λ, 558. περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐϜάγη. Depravatam esse scripturam quis, nisi Hypsæa cæcior, denegaret? Nihil habeo quod reponam; et nolim citando Hesiodum, Ἔργ. 532. Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα Ϝεάγε, afflictis miseriam addere. Apud Atticos esset ἐάγη, ut ἑάλων, etc. "Aut in aoristum ᾶ ΕϜΑΝΧΘΗ mutandum est; aut versus, alioqui suspectus, pro insititio habendus atque ejiciendus." *Knight*, Proleg. . *Hesiodi* Ἔργ. 432. ἑτερὸν Ϝάξαις, 438. Ϝάξειαν, 664. καϜάξαις, et 691. Ἄξονα καϜάξαις, Scut. 203. Θεῶν δ' ἕδος ἀγνὸς Ὄλυμπος· Præclare ἄγνυτ' Ὄ. *D. Heinsius*; sed "non est necesse consuetudinem ratione reformare, præsertim cum adsit auctoritas." 279. et 347. σφισι Ϝάγνυτο Ϝηχώ.

ϜΑΔΟΣ· ϜΑΔΟΜΑΙ

Hesychius, Βάδομαι. ἀγαπῶ. i. e. Ϝάδομαι. ΙΛ. Λ, 88. Τάμνων δένδρεα μακρὰ, Ϝάδος. Theogon. 917. τῇσι Ϝάδον. 926. κέλαδοί τε Ϝάδον. Sic εὔαδον apud H., i. e., ἔϜαδον· εἰώθασιν οἱ Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι τὸ ῡ, ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε. MS. *Harl.*

ΑΙϜΑΝΣ

"Αἴας nomen e participio effictum; atque ita cum Ϝ scriptum in gemma antiqua Etrusci operis." *Knight.*

ἈϜΙΔΗΣ

ΟΔ. Λ, 634. Ἐξ ἈϜίδεω. Κ, 512. Ψ, 322. εἰς ἈϜίδεω δόμον. ΙΛ. Θ, 188. τρίτατος δ' ἈϜίδης.

ἈϜΙΔΗΛΟΣ

ΟΔ. Π, 29. προσορᾶν ἀϜίδηλον. ΙΛ. Β, 455. Ἠΰτε πῦρ ἀϜίδηλον.

ΑΙΝΥΜΙ

apud poetam digamma perpetuo desiderat: sed ἈΠΟϜΑΙΝΥΜΑΙ et ἈΠΑΙΝΥΜΑΙ· ΟΔ. Ρ, 322. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποϜαίνυται—quin apud Platonem de Legg. II, vi, 777. A. et Athen. VI, 264. F. clare, Ἥμισυ γάρ τε ΝΟΟΥ ἈΠΑΜΕΙΡΕΤΑΙ — Hesychius, Ἀπαμείρεται. ἀφαιρεῖται. Etymol. M. v. Δοῦλος, et Clem. Alexandr. IV. . Eustath. p. 1766, 55=553, 37. 1820, 54 = 631, 47. 1821, 4 = 632, 18. Et Schol. MS. Harl. in margine ἀπαμείρεται. στερηθήσεται. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Plut. 1. ἀρετῆς ἀποτίεται *—

* Ὦ τλῆμον Ἀρετὰ, λόγος ἄρ ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὲ Ὡς ἔργον ἤσκουν·

dispiciendum est primo, quænam sint proprietates prosoediacæ verborum a consonante incipientium; ac deinde ostendendum quibusdam verbis hodie a vocali inchoatis istas proprietates inesse; vel potius quam parum absit, ut in iis ipsæ illæ proprietates

ADDITAMENTA.

M, 419. Ξ, 309. θεὸς δ' ἀποϜαίνυτο νόστον. ΙΛ. Ν, 262. κταμένων ἀποϜαίνυμαι. ΙΛ. Λ, 582. τεύχε' ἀπαινύμενον. Ο, 595. κῦδος ἀπαίνυτο. Ρ, 85. Τὸν μὲν ἀπαινύμενον 'ΕΞΑΙΝΥΤΟ semper; fortasse ἐκϜαίνυτο.

ϜΑΛΗΜΕΝΑΙ

ΟΔ. Ω, 347. Οἴμησεν δὲ Ϝαλεὶς ΙΛ. Π, 714. ὁμοκλήσειε Ϝαλῆναι. Σ, 76. πρύμνῃσι Ϝαλήμεναι. Υ, 168. βαλὼν ἐϜάλη.

ϜΑΛΙΟΣ

Theogon. 1003. κοῦραι Ϝαλίοιο.

ϜΑΛΙΣ

ΟΔ. Β, 339. χηλοῖσι Ϝάλις. ΙΛ. Ε, 349. Ἦ οὐ Ϝάλις. Ι, 137. Νῆα Ϝάλις. Ρ, 54. ὃ Ϝάλις. Φ, 236. αὐτὸ Ϝάλις.

ϜΑΛΙΣΚΩ· vide ϜΑΛΩΜΙ.

ϜΑΛΛΟΜΑΙ

modo adest, modo abest Ϝ. ΟΔ. Φ, 388. Φιλοίτιος ἆλτο. Χ, 80. ἀκαχμένον ἆλτο. ΙΛ. Α, 532. ἅλα Ϝᾶλτο fortasse εἰς ἅλαδ' ut Od. Κ, 351. εἰς ἅλαδε. Il. Θ, 19. ἀπ' οὐρανόθεν. 304. ἐξ Αἰσύμηθεν. Κ, 348. προτὶ Ϝάστυδ'. Λ, 351. ἀπὸ χαλκόφι. Conf. infra ad *R. D.* p. 174. Η, 15. ἵππων ἐπιϜάλμενον. Λ, 298. Η καταϜαλλομένη. Μ, 390. τείχεος Ϝᾶλτο modo τ. disyllabon sit.

ϜΑΛΩΜΙ

ΟΔ. Ε, 312. Il. φ, 281. εἵμαρτο Ϝαλῶναι, ΙΛ. Ε, 487. πανάγροιο Ϝάλοντε *R. B.* apud *Heyn.* Ξ, 81. ἧε Ϝαλώῃ. Χ, 253. ηκε Ϝαλοίην.

ϜΑΜΑΞΑ

Victorinus p. 21 = 2461. ἅμαξα apud Homerum.

σὺ δ' ἄρ ἐδούλευσας βίᾳ. 'Αρετὴ—ἐδούλευες—et pro βίᾳ, τύχῃ alii, quod fortasse melius. Insuper reponat quispiam, σὺ δ' ἂν ἐδούλευες τ., *servire solebas. Miltonus* P. A. II, 551. *and complain that Fate* Free Virtue shall enthrall to Force or Chance. "The race of man cannot long be happy without virtue, nor actively virtuous without freedom, nor securely free without rational knowledge." Sir *W. Jones,* Asiat. Res. III, p. 492. conf. Vitæ ejus pp. 198. 230. "The last Brutus delivered Rome from the tyranny of Cæsar, and gave liberty to his fellow-citizens: but he could not give that public virtue, by which alone it can be preserved and secured." Memoirs of *Wilkes,* V, 201.—"the strength foreign and domestic of every nation upon earth, must ultimately, under God, depend on the union, and on the number of its inhabitants, and its happiness on their VIRTUE." Bp. *Watson's* Serm. on Jan. 30, p. 162.—Vide etiam Serm. on Easter Monday, p. 181.

præfinito habeantur. Neque enim expectare fas est, ut librarii aliique, qui loca innumera contra
140 *pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto siquis hic sit admirationi locus, in eo potissimum videtur esse, quod ab integra proprietatum, quas diximus, constantia non amplius sit discessum.

Finge nunc primo vocem a consonante inchoari, cujus prima syllaba sit brevis, secunda longa; postulant metri heroici leges, ut hujusmodi vocem nulla usquam præcedat, nisi quæ in vocalem brevem exeat. Hinc colligo omnia istius quantitatis verba, quæ hodie a vocali inchoata vel vocali brevi vel *ν* paragogico tantum non ubique subjiciuntur, a consonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis proinde præficiendam esse consonantem sive adspirationem *Vau* non immerito videmur statuere. Hujusmodi sunt inter alia ἀναξ,[64] ἑκαστος, ἑκηλος,

ADDITAMENTA.

64. ϜΑΝΑΞ

Aliquid præsidii est ex Tryphonis fragm. ad v. Ϝρῆξις, et Apoll. Alex. de pronom. v. TOI, p. 365. qui medelam exspectat; TOI. ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἅδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, Ϝάναξ. τοί γ' ἄναξ Cod. "Dores Italiæ scribebant ΒΑΝΝΑΣ, Ϝ in B. mutato, et consona liquida geminata." *Knight*. ΟΔ. Α, 397. Ϝοίκοιο Ϝάναξ. Ξ, 438. εὔφρηνε Ϝάνακτος. ΙΑ. Ω, 449. δείμαντο Ϝάνακτι. In excerpto e Lexico MS. Bibliothecæ olim Regiæ Paris. apud Ernest. ad Callim. h. in Jov. 8. lege, δείμαντο. *Hesiod*. Ἔργ. 69. Κρονίωνι Ϝάνακτι. Theogon. 347. Ἀπόλλωνι Ϝάνακτι, 486. μέγ' ἄνακτι. 543. ἀριδείκετ' ἀνάκτων, 660. υἱὲ Ϝάναξ. 843. Ὀρνυμένοιο Ϝάνακτος· 859. 932. 985. Scut. 100. Ϝεκατηβελέταο Ϝάνακτος· [108. lege, ἀρήϊοι, ὄφρα ut 110. οὔτοι ἀτάρβητον] 179. ἀμφὶ Ϝάνακτα, 226. κροτάφοισι ἄνακτος. 354. Κήϋκα Ϝάνακτα. 371. Ἐνυαλίοιο Ϝάνακτος. Fr. III, 1. IX, 3. XLII, 2. δῶκε Ϝάνακτι. *Archilochus* Fr. II, 1. Ἐνυαλίοιο Ϝά-

ἑκων, ἑλισσω, ἑλωρ, ἑοικα, ἑοργα. Unius ἀναξ situm perpetuum, dempto duntaxat ν paragogico, subjectus index accurate repræsentat.

	Ἰλ. Α.	1.	πάσιν δε ἀνασσειν[65]
7.	—δης τε ἀναξ	390.	δωρα ἀνακτι.
36.	—λωνι ἀνακτι	442.	επεμψε ἀναξ.
38.	ἰφι ἀνασσεις	444.	ἱλασσωμεθ ανακτα
75.	τάο ἀνακτος	1.	ἱλασομεσθα ἀνακτα
172.	επειτα ἀναξ	* 502.	—ωνα ἀνακτα 141
180.	—νεσσι ἀνασσε	506.	νυν γε ἀναξ
231.	—νοισι ἀνασσεις	529.	—σαυτο ἀνακτος[66]
252.	—τοισι ἀνασσεν		Β.
281.	—νεσσι ἀνασσει	77.	Πυλοιο ἀναξ
288.	παντεσσι δ ανασσειν	102.	—ωνι ἀνακτι

ADDITAMENTA.

νακτος. XXXVI. 1. Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος. LXI. χαῖρ' ἄναξ. LXIX. Ποσειδῶνος ἄνακτος. *Solo* v, 53. ἔθηκε Ϝάναξ. *Pindari* Ol. XIII, 109=162. ἰδέμεν. Ϝᾶνα, Pyth. IV, 89=159. Ἐφίαλτα Ϝᾶναξ. 109. ἰδέμεν. Ϝᾶνα, XI, 62=94. σέ τε, Ϝᾶναξ. XII, 3=6. ὦ Ϝᾶνα.

ϜΑΝΑΣΣΩ

ΟΔ. Γ, 305. —δ' ἐϜάνασσε. Λ, 275. Καδμείων ἐϜάνασσε. Ξ, 395. εἴ κεν νοστήσειε Ϝάναξ. ΙΛ. Κ, 33. Ἀργείων ἐϜάνασσε. Π, 172. κροτέων ἐϜάνασσε vid. *Clark.* ad l. Theogon. 403. 883. ἠδέ Ϝανάσσει. 506. ἀθανάτοισι Ϝανάσσει. 491. ἀθανάτοισι Ϝανάξειν. 837. ἀθανάτοισι Ϝάναξεν. 850. καταφθιμένοισι Ϝανάσσων, 1015. ἀγακλειτοῖσι Ϝάνασσον. *Solo* XXIII, 1. ἐνθάδ' ἀνάσσων. Ol. XIII, 23 = 34. εὐρὺ Ϝανάσσων. 153. Ἀρκάσ' ἀνάσσων. Pyth. I, =39. Δάλου Ϝανάσσων.

65. "Semper Ϝάναξ et ανάσσειν — Lege ergo per asyndeton, πάντεσσι Ϝανάσσειν, quod irati est. Poteris etiam πάντων δὲ Ϝανάσσειν, vel πᾶσιν δέ." *R. B.* Il. Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν Ϝέργοισι *Cleanthes* in h. ad Jov. 3. Χαῖρε· σὲ γὰρ πᾶσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾷν, ubi πάντεσσι *Scaliger* et Anonymus ad Daniel secundum versionem Alexandrinam; *Mosheim* καὶ inserendo locum sanavit.

66. Unus ex Harleianis [5693] ἄνακτι. Eleganter; sic ἐπεῤῥώοντο Odyss. Υ, 107. dativo jungitur: vide infra ad *R. D.* p. 175. et ad Præf. P. V.

104. —ας δε ἀναξ
108. παντι ἀνασσειν
284. δη σε ἀναξ
360. Αλλα ἀναξ
373. —μοιο ἀνακτος
402. —ρευσε ἀναξ
405. —νήα ἀνακτα
434. κυδιστε ἀναξ
441. —θησε ἀναξ
566. —δάο ἀνακτος
612. δωκε ἀναξ
624. —δάο ἀνακτος
643. —ταλτο ἀνασσεμεν
669. —ποισι ἀνασσει
672. χαροποιο τ ανακτος
I. χαροπου τε ἀνακτος
679. —δάο ἀνακτος
693. —δάο ἀνακτος
725. —τάο ἀνακτος
777. κειτο ἀνακτων

Γ.

81. ἀύσε ἀναξ
267. επειτα ἀναξ
455. —είπε ἀναξ

Δ.

18. —μοιο ἀνακτος
61. —τοισι ἀνασσεις
148. επειτα ἀναξ
255. γηθησε ἀναξ
290. —μοιο ἀνακτος
336. νεικεσσε ἀναξ
420. —θεσσι ἀνακτος

E.

38. —πρωτος δε ἀναξ
105. Ωρσε ἀναξ
268. εκλεψε ἀναξ
311. —λοιτο ἀναξ [67]
546. ανδρεσσι ἀνακτα
794. τον γε ἀνακτα

Z.

33. —τον δε ἀναξ
166. —τον δε ἀνακτα
173. τίε ἀναξ
397. ανδρεσσι ἀνασσων
451. —μοιο ἀνακτος
478. ἶφι ἀνασσειν

H.

8. —θόοιο ἀνακτος
23. —είπε ἀναξ
37. —είπε ἀναξ
137. —οιο ἀνακτος
162. πρωτος μεν αναξ
I. πρωτος γε ἀναξ [68]
194. —ωνι ἀνακτι

67. "Sic omnes scripti editique; et sic infra 388. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης. Sed uterque versus mendosus; quod in posteriore hiatus ostendit. Lego, καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλε Ϝάναξ et καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλεν Ἄρης. Nam ἀπόλοιτο non est *periisset*, sed *periret, pereat*." *R. B.* Conf. *R. P.* ad Odyss. Φ, 128.

68. An πρώτιστα Ϝάναξ *G. Taylor*.

200. —ωνι ἀνακτι
296. —μοιο ἀνακτος
314. —ρευσε ἀναξ

Θ.

278. γηθησε ἀναξ

* Ι.

33. εστι ἀναξ
73. πολεεσσι δ ανασσεις
1. πολεσιν δε ἀνασσεις
96. κυδιστε ἀναξ
[98. εσσι ἀναξ]
114. εἰπε ἀναξ
163. κυδιστε ἀναξ
164. ληὶ ἀνακτι
276. ἑστι ἀναξ
476=480. —λήα ἀναχθ
480=484. —πεσσι ἀνασσων
555=559. και ῥα ἀνακτος
668=672. —εινε ἀναξ
673=677. κυδιστε ἀναξ
693=697. κυδιστε ἀναξ

Κ.

64. —εἰπε ἀναξ
86. επειτα ἀναξ
103. κυδιστε ἀναξ
112. —νηἀ ἀνακτα
119. —εἰπε ἀναξ
233. εἰπε ἀναξ
559. δε σφι ἀνακτ

Λ.

99. αυθι ἀναξ
254. επειτα ἀναξ
322. —τοιο ἀνακτος
700. αυθι ἀναξ

Μ.

11. —μοιο ἀνακτος
139. αμφι ἀνακτα 142
242. τοισι ἀνασσει
413. οἱ δὲ ἀνακτος
414. αμφι ἀνακτα

Ν.

28. —ησε ἀνακτα
38. —σαντα ἀνακτα[69]
218. —λοισι ἀνασσε
452. —δρεσσι ἀνακτα
582. ηρωὶ ἀνακτι
758. —νοιο ἀνακτος
770. —νοιο ἀνακτος
781. —νοιο ἀνακτος

Ξ.

64. —εἰπε ἀναξ
85. αμμι ἀνασσεμεν
94. —οισι ἀνασσεις
103. επειτα ἀναξ
134. αρα σφι ἀναξ
233. Υπνε ἀναξ
326. —μοιο ἀνασσης
489. —οιο ἀνακτος

Ο.

8. —ωνα ἀνακτα
57. —ωνι ἀνακτι
158. —ωνι ἀνακτι

69. An νοστήσοντα G. Taylor.

188. —ροισι ἀνασσων
214. —στοιο ἀνακτος
253. —εἰπε ἀναξ
301. —νῆα ἀνακτα
453. —κροτεοντες' αναξ
l. κροτεοντε' ἀναξ
532. εδωκε ἀναξ
[639. Vide *R. D.* Not. infra p. 149.]

143 * Π.

371. ἁρματ ανακτων
l. ἁρμα ἀνακτων [p. 150.]
464. —ηε ἀνακτος
507. ἁρματ ἀνακτων
l. ἁρμα ἀνακτων
514. Κλυθι ἀναξ
523. περ μοι αναξ
l. περ με ἀναξ
804. θωρηκα ἀναξ

P.

160. —μοιο ἀνακτος
308. —δρεσσι ἀνασσων
443. —λῆϊ ἀνακτι

Σ.

111. —λωσε ἀναξ
118. —ωνι ἀνακτι
137. —στοιο ἀνακτος
366. —τοισι ἀνασσεις
417. —οντο ἀνακτι
421. —ὑπαιθα ἀνακτος

T.

51. ηλθε ἀναξ
76. εἰπε ἀναξ
104. —νεσσι ἀναξει
109. —νεσσι ἀναξειν
122. —οισι ἀναξει
124. Vide Not. [p. 151.].
146. κυδιστε ἀναξ
172. δωρα ἀναξ
177. εστι ἀναξ
184. —εἰπε ἀναξ
199. κυδιστε ἀναξ

Υ.

61. —νερθε ἀναξ
67. Vide Not. [p. 152.].
103. —εἰπε ἀναξ
180. —εσσι ἀναξειν
230. —εσσι ἀνακτα
307. —εσσι ἀναξει
404. ἀμφι ἀνακτα

Φ.

86. —μοισι ἀνασσει
188. —λοισι ἀνασσων
309. —μοιο ἀνακτος
461. εἰπε ἀναξ

Ψ.

35. τον γε ἀνακτα
49. οτρυνον αναξ
l. οτρυνε ἀναξ
161. ακουσε ἀναξ
173. τῳ γε ἀνακτι
288. πρωτος μεν αναξ
l. πρωτος γε ἀναξ
302. —μοιο ἀνακτος

417. οἱ δε ἀνακτος
446. οἱ δε ἀνακτος
471. —οισι ἀνασσει
517. ος ρα τ ανακτα
l. ος ῥα ἀνακτα
588. Σειο ἀναξ
678. —δἀο ἀνακτος
859. —κροιο ἀνακτος
* 863. —λησε ἀνακτι
895. θησε ἀναξ

Ω.

202. οἱσι ἀνασσεις
449. 452. Vide Not. [p. 152.]
536. τῳ τε ἀνασσε
734. —ων προ ἀνακτος

ΟΔ. Α.

117. οἱσι ἀνασσοι
181. —μοισι ἀνασσω
397. οἰκοιο ἀναξ.
402. σοισι ἀνασσοις
419. —μοισι ἀνασσει

Β.

234. οἱσι ἀνασσε

Γ.

43. —ωνι ἀνακτι
54. —ωνι ἀνακτι
107. —μοιο ἀνακτος
163. —σῆα ἀνακτα
245. φασι ἀναξασθαι
[305. —τες δε ἀνασσε]
380. Αλλα ἀνασσ
388. —τοιο ἀνακτος

Δ.

9. οἱσι ἀνασσεν
87. ουτε ἀναξ
93. —τεσσι ἀνασσω
177. —ουσι ἀνασσονται
602. —οιο ἀνασσεις.

Ε.

12. οἱσι ἀνασσε
445. Κλυθι ἀναξ 144
450. —αιρε ἀναξ

Ζ.

149. —μαι σε ἀνασσα
175. Αλλα ἀνασσ

Η.

11. —κεσσε ἀνασσε
23. —ποισι ἀνασσει
62. —ηξι ἀνασσε

Θ.

77. ἐσσι ἀναξ
270. —στοιο ἀνακτος
323. —θεν δε ἀναξ
334. —εἰπε ἀναξ
339. —νοιτο ἀναξ

Ι.

412. —ωνι ἀνακτι
440. —γευντο' ἀναξ
452. η συ γ ανακτος
l. η συ ἀνακτος
526. —ωνι ἀνακτι
552. πᾶσι ἀνασσει

Κ.

110. οἱσι ἀνασσοι
216. αμφι ἀνακτα

Λ.

71. επειτα ἀναξ
129. ωνι ἀνακτι
143. —είπε ἀναξ
150. —άο ἀνακτος
[275. —μειων εάνασσε,]
283. ἴφι ἀνασσεν
348. —μοισι ἀνάσσω
145 * 396. κυδιστε ἀναξ
490. —νοισι ἀνασσειν
560. δευρο ἀναξ
569. —ροντο ἀνακτα

Μ.

176. —δάο ἀνακτος
290. —κητι ἀνακτων

Ν.

25. πάσι ἀνασσει
185. —ωνι ἀνακτι
194. παντα ἀνακτι
223. οἱοι τε ἀνακτων

Ξ.

8. —νοιο ἀνακτος
36. —είπε ἀνακτα
40. —θεου γαρ ανακτος
1. —θεου δε ἀνακτος
60. —ωσι ἀνακτες[70]
63. οἰκῄι ἀναξ
67. ωνησι † ἀναξ
170. κεδνοιο ἀνακτος
326. κειτο ἀνακτος

366. εμοιο ἀνακτος
376. —νοιο ἀνακτος
395. Vide Not.[71]
398. —ελθησι ἀναξ
438. Vide Not. [p. 153.]
450. —νοιο ἀνακτος

Ο.

230. —λοισι ἀνασσοντ
396. —εσσι ἀνακτοριῃσι
556. —ανε ἀνακτεσιν

Π.

14. ηλυθ ἀνακτος
1. ηλθε ἀνακτος
395. —δάο ἀνακτος

Ρ.

186. —τελλε ἀναξ
189. —παι δε τ ανακτων
1. παι δε ἀνακτων
201. ηγε ἀνακτα
255. ἱκανε ἀνακτος
296. —νοιο ἀνακτος
303. οἱο ἀνακτος
310. —ουσι ἀνακτες
318. —τητι ἀναξ
320. —ωσι ἀνακτες
378. —δουσι ἀνακτος
443. ἴφι ἀνασσεν

Σ.

298. —δάο ἀνακτος
312. —νοιο ἀνακτος

70. ἐπικρατέουσιν *ED. PR.*
† ὤνησεν *ED. PR.*

71. v. 329. ὅπως νοστήσῃ et ει supra η. ὅππη ὅ. Æolice

412. δάο ἀνακτος

Τ.

110. —μοισι ἀνασσων
181. —νηά ἀνακτα
295. κειτο ἀνακτος
358. σοιο ἀνακτος
392. —ουσα ἀνακτα
475. παντα ἀνακτ [-χθ edd.]
523. —θοιο ἀνακτος

Υ.

111. σημα ἀνακτι
112. —ποισι ἀνασσεις
* 194. —λῆι ἀνακτι
216. —νοιο ἀνακτος

Φ.

9. κειτο ἀνακτος
56. τοξον ανακτος
l. τοξα ἀνακτος
62. —τοιο ἀνακτος
83. τοξον ανακτος
l. τοξα ἀνακτος
395. —νοιο ἀνακτος

Χ.

119. —οντα ἀνακτα

Ψ.

277. —ωνι ἀνακτι

Ω.

26. —μοισι ἀνασσες
30. ἥπερ ανασσες
l. ἧς εάνασσες 146
[121. κυδιστε ἀναξ MSS.]
250. —ης γε ἀναξ
304. —δάο ἀνακτος
377. —νεσσι ἀνασσων †

N O T Æ.

'ΙΛ. Α. 444.—— οφρ ἱλασσωμεθ ανακτα[72]] Edit. Florent. teste Basil. 1535. repræsentat οφρ ἱλασ-

72. "ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα] Sic hodie editum; sed perperam sine dubio, cum semper sit Ϝάνακτα. Lege, ὄφρ' ἱλασόμεσθα Ϝάνακτα. Scholiastes MS. ἱλασόμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ̄, et duo codices [Harl.] ἱλασόμεσθα ἄν." *R. B.* ἱλασσώμεθ in exemplari Ed. Pr. penes virum ornatissimum *C. Fox*, in commerc. epistol. cum *G. Wakefield*, pp. 157. 161. conf. pp. 41. 50. 159. quod equidem non possum non æque demirari ac, "Οφρ' ἵλαον ἄνακτα apud Etym. M. p. 97.

† ADDITAMENTA.

ϜΑΝΔΑΝΩ

ΟΔ. Ε, 153. οὐκέτι Ϝάνδανε. Π, 387. ἀϜανδάνει. ΙΛ. Α, 24, 378. 'Αγαμέμνονι Ϝάνδανε. Η, 45. ΟΔ. Ν, 16. Π, 406. Σ, 90. θεοῖς ἐπιϜάνδανε. [Ω, 25.] ΟΔ. Γ, 143. πᾶσιν ἐϜάνδανε. Α Ϝανδάνω Ϝάδε, ut a λάνθανω λάθε. Herodot.

σωμεσθα ανακτα. Recte quidem, quantum vel ad vocis *ἀνακτα* potestatem, vel ad alterius *ἱλασσωμεσθα* prosoediam. Hæc utique primam alibi corripit [Il. A, 147.],

Οφρ ἡμιν 'Εκαέργον ἱλασσεαι ἱερα ῥεξας

Verum Homeri aures delicatiores fuisse video quam quæ voculam *οφρ* corripi paterentur. Ejus utique in scriptis observavi vocem disyllabam nusquam ita secandam venire, ut prior in vocalem

ADDITAMENTA.

IX, 5. *ἑάνδανε*. IV, 145. *ἕαδε*. Pind. Pyth. I, 29 = 56. *εἴη ἁνδάνειν*. VI, = 51. *μάλα ἅδοντι* sic *Boeckius* in Æolico carmine; Isthm. VII, 18 = VIII, 40. *Ζηνί τε ἅδον*.

ϜANHP

apud Grammaticos veteres; vide supra p. 206. et *R. P. Knight*, p. 56. Ϝ nihilominus poetæ ætate excidisse videtur: vestigia ejus apud recentiores perraro elucent. Scut. Herc. 214. "Ηστο Ϝανὴρ— Fortasse, "Εζετ' ἀ. Theocr. Id. XVI, 2. *ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν*.

ϜAPAIH

ΟΔ. K, 90. *προὔχουσι· Ϝαραιὴ* ΙΛ. Π, 161. *γλώσσῃσι Ϝαραιῇσιν*. sed Hesiod. "Εργ. 807. *πήγνυσθαι ἀραιάς*.

ϜAPΔΜΟΣ

ΟΔ. N, 247. Παντοίη· *ἐν δϜαρδμοὶ* ΙΛ. Σ, 521. *ὅθι Ϝαρδμὸς*.

ϜAPNEΣ

Ϝαρνῶν Inscriptio Dorica apud *Meletium*; ΟΔ. Δ, 85. *ἵνα Ϝάρνες*. ΙΛ. Θ, 131. *ἠΰτε Ϝάρνες*.

ϜAΣTY

"Ita in vetustissimo nummo apud Goltzium tab. XVII. ϜAST., id est, *Ϝαστυρηνῶν*. Vide Miscellanea Beroliniensia I. p. 51. Cusus nummus videtur tempore Phidonis, cujus nummus idem ectypon habet. Vixit Phidon annis post Homerum centum." *R. B.* ΟΔ. Γ, 107. Ξ, 473. *περὶ Ϝάστυ*. P, 25. *ἕκαθεν δέ τε Ϝάστυ*. T, 190. *μετάλλα, Ϝάστυδ'* ΙΛ. Γ, 116. *προτὶ Ϝάστυ*. H, 310. K, 348. Λ, 682. 802. M, 74. 276. N, 538. Ξ, 146. 432. O, 681. P, 131. Σ, 266. Φ, 532. Od. Δ, 9. K, 108. Π, 170. Λ, 732. *'Αμφέσταν τόδε Ϝάστυ διαῤῥαῖσαι*. Σ, 207. *ἐκ Ϝάστεος*. 274. *ἕξετε, Ϝάστυ*. Ω, 320. *διὰ Ϝάστεος* MSS. Cok. et unus Harl. Od. K, 118. ϜAΣTYAΛOΣ· Z, 29. *ϜAστύαλον*. ϜAΣTYϜANAΞ, 403. *ϜAστυϜάνακτ'*· ϜAΣTYBOΩTHΣ· Ω, 701. *Ϝαστυβοώτην*· ϜAΣTYNOOΣ· E, 144. *ἕλε*

brevem sequentibus muta et liquida exeat. Nusquam, inquam, prout hodiernæ etiam habent Editt. si unum istud excipias ΙΛ. Ζ. 479.

* Και ποτε τις ειπῃσι, πατρος δ᾽ ὁγε πολλον αμεινων. 147

Quem quidem locum hoc ipso nomine, quod unicus sit inter millia contra conspirantia, si nihil gravius accidisset, εἴπῃ πατρος vel πατερος legendo mutatum oporteret. Verum altius mendum subest. Forma utique subjunctiva εἵπῃσι sententiæ parum convenit. Est enim hic versus supplicationis Hectoreæ pars,

ADDITAMENTA.

ϜΑστύνοον, Ο, 445. ὁ ϜΑστυνόῳ. Theogon. 91. ἀνὰ Ϝάστυ. at Solo Fr. xv, 21. πολυήρατον ἄστυ.

ΑΤΡΕϜΙΔΗΣ

ἀτρεΐδης τε τετρασύλλαβον, ὡς αἰολεῖς, χρῶνται. MS. in Mus. Brit.

ΑΥΑΤΑ i. e. ʼΑϜΑΤΑ

ἄταν αὐάταν λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. MS. *Harl.* Pind. Pyth. ii, 28=52. ʼΑλλά νιν ὕβρις εἰς αὐϜάταν ὑπεράφανον—ἀνάταν non αὐάταν codices plurimi; ἀνάταν Aug. D. et Ven. F.; vide Schol. III, 42=24. ῎Εσχε τοιαύταν μεγάλαν αὐάταν. τοι ταύταν est in Ald. Leid. B. Par. A. B. Ven. B. F. ἀβάταν Ald. ἀάταν Leid. B.

ΑϜΕΡΥΩ

ΙΛ. Α, 459. et Β, 422. αὐέρυσαν Cod. Ven., Apollonii Lex. Etym. M. Schol. A, B, L. et Schol. Lasc. ad Soph. Aj. 298. *Hartung.* Decur. III. p. 50. αὖ ἔρυσαν Schol. ad Ap. Rhod. i, 587. et Schol. A, in Il. B, 422. Eustath. 134, 16=101, 23. Terentian. Maur. p. 23=2394. et in textu MS. Harl. 5693., at in marg. αὐερύω τὸ θέμα a manu recenti. Αὐερύοντα bis apud Schol. B. ad Il. Θ, 325. Conf. ʼΑϜάτα· ʼΑϜίαχοι· καϜάξαις· Ϝέκηλος. Pind. Olym. xiii, 78=114. αὐερύῃ Schol. et libri plurimi; ἀναρύῃ Ald. Gott. Par. A. Aug. B. Mosc. A. Guelph. in litura Leid. A. ἀναῤῥύῃ Vatic. ἀν᾽ ῥύῃ Aug. A. Proclus h. ad Minerv. 26. ῎Αψ ἐρυνὴ MS. Harl., Αὖ ἐρύσε Cod. apud *Iriarte:* aliæ literæ ditionem τοῦ Υ usurparunt; Nicandri Ther. 339. χείλε᾽ ὑπ᾽ ἀζαλέης ἄζαίνεται ἄβροχα δίψης leg. αὐαίνεται ex MS. *R. B.* 357. νοῦσον δ᾽ ἀργαλέην corr. αὐαλέην *R. B.* 221. ἀργαλέαις corr. ἀζαλέαις vel αὐαλέαις. Alexiph. 310. ἀναλέης Etym. M. ἀγροτέρης in v. τρυγορίγανον.

et verbum istud altera duo formæ optativæ φεροι et χαρειη excipiunt. Unde forma itidem optativa ειποι scribi necesse est:

Και ποτε τις ʼΕΙΠΟΙ[73] "πατρος δ ὁγε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμου ανιοντα· ΦΕΡΟΙ δ εναρα βροτὁεντα
Κτεινας δαίον ανδρα, ΧΑΡΕΙΗ δε φρενα μητηρ.

73. εἴποι unus MS. Harl., εἴποι πατρός γ' ὅδε alter MS. Harl.,—ἀρίσταρχος δὲ, πατρός γ' ὅδε: Schol. Cod. Townl. In MS. nempe verbum hoc modo scriptum erat εἴπηι·— librarius supra vocalem η posuit diphthongum οι, quod nasutulus alter in εἴπῃσι edolavit. Hegemon apud Athenæum, xv, 698, F. καὶ ποτέ τις εἴπῃσι μικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα, εἴπῃ corrigit R. P. Advss. p. 148. τυροῦντα Fιδοῦσα Homerice; Il. X, 407. παῖδα Fιδοῦσα R. D. infra p. 158. Æschyl. Choëph. 997. Δροίτης —δρύτης—δρυοίτης.

ADDITAMENTA.

FEAP (et FHP)

ver Ter. Maurus. ΙΛ. Β, 471. ὥρῃ Fειαρινῇ Odyss. ι, 51. Hesiod. Ἔργ. 475. πολιὸν Fέαρ, 567. ἀνθρώποις, Fέαρος 490. Μήτ Fῆρ γιγνόμενον. Ἔργ. 75. ἄνθεσι Fειαρινοῖσιν. 676. Ἄλλος δFειαρινὸς. Solo Fragm. v, 19. Ἠρινὸς, Athen. x, 416. D. 4. Alcman. ὥρας δ' ἔσει κε τρεῖς, θέρος, Καὶ χεῖμα, κἀπώραν τρίταν, Καὶ τέτρατον τὸ Fῆρ ὄκα Σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν Οὐκ εστι. Alcæus Fr. xxx. Fῆρος.

ΕΓΓΙΠΑΗΘΙΩΝΤΙ

Tab. prior Heracl. 104. De hoc verbo nondum liquet.

FΕΔΝΟΝ

ΟΔ. Ζ, 159. Ὅς κέ σε Fέδνοισι. ΙΛ. Π, 190. μυρία Fέδνα x, 472.

FΕΕΛΜΕΝΟΣ

ΙΛ. Μ, 38. γλαφυρῇσι Fεελμένοι.

FΕΘΕΙΡΑΙ

ΟΔ. Π, 176. ἐγένοντο Fεθειράδες v. l. γενειάδες. ΙΛ. Τ, 382. περισσείοντο Fέθειραι x, 315.

FΕΘΝΟΣ

ΟΔ. Κ, 526. κλυτὰ Fέθνεα. ΙΛ. Η, 115. μετὰ Fέθνος P, 581.

FΕΙΔΟΣ

ΟΔ. Θ, 169. Ἄλλος μὲν γὰρ Fεῖδος. Ν, 194. Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοFειδέ' ἐφαίνετο. ΙΛ. Γ, 39. Δύσπαρι Fεῖδος Ν, 769. P, 142. Ἕκτορ, Fεῖδος ἄριστε, Hesiod. Ἔργ. 63. Παρθενικῆς καλὸν † Fεῖδος. 712. κατελεγχέτω † εἶδος. Theogon. 154. ἐπὶ Fείδει. 619. ἠδὲ καὶ εἶδος, Fr. xxi, 1. ἦν Fεῖδος. 3. εὐ ειδῆ. lxxii,

Quæ cum ita sint, quanquam ipsa lectio Florent. non usquequaque placeat, ex ejus tamen vestigiis germana, vix dubito, sic restituenda est:

Ρεξαι ὑπερ Δαναων, οφρ ΙΛΑΣΟΜΕΣΘΑ ἀνακτα.

Sic in loco supra laudato habemus Οφρ—ἱλασσεαι uti et ΟΔ. Γ. 419,

ΟΦΡ ητοι πρωτιστα θεων ΙΛΑΣΣΟΜ Αθηνην.

Cæterum loci istius Z. 479,

Και ποτε τις ειποι "πατρος δ᾽ ὁγε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμου ανιοντα——

* fefellit omnes, quantum sciam, syntaxis. Nempe 148
interpretantur ac si verbum ιδων vel simile non

ADDITAMENTA.

3. κατὰ Ϝεῖδος. Ol. VIII, 19= 25. κατὰ εἶδος.

ϜΕΙΔΩ [ΕΙΔΗΜΙ Attice] ΟΔ. Α, 428. κέδνα Ϝιδυῖα. Β, 111. ὑποκρίνονθ' ἵνα Ϝειδῇς. Ζ, 160. τοιόνδε Ϝίδον. Η, 322. οἵ Ϝε Ϝίδοντο. Θ, 410. ἀλοχόντε Ϝιδεῖν. Ι, 143. προὔφαίνε Ϝίδεσθαι. 182. ἐσχατιῇ σπέος εὕρομεν. Λ, 161. οὐ Ϝεῖδες. 431. λύγρα Ϝιδυῖα. 521. Κεῖνον κάλλιστόν γε Ϝίδον. ΙΛ. Α, 537. Ἠγνοίησε Ϝιδοῦσ', 587. Β, 271. 548. Οὔτε θειῶν πρότερος τὸν Ϝείσεται. 608. ποίησε Ϝιδυίῃσι Β, 82. Νῦν δὲ Ϝίδ', ὅς. 269. Ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ὁρῶν, ἀπομόρξατο. 384. ἄμφι Ϝιδὼν. Γ, 453. εἴ κε Ϝίδοιτο. Δ, 151. Ὡς δὲ Ϝίδεν. Ζ, 351. Ὅς Ϝῄδη. Θ, 406. Ὄφρα Ϝίδη Γλαυκῶπις, 420. Ὄφρα Ϝίδῃς, Γλαυκῶπις, Ι, 128. ἀμύμονα Ϝέργα Ϝιδυίας, Od. Α, 428. Λ, 431. Ο, 417. Ξ, 13. ἔσϜιδε Ϝέργον ἀϜεικὲς *Heyn.* Χ, 450. ἔπεσθε, Ϝίδοίμ' Hesiod. Ἔργ. 9. Κλῦθι Ϝιδὼν 21. 54. μήδεα Ϝειδὼς, 185. ὅπιν † ειδότες. 265. πάντα Ϝιδὼν. 519. Ϝέργα Ϝιδυῖα. 729. πεπνυμένα Ϝειδὼς, 736. εὔξῃ Ϝιδὼν. Theogon. 19. Ἰάπετόν τε, ἰδὲ l. τ' ἠδὲ. 82. Γεινόμενον τε Ϝίδωσι. 236. δήνεα Ϝοῖδεν. 264. Ϝέργα Ϝιδυῖαι. 351. 451. Ὀφθαλμοῖσι Ϝίδοντο. 545. 550. 559. 561. 960. Scut. 318. θαῦμα Ϝιδεῖν. 140. 224. θαῦμα Ϝιδέσθαι. conf. Theogon. 575. 581. 834. Fr. XI, 2. LVI, 2. μήδεα Ϝειδώς. 589. Ὡς Ϝεῖδον. 887. Ϝειδυῖαν † ἰδὲ. 908. πολυήρατον εἶδος. Fr. XXII, 4. 166. ἐπέφαντο Ϝιδεῖν. 185. Πετραῖον, ἰδ'—ἠδ' in marg. H. St.

incommode subaudiri posset, quo referretur accusativus *ανιοντα*: *et olim quis dicet "patre vero hic multo est fortior" ex pugna redeuntem* conspicatus. Frustra. Nam plena atque integra est oratio, ista autem constructio: Και ποτε τις εκ πολεμου ανιοντα ειποι—*et olim quis* de eo *ex pugna redeunte* [vel *reverso*] dicat. Cui constructioni gemella est quæ apud Pindarum extat Olymp. XIV. 31.

——κλεοδαμον οφρ ιδοισ
ΥΙΟΝ ΕΙΠΗΙΣ, ὁτι οἱ νεαν *&c.*

ADDITAMENTA.

335. Ὀφθαλμοῖσι Fίδῃς. 355. μάλα Foῖσθα. 432. ἄντα Fιδὼν. 445. ὑπόδρα Fιδοῦσα. XIV, 5. ἐτήτυμος εἴδετο. LII, 2. Ὅστις ἂν εἰδείη. Solo V, 6. δεινὸν ἰδεῖν. 22. ἔθηκε Fιδεῖν. 24. ἐστὶ Fιδεῖν. 65. οὐδέ τις οἶδε. Ol. IX, 66=94. τε ἰδὼν. XIV, 16=22. ἐρασίμολπε ἰδοῖσα. Pyth. I, 26=49. τι ἰδέσθαι secundum *Boeck.* sed Ol. XIV, 22=31. metri causa prætuli ὄφρ' ἰδοῖσ', admisso apostropho ante vocem alias digamma habentem. Ol. II, 94=155. πολλὰ εἰδὼς. Fr. incert. XCVI. χθόνα οἶδεν. Pyth. V. 84= . ἐπεὶ Fίδον εἴδομαι. Pyth. IV, 21=37. ἀνέρι εἰδομένῳ *Boeckius.* Sappho fr. LXII. Fίδον. Apud Schol. ad Il. A, 5. Ζεὺς δὲ Fιδων. Hinc ἀλλοFειδὴς Od. N, 194. ἠεροFειδὴς Il. E, 770. θεοFειδὴς B, 623. FιοFειδὴς Λ, 298. conf. *R. D.* p. 185.

FΕΙΔΩΛΟΝ

ΟΔ. Λ, 212. Ἠ μοι Fείδωλον. ΙΛ. Ε, 451. Ἀμφὶ δὲ Fειδώλῳ.

FΕΙΚΟΣΙ

Hesychius, Βείκατι. εἴκοσι. Λάκωνες. ΙΛ. Ο, 678. δυωκαιFεικοσίπηχυ. Nem. VI, 60=100. ἐπὶ εἴκοσι *Boeckius.* Hesiod. Ἐργ. 790 Fεικάδι.

—ϜΙΚΑΤΙΔΕΙΩ—

ϜΙΚΑΤΙ et ϜΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝ Tabb. Heracleenses.

FΕΙΚΩ

ΟΔ. Λ, 514. οὐδενὶ Fείκων M, 117. θεοῖς ὑποFείξεαι ΙΛ. Α, 294. Εἴ σοι Fέργον πᾶν ὑποFείξομαι. Δ, 509. μὴ Fείκετε χάρμης. Θ, 32. σθένος οὐκ ἐπιFεικτον. Λ, 204. Τόφρ' ὑπόFεικε. M, 48. —τῇ Fείκουσι. Theogon. 968. 1019. ἐπιFείκελα. 987. ἐπιFείκελον. Scut. 206. μελπομέναις Fεικυῖαι. 451. φλογὶ Fείκελα. Fr. XX, 5. ὡς ἐπιFει-

Cleodamum ut conspicata de filio dicas—Ubi si ιδοισα ad υιον itidem referendum subaudiri contendas, bellam istam sententiam amplectaris necesse est: *Ut Cleodamum* [in regnis Proserpinæ versantem] conspicata, *filium* [aura ætherea vescentem] conspicata *dicas*—Adjiciam et illud Aristophanis, Nub. 1147.

Και μοι ΤΟΝ ΥΙΟΝ, ει μεμαθηκε τον λογον
Εκεινον, ΕΙΦ, ον αρτιως εισηγαγες.

Et mihi de filio dic, *utrum didicerit*—Quem ad locum υιον esse accusativum more Atticorum pro nominativo positum frustra monet Cl. Kusterus.

ADDITAMENTA.

κές. Solo Fr. xv, 25. δεσμοῖσί τ' ἀϜεικελίοισι. xx, 4. μηδὲν ἀϜεικὲς. Tyrtæi Fr. I. 8. Χρησμοσύνῃ Ϝείκων.

ϜΕΛΩ· ϜΕΙΛΕΩ· ϜΕΙΛΥΩ· ϜΕΛΙΣΣΩ·

vide ϜΕΛΥΤΡΟΝ infra ad *R. D.* p. 181. "Equidem existimo ἕλειν, εἵλειν, ἕλλειν, εἰλεῖν, ἵλειν, ἵλλειν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quæ sita est in *volvendo:* ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit." *T. H.* apud *D. R.* ad Tim. p. 71. ΟΔ. Δ, 2. δῶμα Ϝέλων. Il. Α, 409. *R. D.* infra p. 174. Β, 228. πτολίεθρα Ϝέλωμεν. Λ, 39. Σμερδαλέος ϜεϜέλικτο, inanibus solido abscissis, Daw. 178. Κυανέος edd. 156. Πάντῃ ϜειλυφόϜων. Μ, 49. ἰὼν ἐϜελίσσεθ'. Ν, 204. σφαιρηδὸν [an σφαίρινδα] Ϝελιξάμενος. Σ, 522. ἵζον Ϝειλυμένοι. Ψ, 309. τέρμα Ϝελισσέμεν. 320. πολλὰ Ϝελίσσεται. 846. Ἡ δὲ Ϝελισσομένη. Theogon. 791. Ϝειλιγμένος. Fr. xv, 2. Ὀρχομενοῦ Ϝειλιγμένος. Hesiodi Fr. xxxix, 2. μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι.

ϜΕΙΡΩ

ΟΔ. Β, 162. Ν, 7. τάδε Ϝείρω. Λ, 136. νημερτέα Ϝείρω. ΙΛ. Α, 553. οὐ Ϝείρομαι. Ε, 756. Υ, 15. ἐκϜείρετο.

ϜΕΙΣΚΩ· ϜΕΙΣΑΜΗΝ· ΕΟΙΚΩΣ·

ΟΔ. 383. Τηλεμάχῳ Ϝεικυῖα. Δ, 247. κατακρύπτων ἐϜεΐσκε. 796. δέμας δὲ Ϝεΐκτο Ν, 288. Π, 157. Υ, 31. Ζ, 60. Καὶ δέ σοι αὐτῷ Ϝέοικε. 187. οὔτ' ἄφρονι φωτὶ Ϝέοικας, Νῦν δ' ἄ. φ. Ϝέ. *R. B.* ad *Milton.* P. L. iv, 887. 193.

149 * H. 162. Ωρτο πολυ πρωτος μεν αναξ[74]—] Idem versus initium occurrit etiam Ψ. 288. Rescribo utrobique πρωτος γε ἀναξ [p. 141.] vel πρωτιστα ἀναξ, uti, [ΟΔ. Γ, 419.] Οφρ ητοι ΠΡΩΤΙΣΤΑ Θεων—h. e. πρωτην Θεων: vel denique πρωτος ρα ἀναξ—

O. 453. ——— ———ὑπερωήσαν δε οἱ ἱπποι

Κειν οχεα κροτεοντες· αναξ δ ενοήσε ταχιστα]

Lege—κροτεοντε· ἀναξ—Participium utique duale κροτεοντε cum de duobus equis agatur, loco non minus convenit quam plurale κροτεοντες. Hoc autem correctori alicui acceptum refero, qui hiatum, prout ipsi videbatur, hoc pacto sanatum ivit.

639. — ὁς Ευρυσθηός ανακτος Αγγελιης οιχνεσκε] Reponenda est altera ista lectio, cujus meminit Eustathius, Ευρυσθηός ἀεθλων.[75] quam etiam videmus Θ. 363.

Τειρομενον σωέσκον ὑπ ΕΥΡΥΣΘΗΟΣ ΑΕΘΛΩΝ.

74. πρῶτος ἄναξ MS. *Harl.* *Harl.* T. 133. πρὸς Εὐρυσθῆος

75. Εὐρυσθῆος ἀέθλων MS. ἀέθλων MSS. *R. P.* ad Hec. 762.

ADDITAMENTA.

"Ων τε Fέοιχ'. Θ, 146. †δεδάηκας· Fέοικε. I, 321. ἄμμε Fεΐσκομεν. Λ, 362. σὲ μὲν οὔτι Fεΐσκομεν. 605. *R. B.* ad Milton. P. L. vi, 832. et *R. D.* p. 185. 607. αἰεὶ βαλέοντι Fεῴκει, εἰ καὶ Eustath. Τ, 283. τά γε κέρδια Fείσατο. ΙΛ. Β, 233. Οὔ σε Fέοικεν. Γ, 286. ἥντε Fέοικε 459. Δ, 286. οὐδὲ Fέοικ' ὀτρυνέμεν. Υ, 224. Ἵππῳ Fεισάμενος. 371. χεῖρε Fέοικε. Φ, 332. μάχῃ ἐFεΐσκομεν ΟΔ. Δ, 247. 379. οὐδὲ Fέοικεν 435. Ψ, 66. ὄμματα Fειοικυῖα. 649. ἧς με Fέοικε. Ω, 347. αἰσυμνητῆρι Fεοικὼς, 595. ὅσσα Fέοικεν. Hesiod. Ἔργ. 52. ὦπαFεΐσκειν. 233. γυναῖκες Fεοικότα. Scut. 215. ἀποῤῥίψοντι Fεοικώς. 228. ἐῤῥίγοντι Fεοικὼς. 313. πλήθοντι Fεοικώς· 390. λαμπετόFωντι Fεΐκτην. Theogon. 295. οὐδὲ Fεοικὸς. 584. ζωοῖσι Fεοικότα. 834. σκυλάκεσσι Fεοικότα, Tyrtæus I, 27. πάντα Fέοικεν. Pyth.

Π. 370.

Πολλοι δ' εν ταφρῳ ἐρυσάρματες ωκεες ἱπποι
Ἀξαντ εν πρωτῳ ῥυμῳ λιπον ἁρματ' ανακτων]

Plurale illud ἁρματα ad sententiam adeo non necessarium est, ut ni tam singularis quam pluralis notionis esset capax, h. e. ni tam de uno curru quam de pluribus usurpari posset, de sententia plane conclamatum foret. Observavit eruditus * Clarkius numero duali ἀξαντε binos in singulis 150 curribus equos fuisse indicari. Recte. Locus autem sic interpretandus est: Πολλοι ἱπποι ἀξαντε. *Multi equi bini-cum-fregissent: Many horses having each pair of them broken:* non, *multi equi cum fregissent; many horses having broken:* hoc enim vetat numerorum ratio. Age, igitur, dicendumne est, obsecro, binos equos, cum bini in singulis curribus essent, currus fregisse plures an vero singulos? Itaque cum singularem notionem postulet sententia,

ADDITAMENTA.

III, 59=106. τὰ ἐοικότα *Boeckius.*

FΕΚΑΣ

Hesychius Βείκας et Βεκάς. μακράν. i. e. Fεκάς. ΟΔ. Η, 321. πολλὰ Fεκαστέρῳ ΓεκάFεργος. ΙΛ. Ε, 791. Νῦν Fέκαθεν aut Νῦν δὲ Fεκὰς. Υ, 422. Δηθὰ Fεκὰς Heyn. ad Il. A, 14. Scut. 217. οὔτ' Fεκὰς. Fr. LXVIII, 2. γαῖαν ἑκὰς. Pyth. II, = 54. δὲ Fέκας.

FΕΚΑΣΤΟΣ

ΟΔ. Γ, 7. πεντηκόσιοι δὲ Fεκάστῃ. Θ, 15. θυμὸν ἁπάντων. 259. ἐὐπρήσσεσκον ἅπαντα. 324. αἰδοῖ Fοίκοι ἀπᾶσαι. 392. Τῶν δὲ Fέκαστος. I, 60.—δὲ Fεκάστης. 65. † τρὶς Fέκαστον. 127. τελέοιεν ἅπαντα. 468. νεῦσα Fεκάστῳ. Λ, 541. κῆδε' ἀπᾶσαι. Ξ, 128. καὶ ἅπαντα. Ο, 24. ἐπιτρέψειας Fέκαστα. 376. καὶ ἅπαντα. Π, 313. εἴσῃ Fεκάστου. Ρ, 70. ἐξερέεινον ἅπαντα. ΙΛ. Ι, 88. δόρπα Fέκαστος. 180. Δενδίλλων † ἐς ἕκαστον. 203. ἔντυνε Fεκάστῳ. Κ, 388. διασκοπιᾶσθαι Fέκαστα f. ἅπαντα. Λ, 11. ἔμβαλ' Fε-

formam autem sive terminationem prosoediæ Homericæ ratio; rescribendum ἁρμα ἀνακτων. Libet autem huic orationi diutius paullo immorari. Neque enim alibi, opinor, in Græca lingua syntaxin æque accuratam reperire est. Age enim: muta cæteris manentibus vel ἀξαντε in ἀξαντες, vel λιπον in λιπετην, vel ἁρμα in alterum quodcunque pluralis notionis; et de sententia illico actum erit. Prima utique efficiet immutatio, ut contra communem sensum habeamus, Πολλοι ἱπποι ἀξαντες ἁρμα, *multi equi cum fregissent unicum currum*; cum tamen in singulis curribus equi non nisi bini essent. Secunda dabit vel Πολλοι λιπετην contra numerorum rationem, vel nullum ad quod πολλοι referatur verbum. Ex tertia denique habebimus ἀξαντε ἁρματα vel simile: *bini cum fregissent plures currus.*

ADDITAMENTA.

κάστῳ f. ὦρσε Ξ, 151. 633. ἄμφι Fέκαστον 747. O, 189. δέδαστο Fέκαστος. 288. θυμὸς ἁπάντων. 505. γαῖαν ἅπαντες. 514. μένος θυμόν τε Fέκαστου. 667. P, 252. διασκοπιᾶσθαι † Fέκαστον. T, 302. κήδε' ἅπασαι. 332. δείξειας ἅπαντα. Ψ, 107. Καί με Fέκαστ' ἐπέτελλεν· Conf. *R. P.* ad Med. 719. Ω, 1. νῆας ἅπαντες. Hesiod. Ἔργ. 391. ὥς τε Fέκαστα. Scut. 283. Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες αὐλητῆρι Fέκαστος Πρόσθ' ἔκιον· Conf. 299. Theogon. 73. εὖ δὲ Fέκαστα. 370. Οἱ δὲ Fέκαστα. 393. τιμὴν δὲ Fέκαστον. 459. ὅς τις ἕκαστος. 672. κεφαλαὶ δὲ Fεκάστῳ. Fr. XXXIII, 1. τὰ Fέκαστα. Solo Fr. v, 34. δόξαν ἕκαστος. XIX, 5. εἷς μὲν ἕκαστος. 15. κεφαλαὶ δὲ Fεκάστῳ. Tyrtæus II, 15. ἀνύσειε Fέκαστα,

FEKATH

Theogon. 418. κικλήσκει Fεκάτην.

FEKHBOΛOΣ

Victorinus p. 21 = 2461. ΙΛ. A, 21. υἷα Fεκηβόλου. 438. βῆσε Fεκηβόλῳ. Tripos apud Herodot. v, 59. Σκαιὸς πυγμαχέων με Fεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. Hesiodi Scut. 100. Ἀπόλλωνος

* 507. —επει λιπον ἁρματ ανακτων] Hic etiam rescribendum ἁρμα ἀνακτων. Quippe de unico Sarpedonis curru agitur. Cæterum ἀνακτων *dominorum,* Sarpedonis et aurigæ. 151

523. Αλλα συ περ μοι ἀναξ τοδε καρτερον ἑλκος ακεσσαι] Lege Αλλα συ περ ΜΕ ἀναξ—At syntaxis, inquies, ista με ἑλκος ακεσσαι nusquam comparet. Non diffiteor. Sed neque usquam alibi comparet altera μοι ἑλκος ακεσσαι. Proinde si ex constructionis analogia nihil haberetur, quod illam lectionem huic esse anteferendam indicaret, rem alioqui ambiguam determinare deberet prosoediæ ratio. Verum hac de re neutiquam silet constructionis analogia. Nam verba ουταζω et βαλλω, quæ cum unico personæ accusativo sæpius conjunguntur, quod itidem verbo ακεομαι usu venit; cum gemino

ADDITAMENTA.

Ϝεκατηβελέταο. Theogon. 94. Μουσάων τε Ϝεκηβόλου.

ϜΕΚΗΛΟΣ

ΟΔ. Β. ἀϜέκοντ' εὐφραινεσθαί τε Ϝέκηλον. Ρ, 478. Ἔσθε Ϝέκηλος ex ἔσθειν Heyn. VII. 744. ΙΛ. Α, 554. Ἀλλὰ μάλ' ἐϜκηλος. Ε, 759. οἱ δὲ Ϝέκηλοι. Θ, 512. ἐπιβαῖε Ϝέκηλος. Hesiod. Ἔργ. 668, 9. πόντος ἀπήμων, ἝϜκηλος. Theocr. Eid. II, 166. Ἀστέρες, εὐκήλοιο (ἐϜκήλοιο) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. Schol. εὐκήλοιο ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Υ, εὔκηλος· ὅ, χωρὶς μὲν τοῦ Υ, δασύνεται· ὅταν δὲ προσλαβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται. Conf. Apollon. ap. *Bekker.* Anecdot. v. II. p. 558.

ϜΕΚΗΤΙ· ἈϜΕΚΗΤΙ

Hesiod. Ἔργ. 4. μεγάλοιο Ϝέκητι. Theogon. 529. Οὐκ ἀϜέκητι. Archilochus XXIV. a. 2. ὀδύνῃσι Ϝέκητι. Ol. XIV, 19. σεῦ Ϝεκάτι *Boeckius.*

ΓΕΙΚΑΤΙ

Tabb. Heracl.

ϜΕΚΥΡΟΣ

Daw. inf. p. 167.

ϜΕΚΩΝ

ΟΔ. Β, 133. κέν γε Ϝεκὼν. sed Δ, 649. Αὐτὸς Ϝεκὼν. Ε, 100. Τίς κεϜεκὼν aut Τίς δὲ Ϝεκ. ΙΛ. Ψ, 434. αὐτός τε Ϝεκὼν. 585.

nonnunquam accusativo; personæ altero, altero vocis ἑλκος, cum dativo vero nusquam construuntur. E. 361.

Λίην αχθομαι ΕΛΚΟΣ, Ο ΜΕ βροτος ΟΥΤΑΣΕΝ ἀνηρ. [f. ΟΥΤΑΣΕ ἀ.]

795. ΕΛΚΟΣ αναψυχοντα, ΤΟ ΜΙΝ ΒΑΛΕ Πανδαρος ἰῳ.

Τ. 124. — ου οι αεικες ανασσεμεν Αργειόισι] Repone —εν Αργειόισι ἀνασσειν. Nam et hæc loquendi ratio probe Homerica est ΟΔ. Η. 62. —

ὁς ΕΝ ΦΑΙΗΞΙ ΑΝΑΣΣΕΝ.

152 * Υ. 67. Ητοι μεν γαρ εναντα Ποσειδαωνος ανακτος] Equidem si locum hunc ab Homero profectum crederem, levi satis negotio rescribi posset,

Ητοι μεν ρα ἀνακτος εναντα Ποσειδάωνος.

Verum in hac Deorum pugna plura reperiuntur ridicula, stolida, absurda, ac barbara, quam quæ hujus sint loci.

ADDITAMENTA.

μήτι Fεκών. Hesiod. Ἔργ. 280. μαρτυρίησι Fεκών. Theogon. 232. ὅτε κέν τις ἑκών. Pindar. Isthm. VI, 63 = V, 40. θυμῷ Fεκὼν ex schol. reposuit *Boeckius*.

FΕΛΑΤΙΗ

bis Inscriptio apud *Meletium*.

FΕΛΕΝΗ

Dionys. Halicarn. supra c. p. . Victorinus p. 21=2461. Sergius p. 1827. conf. Trypho. fragm. ad v. Fρῆξις. "Quæ aliis Ἑλένη, ea Æolibus Fελένη vocatur." *Scaliger* ad Euseb. p. 105= . Versus in Cypseli arca apud Pausan. V, p. 425. Τυνδαρίδα Fελέναν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθέναθεν Ἕλκετον· Fελενιτων vide Addend. ad p. 234. F Homeri temporibus fermé intercidisse videtur. ΙΛ. Γ, 121. αὖ Fελένῃ. 154. Fεῖδον Fελένην.

FΕΛΙΚΩΠΙΣ·

vide v. Fέλισσω.

FΕΛΟΣ

ΟΔ. Ξ, 474. Ἀνδόνακάς τε Fέλος τ' ὑπό. Υ, 221. ἵπποι Fέλος.

FΕΛΠΙΣ

"auctoritati obstat nam in ti-

Ω. 449. — *την Μυρμιδονες ποιησαν ανακτι,* Rursus 452. *Αμφι δε οἱ μεγαλην αυλην ποιησαν ανακτι*[76]] Fuerunt inter veteres qui totum hunc librum Homero abjudicarent. Atque in eo quidem adeo multa occurrunt, quorum similia nusquam alias legantur, ut continuere me nequeam, quin in eorum sententiam concedam. Loca tamen, quæ descripsimus, ad Homericam verbi *ἀναξ* potestatem, si res postularet, exigi possent pro *ποιησαν* scribendo utrobique *πονεοντο.* Aut etiam in priore non incommode legere posses non ita absimili literarum ductu, *την Μυρμιδονες ποιησαν αγανοι.* in altero autem mutato verborum ordine—*σταυροισι ἀνακτα Ποιησαν πυκινοισι.* Aliud tamen displicet, quod habeamus tam *οἱ* quam *ἀνακτι* ad unum Achillem referendum. Huic vero incommodo subveniret, qui *Αμφι δε και* — legeret.

76. *ποίησαν ἄν.* Pears. ad symb. Ap. II, 251. 449, 452. *δείμαντο Fάνακτι R. B.* et l. 7. conf. pp. 167. bis, et 176.

ADDITAMENTA.

tulo antiquo nomen Græcum ab hoc verbo plane deductum, Latinis litteris [MINDIA] HELPIS inscriptum est. Winkelman. Hist. Art. I. IV, c. VII." *Knight* Proleg. v. ⊦ΕΛΠΩ. ΗΕΛΠΙΔΑ quoque in marmore *Elgeniano* comparet. Hesiod. Ἔργ. 96. *αὐτόθι Fελπὶς.* 496. *κενεὴν ἐπὶ Fελπίδα.* Theogon. 660. *ἀνάFελπτα.* Archilochus XVI, 5. *κἀπίFελπτα.* Ol. XIII, 80=117. *παρὰ ἐλπίδα.* Pyth. II, 49=89. *ἐπὶ ἐλπίδεσσι.* Isthm. II, 43=64. *ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.* Fr. inc. XCIX. *τί ελπεται Boeckius.*

FΕΛΠΟΜΑΙ

ΟΔ. Β, 91. *πάντας μὲν Fέλπει.* Γ, 319. *οὐ Fέλποιτο.* Ι, 419. —*που Fέλπετ' ἐνὶ.* ΙΛ. Ο, 539. —*ἔτι δFέλπετο.* 701. *Τρῶσι δὲ Fέλπετο.* Ρ, 395.—*γάρ σφισι Fέλπετο* 495. 404. *οὔποτε Fέλπετο* 603. 406. *οὐδέ τὸ Fέλπετο.* Σ, 194.—*καὶ ὅ Fέλπομ'.* Τ, 328. *στήθεσσι Fεώλπει.* Ω, 491. *ἐπί τFέλπεται.*

ΟΔ. Ξ. 438. —*κυδαινε δε θυμον ανακτος*] Verbum
153 *κυδαινε* interpretatur Barnesius *recreabat*, * Clarkius *lætificabat*. Ad sententiam quidem sat commode uterque; sed ad germanam verbi illius notionem non item. Hæc autem ab iisdem alibi recte exponitur, *honorifice-excipio, gloria-insignio, laude-effero, honorifice-nomino*. Nec vero verbum istud usquam alias ad animum refertur, adeoque sententiæ nihilo magis quam versui congruit. Reponendum autem censeo,

——— ——— *θυμον δ* ΙΑΙΝΕ[77] *ἀνακτος*,

vel potius *ἴηνε*. Verbum utique *ιάινω*, cui æquipollet Romanorum *recreo* vel *lætifico*, ad voces *θυμος*, *φρην*, *ητορ*, *κηρ*, *κραδιη* passim referri videmus. Τ. 174. —*συ δε* ΦΡΕΣΙ *σῃσιν* ΙΑΝΘΗΙΣ. Ψ. 597. —*τοιο δε* ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.—600.—*μετα φρεσι* ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.

77. *ἤνδανε δὲ θυμὸν* unus MS. Harl. *θυμὸς* alter MS. Harl. *κύδαινε* tertius "suprascr. sed sine *γρ.* nota, *εὔφραινε*." *R. P.* Legendum ergo *θυμὸν δ'* "ΕΥΦΡΗΙΝΕ *Fάνακτος*.

ADDITAMENTA.

Hesiod. *'Εργ.* 271. *'Αλλὰ τάγ' οὔπω Fέολπα.* 473. *καί σε Fέολπα.*

FΕΛΩ

ΙΛ. Α, 139. *"Αξω ἑλών·* citatur in Longini Fr. IV, p. 187. ed. Toup.; sed Eustathius, p. 67, 28=50, 50. *στίχος εἷς κεῖται δοκῶν κατὰ τὸν Λογγῖνον εἶναι παρένθετος· ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄξω ἑλών·* sine ejus ope sententia apte cohæret; et hoc verbum apud poetam F respuit; Sappho Fr. LVI. *'Ερμᾶς δὲ Fελών*, et in Alcæi Fragg. VIII, et LIX. *ἐκ Fέλετο* conjecit *Blomfield*.

FΕΛΩΡ

ΟΔ. Ν, 208. *μήπως γε Fέλωρ.* ΙΛ. Σ, 93. *Πατρόκλου δὲ Fέλωρα.*

[ΕΝΕΡΟΙ

"Rursus vox hæc *inferna* bene transfertur *ᾅδης*, si verum ejus etymon respiciamus, quod est a Græco *ἔνεροι* cum digamma Æolico, a qua dialecto pleraque Latinæ linguæ vocabula profluunt; *"ΕνFεροι*." Pearsonus notis ad expositionem Symb.

ΟΔ. Δ. 548.—ΚΡΑΔΙΗ και ΘΥΜΟΣ—ΙΑΝΘΗ. 840.—φιλον δε όι ΗΤΟΡ ΙΑΝΘΗ. Ζ. 155.—σφισι ΘΥΜΟΣ—ΙΑΙΝΕΤΑΙ.—Ο. 165. —και πάσιν ενι ΦΡΕΣΙ ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. 378.—ὁια τε ΘΥΜΟΝ αἐι δμωἐσσιν ΙΑΙΝΕΙ. Χ. 59. — εισὁκε σον ΚΗΡ ΙΑΝΘΗΙ.—Cæterum totus exscribendus est locus, quo melius de conjectura nostra judicium feratur:

Νωτοισιν δ Οδυσηά διήνεκεεσσι γεραιρεν
Αργιοδοντος ὑὁς, θυμον δ ιάινε άνακτος.

Suspicor utique in codicis alicujus margine scriptum fuisse κυδαινε vel εκυδαινε tanquam interpre-
* tamentum verbi γεραιρεν (sunt enim hæc verba 154
synonyma), per errorem vero tanquam var. pro ιαινε lectionem acceptum in contextum tandem irrepsisse. Sed malim, uti partim dixi, γερηρεν et ιήνε.

ADDITAMENTA.

458=402. ejusdem lingua Latina donatæ. De hoc argumento valde dubito.]

FENETOI

Veneti; *Ter. Maurus.* ΙΛ. Β, 852. Ἐκ Fενετῶν. Servius ad Æn. VI, 366. "VELIA *autem dicta est a* paludibus, *quibus cingitur, quas Græci* ἕλη *dicunt. Fuit ergo* HELIA, *sed accepit* digammon, *et facta*, VELIA, *ut* HENETVS, VENETVS." Julianus *Orat.* II., pp. 71, 2. *ed.* Ez. Spanhem. Ἑνετοὶ δὲ, οἶμαι, τὸ πρόσθεν ὠνομάζοντο. νῦν δὲ ἤδη Ῥωμαίων τὰς πόλεις ἐχόντων, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι, βραχείᾳ προσθήκῃ γράμματος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπωνυμίας. ἐστὶ δὲ αὐτοῦ σύμβολον χαρακτὴρ εἷς. ὀνομάζουσι δὲ αὐτὸν ΟΥ, καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ΒΗΤΑ πολλάκις, προσπνεύσεως οἶμαι τινος ἕνεκα καὶ ἰδιότητος γλώττης.

FΕΙΜΑ· FΕΝΝΥΜΙ· FΕΣΘΗΣ

vestis Ter. Maurus. ΟΔ. Ζ, 61. χροῒ Fείματ' ἔχοντι Cod. Vesp. ED. PR. Ald. Eustath. Ψ, 115. χροῒ Fείματα Fεῖμαι. Ε, 167. ἀμφιFέσω. Ξ, 529. χλαῖναν ἐFέσσατ'. Ζ, 74. θαλάμοιο φέρεν Fεσθῆτα. 183. φέρον δFεσθῆτα. ΙΛ. Γ, 392. καὶ Fείμασιν. 57. Λαίνον Fέσσο χιτῶνα. Κ, 23. 177. δαφοινὸν ἐFέσσατο. Ξ, 383. Αὐτὰρ ἐπεὶ Fέσσαντο vid. *R. B.* ad Callim.

Π. 14. — ὁ δ' αντιος ηλυθ ανακτος[78]] Lege—ηλθε ἀνακτος. Id quod apud Dionysium Halicarn. habetur adjecto tantum uti fit ν paragogico.

Φ. 56. et 83. — τοξον ανακτος[79]] Reponendum τοξα ἀνακτος. Neque enim τοξα de unico arcu raro usurpatur. Ipso hoc in libro de eodem Ulyssis arcu ista legimus, 90.—ΤΟΞΑ λιποντε. 259.—τις δε κε ΤΟΞΑ τιταινοιτ. 359. Αυταρ ὁ ΤΟΞΑ λαβων. 362.—ΤΟΞΑ φερεις. 369.—φερε ΤΟΞΑ, ταχ. 378. —ταδε ΤΟΞΑ φερων [τὰ δὲ edd.].

Ω. 30.—ἡσπερ ανασσες] Monet Scholiastes totum hunc librum una cum parte præcedentis ab Aristophane grammatico et Aristarcho spurium judicatum esse. Quorum sententiæ favet codex quidam a Tho. Bentleio collatus,[80] qui libri superioris versu 296. poema claudit. Hoc quidem in loco, si necesse esset, sat commode scribi posset—ἡς ἐάνασσες. Cæterum Bentleianæ de vocibus ἀναξ et ἀνασσω observationi ista adjicit doctiss. Clarkius: "Quod "si verum est, consequens erit ut vox ηνασσε pro-

78. ἀντίον ἤλυθ' ἄν. unus MS. Harl. ἦλθ' ἄν. alter.

79. τόξ ἄνακτος (sic, ον written above) MS. Harl.

80. Lege, Scholiastes codicis cujusdam a *Tho. Bentleio* collati. —"et Scholiastes Homeri Od. Ω, si Homeri est ille liber." *Casaub.* ad Strab. vi, p. 389. ed. Ox. De hac re tempore præstituto edisserere suscipiam.

ADDITAMENTA.

h. in Cer. et *R. D.* M. C. 101. Ω, 94. ἔπλετο Ϝέσθος. Α, 149. Ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιϜειμένε. Η, 164. θοῦριν ἐπιϜείμενος. Hesiod. Ἔργ. 124. Ἠέρα Ϝεσσάμενοι, 221. 253. 534. καὶ τότε Ϝέσσασθαι. 554. κατὰ Ϝείματα. Theogon. 574. Ἀργυφέῃ Ϝεσθῆτι. Archilochus vi, 2. καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν.

ΓΕΞ

Tabb. Heracleenses.

ΕΠΙΔΕΙϜΕΛΑ

Hesiod. Ἔργ. 808.

" nunciatum fuerit εwανασσε: ideoque (quod notatu
" dignissimum est) versiculum a voce ηνασσες, vel
" ηνασσεν, vel ηνασσον, inchoatum * apud Homerum 155
" nusquam reperias." Imo ulterius observare potuis-
set vir doctiss. verba ἠνασσον, ηνασσες, ηνασσεν, nus-
quam ita collocata reperiri, quin eorum sedem occu-
pare possint εwανασσον, εwανασσες, εwανασσεν: cum
tamen certissimum sit versus heroici eam esse ratio-
nem, ut quatuor in locis præter initium, nempe post
absolutos pedes primum, secundum, tertium, et quar-
tum ηνασσον, &c. recipiat, ex quibus tamen εwα-
νασσον, &c. excludat.

Finge nunc secundo vocem a consonante in-
choari, cujus prima syllaba sit longa. Exigunt me-
tri heroici leges, ut omnis itidem syllaba ante hu-
jusmodi vocem correpta in brevem vocalem exeat,
adeoque ut ante eandem producatur omnis syllaba
in consonantem exiens, quæ sequente vocali ne-
cessario corriperetur. Hujusmodi sunt ἀστυ, ἑιπειν,
ἐργον, ἴλιος, ἰρις, ἰσος, οἰδα, οἰκος, οἰνος, &c. Similiter
vox quælibet a consonante incipiens, quæ primam
et secundam brevem habeat, omnem ante se syl-
labam producit, quæ sequente vocali produci non
posset. Hac gaudent proprietate ἐπος ἐπεος, ἐρυω,
ἰαχη, ἰκελος, &c. Cum autem in superiori indice
abunde congesserimus exempla brevium vocalium
ante verba (liceat ita loqui) Vauata non elisarum;
ne tædio lectori simus, a similibus exemplis quorum
ante ἀστυ, ἐιπειν, ἐργον, &c. ampla seges habetur,
* hic nos abstinebimus; generis alterius nonnulla 156
contenti adduxisse, in quibus syllabæ breves in
consonantem exeuntes istorum verborum familiæ
unius ope producuntur.

ΙΛ. Α.

108. ἐιπε̄ς ἔπος

543. τετληκα̃ς ἐιπειν

Β.

109. —σαμενο̄ς ἔπεα[81]

271. τι̃ς ἐιπεσκε

361. —το̄ν ἔπος

Γ.

249. —νο̄ς ἐπεεσσιν

297. τι̃ς ἐιπεσκεν

319. τι̃ς ἐιπεσκεν

Δ.

81. τι̃ς ἐιπεσκε

85. τι̃ς ἐιπεσκεν

203. —νο̄ς ἔπεα

233. —νο̄ς ἐπεεσσιν

241. —σι̃ν ἐπεεσσιν

Ε.

871. —νο̄ς ἔπεα

Ζ.

62. πα̃ρέιπων

337. πα̃ρέιπουσα

459. τι̃ς ἐιπῃσι

157 479. τι̃ς ἐιποι

Η.

87. τι̃ς ἐιπῃσι

121. πα̃ρέιπων

178. τι̃ς ἐιπεσκε

201. τι̃ς ἐιπεσκε

356. —νο̄ς ἔπεα

375. —νο̄ν ἔπος

Θ.

8. εμο̄ν ἔπος

496. —νο̄ς ἔπεα

Κ.

461. —νο̄ς ἔπος

Λ.

379. —νο̄ς ἔπος

787. —νο̄ν ἔπος

792. πα̃ρέιπων

814. —νο̄ς ἔπεα

Μ.

249. —νο̄ς ἐπεεσσιν

Ν.

462. —νο̄ς ἔπεα

619. —νο̄ς ἔπος

Ξ.

212. τεο̄ν ἔπος

356. —νο̄ς ἔπεα

500. —νο̄ς ἔπος

Ο.

48. —νο̄ς ἔπεα

210. —σι̃ν ἐπεεσσιν

404. πα̃ρέιπων

* Π.

236. εμο̄ν ἔπος

502. μι̃ν ἐιποντα

537. —νο̄ς ἔπεα

829. —νο̄ς ἔπεα

855. μι̃ν ἐιποντα

Ρ.

119. —νο̄ς ἔπος

81. Lege ex Codicibus—σάμενος Ϝέπε' Ἀργείοισι μετηύδα· ut I, 16.

215. —νο̄ς ἐπεεσσιν
414. τι̅ς ἐιπεσκεν
423. τι̅ς ἐιπεσκε
537. —νο̄ς ἐπος
701. κακο̄ν ἐπος.

Σ.

324. ἀλιο̄ν ἐπος

Υ.

204. —οντε̄ς ἐπεα
424. —νο̄ς ἐπος

Φ.

73. —νο̄ς ἐπεα
98. —νο̄ς ἐπεεσσιν
121. —νο̄ς ἐπεα
183. —νο̄ς ἐπος
368. —νο̄ς ἐπεα

Χ.

106. τι̅ς ἐιπῃσι
329. —νο̄ς ἐπεεσσιν
361. μι̅ν ἐιποντα
372. τι̅ς ἐιπεσκε
375. τι̅ς ἐιπεσκε
377. —σι̅ν ἐπεα

Ψ.

492. —σθο̄ν ἐπεεσσιν
557. —νο̄ς ἐπεα
575. τι̅ς ἐιπῃσιν

Ω.

56. τεο̄ν ἐπος
75. —νο̄ν ἐπος
92. —ο̄ν ἐπος
224. —ο̄ν ἐπος

744. —νο̄ν ἐπος
767. κακο̄ν ἐπος

ΟΔ. Β.

189. —νο̄ς ἐπεεσσιν
323. —ο̄ν ἐπεεσσιν
324. τι̅ς ἐιπεσκε

Γ.

345. —νο̄ς ἐπεεσσιν

Δ.

503. —λο̄ν ἐπος
769. τι̅ς ἐιπεσκε
772. τι̅ς ἐιπεσκε

Ζ.

223. ισᾱν ἐιπον

Θ.

328. τι̅ς ἐιπεσκε
358. τεο̄ν ἐπος
415. —νο̄ς ἐπεεσσιν

Κ.

37. τι̅ς ἐιπεσκε
70. —νο̄ς ἐπεεσσιν
265. —νο̄ς ἐπεα

* Λ. 158

615. —νο̄ς ἐπεα

Ν.

167. τι̅ς ἐιπεσκε
170. τι̅ς ἐιπεσκε

Π.

7. —ο̄ν ἐπεα

Ρ.

349. —νο̄ς ἐπεα

482. τῖς ἐιπεσκε
543. —ōν ἐπεα
552. —νōς ἐπεα
591. —χōν ἐπεα

Σ.

71. τῖς ειπεσκε
165. κēν ἐιποιμι
399. τις ἐιπεσκε

Τ.

3. —χōν ἐπεα
98. —νōς ἐιπῃ

Υ.

375. τῖς ἐιπεσκε

Φ.

324. τῖς ἐιπῃσι
361. τῖς ἐιπεσκε
396. τῖς ἐιπεσκε

Χ.

26. —σιν ἐπεεσσιν
100. —νōς ἐπεα
150. —χōν ἐπεα
225. —σῑν ἐπεεσσιν
311. —νōς ἐπεα
343. —νōς ἐπεα
366. —νōς ἐπεα
373. ἀτᾱρ ἐιπῃσθα
392. επōς ἐιποιμι
436. —νōς ἐπεα

Ψ.

112. —χōν ἐπεα
148. τῖς ἐιπεσκε
152. τῖς ἐιπεσκε

Ω.

172. —μēν ἐπεεσσι
261. εμōν ἐπος †

† ADDITAMENTA.

ϜΕΠΟΣ· ϜΕΙΠΩ

ϜΕΠΟΣ lamina ærea apud *R. P. K.* ΟΔ. Β, 269. φωνήσασα Ϝέπεα. Η, 236. Il. 35. 89. 145. Γ, 264. θέλγεσκε Ϝέπεσσιν. Δ, 137. ἤγε Ϝέπεσσι. 706. Ϝε Ϝέπεσσιν. Η, 17. κερτομέοι Ϝεπέεσσι. Θ, 91. τέρποντο Ϝέπεσσι. Ι, 224. Ϝλίσσοντο Ϝέπεσσι. 258. ὧς Ϝεπέεσσιν. 363. δὴ Ϝεπέεσσι. Λ, 560. ἵνα που καὶ. Ξ, 509. †** Ϝέπος νηκερδὲς ἔϜειπες· Ρ, 374. Ἀντινοος δϜέπεσιν νείκεσσε. ΙΛ. Α, 582. τὸν Ϝεπέεσσι. Β, 109. ἐρεισάμενος Ϝέπε' Ἀργείοισι μετηύδα Codd. 213. Ὅς Ϝέπεα. 342. Χ, 81. ΟΔ. Β, 269. Η, 236. 342. Αὔτως γὰρ Ϝεπέεσσι. Ε, 30. Χειρὸς ἑλοῦσα Ϝέπεσσι χάρη δ' ἄρα Ϝοι Διὸς υἷος. 683. Σαρπηδὼν προσιόντι, Ϝέπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔϜειπε· *R. B.* apud *Heyn.* 879. Ταύτην οὔτε Ϝέπει. 893. δάμνημι Ϝέπεσσιν· Η, 108. Δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, Ϝέπος. Ι, 376. ἐξαπάφοιτο Ϝέπεσσι *G. Taylor*. melius ἐξαπάφοι Ϝεπέεσσι (*Month. Rev. July*, 1789, p. 3.)

an, 522 = 526. παράῤῥητοι πε Fέπεσσι. M, 391. εὐχετόFωτο Fέπεσσι. Ξ, 208. εἰ κείνω γε Fέπεσσι. O, 35. φωνήσασα Fέπεα 89. 145. Fέπη *G. Taylor.* 127. ἡ δὲ Fέπεσσι. 156. ὦκα Fέπεσσι. 162. οὐχὶ Fέπεσσ' Θ, 178. 234. Fεργάν τε Fέπος τε. 398. ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα. P, 260. οὔνομα Fείποι. Y, 200. μὴ δή με Fέπεσσι. 211. φημι Fέπεσσί γε. 250. 'Οπποῖον Fείπησθα Fέπος, Φ, 268. ἐπιστώσαντο Fέπεσσι. X, 81. δακρυχέουσα Fέπεα. Ω, 102. εὔφρημε Fέπεσσι· Hesiod. Ἔργ. Ψ, 184. βάζοντε Fέπεσσι. 401. ἔσται Fεπέων. 451. Ρηΐδιον δὲ Fέπος Fειπεῖν· Scut. 117. ἀμειβόμενος Fέπεα. 326. θαρσύνουσα Fέπεα disyllabon ut 445. Fιδοῦσα Fέπεα πτ. 330. σοι τί Fέπος. Solo xvi, 2. Κόσμον ἐπέων. Ol. vi, 16=25. τοιοῦτόν τι ἔπος. Pyth. ii, 66= . ἐμοὶ Fέπος, 81= . ἀδύνατα Fέπος. iii, 2 = . εὔξασθαι Fέπος. Nem. vii, 48=71. τρία Fέπεα *Boeckius.*

FΕΙΠΩ

ΟΔ. A, 10. θύγατερ Διΐ, Fειπέ. 91. μνηστήρεσσ' ἀποFειπέμεν. Il. A, 105. προσέFειπε. Z, 62. H, 121. Αἴσιμα παρFείπων. Conf. Il. Z, 337. Λ, 792. O, 404. I, 61. ἐκFείπω. ΟΔ. Δ, 215. διαFειπέμεν sed Il. K, 425. διείπε. B, 331. αὖ Fείπεσκε. Γ, 427. ἀολλεῖς Fείπετε *R. B.* de Phalar. p. 141. Δ, 682. 'Η Fειπεῖν. Z, 275. ὡς Fείπησι. I, 279. 'Αλλ' ἄγε Fεῖφ', Λ, 296. Θέσφατα Fοι Fειπόντα· Π, 338. Πηνελοπείη Fεῖπε. P, 374. 'Αντίνοος δFέπεσιν. ΙΛ. A, 64. Ὅς Fείποι. 106. τὰ κρήγυα Fεῖπες. 230. ἀντία Fείποι. 555. μὴ παρFείπῃ. H, 227. σκῆπτρα σχέθε· Fεῖπε. 300. ὡς Fείπησιν. 349. Ὣς Fείπω 369. Θ, 6. T, 102. 375. Καὶ τάδε Fειπέμεναι. Λ, 790. Fείποις ταῦτ' 'A. M, 317. ὡς Fείπῃ. 390. εὐχετόFωτο Fέπεσσι. Ξ, 127. ὄν κ' εὖFείπω, Cod. MS. 208. κεινὼ Fεπέεσσι. P, 260. an, τῶν ἄλλων δέ τις ἂν Fῆσι *G. T.* lege, τῶν δ' ἄλλων τίς κεν Fῆσι φρεσὶν οὔνομα Fείποι, T, 102. Ὣς Fείπω. ΟΔ. Δ, 159.—τὰ πρῶτα FεπεσβολίαςΙΛ. B, 275. λωβητῆρα Fεπεσβόλον. Hesiod. Ἔργ. 86. ὥς οἱ Fείπε. Theogon. 542. 546. προσέFειπε. 749. προσέFειπον. 643. μετέFειπε. 645. ὄφρ' εἴπω. Scut. 116. ἄρμενα Fεῖπεν. Fr. xlii, 6. ἔFειπεν. Ol. xiii, 68 = 101. τόσα εἰπεῖν. Nem. v, 14 = 25. μέγα εἰπεῖν. Ol. viii, 46 = 61. σάφα εἴποις. Isthm. iii, 59= . εὖ εἴπῃ. v, 52=vi, 81. μέγα εἰπὼν *Boeckius.* Sappho Fragm. xxx. apud *Blomfield.* καὶ μή τι Fειπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, Alcæus apud Aristot. Rhet. i. 9. ix. 3. θέλω

τι Fειπῆν, ἀλλά με κωλύει Αἰδὼς Blomfield.

FΕΠΩ

ΟΔ. Θ, 61. δέρον, ἀμφιFέπον. Solo, XXI, 1. ἡγεμόνεσσι Fέποιτο.

FΕΡΓΜΑ, et FΕΡΓΟΝ

Theogon. 823. ἰσχῦϊ Fέργματ'. Archil. XII, ἐγκυρέωσι Fέργμασι. FΑΡΓΟΝ forma Laconica in lamina ærea apud *R. P. K.* 'ΑΡΓΑΔΗΣ Wessel. dissert. Herodot. p. 165. et ad Herodot. V, 66. unus ex Ionis filiis; nomen vitæ genus optime designat. ΟΔ. Λ, 473. μήσαο Fέργον; Ξ, 289. ἀνθρώπους ἐFεώργει· 344. εὐδείελα Fέργ'. Ρ, 313. ἤδε τε Fέργα, Χ, 318. οὔ τι Fεοργῶς. 422. μὲν Fέργα διδάξαο Fεργάζεσθαι. ΙΛ. Γ, 351. κάκ' ἔρεξε. Δ, 470. ἐπ' αὖ τῷ Fέργον. Ζ, 289. παμποίκιλα Fέργα. Ι, 128. Τ, 245. ἀμύμονα Fέργα Fιδυίας. 228. ἐπήρατα Fέργα. 374. οὐδέ τι Fέργον. Λ, 702. ἠδέ τε Fέργων. Μ, 412. — δέ τε Fέργον. Φ, 399. ὅσσα Fέοργας. Χ, 347. οἷα Fέοργας· 450. ἕπεσθε, Fίδοιμ' ὅτι Fέργα τέτυκται· Ψ, 671. 'Εν πᾶσιν Fέργοισι· Ω, 354. νοῦ Fέργα. Hesiod. ''Εργ. 20. ἐπὶ Fέργον 21. 28. 314. 442. 119. ''Ησυχα Fέργα 123. 229. μεμηλότα Fέργα. 236. σχέτλια Fέργα, 252. 304. ἔσθοντες· σοὶ Fέργα. 306. 'Εκ Fέργων. 380. Fέργον δέ τε Fέργῳ Fεργάζεσθαι. 407. μινύθῃ δέ τε Fέργον. 410. μελέτη τοι Fέργον. 420. ὥρια Fέργα. 452. Πάρα Fέργα. 492. ἀνέρα Fέργων. 519. Οὔπω Fέργα Fιδυῖα. 552. φθάμενος, Fέργον. 771. βροτήσια Fέργα. 777. προβάλοιτό τε Fέργον. Theogon. 89. μετάτροπα Fέργα. 146. ἦν ἐπὶ Fέργοις. 158. ἐπετέρπετο Fέργῳ. 166. 172. μήσατο Fέργα. 264. ἀμύμονα Fέργα. 595. 601. † ξυνήονας ἔργων· 603. μέρμερα Fέργα. 672. ἅμα Fέργον. 710. ἀνεφαίνετο Fέργων. 836. ἔπλετο Fέργον. 903. Αἵ Fέργ' ὠρ. 954. μέγα Fέργον. Scut. 22. μέγα Fέργον 38. 34. θέσκελα Fέργα. 165. θαυματὰ Fέργα. 244. Fίκελαι Fέργα. 297. 313. κλυτὰ Fέργα. Fr. XXIX, 1. φράσσεν δ' ἄρα Fέργ' ἀ. 5. ἔφρασε Fέργ' ἀ. Solo, Fragm. V, 16. ὕβριος ἔργα. 21. καλὰ Fέργα, 31. ἀναίτια Fέργα. 41. πενίης δέ Fε Fέργα. 57. πολυφαρμάκου ἔργον. XV, 36. ὑπερήφανα Fέργα. 37. παύει δFέργα. Tyrtæus II. 7. πολυδακρύου ἐργ'. 27. ὄβριμα Fέργα, Sappho Frag. XCIII. Fέργα τὰ σφὰ Fέργον Alcæus in Athenæo XIV, p. 627. B. apud *Gaisford*. ad Hephæst. p. 314. apud *Blomfield*. Fr. XXIV, 20. Pyth. II, 17 = 33. ἀντὶ ἔργων. IV, 104 = 185. οὔτε ἔργον. VII, 19 = 20. καλὰ ἔργα. Nem. III, 42 = 78.

μεγάλα ἔργα. VII, 52=77. γλυκεια ἔργῳ. X, 64=119. μέγα ἔργον. Ol. XIII, 37=54. τρία ἔργα secundum *Boeckium*.

ϜΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

Hesiod. Ἔργ. 43. ἤματι Ϝεργάσσαιο, 150. χαλκῷ δ Ϝεργάζοντο. 307. Καὶ Ϝεργαζόμενος. 310. Εἰ δέ κε Ϝεργάζῃ—ἀϜεργὸς 312. ἔησθα· τὸ Ϝεργάζεσθαι. 380. 436. τῷ Ϝεργάζεσθαι. 621. γῆν δϜεργάζεσθαι. Scut. 22. μέγα Ϝέργον.

ϜΕΡΓΝΥΩ· ϜΕΡΓΝΥΜΙ

ΟΔ. Ξ, 411.—ἄρα Ϝέρξαν. Γ, 296. κῦμ' ἀποϜέργει. ΙΛ. Φ, 599. δόλῳ ἀποϜέργαθε vide infra ad *R. D.* p. 187. *Hesiod.* Ἔργ. 325. ξεῖνον κακὸν ἔρξει. 706. κακὸν ἔρξῃς. 708. ἠὲ καὶ ἔρξας, Theogon. 751. ἐϜέργει· Ol. XI, 95=X, 109. καλὰ ἔρξαις.

ϜΕΡΔΩ

Hesiod. Ἔργ. 35. 380. Ὧδ' ἔρδειν· 120. Οὐδ' ἔρδειν.

ϜΕΡΡΩ

verro; vide infra ad p. 181. "et antiquius forsitan VERVO et BERBO: unde nomen antiquissimum Latinum *Martis* BERBER in Numæ regis carmine arvali; quod, ære insculptum, Romæ anno post Christum natum MCCLXXVIII. effossum erat." *Knight*, Proleg. vide infra ad p. 181. Hesychius, Βαῤῥεῖ (Βεῤῥεῖ Kuster.); ἀπολεῖ. Hor. Serm. II, iii, 235. *ueruis* Cod. MS. ΙΛ. Θ, 164. Ϝέῤῥε, κακὴ γλήνη. 239. Ι, 364. ἐνθάδε Ϝέῤῥων· Σ, 421. αὐτὰρ ὁ Ϝέῤῥων.

ϜΕΡΥΜΑ

Il. Δ, 137. ἐφόρει, Ϝέρυμα. *Hesiod.* Ἔργ. 534. Ϝέσσασθαι Ϝέρυμα. Scut. 369. ἐχέμεν Ϝερυσάρματας.

ϜΕΡΥΩ

ΟΔ. Δ, 577. πάμπρωτα Ϝερύσσαμεν Κ, 402. 423. Λ, 2. Θ, 34. μέλαιναν ἐρύσσομεν Π, 348. 151. Νηῦς τε κατείρυσται, Ι, 77. λεύκ' ἐρύσαντες, ΙΛ. Δ, 467. Νεκρὸν γὰρ Ϝερύοντα. 492. ἑτέρωσε ῥύοντα· Ε, 112. διαμπερὲς ἐκϜέρυσ' Ε, 666. Ρ, 635. —τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, Ψ, 21. Ἕκτορα δεῦρο ῥύσας. Ω, 16. Τρὶς Ϝερύσας. Scut. 457. εἷλε Ϝερυσσάμενος.

ϜΕΣΠΕΡΟΣ

Vesperus, Ter. Maurus et Dickensoni *Delphi Phœnicizantes*, p. 115. ΟΔ. Α, 423. Σ, 305. μέλας ἐπὶ Ϝέσπερος. Ρ, 191. ποτὶ Ϝέσπερα. ΙΛ. Χ, 318. Ϝέσπερος, *Hesiod.* Ἔργ. 550. ποτὶ Ϝέσπερον. Isthm. VII, 44=VIII, 94. δὲ ἑσπέρας *Boeckius.*

ϜΕΣΤΙΑ

Vesta Idem, et Cic. de Nat. Deor. II, 27. Vestæ *nomen a Græcis est: ea est enim, quæ ab illis* Ἑστία *dicitur.* de Legg. II, 12. *Cumque* Vesta *quasi focum urbis, ut Græco nomine est appellata, quod nos pene idem*

tenemus, complexa sit; "Iones appellant ἱστίη quod cæteri Græci ἑστία vocabant." *H. Stephanus.* ΟΔ. Ξ, 159. P, 156. T. 304. Fιστίη τ' Ὀδυσῆος.

FETHΣ

FETAΣ lamina ærea apud *R. P. K.* ΟΔ. Δ, 16. Γείτονες ἠδὲ Fέται. ΙΛ. Π, 456, 674. κασίγνητοί τε Fέται τε.

FETI

Inscriptio apud Meletium.

FETOΣ

[*vetus*] annus. ETEA in lamina ærea apud *R. P. K.* ΟΔ. B, 107. ἦλθε Fέτος. Γ, 322. ΑὐτόFετες. H, 118. θέρευς ἐFετήσιος· ΙΛ. B, 328. τοσσαῦτα Fέτεα Δ, 113. 403. Πίονα πενταFέτηρον H, 315. 765. Ὀτρίχας ὀFέτεας, Daw. 178. Z, 31. Τεῦκρος δὲ Fετάονα. *Hesiod.* Ἔργ. 117 Τρὶς Fέτεος. 434. ἐνναFετήρω. Theogon. 803. Ἐννέα πάντα Fέτεα· Ol. II, 102 = 169.—γε ἐτέων.

ΓETOΣ

in tabulis Heracleensibus sed ΠΕΝΤΑΓΕΤΗΡΙΣ.

FETΩΣΙΟΝ

ΟΔ. X, 256. πάντα Fετώσια. ΙΛ. E, 854. δίφροιο Fετώσιον. *Hesiod.* Ἔργ. 400. σὺ Fετώσια. 438. τὰ δὲ Fέργα Fετώσια. 409. Οὐδὲ FετωσιοFεργός.

[EYFAPA

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 196.]

FHBH

ΟΔ. Θ, 136. οὐδέτι Fήβης. O, 365. ἐπεὶ Fήβην. ΙΛ. Δ, 2. πότνια Fήβη sed plerumque abest F. Theogon. 922. Ἡ δFήβην. Fr. XXXVII, 2. Αὐτὰρ ἐπεὶ Fήβης.

FHΔYΣ· FHΔOMAI·

ΟΔ. Δ, 746. μέθυ Fηδύ. K, 519. Λ, 27.—τε Fηδεῖ Fοίνῳ. I, 353. ἔκπιε, Fήσαιο. ΙΛ. Δ, 131. ὁ Fηδεῖ. Φ, 508. καὶ Fείρετο Fηδύ. Theogon. 965. 1020. ἀείσατε FηδυFέπειαι.

FHΘOΣ

ΟΔ. Ξ, 411. κατὰ Fήθεα. ΙΛ. Z, 511. μετὰ Fήθεα. *Hesiod.* Ἔργ. 136. ἀνθρώποις κατὰ Fήθεα. 166. βίοτον καὶ Fήθε'. 220. πόλιν καὶ Fήθεα. Theogon. 66. νόμους καὶ Fήθεα. Ol. X, 21 = XI, 22. διαλλάξαιντο ἦθος *Boeckius.*

FHIOΣ

ΙΛ. O, 365. σύ, Fήϊε Φοῖβε, Υ, 152. σέ, Fήϊε Φοῖβε, sed Ἰήϊε suggerit *R. B.* apud *Heyn.*

FHKA

ΟΔ. P, 254. αὐτόθι, Fῆκα κιόντας. Σ, 91. ἦε Fε Fῆκ' ἐλάσειε. ΙΛ. Ω, 508. ἀπώσατο Fῆκα γέροντα. Pind. Pyth. IV, 278. ἔFειπε. Fᾶκα δ' Ανταγόρευσεν vid. infra ad p. 181.

FHΛΕΙΟΙ

ΙΛ. Λ, 670. Ὡς ὅτε Fηλείοισι FAΛEIOIΣ lamina ærea apud *R. P. K.* FAΛEIΩN apud

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II. p. 265.; in uno nummo, et FAΛ. in novem aliis, si *Goltzio* sit fides; vide Tabb. XXXV, XXXVI., et conf. Æn. VII, 695. N. B. Post v. Fάλις insere hanc notitiam.

FHΛΟΣ

ΟΔ. H, 162. ἀργυροFήλου vide H, 162. Θ, 65. K, 261. 314. 366. X, 341. IΛ. A, 246. Λ, 633. Χρυσείοις Fήλοισι· poetæ ætate fere periit F.

FHNOΨ

ΟΔ. K, 360. ἐνὶ Fήνοπι χαλκῷ, conf. IΛ. Σ, 349. Π, 401. Θέστορα, Fήνοπος.

FHPA

Homeri ævo excedens rara vestigia reliquit. ΟΔ. Γ, 164. Ἀγαμέμνονι Fῆρα. Π, 375. ἐφ' ἡμῖν Fῆρα. IΛ. Ξ, 132. Θυμῷ Fῆρα. A, 572. φίλῃ ἐπὶ Fῆρα. ἐπίηρα vox nauci est. Scholiastes MS. ἐπὶ ἦρα· Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν ἐπίηρα. Hesychius utrumque habet Ἧρα. χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν. [IΛ. A, 578.] Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν — "ubi legendum divisim ἐπὶ ἦρα. Scilicet ἐπιφέρων, ut ex hoc loco patet." *Toup.* ad Hesych. Vol. III. p. 557. ΟΔ. Σ, 56. Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ.

FHPH

F sibi parcius adsciscit. IΛ. A, 551. 568. Δ, 50. πότνια Fήρη. A, 55. 195. 208. E, 711. λευκώλενος Ἥρη. Theogon. 454. Δήμητρα, καὶ Ἥρην. 921. Λοισθοτάτην δ' Ἥρην. 952. μεγάλοιο καὶ Ἥρης.

FHPION

Il. Ψ, 126. μέγα Fηρίον.

FHXH

ΟΔ. Γ, 150. Fηχῇ θεσπεσίῃ. Δ, 72. δώματα Fηχήεντα, Τ, 521. πολυFηχέα Schol. Leid. μελιFηδέα Ælian. H. A. V, 38. πολυδευκέα. IΛ. B, 209. Fηχῇ, A, 157. θάλασσά τε Fηχήεσσα· H, 267. περιFήχησεν. E, 772. ὑψηχέες Codices, et Longinus: sed lectionem ὑψαύχενες ab Eustathio aliisque servatam, si addicerent MSS., libenter præponerem. Theogon. 767. δόμοι ἠχήεντες. 835. ὑπὸ δFήχεεν. Scut. Herc. 279. 348. Fάγνυτο Fηχῶ. 438. ἡ δέ τε Fηχῇ. *Hesiod.* Ἐργ. καὶ Ἡμ. 580. ἀνθεῖ, καὶ Fηχέτα. Pind. Olym. XIV, 21 = 30. Pyth. II. 14 = 25. ΕὐFαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον εὐαύχεα Pal. C. Gott. Guelph. Ven. F. Par. B. εὐαυχέαν Ven. F.

FHXΩ

Ol. XIV, 21 = 29. ἴθι Ἀχοῖ *Boeckius.*

FIANΘH

Theog. 349. Ἀδμήτη τε, Fιάνθη.

FIAXH

Priscian. col. 563. Diomed. col. 424. "Vocalis correpta una interposita consonante facta communis." Ἰαχὴ ergo juxta hunc

canonem non vox Æolica, *Taylor.* ΟΔ. Β, 428. μέγα Fίαχε. Δ, 454. †αἶψ' ἰάχοντες. Ι, 392. μέγα Fιάχοντα, 395. περὶ δFίαχε πέτρη. aut σμερδαλέον δ' ὤμωξε· περὶ δ' ἐπιFίFαχε. ΙΛ. Α, 482. μέγα Fίαχε Β, 316. vide *R. D.* infra p. 178. Β, 333. Ἀργειοὶ μέγα Fίαχον, MS. Harl. Δ, 125. νευρὴ μέγα Fίαχε, Σ, 228. ΟΔ. Β, 428. 506. μέγα Fίαχον, Σ, 29. Φ, 10. Ε, 343. μέγα Fιάχουσα Schol. Townl. μέγ' ἰάχουσα Cod. Cok. 860. Ὅσσον κ' ἐννεάχιλοι ἐFίαχον *R. B.* Ι, 50. πάντες ἐFίαχον Ν, 835. Ξ, 148. Ν, 41. ἀFίαχοι vide supra p. 247. 822. ἐπὶ Fίαχε 834. Ο, 275. ὑπὸ Fιαχῆς. Ρ, 723. ἐπὶ Fίαχε. Σ, 219. ὅτε Fίαχε. Υ, 62. ἐκ θρόνου ἆλτο τεFίαχε, vide *Heyn.* ad Il. Τ, p. 757. Φ, 341. φθέγξομ' ἐγὼ Fιάχουσα. Ψ, 216. μέγα Fίαχε—ἐπιFίFαχε *Heyn.* Theogon. 678. δεινὸν περὶ Fίαχε. 708. φέρον Fιαχὴν. Scut. 382. μέγα Fίαχον. 404. Δεινὴ γὰρ Fιαχή. 436. Ἀμφότεροι Fιάχοντες. 451. μέγα Fιάχων.

[ΓΙΔΙΟΣ

in Tabellis Heracleensibus.]

FΙΔΡΙΣ· ΑFΙΔΡΙΣ· ΠΟΛΥFΙΔΡΙΣ.

ΟΔ. Ζ, 233. Ψ, 160. Fίδρις, ὅν. Η, 108. πάντων Fίδριες. Κ, 282. Χῶρον ἀFίδρις. Ο, 458. πολύFιδρις. ΙΛ. Π, 359. ὁ δὲ Fιδρείῃ *Heyn.* ad *Pind.* Olym. I, 165. Γ, 219. ἔχεσκεν ἀFίδρεϊ. Η, 198. Οὐδέ τ' ἀFιδρείῃ. *Hesiod.* Ἔργ. 776. ὅτε Fίδρις. Theogon. 616. πολύFιδριν. Scut. 351. †ὀϊζύος ἴδριες. Ol. I, 104 = 167. τε ἴδριν. Solo XVIII, 6. Δῆμος ἄFιδρις.

FΙΕΜΑΙ

ΟΔ. Β, 327. ἐπεί νύ τε Fίεται. Γ, 160. Ι, 261. Fοίκαδε Fιέμενοι. ΙΛ. Σ, 501. Ἄμφω Fιέσθην Λ, 537. Ν, 386. ὁ δὲ Fίετο. Scut. Herc. 23. Τῷ δ' ἅμα, Fιέμενοι. 196. Ἔσταν Fιέμενοι.

FΙΚΕΛΟΣ

R. D. infra p. 166. ΟΔ. Ε, 54. Τῷ Fίκελος. Κ, 304. δὲ Fείκελον. Φ, 14. 37. ἐπιFείκελος. Γ, 416. θεοFείκελον. ΙΛ. Τ, 282. ἔπει Fικέλη. Χ, 134. ἐλάμπετο Fείκελος. Theogon. 572. αἰδοίῃ Fικέλον. Fr. XXI, 3. εὐFειδῆ Fικέλην.

FΙΚΜΑΣ

ΙΛ. Ρ, 392.—δέ τε Fικμάς.

FΙΛΙΟΝ

ΟΔ. Β, 172. ὅτε Fίλιον. Θ, 495. οἱ Fίλιον. 581. ἀπώλετο Fιλιόθι. Τ, 193. κορωνίσι Fίλιον. ΙΛ. Β, 216. 249. 492. αἴσχιστος δ' ἂρ ἀνὴρ ὑπὸ Fίλιον. Ε, 204. πεζὸς Fίλιον. Ζ, 386. ἔβη μέγαν Ἰλίου, quærendo lectio vera investigari queat. Hesiodi Fr. III. 1. Fιλέα, τόν.

FΙΜΕΝΑΙ

ΟΔ. Β, 394. Βῆ Fίμεναι. ΙΛ. Υ, 365. φάτο Fίμεναι.

ADDITAMENTA.

FIMEPOΣ

Theogon. 64. Χάριτες καὶ Fίμερος.

FINION

ΙΛ. E, 73. κατὰ Fίνιον. Ξ, 495. διὰ Fινίου.

FIOΛAOΣ

Conf. supra pp. 190, 1. Scut. 74. κυδαλίμου Fιολάου; 77. κρατερὸν Fιόλαον· 102. Fιόλαος, 78. Ἥρως ὦ Fιόλαε, 118. 323. κρατερὸς Fιόλαος. 340. διόγνητος Fιόλαος. 467. κυδάλιμος Fιόλαος.

FIOΛAΣ

Violas Ter. Maurus. Hesiod. Fr. XLII, 5. ξανθὴν Fιόλειαν.

FION

viola Ter. Maurus. ΟΔ. E, 72. μαλακοὶ Fίου. Δ, 135. I, 426. Fιοδνεφὲς. ΙΛ. Λ, 298. καθαλλομένη FιοFειδέα. Nicandri Ther. 243. πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἰεῖσαι. "corr. ἰώδεα" *R. B.* et 886. ἰοειδέι κέντρῳ "corr. ἰώδεϊ" *R. B.* conf. infra ad *R. D.* p. 185. Theogon. 844. κάτεχεν Fιοειδέα 3. Theogn. 250. δῶρα Fιοστεφάνων. Solo XXIII, 4. Κύπρις ἰοστέφανος.

FIPIΣ

ΟΔ. Σ, 72. Ἡ τάχα Fῖρις ἄFιρος. ΙΛ. B, 795. Γ, 129. ὠκέα Fῖρις. E, 365. Πὰρ δέ Fε Fῖρις. Theogon. 780. ὠκέα Fῖρις. 784. Ζεὺς δέ τε Fῖριν.

FIΣ

vis Ter. Maurus. ΟΔ. Λ, 71. διέσχισε Fίς. 392. ἦν Fὶς ἔμπεδος οὐδ' ἜΤΙ *R. P.* in emend. ad Nub. 1472. curante *P. P. D.* ΙΛ. M, 320. ἄρα καὶ Fίς. P. 739. ἐπεβρέμε Fίς. Φ, 356. καίετο δFίς. Ψ, 191. χρόα Fίνεσιν. Theogon. 332. Ἀλλά Fε Fὶς ἐ.

FI Inscriptio apud Meletium.

FIΣHMI

ΟΔ. B, 211. Ἤδη γὰρ τὰ Fίσασι. Λ, 121. οἳ οὐ Fίσασι. 123. —τοὶ Fίσασι. Φ, 110.— τόδε Fίστε· ΙΛ. A, 124. Οὐδέ τί πω Fίδμεν. Ψ, 312. Πλείονα Fίσασιν. Hesiod. Ἔργ. 812. αὖτε Fίσασι. 822. παῦροι δὲ Fίσασιν. Theogon. 370. Fέκαστα Fίσασιν. Pyth. III, 29 = 52. πάντα ἴσαντι *Boeckius.*

FIΣTΩP

ΟΔ. Φ, 26. μεγάλων ἐπιFίστορα. ΙΛ. Σ, 501. ἐπὶ Fίστορι.

FIΣOΣ

ΟΔ. Γ, 290. πελώρια Fίσ' ὀρεέσσιν. Λ, 483. ἔτιον Fίσα θεοῖσιν, ΙΛ. E, 467. ὂν Fίσον. O, 209. Ὁππότε Fισόμορον. Ψ, 736. ἄεθλα δὲ Fίσ'. Hesiod. Ἔργ. 350. κέρδεα Fίσ' ἄτησιν. 531. βροτῷ Fίσοι, 488. † πρωτηρότῃ Fισοφαρίζοι. Theogon. 126. ἐγείνατο Fῖσον. LVI, 2. δοῦναι, καὶ Fίσα. Nem. VII, 5 =7. ἐπὶ ἴσα. X, 86= . ἀποδάσσασθαι Fίσον. XI, 41= . πλούτῳ Fίσον *Boeckius.*

FIΣXYΣ

Hesychius, Βισχύν. ἰσχύν. Λά-

κωνες. Hesiodi Fr. XXIX, 6. ὅτι Fίσχυς.

FITEAI

ΟΔ. Χ, 510. αἴγειροι, καὶ Fιτέαι. ΙΛ. Φ, 350. πτελέαι καὶ Fιτέαι,

FITΥΣ

forte *vitys* *R. D.* supra p. 191. ΙΛ. Δ, 486. ὄφρα Fίτυν. Ε, 724. χρυσέη Fίτυς.

FIΦI

ΟΔ. Λ, 283. Μινυηΐῳ Fῖφι. Ρ, 443. Κύπρου Fῖφι. Μ, 128. καὶ Fῖφια. 263. πολλὰ δὲ Fῖφια. ΙΛ. Β, 760. εὖ Fειδότες ἠδὲ. Δ, 287. ἀνώγετε Fῖφι. Ε, 606. μενεαίνετε Fῖφι. Ζ, 478. † Fιλίου ἶφι. Μ, 367. ὀτρύνετε Fῖφι *G. T.* Hesiod. Ἔργ. 539. βοὸς Fῖφι κταμένοιο. Scut. 11. ἀπέκτανε Fῖφι.

FIΦΙΚΛΟΣ· FIΦΙΚΛΗΣ

Eustath. p. 435, 43. Πατροκλῆς Πάτροκλος Homerice; Il. Π, 2. Πάτροκλον 125. Πατροκλῆα Eustath. p. 1052, 32. Ἐτέοκλος, Ἐτεοκλῆς· ΙΛ. Δ. 386. βίης Ἐτεοκληείης· Ἡρακλῆς [ΟΔ. Λ, 600. βίην Ἡρακληείην,] Ἥρυκλος· Θέοκλος, Μάντικλος, apud Pausan. Messen. XXI. p. 330. Σοφοκλῆς, Περικλῆς semper *Valck.* ad Adon. p. 411. ΟΔ. Λ, 295. βίη Fιφικληείη. ΙΛ. Ν, 698. Αὐτὰρ ὅ, Fιφίκλοιο. Hesiodi Scut. 54. Αὐτὰρ Fιφικλῆα δορυσσόῳ. 111. Οὐδὲ Fιφικλείδην. Fr. XLI, 4. ἀντίθεος, Fιδὲ Fίφιτος,

FIΩΗ

ΟΔ. Ρ, 261. ΙΛ. Κ, 139. ἦλθε Fιωή. ΙΛ. Δ, 276. ζεφύροιο Fιωῆς. Λ, 308. πολυπλάγκτοιο Fιωῆς·

FIΩΚΗ

ΙΛ. Ε, 521. οὔτε Fιωκάς. 740. κρυόεσσα Fιωκή. Λ, 600. † αἰπὺν, ἴωκα.

FIΩΛΚΟΣ

ΟΔ. Λ, 255. εὐρυχόρῳ Fιαολκῷ. ΙΛ. Β, 712. ἐϋκτιμένην Fιαολκόν Theogon. 997. τελέσας ἐς Ἰωλκὸν. Scut. 380. 474. κλειτή τε Fιωλκὸς, Nem. III, 33. καὶ Fιωλκὸν "Thessalum nomen digamma Æolicum habuisse credibile, quod Æolenses illam terram habitabant universam." *Boeckius* ad Pind. Ol. VII, 2. et de metris Pind. p. 311. Hor. Epod. V, 21. *Herbasque, quas* Iolcos *atque Hiberia* Cod. Græv. *Cholchos.*

[ΚΑΠFΟΥΑ

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 306.]

ΛΑΒΡΟΣ, forte ΛΑFΡΟΣ

Homerice. ΟΔ. Ο, 293. ΙΛ. Β, 148. ΛάFρον ἐπαιγίζοντα. ΙΛ. Ο, 625. ΛάFρον ὑπό. Φ, 271. ΛάFρος, ὕπαιθα. Pind. Pyth. II, 87=160. "λάβρος στρατὸς,] ubi λαῦρος pro vulgato λάβρος scripsi ob libri auctoritatem digamma agnoscentis, ac similitudinem vocis αὐάτα." *Boeckius.* PR. XXXVIII. "Λάβρος libri plures; sed λαῦρος hoc est λά-

Ϝρος, Rom. Gott. et in Bodl. alter. λάυρος Pal. C." *Idem.*

ϜΛΑΜΒΑΝΩ

R. D. infra p. 159.

ϜΛΙΣΣΟΜΑΙ

ΟΔ. K, 264. λαβὼν ἐϜλίσσετο. ΙΛ. I, 570=574. τὸν δὲ Ϝλίσσοντο *R. D.* p. 158.

ϜΛΙΤΑΝΕΥΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΥϜΩ

R. D. infra pp. 165, 166.

ϜΟΑΡΕΣ· ΑϜΟΡΕΣ *R. D.*

ΟΔ. Θ, 525. Ϝάστεϊ καὶ Ϝώρεσσιν MS. Harl. ΙΛ. E, 486. ἀμυνέμεναι Ϝώρεσσι.

ϜΟΙ

sibi Αἰολεῖς σὺν τῷ Ϝ· φαίνεταί Ϝοι κῆνος, Σαπφώ. Apollonius de pronom. p. 366. sed alibi φαίνεταί μοι citat. Ἡ ἓ σύζυγος τῇ σέ, κοινὴ ἐν διαλεκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ. Idem p. 367. Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προτνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· [Fr. LVII.] ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων Λῦσαι ἄτερ Ϝέθεν. Cod. λυσεατερ γεθεν Idem p. 358. Vide Priscian. supra ad p. 199. ΟΔ. A, 37. ἐπεὶ πρό Ϝε Ϝείπομεν—an, προεϜείπ. 300. δολόμητιν, ὁ Ϝοι. E, 234. Δῶκε δέ Ϝοι. Z, 43. παρ δέ Ϝοι ἔστη. I, 360. αὐτάρ Ϝοι αὖτις πόρον. Λ, 392. Ἀλλ' οὐ γάρ Ϝοι 'ΕΤ' ἦν *R. P.* emend. ad Aristoph. Nub. 1472. curante *P. P. D.* 441. Μή Ϝοι. ΙΛ. Z, 62. παρϜειπών. ὁ δ' ἀπὸ Ϝέθεν — si duo digamma præponeres, insubidius nescio quid facies et pinguius. 90. πέπλον ὁ Ϝοι. 101. οὐδέ τί Ϝοι f. οὔτις. N, 561. Ἀσιάδην, ὁ Ϝοι. Ξ, 407. Ὄττι ῥά Ϝοι ed. Grenv. T, 384. Πειρηθη δ Ϝέο αὐτοῦ. Y, 282. κάδδ' † ἄχος οἱ. Ψ, 865. μέγηρέν Ϝοι. Ω, 72. ἦ γάρ Ϝοι. Hesiod. Ἔργ. 73. Ἀμφὶ δὲ Ϝοι. 77. Ἐν δ' ἄρα Ϝοι. 266. οὐδέ Ϝε λήθει. 524. Οὐδέ Ϝοι ἠέλιος. Theogon. 84. μείλιχα Ϝοι. 303. Ἔνθα δέ Ϝοι σπ. 305. Ἐνθ' ἄρα Ϝοι δ. 332. Ἀλλά Ϝε Ϝὶς. 392. μετὰ Ϝεῖο. 401. πάντα Ϝεοὺς. 412. πόρεν δέ Ϝοι 418. 420. 464. bis. 467. 472. πατρὸς ἑοῖο. 475. 482. 487. 488. 489. λίθου ἑὸς. 496. 503. Ὁι Ϝοι. 509. Ἡ δέ Ϝοι Ἄτ. 520. 523. 578. 687. 764. 824. 826. 853. 890. 892. 899. [900.] 907. 940. 949. 961. 973, 4. Scut. 11. Ἡ μὴν Ϝοι. 15. οὐ δὲ Ϝοι ἦεν. 20. Ὣς γάρ Ϝοι. 22. Ϝέργον, ὅ Ϝοι. 68. Ἀλλά Ϝοι εὖ. 69. Αὐτὸς γάρ Ϝοι ἐπ. 116. μάλα γάρ νύ Ϝοι ἄρ. 125. ὄν Ϝοι ἔδωκε. 411. Ἐσσυμένως δὲ Ϝοι ἀ. 439. πάγος δέ Ϝοι ἀ. Fr. XLIII, 2, 4. *Stesichorus* ΓΗΡΥΟΝ. Fr. III, 2. τὸ ῥά Ϝοι. *Archilochus* XXVI. 6. ἡ δὲ Ϝοι κόμη. *Lesches* apud Schol. ad Lycophr. 1263. ἦν τε Ϝοι αὐτῷ. "Ὁι innumeris locis,

quorum partem collegit *Hermannus* in commentatione de dialecto Pindari. Ex his memorabilia Nem. x, 29 = 53, 4. σιγᾷ οἱ. Pyth. ii, 42=78. ἄνευ οἱ. 83=153. οὗ οἱ ubi Bodl. οὐχ οἱ. Neque usquam apud Pindarum οἱ ante se habet apostrophum aut N parogogicum, quo evitetur hiatus." *Boeckius.*

ϜΟΣ

suus, Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· τὸν Ϝεὸν παῖδα καλεῖ, Σαπφώ. καὶ Ἀλκμὰν δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησί τὰ Ϝεὰ κάδεα· ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόριννα· ευωνυμιης πηδεγον θελωσα φίλης ἀγκάλης ελέσθη. Apollon. p. 396. "Cod. ευωνιμιης κοριννα. Mox fortasse παῖδα Ϝον et ἑλέσθαι." *Bekkerus.* ΟΔ. Α, 41. καὶ ἑῆς. Δ, 4. ἀμύμονα Ϝῷ. Λ, 272. Γημαμένη Ϝῷ υἷ'· ὁ δὲ Ϝὸν. ΙΛ. Ε, 165. Ἵππους Ϝοῖς. Ζ, 53. δώσειν Ϝῷ θεράποντι. 474. Αὐτὰρ ὁ Ϝὸν. Λ, 517. Αὐτίκα Ϝῶν. Μ, 162. ᾤμωξεν καὶ ἑὼ Ο, 397. 292. υἱὸν ἑὸν. Ν, 522. Υἷος ἑοῖο. Π, 522. ὁ δ' οὐ Ϝῷ. 753. στῆθος, ἑῇ. Ψ, 748. ἀέθλον Ϝοῦ. Hesiod. Ἔργ. 130. μέγα νήπιος, ᾧ. 356. τέρπεται Ϝὸν. 522. ἀνόστεος ὅν. Scut. 38. ἀφίκετο Ϝόνδε. 40. πρίν Ϝῆς. 45. φίλως τε Ϝεὸν. 59. πατέρα Ϝὸν. 385. πολέμοιο Ϝεῷ. 390. ὅσσε δέ Ϝοι. 434. ὁ δέ Ϝοι. Theogon. 819. θυγατέρα Ϝήν. Fr. xx, 2. ἕνεχ' ἧς ἀλόχοιο, xxxi, 1. Pyth. v, 36 = . παῖδα ὅν. Isthm. iii, 54 = iv, 60. περὶ ᾧ. *Boeckius.*

[ϜΟΙΑ

via Scaliger ad Varron. p. 218. *D. R.* ad Hesych. v. Οἴαταν. et *T. H.* ad v. Οὐαί. *D. R.* emendationem confirmat unicus Hesychii codex.]

ἈΝϜΟΙΓΝΥΜΙ

ΙΛ. Ω, 455. Τρεῖς δ' ἀναϜοίγεσκον. Sed cave ultra prodeas.

ϜΟΙΔΜΑ

ΙΛ. Φ, 234. ἐπέσσυτο, Ϝοίδματι.

ϜΟΙΚΑΔΕ et ϜΟΙΚΙΑΝ

domum. ΟΔ. Η, 326. καὶ ἀπήγον Ϝοίκαδ'. Ι, 530. πτολιπόρθον Ϝοίκαδ'. Κ, 35. ἄργυρον † οἴκαδ'. Υ, 232. ἐλεύσεται † οἴκαδ'. Χ, 35. ὑπότροπον † οἴκαδ'. ΙΛ. Γ, 72. γύναικα τε Ϝοίκαδ'. Η, 79. Χ, 342. Σῶμα δὲ Ϝοίκαδ'. Hesiod. Ἔργ. 574. σπεύδειν, καὶ Ϝοίκαδε. 699. ἀπόδρεπε Ϝοίκαδε. 630. ἐντύνασθαι, ἵν' Ϝοίκαδε. Theogon. 64. Ϝίμερος οἰκί' ἔ. Archilochus lxvii. κακὸν οἰκάδ'. — Fragm. xvi. ἀπήνας Ϝοικί' ἔ. Solo Fr. xv, 26. ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ. ϜΟΙΚΙΑΝ "cum digammate Æolico pro οἰκίαν in Tessera hospitali Musei Borgiani, de qua egit [Schow. de chart. papyr. p. 115.] Cl. Heeren in Biblioth. u. Kunst. Part. v, p. 1. seqq." *Baro Locella* Præf. ad Xen. Eph. xxvii.

64. Conf. Dion. Halic. apud *R. D.* p. 206.

ϜOIKOΘEN

ΙΛ. Η, 364. 391. καὶ Ϝοίκοθεν. Ψ, 592. εἰ καὶ νύ κε Ϝοίκοθεν.

ϜOIKOΣ

vicus, grammatici. ΟΔ. Β, 52. Οἶ πατρὸς πρὸς Ϝοῖκον. 154. διὰ Ϝοικία. Δ, 596. οὐδέ με Ϝοίκου. Ν, 42. ἀμύμονα δ Ϝοῖκοι. 121. Ϝοίκαδ' ὤπασσαν ἴοντι, Ξ, 318. Ρ, 84. ἤγετο Ϝοῖ. (vel ἤ. δόμονδε, Α, 83. ΙΛ. Π, 445.) Ϝοῖκον, Ο, 66. ἐέλδεται Ϝοίκαδ'. 435. ἀπήμονα Ϝοίκαδ. Π, 70. ὑποδέξομαι Ἄργῳ; 303. Μή τις Ϝοικήων. ΙΛ. Ζ, 365. ἐγὼ Ϝοικόνδε. Ω, 572. ΠηλεϜίδης Ϝοίκοιο. Hesiod. Ἔργ. 149. χάλκεοι δέ τε Ϝοῖκοι, 242. 323. μινύθουσι δὲ Ϝοῖκοι. 362. 405. Οὐδὲ τόγ' ἐν Ϝοίκῳ. 430. κατὰ Ϝοῖκον, 455. ἐχέμεν Ϝοικήϊα. 493. μέγα Ϝοῖκον. 521. 599. ἔνδοθι Ϝοίκου, 625. ἐνικάτθεο Ϝοίκῳ, 672. πάλιν Ϝοικόνδε. 693. ποτὶ Ϝοῖκον. *Hesiod.* Fr. XLII. δι' οἴκου. *Stesichorus* fr. inc. XVII. Ϝοῖκον. *Archilochus* XIV, 5. Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ. XC. κατ' οἶκον. Nem. VI, 26=42. οὔ τινα οἶκον. Pyth. VIII, 53=72. δὲ οἰκόθεν. Pyth. VII, 5. τινὰ οἶκον ex *Boeckii* emendatione.

ϜOIKIZΩ

Nem. X, 5 = 8. καλὰ Ϝοίκισεν emendante *Boeckio*.

ϜOINOΣ

Vinum, *Wine*. *R. B.* "Gothica lingua in multis locis græcissat." *Hickes.* "Græcorum Digamma Germani, Saxones, Belgici, et Britanni, partim simplicem U, partim duplicem faciunt; idemque hi durius, illi suavius, alii lenius ut liquidem V, pronunciant." *Ariæ Mon.* PRÆF. in Bibl. Hebr. 1. apud *Clarkium* (*on Coins*, p. 43.—) qui de hac re eruditius disputat. ΟΔ. Α, 110. Οἱ μὲν Ϝοῖνον. Β, 379. ἐπεὶ Ϝοι Ϝοῖνον. Γ, 40. ἰδὲ Ϝοῖνον Ζ, 77. Ο, 333. Ι, 454. φρένα Ϝοίνῳ. Ζ, 472. Ϝοῖνον Ϝοινοχοεῦντες. Ο, 141. Ϝοινοχόει. 506. κρειῶν καὶ Ϝοίνου. Υ, 255. ἐϜοινοχόει. Φ, 142. ὅθεν τ' ἐπιϜοινοχοεύει. Γ, 46. et Il. Σ, 545. μελιϜηδέος οἴνου. 51. Ϝηδέος οἴνου· Λ, 61. ἀθέσφατος Ϝοῖνος· De quatuor ultimis dissidetur. ΙΛ. Α, 598. ϜOινοχόει ὠνοχόει: οἰνοχόει ἰακῶς πᾶσαι. Schol. TOWNLEIANA. Δ, 3. Νέκταρ ἐϜοινοχόει· Η, 467. παρέσταν, Ϝοῖνον. 472. Ἔνθ' ἄρα Ϝοινίζοντο. Ι, 224. Πλησάμενος Ϝοίνοιο. Ε, 813. δαΐφρονος Οἰνείδαο. Κ, 497. νύκτ', Οἰνείδαο de utroque, nulla auctoritate adjutrice, taceo: mihi simplicius videtur nescire quod nescio usque adhuc. Sic ϜOINEΥΣ· ϜOINEϜIΔΗΣ· ϜOINOMAOΣ· ϜOINOΠIΔΗΣ· ϜOINOΨ. Hesiod. Ἔργ. 568. φθά-

μενος, Ϝοίνας. 570. οὐκέτι Ϝοινέων. 583. αἶγες, καὶ Ϝοῖνος. 590. πίνειν Ϝοῖνον, 594. ἱέμεν οἴνου, 620. ἐνὶ Ϝοίνοπι. 742. μηδέ ποτ' οἰνοχόην. Fr. XLIII, 2. Πίνει, Ϝοῖνος. Archilochus XXXVI, 2. διθύραμβον οἴνῳ. XLV, 1. δορὶ ὁ Ϝοῖνος. Sappho Fr. LVI, 2. Ϝοινοχόησε conjecit *Blomfield.* Alcæus apud Athen. x, 430. A. apud *C. J. Blomfield.* Fr. I, 4. κίρναις Ϝοῖνον. Fr. XVIII, 1. πνεύμονα Ϝοίνῳ. Fr. XVIII, 3. Ϝοῖνον.

ΟϜΙΣ

ovis, ΟΔ. Λ, 32. ἀπάνευθεν ὄϜιν ΙΛ. Κ, 215. Ϝέκαστος ὄϜιν.

ϜΟΛΟΟΣ

violens apud *Ter. Maurum* secundum *R. B.*; sed ὀλοὸς a vocali incipit in Odyss. et Iliade [num Il. Ξ, 139. Ἀχιλλῆος Ϝολοὸν κῆρ]; et in medio sibi Ϝ adsciscit; *R. D.* infra p. 166. Il. A, 342. ἦ γάρ ῥ' ὅγ' ὀλοϜῇσι φρεσὶ. 113. Καὶ γάρ ῥα Κλ., x, 5. μεῖναι ὀλοϜῇ.

ϜΟΥΛΑΜΟΣ

ΙΛ. Δ, 251. 273. Υ, 113. ἀνὰ Ϝουλαμὸν.

ϜΟΥΛΟΣ

ΟΔ. Δ, 299. ἐνθέμεναι Ϝούλας. ΙΛ. Β, 6. Ἀγαμέμνονι Ϝοῦλον. 8. ἴθι, Ϝοῦλε.

ϜΟΨ

ΟΔ. Μ, 52. τερπόμενος Ϝόπ'. 160. ἠνώγει Ϝόπ'. 192. ἱεῖσαι Ϝόπα. Ξ, 492. ὀλίγῃ Ϝοπὶ. ΙΛ. A, 451. ἀμειβόμεναι Ϝοπὶ καλῇ. Γ, 152. ἐφεζόμενοι Ϝόπα. 221. Ἀλλ' ὅτε δὴ Ϝόπα. Δ, 435. ἀκούουσαι Ϝόπα Codices, Ed. Pr. et Eustathius; vide supra ad p. 158.

ΠΗΛΕϜΙΔΗΣ

R. D. infra p. 171. ΟΔ. Λ, 466 ΠηληϜιάδεω. ΙΛ. A, 245. Ψ 651. ΠηλεϜίδης.

ϜΡΑΙΩ

R. D. infra p. 159.

ϜΡΕΖΩ· ϜΡΕΩ· ϜΡΗΓΜΙΝ· ϜΡΗΓΝΥΜΙ· ϜΡΗΞΙΣ

Tryphonis Excerpta MS. Harl. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε αἰολεῦσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γουάναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Γουρῆξις εἴρηται. In MS. Coll. SS. Trin. Cant. καὶ Δωριεῦσι, καὶ Λ., καὶ Βοιωτοῖς· et ἀναξελεναι Ϝ· MS. Bodl. ἄναξ φουάναξ, ἔλενα φουέλενα. et mox, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ το κ. τ. λ. MS. Coll. SS. Trin. ἅπαξ δὲ Ἀλκ. et *Lascaris.*

ϜΡΗΣΟΣ

R. D. p. 177.

ϜΡΗΤΡΑ

ϜΡΑΤΡΑ lamina ærea apud *R. P. K.* ΟΔ. Ξ, 393. Ἀλλ' ἄγε νῦν Ϝρήτρην. Xen. Anab. VI, p. 484. διασώσειε τοῖς λησταῖς παρὰ τὴν ῥήτραν τὰ χρήματα. Cyrop. I, vi, 33. Ἐγένετο οὖν ἐκ τούτων ῥήτρα, Plutarchus in Lycurgo, p. 47. D. E.

τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα. conf. p. 43. A.

ϜΡΙΓΕΩ

R. D. infra p. 159.

ϜΡΙΠΤΩ

R. D. ibid.

ϜΡΩΟΜΑΙ

R. D. p. 176.

ΣϜΕΥΩ

R. D. infra p. 164.

ΤΙϜΩ

R. D. p. 181.

ΤΥΔΕϜΙΔΗΣ

infra p. 171.

ΥΛϜΗ

"certum est a Græco ὕλη, vel per digamma Æolicum ὕλϜη, Latinum *Silva* profluxisse." *R. B.* ad Hor. Carm. I, xxiii, 4. a *Clarkio* ad Il. Γ, 151. laudatus; vid. *R. D.* infra p. 170. "ΣΥΛϜΑ antiquissima vocis forma." *Knight* Proleg. ΟΔ. Ε, 398. γαῖα καὶ ὕλϜη. Ι, 24. ὑλϜήεσσα. ΙΛ. Β, 455. ἄσπετον ὕλϜην. Α, 186. ὑλϜήεντι. Theogon. 1010. ὑλϜήεσσης.

ΦΥΛΕϜΙΔΗΣ

R. D. p. 171.

ϜΩΛΞ

ΟΔ. Σ, 374. Τῷ κε Ϝίδοις, εἰ Ϝῶλκα. ΙΛ. Ν, 707. καταϜῶλκα.

ϜΩΝΕΩ

veneo, grammatici: forma Homero ignota.

'ΩϜΟΝ

gynæceum.

ΥΠΕΡΩϜΟΝ

ΟΔ. Ο, 516. ὑπερώϜῳ ἱστόν. ΙΛ. Β. 514. ὑπερώϜονδ' εἰσαναβᾶσα. Quid plura? hanc faciem Laconicam non agnoscit poeta: vide supra p. 90. et infra ad *R. D.* pp. 176, 7.

'ΩϜΟΝ

ovum Grammatici: Sappho LVIII. πεπυκαδμένον ὤϜιον εὐρῆν. LIX. ὠϜίου πολὺ λευκοτέρα. *C. J. Blomfield.*

ϜΩΣ

sic, sicut. ΟΔ. Η, 11. θεοῦ Ϝὼς. Χ, 299. βοῦς Ϝὼς. ΙΛ. Γ, 196. Αὐτὰρ ψιλὸς ἐὼν *R. B.* Ε, 78. θεὸς Ϝὼς. Ζ, 295. Ἀστὴρ Ϝὼς. 477. παῖδ' ἐμὸν, ὡς. Θ, 94. βαλὼν σάκος, ὡς. 271. παῖς Ϝὼς. Λ, 147. Ὅλμον Ϝὼς, 383. λέοντϜὼς, Μ, 293. Π, 756. 403. ἔφη πρὸς Ϝὸν. Ξ, 413. Στρόμβον δ Ϝὼς. Π, 605. Θεὸς Ϝὼς. Ω, 41. λέων Ϝὼς. Theogon. 91. θεὸν Ϝὼς. 862. κασσίτερος Ϝώς, Scut. 60. σέλας ὡς. Fr. xv, 2. δράκων Ϝώς. Si hoc loco ultra descendamus, sapientioribus, ludibrium debebimus. Hoc speciminis loco habendum, quod suo cujusque judicio relinquimus. Plurimi sunt versus tremuli adhuc, et parum firmo vestigio fulti, quos indies persanabit sedata et proba veritatis indagatio.

Nec vero solis vocalibus in verborum initio præfici olim solebat consonans Vau, sed eam etiam semivocales liquidæ λ, μ, ν, ρ ante se pronunciari commodissimæ patiebantur.[82] Exempli gratia Iλ. E, 358.

Πολλα wλισσομενη, χρυσαμπυκας ητεεν ἱππους.

Ως φατο, κωκυwσεν δε μαλα wμεγα παιδα wιδουσα. [Il. X, 407. Τήλοσε· κ.—παῖδ' ἐσιδοῦσα edd.]

ADDENDA.

v ϜΑΓΝΥΜΙ post "*Knight.* Proleg." insere, ἐϜάχθη in margine exemplaris a Dawesio inspecti; ἀμφὶ ϜέϜαγε *C. J. Blomfield.* ad Sapph. fr. II, 9.; quod mihi optimum videtur, et Hesiodo reponendum. Et suis in locis ingere, ΑϜΑΣΑΜΗΝ *R. D.* p. 181.; ΑΙΓΕϜΙΔΗΣ p. 171. v. ΑϜΙΔΗΣ, adde, Stesichorus Fr. inc. v, 3. 'ΑϜίδας. ΑΡΓΕΙϜΟΙΣΙ p. 151. ΑΧΕΛΩϜΟΣ p. 176. v. ϜΕΑΡ, adde, Martial. IX, XIV. v. ϜΕΙΔΩΛΟΝ, adde, Stesichorus ΠΑΛΙΝΩΔ. 2. Ἑλένης Ϝείδωλον. ΑΙϜΗΝ p. 151. ΠΟΣΕΙΔΑϜΩΝΟΣ p. 152. Alia vocabula, quorum γνησιότητι ne æris quidem, nedum marmoris auctoritas adstipulatur, consulto omisi: continuo, ΑϜΒΡΟΜΟΙ *R. D.* infra, p. 184., ΔΑϜΙΖΩ p. 166.; ΔϜΕΟΣ, ΔϜΕΙΛΟΣ, ΔϜΕΙΜΟΣ, ΔϜΕΙΝΟΣ, p. 167., ΔϜΕΙΣΑΣ, p. 168., ΔϜΕΙΣΗΝΩΡ p. 167.; ΔϜΗΝ p. 164. ΔΙϜΑ p. 166. [ϜΕΜΩ *vomo*]; de formis ϜΜΕΓΑ, ϜΝΕΦΟΣ, etc. nutabundus hæreo; etenim neque lapidibus incisa, nec nummis incussa in apricum protulit ætas. Si analogia, non usus, loquendi normam constitueret, viris quidem solertissimis libentissime accederem; "sed in talibus non quæritur, quid fieri secundum Linguæ potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum:" *Valck.* ad Adoniaz. p. 349.

NOTÆ.

82. *Valck.* ad Adoniaz. p. 317. "Vocibus a ρ̄ incipientibus præfigebant Ϝ vel B Lacones, ὂν Syracosii, aliique." Infra, πολλὰ λισσομένη MS. Harl.; cui istiusmodi præcepta de liquidis minus arrident, facile erit ex Barnesio reponere πολλὰ Ϝε λισ.; num in ΟΔ. M, 105. legendum ἀνα-

Ϝροιβδεῖ. Conf. eclogas MSS. ex Tryphone ad v. Ϝρῆξις, et *R. D.* infra "pp. 219. 279. 317. qui tamen, more suo, modum excedere videtur: vide *Brunck.* ad Aristoph. Acharn. 922. ad Apoll. Rhod. I, 49. IV, 637. 1497. 1560. et ad Poet. Gnom. p. 314. *Niclas* ad Geopon. prœm. Vol. I. p. 2." *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 257. Quibus adde *D'Orvill.* Crit. Vann. p. 334. et ad Charit. p. 202. et *Piers.* ad Mœr. p. 137. Odyss. B, 94. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μ·· μεγάροισιν (sic MS. Harl.) ὕφαινε, "Infra hoc libro 338. ὅθ? νητὸς habet hanc notam adscriptam; ἀριστοφάνης ὅθιννητὸς ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισιν ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς ν̄. Unde liquet jam olim in duas sectas divisos esse grammaticos, quorum alteri in heroici versus cæsura semper liquidas duplicaverint, alteri non." *R. P.* Ne quæ *R. D.* h. l. præcepit, essent rata, alias ad strumentum sententiæ exempla dedi (*Crit. Rev. March,* 1804. pp. 318—321.); sed ne diutius liquidis sibi Ϝ adsciscentibus immoremur, prohibet iterum Crispinus, qui conferta enthymematum stipatione judicium de ρ̄ mire illicit. Schol. ad Dionys. Thrac. apud *Bekker.* Anecdot. Gr. p. 694. τοῦ δὲ ρ̄ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθεάσιν [τὸ υ] οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὔρηκτος [vice ἄῤῥηκτος = ἄῤῥατος apud poetam]. δῆλον οὖν ὅτι φωνῆεν ἐστι, καὶ οὐ σύμφωνον τὸ ρ̄. Ibid. pp. 806—808. Ἐπεὶ δέ τινες τὸ [ρ̄] σύμφωνον φωνῆεν θέλουσι λέγειν, εἴπωμεν πῶς λέγουσιν αὐτὸ φωνῆεν εἶναι, καὶ τότε δείξομεν αὐτὸ σύμφωνον. Φασὶν ὅτι τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, οὐ μὴν τοῖς συμφώνοις· εἰ ἄρα τὸ ρ̄ καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, δῆλον ὅτι φωνῆέν ἐστιν. Ἄλλως τε δὲ τὰ διὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν μέλλοντα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὅτε μὴ Δωρικά ἐστι, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι πρὸ τοῦ ω̄ φωνῆεν, οἷον ἀνιάσω ἀνιῶ, κοπιάσω κοπιῶ, ἐρυθριάσω ἐρυθριῶ· ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ φυράσω καὶ τὸ περάσω καὶ τὸ δράσω, οὐ Δωρικὰ ὄντα ἀλλὰ κοινά, μακρῷ τῷ ᾱ κέχρηνται, παραλήγεται δὲ τῷ ρ̄, δῆλον ὅτι φωνῆεν ἐστι καὶ οὐ σύμφωνον. πρόσκειται ὅτε μὴ ὦσι Δωρικά, διὰ τὸ πεινάσω, διψάσω· ταῦτα γὰρ μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ, καὶ ὅμως [κατὰ] τὸν ἐνεστῶτα οὐκ ἔχουσι πρὸ τοῦ ω̄ φωνῆεν. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήσω καὶ διψήσω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η̄ εἰς ᾱ μακρὸν γέγονεν. Ἔτι τὰ βραχυκατάληκτα τῶν εἰς ᾱ ληγόντων θηλυκῶν τοτὲ μὲν φυλάσσουσι τὸ ᾱ κατὰ τὴν γενικήν, ὅτε φωνήεσι

159 * Δ. 274. Τω δε κορυσσεσθην· ἁμα δε wνεφος ἑιπετο πεζων.
B, 773. Ατρεwιδῃ· λαwοι δε παρα wρηγμινι θαλασσης.

παραλήγεται, οἷον Μήδεια Μηδείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας· ποτὲ δὲ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὸ η, ὅτε σύμφωνον ἔχει, οἷον θάλασσα θαλάσσης, ἅμαξα ἁμάξης, εἰ ἄρα οὖν τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̄ φυλάττουσιν αὐτὸ ἐπὶ γενικῆς καὶ οὐ τρέπουσιν, οἷον σφαῖρα σφαίρας, μάχαιρα μαχαίρας, δῆλον ὅτι φωνῆεν καὶ οὐ σύμφωνον. Ἔτι δὲ τὰ ἀπὸ ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον τύπτω τέτυφα, θύω τέθυκα, φιλῶ περίληκα· τὰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ἐρευνῶ ἠρεύνηκα, ἐλεῶ ἠλέηκα. εἰ ἄρα οὖν τὰ ἀπὸ τοῦ ρ̄ ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ῥάπτω, ἔῤῥαφα, ῥυπῶ ἐῤῥύπωκα, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι τὸ ρ̄ σύμφωνον ἀλλὰ φωνῆεν.

Ἔστι δ' εἰπεῖν ὅτι σύμφωνόν ἐστι τὸ ρ̄ καὶ οὐ φωνῆεν. οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἀρσενικὸν εἰς φωνῆεν λήγει, οἷον Πλάτων, Φοίνιξ, Αἴας· πῶς οὖν τὸ ρ̄ φωνῆεν, ὅπου τὸ ῥήτωρ καὶ πατὴρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς ρ̄ λήγει; ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε φωνῆεν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται· πῶς οὖν τὸ ρ̄ τοῦ η̄ καὶ προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον ἐν τῷ ἀήρ καὶ Ἄρης δύναται εἶναι φωνῆεν; ἔτι τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρονται κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβήν· εἰ ἄρα οὖν τὸ ρ̄ εἴπωμεν εἶναι φωνῆεν, εὑρεθήσονται κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ κείρω, φθείρω δύο φωνήεντα, ὅπερ ἄτοπον. ἔτι τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ οὐ παραλαμβάνονται· εἰ ἄρα οὖν εἴπωμεν τὸ ρ̄ φωνῆεν, εὑρεθήσονται ἐν τῷ ῥοῦς καὶ ἐν τῷ ῥεῦμα τρία φωνήεντα. ἔτι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ παραλαμβανόμενα τὰ φωνήεντα φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελοῦσιν· εἰ ἄρα οὖν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παραλαμβανόμενον φωνὴν οὐκ ἀποτελεῖ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι φωνῆεν ἀλλὰ σύμφωνον. ἔτι πᾶς παρακείμενος ἀπαθής—λέγω δὲ ἀπαθὴς διὰ τὸ ἑώρακα—ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενος [τὸν ἐνεστῶτα ἔχει ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενον], οἷον ἔφθαρκα φθείρω, ἔσταλκα στέλλω, ἐψήφωκα ψηφῶ, ἔσπαρκα σπείρω· εἰ ἄρα οὖν τὸ ἐῤῥύπωκα καὶ ἔῤῥαφα ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχονται, δῆλον ὅτι τὸ ῥυπῶ καὶ τὸ ῥάπτω ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται. ἄρα οὖν τὸ ρ̄ σύμφωνον.

Hinc collige portentorum istorum *ελλαβε*, *ελισσετο*,[83] *ελλιτανευε*, *ἐῤῥαισθη*, *ἐῤῥεεν*, *ἐῤῥεζε*, *ἐῤῥηξαντο*, *ἐῤῥηξεν*, *ἐῤῥιγησαν*, *ἐῤῥιψεν* veram potestatem esse, *εwλαβε*, *εwλισσετο*, *εwλιτανευε*, *εwρhαισθη*, *εwρhεwεν*, *εwρhεζε*, *εwρhηξαντο*, *ἑwρhηξεν*, *εwρhιγησαν*, *εwρhιψαν*. Ac verba quidem nonnulla hodie a *ῥ* inchoata, quorum ex numero sunt *ῥηγνυμι* et *ῥιπτω*, olim a consonante Vau, non jam subinde uti alia, sed perpetuo inchoabantur. Sermonis vero Attici est proprium omnibus omnino verbis a *ῥ*, prout hodie scribuntur, incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre.

83. Dawesius profecto de potestate consonantis F in lingua Attica audacter festinavit; eam scenicis poetis nusquam adhibitam præstare ausim: Soph. El. 158. editiones omnes, et unus et alter MS., quos ipse contuli, servant, *ζώει καὶ Ἰφιάνασσα*,—*FιφιFάνασσα*; quis novus hic hospes? et metro labanti, et sermonis genio succurres reponendo ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ. Il. ι, 145, 287. *Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ FιφιFάνασσα*· Schol. MS. in margine exemplaris olim Budæani; *ταύτην* [Λ.] *οἱ τραγικοὶ ἠλέκτραν εἶπον, ὡς Ἰφιγένειαν τὴν Ἰφιάνασσάν φησιν ὁ εὐριπίδης* (repone, *Σοφοκλῆς*). Et *Λαοδίκη Λαοδίκεια*· ut *Διώνη Διώνεια*· *Πηνελόπη Πηνελόπεια*. Est fortasse qui, *καινὰ προσφέρων Fέπη*, ocius tentaret Æschyl. P. V. 90. *Ἀνήριθμον Fέλασμα*, 442. Vide, sis, *R. D.* p. 163. 1083.—*Fέλικες δ' ἐκλάμπουσι Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν Fειλίσσουσι*· Septheb. 693.—*ἀνδροκτασίαν Fελεῖν* Eumen. 95. *Ἐγὼ δ' ὑφ' ὕμνων ὧδε προσFελουμένη* 504. *ἐφέρ-ψει κότος* (*τις*) *Fεργμάτων*· hasce critices exuvias ex exemplari Dawesiano in suum transmovisse videtur *A. Askevius.* Soph. Ant. 747. *οὐκ ἂν Fέλοις*—Tr. 12. *δράκων Fελικτὸς*, Aj. 709. *εὐ-άμερον Fελάσαι φάος*—Ph. 1402. *ὦ γενναῖον εἰρηκὼς Fέπος*. El. 1080. *διδύμαν Fελοῦσ'*—Eur. Or. 1276. *ἐν Fησυχίᾳ*—Bacch. 1296. *ὕβριν Fυβρισθείς*. Sed nitendo non proficis hilum; *ἐν γὰρ ἐκτενεῖ Fέπος*· Æolismi hujus apud Atticos nec vola nec vestigium. "O arida et infelicia tempora nostra, si propter has minutias minus dormiendum est. Equidem nucibus ludere mihi videor, dum ista curiosius tracto."

Hinc factum videmus, ut in omnibus hujusmodi verbis post vel augmentum vel vocem componentem litera ρ apud scriptores Atticos geminetur. Hujusmodi sunt ενερριγωσε Aristoph. Plut. 847. διαρραγειης 893. ερραγη Nub. 583. διερρυηκοσιν[84] 871. ὑπορρεοντος [m. επιῤεοντος] 1292. επιρρεοντων 1297. δικορραφειν 1485. παραρραγεντος Ran. 415. πολυρροδους 451. προρριζος 595. κομποφακελορρημονα 863. κατερρινημενον 931. αναρρηγνυς Equ. 623. νευρορραφοις. 736. καταρρεοντες Acharn. 26. κακορροθει 576. ὑδρορροας 922. πυρορραγες 932. atque alia innumera. Nempe hæc scribendi ratio primo in Poetarum scripta metri suffulciendi causa imperite invecta est,
160 * atque inde in solutam orationem derivata. Imperite inquam: nam observari potuisset verba non composita a ῤ incipientia vires itidem retro sufficere, ac finales præcedentium syllabas natura breves constanter producere. Cujus rei exempla libet describere. Nub. 343.

> Κουχι γυναιξιν, μα Δι, ουδ ὁτιουν. ἀυται δε[85] ῥινας εχουσιν.

84. "Suid. διερρυηκόσιν." *R. P.* apud *P. P. D.* 1292. ὑπ. C. D. F. et tres MSS. Harl. ἀπ. E. "vulgatum laudat Suidas v. τόκος. Confer Æschyl. Eumenid. 856. *ubi* ὀυπιῤῥέων χρόνος." *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 931. "Suidas v. κατεῤῥινημένον" *R. B. et* v. λῆμα ed. Ald. et schol. ed. Ald. ed. Kuster. ex [Aristoph.] MS. Vat. υ. κατερινισμένον B. —ερινημ. Suid. MS." *R. P.* apud *P. P. D.* Eq. 623. "Suid. v. ἀναῤῥηγνύς." *R. P.* apud *P. P. D.* Acharn. 576. Suidas v. κακοῤῥοθεῖ. Sic et alii. Sed rectum videtur κακοθρόει, a κακόθρους. *R. B.* 932. "sic Suid. *in v.* et in ψόφου π." *R. P.* apud *P. P. D.*

85. "αὖται δέ γε A. B. Dorv." *R. P.* apud *P. P. D.*; subdubitans infercit γε *R. B.* 415. Sic codices Rav. et quam proxime unus Cant. C. (olim Askevianus) et "Dorv." μ γε ῥ. tres

415. Μητε̄ ῥιγων αχθει λιαν, μητ αριστᾳν επιθυμεις.

Equ. 543. Αιρεσθ αυτῳ πολυ τō ῥοθιον, παραπεμψατ εφ ενδεκα κωπαις.

Ach. 1145. Σοι δε̄ ῥιγωντι προφυλαττειν.

Pac. 698. Κερδους ἑκατι καν επῑ ῥιπος πλεοι.

—— 739. Εις τᾱ ῥακια σκωπτοντας αει, και τοις φθειρσιν πολεμουντας.

Eurip. Ion. 522.

Παυε, μη ψαυσας τα του θεου στεμματᾱ ῥηξῃς[86] χερι.

codd. Cant. (olim Askev.) D. E. F. ex quibus μήτε ἀ D. E. μήτ' ἀ. F. (olim Askev.); partim recte ed. Junt. i., quam sequitur Dorvill. Crit. Vann. p. 334. "οὔτ' αὖ ῥ. οὔτ' ἀρίστων Laertius; μήτ' ἀρ— sic Suidas v. τρίβειν" *R. B.* Μήτε γε ῥ. unus Harl. "Ald. et Kuster. γε omittit Scholiastes. μητ' οὖν ῥιγῶν—μήτε ἀριστᾷν A. B." et unus Harl. "γε bis om. Suid. MS." *R. P.* apud *P. P. D.* Eq. 543. Suidas in ῥόθιον. ἀποπέμψατ' Suid. v. *R. P.* apud *P. P. D.* an leg. πέμψατέ θ' ἕνδεκα *R. B.* Ach. 1145. Vide *R. P.* addend. ad Hec. 1169. p. 84=1161. p. 77. ῥιγῶν καὶ MS. apud *Brunck.* alter ῥιγοῦν καὶ, tertius ῥιουγνῶν,

οῦ ν

"natum e ῥι γ ῶν" *P. P. D.* ῥιγοῦντι Biset. fortasse σοὶ δ' αὖ ῥ. mox annotavit δὲ longum ob ῥ̄ sequens *R. B.* Pac. 698. τῆς ῥιπὸς Ald. "τῆς om. Suid. ῥιπός. σαπρός. ἕκητι Suid." *R. P.* apud *P. P. D.* ἐπὶ ῥιπὸς ed. 2. Bas. deleto τῆς quod neque Scholiastes nec Suidas agnoscit. *M. Raper* ad Plut. 1066. N apud scenicos poetas duplicis consonantis vim nunquam obtinet; et Soph. El. 693. lege, Δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται, ut me monuit desideratissimus *R. P.*, *R. B.* ad Lucan. Phars. i, 146. citare videtur ex Eur. Ph. 534. εἰ χρὴ γὰρ ἀδικεῖν τῆς τυραννίδος πέρι sed vulgata sanior non est in Euripide; εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ τ. π.; Æschyl. Agam. 1086. Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρ' ἐν φρενί. παρὸν Robortellus; περ ἐν φρενὶ acute et pulcre *Schutzius*; sed lectionis Robortellianæ sanitatem defendit Euripides Or. 1178. Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε; 'Επεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.

86. Ion. 522. conf. *Valck.* ad Xenoph. Memorab. iii, vi, 3. El. 772. sic Hec. 607=601. "δὲ in editiones incuria irrepsit." vid. *R. P.* ad l. "Rhes. 874. Ποῖ δὴ

Electr. 772. Ποιῳ τροπῳ δη, και τινῑ ῥυθμῳ φονου;
Hippol. 459. Συ δ᾽ ουκ ανεξῃ; χρην σ᾽ επῑ ῥητοις αρα.
Æsch. pag. 61. l. 16. edit. H. Steph. [P. V. 1022. *R. P.*]

Διαρταμησει σωματος μεγᾱ ῥακος.

Horum versuum germanam potestatem assequeris pronunciando wρhινας, wρhιγων, wρhoθιον, wρhιγωντι, wρhιπος, wρhακια, wρhηξῃς, wρhυθμῳ, wρhητοις, wρhακος. Emenda obiter Aristophanem Plut. 1066.

161 * Οψει καταδηλα του προσωπου τᾱ ῥακη.†

uti et Euripiden Taur. 253.

Ακταις επῑ ῥηγμισιν αξενου πορου.

vel potius Αυταις επι ῥηγμισιν — *Ipsa ad littora.* Utramque enim ακτη et ῥηγμιν unum idemque αιγιαλος exponunt Hesychius et Suidas. Nec vero utravis adjectivi more usquam adhibetur. Vulgo autem legitur apud hunc, Ακταισιν επι ῥηγμισιν, apud illum, του προσωπου γε τα ῥακη. Nempe utrumque versum corrupit officiosa nimis sedulitas. Quod vitium in eum insigniter cadit, quicunque Nub. 415. primus repræsentaverit, quo tamen modo etiam habet Cl. Kusteri editio,

Μητε γε ῥιγων αχθει λιαν, μητε γ᾽ αρισταν επιθυμεις

Vocula utique γε, quam bis inferciendam curavit,

(non δὲ) τράπωμαι. Alexis apud Polluc. x, 17. Ποῖ δή μ᾽ ἄγεις διὰ τῶν κύκλων. ubi vulgatur δέ." *R. P.* Advss. p. 227. Iph. Taur. 253. Scribendum "ΑΚΡΑΙΣ ἐπὶ —ex Plutarcho monent Piersonus Verisim. p. 16. et Marklandus ad l.; *R. D.* conjecturam defendit Reiskius. Conf. *Blomfield* (Edinb. Rev. No. xxxv, 170.) *Monk.* ad Hipp. 1203. Xenoph. Anab. vi, p. 437. Ἰασωνίαν [Ἰασονίαν *R. P.*] ἀκτὴν, *Larcherus* malit ἄκραν; quod ita Geographi veteres eam vocant. Bibl. Crit. P. iv, 103.

† Cui adstipulantur C. D. F. et tres Harl.; π. γε τὰ exhibet E.

metri rationem toties interturbat. Alterum ex jam dictis liquido, ni fallor, constat. Alterum exinde constabit quod verbum *αριστᾳν* cum tota familia primam semper producat. Equ. 535.

Ος απο σμικρας δαπανης ὑμας[87] *ᾱριστιζων απεπεμπεν.*

87. Eq. 535. *ὑμᾶς* Cod. Rav. Suidas in *v.* *Στυφελισμοὺς* habet *ἡμᾶς* *R. B.* Plutarch. Inst. Lacon. p. 237. F. *R. P.* apud *P. P. D.* Pac. 1280. Suidas in *'Aρ.* *διὰ τοῦ ῑ.* *'Αρίστισον εὖ.* recte. *R. B.* "*ἀρίστισον εὖ* ed. Kuster. ex MS. Vatic. U. *ἀρίστησον εὖ* cæt. edd. Diodorus Sinopensis apud Athen. VI. 9. p. 239. C. *ἀριστίσας ἑαυτὸν εὖ, τραγὼν, πιὼν*, ut legendum est. *ἀριστίσας θ' ἑαυτὸν, εὖ τραγὼν, πιὼν* legit et distinguit Grotius Exc. p. 837." *R. P.* apud *P. P. D.* *R. P.* ad Toup. p. 452. "In Theopompi versu recte producitur syllaba propter literam *ρ* sequentem. Res jam notissima est." Ad Hec. 1246 = 1238. Œd. Tyr. 847. "*εἰς ἡμᾶς ῥέπον* ex ignorantia metri infercit Triclinius. Quod cum priscis Tragici editionibus habent Suidæ *v.* *Μονόζωνος* tres editiones *ἐμὲ*, Portus et Kusterus mutarunt." Ad Med. 1008. "In loco Sophoclis Antig. 318. *δὲ* e duobus MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. *Τί δὲ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;* (*ὅπη* Plutarch. T. II, p. 509. C.) *Τί δὲ* habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit; *Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ἐπί;*" *R. P.* ad Hec. 1246 = 1238. ad Med. 1008. De hoc canone virum summum semel et iterum consului, qui semper cum *R. D.* stetit. Viri autem juvandis litteris nati illum tanquam parum tutum impugnarunt *P. Elmsleius*, ni fallor (*Quart. Rev.* No. IX, 225.), et *J. H. Monk.* ad Hipp. 461. Cantus chorici nihil negotii facessere debent: "Septheb. 92. *τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει* Choeph. 314. *φάμενος, ἢ τί ῥέξας* Eumen. 786. *στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι;*" *C. Burneius.* Soph. Œd. T. 72. *δρῶν; ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν λυσαίμην* vir mihi summo honore habendus, *Carolus Burney*; *λυσαίμ' ἂν* propius fortasse ad antiquam scripturam: literæ λ et *ρ* sæpius permutantur; Herodot. IX, 76. *λῦσαί με τὴν ἱκέτην αἰχμαλώτου δουλοσύνης* *'Ρῦσαι* Arch. Plato de Legg. I, 570. B. = II, i, 637.

B. καὶ οὔτ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο, ῥύσαιτο Athen. iv, 156. A. 3. His magna ex parte scriptis litteras accepi a viro sagacissimo, *Georgio Burges*, in quibus equidem hæc perspicaci solertia disputata esse libens confiteor. "Magna lis nuperrime est exorta de ἐπεκτατικῇ, ut aiunt, potestate inceptivæ ρ. Affirmat Dawesius 'literam Græcam ρ finales præcedentium [vocum] syllabas natura breves constanter producere.' Negant alii, advocatis locis Æschyli, Sophoclis, et Simonidis. Ex horum numero eximi fortasse debet Simonides. Non enim de scriptoribus omnigenis loquitur Dawesius, verum de iis solummodo qui Musas coluerunt Atticas severiores. Horum omnia ad examen revocare libet; ut inde perspici queat, utrum Canon Dawesianus, 'nisi machinis impulsus validioribus, in æternum maneat necne inconcussus.' 1. Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς. Simonides [fr. ccxxiv. *Gaisford*.]. 2. ἀλλ' ἁλιστόνοις πόδα Χρίμπτουσα ῥαχιαῖσιν ἐκπερᾷν χθόνα. Æschyli Prom. 711. 3. Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 991. 4. Ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι· Eum. 232. 5. Δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν· Soph. Œd. T. 72. 6. Σχήσουσι σὲ δ' Ἄρης Ἁρμονίαν τε ῥύσεται Eurip. Bacch. 1336. 7. ἐν πόλει φρυγῶν Τύμπανα Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα 59. 8. Κρίτην τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι 9. Τῆς μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι Simylus apud Stob. p. 231. Grot. 10. ὀμμάτων τ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω. Eurip. Thesei Fragm. i, 3. 1. Verba Simonidis adumbrantur ad sententiam Hesiodi Opp. et Di. 700. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγάθης· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο. Hoc monuit et *Brunckius*, quem tamen latuit exstare apud Anton. et Meliss. ad calcem Stobæi p. 195. Gesn. ed. 3. verba his simillima, κάλλιον ἐσθλῆς ὥσπερ οὐδὲ χεῖρον τῆς ἐναντίας· unde alia lectio erui potest, Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ χεῖρον αὖ κακῆς. Illud αὖ, cui favet Hesiodeum αὖτε, in hoc loco minime superfluum, vix, opinor, Simonides omisisset. Sed, ut olim dixi, Amorgensis e numero Atticorum scriptorum est eximendus: id patet e verbo ῥίγιον non nisi apud Ionicos reperiendum. In eadem sententia Atticus Sophocles alia usurpabat: conf. Phædræ Fragm. v. Οὔτοι γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν Κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος Κρεῖσσον. 2. In hoc loco maxi-

me depravato contra receptam scripturam objici potest, quod ῥαχία nuspiam apud Poetas compareat, a quibus usurpatur vel ῥηγμὶς vel ἀκτή. Minime me fugit vocem ῥαχία inter Atticas a Suida recenseri. Eam certe agnoscit Thucydides, qui in eo ab Herodotea voce ῥηΐχίη distat, quod Atheniensis ῥαχίαν intelligit *littus*—at Scriptor Ionicus ῥηΐχίην intelligit *maris fluxus* —Anglice, *breakers*. Inusitato igitur vocabulo ex Atticis Musis ablegato, in Censura mea editionis Butlerianæ, quam servat (*Classical Journal*, N. I. p. 34.), emendationem proposui etiam nunc arridentem, ἀλλ' Ἀλιζώνοις πόδας Χρίμπτουσ' ἄκραις γύαισιν ἐκπερᾷν χθόνα. Unde venerit istud γυ., ibi edocui; et vice ἄκραν scribere debui ακραις ut ἄκραις γύαισιν conferri posset cum ἄκραις—ῥηγμῖσιν in Iph. T. 253. 3. In Censura modo dicta hunc quoque locum emendavi legendo Χριπτέσθω. Fortius est dictum, *illidat fulmen* quam *fulmen jaciatur*. Etenim priori verbo significatur quo successu Jupiter jaculetur, non item posteriori. 4. 5. 6. His tribus idem adest morbus eadem medicina sanandus, ipso *Gaisfordo*, ut videtur, non repugnante. Ille enim in Addendis monet 'Emendare Viros Doctos λυσαίμην in Soph. Œd. T. 72.' Qui sint illi Viri Docti, ignoro. Scio tamen me conjecturam eandem protulisse ad Troad. 664., cui favet quodammodo similis var. lect. in Prometh. 243. ubi Rob. ἐξελυσάμην Ald. ἐξερυσάμην: sed conjecturam extra controversiam ponit usus loquendi Sophocleus, conf. Trach. 21. Ἐκλύεταί με. Œd. T. 1023. ἐξελυσάμην. Usurpat quoque Æschylus ἐκλύσεται in Eumen. 174. Nullus igitur dubito quin legi debeant λύσομαι, λυσαίμην, et λύσεται. præsertim quum μ et μ vix inter se distantia MSS. exhibere soleant. 7. Transponere malim et legere, ἐν πόλει Ῥεάς Τύμπανα Φρυγῶν, τὰ μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα. 8. *Gaisfordus* in Addendis monuit in Simylo fortasse legendum, λεχθέν. Hinc corrigas (9) legendo λεκτὰ pro ῥητά. Similis var. lect. exstat in Hippol. 847. et 889., ubi in altero versu editur, Οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητόν, in altero Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν: sed vix dubium mihi videtur quin posterior versus sit prioris lectio diversa. Legere quoque possumus in Sophocle [Œd. T. 1289.] ἀνόσι ἠδ' ἄῤῥητα μοι. Homericum non dedignatus esset Sophocles ab Euripide quoque usurpatum in Herc. F. 30. 10. Hujus loci mentem non capio. Exstat fragmentum apud Scholia in Aristophanem, quorum unica editio Kusteriana

Vesp. 611.

Εις σε βλεψαι και τον ταμιαν ὁποτ ᾱριστον παραθησει.

Pac. 1280.

Ἀριστον προτιθεντο και ἀτθ ἡδιστα μασασθαι.

Av. 660.

Ἀριστισον ευ την δ' ἡδυμελη συμφωνον αηδονα μουσης.[88]

mihi manibus in promptu est; alioqui fortasse meliora e Scholiis eruere poteram: nunc volo ῥαιστῆρες ᾄσσονται κάτω. Hesychius exponit ῥαιστὴρ per στάγων: unde sensus esse potest similis loco Hecubæ, φόνου στάλαγμοι σὴν κατέσταζον γέννν. *Musgravium* conjecisse video πρηστῆρε, quam vocem interpretatus est per *venas* e Pollucis auctoritate, quocum consentit Hesychius. Sed causam ipse ignoro, cur πρηστῆρε in duali numero usurpetur. His omnibus locis, quæ Dawesio obstantia afferri solent, nullo negotio compositis, pro certo statui potest nulla nisi mendosa et facile emendanda restare, quibus oppugnatores se tueri poterint. Exemplo sit Hec. 1007. ubi MS. unus, teste Porsono, exhibet, 'Ως πάντα ῥέξας pro πράξας." Hactenus vir doctissimus.

88. μούσης· quam interpretando præoccupaverat *T. H.*; sic *Drydenus* nostras plenum rapidumque Horatii spiritum Anglice effundens, lectionem tenebris pene sepultam insciens revocavit; quam optimæ fidei exemplis stabilivit BENTLEIUS: *What form of death could him affright, Who unconcerned with* stedfast sight—*Quem mortis timuit gradum, Qui* RECTIS *oculis monstra natantia,*—Hor. Carm. I. iii, 18. ed. 3. Hesychius 'Ατάρβητον, ἄφοβον, θρασύν. Rescripsit ἀτάρμυκτον *R. B.* ad l. c.; et quod conjectando assecutus fuerat vir summus, hodierni MS. fide verissimum esse deprehendimus: 'Ατὰρ, μικτὸν enim exhibet codex unicus a *Schowio* collatus. Citat quidem *Albertus* ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de defectu Orac. p. 400. B. quæ verba a prosa oratione separavit et sic edidit *R. P.*, 'Ανταυγεῖν πρὸς Ὄλυμπον ἀταρμύκτοισι προσώποις. Il. Γ, 63. Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρμυκτος νόος ἐστι. Lucret. I, 67.—*Primum Graius homo mortales* tendere contra *Est* oculos *ausus, primusque obsistere contra:* Auctor Herc. Œt. 261. *Immane, dirum, horribile, quo*

viso Hercules Avertat oculos. Ecce autem in Museo Britannico *vivum de marmore vultum* inter antiquæ artis reliquias ab elegantissimo TOWNLEIO haud ita pridem collectas, qui illud ἀτάρμυκτον πρόσωπον spectandum exhibet, et intuenti ἐς ἄκραν δείμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. Ne variantes lectiones tantummodo esurientium humunculorum dapes esse clamitent pulcelli censores, in amœnis viretis paullisper desipiam. Eur. Hipp. 77. μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται Ald. ἐαρινὸν ex MSS. Valckenaerius; postea ἐαρινὴ Idem apud Luzac. Ex. Acad. p. 7.; ἠρινὸς vera lectio est. Tabula marmorea in hortis *Blenheim* ἠρινὸν incidendum curavit *Jacobus Bryant;* at veritatis vi coactus Anglice vertit, *Save the low murmuring of the* vernal bee. In scriptoribus Græcis illustrandis multum prodest, quid Latini, *servum pecus,* suis exemplaribus legerint, indagasse: in præclaro fragmento ex Euripidis Chrysippo,* θνήσκει δ' οὐδὲν, Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' Ἄλλο πρὸς ἄλλου Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν. Lucret. II, 1002. *Nec sic interimit mors res, ut materiäi Corpora conficiat, sed cætum dissupat ollis; Inde aliis aliud conjungit, et efficit, omnes Res ita* convortant formas, *mutentque colores.* hinc ἑτέραν poëta legisse videtur. E Lucretii loco *Platonis* epigramma in statuam Panis emendat *D. R.* Ep. Cr. I, 63. quod, vice versa, *R. B.* in corrigendo Lucretio adhibet; et V, 1408. UDO non UNCO legit: sed *labrum udum* in signo marmoreo jure mireris; et γυρὸν, quod epigrammati XXXIV. apud Jensium (=Anal. Gr. II, 265.) reddidit *Heringa,* comprobante *D. R.,* scriptori de Lapidibus egregie restituit *Tyrwhittus,* 357. ὀφείτην, Γυρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν. Nec vero sum inscius, fuisse solertiam, qua ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας Τὸν λίθον, et tabulam pictor, ut, inanima quæ sint, ejulare, citharam pulsare, ac cantum moliri videantur: Callim. h. in Apoll. 22.—Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται Μάρμαρος, ἀντὶ γυναικὸς οἰζυρόν τι χανούσης. [Conf. Il. Ω, † 614.] Propert. III. viii, 8. xxii, 6.; in loco posteriori *tacita* citant *D. R.* Ep. Cr. II, p. 132. et *T. H.* apud *Schrader.* Emendat. p. 147.; sed Philostratus p. 746. *Koppiersii* conjecturam probabilem facit; Ὁ δὲ Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει; καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα,

* Vid. *Valck.* Diatr. Eur. p. 35. A, B. "Hæc omnia verbum verbo reddidit Lucretius II. 990—1004." *R. P.* apud *M. D.*

καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων, ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι. Vide *R. B.* Grævio, pp. 69, 70., et de Phalaride, pp. 319, 20. Æn. xii, 751. *vividus Umber Hæret hians, jam jamque tenet, similisque tenenti Increpuit malis, morsuque elusus inani est.* Poetæ Græci, quibus hortulos suos irrigavit Lucretius, textum *Rerum naturæ* salutari ope plurimum juvarent; iii, 1038. *Lumina sis oculisque etiam* bonus Ancu' *reliquit; Qui melior multis, quam tu, fuit, improbe, rebus. Patroclus* conjecit *R. B.*, præeunte Homero, Il. Φ, 107. Κάτθανε καὶ Πατρόκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. Est etiam apud poëtas recentiores, quod subinde tollere velles; vi, 357. *Auctumnoque magis, stellis fulgentibus, alta Concutitur cœli domus undique*— sed in Virgilii exemplari *apta* comparebat; Æn. vi, 798. ubi cœlifer Atlas Axem humero torquet stellis fulgentibus *aptum.* Sunt nimirum, qui sine imitandi vel minima suspicione in eadem incidunt, natura magistra, non arte; de hoc genere pauca delibemus: 2 Chron. vi, 18. Ὅτι εἰ ἀληθῶς κατοικήσει Θεὸς μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς; εἰ ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσι σοὶ, καὶ τὶς ὁ οἶκος οὗτος ὃν ᾠκοδόμησα; *Euripides* apud Clem. Alex. Strom. v, 691. Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο, δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς; *Lucan.* Phars. ix, 578. *Estne Dei sedes, nisi terra, et pontus, et aër, Et cœlum, et virtus? superos quid quærimus ultra? Juppiter est quodcunque vides, quodcunque moveris.* Æschyli locum ex Myrmidonibus apud *R. P.* ad Med. p. 19. quem leviter attigerat ad *Toup.* p. 484. et *Valck.* in N. F. p. 376., confer cum *Tracts* pp. 204. 374. Meminisse liceat me legisse, ni animi fallor, in prima *Vilsoni* editione, p. 65. —"*wing, was an arrow made of an eagle's feather.*" Soph. Aj. 140. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Pants like the sealed pigeon's eye! T. Randolph's* poems, p. 31. ed. 1668. Nunquis cantilenam *Lope Felix de Vega* Anglica versione a Nobilissimo Barone de *Holland* donatam percurreret ("*Let no one say that there is need,*" &c.) fragmenti insignis Menandri apud Alexandrum rhetorem immemor? Vide Advss. p. 294. Et canticum in triviis ridenti—*Monsieur B. t. p. c.*— statim occurret, Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, etc. Pr. ad Eur. xxiv=xxvi, vel Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, etc. ibid. Confer infra ad *R. D.* p. 216. Hermesianax apud Athen. xiii, p. 599. A. *D. R.* Ep. Cr. ii. p. 89. Οἵῳ δ' ἐχλείηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλ-

* Loci autem ultimi, ut illud obiter moneam, vi- 162
tiosa est syntaxis: neque enim habetur, quo referri possit genitivus μουσης. Tu vero lege, puncto dun-

λων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνιουσα πυρὸς μένει· Vide *Tracts*, pp. 41, 2. Hanc emendationem, veræ Critices perfectissimum exemplar, et Æschyli locum Suppl. 675. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. latentem, quem restituerat, et vicissim ex eo hujus lacunas certissime suppleverat,* cum Davide Ruhnkenio, tanquam principe harum literarum, dudum communicare sustinuit Noster. Ille non modo conatus juveniles summa, qua par erat, laude prosecutus est; sed, qua erat humanitate, subsidia nova ad augendum et expoliendum Tragœdiæ parentem ex horreis suis libentissime suppeditavit.—*Wyttenbachii* equidem laudibus nil detractum velim; sed qui *D. R.* generosam animam probe sciunt, aurem discipulo nimis patientem præbuisse illum suspicarentur: si cum *W.* voces disponere placet, neque codicum auctoritati, nec rhythmi gratiæ consulis; — et quisnam ἔχρησε plane mendosum pro verbo his in rebus solenni ἔχρη substitueret? Præterea *nescio quid peccati portat hæc purgatio:* οὐκ ἄλλως ἐρῶ. Nimirum si Pauwius alter Reiskiusve hoc inventum sibi arrogasset proclive esset observare istum, ut reliquos Balneariarios, earum rerum quas ceperunt, signa commutare, et Nomadum ad instar, liberos furtim sublatos informes reddere, ut eos pro suis callide venditaret. Emendationem alteram palmariam, quam in editione Plutarchi sui (Vol. iv, p. 29. ed. 4.) non satis meminisse, in Bibl. Crit. P. viii, p. 140. magnopere probasse, videtur *W.*: "Ceterum cognovimus novam item Æschyli editionem institui Cantabrigiæ a Rich. Porsono, v. Cl., de cujus acumine et doctrina bene nos sperare jubent egregia quædam specimina, privatim nobis cognita, necdum in vulgus edita." At cave extra limites, quos tibi ipse circumdedisti, longius egrediaris; si dicta prius iterum dixisse imitationem coargueret, quis Miltonum nostrum maledicendi licentia defenderet? Ille codicis auctoritatem facile prægravat, atque lectionem antiquam tuetur: P. R. iv.—*Of* Socrates, *see there his tenement, Whom well inspir'd the Oracle pronounc'd Wisest of men;* —.

* Vide *Pref.* to *Tracts*, xxxvii, viii.

taxat accedente, μουσῃς[89] ad συμφωνον referendum. Nempe ista συμφωνον αἠδονα μουσῃς ex poeta nescio

Æschyl. Cares apud Stop. Flor. p. 356, 28. Gesn. p. 199. Grot. *Valck.* Diatr. ad Eur. p. 225. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ. Lege, πάντ' ἀπανθίζειν στ. *R. P.* apud *M. D.* Suppl. 660, 1.

89. "*Ad Græcam loquendi formulam* μουσῃς συμφωνον Terentiani *verbis sic propius accesseris*, Musis consonantem. Terentiani, *inquam, verbis: quanquam enim ea in grammatici scriptis, prout hodie repræsentantur, frustra quæsieris; at novi tamen locum, ubi certo certius olim comparebant. Is autem extat pag.* 106. *l.* 10. Metrum, quo memorant Anacreonta Dulces composuisse cantilenas. Hoc Petronius invenitur usus: Musicum lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. *Cuinam utique se adprobare poterunt* Musicum lyricum eundem? *Cuinam* Consonantia verba *tam nude posita? Cuinam denique* ασυνδετος *ista oratio*, Petronius invenitur usus—refert—? *Ne multis morer*, Terentianum *sic scripsisse censeo: Hoc Petronius invenitur usus*, Musis Cum * *lyricum refert eundem* Consonantia *verba cantitasse. Hæc autem emendatio atque altera, qua* Aristophanem *jam donavimus, mira quadam conspiratione lucem sibi mutuo egregiam affundunt." R. D. Add. et Corr.* * *Musis cum*— Ex hujusmodi emendationibus, de quibus olim fortasse curabitur, pauca decerpamus: M. Capella, p. 136. l. 12. *Bellaque* compescens, *arcus, atque* Herculis *arma,*—in margine, *compescens:* Delia MS. Cantab.; fortasse, *Deliacos poscens arcus*, id est, Apollineos. P. 169. l. 3. illud Sereni: Peritavit *avipedis animula leporis.* Lego, *Perit, abit,* P. 224. l. 14. *Omnes* Indicomarum *fuco decorantur.* Lego, Omnes *Indi comarum* fuco d. P. 273. l. 27. astreantemque *Uranien certe Libyssam*] Lego, *Astrean Theminque,* U. Aul. Gell. p. 85. l. 26 (ed. Paris. 1585.) ut in *nobis*—ut in *obis* MS. lege, *uti nobis.* Catullus de Aty, 74. *Roseis ut* huic *labellis palans sonitus* abit, lege, *Roseis ut* hic *labellis sonitus* Citus adiit (f. abiit), ut supra, v. 42. *Ibi somnus excitum Atyn fugiens citus abiit*, et v. 30. *Viridem citus adit* —Citus absorptum est a præcedente Sonitus [ut δίκαιος olim a δοκεῖν apud Æschyl. Septheb. 592.]. Lucret. v, 969. Nudabant *terræ, nocturno tempore capti, Circum se foliis et frondibus involventes.* Codd. *Nuda dabant*

—Optime. Auctor de Fluviis, p. 1164. C. Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ λίθος Κλιτορὶς ὀνομαζόμενος, ἔστι δὲ λίαν μελάγχρους, ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν τοῖς Σωτηρίοις,—Σωταρίοις Maussacus, judicio an errore, nescio: "scribe, ἐν τοῖς ὠταρίοις *in* auriculis *gestabant*." Hæc omnia Ricardus Bentleius. Conf. eundem *Grævio*, pp. 11. 130. 131. 137. *Hemsterhusio*, p. 295. et *Pearsoni* Vind. Ignat. I, 181. Hesychius: Σοῦσις, ἡ πόρευσις. ἄλλοι τὸ οὖς, ἡ δρομος— ἄλλοις Σοῦς *Valck.* ad Adon. p. 266. vide supra ad pp. 15. 26. et *R. P.* ad Ph. 1521. Eur. Ion. 1115. ed. Ald. et MSS.=1134. Wak. ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου, κἂν ὑστάτοις κακοῖς nullis tormentis unquam fieri potest, ut ἐγνώσμεθα exprimat *deprehensi sumus*: quid agat istud ἐξ ἴσου, non video; neque placet ὑστάτοις κακοῖς· Lege, ut me docuit Vir præstantissimus, quem, velut ante diem raptum, lugemus; ἔγνως· μεθέξεις οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. *Recte dicis: mali particeps eris nec inter ultimos.* Ph. 996. ME. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα; KP. Ἔγνως. Or. 1129. Ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι. Androm. 877. Ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνει τάδε; 914. Ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν; El. 617. Ἔγνως· φοβεῖται γάρ σε, κοὐχ εὕδει σαφῶς. Soph. Tr. 1221. Ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον. Helen. 547. Ὦς μοι πόθ' ἥξεις, ὡς ποθεινὸς ἂν μόλοις. ὠσποι πόθ' ἥξεισ; i. e. ὦ πόσι, πόθ' ἥξεις; *R. P.* apud *M. D.* Vide etiam *R. P.* ad Xenoph. Anab. I, 90. l. 3. apud *Burneium* ad Æschyl. Suppl. 526. et ad Med. 6. Charito, p. 70. l. 14. παραδοθήσῃ γὰρ, ἂν παραστῇ, τυράννῳ. Præclare expedivit *Reiskius*, παραδοθήσῃ γὰρ ἀντεραστῇ τυράννῳ. Sophocles ἐν Ἡρακλεῖ· Στρέφουσι [l. τρέφουσι] κρήνης φύλλα καὶ χωρίτην ὄφιν. "Fortasse, φύλακα" Tyrwhitt App. ad *Toup.* p. 427. Eur. Ph. 669. Νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. 945. οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος, Virg. Geo. III, 428. Stagna colit, ripisque habitans, *hinc piscibus atram Improbus ingluviem ranisque loquacibus implet.* IV, 457. *Immanem ante pedes hydrum moritura puella* Servantem *ripas alta non vidit in herba.* Soph. Tr. 1100. Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις; Eur. Ph. 1324. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις· Aristoph. Lys. 759. ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γω γ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, Ἐξ οὗ τὰν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε. Herodot. VIII,

quo Ionico descripsisse Comicus videtur. Lectioni, quam commendamus, respondet doctiss. Hemsterhuisii, quicquid is demum legerit, interpretatio; *at dulce canentem et voce* Musis *æquiparandam lusciniam.*

Sed utcunque Atheniensibus placuerit adspiratio Vau literæ *ρ* præfixa, eam tamen iidem vocalibus itidem in verborum certe initio præficere usque adeo reformidabant, ut in verbis non nisi uno et altero, quantum observarim, factum hoc videre sit. Sunt autem ea *αμϕιέννυμι* et *προσwελειν*. Quorum hoc quidem apud Aristophanem Ran. 742. Cl. Kustero crucem fixit. Locus autem sic præfertur:

Των πολιτων θ ους μεν ισμεν ευγενεις και σωφρονας
Ανδρας οντας, και δικαιους, και καλους τε καγαθους,
Και τραφεντας εν παλαιστραις και χοροις και μουσικῃ
Προσελουμεν· τοις δε χαλκοις και ξενοις και Πυρριαις &c.

Ad quem vir Cl. "Lectionem hanc (inquit) exhibet etiam Stobæus loco laudato; itemque Suidas, qui ad locum hunc Comici procul dubio respexit, dum ait, *Προσελουμεν. αντι του προπηλα-*
163 * "*κιζομεν.* Est autem *το προσελοῦμεν* a *προσελεῖν*, "quod secundum Magistros Græcos significat, *injuria at contumelia aliquem afficere.* Hesychius: "*Προσέλει*, (lege *προσελεῖ*) *προπηλακιζει.* Etymologus v. *Προσεληνοι*: *Προσουλλεῖν* (lege *προσελεῖν*)[90]

41. *λέγουσιν οἱ 'Αθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδαιαιτέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ·* Eudocia p. 138. *οἱ κύνες ἔχουσί τι φύσει ὑλακτικὸν*—lege, *φυλακτικόν. Bast.* ep. cr. p. 154. Sed plura, quam volueram.

90. Immo, "*Προυσελλεῖν* (lege *προυσελεῖν*)" dicere debuerat Vir sagacissimus. *προσελεῖν τὸ*

" το ὑβριζειν. His adde Scholiasten nostrum. Cæte- " rum, quamvis vox προσελοῦμεν auctoritatibus suis " non destituatur, adversus metrum tamen contumax " est; neque video quomodo cum eo conciliari possit. " Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo." Viro Cl. quodnam suggerissent αἱ δευτεραι φροντιδες, quæ juxta Euripiden σοφωτεραι esse solent, equidem divinare nequeo. Eum vero crediderim a vera loci potestate aberrare perrexisse. Hanc autem constituo Προσϝελουμεν· τοις δε χαλκοις—Eadem ejusdem verbi cum prosoedia tum notio apud Æschylum occurrit in Prometheo pag. 30. l. 9 [441.]

Ὁρων εμαυτον, ὡδε προσϝελουμενον.[91]

Prosoediæ non est ut diutius immoremur. Notionem vero sic colligi velim. Verbum apud Græcos recentiores ἑλος, apud veteres ϝελος, *paludem* deno-

ὑβρίζειν ἀττικοὶ φασὶν Schol. MS. Harl. ad l. paullum a scopo aberrans: sed ex utroque liquido colligas, προυσελοῦμεν. Quid autem vir primarius? " προσελοῦμεν· Ita Stob. 41. et MS. (Barocc.) Ald. et Suidas. At MS. unus Stob. προυγελοῦμεν· quæ vera lectio est: Hesychius, προυγελεῖν, προπηλακίζειν, ὑβρίζειν. at Grotius, προυξελῶμεν, male." *R. B.* Apud Hesychium pro 'Ασάλγαν scribendum arbitratur *Sophronis* 'Ασαλέαν *Valck.* ad Adon. p. 204. Et quid aliud est προυγελεῖν ac προυϜελεῖν, quod respuit Attica Musa? πρός γ' ἐλοῦμεν *Heathius*; προυξελοῦμεν *Raperus.* Conf. *R. P.* ap. *P. P. D.*

91. Apage librariorum ineptam familiam, προσιλλούμενον Raul. προσιλούμενον Cod. Emerici Bigot; πασσαλώμενον X, προσηλώμενον Heathius; προσηλούμενον Cod. Colb. *Toup.* ad Hesych. III, 93. προσελούμενον η Cod. A., et *Brunckius*; προσελ. Voss. προσϜειλ. nescio quis, προσϝελ. ex *Dawesio Askevius*; palmam omnibus præripuit reponendo * προυσελούμεν RICARDUS PORSON. In Etym. Mag. ΠΡΟΥΣΕΛΕΙΝ *G. Burges* pariter correxisse video.

tabat; atque hinc factum est, ut palustri cuidam loco nomen *Veliæ* Latini indiderint, uti Dionysium Halicarnassensem supra docentem [p. 203.] vidimus.
164 Cum autem paludis *coenum* sit maxime * proprium, verbum προσwελειν a wελος confictum nihil aptius significare potuit quam *coeno conspergere*; h. e. *modis indignissimis excipere*. A propria notione quam minime discedit Scholiastæ, Hesychii, et Suidæ interpretamentum προπηλακιζειν. Translatam exhibet Etymologi ὑβριζειν. Apud hunc porro veræ potestatis indubitata extant vestigia in scriptura ista ΠΡΟΣΟΥΛΛΕΙΝ. Scripsit utique, vix dubito, ΠΡΟΣΟΥΕΛΕΙΝ, ut sonum προσwελειν designaret; non secus atque Dionysius Halicarn. nomen VELIA, h. e. WELIA, forma ΟΥΕΛΙΑ donavit.

Frequentissimum consonantis Vau usum fuisse credendum est, ut in mediis verbis importunus vocalium concursus vitaretur. Situs autem is erat rarissimus, quo consonantibus δ et ς subjungebatur, uti in verbis δwεινος, δwην, σwαινω, σwενω;[92] non secus atque Anglice scribimus *dwell* et *swain*. Horum unam familiam mox exhibendam [p. 167.] sumus curaturi.

Atque hæc quidem in præsens dixisse sufficiat de potestate prosoediaca consonantis Vau cum cæteris simplicibus communi: Alteram porro ei virtutem inesse videmus, quam cæterarum consonantium nulla itidem sortitur. Ea autem cujusmodi sit, exempla commodissime docebunt. Observarunt
165 Homeri editores, quod et vix quenquam * latere potuit, verborum λυω, τιω, et similium priorem modo

92. Conf. supra ad p. 199.

corripi, modo produci; cum tamen in futuris λυσω, et τισω, et quæ hinc fluant temporibus, nulla sit quantitatis variatio. Hoc inquam observarunt editores, sed in rei observatæ ratione prosoediaca investiganda artem suam frustra exercuere. Nec vero sine risu alios aliorum commenta video sannis excipientes, cum ipsi interim nihil ὑγιεστερον excogitarint. Ridet non semel doctiss. Clarkius [ad Il. A, 314. Z, 434. Δ, 257, etc.] Barnesii ineptias vocalem υ in λυω, ι in τιω communem statuentis: cum tamen, quæ ipse comminiscatur, a Barnesii ineptiis verbo duntaxat tenus discrepent. Nempe vocales υ et ι in dictis ac similibus verbis natura longas esse censuit; ob positionem vero aliquando corripi, quatenus scilicet altera sequatur vocalis. At enim aliane, obsecro, est productarum, alia correptarum positio? Num diversa esse potest syllabarum distributio? At ni hoc fieri possit, commentum, quo se tam mirifice extulit vir doctiss., ad Barnesii ineptias plane recidit. Nos istiusmodi vocales natura breves esse statuimus, iis autem subjici oportere consonantem Vau. Hæc utique inter duas vocales intercedens in diversis pro arbitrio syllabis enunciari poterit. Verbi utique λυwω priorem pro lubitu constituere licebit vel λυ, vel λυw: Si a vocali claudatur λυ-wω, non poterit non
corripi: * sin a consonante λυw-ω, eam simul ac 166
pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante sequentem vocalem altera w necessario sit efferenda. Futurum vero λυwσω in syllabas ita secari nequit, ut priorem corripiat. Similis est ratio prosoediaca verborum αwορ, δαwιζω, διwα, ολοwος, aliorumque haud paucorum.

Nec vero in mediis duntaxat verbis obtinebat consonantis Vau virtus, quam exposuimus, prosoediaca. Eam porro videmus in verborum itidem initio collocatum vires ac tempus (ut cum Terentiano [p. 42.] loquar) retro sufficere solitam. Istius, verbi gratia, Ιλ. Δ. 86.

Η δ ανδρι ικελη——

vera potestas est Η δ ανδρι Wικελη; syllabarum autem ratio, unde pendet prosoedia, Η δ ανδριW ικελη—Quo de loco doctiss. Clarkius ad vers. 81. *Qua* (inquit) *ratione ultima in voce* ανδρι *vers.* 86. *producatur, vide ad* A. 51. Hoc est [Ter. Adelph. IV, ii, 44, 5.]:

Ito ad dextram: prius|quam ad portam venias, apud ipsum lacum
Est pistrilla, et exadvorsum est fabrica: *ibi est*[93]—

Ego utique ad A. 51. a viro doctiss. adnotata adii, patiensque ac commodus satis perlegi: ibi vero nil quidquam repperi ad quod ultima vocis
167 * ανδρι, cum neque vocalis adspirata nec diphthongus sequeretur (nam in his nugis multus est vir doctiss.), referri posset [Id. vi, 3, 4.]

Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad lacum,
Quo non? neque illic fabrica *ulla erat*—

Hac occasione vetus illud criticorum opprobrium Ιλ. Γ. 172. nefas plane esset præterire. Germanam autem ejus potestatem sic concipi volumus,

93. Alexis apud Diog. Laert. III, 27. Ἄνω κάτω τε περιπατῶν, ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ'—Ennius Iphigenia; *Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet:* viam conf. [*to Mr. Hardcastle's, of Quagmire-Marsh.*].

——— ——— φιλε wεκυρε δwειυος τε:
prosoediacam autem syllabarum rationem,

——— ——— φιλεw εκυρεδ wειυος τε.

Vocis wεκυρε potestas in uno versu bis conspicitur Ιλ. Ω. 770.

Η wεκυρη' wεκυρος δε———

Alterius δwειυος, uti et ejusdem familiæ omnium,
eandem Homerus vim perpetuo servavit Ιλ. Α. 515.
—επει ου τοι επι̅ [l. ενι] δwεος. Ε. 574.—Τω μεν αρᾱ
δwειλω. 817. Ουτε τι με̄ δwεος. Κ. 254.—ὀπλοισιν
ενι̅ δwεινοισιν. Λ. 10.—μεγα τε̄ δwεινον τε—37.—
περι δε̄ δwειμος τε. Ν. 224.—Ουτε τινᾱ δwεος. Ξ. 387.
—αλλᾱ δwεος ισχανει. Ρ. 217.—τε̄ Δwεισηνορα θ. Φ.
25.—ποταμοιο κατᾱ δwεινοιο. Ω. 116.—εμε τε̄ δwεισῃ.
Οδ. Γ. 322.—μεγα τε̄ * δwεινον τε. Ε. 52.—Οστε 168
κατᾱ δwεινους—Ι. 236. Ημεις δε̄ δwεισαντες. Hinc
porro liquet pro portentis istis plus nimio familiari-
bus εδδεισεν, περιδδεισας, ὑποδδεισας legi tandem opor-
tere εδwεισεν, περιδwεισας, ὑποδwεισας. Ex iis denique,
quæ modo diximus, in proclivi erit colligere, quo
tandem sensu vera sint Prisciani verba poetam
Æolicum in isto ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ FΟΥ ΠΑΙΔΟΣ digamma
pro duplici consonante posuisse docentis. Libet
tamen in transcursu monere alteram ejusdem doc-
trinam, Æoles itidem digamma pro nihilo quandoque
accepisse, futilem esse atque absurdam. Quod enim
adducit Αμμες δ Fειραναν το δε τ αρ θετο μωσα λιγαια,
quin corruptum sit, nihil dubii esse debet. Quic-
quid autem de Fειραναν et sequentibus statuendum
sit, unum illud interim mihi persuasum sedet, pro
Αμμες δ, modo vox sequens a F inchoata fuerit,
rescribi oportere Αμμε δε, vel forte Αμμι δε, nam,
quo hæc referenda sint, non liquet; uti et alterum,

pro λιγαια legendum esse λιγεια.[94] Idem non minus frustra docet Æoles itidem digamma pro vocali correpta usos inveniri. Neque enim in iambico dimetro, quem ex Alcmane laudat,

ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑϜΙΟΝ,

vox ΔΑϜΙΟΝ quadrisyllaba accipienda est secunda
correpta δαΐιον, sed trisyllaba, prima juxta ea, quæ
169 * de λυνω monuimus, producta. Atque illud quidem
ad commentum confugisse Priscianum non possum
non mirari, qui τῳ digamma duplicis consonantis
potestatem alibi tribuerit. Et profecto, si apud
Homerum in voce δήιος recte haberetur vocalis η,
postularet dialectorum analogia ut in ΔΑϜΙΟΝ apud
Alcmanem prima etiam ante simplicem consonantem

94. "Μῶσα λιγαῖα citat *Priscianus* p. 546. quod infelicibus avibus in M. λιγεῖα mutat *Rich. Dawesius.*" *Koen.* ad Greg. Metrop. p. 115. Archilochus, ΡΑΔΙΝΗ apud *Blomfield.* Ἄγε, Μῶσα λιγεῖα, Incertus apud Schol. ad Hermog. p. 400. et fortasse apud Etymol. p. 589, 46. Μῶσ', ἄγε, μῶσα λίγεια. Ἀλκμὰν apud Hephæst. p. 24=40. Μῶσ', ἄγε καλλιόπα, θύγατερ Διός. Archil. apud Eustath. ad Il. Α, p. 10, 1=8, 24. Δεῦρ', ἄγε, Καλλιόπεια λιγεῖα. Schol. A. ad Il. Ν, 588. (conf. Schol. L. ad Il. Β, 233.). Ἀλκμάν· Μῶσα Διὸς θυγάτερ * * * λίγ' ἀείσομαι. Pind. Olym. IX, 73. Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν. Æschyl. Agam. 1148. Ἰὼ, ἰὼ, λιγείας μόρον ἀηδόνος. Theocr. Eid. XXII, 221. λιγεῶν μελίγματα Μοῦσαν Apoll. Alex. apud *Bekker.* p. 325. Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα. Theocr. XV, 135. λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. XVII, 113. λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. VIII, 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν. Virg. Buc. VII, 24. *Hic* arguta *sacra pendebit* fistula *pinu* Hor. Epist. II, ii, 90. *Qui minus* argutos *versat furor iste* poetas? Carm. IV, vi, 25. *Cunninghami* lectio *Ductor* Argeæ *fidicen Thaliæ, Phœbe,* mihi saltim semper arrisit. "Sæpissime librarii confuderunt *Argeus, Argous,* et *Argivus*:" *Schrader.* Emendat. p. 23.

produceretur. Sed cum Prisciano omnino censeo vocalem *α* in ΔΑϜΙΟΝ esse natura brevem, adeoque apud Homerum pro *δήιος*, cujus prima modo producitur, modo corripitur; ubique scribendum esse *δάιος*. Cæterum, ut illud obiter perstringam, de Horatiana vocis *sylüæ* dihæresi a Prisciano laudata Cl. Bentleius ad Carm. I. 23. 4. "Similem (inquit) "sane dialysin in aliis verbis admiserunt non Ca-"tullus[95] solum, qui paulo durior est, sed tersissimi "Poetarum Tibullus et Ovidius: ille Eleg. I. 8 [2.]. "et alibi,

Stamina non ulli dissolüenda *deo*

hic in Epist. Medeæ Jasoni [4.]

Debuerant fusos evolüisse *meos*

"et passim. Verum alia ratio horum est, alia, ni "fallor, *silüæ*. *Solvo* enim et *volvo*, si consonantem "in vocalem dissolveris, primam brevem habebunt; "ut ex supinis et participiis constat, *solutus, vo-*"*lutus*: *Silüa* autem, etiam per diæresin in * tres 170
"syllabas dissoluta, primam tamen longam retinebit; "siquidem certum est a Græco ὝΛΗ, vel per di-"gamma Æolicum ὝΛϜΗ, Latinum *Silva* profluxisse. "Nam ὝΛΗ quidem apud Græcos syllabam primam

95. *Valckenaerius* ad Callimachea, pp. 125, 6., "In verbis *solvo*, et *volvo*, ista pronunciandi scribendique ratio præ reliquis *Catullo* placuit, I, 38. *Pristina vota novo munere* dissolüi. 74. *Condita quin veri pectoris* evolüam LXII, 45. *simul ipsa* (ipse *R. B.*) *pectore Atys sua facta* revolüit XCIII, 6. *Zmyrnam in cana diu sæcula* pervolüent LX, 53. *tibi virgines Zonula* solüunt *sinus*. Semel etiam Propertius scripsit I, vii, 16. *Quod nolim nostros* evolüisse *Deos!* sæpius Tibullus I, viii, 40. *Pectora tristitiæ* dissolüenda dedit. XI, 62. *sit satis ornatus* dissolüisse *comæ*."

"semper productam habet[96]." Ego vero continere me nequeo quin credam, contra quam judicavit vir Cl., Horatianæ in voce *sylüa* dialyseos eandem plane esse rationem, quæ est Tibullianæ in *dissolüenda*, et Ovidianæ in *evolüisse*. Velim enim scire, undenam colligi possit Æolicum ΥΛϜΗ, vel forte ΥϜΛΗ, vocalem Υ natura brevem non habuisse: An quia ΥΛΗ, prout hodie exhibetur, primam semper habet productam? At aliter fieri non potuit, utcunque *το* Υ in vetere scriptura ΥΛϜΗ natura breve fuerit; nam ΥΛϜΗ in syllabas ita secari non potest, ut priorem brevem habeat; neque igitur, quod ejus locum hodie occupat ΥΛΗ, priorem uspiam potuisset non producere. Finge, verbi gratia, ex verbo Latino *sol*V*o* deleri ubique literam V. Annon necesse erit, ut deinceps prius O longæ partes ubique sustineat? At quis tamen exinde legitime intulerit vocalem illam natura longam esse? Verum si nullo argumento evinci possit vocalem Υ in voce ΥΛϜΗ non fuisse natura longam, satis opinor est Horatii auctoritas, cur natura brevem fuisse, adeoque eadem plane ratione *sylvæ* in *sylüæ*, qua *evolvisse*
171 * in *evolüisse*, et *dissolvenda* in *dissolüenda* migrasse concludamus.

Hactenus in metrica consonantis Vau auctoritate potissimum sumus versati. Reliquam hujus Sectionis partem analogicæ ejusdem virtuti, in su-

96. Ex Homerico isto ὕλϜη nulla *siluæ* ratio apud Horatium habenda est. Vide Mureti opera, II, 331. *Menagiana*, II, 214. ed. Amstel. *Edwards* ad Pseudo-Plutarch. p. 128. Hor. Carm. I, xxiii, 4. Epod. xiii, 2. xvi, 32. Serm. II, iii, 187. Poeta Venusinus, cetera mellitissimus, sed in his rebus paulo ὀψιμαθέστερος, neque in *sylüæ*, nec in *Atrida* vim metricam consonantis Ϝ unquam agnovit.

perioribus non plane intactæ, uberiori exemplorum delectu illustrandæ impendemus. Noli tamen mirari si forte in sequentibus potestatis itidem prosoediacæ mentio subinde recurrat: Neque enim res tam amice conjurantes penitus disjungere fas videtur.

IΛ. A. 7. Ατρειδης] Germanum hujus verbi sonum Ατρεwιδης statuimus. Analogiam autem sic concipi volumus. Quod hodie repræsentamus Ατρευς, veterum Ionum sermone erat Ατρεwς. Nempe elementum Υ consonantis Vau tam sonum quam locum innumeris in verbis jam olim occupavit. Hujus autem a genitivo Ατρεwος non secus fluit patronymicum Ατρεwιδης, atque ab Εκτορος et Νεστορος, Εκτοριδης et Νεστοριδης. Simili ratione a genitivis Αιγεwος, Wοινεwος, Πηλεwος, Τυδεwος, Φυλεwος, derivantur Αιγεwιδης, Wοινεwιδης, Πηλεwιδης, Τυδεwιδης, Φυλεwιδης.[97] Quam ad confirmandam analogiam accedit, quod quadrisyllabam hanc scripturam metricæ itidem leges ubique patiantur: cum tamen certissimum sit eam esse versus heroici rationem

97. Idcirco in his formis penultima commodissime producta legitur, quod F Latinum non tulit eloquium. "Ut ab *Atreus, Coroneus, Cretheus, Lynceus, Neleus, Œneus, Peleus, Pentheus, Phineus, Theseus, Tydeus*, formantur *Atrides, Coronides, Crethides, Lyncides, Nelides, Œnides, Pelides, Penthides, Phinides, Thesides, Tydides*, media syllaba semper producta, sic a *Tereus*, formari debet *Terides*, non autem *Terëides.*" *Schrad.* Emendat. p. 237. Mulieres quoque μητρόθεν sunt appellatæ; Δαναΐδης· Λητοΐδης· Νιοβίδης· Etym. M. p. 166, 10. 'Ολυμπιάς· Πηλιάς. 'Αχελῷις· Δηωΐς· Ηρωΐς· Νηρηΐς· Πριαμίς. Ταυταλίς. 'Αδρηστίνη· 'Αετίνη· Δηωΐνη· 'Ευηνίνη· 'Ηρωΐνη 'Ηρῴνη· Θεανίνη· Κλεοβυλίνη· Νηρείνη. *Neptunine* Catull. Nupt. Pel. et Thet. 28. *Nereine* Virg. Buc. vii, 37. Vide *N.H.* ad Ovid. H. Ep. vi, 103. Ar. Ach. 614.

172 ut trisyllaba Ατρειδης, Αιγειδης &c. variis * in locis commodissime recipiat, ex quibus tamen omnibus quadrisyllaba Ατρεωιδης Αιγεωιδης &c. excludat. Cæterum versum istum Γ. 182.

Ω μακαρ Ατρειδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον

auctor est Eustathius laudari solitum eo quod vocem monosyllabam dissyllaba, deinceps trisyllaba, quadrisyllaba, et quinquesyllaba ordine et κλιμακηδον excipiant.[98] Sed ignoscet, uti confido, mihi bonus Homerus, si forte effecero, ut laus ista, quam ipse, sat scio, nunquam expectaverit, in posterum sit nulla. Atque hanc quidem veniam quo certius consecuturus videar, facit quod persuasum habeam Aristophanem olim quendam finxisse κλιμακι non minus artificioso deorsum crepantem. Hujus quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum ita mutilaverint: Nub. 389.

Ατρεμας πρωτον παππαξ· καπειτ επαγει παπαπαππαξ·
Χωταν χεζω κομιδη βροντᾳ παπαπαππαξ ὡσπερ εκειναι.

Ad quem Cl. Kusterus "Cum (inquit) integrum "pedem versui huic deesse viderem, conjiciebam

98. Versus Ῥοπαλικὸς Voss. Etym. v. *Rhopalius*, Quæ quarum facie pulcerrima Deiopeia; Servius p. 1820. apud *Gaisford.*, Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram; Capella p. 189., O sacra doctarum prudentia fontigenarum: Prudentius, Spes Deus æternæ stationis conciliator. Hujusmodi consarcinatores impense nugabantur; MS. Harl. f. 137. ἔστι δὲ καὶ ὁμηρικὸς στιχὸς, ἔχων τὰ ὄκτω μέρη τοῦ λόγου· πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον· τὸ μὲν γὰρ πρὸς ἔστι προθεσις. τὸ δὲ σύνδεσμος. τὸ δὲ ἐμὲ ἀντωνύμια. τὸ τὸν ἄρθρον. τὸ δύστηνον ὄνομα. τὸ ἔτι ἐπίῤῥημα. τὸ φρονέοντα μετοχή. τὸ ἐλέησον ῥῆμα.

"*το παππαξ* bis scribendum esse: quam conjec-
"turam postea collatio MS. Vatic.[99] confirmavit."
* *A f--t for his conjecture and the* MS. *into the* 173
bargain.[100] Fefellit utique virum Cl., uti et correc-

99. Nub. 389. " MSS. Vatic. et Barocc. 127. *'Ατρέμας πρῶτον παππάξ, παππάξ* lege, 'Α. *οὕτω* (et sic Suidas in *παπ.*) *πρῶτον παππὰξ ἐπάγει, κᾆπειτα παπαππάξ.*" *R. B.* MSS. C. E. 'Α. *π. παππὰξ, κᾄπειτ' ἐπάγει παππὰξ παπαπαππάξ* et 390. *παπαπαππάξ.* MS. D. 'Α. *π. π. κ. ἐ. παπὰξ παπαπαπάξ.* MS. F. 'Α. *π. π. κ. ἐ. παπαππὰξ παπάξ.* I.

αααα α
παππαξ παππὰξ, κ. ἐ. ππππππξ. H. 'Α. *π. παπὰξ, κ. ἐ. παπαπαπάξ* T *πρότερον παπὰξ παπαξ κ. ἐ. παπὰξ παπαπαξ.* 390. H, T.

ααα
παπαπαπάξ I. *πππππάξ.* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* Scribi potest 'Α. *π. πάξ· κᾆτ' ἐπάγει παππάξ·* judice *R. P.* paulo ante discessum flebilem; sed *R. D.* emendationem, si rite memini, sollicitare noluit: et alio festinans cum *Hermanno* textum *ἐκ τῶν φυσικῶν* scrutari nolui.

100. Emendatione oppido quam nitida sordidam verbi labem inspersit *R. D.*; et *τὸν τάριχον τουτονὶ* Editor doctissimus pariter atque longe humanissimus præteriit: *Castum, proculdubio, esse decet pium poetam Ipsum:* sed decipit exemplar vitiis imitabile; et Aristophanes, licenter in quibusdam, *καθάπερ τις σκώληξ ἐν πάνυ πονηρῷ καὶ κοπρώδει βορδόρῳ, κυλινδούμενος,*† poeseos suæ fulgore mentis *R. D.* aciem adeo præstrinxit, ut eum in fraudem illiceret. Immutatas critico reliqui ipsius voces: indulgeas, velim, lector benigne, audaciæ meæ; et fidem erga *R. D.* boni consulas, Vir admodum Reverende, qui es "non fortasse tam vehemens, quam isti," quos nos jure laudamus, "sed certe talis, quales si omnes semper fuissent, numquam desideratus vehemens esset" episcopus. *A f—g* supponeret alter amicus; *οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μίας.* Sed *ficus* apud nos in pretio sunt, apud Athenienses viliores multo: Librarii quoque, suavissimi homines, hujusmodi pabulum nihili habent; Eubulus apud Athen. xiv, 640. B. *ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται, 'Εν ταῖς 'Αθήναις οὐκ*

† Cleomed. Meteor. ii, 74. ed. 1604. Æschyl. Eum. 691. *βορβόρῳ θ' ὕδωρ Λαμπρὸν μιαίνων* Juv. Sat. xi, 172. Prudent. Peristeph. ii, 245—248.

ἀκλητῆρες, βότρυς—ἀκλητῆρες hic, ut ἀνακλήτορων alias, monstrum horrendum; sed Attici salis gustum habens, ΣΥΚΑ, κλητῆρες, restituit Piersonus ad Mœrin, p. 368. Vide (*Crit. Rev. Jan.* 1803, p. 5.). In hoc loco *Jortinus*, morum sanctimonia insignis, dixerit jowulariter *A B—k b—y*, vel *H—le n—t*: etsi sint quædam, confiteor, quæ honeste non possum dicere; castis tamen omnia sunt casta;—καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται Eur. Bacch. 313. [Ἡ γ' οὖσα σ. temere Salmas. ad Tertullian. de Pallio p. 328.]; et meum esse in textu *Misc. Crit.* ne minimum quidem novare judicavi. Procul esto immunda Comici petulantia, quæ lectoribus fastidium creat; procul esto nequitiæ illuvies, a qua cultus noster divinus mente pura consistens penitus abhorret. Aristophanes fuit strenuus civis, demagogi fremitum accerrime retudit, et de patria optime promeritus civitatem monuit; Ἀλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι, Πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε. Egregiis vero animi dotibus parum honeste usus auditores partium studio et malitia imbuebat; Socratem, qui sophistis sese opposuit, et a *physicis* totum ad mores emendandos transtulit, opprobriis falsissimis insectabatur; atque mendacia, quasi sepimento, vallabat suavissimis poeseos condimentis: Nub. 1508. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; Καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν. Δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα, Μάλιστα δ' εἰδὼς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν. "στίχος ἄλλως ἐν παλαιῷ ἀντιγράφῳ· τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον." *Vict.* et 1511. pro ὡς *Vict.* οὓς. Hoccine de viro, "qui primus philosophiam devocavit e cœlo, et in urbibus collocavit"? Audiamus discipulum magistri dicta factaque illibata et cana simplicitate enarrantem; Xenoph. Mem. IV, vii, 6. ὅλως δὲ τῶν οὐρανίων, ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φροντιστὴν γίγνεσθαι, ἀπέτρεπεν· οὔτε γὰρ εὑρετεα ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι, οὔτε χαρίζεσθαι θεοῖς ἂν ἡγεῖτο τὸν ζητοῦντα, ἃ ἐκεῖνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλεύθησαν. Conf. Plato de Legg. II. p. 821. A. Epinom. 988. A. Æschyl. Suppl. 1055—1059. qui rivulos suos ex hoc fonte deduxit; Τί δὲ μέλλω φρένα δῖαν Καθορᾷν, ὄψιν ἄβυσσον;—Τίνα καιρόν με διδάσκεις; Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. Sed in *Dawesio*, non in Aristophane, Operam impendimus, cujus levitas præ sordibus Aristarchi illius Anti-Bentleiani, *Ricardi Johnsoni*, *Nottingamici*, hominis haud inficeti, pene conticescit. Ne *R. D.* hominem nequam, in

torem Vaticanum alterum illud *παπαπαππαξ* ineptissime bis scriptum haberi. Hoc, opinor, videns editor Londinensis exhibendum curavit *καπειτ επαγει παπαππαξ*. quo quidem pacto ad pristinum *κλιμακα* propius accessit, sed versum adhuc magis contaminavit. Ipsius etiam *κλιμακος* gradus adhuc primus desideratur. Eum vero in integrum sic tandem restituo:

> *Ατρεμας πρωτον* ΠΑΞ, *κατα* ΠΑΠΑΞ *επαγει, καπειτα* ΠΑΠΑΠΠΑΞ.
>
> *Χωταν χεζω κομιδη βροντα* ΠΑΠΑΠΑΠΠΑΞ, *ώσπερ εκειναι.*

Porro autem (ut ad analogiam Homericam revertamur) verba nonnulla duplici modo terminabant Iones, modo *εως*, modo *ηως* adhibentes; uti ex genitivis constat: *νηwος* verbi gratia et Πηληwος ad rectos *νηwς* [vulgo *νηυς*] et Πηληwς non secus referenda sunt atque *νεwος* et Πηλεwος ad *νεwς* et Πηλεwς. A Πηληwος autem profluit alterum patronymicum Πηληwιαδης, uti et a Νηληwος Νηληwιαδης. Nempe in formandis patronymicis genitivi terminatio *ος* vel *ου* post syllabam brevem in *ιδης*, post longam vero in *ιαδης* migrabat.[101] Cujus rei exempla

honesti leges cum Aristophane peccantem, defendendo fecerim nequiorem, in orbitam redibo.

101. "Quam dedit *Dawesius* observationem, jam olim ex *Heraclideis* dederat Eustathius ad Il. A. p. 13, 11=10, 36.: hoc etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius*:" VALCKENÆR. ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 414. *Diatrib.* p. 287. et *Koën.* ad Greg. 231. apud *Burgess.* 'Αντηνορίδης· Τυνδαρίδης· etc. "In Βηλίδης, patronymico a Βῆλος deducto, media syllaba usque adeo brevis est, ut nulla licentia produci possit. Nomina in *ιος* desinentia formant patronymicum in *ιαδης*. Κλύτιος Κλυτιάδης· Θέστιος

Θεστιάδης· Φήμιος Φημιάδης." *Brunck.* ad Æn. II, 81. MS. Harl. f. 160. ἁμαρτάνει δὲ ὁ τρύφων τὸ τελαμωνιάδης λέγων ἀπὸ τοῦ τελαμώνιος. — Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρυωνίαδης· Λαερτιάδης· Πέλοψ Πελοπίδης Πελοπεὺς—εϜος—ῆϜος ΠελοπηϜιάδης. Ἀσκλήπιος [Hom.] Ἀσκληπιάδης Soph. Ph. 1333. Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν ex Aldo *Brunckius*; Ἀσκληπιαδῶν ex Turnebo ceteræ editiones veteres. Ἀσκληπιῶν *Toup.* ad Suid. I, 168. et PR. ad Vol. II, x. "Non adduci possum ut credam Æsculapii filios a Sophocle Æsculapios vocari. Neque tamen sanam puto aut vulgatam lectionem, aut a Brunckio post alios adoptatam, Ἀσκληπιδῶν. Altera enim metro, altera analogiæ repugnat. In loco, quem nunc tractamus, nullo negotio emendari posset, si de cæterorum sanitate constaret, Καὶ ΤΟΙΝ παρ' ἡμῖν"—*R. P.* App. ad *Toup.* p. 445. Postea reperto Sophoclem ἧμιν et ὗμιν sæpissime scripsisse, operis summa feliciter reposuit Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἧμιν ἐντυχών. PR. ad Eur. XXXV = xxxviii. Conf. Theogn. 434. Athen. VI, 256. C. Posito hanc analogiam esse omnino veram, habebimus Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνιάδης· Δεύκαλος Δευκαλίδης Δευκαλίων Δευκαλιωνιάδης· Ἠετίος Ἠετίδης Ἠετίων Ἠετιωνιάδης· Ταλαὸς Ταλαΐδης Ταλαΐων Ταλαϊωνιάδης. Eandem legem plerumque secuti sunt Latini; e. g. *Abantiades, Acrisioniades, Amphitryoniades, Anchisiades, Asopiades, Athamantiades, Atlantiades, Dryantiades, Laertiades, Laomedontiades, Nisiades*, etc. Eadem prope de *gentilibus* observarat BENTLEIUS; "Vocabulum Κυνθῖδης [Callim. Ep. LXXIII.] in mendo cubat. Quippe a recto Κυνθὶς esset Κυνθίδες, media syllaba brevi. At a Κύνθος, Κύνθιος, non dicitur, Κυνθὶς, sed Κυνθιάς. Legendum itaque Κυνθιάδες θαρσεῖτε. Et sic plane extat apud Suidam in Κυνθ. et apud ipsum Callimachum hym. in Apoll. v, 61." *Grævio*, p. 92. Eodem modo *Salmasius* ad Anthol. VI, p. 569. "Κυνθιάδας vocat αἶγας, quarum copia erat in Cynthio monte." *R. B.* ad Lucan. Phars. VI, 449. "A Πέρσης non Πέρσειος nec Περσαῖος sed Περσικός" [ut a βασιλεὺς est βασιλικὸς, a Φαληρεὺς Φαληρικός.]. "Περσαῖος dicitur a Πέρσα urbe prope Euphratem; Steph. de Urbibus solus memorat." Recte quoque statuit Vir præstantissimus pp. 164, 5. de derivatis in -αζειν, et -ιαζειν terminantibus; licet aliter decreverint VALCK. ad Adoniaz. pp. 189. 343. et *D. R.* ad Tim. p. 51. Moneam obiter inauditam Latinis formam *läpe-*

sunt Ἀγχισιαδης, Τελαμωνιαδης. Quæ analogia si * antehac nota fuisset, motam jam olim de primi 174
Iliadis versus enunciatione litem necessario diremisset. Eadem etiam aliunde dirimi potuisset, modo observassent eruditi, quod verum est, terminationem genitivorum, prout hodie repræsentatur, εω nusquam nisi μονοσυλλαβως[102] efferendam venire.

toniades, qua utitur *Muretus*, IV, 613. et quam jure inustam vult *Schraderus*, Em. p. 224., rejecisse *Miltonum* nostrum, Epigr. V. Iäpetionidem *laudavit cæca vetustas*. Ovid. Met. IV, 632. Iapetionides *Atlas fuit*. Hesiod. Ἔργ. 54. Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα Ϝειδώς, Theogon. 614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς. Formam quoque *Iapetides* usurpasse videtur Ovidius Met. V, 111. vid. *T. H.* ad Aristoph. Plut. p. 207. "Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῴδης, quæ non sane censeri debet ex Εὐρυποντίδης κατὰ συγκοπὴν nata, sed potius ab Εὐρυπῶς—ῶος | ῶϊ—ῷ, Εὐρυπῴδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex ista domo dicuntur Εὐρυπωντίδαι." *Valck.* ad Herodot. VIII, 131. et ad Adoniaz. p. 267.— Nominum formæ primitivæ et patronymicæ sæpe commutantur: Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης· Ἐπαμίνωνα Ἐπαμίνωνδας· Εὔβουλος Εὐβουλίδης. Ἐχεκράτης Ἐχεκρατίδης· Ἡρακλῆς Ἡρακλείδης· Ἡρωΐδης Ἡρῴδης Ἡρώνδης· Θέσπιος Θεσπιάδης· Κάλων vel Κάλλων Καλωνίδης· Κλέανδρος Κλεανδρίδης· Λευκόλοφος Λευκολοφίδης· Μνήσαρχος Μνησαρχίδης· Νικόμαχος Νικομαχίδης· Σιμίχος Σιμιχίδης· Τευτάμος Τευταμίδης· Φαίδων Φαιδώνδης· Φιλομηλείδης· Φρασικλῆς Φρασικλείδης. *Agnon Agnonides: Democles Democlides: Dioclides: Heraclides: Eubulides: Philippides: Philonides: Simon Simonides.* Formæ vetustæ, et plerumque Doricæ: Ἀρχώνδας· Δαιτώνδας· Ἐπαμινώνδας· Ἑρμαιώνδας· Ἡρώνδας· Θεώνδας· Καλώνδας· Σθενώνδας· Φιλώνδας· Φρυνώνδας· Χαρώνδας· *Archondas, Philondas, Theondas.* "Æoles fere epitheta patronymicως formant, ut σπουδαρχίδης." *Scaliger.* App. ad Virgil. p. 527. Archaice Aristoph. Acharn. 595. Ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, Ἀλλ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· Σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

102. Quod ad Il. A, 193. jampridem tentavi (*Gent. Mag.*

Quod autem doctiss. Clarkius [ad Il. A, 265.] de Πηλεως, Πηλεᾱ,[103] et similibus non semel observavit, nihili est, quod quidem ad Homerum: nam ea sermonis Attici sunt propria.

A. 409. — και αμφ αλα ελσαι Αχαιους] " συνελασαι, συγκλεισαι" Brev. Schol. Auctor. Eo, opinor, intuitu, ut a συνελασαι vocis ελσαι analogia, a συγκλεισαι notio definiatur. Et habent quidem Lexicographi " ελσαι pro ελασαι." At vero primo illud ελσαι ita locatum metri rationem plane pessundat. Secundo, vox ελασαι neque apud Homerum, nec vero usquam alias, tantundem valet quod συγκλεισαι; quem tamen significatum postulat sententia. Hem vero tibi germanam lectionem:

——— και αμφ ἁλα WEIΛAI[104] Αχαιwους.

Annon jam vides accuratam tam sententiam quam prosoediam? At mihi (inquies) unus scrupulus etiam restat de analogia vocis wειλαι. Sic igitur
175 collige: a verbo Homerico wειλω, vulgo ειλω, * fluit aoristus primus εwειλα, non secus atque a σπειρω, εσπειρα. Ab eodem verbo formata occurrunt εwα-

Nov. 1797, p. 923.), infectum volo; etenim ut ἀνάγαιος lingua Attica ἀνώγεως· εὔγειος εὔγεως· κατάγειος κατάγεως· λεπτόγειος λεπτόγεως· λευκόγειος λευκόγεως· λυπρόγεως· μεσόγεως· ὑπόγεως· χρυσόγεως· ψαμμόγεως. Ab αἴωρα μετέωρος· a γαῖα γέουχος et γεήοχος, γεωγράφος et γεωμόρος· eadem analogia Ἕως αιος vel ειος enunciandum mallem. Vide *Tracts*, p. 206. Phrynichus Π. Σ. p. 47. κατάγειον· οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου.

103. Conf. *R. P.* ad Hec. 876 =870.

104. Præponerem, ἀμφ' ἅλαδ' ἔλσαι 'Αχαιούς Vide Apoll. Alex. pp. 599. 621. 623. et supra ad p. 237. v. FAΛΛOMAI.

λην, wαλεις, wαληναι, ac pro eo wαλημεναι, eadem plane analogia, qua a σπειρω formantur εσπαρην, σπαρεις, σπαρηναι: quæ quidem vocabula vulgo exhibentur εαλην, αλεις, αληναι, αλημεναι; de quibus ineptiunt admodum Lexicographi. Libet hic in transcursu observare, quam foedissime dehonestata sit ab eodem fonte deducta vox wεwελμενοι Vil. XVIII. 287.

Η ουπω κεκορησθε εελμενοι ενδοθι πυργων;

-ε-ε-ελ? Hiccine, quæso, audis rotundo ore loquentem Homerum, an balbum potius syllabam ελ vix vi exprimentum? Tu vero pristinam loci potestatem instaura:

Ηw ουπω κεκορεσθε wεwελμενοι ενδοθι πυργων;

Istud autem κεκορεσθε recte se habere, vulgatum vero κεκορησθε[105] perperam; argumento sunt, quæ apud eundem Homerum occurrunt, κορεσαι, κορεσασθαι, κορεσαιατο, κορεσωνται.

Ιλ. Α. 529.

Αμβροσιαι δ' αρα χαιται επερρωσαντο ἀνακτος[106]
Κρατος απ αθανατοιο, μεγαν δ' ελελιξεν Ολυμπον]

ΕΠερρωσαντο ΑΠΟ κρατος? Congruitne, obsecro, præpositionum usus? Profecto si quod in oratione * haberetur, quo referri posset istud επι, nil quid- 176
quam improbarem. Cum vero nihil istiusmodi occurrat, locus soloecismi manifestus tenetur. Tu

105. Odyss. Θ, 98. et Ψ, 350. κεκορήμεθα editiones.

106. ἄνακτι MS. Harl. 5693. Odyss. Υ, 107. Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Apoll. Rhod. II, 679. χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι· Æn. I, 477. Huic *cervixque comæque trahuntur Per terram.*

vero lege εwερρωσαντο. *Sed adversatur quod extat* Vil. xxiv. 616.

———αἰτ αμφ Αχελωιον[107] ερρωσαντο·

107. αἵ τ' ἀμφ' ἀχελήσιον Schol. Cod. Townl. alii Αχελήϊον Eustathius p. 1367, 61=1507, 28. Infra Il. x, 194. 'Αχελωΐος in textu et schol. Cod. Townl. τινὲς δὲ οὐ γρ. τὸν στίχον Idem. Αχελώνιος MS. Harl.; et Theogon. 340.—ον T' ἀργυροδίνην emendaverat *R. Winterton.* "*qui locus in magnum errorem, partim* Piersono *ad* Mœr. p. 247. *castigatum, induxit* Salmasium *et* Jungermannum *ad* Polluc. 6, 86." *R. P.* [MS. Harl. τὸ κλαίω κλαύσω· καὶ πνέω πνεύσω· καὶ καίω καύσω· ἃ ἀττικῶς λέγεται, κλάω· καὶ κάω. παίω παίσω· ἐπεὶ οὐ λέγεται πάω. in margine, ὅτι αἰολικῶς λέγεται ταῦτα :] Quamvis formas Αχελῶος et Αχελῶε in Epigr. xxxi. servavit Callimachus, et 'Αχελωΐον ὕδωρ usurpavit Fr. li.; in h. ad Cer. 13. (pace Dawesii infra p. 262.) Τρὶς μὲν δὴ διέβης 'Αχελωΐον ἀργυροδίναν et ex eo Dionys. Per. 434., quos nil moror. Soph. Tr. 9. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, 'Αχελῷον λέγω, 509. 'Αχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν. Idem ex deperdita fabula de Inacho fluvio apud Strabon. p. 416. C. = i, 391. Oxon. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου, Λάτμου τ' ἀπὸ Περραιβῶν, Εἰς Αμφιλόχους κἀκαρνᾶνας, Μίσγει δ' ὕδασιν τοῦ 'Αχελῴου, Καὶ ὑποβὰς ἐνθένδ' εἰς Ἄργος, Διὰ κῦμα τεμὼν, ἥκει δῆμον Τὸν Λυρκείου. *Tyrwhitt.* ad Strab. p. 17. conf. *Salmas.* de Hellenistica, p. 308. et Soph. apud Dionys. Halicarn. Antiq. i, p. 20. Æn. vii, 792. Aristoph. Lys. 381. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας. σὸν ἔργον, ὦ Αχελῶε. 'Αχελῶος, 'Αχελώου, 'Αχελώῳ, 'Αχελῶον Plato Phædr. 338. B.=iii, 230. B. ubi vide Schol. p. 56. et Hesych. v. 'Αχελῶος. Thucydides ii, 146. iii, 7. Diod. Sic. iv. 35. Strabo vi, p. 291. ed. Ox. "'Αχελωΐου MS. Par. 2.," et viii, 496. 'Αχελωΐον MSS. "Par. 1. 2. et supra 'Αχελῶον." Pausanias Attic. xxxiv, xli. Lacon. xviii. Arcad. xxiv. xxxviii. Ptolemæi Geogr. iii, pp. 206, 7. 209. bis. 211. ed. Bas. 1533. Propert. ii, xxv, 33. *Non cursus licet Ætoli referas* Acheloi. Stat. Theb. ii, 731, 2. *flavo adtollens ubi vertice pontum Turbidus objectas* Achelous *Echinadas exit.* Il. B, 751. Οἱ δ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο "Vide singularem reperti hujus præstantiam; virtute Æolicæ *Vau* dico legendum, Τιτάρησσον Ϝέργ' ἐνέμοντο. Τιτάρησσος, sic centum fere alia,

quippe ibi neque εwερρωσαντο, *nec vero absque augmento* wερρωσαντο *salvis metri legibus scribi potest.* At quid obstat, quo minus utrumlibet scribi possit? Nempe Αχελωιον si diis placet. Verum id ipsum absurde scribitur. Neque enim fluvii nomen erat Αχελωιος sed Αχελωὸς, uti ex sexcentis apud poetas Græcos locis constat. Quibus ubique adstipulantur poetæ Latini. Αχελωΐος vero est adjectivum a fluvii nomine formatum, non secus atque *Acheloïus* apud Virgilium [Geo. I. 9.],

Poculaque inventis Acheloïa *miscuit uvis.*

Cum autem Αχελωwον restitueris, εwερρωσαντο itidem, vel certe wερρωσαντο, subjungas, necesse erit. *At enim fluvii nomen* Αχελωιος *videmus in altero apud Homerum exemplo,* Vil. XXI. 194.

—— —— ΑΧΕΛΩΙΟΣ ισοφαριζει·

atque insuper apud Hesiodum [Theog. 340.],

Φασιν τε, Ρησον τ, ΑΧΕΛΩΙΟΝ αργυροδινην.

* At enim quæ vox vulgo enunciatur ισος, sermone 177
Homerico est wισος. Proinde vera potestas verbi wισοφαριζει verum itidem fluvii nomen Αχελωwος postulat. Idem apud Hesiodum exigit copularum ratio:

Φασιν ΤΕ, Wρhησον Τ, Αχελωwον Τ αργυροδινην.

Sed alter porro extat locus ubi metro flagitante ερρωσαντο *legitur* Οδ. XXIII. 3.

Κάβησσος, Σαλμύδησσος, Λύρνησσος, Τάρτησσος, etc. Et tamen ex hoc corrupto omnes fere Græci cum Strabone Τιταρήσιον fere habent. Melius Lucanus noster, VI, 376. *Defendit* Titaressos *aquas lapusque superne Gurgite Penei pro siccis utitur arvis.* et Seneca Troadibus 847. *Quasque profundit* [*perf.*] *subiturus æquor Segnibus terras* Titaressos *undis.* Apoll. Rhod. I, 65. "Ηλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, id est, Mopsus ἀπὸ Τιτάρησου. Il. E, 706. Lege, Αἰτώλον, Ϝοινόμαόν τε." *R. B.*

Γουνατα δ ΕΡΡΩΣΑΝΤΟ —— ——

Atqui ibi scribendum est, Γουνα[108] δε wερρωσαντο— vel Γουνα δ εwερρωσαντο. Sic Wιλ. Z. 511.

Ριμφα ἑ ΓΟΥΝΑ φερει μετα ἤθεα και νομον ἱππων.

Ibidem ελελιξεν] Veram hujus verbi potestatem atque analogiam supra (pp. 81, 2.) exhibuimus. Consimili porro forma pro Στητ ελελιχθεντες Wιλ. Λ. 587. efferendum est, Στητε wελιχθεντες; sicuti M. 74.

Αψορρον προτι wαστυ wελιχθεντων ὑπ Αχαιwων.

Hic utique ελελιχθεντων[109] scribi non potest: neque enim vocalis υ unquam eliditur. Pari ratione pro [Il. B, 316.] Την δ ελελιξαμενος πτερυγος λαβεν· modo locus iste non sit spurius; lege, Την δε wελιξαμενος· atque interpretare: *Hanc autem* subito-se-impetu-contorquens *ala prehendit* — Quod vero sequitur in eodem versu, αμφιαχυιαν plane portentum est.
178 * Principio enim verbum Homericum est wιwαχω, non ιαχω. Deinde, ut ιαχω itidem fuerit, habebimus participium, non jam ιαχυιαν, sed ιαχουσαν. *At præsens-perfectum exinde formatur* ιαχα *atque hinc participium* ιαχυιαν. At prima syllaba non nisi producta; nam hoc postulat augmenti ratio. Eam vero hic corripi videmus. Quid autem si legamus— λαβε wεwιwαχυιwαν?[110] Proferat saltem, cui ὑγιεστερον quidquam suppetit. Porro pro ἑιλισσετο lege εwελισσετο. Illud denique Σμερδαλεος ελελικτο δρακων Λ. 39. contra prosoediæ leges repræsentatur.

108. ΟΔ. I, 266. Cod. Harl. Ξ, 411. Hesiod. Ἔργ. 222. Theogon. 65. *R. P.* ad Ph. 866.

109. Sed qui inepta venatur, Codicis unius aut alterius auctoritatem raro desiderabit; ἐλελιχθέντων MS. Harl.

110. Nullus dubito fuisse ἀνFιFαχυῖαν. *Heyn.* ad Il. T, p. 757.

Sin Σμερδαλεος[111] ϝεϝελικτο legeris, Homericæ cum analogiæ tum versui sat consulueris.

Ιλ. Β. 765. Οτριχας οιετεας—] Repone οϝετεας,[112] vocem eadem plane analogia compositam, qua præcedens οτριχας, et οπατρος Λ. 257. Μ. 371. Verbum utique unde deducitur, vulgo ετος, sermone Homerico est ϝετος. Cæterum hic sese ultro offert refingendum Hesiodi locus, Oper. 696 [694.].

111. Κυάνεος MSS. et editiones; Plutarch. II, 659. A. κυάνεον Macrob. Sat. VII, xvi. λαμπρόν. Æschyl. Pers. 81. Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων, φονίου δεργμα δράκοντος Il. B, 309. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος x, 95. Σμερδαλέον δε δέδορκε, "σμερδαλέος dictum censeo παρὰ τὸ σμέρδειν; quod idem est cum ἀμέρδειν et μέρδειν. Itaque plus erit σμερδαλέος quam φοβερός." Scaliger App. ad Virg. p. 468.

112. "ὁμοιότριχας, et ἰσοέτεας. Sed quia semper est Ϝετος *annus*; necessario corrigendum Ὄτριχας, ὀϜέτεας; et sic dedit olim poeta." *R. B.* Matro apud Athen. XIV, 656. E. 10. Ἄτριχας, οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον ἔϊσας. Vide *D. R.* Ep. Cr. II, 141 (145.). Il. N, 137. ὀλοϜοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης *R. B.* apud *Heyn.* ὀλοότριχος MS. olim *Mor.* Schol. ad l.—Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι παροξύνοντες τὸ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπενθετικὸν δὲ τὸ ῑ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογίσασθαι τὸ [ΟΔ. A, 52.] Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος. (ὀλοϜ.) Oraculum apud Herodot. v, 92. Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον· sic Œnomaus apud Euseb. Pr. Ev. v, p. 224. notante *Valckenaerio* ad l. et VIII, 52. ὀλοίτροχους ἀπίεσαν Suidas in v. Xenoph. Anab. IV, p. 261. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὀλοίτροχους ἁμαξιαίους, Suidæ lectio, "quam confirmat Cod. MS. Paris." Conf. ad v. ʼΟΛΟϜΟΣ. "Forte in ὀπυίειν apud Homerum aliosque poëtas iota remansit ex signo digammatis Æolici, ut in οἰετέας pro ϙετέας, aliisque. *Piers.* ad Mœr. 278. ΟΔ. B, 207. ὀπυέμεν duo MSS. Harl. Benedicti, et Ed. Pr. in textu. Δ, 798. ὄπυε tres MSS. Harl. et Ben. Conf. omnino *R. P.* ad l. Il. Θ, 304. ὀπυομένη Cod. Ven. N, 379. ὀπυέμεν Idem et Cod. Ben.; Ξ, 268. ὀπυέμεναι Cod. Ben. Π, 178. ὤπυε Idem. Apoll. Rhod. I, 46. ὄπυεν Schol. MS. Harl., conf. Schol. ad Plat. p. 15. Mosch. Id. II, 29.

Μητε τριηκοντων ετεων μαλα πολλ απολειπων.

Ubi hæc habet Cl. Grævius. "In MS. II. pro "varia lectione notatum erat: τριηκοντα,[113] quam "lectionem Tzetzes probat invitis Musis." At Musis, inquam ego, neutiquam invitis probari potest; quanquam nullus tamen dubitem quin Tzetzen fefellerit vera sequentis wετεων potestas.
179 * Nempe ultima vocis τριηκοντα ope subjecti Vau non secus producitur atque supra [p. 298.] factum vidimus in H δ ανδρῑ wικελη. Cujus etiam similia extant exempla Σμερδαλεᾱ wιwαχων—θυγατερᾱ wην—ουδε̄ wους [E, 302. Θ, 321. E, 371. Z, 192. N, 376. Λ, 226. B, 832.], atque alia haud pauca. Contra vero τριηκοντων Musis invitis in codd. MSS. editisque repræsentari confirmare ausim. Neque enim Musis Græcis magis adridere crediderim τριηκοντων quam *trigintorum* Latinis. Proinde si pergant editores τριηκοντων ετεων exhibere; at refingant certe velim interpretationem, ut deinceps habeatur *trigintis annis*: ut non dico Græcis Latina, sed barbaris barbara respondeant.

Ιλ. Γ. 389. Τῃ μιν εεισαμενη προσεφωνεε δι Αφροδιτη] Bellum istud verbum εεισαμενη metri fulciendi causa

113. "τριήκοντα edd. pr. Junt." et H. St. in marg. probante Guieto. τριηκόντων citat Taylorus, ad Æschin. in Ctesiphónt. p. 630., *si fas sit hos versus Hesiodo adjudicare.* "τριηκόντων est in Callim. fr. LXVII. Ex Hesiodo citant Plutarch. II. 753. A. Eustath. Il. A, 97=73, 6." *Gaisf.* ad l. "Antimachi illud apud Cic. in Brut. c. li. vulgo legitur '*Plato enim mihi instar est omnium millium*;' Lennepius corrigit, hominum millium, *vel, quod maluit*, hominum mille,"—ad Phalar. CII. p. 292.; *R. D.* supra p. 100. "*argumentorum millium*" in corrigendis sustulit.

effictum est. Dum vero metro semel consuleret,
cuicunque hoc acceptum referendum sit, adversus
analogiam non uno interim nomine peccavit. Pri-
mum autem est, quod verbo a vocali inchoato aug-
mentum, quod vocant syllabicum, tribuerit. Accedit
quod, si verbum ipsum εεισαμην recte haberet, par-
ticipio tamen augmentum perperam præficeretur.
Tu vero deinceps me fidejussore legere aude, Τῃ
μιν wεισαμενη — a verbo utique wειδομαι. hæc enim
potestas apud Homerum perpetua est. Cujus qui-
dem verbi, ut illud etiam moneam, ea est notio, ut
cum accusativo construi * non possit. Neque 180
igitur erat, ut doctiss. Clarkio voculæ μιν collocatio
moram injiceret, vel ut prope esset, ut crederet
Poetam scripsisse Τῃ MEN εεισαμενη. Neque enim
quidquam in oratione extat præter προσεφωνεε, quo
vocula ista legitime referri possit. Cæterum pro
εεισατο, εεισασθην, enuncianda curabis εwεισατο,
εwεισασθην.[114]

Ιλ. Δ. 3. εῳνοχοει[115]] Verbum hoc duplici aug-

114. ἐϜείσατο Odyss. B, 320. E, 398. 442. H, 281. 343. Θ, 295. K, 149. X, 89. Il. O, 415. ἐϜεισάσθην Il. O, 544.

115. τινὲς δὲ γρ. ἐνῳχόει [i. e. ἐνωνοχόει ut Zenodotus secundum Eustath. p. 438, l. 11 = 100, l. 15.]: Schol. Cod. Townl. ἐϜοιν. ΟΔ. Υ, 255. ἐῳνοχόει Cod. Harl. "a manu prima, ν additum ex recensione." *R. P.* id est, ἐϜοιν. Il. B, 598. ῳνοχόει: οἰνοχόει [Ϝοιν.] ἰακῶς πᾶσαι Schol. Cod. Townl. ΟΔ. Γ, 472. Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες MS. Harl. "scripserat, οἶνον ἐνοι sed cum huc pervenisset, ε in οι mutavit, et alterum ι erasit, ut nunc hæc sit lectio, οἶνον οἰνοχοεῦντες." *R. P.* id est, Ϝοῖνον Ϝοινοχοεῦντες. Infra ϜεϜοίκει ΟΔ. Α, 411. Δ, 654. I, 190. Λ, 607. Π, 288. Τ, 7. [Ω, 272. 445.] ΙΛ. B, 58. Ξ, 474. Σ, 548. Ω, 630. ϜεϜόλπει ΟΔ. Φ, 96. Ω, 312. ΙΛ. Τ, 328. ϜεϜόργει ΟΔ. Δ, 693. Ξ, 289. ἠϜείδης ΙΛ. Χ, 280. Codices unus Harl. Ben.

mento librariis visum est donare. Ii vero sua tandem secum habeant portenta, ut verbis deinceps Homericis jam nimium diu exulantibus propriæ sedis copia fiat. Horum autem in numero venit εwοινοχοwει, uti et ista formæ non ita dissimilis, wεwοικει, wεwολπει, wεwοργει: sive præcedente vocali elisa, εwεwοικει, εwεwολπει, εwεwοργει: quorum in loco hodie præferuntur εῳκει, εωλπει, εωργει. His denique adjicias εwοιδεις a wοιδα, vulgo ηειδεις.

I. 116. Λασαμην] "Verbum hoc fictitium et "abnorme, α in primis syllabis utramque habet "*ancipitem*. Quod in hoc verbo (credo) est *sin*-"*gulare*. Forte tamen hujus rei ratio ex eâ pe-"tenda erit analogiâ, quâ analogiâ dicitur Κρονῐο-"νος et Κρονῑωνος, τεθνηοτος et τεθνεωτος, μετηορος "et μετεωρος, λᾱος et λεως, βασιληος et βασιλεως, "βασιληᾰ et βασιλεᾱ, Αχιλληᾰ et Αχιλλεᾱ &c." *Clarkius*. At enim quam in proclivi fuisset juxta eam quam alibi [ad Il. A, 116. 265. 309. 314. 338. Z, 434. O, 463, etc.] commentus est vir doctiss. pro-
181 * soediæ rationem statuisse primam α natura longam esse, aliquando vero ob positionem corripi! Secunda autem omnium verborum in ζω desinentium analogiam sequitur: quorum utique aoristi penultimam vel ante simplex σ corripiunt, vel geminati ope producunt. Frustra autem est vir doctiss., præterquam quod Attica[116] cum Ionicis confundat,

et Ed. Pr. Apoll. Rhod. iv, 1701. Αὐτοὶ δ' εἴτ' ἀΐδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο, Ἤειδειν οὐδ' ὅσσον· Ἠείδην in Schol. MS. Harl.

116. Οἰκῆος, pro θεράποντος, duplici ratione *Ionicum* est; et nominis ipsius, et terminationis ῆος pro έως: *R. B.* [*Answer to Boyle*, p. 400=224.].

cum verbum hoc istorum *βασιληος, βασιλεως &c.* rationem servare censeat. Nam hujus et prima et secunda nonnunquam simul producuntur, uti Λ. 340.

Εγγυς εσαν προφυγειν· αάσσατο δε 'μεγα θυμῳ.

Scriptura autem, quam exhibuimus, germanam verbi potestatem *αwασσατο* designat.[117] Similiter concipias velim Αwασαμην. Quorum prosoedia ei similis est, quam in verbis *λυwω* et *τιwω* supra [p. 297.] declaravimus. Fontem autem, unde derivantur, *αwαζω* statuimus, cujus certissima vestigia apud Hesychium[118] agnosco: Αγαζεσθαι. βλαπτεσθαι. hic

117. Hesychius, 'Αάσατο. ἐβλάβη. et Cod. MS. 'Αάσθης. ἐβλάβης.

118. "Hesychius sane ridiculus est, qui pluribus verbis Æolicis pro F Digamma simplicem Γ posuit. ΓΑΛΙ, ἱκανὸν, i. e. Fάλις Hom. ΓΑΛΛΟΙ, ἧλοι. Forte pro Fᾶλοι ἧλοι. [sed Homerus ἧλοι]. Quære de ἀργυρόFηλον. ΓΑΜΜΟΡΟΙ, ἀμετόχοι, ἐστερημένοι· pro Fάμμοροι. sed falso. [Hom. ἄμμοροι.] ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, ἀρέσκειν, i. e. Fανδάνειν Hom.; Hesychius ἀνδάνει, ἀρέσκει. [Γάπος. ὄχημα. Τυῤῥηνοί. i. e. Fάπος. Γάραβος. ὀλολυγών. i. e. Fάραβος.] ΓΕΑΡ, ἔαρ i. e. Fέαρ Hom. [Sic Caninius p. 83.] ΓΕΗΙ, τῇ γῇ. i. e. Fεῇ τῇ ᾗ [Idem, 'Εῇ. τῇ ἑαυτοῦ.]. ΓΕΙΘΡΟΝ, ἔνδυμα. i. e. Fεῖθρον. ΓΕΚΑΛΟΝ, ἥσυχον. i. e. Fέκηλον Hom. ΓΕΚΑΘΑ, ἑκοῦσα: ab Fέκητι Hom. [Γέλαν. αὐγὴν ἡλίου. i. e. Fέλαν. vide supra ad p. 90. et infra ad *R. D.* p. 273.]. ΓΕΛΙΚΗ, ἕλιξ an pro Fελίκη ΓΕΛΛΙΞΑΙ, συνειλῆσαι, pro Fελίξαι. ΓΕΛΟΥΤΡΟΝ, ἔλυτρον, ἤγουν, λέπυρον, i. e. Fέλυτρον. [*Caninius*, p. 83. conf. v. Πελλασταί.] ΓΕΜΜΑΤΑ, ἱμάτια, i. e. Fέμματα Hom. Fείματα. [ΓΕΝΤΕΡ, ἡ κοιλία. "locus τῶν ἐντέρων. τὸ γ̄ est hic, digamma Æolicum: inde Latinum *venter*." Casaub. ad Athen. viii, 352. A. sic *Caninius* p. 84. et *Wallis*. Gramm. Angl. p. 14.] ΓΕΡΓΑΝΑ, ἐργαλεῖα i. e. Fέργανα a Fέργον, Hom. [Γεῤῥητηρία. ἀπώλεια.] ΓΕΡΡΩ, ἀπόλωλα: i. e. Fέῤῥω Hom. v. p. 267. ΓΕΣΤΙΑ, ἔνδυσις. μέλη. ἱμάτια: pro Fέστια. ΓΕ-

ΣΤΡΑ, στολή: i. e. Fέστρα, ["Et" quam h. l. *Albertus* omisit, "adde Ὕεσις. στολή. Πάφιοι." *D. R.* Ὕεστις *Salmas.*, Fέστις, *R. B.* et sic infra pro Ὑεστάκα. ἱματισμός. lege, Fεστάκα. *R. B.*] ΓΕΤΟΣ, ἐνιαυτὸς: i. e. Fέτος. Hom. Il. Z, 511. Θ, 268. ΓΗΘΕΑ, ἤθη: i. e. Fήθεα Hom. μετὰ Fήθεα καὶ νόμον ἵππων. ΓΗΛΟΥΜΕΝΟΥΣ, συνειλημμένους: i. e. Fειλομένος, συνειλημένος Hom. [Γηλ. pro ἡλουμένους *D. R.* ad Tim. p.71.] ΓΗΜΑ, ἱμάτιον: supra, Fέμμα, i. e. Fεῖμα Hom. [Sic *H. Tollius* apud *D. R.*] ΓΙΑ, ἄνθη: i. e. Fία Hom. ΓΙΑΡΕΣ, ἔαρ. supra Γέαρ, ἔαρ. [Γιλός. ἑτερόφθαλμος. Aldus Γιλλός. i. e. Fιλλὸς *Caninius* p. 83.] ΓΙΞΑΙ, χωρῆσαι: i. e. Fεῖξαι. Idem, εἶξε, ὑπεχώρησε Hom. ΓΙΟ, αὐτοῦ; i. e. Fέο, Hom. ΓΙΠΟΝ, εἶπον: i. e. Fεῖπον Hom. ΓΙΣ, ἰσχὺς: i. e. Fὶς *vis*, Hom. ΓΙΣΑΜΕΝΑΙ, εἰδέναι: i. e. Fισάμεναι, a Fίσημι Hom. ΓΙΣΓΟΝ, ἴσον: i. e. Fῖσον Hom. ΓΙΣΤΙΑ, ἐσχάτη; lego ἐσχάρη i. e. Fίστιη Hom. Hesychius infra, ἱστιὰ, ἐσχάρα. ΓΙΣΧΥΝ, ἴσχυν: i. e. Fίσχυν [Fίσχυν *Caninius* p. 83.]. ΓΙΤΕΑ, ἰτέα: i. e. Fιτέα Hom. Od. K, 510. Il. Φ, 310. ΓΟΙΑΥΤΩι, φάρυγξ. lego, Γοῖ, αὐτῷ: i. e. Fοῖ Hom. φάρυγξ spectat ad Γογρώνη eadem pagina. [Infra ΟΙ. αὐτῷ. αὐτῇ. i. e. FΟΙ.] ΓΟΙΔΑ, οὐκ οἶδα. lege, Γοῖδα, οἶδα i. e. Fοῖδα Hom. ΓΟΙΔΗΜΙ, ἐπίσταμαι: i. e. Fοίδημι. ΓΟΙΝΑΚΕΣ, βλαστοί: i. e. Fοίνακες. ΓΟΙΝΟΣ, οἶνος: i. e. Fοῖνος, Hom. ΓΟΙΝΑΥΤΙΣ, οἰνοχόη: i. e. Fοιναῦτις [L. Γοινάρυστις. i. q. οἰνήρυσις. Vid. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* v. 851. *D. R.*]. ΓΟΡΤΥΞ, ὄρτυξ: i. e. Fόρτυξ. ΓΟΛΑΜΟΣ, διωγμός: i. e. Fουλαμὸς Hom. [L. Γουλαμός. *Infra:* Οὐλαμός. Θόρυβος. *D. R.*] ΓΡΙΝΟΣ, δέρμα: an pro Fρινὸς, ῥινός [Sic *Kusterus*]. ΓΩΙ, ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ: leg. ᾧ, i. e. Fῷ, ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ ᾧ. Hom. [*Caninius* p. 83.]. Γωλιοί. σπήλαια. i. e. Fωλιοί. RICARDUS BENTLEIUS. "*De* Γ, *ex* F *Æolico nato,* inquit Valckenærius, *vocibusque permultis Æolicis, quæ supersunt, præfixo, dici multa possent, quæ hinc alienissima judicarem.*" Ad Adoniaz. p. 217. In sequentibus F forte in T et Y migravit: ΤΕΝΕΚΟΥΝΤΙ. ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς. i. e. Fενεκοῦντι. *R. B.* ΤΕΠΤΑ. ἑπτά, pro Fεπτά. *R. B.* et *Taylor.* Lect. Lys. Sic *Caninius*, p. 107. Τραγαλέον. διεῤῥωγότα. "Inf. Τρηγαλέον, et Ὑρωγαλέον, *cum eadem interpretatione. In his* T *et* U *natum est ex* digam. Æolico," *D. R.* ὙΙΛΗ. ὅμιλος. "Y *forte depravatum ex* Digam. Æolico." *D. R. Ep. Cr.* II, p. 15. quam in ed.

utique elementum γ consonantis Vau locum oc-
cupat, non secus atque in ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ,
ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ,[119] ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ,
ΓΕΓΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΑΘΑ, ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΚΗ. Hæc uti-
que sermone Æolico erant FΑΔΕΙΝ, FΑΔΕΣΘΑΙ,
FΑΔΕΤΑΙ, FΑΔΟΝΤΑΙ, FΑΚΑ, FΑΛΟΙ, FΕΑΡ, FΕΚΑ-
ΛΟΝ, FΕΚΟΙΣΑ, [Dorice WΕΚΩΣΑ, * Laconice WΕ- 182
ΚΩWΑ[120]] FΕΛΕΑ, FΕΛΙΞ. ab Hesychio autem ex-
ponuntur χαρισασθαι, ἡδεσθαι, ἡδεται, ευφραινονται,
ἡδεως, ἡλοι, εαρ, ἡσυχον, ἑκουσα, τελεα, [lege ἑλεα]
ἑλιξ. Eadem dicebant Iones wαδειν, wηδεσθαι, wη-
δεται, wηδονται, wηκα, wηλοι, wεαρ, wεκηλον, wεκουσα,
wελεα, wελιξ. Similiter apud eundem legimus αγα-
τασθαι, βλαπτεσθαι· αγατημαι, βεβλαμμαι. Concipe
αwατασθαι, αwατημαι;[121] ab altero fonte αwαταω.
Hinc porro collige, quod hodie ατη scribitur sermone
Ionico, valuisse αwατη.[122] Quod et exinde firmatur

altera delendam censebat vir summus.

119. MS. Γβήα: ἡδέως. quid lateat hic, expiscari nequeo. Fortasse vocabula duo mutilate scripta et concreta impinguescunt, et voluit librarius Fαδύ. βαδύ. ἡδέως. Pausan. Eliac. iii, 4. αὐτό τε τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι, καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. Vide supra ad pp. 90. 236. Pind. Pyth. IV, 278= . Ὣς ἄρ' ἔFειπε. Fακᾶ δ' Ανταγόρευσεν καὶ Πελίας· Odyss. Ρ, 254. τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι, Fῆκα κιόντας, Σ, 91. ἠέ Fε Fῆκ' ἐλάσειε Il. Γ, 155. Fῆκα πρὸς ἀλλήλους Fέπεα πτερόεντ' ἀγόρευον. Ω, 508. ἀπώσατο Fῆκα γέροντα.

120. Aristoph. Lys. 1299. ἐκλιπῶα Μῶα 1301. κλεῶα 1315. Θυρσαδδωᾶν κ' εὐαδδωᾶν. Hesychius Αἰδῶσσα [Αἴθουσα] τῆς αὐλῆς τὰ τειχέα. Αἰδωΐα Laconice. ΑἰδῶFα Æolice. Γερουσία. Γερυτία, Cretenses; Γερωΐα vel Γερωβία Lacones; ΓερωFία Æoles. Vide *Valck.* ad Röver. LXXII. ad Adoniaz. pp. 271. 275. 292.

121. ἀγάτειμαι Hesychii Cod.

122. Conf. supra ad v. 'ΑFΑΤΑ, p. 247. Pyth. II, 52. ἐς μεγάλαν αὔταν et in margine ἀαύταν MS. Coll. Eman.

quod illud *ατη* apud Homerum nusquam ita positum occurrat, quin *τρισυλλαβως αwατη* efferri possit, cum tamen *ατη* disyllabum sex diversis metri heroici in locis stare possit, quæ trisyllabum *αwατη* non itidem recipiant. Cum autem *nusquam* dicimus, duos locos[123] excipi volumus, quorum spurius est alter, alter ex variis lectt. refingendus. Eadem porro exinde stabilitur potestas, quod apud Pindarum bis scriptum legatur vocabulum *αυαταν* prima correpta :

Pyth. B. 52. et Γ. 42.

Αλλα νιν ὑβρις εις ᾰνᾰτᾱν ὑπεραφανον :
Εσχε τοιαυταν μεγαλαν ᾰνᾰτᾱν.

Nempe anapæstum utrobique constituit; uti cuiquam ad reliquas strophas et antistrophas animum attendenti liquebit. Ibi utique sedem consonantis
183 * Vau vocalis Υ non secus atque alias (p. 303.) passim occupat. Restat, ut de portento isto *αααтος* dicamus. atque hoc quidem ter conspiciendum sese exhibet :

Ιλ. Ξ. 271. *Αγρει νυν μοι ομοσσον αααтον Στυγος ὑδωρ*
Οδ. Φ. 91. *Μνηστηρεσσιν ἀεθλον αααтον·*[124] *ου γαρ οϊω*
— Χ. 5. *Ουτος μεν δη ἀεθλος αααтος εκτετελεσται.*

Quorum locorum, uti vides, in primo penultima producitur, in altero et tertio corripitur. Qua de re doctiss. Clarkius ne unum quidem verbum fecit : filius eruditus, qua erat erga patrem pietate atque leto.

123. Il. Z, 356. (Ω, 28. *R. D.* ejuravit) lege, ἀρχῆς, ut Γ, 100. ἀρχῆς Cod. olim Townl. in textu et schol., Ben., et quatuor Harl.; et T, 88. ut spurium deleto. Odyss. B, 59. " ἀρὴν in textu et schol." MS. Harl. *R. P.* Cod. Vesp. et in quatuor aliis.

124. Φ, 91. Χ, 5. *ἄατον* duo MSS. Harleiani.

observantia, tantundem. Ne multis autem moremur, pro *αᾱᾱτον* scribendum statuimus *αναάστον* sive *αναwαστον*. id, quod non nisi *inviolabile*, quod et habent interpretes, vel quod tantundem sit, valere potest, utpote ex particula *στερητικη* et verbo *αwαζω*, *lædo*, sive *violo*, compositum. Alterum autem, cujus potestas est *αναwᾰτος* *innocuus*, denotat, utpote ex eadem particula et substantivo *αwᾰτη* *damnum*, *noxa*, formatum.

ΙΑ. Ι. 173.

Ως φατο, τοισι δε πασιν ἑαδοτα μυθον εειπὲν]

Vocis ἑαδοτα analogiam exponat, qui poterit, ita ut ejus prosoediæ huic versui conveniat. Tu interim mecum scribe:

Ως φατο; τοισι δε πᾶσι ἑάνδοτα[125] μυθον ἑέιπεν.

* effer autem *παwσι*, *wεwανδοτα*—*εwειπεν*. A verbo 184
utique *wανδανω* formatur *wεwανδοτα* eadem plane analogia, qua a *χανδανω*, *κεχανδοτα*. Hæc autem vox occurrit Wιλ. Ψ. 268. et Οδ. Δ. 96. Pari ratione pro *ηνδανε* et *ἐηνδανε* uti et *εφηνδανε* [Il. Α, 24. Ω, 25. Η, 45.] enunciabis *wανδανε* et *εwανδανε*. Ad *παwσι* quod attinet, ejus analogiam sic colligas velim: *τυπτοντες*, *τυπτοντων*, *τυπτοwσι*. *παντες*, *παντων*, *παwσι*. Similiter *τυπτομεν*, *τυπτετε*, *τυπτοwσι*; *ἱσταμεν*, *ἱστατε*, *ἱσταwσι*; *τετυφαμεν*, *τετυφατε*, *τετυφαwσι*; Sic quoque concipienda sunt, *παwς*, *ἱσταwς*, *τυψαwς*.[126] Nempe hæ terminationes Græcorum

125. *ἑαδότα* MSS. olim Townl. et duo Harleiani; *ἑαδότει* tertius Harl.

126. De hisce formis delirat *R. D.* acumen. " Dawesii autem inscitiam atque temeritatem in digammate pro N inculcando his participiis, itemque tertiis personis pluralibus verborum et tertiis casibus nominum et par-

auribus magis placuere quam *πανς, ἱστανς, τυψανς*;[127] vel potius *παντς, ἱσταντς, τυψαντς*; uti et διδοws

ticipiorum in ΩN desinentium, facilius esset risui exponere: at quæ vera sint ostendere et stabilire præstat, ut contraria sponte sua ruant." *R. P. K.* Proleg. CXVIII. conf. CXXVI.

127. Hæc tetra terminationum incrementa vetustis grammaticis innotuerunt. MS. Harl. f. 120. *ἅλς. μάκαρς. τίρυνς. δάμαρς.* f. 18. *Τὸ δὲ ἄρης * * μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείας το τ̄ ἄρητος ἐκλίθη καὶ ὡς σπονδιακὸν, ἄρου, καὶ ἄρεος ἀνδροφόνου παρ' ὁμήρῳ·* [Il. Δ, 441.] *Καὶ ἄρεως ἀπὸ ἀρεύς· ἡρέθη* (l. *ηὑρέθη*) *δὲ παρὰ ἀλκαίῳ.* Conf. *R. P.* ad Eur. Ph. 134. Æschyl. Suppl. 676. *Burneium* ad Agam. 376. Philem. Lex. p. 23. Jo. Grammaticus f. 243. b. a quo Greg. Metrop. *Κρῆτες δὲ τὸ ἐς χορὸν ἐν χορόν· εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγοράν.* *Herodian.* in Aldi Hortis Adon. f. 204. b. *ἐκ γοῦν τοῦ σπείδω γέγονε κατὰ 'Αργείους καὶ Κρῆτας ἀφαιρέσει τοῦ ῑ τῆς ει̅ διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ ν, σπένδω· οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ῑ, τάττουσι τὸ ν, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς.* Heraclides apud Eustath. ad Il. B, p. 223, 26=169, 16. *τροπῇ τοῦ ν εἰς ι γλώσσῃ Σικελῶν κατὰ τὸ ἐννεάνυχες εἰνάνυχες* [Il. I, 470.] ad Θ, p. 722, 59=613, 1. *ἔστι κατ' αὐτὸν* [*τὸν 'Ηρακλείδην*] *τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ῑ ἐντάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν Ενς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπείδω σπένδω·* etc. ad Od. M, p. 1726, 24=494, 22. *ἀργεῖοι γάρ, φησι* [*Ηρακλείδης*], *καὶ κρῆτες ἐξαιροῦντες τὸ ῑ τάσσουσι τὸ ν̄, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες. καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. οἷς ὡμοίωται τὸ σπείδω σπένδω.* "Cretica et Argiva participiorum terminatio recepta fuit a Romanis in *docens, legens*, et sim. eamque ipsam, vel *ἐντς*, ut *Marklando* placet, in priscis verborum Græcorum participiis obtinuisse, arguunt genitivi *τιθέντος, τυπέντος, στὰνς στάντος stans stantis, πείσανς* seu *πείσαντς πείσαντος· ὀλέσανς ὀλέσαντος.*" *Koen.* ad Greg. p. 163. *Boeckii* PR. ad Pind. xxxiii. Verr. Flacc. ad Apr. 28. FRVCVM *Foggin.* ad l. p. 72. "Sic marmor. Anne quia FRVCVM a nominativo est *Frux*, olim forte *Frucs*, quando litera X nondum in Latium invecta foret? Seu potius, anne quia *antiqui*, ut tradit Festus, *per litteræ* C *formam nihilominus* G *usurpabant?*" M. Capella, p. 57. "*Finit neutra* [T] caput,

sinciput, lact,"—sic quoque MS. antiquissimus. Charisius I, col. 78. *Lactis nominativum alii volunt* lac, *alii* lact, *alii* lacte: *e postrema* lacte *sine vitio dicimus, nam et* Cato *sic dixit:* Et in Italia atras capras lacte album habere. *Sed et* Valgius, *et* Verrius, *et* Trogus *de animalibus* lacte *dicunt*. Conf. coll. 48, 49. In quibusdam nominibus propriis præsertim hominum Græca positio cum Latina non consentit; *Plato, Palæmo,* Græce scribuntur Πλάτων, Παλαίμων· et *R. B.* ad Hor. Carm. III, viii, 18 (1711.). ubi memorat suos codices ad unum omnes COTISONIS non COTISONTIS præ se ferre; atque ita Suetonii membranas in Augusto lxiii. "Frontinus Strateg. I, x, 4. *Scorylo dux Dacorum,*— ubi pro *Scorylo* reponendum fortasse *Cotiso*. Utcumque sit; ex eo quod *Scorylo* dixerit non *Scorylon* casu recto, satis apparet in obliquis non *ontis* more Græco, sed *onis* inflectendum esse." Virgil. Æn. VIII, 505. "*Tarco* ex analogia scribendum, libris etiam suadentibus, non *Tarcon* [sed *Tarchon* Mediceus]; ut supra VII, 532. *Almo* [Cod. Med.] non *Almon*. Nec ulla erat caussa, cur formam hujus nominis variaret Poeta. Quam sequi debuit, ipsa metri ratio ostendit infra 602. *Haud procul hinc* Tarco *et Tyrrheni tuta tenebant*." [lacuna in Cod. Med. a v. 585—642.] *Brunckius*. Conf. *Chishull*. ad Inscrip. Sig. p. 22. (1728.); *Shuckfordius* (Connect. I, 261, 2. 1728.) formæ σαρκὸς et φλογὸς a priscis positionibus σὰρκς et φλόγς descendunt, ut ὀπὸς φλεβος ab ὄπς et φλέβς· στιχὸς et κατήλιφος a στὶχς (κς) et κατήλιφς (πς). *Clarkius* ad Il. A, 86, (1729.) "Recte in vocativo Κάλχαν. Est enim nominativus plenis notis exaratus Κάλχανς;" "Observata *Marklandi*, inquit *Valckenaerius*, nobis una cum Euripidis Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui HEMSTERHUSIUM his in oris audiverunt: sed et his perjucundus fuit *Marklandi* consensus; et, quæ vir immortalis impertiit quidem discipulis, sed literis mandare neglexit, primus ille in lucem protulit." ad Adoniaz. p. 349. Schol. ad D. Luc. et Act. D. Apost. I, 291. et *D. R.* Elog. p. 60. Hujus vero ope caliginem veterem e loco Stephani Byz. p. 643. in Πνὺξ dissipavit *T. H.* apud *P. P. D.* ad *R. P.* Emend. in Aristoph. Eq. 1106., et emendatione palmaria Herodianum instauravit: Πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· Ἔστιν οὖν πύκν κυρίως. οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπερετέθη τὸ ν̄ καὶ ἐτράπη τὸ κ̄ εἰς ξ, πνύξ. ὑπέρ-

magis quam *διδοντς*, *τιθεις* quam *τιθεντς*. Latinis contra arrisere terminationes *ans*, et *ens*, antiquitus forte *ants*, et *ents*.

Ιλ. Ν. 41. Αβρομοι, *αυιαχοι*] Rescribo *αἰάχοι* h. e. *αϝιϝαχοι*, vel potius Αϝβρομοι, *αϝϝιϝαχοι*; neque enim credendum videtur nudum *α*, quod *στερητικον* esse solet;[128] tam dissimili notione (nam dissimillima est, quæ huic loco congruit) unquam adhibitum fuisse. Sentis autem vocem utramque a fonte suo (sunt enim fontes *βρομος* et *ϝιϝαχη*, vulgo *ιαχη*) pari ratione derivari. Porro pro vulgato *επιαχον* [Il. E, 860, etc.] lege ubique *εϝιϝαχον*.

185 * — Ψ. 850. — *τιθει ιοεντα σιδηρον*] Vertunt interpretes, "*Spiculis-conficiendis-aptum ferrum*," ac

θεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τὸ κ̄, πνὺξ πυκνός. τῆς πυκνὸς τὰς ἡνίας, Ἀριστοφάνης (Equit. 1106.). *τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί*. (Pac. 679.) *καὶ πύκνα.—ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, πυκνίτης λέγεται*. (Eq. 42.). Cum vero in omni rerum ratione partes quoque mensuram sui habeant, ultra quam consistere nequeunt, *T. H.* limites normæ suæ assignare solebat; *Marklandus* analogia contentus vocabula, quæ multorum consensu convaluerunt, servituti regulæ suæ addixit; et in formis procudendis et adstruendis, quantum sibi dederit consuetudo, colligere neglexit: "*παῖς* scribi primitus debuit *παῖδς*, *παῖσδ* etiam pronunciari potuit. *Puerum παισδα* dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: *παῖδα* sæpenumero, *παῖσδα* nusquam præbent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum *Theocriti* in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt." *Valck.* ad Adoniaz. p. 349. His vero missis propter suam diatriben, *gratum profecto legentium testimonium, si non laboris, certe simplicitatis, consecutus est* Marklandus.

128. *R. D.* libentissime accedo, obnitente viro præstantissimo, qui ad Adoniaz. pp. 214—234. judicium suum de hac re interposuit.

si ιοεντα esset ab ιος, cum tamen nihil minus: nam principio vox ιος priorem sexcenties apud Homerum producit, corripit ne semel quidem. Deinde a vocali semper inchoatur, unde fiet, ut præcedens τιθει posteriorem producere non possit, neque adeo versui sustentando par esse. Tu vero lege, ϝιοϝεντα, atque eodem sensu accipe, quo passim adhibetur ϝιοϝειδεα, *violacei-coloris, subfuscum.*[129] Nam ab eodem fonte ϝιον *viola* profluit utrumque.

129. Suidas Ἰόεντα σίδηρον. τὸν μέλανα i. e. *ferrugineum* Virg. Buc. x, 39. *Et* nigræ violæ *sunt*, ex Theocr. Id. x, 28. Καὶ τὸ ἴον [Ϝίον] μέλαν ἐντὶ, XXIII, 29. Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἔαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ· [32. Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. Prudentius Pr. 22. *dum vita* volens agit—cod. Thuaneus, teste N. Heinsio, *volans* alii et Vaticani omnes; sic contra Symmach. II, 314=199. ed. Parm. *vitæ* volucris *sibi posceret usus R. B.*] Odyss. E, 56. πόντου βὰς ϜιοϜειδέος Λ, 106. προφυγὼν ϜιοϜειδέα πόντον, τὸν μελανώδη ἔλαβεν Etym. M. 473, 12. Il. Δ, 242. Solo apud Plutarch. p. 93. B. Κύπρις ἰοστέφανος· conf. Pind. Ol. VI, 50. Pyth. I, 2. Il. Δ, 242. Ἀργεῖοι, Ϝιόμωροι, "Multa hic adnotant Viri Docti, quæ non sunt unius assis. Nihilo meliora sunt, quæ Etymologici Auctor, Eustathius et Didymus ad hunc locum sunt commentati, quos vide. Ἰόμωροι, non, ut vulgo putatur, ab ἰὸς *sagitta*, sed ab ἴον *viola*: ἰὸς enim, *sagitta*, syllabam primam habet longam; ἴον vero, *viola*, semper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo Homeri reddi, *fato violæ destinati*, i. e. brevis ævi; sensu plano et perspicuo, atque metro integerrimo." *Anton. Askew.* apud *Albert.* ad Hesych. v. Ἰόμωροι· *R. D.* Misc. Crit. anno 1745, et Hesychii Vol. II. anno 1766, prodiit. Vir autem perdoctus, *Gulielmus Battie*, Collegii Regalis olim socius, si rite lecta recordor, alterutri veram hujus compositi vim monstravit; et MS. nescio quis inter lineas ὠκύμοροι habet. Cleanthis h. in Jovem, 4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες Μοῦνον, Lege, ἴου. Hesychius v. Ἰοφῶσσα, et Schol. ad Apoll.

ΟΔ. Λ. 605. *νυκτι εοικως*] Cl. Bentleius in notis ad Miltonum scribit *νυκτι Fεοικως*.[130] Mihi vero vox *Fεοικως* nihilo honestiori facie videtur quam *δεοικως*, *λεοιπως*, *πεοιθως*. Sensit nimirum *criticorum omnium longe longeque princeps, bonarum omnium artium stator et vindex*, ad versus integritatem desiderari consonantem Vau semel pronunciandam, ad analogiam vero eandem repeti oportere nihilo magis subodoratus est quam quilibet e trivio grammaticus. Tu deinceps scribe, *ἑοικως*, h. e. *wεwοικως*, ad normam *των δεδοικως*, *λελοιπως*, *πεποιθως*.

Οδ. Ξ. 289.—*ὁς δη πολλα κακ ανθρωποισιν εωργει*[131]] Unica, quam sciam, editio Basil. 1558. repræsentat *ανθρωπους εεωργει*. Nimirum cæteri editores portentosam istius *εεωργει* faciem reformidarunt, alterum vero *εωργει* nihil odiosi in se habuit; quod
186 * tamen revera ipsum est portentum atque aliud
insuper non minus horrendum secum trahit. Quod utique editores quosque fugit, vitiosa est hujus lectionis syntaxis. Nam verbum *wεwοργα*, uti et *ῥεζω* eadem notione, apud Homerum ne semel qui-

Rhod. II, 1153. sibi lucem mutuo affundunt, apud *Abresch.* ad Hesych.; Schol. MS. Harl. *παρώνυμον* habet, sed 'Οφιοῦσα retinet.

130. VI. 832.; nam ad IV. 887. Odyss. Z, 187. Νῦν δ' [Οὔτ' ἄ. edd.] *ἄφρονοι φωτὶ Fέοικας* et Γ, 219. *ἄϊδρει φωτὶ Fεοικὼς* posuit *R. B.* Infra, *Criticorum longe longeque omnium Princeps*, "*ut vocatur a* S. Clarkio *ad* Homer. Il. E, 769."

et, *b. o. a. st. et v.* "*ut vocatur a* Tayloro *Lect. Lys. p.* 703. *b.*" *R. P.* Cave in ista tam frigida tamque jejuna adversus *R. B.* calumnia delitescas.

131. "MS. Harl. *ἀνθρώποισιν ἐώργει* sine ulla varietate." *R. P.* Alter MS. Harl. *κακὰ πολλὰ ἀνοῖσιν ἐώργει·* duo alii *πολλὰ κακ' ἀνθρώπους*, quorum unus *ἔωργε*, alter *ἐώργει* in textu, et in marg. *εἴργασται*. In Cl. h. s. c. 11. *ἔργ' ἐῤῥίγει* [m. *ἔῤῥιγε*] *M. R.*

dem cum dativo sive personæ seu rei conjungitur, sed vel cum unico accusativo rei; vel cum gemino, rei altero, altero personæ.

Ιλ. Β. 272.

Ω ποποι η δη μυρι Οδυσσευς εσθλα wεwοργε.

Ε. 175. —και δη κακα πολλα wεwοργε Τρωwας—

Γ. 354. Ξεινοδοκον κακα ῥεξαι ὁ κεν φιλοτητα παρασχῃ.

Eandem itidem constructionem perpetuo sequuntur apud scriptores Atticos ποιω, εργαζομαι et δρω.[132] Proinde omnino reponendum ex alterius lectionis vestigiis,

Τρωκτης, ὁς δη πολλα κακ ανθρωπους εwεwοργει.

132. Il. B, 195. ῥέξῃ κακὸν υἷας 'Αχαιων Il. Γ, 351. ὅ με πρότερος κάκ' ερεξε Sic Ξ, 261. ἀποθύμια Fέρδοι· ῥέζοι Eustath. p. 983, 59 = 974, 41. E, 175. κακὰ πολλὰ Fέοργε Τρωας Aristoph. Vesp. 696. Ταυτί με ποιοῦσ', 697. Κοὐκ οἶδ' ὅτι χρῆμά με ποιεῖς. Xenoph. Anab. II, p. 152. ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τοὺς οὔτε μέλλοντας, οὔτε βουλομένους τοιοῦτον οὐδέν III, p. 196. οἷα τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. Æschylus apud Athen. IX, 375. F. 4. Ἦ πολλὰ Μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά, R. P. ad *Toup.* p. 477. Soph. Tr. 1203. οἷά μ' εἴργασαι; Ph. 786. οἷα μ' ἐργάσει κακά. 928. οἷα μ' εἰργάσω, 1172. τί μ' εἴργασαι; Eur. Hec. 268 = 264. 'Αλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν. Soph. Œd. Col. 853. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ Δρᾷς, Aj. 1324. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ. Ph. 315. τοιαῦτ' 'Ατρεῖδαί μ', ἥτ' Οδυσσέως βία, Ὦ παῖ, δεδράκασ'. 801. κἀγώ τοι ποτὲ Τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων, Ἃ νῦν σὺ σώζεις, ταῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν. Eur. Hec. 357. δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ Ph. 941. τί δή με δράσεις; Soph. El. 957. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι, Ph. 957. οὐδέν σε κρύψω. Ter. Phorm. I, viii, 66. *Neque jam celare id posse te uxorem tuam;* Adelph. I, i, 29. *Ea ne me celet, consuefeci filium.* Conf. infra ad p. 344. 923. τί μ', ὦ ξένε, Δέδρακας; 940. οἷ' εργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ 'Αχιλλέως. Sed hoc est Alcinoo poma dare.

illud autem ϵwϵwοργϵι eandem habere proportionem ad wϵwοργα, quam habet ϵτϵτυφϵι ad τϵτυφα, nemo non videt.

Οδ. Ο. 459. — ηλϵκτροισιν ϵϵρτο[133]] Ad verum propius accedit, quod scribi testatur Eustathius ϵϵρκτο. Huic utique scripturæ deest duntaxat semel atque iterum consonans Vau. Eam tu sic restitues, wϵwϵρκτο ; sive ηλϵκτροις ϵwϵwϵρκτο. Similiter pro ϵϵρμϵνον Σ. 295. repones wϵwϵργμϵνον. Fluit autem
187 * utrumque a verbo wϵργνυμι. Eodem fonte derivata primitus habebantur ϵwϵργνυ, wϵρχαται, wϵρχατο; quorum hodie locum occupant ϵϵργνυ, ϵρχαται, ϵρχατο [Od. K, 238. 283. IΛ. Π, 481. OΔ. I, 221. Ξ, 73. IΛ. P, 354.] Ista autem wϵρχαται et wϵρχατο augmentis non secus destituuntur atque βλημϵνος,

133. ἕϵρκτο Cod. Vesp. In cod. *Harl.* "γρ. ἠλέκτορσιν. Deinde ἕϵρτο sed κ insertus ex recens. Schol. deducit ἀπὸ τοῦ εἵρω." *R. P.* ἠλέκτροισιν ἕϵρτο Ben. in textu, et inter lineas ἠλέκτροις συνείληπτο. ἕϵρτο Schol. Ven. ad Il. A, 486. et unus Harl. et in marg. συνεπέπλεκτο. Σ, 295. ἐϵργμένον Cod. Vesp. In cod. *Harl.* "ἐϵρμένον primo scriptum, sed γ mox additum, quod omittit scholiastes." *R. P.* Callim. CXL. εἰρμένος et εἰργμένος Schol. p. 67. De Dawesii sententia hæc TYRWHITTUS. "*In Cod. MS. bonæ notæ inter* Harleianos *No.* 5674. *scribitur* ϵϵρκτο *ab antiqua, licet non prima, manu. In uno margine explicatur* συνϵδϵδϵτο, απο του ϵιρω το συμπλϵκω· *in altero leguntur hæc Scholia,* συγκλϵισμϵνος καὶ ἡρμοσμϵνος ην ὁ πϵριδϵραιος κοσμος. — Πϵριδϵραιος κοσμος, απο του συνδϵδϵσθαι. *In altero loco,* Od. Σ, 295. *idem Codex habet* ϵϵργμϵνον, *neque id tamen, ut videtur, a prima manu, quod in glossa interlineari explicatur* ϵγκϵκλϵισμϵνον. *Alius etiam Codex inferioris notæ No.* 5658. *habet* ϵϵρμϵνον. *Quæ sane* Dawesii *de hac voce judicium nonnihil confirmant. Fatendum est simul me in iis codicibus, aut in duobus aliis ex eadem Bibliotheca, nihil invenisse, quod conjecturas ejus in reliqua* Odysseæ *loca suffulcire possit*." Burgessius.

βλητο; uti et wεσμενος, wεσται, wεστο; vulgo ἑιμενος, ἑιται, ἑστο. [Il. O, 308.] Hinc porro fluunt αποwερξε sive απεwερξε, αποwερξη, αποwερξειε; vulgo αποερσε, αποερσει, αποερσειε. [Il. Z, 348.] Ista utique Ιλ. Φ. 283. et 329. sic enuncianda sunt:

Ὀν ρα κ [v. Ον κεν] εναυλος αποwερξη—
Μη μιν αποwερξειε—

quorum de prosoedia hic dicere supersedeo. Soloeca autem est quæ vulgo circumfertur oratio, Ον ρα τ εναυλος—ob defectum voculæ κε, κεν, vel αν.[134] Nec vero desunt sexcenta alia loca, in quibus pro vocula ista altera τε contra sermonis indolem habeatur, Και ταυτα μεν δη ταυτα.

134. "*Lege potius* Ὀν ρα τ εναυλος αποwερξεν—Quem torrens obrutum-perdidit. *Altera utique sententia*, Quemcunque torrens obrutum-perdiderit, *minus apta est*." *R. D. Add.* et *Corr.* 283. Ὅν ῥ' ἔναυλος MSS. olim Townl. et Harl. 329. ἄποερση iidem Codices, sed Townl. inter lineas πνίξειε κυπρίων ἡ λέξις.

ADDENDA.

v. ϜΟΣ, insere, ΟΔ. N, 198. lege, Ὤμωξεν δ' ἄρ', ἐπεὶ καὶ Ϝῶ πεπλήγετο μηρώ Aristoph. Ran. 655. ἐπεὶ προτιμᾶς MS. Harl.; conf. *R. B.* ad Menandr. p. 79.

P. 290. col. 1. l. 13. insere, [Immo Ennium compilavit Lucretius, ut me monuit vir amicissimus; Annal. iii. p. 53. *Postquam* lumina seis oculeis bonus Ancu' reliquit.]

P. 292. col. 1. l. 7. post "660, 1." adde; Athen. xiv, 645. E. 5. Aristophanes Danaisin vii. Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην Μήθ' ἁρμονιῶν *R. P.* apud *M. D.*

P. 306. col. 2. l. 34. post "D." adde, Athen. xiv. 646. F. 4. Eupolis Κόλαξιν· Ὃς χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ—" με νομίζει MS. μὲν ὄζει—quod Epitome per errorem scripsit pro χέζει, aut propter verecundiam." *R. P.* apud *M. D.*

P. 310. col. 1. l. perult. insere, Herodot. iv, 198. γεῶν. vii, 29. γεωπέδων.

AUCTARIUM.

"ANNOTATIONEM in quartam Sectionem Miscellaneorum claudant" tria "specimina scripturæ Homericæ a" tribus "viris doctis instituta, *Joanne Upton*," RICARDO BENTLEIO, "et *Samuele Salter*:"—"*Uptoni* specimen editum fuit *Observationum* sui in *Shakespearium* libello p. 186., et recusum apud *Burgess*. p. 432.; secundum specimen BENTLEIANUM, quod ex illius Homeri recensione vir doctus cum *Burgessio* ad hanc rem communicavit: tertium specimen a *Samuele Saltero* secundum *Dawesii* præcepta institutum est, de quo typis impresso, necdum in lucem prolato *Philippus S.* filius eruditissimum editorem certiorem fecit. Duo posteriora τῷ digamma suo suppleta sunt. Ne curta videatur pagina, pauca allevi.

I.

ΜΕΝΙΝ ΑΕΔΕ ΤΗΕΑ ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΚΗΙΛΕΟΣ
ΟΛΟΜΕΝΕΝ Ε ΜΥΡΙ ΑΚΗΕΟΙΣ ΑΛΓΕΑ ΤΗΕΚΕΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΠΗΤΗΙΜΟΣ ΠΣΥΚΗΑΣ ΑΙΔΙ ΠΡΟΙΑΠΣΕΝ
ΕΡΟΟΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕ ϜΕΛΟΡΙΑ ΤΕΥΚΗΕ ΚΥΝΕΣΣΙΝ
ΟΙΟΝΟΙΣΙ ΤΕ ΠΑΣΙ ΔΙΟΣ ΔΕ ΤΕΛΕΕΤΟ ΒΟΛΕ
ΕΚΣ Ο ΔΕ ΤΑΠΡΟΤΑ ΔΙΑΣΤΕΤΕΝ ΕΡΙΣΑΝΤΕ
ΑΤΡΕΔΕΣ ΤΕ ϜΑΝΑΚΣ ΑΝΔΡΟΝ ΚΙ ΔΙΟΣ ΑΚΗΙΛΛΕΥΣ

"Multa sunt etiam in brevi isto specimine, quæ fortasse non omnibus placeant." *Burgess.* Conf. supra p. 200. Si hoc tentamen consuetudinis Homericæ omnibus numeris absolutum proponere *Uptoni* in animo esset, infelix operam disperdidit; si dialecti, quæ hodie orationi Homericæ simillima est, μηδὲν ὑγιές. Meas suspiciones, etsi subtimide, proferam. 1. "In dialectis quod alias vitiosum, interim alias rectum est:" formæ ΤΗΕΑ, ΑΚΗΙΛΕΟΣ et ΑΚΗΙΛΛΕΥΣ, ΤΗΕΚΕΝ, ΙΠΗΤΗΙΜΟΣ, ΤΕΥΚΗΕ sint Homericæ, sed Æolismum parum sapiunt. ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΙΔΙ, facies alioqui sanissima, sibi hospites et peregrinas repudiaret poeta. 2. ΟΛΛΟΜΕΝΑΝ vel ΥΛΛΟΜΕΝΑΝ Æolismi affinis esset. "Deinde diphthongos, quæ vocantur, ΟΥ, ΕΙ, et ΑΙ, rejecit vir doctus, retinuit vero ΟΙ in ΟΙΟΝΟΙΣΙ, ΑΚΗΕΟΙΣ." *Burgess.* Quinetiam ΑΚΕΟΙΣ est

accusativus pluralis apud Æolas; Marmor Burmann. ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΑΝΟΙΣ—In prima declinatione eadem dialecti ratio obtinet; Inscr. Cumea s. c. l. 7. ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ l. 8. ΧΡΥΣΙΑΙΣ l. 41. ΥΠΑΡΚΟΙΣΑΙΣ. Inscript. vet. intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 14, 15. ΠΡΟΣ ΤΑΙΣ ΠΡΟΥΠΑΡΧΟΥΣΑΙΣ ΤΙΜΑΙΣ Il. x, 422. "Eustathius legit ἄλγεα θῆκε." *Valck.* ad loc. 3. "Ante inventam duplicem literam ψ, sæpe, præsertim initio vocabulorum, antiqui Græci ΣΠ dixerunt, ut in σπέλλιον pro ψέλλιον:" [τὸ ξίφος σκίφος (vel κσίφος) ἐκάλουν, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὸ ζυγὸν σδύγον Schol. ad Dion. Thrac. p. 815. et MS. *Harl.* ξένος σκένος· ἱέραξ ἱέρακς Jo. Grammat. f. 244. b. πέλοψ πέλοπς· ἄραψ, ἄραπς.] "et puto equidem, si originem vocis ψυχη indagemus, ad σπυχη nos, potius quam ad πσυχη, redituros." *Burgess.* Conf. Diomed. ad Dionys. Thrac. p. 780. ΦΣΥΧΑΣ bis in marmore *Elgeniano.* "Hesychius, Προΐαψεν. προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. Si infra pro προτιάπτω emendetur ΠΡΟϜΙΑΠΤΩ. προπέμπω (quidni autem ita emendetur?), fidem faciet antiquissimos Homeri Codices ita fuisse exaratos, qua itidem ἀκρίβειᾳ suam editionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia expectationis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium artium stator et vindex, clarissimus Bentleius." *Taylor.* Lect. Lys. p. 703. 4. ΑΥΤΩΣ Æolice, et supra ΙΠΤΙΜΩΣ: Inscript. Cumea apud Comitem *Caylus.* l. 9. ΕΥΕΡΓΕΤΗΣΑΝΤΕΣΣΙ l. 29, 30. ΕΝ ΠΑΝΤΕΣΣΙ ΤΟΙΣ ΑΓΩΝΕΣΣΙ. 5. ΒΩΛΑ· Inscr. s. c. l. 25. ΒΟΛΛΑ. Sed hemistichium νοθείας signo distinguerem: suspicionem hoc loco aperuisse nihil nocebit. 7. "Antiquissimi dixisse videntur" ΑΤΡΕϜΙΔΕΣ, atque "ΚΕ [anne ΚΑ]: et qu ΑΚΕΟΙΣ [melius, ΑΚΑΟΙΣ] pro Ἀχαιοῖς scripsit, idem quoque, ut puto, pro ΚΑΙ voluit ΚΕ." *Burgess.*—Si quis Il. A, 15. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ improbaret, me repugnantem haud habebit. Hesychius lectionis varietatem innuere videtur, Ἀνὰ σκήπρῳ. ἍΜΑ τῇ βασιλικῇ ῥάβδῳ. Il. Γ, 458. Η, 350. Χ, 114. κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ Ζ, 426. ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,—; Si quis contenderit poetam φωνῇ πολυηχεῖ effudisse ΚΡΥΣΕΟΙ ΟΝ ΣΚΕΠΤΡΟΙ· conjecturam exemplis munitam habet; inscriptio Cumea s. c. præbet l. 8, et 34. ΟΝΤΕΘΗΝ pro ἀνατιθέναι 39.

ONΘENTA pro ἀναθέντα l. 53. ONΘEMENAI pro ἀναθεῖναι. Inscriptio, etsi Augusto imperante exarata, quantivis pretii est; quippe Æoles antiquam scribendi rationem vel maxime observabant; reliqui Græci vocularum origines adjiciendis terminationibus obscurabant. Hanc voculam civitate dubitabundus donarem; *Non nostrum est, inquam, tantas componere lites.* Credo equidem Æoles formarum vetustarum elegantissimos arbitros poetæ sermonem in quibusdam tanquam exemplar sibi proponebant; facies quidem illis non omnibus una est; nec multum diversa tamen; AMMI Marmor. Æolicum Burmann. ΟΔ. A, 123. ΙΛ. A, 384. EMMENAI Tab. Cum. 51. ΟΔ. A, 33. ΙΛ. A, 117. KATTAΔE pro KATA TAΔE Tab. Cum. l. 31, 46. KATTA AYTA ΔE = KATA TAYTA ΔE l. 35. KATTOIΣ NOMOIΣ bis in marm. Burm. et semel in Inscrip. Elea apud *R. P. K.* = KATA TOYΣ NOMOYΣ· ΟΔ. Δ, 72. καδδώματα ΙΛ. T, 25. καδδῦσαι Hesiod. Ἔργ. 334. καδδύναμιν et Jo. Gr. f. 244. b. [Αἰολεῖς] κατέπεσον κάππεσον· κατὰ δὲ καδδέ.—BAΛANHON = BAΛANEION Tab. Cum. l. 40. BAΣIΛHAN = BAΣIΛEIAN sæpe; EΠAINHN = EΠAINEIN l. 25. EXHN = EXEIN l. 28. KAΛHN = KAΛEIN l. 29. ΣMAPAΓHΩ = ΣMAPAΓEIΩ l. 41. Τῷ η ἀντὶ τοῦ ει διφθόγγου χρῆνται [οἱ Αἰολεῖς] τὸ καθάρειαν καθάρηαν γράφοντες· καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ δραμεῖν καὶ λαβεῖν, ἐλθῆν καί δραμῆν καὶ λαβῆν· ὡς καὶ τὰ ὅμοια. Gramm. Vat. et Aug. Il. Γ, 35. ὦχρος τέ μιν εἷλε παρειάς· Etym. M. v. Παρειά· Ἰλιάδος Γ, χωρὶς τοῦ ς· ἵν' ᾖ οὐδέτερον. "in Ven. textu, sicut in Lipsiensi, legitur παρειά." Wolf. Proleg. CCXXII. Schol. Ven. No. 531. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως. ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η. διὰ τὸ παρήϊον i. e. παρήον. lege igitur παρήϜα. Il. X, 491. παρειά Schol. *A. V. T.* et unus *Harl.* οὐδετερῶς.—Quod pro captu meo leviter attigi *, tandem perspectum habeo, Æoles MEOΣ, MEA, MEON ex Homero derivatum Latinis tradidisse; ΟΔ. I, 459. καδδὲ MEON κῆρ ΙΛ. I, 57. Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, MEOΣ δὲ T, 194. Δῶρα MEHΣ παρά. Sed compluria Homeri sibi propria fecisse haud curant Æoles: Il. A, 234. recitavit poeta ὄσδους non ὕσδους ut Sappho apud Hermog. Fr. IV. Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ Δι' ὔσδων μαλίνων Sic Aldi Rhet. ὄσδων

* *Gent. Mag. Nov.* 1797, p. 923.

MS. Collegii Caii-Gonvill. Cantab. sed μαλίνων retinet. Jo. Gr. f. 244. a. τῷ ῡ ἀντὶ τοῦ ō στοιχείῳ χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει· ὄμφαλος, ὕμφαλος· unde *umbilicus*. Utitur Poeta δυσώνυμοι· sed semper ὀνομάζω. etc.—MS. Harl. παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται· ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγει. cui adjicias διάβαλλειν ζάβαλλειν· διανυκτὸς ζανυκτός apud Jo. Gr. l. c. conf. *Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 69. Sapphus Fr. XLIX. ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ. Alcæi Fr. II, 6. λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη, Pind. Nem. VI, 90. ἔγχος ζάκοτον Fr. de def. Sol. 20. ὕδατι ζακότῳ [Il. Γ, 220.]. Æschyl. Pers. 316. πυῤῥὰν ζαπληθῆ. Soph. Aj. 137. ζαμενὴς λόγος Eur. Androm. 1286. Μήδ' εἴ ζαπλούτους εἴσεται φερνὰς δόμοις. "ζαχρύσους Stob. Grot. p. 295. Trin. Gesn. 1549." *R. P.* Advss. p. 226. Aristoph. Nub. 383. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα [Il. A, 38.]. Si hujusmodi formas apud Danaos omnimodo impetrasset loquendi consuetudo, ne ipsi quidem Homero toties peccare suavitatis causa licuisset. Nimirum Critici primarii fugientia captantes sæpius in medio posita transvolant. Ut, remotis involucris, verbum unumquodque formam e cana et vetustissima simplicitate erutam induat, monumenta, e quibus aliquid luminis haurire possumus, perpauca sunt; et "verendum est, ne, dum unum aliquid Homericum ex analogiæ legibus restituere tentemus, plura simul ab eo certius profecta deleamus." *Burgess.* "Audacter progrediamur quatenus veterum dialectorum auctoritas, monumentorum fides, et justa metri ac sermonis ratio viam ostendant; at non ulterius." *R. P. K.* Si antiquissimi sermonis Æolum, qui ante irruptionem Dorum in Peloponnesum vigebat, reliquiæ marmoribus et laminis, perennibus illis antiqui moris testibus, insculptæ ab oblivionis latebris nunc demum emergerent, textum illis quidem adjumentis fixum et fundatum habeamus, ad quod exemplaris Argivi lineamenta aucupari, et subinde recuperare possemus. "Ex his præcipue fontibus scaturigines illius linguæ, quæ haud prorsus exaruerunt, deducendæ sunt: atque ut architecti periti, paucis dirutorum ædificiorum fragmentis effossis, e membrorum proportione et artis ratione, schemata integra restituunt; sic nos porro, paucis quibusdam radicibus inventis, quæ ex iis pullulasse debuissent, computabimus, et stemmata pulcherrima Homericæ linguæ restituere ac renovare

II.

Specimen *R. B.* apud *Burgessium,* Præf. P. xxvii.

Iliad. A. 544.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ϝήρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιϜέλπεο μύθους
Ϝειδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ' ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιϜεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν Ϝείσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μή τι σὺ ταῦτα Ϝέκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ϝήρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϜειπες;
Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

conabimur; ita ut carmina, excussa rubigine, revirescant; et venerandus ille eorum χνοὺς ἀρχαιοπρέπης καὶ χάρις ἀβίαστος, rite efflorescat." *Knight*, Proleg. LXXXIV. Ταῦτα δὴ, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ τανῦν λεγόμεν', ἐστὶν εὐχαί.

548. "Pro simplice Gamma reponendum Digamma τὸν Ϝείσεται." *R. B.*

549. "Sic Romana Eustathii; sed prima Florentina et scripti nostri omnes, ὃν δέ κ' ἐγὼν—eodem sensu utrumque; sed detur suum jus pluribus suffragiis." *R. B.* [552. ἔϜειπες MS. H.]

555. "Cum semper Æolica consonante veniant Ϝέπος, Ϝείπω et cætera ex illis formata; etiam in media voce remanebit παρϜείπῃ: et idcirco παρειπὼν semper primam syllabam producit apud nostrum; ut Il. Z, 62. Αἴσιμα παρϜειπών. et 337. Νῦν δέ με παρϜειποῦσ' ἄλοχος—scribendum igitur ubique παρϜειπὼν, et hoc loco pro παρείπῃ, certa emendatione, Μή σε παρέλθῃ, eadem prorsus sententia ut supra v. 132. Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις. et Od. N, 291. ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι." *R. B.* "No-

III.

"En *Salteri* specimen" apud *Burgess*. pp. 434—439. quod *Heynium* valde pupugit, neque auctum nec imminutum:

Μῆνιν ἄFειδε, θεὰ, πηληFιάδεω ἀχιλῆFος
οὐλομένην, ἣ μυρί' ἀχαιFοῖς ἄλγε' ἔτευχε,
πολλὰς Fίφθίμους ψυχὰς ἄFιδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ Fελώρια θῆκε κύνεσσιν,
οἰωνοῖσι τε πᾶσι· διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
ἀτρεὲFιδης τε Fἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖFος ἀχιλλεύFς.
Τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
λητοῦς καὶ διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆFι χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαFοί.
οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
ἀτρεFίδης· ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆFας ἀχαιFῶν,
λυFσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ Fεκηβόλου ἀπόλλωνος,
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιFοὺς,
ἀτρεFιδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαFῶν·
ΑτρεFιδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιFοὶ,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσασι πόλιν πριάμου εὖ Fοίκαδ' ἱκέσθαι·
παῖδα δέ μοι λύFσοιτε φίλην, τά δ' ἄποινα δέχεσθε,
ἀζόμενοι διὸς υἷα, Fεκηβόλον ἀπόλλωνα.

tandum est Bentleium, qui vim Digammatis non tanta cum diligentia videtur expendisse, quanta Dawesius, formam literæ in vocibus βοωπις et λιην neglexisse, ubi alter solet interponere. Vide Indicem Vocum a Dawesio Vauatarum." *Burgessius.*

"Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν ἀχαιϝοὶ,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆϝα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ ἀτρεϝίδῃ ἀγαμέμνονι ϝάνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηϝυσὶ κιχείω,
ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖθις ἴοντα·
μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύϝσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
ἡμετέρῳ ἐνὶ ϝοίκῳ, ἐν ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης,
ἱστὸν ἐποιχομένην· καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥσκε νέϝηαι.
Ὣς ἔφατ'· ἔδϝεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιϝὸς
ἀπόλλωνι ϝάνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε λητώ.
κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας,
κίλλαν τε ζαθέην, τενέδοιο τε ϝῖφι ϝανάσσεις,
σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηϝὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηϝα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐϝέλδωρ·
τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϝιε νυκτὶ ϝεϝοικώς.
ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεϝῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕϝηκε·
δϝεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆϝας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·

τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαϝὸν ἀχιλλεύϝς·
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη.
κήδετο γὰρ δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύϝς.
Ἀτρέϝιδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
ἂψ ἀπονοστήσειν, αἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιϝούς.
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆϝα,
ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ διός ἐστιν·)
ὅς ϝείποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων·
εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς ϝειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
κάλχας θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
ὃς ϝῄδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
καὶ νήϝεσσ' ἡγήσατ' ἀχαιϝῶν ϝίλιον εἴσω,
ϝὴν διὰ μαντοσύνην, τήν ϝοὶ πόρε φοῖβος ἀπόλλων.
ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέϝειπεν·
Ὦ ἀχιλεῦ, κέλεαί με, διί̈ φίλε, μυθήσασθαι
μῆνιν ἀπόλλωνος, ϝεκατηβελέταϝο ϝάνακτος·
τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μέν μοι πρόφρων ϝέπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν·
ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
ἀργείϝων κρατέει, καί μιν πείθονται ἀχαιϝοί.
κρείσσων γάρ βασιλεὺϝς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϝι,
εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλά δὲ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ
τὰν στήθεσσι ϝεοῖσι. σὺ δέ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύϝς.
θαρσήσας μάλα ϝειπὲ θεοπρόπιον, ὅ τι ϝοῖσθα·

οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον, ᾧτε σὺ, χάλχαν,
εὐχόμενος δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις·
οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὰ δερκομένοιο,
σοὶ κοίλης παρὰ νηϜυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει.
συμπάντων δαναῶν· οὐδ᾽ ἢν ἀγαμέμνονα Ϝείπῃς,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων.
οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ᾽ ἑκατόμβης·
ἀλλ᾽ ἕνεκ᾽ ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ᾽ ἀγαμέμνων·
οὐδ᾽ ἀπέλυϜσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ᾽ ἄποινα.
τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἄλγε᾽ ἔδωκε ϜεκηβόλοΣ, ἠδ᾽ ἔτι δώσει·
οὐδ᾽ ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
πρίν γ᾽ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην
ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην
ἐς χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς Ϝειπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο· τοῖσι δ᾽ ἀνέστη
ἥρως ἀτρέϜιδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ᾽, ὄσσε δέ Ϝοι πυρὶ λαμπελόωντι Ϝείκτην.
χάλχαντα πρώτιστα κάκ᾽ ὀσσόμενος προσέϜειπε·
μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὰ κρήγυα Ϝεῖπας· &c.

[86. 105. χάλχαν et χάλχαντα equidem hercle ignoro. Χαλκηδὼν auctores plurimi; Καλχηδὼν Strabo pertinaciter; Καλχηδόνι Athen. VII, 320. A. ubi Καρχηδόνι Cod. A. et Χαλκηδόνι Epit. MS. et "optimi," inquit *Schweighaeuser*, "Polybiani libri, ubicunque de hoc oppido agitur, constanter scripturam Καλχηδὼν et Καλχηδόνιος tenent." ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΩΝ vel ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΩΝ nummi veteres; et Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 28. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ et l. 41. 45. 55, 6. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΝ· neque insolens est *Agatharcides* pro *Agatharchides*. Athen. XIV. 662. D. 2. Τυνδαρικὸς editiones, quam Τυνδαριχὸς e Polluc. VI, 71. efformavit *R. P.* Advss. p. 144.]

AUCTARIUM.

* *The Digamma has been inserted, now and then, by conjecture; but most commonly, by the authority of Mr.* Dawes; *and the writers, whom he quotes on the subject. A few alterations have been made, in the text: the reason of* all *which, and the necessity of* some, *will appear to every Scholar. Thus ver.* 2. ἔθηκε † *is so lamentably cold; (if indeed* τιθέναι ἄλγος *was ever heard of, but here;) that I should incline to read* ἐφῆκε· *or, if that is too bold, to make* ἔθηκε *and* τεῦχε *ver.* 4. *change places. [we have* ἄλγεα τεύχει, *ver.* 110.] δ' (*ver.* 3. *and* 19.) *cannot stand before* Ϝιφθίμους *and* Ϝοίκαδε· *in the former case, it is not missed; in the latter, it cannot be parted with; till* ἐκπέρσαι *is made a participle:* ‡ *which is here done. For the same reason,* υἷον, *ver.* 21. *is altered to* υἷα. *and* τὸ κρήγυον (*ver.* 106.) *to* τὰ κρήγυα· *which is more proper too; as contrasted with* τὰ κάκα *in the next line.* so ἀντία *for*

* Sequentia, quæ *Salteri* sunt, reliqui eodem, quo scripsit ea vir doctus, idiomate. *Burgess.*

† Αλγε' εθηκε, (vel ut *Uptono* placet αλγεα θηκε, quo modo v. 5. διος δε τελειετο, quam lectionem quoque præstat Cod. MS. *Novi Coll.* in Scholiis :) ΑΛΓΕ' ΕΘΗΚΕ, Il. X. 422. ΑΛΓΕΑ ΤΙΘΕΝΤΕΣ, Il. E. 384. Εθηκε sit ornatum minus quam εφηκε vel ετευχε. Sed fortasse verba ornatiora in hoc exordio, ob simplicitatem ejus celeberrimo, non requirere debemus. *Burgess.*

‡ [" I would, with proper deference to certain names, recommend λύσαΝτε—and suggest the following alterations as conducing to restore the genuine text of that passage: 'Ατρείδη τ.— 'Εκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ οἴκαδ' [Ϝοίκ'—] ἱκέσθαι· Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαΝτε φίλην τάΔ' ἄποινα δέχεσθε, 'ΑζόμενΩ Δ. It is scarcely worth remarking, that *MS. Harl. Hom.* has *totidem litteris* λύσαιτε. and MS. *Harl. Moschopuli* agrees with a MS. of the same *scholia* consulted by the acute *Steph. Bergler.*" This was communicated to the *Month. Rev. for March,* 1797. p. 360.]

ἀντίον, ver. 230. Ver. 83. the article seems so necessary; that I was glad, it could be so easily put-in: τὰ ἐν *contracted to* τὰ 'ν. *Much difficulty has formerly been made, about the patronymic in ver. 1: but Dr.* Clarke *has shewn, that it was utterly without ground.* Πηλεὺς, 'Ατρεὺς, 'Αιγεὺς, *&c. make* Πηλέος, 'Ατρέος, 'Αιγέος, *in the genitive case; and* Πηλείδης, 'Ατρείδης, 'Αιγείδης, *for their patronymic. When the original nominative is* Πηληὺς *&c. the genitive is* Πηλῆος, *&c. and the patronymic* Πηλήΐδης, *&c. But, as this last will not stand in a heroic verse, α is inserted* Ionicè; *and we have* Πηληϊάδης, Μενοιτιάδης, *&c. and, as* Πηλεΐδης *or* Πηλεΐων, 'Ατρεΐδης *or* 'Ατρεΐων, *&c. are always of four syllables; the first syllable never closes a foot, but always begins one: the reverse of which in the case with* Πηληϊάδης, Μενοιτϊάδης, *&c. and the digamma makes no difference, in this.*

* Sect. V. 188

Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectæ in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcursu Euripides, Sophocles, Æschylus.

Cum in subjecto emendationum delectu ictuum sive accentuum mentio subinde occurrat, eorum rationem in metris præcipuis, iambica dico, trochaica, et anapæstica, a poetis Atticis servatam libet hic prævie exponere. Metra iambica notum est præter iambum, uti et trochaica præter trochæum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, et anapæstum. In ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret; postulabat rei musicæ necessitas ut accentum longæ sedes determinaret. Spondeus autem, cum ex duabus longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciæ arguendus veniret, ni in versu iambico iambi, in trochaico trochæi rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur.[1] Tribrachys simili-

1. Hor. A. P. 257.

ter pedi utrique morem gerebat. In metro utique
189 * iambico in secundam, in trochaico in primam ictum cadere patiebatur. Dactylus denique et anapæstus in utroque metro spondei, utpote cui æquipollerent, ingenio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro anapæstico, cum in ipsius anapæsti ultimam ictus necessario caderet, hujus itidem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtemperabant. Hinc adeo canon exsurgit: In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cujusque in primam:[2] in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici[3] in penultimam, ictus cadit. Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam miretur; nam in horum cujuslibet ultima nescio quid importuni atque absoni efficeret.

Iambici dimetri [Aristoph. Nub. 1446—.].

Τουθ έτερον άν μειζόν κακόν.
Τι δ ήν τον ήττω γώγ εχών[4]

2. Idcirco particula τε (vel γέ) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. *R. P.* Præf. xvi.

3. Proceleusmaticum Anapæsticus Aristophaneus non admittit. *R. P.* ad *Toup.* p. 436.

4. τί δῆτ' ἦν ἔχω τὸν ἥττον MS. C. et v. 1448. deest λέγων. τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἥττω σε νικήσω λόγον H, et ἔχω bis in Schol.; τί δῆτ' ἦν ἔχων τὸν ἥττω D, ut cod. Ravennas, et ed. 1525; τί δῆτα ἦν ἔχων I; τί δ' ἦν ἔχω T, et τί δ' ἦν ἔχων E, quam exhibent edd. Ald. et 1515, et conjecerat *R. B.* Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* "1449. Strepsiadi dat 2. et interrogat, tum 1450. φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἦν."—*R. P.* apud *P. P. D.* ταυτὶ C, D, E. 1451. σαυτὸν C, D. ἐς C, D, E. 1454. ἥττον C.

Λογόν σε νίκησώ λεγών,
Την μήτερ ώς τυπτέιν χρεών;
Τι δ άλλο γ; ήν τουτί ποιής,
Ουδέν σε κώλυσέι σεάυ-
του έμβαλείν εις τό βαραθρόν
Μετα, Σώκρατούς
Και τόν λογόν τον ήττω;

* Iambici trimetri [Plut. 1—.]. 190

Ως άργαλεόν πραγμ έστιν, ώ Ζευ κάι Θεοι,
Δουλόν γενέσθαι πάραφρονούντος δέσποτου.
Ην γάρ τα βέλτισθ ό θεραπών λεξάς τυχῃ,
Δοξῄ δε μή δρᾳν τάυτα[5] τῴ κεκτήμενῳ·
Μετεχείν ανάγκη τόν θεραπόντα τών κακων.
Του σώματός γαρ ούκ εᾴ τον κύριον
Κρατέιν ὁ δάιμων, άλλα τόν εωνήμενον.

[Eur. Hec. 1—.]

Ηκώ, νεκρών κευθμώνα καί σκοτού πυλας
Λιπών,[6] ἱν ᾴδης χώρις ῴκιστάι θεων,
Πολυδώρος, έκαβης πάις γεγώς της Κίσσεως
Πριαμού τε πάτρος· ός μ, επέι Φρυγών πολιν
Κινδύνος έσχε δόρι πεσείν Ελλήνικῳ,
Δεισάς, ὑπέξεπεμψε Τρωϊκής χθονος,

5. ταυτὰ tres codices apud *Br.* et unus Cantab. Philemon apud Stob. LXII. p. 300. Cler. Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται. *Kuster.*

6. Æschyl. Agam. 1067. Ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον Ἥκει· Soph. Polyxena II. Ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. Ἀκτὰς ἀ.—λίμνης ἠ. ἠχούσης γ. *Heynius.* Θρῃκίου] "vulgo, Θρηϊκίου" *R. P.* 9. "Χεῤῥονησίαν Verum cum Tragici nunquam ρρ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio et Beckio, reposui." *R. P.* ad l.

Πολυμήστορός προς δώμα Θρῃκιόν ξενου,
Ος τήν αρίστην Χέρρονήσιάν πλακα
Σπειρέι, φιλίππον λάον έυθυνών δορι.

Iambici tetrametri catalectici[7] [Plut. 253—.].

Ω πόλλα δή τῳ δέσποτῃ ταυτόν θυμόν φαγόντες,
Ανδρές φιλόι, και δήμοτάι, και τού πονείν εράσται·
Ιτ, έγκονείτε, σπένδεθ, ώς ὁ κάιρος ούχι μέλλειν,
Αλλ έστ επ άυτης τής ακμής, ῃ δεί παρόντ αμύνειν.
Ουκούν ὁράς ὁρμώμενούς ἡμάς παλάι προθύμως,
Ως εικος έστιν, άσθενείς γερόντας άνδρας ήδη;
Συ δ άξιοίς ισώς μεθείν· πριν ταύτα καί φρασάι μοι,
Οτού χαρίν γ ὁ δέσποτής ὁ σός κεκλήκεν ήμας.

191 * Trochaici dimetri [Av. 385—.].

Μάλλον είρηνήν αγούσιν
ήμιν.[8] ώστε τήν χυτράν τε
Τώ τε τρύβλιώ καθίει,
Καί το δόρυ χρη τόν οβελίσκον
Πέριπατείν εχόντας ήμας

7. Vide supra ad p. 54. 253. ὦ πολλὰ δεσπότῃ F, et inter lineas δὴ τῶ a manu recenti. 255. ἴστ' D, σπεῦθ' C, ἀλλ' ἔστιν, et παρόντας habent C, D, E, F, I, K: et hanc retinent tres primariæ editiones: παρόνθ' ἀ. (sic) T. ni fallor. παρόντ' occupaverat *R. B.* 260. χάριν χὠ C. χάριν ὁ F.

8. L. ἡμίν. *R. P.* apud *P. P. D.*; Sic Cod. Rav. v. 387. Vide infra p. 296. τῷ γε edd. Ald. et 1515. τῷ τε ed. 1525. 391. παρὰ τὴν χύ-τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας edd. tres pr. "Lege, ἄντην ὁρ. ut Hom. Il. T, 15. ἄντην εἰσιδέειν" *R. B.* παρ' αὐτὴν Br. membrana; emendat *Hotibius* χύτραν, μακρὰν ὁρῶντας Κἀγγύς· 394. κατορυχθησόμεσθα tres edd. Br.; vide infra p. 293. κατορυγησόμεσθα *R. B.* 396. Δημοσία tres edd. pr. et *Br.* "Conf. Ran. 102. Euripid. Iph. Aul. 1373." *R. P.* 398. τοῖσι πολεμίοις tres edd. pr. τοῖς πολεμίοισιν Cod. Rav., τοῖσιν π. *R. B.*

Τών όπλών εντός, παρ άυτην
Τήν χυτράν ακράν όρώντας
έγγυς. ώς ου φέυκτεόν νῳν.
έτεον. ήν δ αρ άποθανώμεν,
Κάτορυγήσομέσθα πού γης;
ό Κεραμείκος δεξεταί νῳ.
Δήμοσία γαρ ίνα ταφώμεν,
Φήσομέν προς τούς στρατήγους
Μάχομενώ τοισίν πολέμιοις
  άποθανείν εν Όρνεαις.

Trochaici tetrametri catalectici [Nub. 575—.]

ώ σοφώτατοί θεάται, δεύρο τόν νουν πρόσεχετε.[9]
ήδικήμεναί γαρ ύμιν μέμφομέσθ' ενάντιον.
Πλείστα γάρ θεών άπάντων ώφελούσαις τήν πολιν,
Δαίμονών ήμίν μοναίς ου θύετ ούδε σπένδετε,
άιτινές τηρούμεν ύμας. ήν γαρ ή τις έξοδος
Μήδενί ξυν νῴ, τοτ ή βροντώμεν, ή ψεκάζομεν.

9. προσέχετε hoc miror equidem in Dawesio. προσέχετε Codd. C, D, E, F, tres edd. pr. et Br.; πρόσχετε *R. B.* apud Kuster. et *R. P.* in Præf. xliv, 1. = xlviii, liv. "Scribendumne sit πρόσχετε an προσσχετε alias fortasse disquiram." Sicubi in anapæsticis Aristophaneis προσέχετε occurrit, extrita literula, mutandum in πρόσχετε. Confer *R. P.* ad *Toup.* p. 436. Equit. 501 (p. 192.) ἡμεῖς δ' ἡμῶν πρόσχετε τὸν νοῦν *R. B.* ἡμῖν autem Cod. Rav. Nub. 913. Lege, διὰ σὲ φοιτᾶν Vesp. 1010 (p. 280.) lege, πρόσχετε *R. B.* "codex *Brunckii* πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille." *R. P.* l. c. Vide Lex. Sangerm. p. 372. v. Ἄκουε. 576. ὔμμιν tres edd. pr. ὑμῖν Cod. Rav. 580. τότε βρ. Cod. Rav. ὑμῖν Cod. Rav., et C, D, E, F. 578. οὐ σπένδετ' οὐδὲ θύετε C. 580. ξυννῶ C et F, hujusmodi erratis scatent MSS. τότε βρ. Cod. Rav. 581. τὸν θεοῖς F. et τὸν θεοῖσιν in textu C, καὶ τὸν θεοῖς in margine a m. recentiori. βυρσοδέψην et παμφλαγόνα C.

Είτα τόν θεοίσιν έχθρον βύρσοδέψην Πάφλαγονα
ήνιχ ήρεισθέ στρατήγον, τάς οφρύς συνήγομεν,
Κάποιούμεν δείνα. βρόντη δ έράγή δι άστραπης.

[Eur. Orest. 765. (755)—.]

192 * Στρόφιος ήλασέν μ απ όικων φύγαδα θύμωθείς πατηρ.[10]
ίδιον, ή κοινόν πολίταις έπιφερών εγκλήμα τι;
ότι συνήραμήν φονόν σοι μήτρος, άνόσιόν λεγων.
ώ ταλάς, εόικε κάι σε τάμα λύπησείν κακα.
ούχι Μένελεώ τροποίσι χρώμεθ, όιστεόν τάδε.

Anapæstici dimetri [Equit. 496—.]

Αλλ ίθι χαιρών, και πράξειάς
Κατα νούν τον εμόν· και σέ φυλαττοί
Ζευς άγοραιός και νίκησάς,
Αυθίς εκειθέν[11] παλιν ώς ήμάς
Ελθοίς στεφανόις καταπάστος.
Υμείς δ ήμίν προσεχέτε τον νούν,
Τοις άναπαιστόις, ω πάντοιάς
Ηδή μουσής
Πειράθεντές καθ εαύτους.

Anapæstici tetrametri catalectici sive Aristophanei. [Nub. 958—.]

Λεξώ τοινύν την άρχαιάν παιδείαν[12] ώς διεκείτο,

10. "At πῆρ—πέρι—κέαρ" *Scaliger*. 757. "συνηράμην" *R. P.*

11. 469 (p. 216.) αὖτ' ἐκεῖθεν αὖ. fortasse αὖθ' *R. B.* 500. *R. P.* apud *P. P. D.* 501 προσέχετε tres edd. pr. et Br.; Lege, ἡμῶν πρόσχετε *R. B.* 502. (p. 217.) Τοῖς ἀναπαίστοις, Ὦ παντοίας ἤδη μούσης Πειραθέντες καθ' ἑαυτούς. *R. B.*; vide *R. P.* apud *P. P. D.*

12. παιδίαν ed. 1515. nimirum infelix litera ε typographorum incuria excidit. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* 960. παιδὸς φωνὴν C, D, et "Aristides pro Quatuor viris T. III, p. 268." ed. Canter.=T. II, p. 162. ed. *Jebb.*

Οτ εγώ τα δικάια λεγών ηνθούν, και σώφροσυνή νενομίστο.
Πρωτόν μεν εδεί φωνήν παιδός γρυξάντος μήδεν ακούσαι.
Ειτά βαδιζείν εν ταίσιν όδοίς ευτάκτως είς κιθαρίστου
Τους κώμητάς γυμνούς αθροούς, κ ει κρίμνωδή κατανίφοι.

[980—.]

Αρχαία γε καί Διϊπόλιωδή, και τέττιγών αναμέστα,
Και Κήκειδού και Βούφονιών. Αλλ ούν ταυτ' έστιν εκείνα,
Εξ ών ανδράς Μαραθώνομαχούς ή μή παιδεύσις εθρέψεν.[13]

Easdem accentuum leges Latini itidem poetæ violare reformidabant.[14] Atque in Bentleiana qui-

R. B. 961. εὐτάκτως ἐν τ. ὁ. D. 962. κριμνώδη E, et tres edd. pr. κρημνώδη C, F, et Suidas, κρυμνώδη D et *R. B.* Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 980. Διπολιώδη optime e MSS. restituit Brunckius." *R. P.* in PRÆF. l=liv, *Tracts*, p. 373. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 981. Κηκείδου C, D, E, Κϊκ. F, et τάδ' ἔνεστιν ἐκεῖνα Aristides ibid. p. 269. 982. ἄνδρας s in rubrica C; μαραθωνομάχους omnes. "Forte μαραθωνομάχας, ut p. 269. (Ach. 180.); Juliani Misopogone, p. 78. (p. 350. Spanhem.) πρίνινον ἢ σφενδάμνινον οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην." *R.B.*; sed inest Comici dictis tristis severitas; et Julianus joci causa formam antiquam usurpavit: μαραθωνομάχους citat *Salmasius* in Tertull. de Pallio p. 399. "Eq. 1328. ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. *Ita edd. Articulus, quem ante ἀρχ. inserit Brunckius, rectius abest ab his dithyrambicis. Lege, antiqua forma,* τεττιγοφόρας. PORSONUS." Vide omnino editorem amicissimum ad hanc palmariam emendationem. ἐξέθρεψε Aristidis Cod. Barocc.

13. Conf. versus Aristophaneos apud Plaut. in Curcul. I, ii, 53—. in Casin. II, iii, 1—. V, ii, 1—. in Mil. Glor. IV, ii, 1—. in Pseudol. IV, i, 33. "In versibus Plautus medium finit frequenter locum syllaba, quasi asynarteton sit; vide Asin. II, iv, 13, 14, 18. *Qui látera conterám tuă, quæ occálluere plágis? Abscede, et sine me hunc perderĕ, qui semper me ira incendit. Jussin', sceleste, ab januă hoc stercus inde auferri.* Et semper ea syllaba vocabulum terminat." *R. B.*

14. "*Sórbillém injecít*] et cetera ea forma et accentu numquam

193 * dem Terentii editione versuum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quæ quanquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis jam primo traditum vix unquam peccet;[15] attamen ni vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset; regulam opinor, uti nos, inculcasse paucisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consuluisset; quippe hoc pacto effecisset, ut ne iis pedes quique alterni a se prætermissi moram injicerent. Est quidem ubi vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse videtur, cum utique illud Plautinum,[16]

Piscíbus in álto crédo praébent pábulum,

ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

occurrunt, nisi mendose, intra eundem ditrochæum. Sic Pœn. III, ii, 11. cómmendó: *quiqui tamen.* Fortasse, quomodocumque, *qui tamen;* et III, iv, 20. censetis? *Hominem interrogem.* Lege, AD. *Censeo.* AC. *Hom.* V, iv, 70. pérjurés, lege, *pejeres;* sed V, i, 26. *In his habitare* monstratu'st *regionibus:* an legendum *dictus est:* ut Ter. (Andr. IV, v, 1.) In hac habitasse platea dictum est (sic) Chrysidem et Rud. IV, iv, 37. géstavít Trin. I, i, 9. Súccrerúnt. II, iv, 8. *obicias fórmicís;* transpone, *formicis obicias.* Ter. Heaut. (II, iii, 49.) *Capillus passus,* prólixús, *circum caput."* *R. B.* In ed. reposuit, *Capillus sparsus, promissus, c. c.*

15. Nil mirum; recte enim rem reputans ab *R. B.* schediasmate totum hoc, qualecunque est, extudit *R. D.;* atrocius autem in ducem suum invehitur, *tam auris quam artis* negligentiam increpitans.

16. Rudent. II, vi, 29. vide *R. B.* de metr. Ter. P. xi.

Unum porro discentium in commodum libet adjicere. Caveant utique, sedulo caveant, velim, in legendis versibus senariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant; hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniæ gratiæque consulant. Id quod in eos cadere dicendum est, qui efferre solent

* Ηκώ|νεκρών|κευθμώ|να κάι|σκοτού|πυλάς 194
Λιπών|ὶν ᾴ|δης χώ|ρις ώ|κιστάι|θεών

Aut etiam per dipodiam

Ηκώ νεκρών|κευθμώνα κάι|σκοτού πυλάς
Λιπών ὶν ᾴ|δης χώρις ώ|κισταί θεών.

Nempe utrovis modo cæsuræ venustas et gratia tota perit.[17] Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem instituit Cl. Bentleius. Ipsum autem audias. "Quare ego jam ab ipsa adole-
"scentia in omnibus iambicis præter tetrametrum
"catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi
"scansionis rationem institui, per διποδιαν scilicet
"τροχαικην, hoc modo,

"*Po|eta dederit|quæ sunt adolescentium:*

"primo semipede quasi subducto et abciso, versu
"autem in dactylum vel creticum exeunte." Fa-

17. Verba *Tryphonis* de metris in Codice Barocciano, 75. Κακομετροι ποδες εισιν, ὁς κατα ποδα, η διποδιαν, η κατα περιοδον απαρτιζει τοις μερεσι του λογου. Το γαρ καθ' ηρῳκον επικοπτειν θελει την λεξιν εν τοις μερεσι των χωρων ανευ των τομων. Εισιμεν όυν τα κατα ποδα κακομετρα, ως το [Il. A. 214.] Ὑβριος | εινεκα | τησδε συ | δ' ἰσχεο | πειθεο | δ' ἡμιν. Κατα διποδιαν δε, ως το [Il. B, 484.] Ειπετε (Εσπετε edd.) νυν μοι | Μουσαι ολυμπια | δωματ' εχουσαι etc. *Burgessius.*

teor equidem hanc rationem, ubi cæsura sit πενθημιμερης,[18] satis commodam venire. In cæsura vero ἑφθημιμερει secus se res habet. Verbi gratia, si senarium supra descriptum ita dimetiaris,

Η|κω νεκρων κευ|θμωνα και σκο|του πυλας,

ubinam obsecro est decantata cæsuræ virtus? Abiit, excessit, evasit. Tu vero, si me satis audies, eam legendi rationem servabis, ut per seriem iambicam ascendas, usque dum ad cæsuram sive πενθημιμερη seu ἑφθημιμερη perveneris; syllabam autem, quæ cæ-
195 * suram constituit, tanquam pedis præcedentis jam majoris facti partem enuncies: deinde autem per trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita descendas; ut ultimus trochæus cum syllaba sequente tanquam pes unus, creticus[19] scilicet, efferatur:

Ἡκω̄|νε̆κρω̄ν|κε̄υθμω̄νᾰ|κᾱι σκο̆|τοῡ πῠλᾱς
Λῐπω̄ν|ῐν ᾱδη̄ς|χω̄ρῐς|ω̄κῑ|σταῑ θε̆ω̄ν
Πο̆λῠδω̄|ρο̆ς ε̆κᾰβη̄ς|παῑς γε̆|γω̄ς τη̄ς|Κῑσσε̆ω̄ς.

Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cæsuram τριημιμερη. Proinde si in his statim post pedem primum cæsura adauctum seriem tro-

18. "Illa fere cæsura *Romanis* placuit, quæ in prima tertii pedis syllaba fit." *R. B.* l. c.

19. "*illi philosopho* [Aristoteli] *ordiri placet a superiore pæone, posteriore finire. est autem pæon hic posterior non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius judicium et certius, par fere* Cretico,—*Hunc ille clausulis aptiorem putat, quas vult longa plerumque syllaba terminari. Neque vero hæc tam acrem curam diligentiamque desiderant, quam est illa poetarum: quos necessitas cogit, et ipsi numeri ac modi, sic verba versu includere, ut nihil sit, ne spiritu quidem minimo, brevius, aut longius, quam necesse est.*" Cic. de Orat. III, 47, 48.

chaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venustas:

Λιπών ιν|ᾴδης|χώρις|ώκι|στάι θεων
Πολυδώρος|έκαβης|παίς γε|γώς της|Κίσσεως.

Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel incisione *ἐφθημιμερει* observata legeris,

Προς όι|κον έυ|θυνόντας|έναλι|άν πλατην,

vel *τριἡμιμερει,*

Προς οίκον|έυθυ|νόντας|έναλι|άν πλατην.

bi perperam habent editiones *ειναλιαν,* hanc enim vocem Attici non agnoscunt.[20]

Emendationes in Plutum.

V. 166. Ο *δε κναφευει τις, ὁ δε πλυνει κωδια.*]
* Aperienda hic venit, quam doctissimos juxta cum 196
indoctissimis video fefellisse, prosoediæ a Comicis servatæ ratio; cujus tamen exemplum aliquod in binis fere quibusque versibus conspiciendum sese exhibet. Eam autem duæ complectentur regulæ:

I. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida; uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ; syllabam brevem perpetuo claudit.*

II. *Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit.*[21]

20. Confer *R. P.* ad l. *εἰναλίαν* pro *ἐναλίαν* nunquam extra choros. Idem ad Ph. 3. Æschyl. Pers. 453= *φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων·*

21. "De binis istis regulis *prior* Comicos *tantummodo, altera* et *Comicos* et *Tragicos* respicit: uti ipse monuit *Dawesius* p. 204 (371). Aliter *Pierson.* ad *Mœr.* p. 20 (et p. 31.)." *Burgess.* Conf. Br. ad Plut. 166. et Ach. 26. et

V. Cl. *E. Maltby*, ad *Morell.* PP. lxxvii, viii. I. Æschyl. Septheb. 1105. *Blomf.* Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως, αὖθις *R. B.* de Phalar. p. 135. hoc fortasse licentiæ anapæsticæ concedendum. Eur. Ino VI. Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες ἃ κρύπτειν χρεών. quod mendosum puto. Quædam certe hujus generis licentiæ librariis imputandæ: Æschyl. P. V. 609. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅτι χρῄζεις μαθεῖν, ὅπερ ex Etym. M. 762, 29. *R. P.* apud *Blomfield.* 839. Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς *R. B.* Millio, p. 50. πᾶσιν edd. Pers. 783. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. Aj. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. νέον et σμικρὸν reposuit *Elmsleius* ad Heracl. 387. Choeph. 852. Οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Lege, φρέν' ἂν κλέψει' ἂν *Monk.* ad Hipp.; conf. *R. P.* Advss. p. 226. ad Thesm. 203. Soph. Œd. Tyr. 637. recte ex MSS. et Ald. *Brunckius.* Œd. Col. 738. πήματ', ἣ πλ. Ald. 1313, 4. τὰ πρῶτα μὲν Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς. 1386. Δορὶ κρατῆσαι μήτε νοστῆσαί ποτε. Lege utrobique, 'EN δορὶ κρ. ut supra 620. Δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. Ald. δόρῃ audacter *Musgr.* , . . . δορὶ MS. Palat. 'Εν Δορὶ Turnebus. Conf. Eur. Suppl. 595. Helen. 1135. El. 479. Præpositio eandem vim habet 321. Archilochus apud Synes. ep. CXXIX. p. 265. C. 'Εν δορὶ μὲν μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός. Tr. 7. Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, lege, ν. ἔτ' ἐν Πλ. conf. *R. P.* ad Nub. 1472. Ph. 435. λόγῳ δέ σε βραχεῖ corrige, λ. δέ σ' ἐν βρ. ut in Œd. Col. 586. et Eur. Or. 724. conf. *R. P.* ad Eq. 1046. et ad Menandri fr. 240. in Advss. p. 291. Eur. Ph. 1505. στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς malim στολίδος—τρυφὰν *R. P.* ad l. Med. 248. Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς. π. ἥλικας τρ. *R. P.* Heraclid. 391. 'Εγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα δὲ χρεὼν, ἄ. γὰρ χρ. *Elmsl.* Electr. 1058. Ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς; ἆρ' εὖ λέγουσα *Elmsleius*; malim, Ἆρ' οὖν κλ.; vide infra ad pp. 502, 3. Suppl. 296. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας χρήστ' ἐπικρύπτειν φίλους. χρ. ἔπη κρ. *Hermann.* ad l. Hel. 692. Οὐκ ἔστι μάτηρ· ἀγχόνειον δὲ βρόχον. Lege, ἀ. γὰρ βρ. secundum versionem. Conf. *R. P.* apud *Burn.* ad P. V. 182. (Soph. Œd. Col. 1468.) Agam. 1489. 562. 'Εξ οὐρανοῦ δὲ MS. Bigot. conf. *R. P.* ad Ant. 672. 1656. Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἐμέ πρὸ δεσποτῶν repone, ἀλλ' ἔμ', ὡς πρὸ δ. *R. P.* ad Hec. 1262. De consuetudine Tragicorum, qui huic regulæ subinde adversantur, audi virum præstantissimum; "Quanquam enim sæpe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exempla cor-

reptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρὸς [ἕδρα] ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. [ἀπέθρισεν 128.]. κεκλῆσθαι Sophocl. Elect. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι Phœn. 600. (595.). Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." *R. P.* ad Or. 64.

1. Quod hanc regulam sæpius violent Tragici, eam ideo a Comicis, nisi in propriis nominibus, dedita opera servari tuto colligamus: Ach. 217. Οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς "ΑΝ ἀπεπλίξατο ex tribus MSS. *Brunckius.* Eq. 777. Ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. ὦ τλ. *R. P.* apud *Monk.* ad Hipp. 1458. 935. Βουλόμενος ἕ -σθιων ἀποπνιγείης. "Emenda "ΑΡ' ἀπ." *R. P.* apud *P. P. D. Tracts*, p. 251. et Av. 602. Οὐδεὶς "ΑΡ οἶδε *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Nub. 189. ζητοῦσι· μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε editiones; τουτογὶ *R. P.* ad Hec. 1216=1208. 513. ἀν-θρώπῳ, ὅτι προήκων mussitat *tacito Medicina timore.* 867. Καὶ τῶν κρεμαστρῶν σὺ τρίβων τῶν ἐνθάδε *R. B.* et *R. P. Tracts*, lxxxix, 28. 1476. Ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην. "Quis præter *Hermannum* pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nempe ut *Dawesio* obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.*" *R. P.* ad Med. 675. Pac. 892. Διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γάρ. Br. ad Plut. 815. Av. 231. senarium esse iambicum vult Brunckius; sed aliter versus digessit *Reisigius* p. 101. 335. πολέμιόν γ' ἐτράφη *Kuster.* et *R. B.* 434. "Αγε δὴ σὺ καὶ σὺ πανοπλίαν πάλιν. πανοπλίαν μὲν π. Cod. Rav. ut emendarat *R. P.* apud *P. P. D.*, quem vide. Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι syllabam in thesi positam facillime delitescere observat *Reisigius.* 592. 'Αλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κίχλων. ἀγέλη μία πίγγλων probabiliter emendavit *Reisigius* p. 164. 821. Καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα edd. tres pr. καλόν σύ γ' ἀ. Brunckius; καλὸν γὰρ ἀτ. prætulit *R. P.* (et *Reisigius* l. c.), "ut scilicet Epops præcedentis

exclamationis rationem reddere censeatur. Eccles. 933. repone, οὐ δέομαι γάρ. Eur. Orest. 212. (206.) Med. 1288. (1274.)." apud *P. P. D.* 1046. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως "ὕβρεως primam corripit, forsan αἰκίας." *Raper.* Thesm. 493. Κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον versus profecto averruncatus; mallem, κᾄπειτ' ὁ μὲν ἔτριβε κεκρίδας ἄ. "κεκρίδας Suid. MS. σφάκον." *R. P.* apud *P. P. D.* Lys. 1060. Κᾆστιν Ἔτνος τι, καὶ—*Reisigius*, κᾆστιν ἜΤ Ἔτνος τι p. 114. Ran. 64. Ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφὲς, ἢ 'τερᾳ φράσω; 'τερᾳ *R. B.* quam confirmant *Seidlerus* de vers. Dochmiac. p. 388. *Elmsleius*, et *Reisigius*. 1498. τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν; πράξαντες citat Suidas in v. σαφέστερον, unde τἀναντί' ἂν πράξαντες dextre eruit *Reisigius* p. 102. 76. εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου. "Σοφοκλέα ultimam habet longam. Aut ergo lege, εἶτ' οὐ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου—aut εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον Εὐριπίδου." *R. B.* Conf. Herman. de metris, p. 161. 624. Κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; μὴ, 'λλ' ὑπερφυᾶ. *Marklandus* ad Iph. T. 1010. ut, 103. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; μ', ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι ex Suida restituit *R. P.*; sic 763. deleto γε, et 757. μὴ, 'λλ' ἐποπτεύειν ex Symmacho apud Schol. legit *R. P.* apud *P. P. D.* Plut. 1079. Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλῳ τοῦπ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. τοῦτό γ ἐπ. Brunckius. "In Ed. *Gryph.* quam possidet Bibliotheca L. Batava cum vetusto libro collatam, excerpta est pro ποιεῖν varia lectio ἐγὼ," *T. H.* Hinc reponendum censet *Hotibius*, Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν ἐγώ. Sed frustra. "Nihil moror Scythæ τυγάτριον Thesm. 1195. κάτησο, κάτησο, ναικί, ναί, τυγάτριον. neque Megarensis κα πρίαιτο Ach. 737. Ὅς ὑμέ κα πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;" *Reisig.* p. 102. In Daetaleusin XXXVII. apud Schol. ad Theocr. Id. ii, 12. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ. τί δαί; κ. λεπρὸν ἐπρίω *Toup.* ad l. τ. δ.; κ. σὺ λεπρὸν ἐπ. *Brunck.* τ. δ.; κ. λεπτὸν ἐπ. *Reisig.* p. 114. Ex deperdit. Com. fr. CVIII. Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων, fortasse, ἅρπαγ' ἐκτρέφων. Corrigit *Reisigius*, παντόφθαλμον ἁρπαγῆς τρέφων, p. 112. Fr. inc. CIX. Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. legendum, προσεοικέναι *Brunckius*. CXXIX. Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. sed ἀθρόους est forma Comico usitata. Vide *Piers.* ad Moer. pp. 19, 20. Cratinus Πυτίνῃ apud Schol. ad Aristoph. Eq. 523. et Suid. vv. Ἀφέλεια. Δωδεκάκρουνον στόμα. Καναχοῦσι πηγαί· δωδεκάκρουνον ΤΟ στόμα· Ἰλισσὸς ἐν ΤΗι φάρυγι· *R. P.* apud *Walpole*, p. 83. ad Eur. Cycl. 410. et ad Aristoph.

Eq. 523. apud *P. P. D.* conf. *R. B.* ad Hor. A. P. 441. *D'Arnaud* Animadv. p. 84. *Tyrwhitt.* ad Babr. p. 34. Plato Cratyl. I, 414. D. ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνίεναι ὅτι πότε βούλεται τὸ ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ σφιγὸς σφίγγα καλοῦσι. Cratinus Junior apud Athen. XI. p. 460. F. Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην· ὁ Ζεὺς ἐμοί. ἐνεγράφην *R. P.* Advss. p. 123. Antiphanes I, 18. C. Ἐφθὸν κομιδῇ πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἄν. πεποίηκεν *R. P.* ibid. p. 48. Sæpius *Dawesii* canonem violavit *Toupius:* Suidas v. Ἀμπαλίνορος· Philetærus Meleagro: Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος. Vulgo ὁ κόρος, quod male *Toupius* (in Suid. I. p. 21=33.) in ὄχλος mutare voluit. *R. P.* Advss. p. 295. Suidas v. Καββαλών· Amipsias Mœchis; Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλε τριώβολον. "Nihil interest, ait *Toupius* ad Suid. P. II. p. 300., κάββαλε an καββαλὼν legas, spreto *Dawesii*, cui plerumque iniquior est, canone. Deinde σὺ ante μὲν produci posse contendit. Porro oblitus est Vir summus hoc ipsum fragmentum auctius exstare apud Suidam supra v. Ἀναψυχῆναι, ubi κάβαλες est pro κάββαλε." *R. P.* ad *Toup.* p. 452. Infra p. 359. *Toupius* corrigit Aristoph. in Ach. 458. Κυλίχνιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Κυλίσκιον edd. et Cod. Rav. Hunc locum "male sollicitavit *Toupius.* Jamdiu est, quod *Casaubonus* ad Theophrast. Char. XI. p. 104. ed. *Needham.* veram lectionem ex Athenæo (XI. p. 479. B.) et Eustathio (in Il. X. p. 1282. 59.=1389. 23.) protulit, quam sequitur etiam *Hemsterhusius* ad Hesych. Auctar. Emend. sub fin. Magis mira hæc *Toupii* παραδιόρθωσις accidit, quod ipse paulo ante Pherecrati κοτυλίσκην pro κυλίσκην reddiderit." *R. P.* ad *Toup.* p. 456. Suidas vv. Ὑπέρου περιτροπή. Platonem in Adonide sublevare conatur *Toupius;* εἶτ' οὐχ ὑπέρου περιτροπή μοι γίνεται; Vulgo μοι περιτροπή. "Rursus Dawesiani canonis neglecti pœnas dat *Toupius.* Reponendum erat facillima correctione, etiamsi non ita exstaret in Photio MS., in Suidæ editione Mediolanensi, et MS. C. C. C. Oxon. Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ;" *R. P.* ad *Toup.* pp. 479, 80. quem conf. apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. Nicostratus apud Athen. XV. 693. A. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δέ. lege, πράγμαθ', ἡ πρόνοια δέ. *R. P.* Advss. p. 147. et *Reisigius.* Sannyrio apud Schol. ad Eur. Orest. 279. Ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς μέγα·

κᾆτ' ἀνακράγοιτ' corrigit *Reisigius* p. 110. Strattis apud Athen. XIII. 589. A. A. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται, καὶ τίνες; B. νυνὶ μὲν ἥκουσιν Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι. Λαῒς μὲν ἡ μέγα κλέος. ἥδε Μεγακλέους feliciter reposuit *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 521. "Cæterum quod in cod. A. post κλέος adjectum legitur ἰδὲ, id ex alterius versus fine ortum esse" *Menekio* apparet in Cur. Crit. p. 173.

2. Sæpius usu venit Comicum institutum orationis ordinem subito mutare, ut vel ab Epicis detorta rideret, aut tragicam gravitatem affectaret; hic transitus et se tuebatur, et actioni attulit gratam hilaritatem. Euripidis quoque odium sæpissime in formas tragœdiam spirantes furentem solet mittere. Ach. 539. Ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλά τι χρῆν; εἴπετε. Ex Euripidis Telepho. Equit. 803. Καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσει; καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ. Hoc loco tenues ac submissas voces, ut mihi videtur, grandi locutionis genere commiscet, ideoque gravioribus numeris ad risum captandum summopere utitur. In posteriori commate stylus certe elatior, et colore a communi sermone discretus; Æschyl. Septheb. 679. Ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις Ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· Soph. Œd. Col. 1297. Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολών. Eur. Ph. 714. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. 783. Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται Neophro apud Schol. ad Med. 666. Σοὶ δ' εἰς λογοὺς μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. 432. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι. 893. Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου. 944. et Androm. 233. κεἰς ἀγῶν' ἔρχει. Plato Phædr. I. 232. D. H. St. ἥξεις αὐτοῖς εἰς διαφοράν. Protag. 335. A. Ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις. conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Vesp. 676. Σὺ δέ γ' ὢν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. "Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuit." *R. P.* Pr. lvi = lxi. Nub. 319. καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Euripidis locum risisse Comicum suspicatur *R. P.* ad Med. 1314. et Pr. lvi = lxi. 334. Ταῦτ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν "Dithyrambos ridet" *R. P.* Pr. lvi = lx. 1470. Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Euripidis versus integer. *R. P.* ad Med. l. c. Pac. 139. τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος; ex Euripidis Bellerophonte desumtus videtur. *R. P.* ad Hec. 1018 = 1010. Aves 216. πρὸς Διὸς ἕδρας ἵν' ὁ χρυσοκόμας· hic versus tragicum ἐπύλλιον redolet. uti 687. Ὀλιγόδρανέες,

πλάσματα πηλου, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνὰ, ἀμενηνοὶ R. P. apud P. P. D.; et 1321. Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας· tragicos imitatur Aristophanes. Thesm. 905. αὕτη θεονόη Πρωτέως· μὰ τὼ θεώ· Εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν Lege Ἀλλ' εἰμί. Equit. 184, 5. μὰ τοὺς θεούς· Εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'. In his non omitti potest, ἀλλά. Lege, ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ'. R. P. apud P. P. D. cum quo conspirat sagacissimus Reisigius p. 106. conf. R. P. præclaram emendationem Vesp. 395. Lys. 833. Ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου. Deorum titulos ab Epicis excogitatos in risum detorquens perpetuam in iis poetæ consuetudinem usurpat; Equit. 1175. Ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας. Av. 798. lege ope R. B. ex Suida, Ὡς ὁ Διΐτρεφης — (ut 1442.), conf. R. P. ad l. "Cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων [ΟΔ. Γ, 278.] Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. [ΟΔ. Α, 45.]." In citandis quoque Homeridis jus ab iis acceptum retinet; Pac. 1270. Ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρὶς κακόδαιμον. Vide infra ad p. 286. "Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt. Av. 554. Lysistr. 551." R. P. Pr. lvi=lx, lxi. Præclare codex Ravennas vulnus ceteroquin immedicabile sanavit in Pac. 312. Εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον. In Lys. 743. Ὦ πότνια Εἰλείθυι' ἐπίσχες τοῦ τόκου, et Eccles. 369. Ὦ πότνια Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς. hypertragœdia scurræ instar studiose usus est Comicus. "*If any thing is to be altered, I should rather suppose,* Ἀλλ' *ought to be supplied at the beginning of the verse. A similar omission has happened in the Aldine edition of Eurip. Phœniss.* 1806. (1775), *and in many editions of our author, Av.* 1693. Ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι *(ita leg. ex Schol. in v. 1565.)*" R. P. *Tracts,* p. 36. et apud P. P. D. ad l. Æschyl. Septheb. 152. Ὦ πότνια Ἥρα· πότνι' *C. Burneius.*

II. Semel atque iterum queritur Porsonus nostrum ne huic canoni quidem ullos limites posuisse: "Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poeta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum

ἔβλαστεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίου, lege, κατέκναψε. Effugerat me locus Electræ 1021. Γυναικᾶ, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις." R. P. ad Hec. 302=298. "*Dawes* lays down a rule, which, if he had been content with calling it general instead of universal, is perfectly right, that a syllable is long, in which the middle consonants β, γ, δ and liquids except ρ meet. But several passages as well as the following contradict this rule. Œd. T, 717. παιδὸς δὲ βλαστὰς—Elect. 440. πασῶν ἔβλαστε. These passages may be reduced to Dawes's Canon by transposition; but they will loose all their energy by the reduction. See *Brunck's* note on Philoct. 222." *R. P.* to *Dalzel* in Mus. Crit. No. III. p. 334. conf. Br. ad Lys. 384. et *Edv. Maltby* Obs. ad *Morelli* Tractat. P. lxxix. Æschyl. P. V. 172. Καί τοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς. Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις π. *R. P.* ex MSS. Eum. 990. Ἄρα φρονοῦσι γλώσσης ἀγαθῆς Ὁδὸν εὑρίσκειν Ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων Μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις. *R. P.* De sequentibus non statuo; Suppl. 313. Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλάστημον λέγεις; 757. Εἶναι· βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Agam. [1314. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν ἔχεις corruptum credo.] 1633. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Ξαντρίαις apud Suidam v. Ὀκτώπουν. Κέντημα γλώσσης; σκορπίου βέλος λέγω. Soph. Œd. Col. 972. Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός. Ph. 1311. Ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρός. Fr. e Scythis apud Schol. ad Apoll. Rhod. IV, 223. ex emendatione Valckenaerii in Diatr. p. 224. C. Τέκνον ἄρτι βλαστάνεστε τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε· βλάστεσκε ἦν Ἰδ' MS. Harl. Eur. El. 1021. Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις· transpone, Γυναῖκ', ἔνεστι πικρότης γλώσσῃσι τις Suppl. 243=254. Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φιλούμενοι. γλώσσῃ Stobæus. *R. P.* Tragicus incertus apud Schol. ad Soph. Ant. 615. et Athenagoram in Legat. p. 106. ed. Oxon. Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλεύεται. Conf. Eur. apud Lycurg. contra Leocr. p. 214. *Taylor.* et ΟΔ. ψ, 14. *Quos Juppiter vult perdere, dementat prius.*

Sequentia, si tamen sana sunt, Choricæ licentiæ condonanda. Pers. 391. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν Choeph. 587. πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι. Eur. Med. 1252. γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ' Soph. Œd. Col. 697. Πέλοπος ποτε βλαστόν. Eur. Med. 1252. γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'.

Aristoph. Equit. 242. Ἄνδρες

Neutiquam sane diffiteor non deesse apud Aristophanem loca utrique canoni prout hodie leguntur adversantia. Ea vero, quæ quidem observarim, omnia non sunt numero triginta. Atque horum quidem

ἱππῆς παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός· ὦ Σίμων *R. P.* juvenis apud *P. P. D.* Vesp. 568. Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κᾆπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν. Vesp. 741—2. Νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι. "Forsan legendum, νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ' ἀρτίως· ἔγνωκε γάρ. ὅτι enim plane incommodum videtur." *R. P.* quem vide apud *P. P. D.* Ran. 1475. Βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. quem vide. Lys. 385. Ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαστάνῃς *Brunckius*, quem, si rite vestigia remetior, improbavit *R. P.*, sed nihil sani indicavit. Cratinus apud Schol. ad Nub. 447. Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν. κάγχρυς in leges metricas peccat, *G. Arnald.* Lect. Gr. 126.; ex Plutarch. Solon. p. 92. B. emenda, κάχρυς ταῖς κ. *R. P.* Advss. p. 284. Plato Comicus apud Suid. v. Τελέας, Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται. "Suidæ lectionem, ejecto articulo, adoptavit Grotius Excerpt. p. 487. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται. Quod fraudi fuit Brunckio ad Aristophanis Lysist. 384. hunc versum bona fide ex Grotio desumptum proferenti, ut Dawesii regulam labefactaret." *R. P.* E Schol. ad Aristoph. Av. reposuit *Toupius*. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. ad Suid. P. III. p. 235. conf. Il. I, 213. Menander apud Cler. lxxxvi. p. 222. *R. B.* p. 95. Br. eth. poet. XI. p. 192. Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω. Athen. XIV. 638. D. Chionides: Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο *R. P.* Advss. p. 141. Phrynichus in Lex. Sangerm. apud *D. R.* in h. ad Cer. 200. *Bekker.* Anecd. Gr. I. 344. ὄνομα δέ μου Μονότροπός ἐστι· ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, Ἀπρόσοδον, ἄγαμον, ὀξύθυμον, ἄζυγον, Ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. *Meineke* Cur. Cr. p. 55. Antiphanes Ἀφροδισίῳ apud Athen. X. 449. B. 6. Νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα. Pro πνικὰ male τέκνα Grotius in Excerp. p. 605. "corrigendum, πνικτὰ γλακτοθρέμμονα, quod formatum est ad Homericum γλακτοφάγος." *Meineke* in Cur. Cr. p. 8. Mallem, Εὐγενοῦς et πνικτὸν γλακτοθ. i. e. πνικτῶς. Vid. Menand. Misogyn. in Addend. ad h. l.

partem aliquam ex diversa easdem voces scribendi ratione ad regularum alterutram exigere nullius est negotii. Hujusmodi sunt

[1] Ποιοισιν ὁπλοις η δυναμει πεποιθοτε;

[2] Και πως συ φιλεις, ὁς τουτον ὁρων οικουντ εν ταισι πιθᾰκναις.

[3] Φευγειν αδεως· νυν δε συν ὁπλοις.

Rescribo utique 1. Ποιοις ὅπλοισιν - 2 - ταις πιθᾰκναισιν. 3. - νυν δε ξυν ὅπλοις. Quorum in numero re-
97 *censendus est locus in quo versamur. Legendum scilicet, Ο δε γναφευει - quo pacto in regulam II. cadet. Nec vero alteram hujus verbi scripturam κναφευει temere alibi reperies. Hinc tandem collige frustra esse Suidam et Scholiasten priorem, qui γναφευει communium Græcorum, κναφευει vero Atticorum proprium statuant. Priorem inquam Scholiasten: nam verba ista, Αττικον μεν το δια του κ. Κοινον δε, το δια του γ. Οι παλαιοι δε Αττικοι δια του κ, κναφος. εστι δε ακανθωδες τι, ᾡ ξυουσι τα ἱματια. Οι δε νεωτεροι δια του γ, παρα την γναψιν, ab uno eodemque proficisci non potuere. Prioris vero observationem clauserunt ista δια του γ. Alter sic exorsus est, Οι παλαιοι Αττικοι—Quod ad hunc attinet, equidem haud scio κναφευειne, an vero γναφευει legerit; neque enim constat interne παλαιους Atticos, an vero νεωτερους Aristophanem recenseri voluerit.[22]

[1] Plut. 449. [2] Equ. 789. [3] Vesp. 358.

1. Siç MSS. Cantab. Harl. et edd. tres pr. πεποιθότε ed. Junt. 1525. 2. ταῖσι πιθακναῖσιν edd. Ald. et Junt. 1. πιθάκναι Junt. 2. lege, ταῖς R. B. Potius φιδάκναισι. Schol. οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. *Brunckius.* 3. σὺν ὅπ. edd. tres primariæ.

22. " Grammatici Aristophanem inter παλαιοὺς Ἀττικοὺς nu-

Apud illum fortasse immutatæ sunt sedes elementorum γ, et κ, quo melius depravato contextui quadrarent. Integrum autem versum codicis Orvil. ope sic constituimus :

Ο δε γναφευει γ. ὁ δε γε πλυνει κωδια.

Altera enim lectio eo vitiosa est, quod in voculam τις non jam interrogantem accentus cadat. Hoc utique in totis Comici scriptis ne semel quidem alias factum reperire est.

* Altera pars ex variis lectionibus refingenda est. 198
Hujusmodi autem sunt

[1] Μιμησομαι παντᾱ τροπον.

[2] Ουδεις κατα σπουδας μετᾱγραφησεται.

[3] Οσος ουδεποτ ηλθεν ᾱθροως εις την Πνυκα.

[4] Οτι βουλομεναι την ᾱκροπολιν ἡμων απεκλεισατε μο̄χλοις.

1. Lectio vulgata altero itidem nomine improbanda est, quod iambicum dimetrum syllaba brevis a versu sequente nequaquam adjuta terminet. Utrumque mendum uno negotio tollit quod optime exhibent editt. Ald. Wechel. Basil. 1532. et Plantin. παντας τροπους.[23] 2. Repono ex Suida, cui etiam adstipulatur

[1] Pl. 306. [2] Eq. 1367. [3] Eccles. 384. [4] Lys. 488.

merant. Schol. Cass. ad Thucyd. 1, xxx. τροπαῖον ἡ παλαιὰ 'Ατθὶς, ἧς ἔστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, 'Αριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρόπαιον ἡ νέα 'Ατθὶς, ἧς ἔστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι." *Reisigius*, qui cum *Brunckio* legit, 'Ο δέ τις κναφεύει γ'· ὁ δέ γε πλύνει κώδια. ut in v. sequenti, 'Ο δὲ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα. 'Ο δὲ κν. γ' ει C. κν. τις B, E, F, T. κν. ὃς δὲ I. Sch. Γναφεύω. τὸ τὰ δέρματα ξέω. γναφεῖον—γνάφαλα—γναφεὺς—πάντα οἱ ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ γρ: 'Ο δὲ κν. τ. ὁ δ. π. κ. edd. tres primariæ. Eccles. 415. κναφεῖς.

23. Sic MSS. D, E, I, ed. Junt. 1515. et ex Aldo *R. B.*

MS. Vatic. Pal. *μετεγγραφησεται.*[24] quod et exinde firmatur, quod in sequente versu habeatur *εγγεγραψεται.* 3. Editt. Ald. et Wechel. repræsentant *Οσος ουδεπωποτ ηλθεν αθροως*[25]—Atque hinc natum videtur quod vulgo præfertur. Nempe corrector nescio quis metrum hoc pacto laborare sentiens pro *ουδεπωποτ* imperite scripsit *ουδεποτ,* cum vocem istam neutiquam sollicitatam, sed *ηλθεν* in *ηλθ* immutatum oporteret:

Οσος ουδεπωποτ ηλθ ἄθροως εις την Πνυκα.[26]

4. Versus hic non solum adversus reg. I. bis peccat, sed et alio etiam nomine mendosa est, quod vocis
199 **ακροπολιν* ultima sequente vocali producatur. Omnibus his incommodis uno simul negotio subveniendum est ex editionis Wechel.[27] partim clara scriptura, partim certissimis vestigiis. Ibi utique legitur:

Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοις μοχλοις.

Cui adstipulatur etiam Scholiastæ auctoritas: *Την*

24. *Οὐδ' εἷς* Suidas: *μεταγραφήσεται* edd. tres primariæ; "*μετεγγρ.* Suid. ed. ms. *κατάλογος.*" *R. P.* apud *P. P. D.*

25. Sic Junt. 1. 2.

26. "Lege *ἦλθ'* et *οὐδεπώποτ'*" *R. B.*; sic Cod. Rav.; vide *Pierson.* ad Herodian. p. 461. Alexis apud Athen. XII, 526. E. *οὐκ ἑδήδοκα Κάνδαυλον, οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε. Meineke,* p. 50. Amphis XV. 691. A. *'Ακήκοας σὺ, δέσποτ', ἤδη πώποτε Τὸ θυμίαμα τοῦτο*; Eupolis, IX, 392. E. *"Ορτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε*; et apud Suidam v. *ἀνεῴγεσαν. "Ην οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. R. P.* Advss. pp. 146. 112. 285.

27. "Ut Wechel. habent Plantin. et Basil. 2. (*et Junt.* 1.); *πόλιν* quoque Schol." *R. P.* apud *P. P. D.* et *Tracts,* pp. 20. 370. In Cod. Reg. A. *"Οτι β. τ. π. οὕτως ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς.* Conf. *R.P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 399. Thesm. 371. Eccles. 1106.; et contra, ad Vesp. 1522. Av. 621. 1147. Lys. 371. "*απεκλείσατε μοχλοῖς* MS. [Coll. S. S. Trin. Cant.] l. *τοῖσι μοχλοῖσιν*" *R. B.*

πολιν] Την ακροπολιν. Hinc, inquam, certo certius rescribendum constat:

> Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοισι μοχλοισιν.

Hac in classe non immerito recenseri poterit Plut. 816.

> Ο δ ιπνος ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.

Apud Athenæum [vi. 229. F.] utique pro ἡμιν habetur γεγονεν. Atqui vix credendum est eum legum metricarum usque adeo imperitum fuisse, ut Comici versum hoc modo repræsentare voluerit. Ad fidem multo pronius videtur ab eo profectum esse,

> Ο δ ιπνος γεγον ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.[28]

28. Immane quantum degeneravit hic versiculus. MSS. Harl. et Cantab. 'Ο δ' ἰπνὸς (vel ἰπνὸς) ἡ. ἐ. γέγονεν ἐλ. ut editiones; sed ελεφάντινος (sic) C. ἐξαίφνης MS. Dorvill. ὁ δεῖπνος Athen. MS. A. et alter quam Br. inspexit. "Imo legendum ἶπος vel εἶπος ex Polluce x. 34. Μυάγρα. 'Αριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν (leg. ex MSS. Voss. εἶπον) τὴν μυάγραν καλεῖ, καὶ Καλλίμαχος (Fr. CCXXXIII.) δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. sic legendum. Adde ἰπνὸς primam corripere, ut Pac. 535. Av. 436. Vesp. 139. (et ab Antiphane apud Athen. III, 112. D. *R. P. Tracts*, p. 178.); sed 833. producitur εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας, nisi legeris ἀφαρπάσας, ἀναρπάσας" *R. B.* ὑφαρπάσας maluit *M. Raper*, ἐξαρπάσας *Brunckius*. *R. B.* libenter accedo; *quem nimia carpendi libido extra oleas* Dawesium *abripuit*. Numeros, quos ex Athenæo concinnavit *R. D.*, eosdem omnimodo tuetur Codex Ravennas; Si retinenda sit vulgata lectio, "*latrinam* sive *sellam familiarem* cum *Toupio* intelligerem ad Suid. I. p. 269.; Polluce enim teste v, 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν 'Αριστοφάνης καλεῖ. et Hesychio v. 'Ιπνός. 'Αριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ (Fr. x.) καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν. Conf. *R. P.* ad *Toup.* p. 451.

Atque hanc quidem scripturam in regulam primam
cadentem germanam crediderim. Cl. Bentleio
placuit O δ ιπος ἡμιν — Hujus etiam in senten-
tiam pedibus ivit Cl. Kusterus. Atque in eandem
propendere video doctiss. Hemsterhuisium. Bent-
leium partim adduxit Julii Pollucis auctoritas vo-
200 *cem ιπος in Aristophanis Pluto *muscipulam* deno-
tare testantis. Verum cum alterum Plutum hodie
quidem nullum, ab Aristophane scriptum fuisse
notum sit; quidni, obsecro, (quod et alii merito
quæsiverunt) ad alterum istum Plutum Onomastici
scriptor respexerit? Porro si eum constaret ipsum
hunc Pluti hodie solius locum designasse; quid
tantum exinde liceret inferre? Nihil mehercule
aliud, præterquam quod exemplar ab eo usurpatum
ιπος exhiberet. At enim quidni huic uni tria, ut
alia universa mittam, opponamus, quibus usi sunt
Scholiastes, Suidas, Athenæus? Hæc utique ιπνος
præferebant. Sed addit vir Cl. perire omnino usum
του ιπνου, si sit ελεφαντινος, cum ebur ignem ferre
nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur.
Nempe cum hoc scriberet, ιπνον existimabat non nisi
vel *furnum* vel *caminum* vel forte *culinam* denotare.
Atqui vocem istam *laternam* hic significare statui-
mus, non secus atque in Pace vers. 839.

——— Απο δειπνου τινες
Των πλουσιων οὑτοι βαδιζουσ αστερων
ΙΠΝΟΥΣ εχοντες, εν δε τοις ΙΠΝΟΙΣΙ πυρ.

h. e. Florente Christiano interprete:

A lautiorum siderum convivio
Redeunt, et ignem nocte laternis *ferunt.*

201 *Huc pertinent Scholiastæ verba — η ὁ φανος, ὡς το,

Εν δε τοις ιπνοισι πυρ. In *eburneum* autem migrasse quid tandem aptius dici potuit, quam quæ *cornea* soleret esse laterna? Geminæ somni portæ, *cornea* et *eburnea*, cui non perinde atque Hylas dictæ? Atque ex hac quidem viri Cl. de *muscipula eburnea* insomnium evolasse crediderim. Quam in sententiam, ut lector etiam eruditus concedat, faciet, opinor, quod jam dictis adjecturus sum. Viri utique Cl. commento perquam incommode accidit, quod vox ιπος, quacum conjungi voluerit articulum masculinum, uti et adjectivum ελεφαντινος, generis revera sit fœminini. Cujus rei idoneum tibi testem Pindarum citabo Olymp. IV. 10.

——— ὁς Αιτναν εχεις
ΙΠΟΝ[29] ἩΝΕΜΟΕΣΣΑΝ ἑκατογ-
κεφαλα Τυφωνος οβριμου.

Neque enim hæc verba fas est ita divellere, ut ἠνεμοεσσαν non jam ad ιπον sed ad Αιτναν referatur.

Tertiæ classis ejusmodi est indoles, ut in ea refingenda conjecturæ potissimum ope nitendum sit:

[1] Πολλου γαρ αυτους ουχ εωρακᾶ χρονου.
[2] Ο δρακων γαρ εστι μᾶκρον, αλλας τ αυ μακρον·
[3] Νυνι δε πεντηκοντα δρᾶχμων εμπολω.
[4] Υδωρ ὑδωρ εν χῡτριῳ θερμαινετε.

* Argumento quidem nostro gratulandum videtur, 202

[1] Pl. 98. [2] Eq. 207. [3] Pac. 1200. [4] Ach. 1174.

29. "ἵππον Pal. B. ἵππον Par. A.; pro vulgato ἠνεμόεσσαν edidi ἀνεμόεσσαν, ut Pyth. I, 92. ἀνεμόεν, ex Ald. Gott. Mosc. A. Par. A. Aug. B. Vatic. ibidemque ὀμβρίμου vetustiorem formam ex Ald. Mosc. A. Leid. B. Aug. A. B. Par. A. a m. pr. Vatic. In Guelph. supra lineam allita littera μ." *Boeckius*.

quod horum locorum nullus non sit altero itidem nomine improbandus. Nempe primus eo insuper laborat, quod verbum ἑωρακα quadrisyllabum præferat. Mirabuntur fortasse plerique omnes, quod hoc esse vitium dixerim. Sed utcunque hoc sit, vel ex quacunque demum causa provenerit, ut scriptura ista ubique fere obtineat; illud interim compertum habeo, verbi illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam esse.[30] Nec proinde dubitaverim,

30. "Dawesii rationem Jacobsius consequitur in Additamentis Animadversionum in Athenæum p. 369." *Reisig.* Conject. p. 73. "*Quæ de præterito perfecto* (inquit TYRWHITTUS) *verbi* ὁραν *notavit* Dawesius, *dubito an omnino vera sint. Ne credam* vocis illius potestatem apud poetas Atticos non nisi *trisyllabam* fuisse, *obstat in primis locus* Machonis *Comici, apud* Athen. VI. p. 244. [D.] *a* Dawesio *prætermissus, in quo vox illa bis occurrit, ita ut, lege metri cogente, scribenda sit* ἑορακα, *et in* quatuor syllabas *dispertienda.* 1. Μη ΠΑΡΕΟΡΑΚΕΝ Αρχεφων τους κωβιους; 2. Πτολεμαι', ΕΟΡΑΚΕ πρωτος, αλλ' ουχ' απτεται. *Mihi igitur verisimillimum videtur, tam* quadrisyllabum εὁρακα, *quam* trisyllabum ὡρακα, *in usu fuisse; vel potius veram formam fuisse* εὁρακα, *eamque in* ὡρακα *per crasin mutatam. Observandum est enim, inter exempla, quæ collegit* Dawesius, *ut vocis hujus potestatem non nisi trisyllabam adstrueret, ne unum quidem esse, cui non quadrisyllabum* εὁρακα *satis apte conveniret. Quinetiam tria ista loca* Aristophanis, *quæ, velut canoni repugnantia, et hic et p.* 313. (320.) *emendare conatur, sarta tecta erunt, si modo* εὁρακα *pro* εωρακα *rescribamus: Pl.* 98. Πολλου γαρ αυτους ουχ' εορακα που χρονου. [ὁ. ἑώ. που χ. *R. B.*] *Thesm.* 32. Ουκ αλλ' ἑτερος τις· ουχ' εορακας πωποτε. 33. Μων ὁ δασυπωγων; ουχ' εορακας πωποτε." Hæc non humaniter minus quam docte TYRWHITTUS. *Burgessius.* "παρεόρακεν et ἑόρακε post TYRWHITTUM monuit *Brunckius* in ora sui libri, adnotavitque simul: Hoc quidem Atticum non est. At Macho fabulas suas docuit Alexandriæ, sub Ptolemæo secundo vel tertio." *Schweighæuser.* Ad Thesm. 32—3. "πότε *Kuster.* Mihi vera videtur Kusteri emendatio. Sic πω ejiciendum est in Diphili fragmento apud Athen.

quin trisyllaba itidem scribi semper soleret. Exempla, si vacat, ista perlege:

[1] Εοικε δια πολλου χρονου σ ΩΡΑΚΕΝΑΙ.
[2] ΩΡΑΚΑ παντων βαρβαρωτατον θεων.
[3] Εμπροσθεν ουχ ΩΡΑΚΑ τοιαυτην χαριν.
[4] ΩΡΑΚΕΝΑΙ. Β. Λεγ αυτο. Α. Τον νουν προσεχε δη.
[5] ΩΡΑΚΑΣ ηνυστρον ποτ εσκευασμενον.
[6] Ο μη πεπλευκως ουδεν ΩΡΑΚΕΝ κακον.
[7] ΩΡΑΚΑΣ ουν φιλοσοφον, ειπε·μοι, τινα;

Emendationis autem ansam non incommodam præbet MS. Baroc. [*et cod.* I.] ubi exarata sunt —— *ουχ*

[1] Pl. 1046. [2] Av. 1572. [3] [Damoxenus] Apud Athen. pag. 15. [C.] [4] [5] [Alexis] pag. 49. E, F. [6] [Posidippus] 154. F. [7] [Pseudo-Plato Comicus III, 103. D. VII.] 279. [B.]

VI. 7. p. 247. [B.] οὐκ ἄν ποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει', οὐχ ὁρᾷς: *R. P.* juv. apud *P. P. D.* ad l. et in Advss. p. 84., sed postea accedit amico suo. infra, 1. ἑωρακέναι et 2. ἑώρακα H, et edd. 3. pr. 3. 'Εμπροσθεν, οὔθ' ἑόρακα *R. P.* juvenis Advss. p. 47. 4. l. πρόσχε. 5. "ἑώρακας" (sic) "πώποτε ἤνυστρον — πώποτε Eustathius quoque ad Il. B. p. 211, 15 = 160, 4." *R. P.* juvenis in Advss. p. 54. 6. ἑώρακεν MSS. Grot. Excerpt. p. 815. Br. Gn. poet. p. 201. 7. "Ωρακας *Brunckius*; ἑόρακας οὖν ut fere legitur p. 279. B. *R. P.* apud *Walpole* Com. Gr. fragm. p. 7. "*Adde Eupolin Plutarchi Nic.* I. p. 525. E. *Menandrum* II. *p.* 525. A." *R. P. ad R. D.* locus Eupolidis hic est, 'Ανὴρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἑωρακέναι. "Menandri fragmentum ex Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. Ἄπολλον ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον 'Εόρακας; ἆρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κἀρῶντα, metrum pessundaret." *R. P.* ad Ph. 1367. quem conf. ad *Toup.* p. 485. et ad Xenoph. Anab. I. p. 90. l. 3. Nub. 765. "ἑόρακας MS. Dorv." *R. P.* apud *P. P. D.*

ἑωρακα που χρονου. Nempe si vel ἑωρων vel οπωπα in locum του ἑωρακα (quod scholion primitus fuisse censeo) sufficiendum curaveris, sarta tecta evase-
203 *rint omnia. Aut etiam pro που legi poterit πω. Nec vero displicuerit του χρονου, ut πολλου του χρονου perinde dici capiatur atque alibi πολλην της γης, πολλους των λιθων, et similia. Sed impensissime probaverim,

Πολλου γαρ αυτους ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ χρονου,

propterea quod apud Sophoclem in Antigone vers. 5. eandem locutionem videre sit,

——————— ὁποιον ου
Των σων τε καμων ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ κακων.[31]

In secundo postulat sermonis ratio ut τῳ αλλας articulus non secus atque τῳ δρακων comes adjungatur:

Ο δρακων γαρ εστι μακρον, Ο Τ ΑΛΛΑΣ αν μακρον[32]

sicuti in versu proxime sequente,

Ειθ αιματοπωτης εσθ[33] Ο Τ ΑΛΛΑΣ χω δρακων.

3. Ecce contextum prout emendari oportet:

——————— ὡς προτου
ΟΥΔΕΙΣ επριατ αν δρεπανον ουδε κολλυβου·[34]
Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων ΕΓΩ μπολω,
ΟΔΙ δε τριδραχμους τους καδους εις τους αγρους.

Istud εγω inter Ουδεις et Οδι necessarium esse, si vel

31. Conf. Lys. 1159. Soph. El. 763. et vide Dorvill. ad Charit. p. 136. "Dawesii perpetuus obtrectator Dorvillius, vir πολυμαθέστατος, sed ingenii acumine Atticarumque venerum sensu Dawesio longe inferior." *Brunck.*

32. Vide *Brunck.* ad Eq. 1074. (1071.)

33. ἐστὶν edd. tres pr.; "lege, ἔσθ'" *R. B.*

34. κολλάβους edd. Ald. et Junt. 1.

orationem duntaxat spectes, procliviter, opinor, fateberis. Eadem verba non minus commode digeri poterunt

*Νυνι δε πεντηκοντ εγω μπολω δραχμων.[35] 204

4. Lege Υδωρ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ[36] θερμαινετε.

Quod enim ibi vulgo exhibetur χυτριῳ non solum primam contra vocis χυτρα quantitatem producit, sed illud insuper incommodi in se habet, quod vox sit nihili. At χυτριδιον sæpius legitur:

[1] Δος μοι ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ σπογγιῳ[37] βεβυσμενον.

[2] ΧΥΤΡΙΔΙΑ, και σανιδια, κᾳμφοριδια.

Lege καμφορειδια.

[3] Τα ΧΥΤΡΙΔΙ ηδη και τον οχλον αφιετε.

Regulæ II. quæ poetis etiam Tragicis cum Comœdiæ scriptoribus communis est, in tota Aristophanis supellectile duo duntaxat loca adversantur. Eorum prior Equ. 764. sic repræsentatur:

Ει δε σε μισω και μη περι σου μαχομαι μονος αντιβεβληκως.

Percommode quidem accidit, quod verbi αντιβεβληκως tam nude absque accusativo positi sensus nullus esse

[1] Ach. 462. [2] Pac. 201. [3] Eccl. 740.

35. *νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ* (i. e. *τὰ δρέπανα*) conjecit *Brunckius*; *πάντ' ἐμπολῶ* *Reisigius*, p. 112. Plut. 1019. *'Οπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. προτείνειαν* cod. membr. apud Br., *προτείνειεν* MS. alter apud eundem; unde *τροτείνειαν τάχα δρ.* temere substituit. E schol. *νομίσμασιν* in Cod. Dorvill. *προτεινειέν γε δραχμαῖσιν εἴ.* tentavit *Reisigius*; conf. *Elmsl.* ad Ach. p. 120. Vesp. 689. *'Αυτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ*, latet ulcus.

36. *χρυτρίῳ* edd. tres primariæ; " *χυτρίδια* pro *χυτρίδε* restituendum Platoni apud Athen. VII. 5. p. 279. C." *R. P.* apud *P. P. D.*

37. *σφογγίῳ* edd. tres primariæ, et Bas. 2. *σπογγίῳ* *R. B.*

possit. Frustra profecto nos in re critica versati videmur, ni certa sit, quam commendaturi sumus, emendatio:

— *και μη περι σου μαχομαι μονος* ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΩΣ.
[4] Ος *περι του δημου πολλοις κωνωψι μαχειται,*
Ωστε ΠΕΡΙ *σκυμνοισι* ΒΕΒΗΚΩΣ——

205 *[1] Ως *δε κυων αμαλησι* ΠΕΡΙ *σκυλακεσσι* ΒΕΒΩΣΑ.
[2] Κλυθι *μευ, αργυροτοξ, ὁς* Χρυσην ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ.
[3] Ιρευς Ἀπολλωνος ὁς Ισμαρον ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΙ.
[4] Δηλε *φιλη, τοιος σε βοηθοος* ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ.[38]

Alter locus extat Av. 460.

Αλλ *εφ οτῳ περ αν ἡκεις την σην πραγματῖ γνωμην αναπεισας.*[39]

Atqui manu levissima mutari poterit verborum ordo — *πραγματι την σην* — Sed ne sic quidem recte habebunt omnia. Quippe vocula *αν* in oratione contra Atticismi indolem otiosa est. Ea vero eliminata rescribo:

[4] Infra. 1035. [1] Hom. Od. Υ. 14. [2] Il. A. 37. [3] Od. IX. 198. [4] Callim. Hymn. in Del. 27.

38. ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ] "*adde* Æschyl. *Theb.* 181." *R. P.* ad *R. D.* locus est, Ἰὼ φίλοι δαίμονες Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. Il. E, 299. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων Ϝως, ἀλκὶ πεποιθώς. Pind. Ol. XII. 1, 2. optime *Hermannus*, Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.

39. "Simplicius et rotundius legas, Ἀλλ ἐφ' ὅτῳπερ πράγματ' ἂν ἥκεις τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, vel, πράγματί γ' ἥκεις— vel, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ τὴν ἡμετέρην ἥκεις γνώμην ἀναπεῖσας vel ἀναπείσων. Infra p. 392 (628.). Οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἐτ' ἀφείμην." *R. B.* Istis supra allatis addam et aliam exceptionem ex emendatione viri amicissimi, *T. Briggs*, natam Æschyl. Suppl. 713. Ἄγαν καλῶς κλύουσα ΓΛΩΣΣΑΝ οὐ φίλην. κλ. γ' ὡς ἂν οὐ φίλη editiones.

Αλλ εφ οτῳ περ πραγματι την σην ἡκεις γνωμην αναπεισας.

V. 196. Καν ταυτ ανυσῃ, τετταρακοντα βουλεται] Vidit Cl. Kusterus ad versus integritatem syllabam desiderari, huic autem incommodo subveniendum judicavit legendo ανυσῃ γε.[40] Alterum vero illud, verbum scilicet activum ανυσῃ hujus orationis indoli parum convenire, virum doctissimum fefellit. Ea utique aliquod postulat, cujus notio sit *conquisierit, consecutus fuerit,* vel simile. Hæc autem vis in formam hujus verbi activam, cum accusativo certe conjunctam, non cadit;[41] sed mediæ est propria: uti docebit illud Æschyli pag. 43. [698.].

*Την πριν γε χρειαν ΗΝΥΣΑΣΘ εμου παρα. 206

Quod primo petiistis a me, consecuti estis.[42] Proinde

40. ἀνύσῃ τ. MSS. Cantab. et Harl.; lege, ἀνύσῃ, ΚΑΙ τ. *R. B.*

41. Æschyl. Pers. 743. Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει. 747. Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 765. Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε. Soph. El. 212. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Conf. *Valck.* ad T. Mag. pp. 148. 150.

42. Æschyl. Choeph. 856. Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Xenoph. Anab. I, p. 42. οἶδα ὅτι ὡς φίλου τεύξεσθε Κύρου. VII. 564. l. 9. οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι edd.; ἀνύσασθαι optime emendat Valckenaerius ad Theocritum Id. XVIII. 17. "Verbum ἀνύσασθαι recte ad interpretandum Latinam vocem *consequor* adhibet Priscianus VIII. p. 791. (f. 92. b. Ald.)." *R. P.* ad l. conf. *Toup.* in Addend. ad l. De permutatione AI et E vide supra p. 121., et adde, Pindari fragmentum apud Apollon. de syntaxi, p. 142, 17. αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἐσδέξεται μενοῦχον. *leg.* ἔσδεξαι τεμενοῦχον. *Bekker.* Aristoph. Ach. 210. Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος "ἐμῆς γενναιότητος Suid. MS. omisso ἐπ'." *R. P.* apud *P. P. D.* Vesp. 885. τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων "Scholiastes duas lectiones adfert, γενναιοτέρων, et συνετωτέρων· lege, συνεωτέρων." *Q. S. Fl. Christianus*; conf. *Hotib.* ad l. et *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 953. et Eccles. 752.

nullus mihi restat scrupulus, quin et sermonis et versus rationi uno negotio sic consulendum sit:

Καν ταυτ ΑΝΥΣΗΤΑΙ, τετταρακοντα βουλεται.

Syllaba utique ται ante alteram similis soni τε (nam αι et ε in pronunciando perperam aliquando confundi solebant,) exemplo perquam solemni intercidit. Video quidem Tib. Hemsterhuisium, qui nuper hanc fabulam edidit, vulgatam lectionem exhibuisse. Sed minus recte judicavit vir doctissimus verbum ανυσῃ mediam legitime producere. Sexcentorum istius syllabæ correptæ exemplorum in numero venit quod ex Æschylo jam descripsimus. Fraudi videtur fuisse viro doctissimo, quod in hujusmodi verbis Iones elementum σ pro arbitrio geminarent. Hæc vero licentia poetis Atticis ne in Tragœdia quidem, nedum in Comœdia unquam permissa est. Cæterum monere libet activam hujus verbi formam, quod non semel miratus sum, apud Sophoclem cum genitivo bis conjungi, notionemque, quæ mediæ accusativo comite tribuitur, vel certe non ita dissimilem utrobique sortiri:

[1] Ενδον· φιλης γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ.[43]
[2] Τινος ω παιδες ΧΡΕΙΑΣ ΑΝΥΣΑΙ;

207 *V. 438. Αναξ Απολλον και θεοι, ποι τις φυγοι;][44]

[1] Soph. Electr. 1478 (1451.) [2] Œd. Col. 1828 (1755.)

43. H. E. κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον inquit *Brunckius:* sed hæc ellipsis valde inepta; vide infra ad p. 318. κατήνουσαν MS. Hunter. In Œd. Col. l. c. Τίνος ὦ π. χρείαν emendavit præclarus editor in Curis Novissimis.

44. " MS. Barocc. 43. φυγοι, superscripto αν." *Burgess.* ποῖ
ἂν οὖν
τις οὖν φύγοι H ποῦ τίς φύγοι I.
που ἀπέλθοι
ποῖ τις φύγοι T, et MSS. Cantab. ποῖ τις φύγῃ; cod. Rav. Æschyl. Suppl. 774. Τί πεισόμεσθα; ποῖ

Locutionem istam ποι τις φυγοι; quanquam nemini fortasse moram injecerit, soloecam tamen esse eruditorum pace confirmare liceat. Præstandum utique in me recipio sermonis Attici rationem postulare vel ποι τις φυγῃ, vel ποι τις αν φυγοι. Verbum utique optativum cum ποι, ποθεν, που, πως, vel qualibet alia interrogandi particula conjunctum alteram itidem αν comitem exigit; subjunctivum vero respuit. Utriusque constructionis aliquot exempla accipe:

φύγωμεν Ἀπίας. Choeph. 923. Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε; Œd. Col. 170. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; Aj. 403. ποῖ τις οὖν φύγῃ; φύγοι MSS. Harl. Hunter. et Turnebus; male; Schol. τράπῃ. Eur. Iph. T. 291. Οἴ μοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω; Anal. Gr. II, 49. Posidippus in Regio Stobæi cod. apud Br. Ποίαν τις βιότοιο τάμῃ τρίβον; Xen. Anab. II, 146. οὐδὲ γὰρ, ἢν πολλαὶ γέφυραι ὦσιν, ἔχοιμεν ἂν, ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν. Ἢν δ' ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης τῆς γεφύρας οὐχ ἕξουσιν ἐκεῖνοι, ὅποι φύγωσιν. Ach. 990. Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγοι λαβών. "ξυναγάγῃ Suidas v. ἀνθέμων, male." *R. P.* apud *P. P. D.* Equit. 1321. Πῶς ἂν ἴδωμεν, ποίαν ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖος γεγένηται; "Lege, Πῶς ἂν ἴδοιμεν ποίαν τιν' ἔχει σκευὴν καὶ τις γεγένηται." *R. P.* apud *P. P. D.*, quem vide. Antiphanes apud Athen. VII, 313. B. et VIII, 358. F. Ἀνθρωποσφάγους πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι; *R. P.* Advss. pp. 99. 107. Xenoph. Anab. II, 146. ἐρώτησεν ἄνθρωπός τις τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον. Conf. *Valck.* ad Hipp. 469. et *Reisig.* in Pr. ad Conj. ix, et p. 91. et mirare hominis astutiam. Anthol. I, 13 = Anal. Gr. I, p. 76. "Πῶς τις ἂν εὐθάνατός σε φύγοι, βίε; ut legendum ibi videtur. *R. P.* ad Eq. 16. Posidippus apud Stob. Tit. cxix. Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὔχεται τυχεῖν, Τῆς ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὔχεται. εὐθανασίας *Brunckius*, qui citat Sueton. in vit. Aug. xcix. *Defecit, sortitus exitum facilem, et qualem semper optaverat. Nam fere quoties audisset, cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis* εὐθανασίαν *similem* (*hoc enim et verbo uti solebat*) *precabatur.* "Forte εὐθανατησίαν," nescio quo consilio, *R. B.* "*A Recovery in my Case, and at my Age, is im-*

[1] Τουτ εκεινο ΠΟΙ ΦΥΓΩ δυστηνος; Ουτος, ου μενεις;
[2] ΠΟΙ ΤΡΑΠΩΜΑΙ, ΠΟΙ ΠΟΡΕΥΘΩ;
[3] ΠΟΙ δητα ΦΕΥΓΩ; τινα πολιν; τινα ξενων;
[4] Οιμοι τι δρασω; ΠΟΙ [m. ΠΗ] ΦΥΓΩ μητρος χερας;
[5] ΠΩΣ ουν σε κρινας μαδικειν ΦΥΓΩ ψογον;
[6] ———————— φερε, ΠΟΙ τις ΑΝ
ΤΡΑΠΟΙΤΟ; ταληθες γαρ ουκ εθελεις φρασαι.
[7] ΠΩΣ ουν τις ΑΝ ΣΩΣΕΙΕ τοιαυτην πολιν;
[8] ΠΩΣ ΑΝ ΚΑΛΕΣΕΙΑΣ εντυχων Αμυνιᾳ;
[9] Και τοι συ θνητος ων θεου ΠΩΣ μειζον ΑΝ ΔΥΝΑΙΟ;
[10] ΠΟΘΕΝ ούν ΑΝ ετι ΓΕΝΟΙΤΟ πωλης ἑις μονος;
[11] ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΛΑΒΟΙΜΙ ῥήμα μυριαμφορον;

208 * His in exemplis si vel forma optativa φυγοιμι, πορευθειην, φευγοιμι; vel subjunctiva τραπηται, σωσῃ, καλεσῃς, δυνῃ, γενηται, λαβω scribere sustinueris: de sermonis non minus quam metri integritate conclamatum erit. Locus autem, in quo versamur, utramvis syntaxin non incommode recipiet: ποι τις φυγῃ; vel π αν τις φυγοι; h. e. ποι αν, non secus atque pro μεντοι αν solemniter scriptum legimus μεντ αν.[12] Illam vero mutationem utpote simpliciorem prætulerim. Cæterum ad Plut. 374, doctissimus Hem-

[1] Arist. Av. 353. [2] Eurip. Hec. 1106 (1082.). [3] Phœn. 994 (991.). [4] Med. 1271 (1268.). [5] Hec. 1256 (1231.). [6] Arist. Plut. 375. [7] Ran. 1506. [8] Nub. 689. [9] 1078. [10] Aristoph. Equ. 140. [11] Pac. 520. [[12] Ach. 161. *R. P.* ad Med. 863.]

possible: The kindest Wishes of my Friends is an Euthanasia." Dr. Arbuthnot to Mr. Pope.

4. " πῇ Dawesius sine causa præferre videtur" *R. P.* ad l. 5. μὴ ἀδικεῖν *R. P.* edd. 1, 2. μὴ 'δικεῖν ed. 3. 6. ποῖ τίς οὖν Τράποιτο MSS. Cantab. Harl., et Barocc. 43. ut edd. tres pr.; ποῖ τίς γε οὖν Dorv.

sterhuisius " C. D'O.—Ηρακλεις φερε ποι τις γε ουν " Τραποιτο—Nimirum versui succurrendum fuit in- " serto γε, postquam omissum erat ω· quamvis γε " sequente diphthongo elisionis expers rarioribus " exemplis defendi possit, repudianda tamen non " videbatur lectio vulgata: in qua quid *Kusterum* " impulerit, ut pro ουν exhiberet αν, haud equidem " adsequor." Codicis Orvil. lectio, præterquam quod γε sequente vocali elisionem non patiatur, altero nomine depravata est, quod Ηρακλεις[45] mediam producat; atque insuper tertio, quod quartam senarii sedem dactylus occupet; et quarto denique, quod verbum τραποιτο vocula αν destituatur. Equidem Cl. Kusterum quid impulerit, ut αν potius quam ουν exhiberet, mihi cum viro doctissimo juxta ignotum est. Sermonis vero Græci peritiam non impulisse argumento est inter alia * ipse, in quo versamur, locus. 209
Nam si ποι τις φυγοι absque αν recte dici posset, recte itidem diceretur ποι τις τραποιτο. At quid impulisse debuerit, id vero mihi videor assecutus. Hoc autem quid sit, non est ut pluribus exponam.

V. 707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν συνεκαλυψαμην.][46]

45. Mediam vocis Ἡρακλῆς nusquam producit Aristophanes, perraro corripiunt poetæ tragici; Av. 568. Ἢν δ' Ἡρακλεῖ τις βοῦν editiones tres primariæ; "Ἢν δ' Ἡρακλεῖ θύῃ τις Schol.; (*et Cod. Rav.*) Ἡρακλεῖ ἤν τις θύῃ propter metrum." *Raper*. Incaute. Mallem legere cum Brunckio ad Thesm. 169. et *R. P.* ad Med. 675. Ἢν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λ, Diphilus apud Athen. VI, 227. F. Τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις. Vide Soph. Tr. 156. 170. 406. 460. 476. 540. 550. 563. 585. 668.

46. συνεκαλυψάμην MSS. Cantab. et Harl.; μ. τ. δ' εὐθὺς H. I., μ. ταῦτ' εὐθὺς T.; " MS. 127. συνεκαλυψαμην. Superscripto εν—Schol. Συνεκαλυφθην· περιεκαλυφθην· ενεκαλυφθην· ἢ εν, το εντος· ἢ περι, το κυκλῳ, επι ἑνος περιβληματος· ἢ συν,

Fefellit in hoc versu cum editores tum etiam Scaligerum et Bentleium dactylus in quarta sede collocatus. Alterum porro in lectione recepta reprehendendum venit, quod verbum *συγκαλυπτεσθαι* similem usum nusquam alias apud poetas Atticos sortiatur. Tu vero mecum, ni fallor, deinceps legendum censebis,

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ.

Hoc utique pacto non solum in integrum restituetur metri ratio, sed et instaurabitur locutio Atticorum genti solemnis:

[1] Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φῃς; Δια του τριβωνιου.
[2] Αλλ ει δοκει ῥέγκωμεν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΙ.
[3] Ουκ ΕΓΚΑΛΥΨΑΜΕΝΟΣ ταχεως τι φροντιεις;
[4] Πρωτιστα μεν γαρ δη γ ἑνα τιν εκαθισεν ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ.

Ubi legendum vel *γαρ δῆνα τινα καθεισεν*—h. e. *δη ἑνα*—vel *γαρ ἑνα γε τινα καθεισεν*—

[5] Υπαυγας, ὁιον εστιν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝ.

[1] Plut. 714. [2] Nub. 11. [3] 733. [4] Ran. 942. [5] Th. 507.

συναγωγεν πολλαν· Τουτο δε εφη ὁ θεραπων ὡς διεσχισμενον ἱματιον φορων, και βιαζομενος συναγειν." *Burgessius.* Cum *R. D.* amice conspirat *R. B.* " μετὰ ταῦτ᾽ ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην commode emendavit Brunckius. μετὰ ταῦτ᾽ exhibent præter tres illius Dorvillianus, Ravennas, Borgianus. Verborum ordinem tuentur Brunckii duo et Dorvillianus; ἐνεκαλυψάμην C. et ipse Ravennas." *Reisig.* p. 223. Infra, 4. Π. μ. γ. ἕνα τινὰ κάθισεν D, I, T; Π. μ. γ. δὴ γ εναπι νὰ (sic) 'κάθισεν E. " 'κάθισεν Ald. (*et Junt.* 1.) γὰρ ἕνα τινα (om. δή γ᾽) B." Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν ἐγκαλύψας *R. P.* apud *P. P. D.* et in Pr. ad Eur. xl=xliii. 5. lege, 'Υπαυγὲς, *R. B.* " Consule Ruhnken. et Hemsterh. ad Timæi Lexicon p. 188—9." *R. P.* apud *P. P. D.* Meminisse libet *D. R.* e schol. ad Nub. 276. εὐαύγητον reposuisse, et infra e Ran. 944. Senec. Herc. Fur. 390. *Riget superba Tantalis luctu* Tacens, emendasse R. Bentleium.

* Nec vero nihili est, quod ista [713-4.] ——— 210

Και πως ἑωρας, ω κακιστ απολουμενε,

Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης; [Σὺ δὲ πῶς ἑ. edd.]

verba sint mulieris Carioni respondentis, cui altera ista oratio

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ

a poeta tribuatur. Legimus quidem Av. 1496.

Τις ὁ ΣΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ; Των θεων ὁρᾳς τινα;

Sed neque quidquam dubito quin is etiam locus ad superiorum normam, dempta una literula, sit exigendus: Τις ΟΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ h. e. Τις ὁ εγκαλομμος;

V. 860. ——ην μη λιπωσιν αἱ δικαι[47]] "Non sollicito "hanc lectionem: sed tamen videndum annon "scripserit forte Aristophanes μη 'κλιπωσιν (i. e. μὴ "εκλιπωσιν.) Nam εκλειπειν pro *deficere* apud scrip-"tores Atticos multo frequentius occurrit, quam "simplex λειπειν." *Kusterus*. Immo vero neque λειπειν neque εκλειπειν apud scriptores Atticos usquam significat *to be deficient:* quam tamen notionem hujus loci sententia postulat. Hoc autem Græce dicitur ελλειπειν. Proinde rescribo, quod ad vulgatæ lectionis sonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix distingui possit;

47. "MS. 43. λιπωσιν. superscripto επιλιπωσιν" (sic H. T.) "Schol. ηνπερ μη λιπωσιν, εαν μη επιλιπωσιν, ηγουν φθαρησονται οἱ του δικαιου λογοι· ηγουν αυτο το δικαιον, η εν τοις δικαστηριοις δικαιοσυναι. Διαβαλλει δε και οὑτος δια τουτου την εν τοις δικαστηριοις γινομενην κρισιν, ὡς βιαιαν, και παρα το δικαιον." *Burgessius*. ἥνπερ μὴ ἐπιλίπωσιν ἐπιλίπωσιν H. T. μὴ λίπωσιν C. μὴ λίπωσιν D, E, F, I. 'λλίπωσιν *R. D.* acceptum retulit *Brunckius.*

——————— ην μη ΛΑΙΠΩΣΙΝ αἱ δικαι.

211 * V. 884. Ουδεν προτιμω σου· φορω γαρ πριαμενος
Τον δακτυλιον τονδι παρ Ευδαμου δραχμης.
ΚΑΡ. Αλλ ουκ ενεστι συκοφαντου δηγματος.]

Operam plane ludunt, qui versus ultimi vel sensum vel rationem grammaticam exponere satagunt. Quod quidem interpretamenti loco affert Scholiastes : Αλλ' ουκ ισχυει οὑτος ὁ δακτυλιος προς το δηγμα του συκοφαντου· sententiam satis commodam in se habet. Id quod etiam de Latina Frischlini versione prædicari potest : *Sed contra sycophantæ morsum non inest remedium* : uti et de altera ista editoris Londinensis : *At non* valet contra *sycophantæ morsum*. At verbo ενεστι cum ισχυει quidquam commune esse, aut verbum illud cum genitivo rite conjungi, quis tandem confirmabit ? Ecce vero germanam, si quid ego judico, loci scripturam :

Αλλ ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ συκοφαντου δηγματος.[48]

Sed non superabit *sive non* valebit contra *sycophantæ*

48. οὐκ ἔνεστι D, E, F, H, et C, cum sch. ὑπάρχει ἀναιρετικός. " Frustra Aristophanem emendare *Toupius*, explicare *Reiskius* satagunt." *R. P.* ad *Toup.* p. 462. " Εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Schol. Venditores amuletorum catalogum fortasse dabant emptori virtutum amuleti, hac forma Τοῦτο τὸ περίαμμα ἰσχύει κατ' ὄμματος φθονέρου, ὄφεως δήγματος, et sic porro. Sensus igitur hujus loci est, *at non inest catalogo* συκοφάντου δήγματος." *M. Raper.* ἂν ἐστι T, et *Brunckius ;* solæce ; vide supra ad p. 166., et conf. *R. P.* Advss. p. 225., apud *P. P. D.* ad Nub. 647. 1472. et ad Pac. 1302. ; dextre *Hotibius*, οὐκ ἀνέξει, *ferre non poteris* ; sed vereor ut propter confusam orationis seriem versus unus et alter interciderit. Plato Protag. I, 342. B. H. St. ἡγούμενοι εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περιεῖσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν, *qua in re superent*, ex emendatione *Heusde ;* vulgo ὅπέρ εἰσι. Vide Xenoph. Anab. I, 97. III, 236. Mem. II, iii, 17. Anab. II, 116. III, 210.

morsum. Hæc utique notio verbi *περιειμι,* uti et germani *πριγινομαι,* cum genitivo conjuncti perpetua est. Exempla autem vel in Lexicis videre est.

V. 965. *Φερε νύν εγώ των ένδοθί*[49] *καλεσώ τινα*] Severiores Musas coluisse video poetas Atticos quam quæ in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere paterentur, ac proinde istud *ενδοθι* perperam hic haberi. Conjeceram *των ενδοθ εκκα-*
* *λεσω.* Postea vero comperi nihil opus esse cur ad 212
conjecturam confugerem: quippe in codice MS. Baroc. lectionem optimam haberi *των ενδοθεν καλεσω.* quæ etiam in altero codice, cujus meminit doctiss. Hemsterhuisius, exhibetur; nisi quod pro *των* per incuriam scriptum sit *τον.* Supra v. 227.

——————— *τουτα δὲ*[50] *το κρεαδιον*
ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΤΙΣ *εισενεγκατω λαβων.*

49. *ἔνδοθεν* Codices Ar. C, F, H, I, T, Dorv. *ἔνδοθι* [εν] E, *ἔνδοθι* D. " MS. 43. et 127. *ενδοθεν.*" *Burgess. R. B.* ad Plut. 461. ex vocis cursu hanc legem percepit. F. 'E. π. ἀνοισιν ἐκπ. 'Aγ. Tί δ' ἂν ὑ.; A. 754. 'Aλλὰ γὰρ ὄκα μένγα τηνόθεν ἐμπορευόμαν Edd. tres primariæ; *ὄκα μὲν ἔγωνγα τηνόθεν ἐνεπορευόμαν* ex codicibus *Brunckius*; 'Aλλ' *ὄκκα μένγα R. B.*; cui subdiderim, *τηνόθ' ἐμπορευόμαν,* sed optime Ravennas, *Ὄκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν. R. D.* neglecti pænas dedit *Brunckius,* qui Pac. 918. legit, Πολλῶν γαρ ὑμιν ἄξιός 'Aθμονεύς ἐγώ. Conf. infra p. 258. " Atqui crediderim verba *αὐτίκα μάλα,* et alias, si quæ sint, istiusmodi formulas excipi oportere; qua de re cum ea Dawesium fefellisse videatur, monitos lectores velim." *S. Parr.* in Pr. ad Bellenden. quem confer in censura Horat. Comb., et apud *E. Maltby* in Obs. ad Morell. P. xlvi. Mihi innuit vir amicissimus, *R. P.* uno in loco *αὐτικαμάλα* tanquam unam vocem exarasse. Ach. 211. 'Aκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας. Pac. 551. 'Aκούετε λεῴ· πρὸς γεωργοὺς ἀπιέναι. 'A. λ. præconum formula.

50. Cod. Rav. *τοῦτο δὴ τὸ κ.,* *Elmsleius τουτοδὶ* pro κ. *λεβήτιον* substituit *R. B.*

Similiter Av. 1168.

Αλλ ωδε φυλαξ ΤΙΣ[51] ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ αγγελος
Εισθει προς ἡμας δευρο, πυρριχην βλεπων.

Immo hodie pene pronunciare ausim των ενδοθι καλεσω τινα ne Attice quidem dici.

Nec vero in accentuum ratione vel Comicis Latinis majorem permitti licentiam mihi persuasum est. Nullus autem dubito, quin pauca admodum, quæ hodie apud Terentium contra repræsentantur, ad ακριβειαν a Græcis servatam sint exigenda; præsertim cum levi ubique manu fieri possit. Hujusmodi sunt And. Prol. 23.

Maledíceré, *malefácta né noscánt sua.*

Eun. II. ii. 33.

Vocábulá, *parasíti item út Gnathónici vocéntur.*

Rescribo autem :

Maledícere, út *malefacta ne noscant sua.*
Vocábula, út *parasíti itém Gnathónici vocéntur.*

213 * Poteris etiam, Maledícere, quó —— vel denique
Maledícere, né *malefacta* cognoscant *sua.*

Atque hoc quidem prætulerim.

V. 985. Και ταις αδελφαις αγορασαι χιτωνιον
Εκελευσεν αν, τη μητρι τε θοιματιδιον]

Ignorarunt editores vel θοιματιδιον tantundem esse quod το ἱματιδιον, vel quid interesset inter ἱματιδιον et το ἱματιδιον; vel forte utrumque. Alterum, quo ne in alios itidem deinceps cadat, monere libet, quod

51. 'Ε. φύλαξ γὰρ τῶν edd. tres primariæ; "omittit γὰρ typographico errore ed. Kuster. γὰρ quoque omittit editio Bergleri." *R. P.* apud *P. P. D.* 'Αλλ' ὧδε φύλαξ γὰρ duo codices apud *Brunck.* Infra, 'Εισθεῖ edd. tres pr., τρέχει gl. cod. Vict.

ante me, opinor, nemo, idem plane interesse quod inter locutiones Anglicas *a gown* et *the gown*, vel Gallicas *une robe* et *la robe*. Quæ cum ita sint, omnino rescribendum,

——————— τῃ μητρι Θ ΙΜΑΤΙΔΙΟΝ.[52]

non secus atque in proxime præcedentibus absque articulo habentur ἱματιον, ὑποδηματα, et χιτωνιον. Mendo autem, quod correximus, aliqua ex parte ortum dedisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματιδιον primam minus recte producere videretur. Eidem etiam causæ acceptum refero, quod supra intra versum secundum τῳ ἱματιον subjecta fuerit vocula γε. Frustra utrumque. Nam neque vox ista aliam quantitatem usquam sortitur.

[1] Προς δε γε τουτοις ανθ' ῑματιου μεν εχειν ρακος, αντι δε κλινης.

[2] Υμιν δι ετους των ῑματιων. 214

[3] Αυτος γε μεντ ου φασκεν ῑματιον εχειν.[53]

[1] Plut. 540. [2] Vesp. 1053. [3] Eccl. 410.

52. "MS. 127. θ' ἱματίδιον." τε Burgess. sic Barocc. 43. et I.; θοιματίδιον (sic) F; θοιματίδιον C, D, E; μ. τε θοιμάτιον T; vide *Hermann.* ad Nub. 180.

53. μέντ οὔφασκεν tres edd. primariæ. "Vertit T. Faber, *Ipse enim negabat se pallium habere.* Unde liquet eum legisse, quomodo et citat Dawesius h. l. μέντ' οὐ ''φασκεν. At vero si hoc voluisset poeta, dixisset, οὐκ ἔφασκεν. Vocalis enim initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem. Deinde omni sensu caret ista lectio. Legendum igitur, μέντοι ''φασκεν. *Accessit nudus, ut plerisque videbatur,* quamvis ipse contrarium affirmaret. Sic in hac (*Bas.* 1547.) et Aldina editione (*et Junt.* 1, 2.) legitur, Vesp. 159. μ' οὔχρησεν quod in Kusteri editione recte exaratur, μοι ''χρησεν. Aldus vero recte quo ad sensum exhibet μέντ' οὔφασκεν. Quæ scripsit Heathius ad Euripid. Troad. 592. ὅτε σὰς γάμος ἐξέφυγ'

[4] Περι δ' ῑματιων τις πορος εσται; και γαρ τουτ εστιν ερεσθαι.

[5] Εν τοισιν ῑματιδιοις, και ταυτ ανευ κονιας.

Quæri autem poterit, qua ratione ἱματιδιον, αργυριδιον, et similia ante-penultimam longam habeant, cum tamen γνωμιδιον, νοιδιον, αδελφιδιον, χυτριδιον, Σωκρατιδιον, aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant.[54] Sic igitur collige: qua analogia a

[4] Eccl. 649. [5] Lys. 471.

ᾄδαν. frustra scripsit. Dawesio eundem errorem erravit Pauwius ad Æschyl. Choeph. 930. Fl. Christianus ad Lysistr. 460. Th. Burgess. ad Sophocl. Œd. Tyr. 1387." *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *Month. Rev.* Sept. 1789. p. 249. Feb. 1796. p. 131. 5. ἱμαντιδίοις Junt. 1. ἱματιδίοις Gryn.

54. Aristoph. Lys. 471. Triphal. fr. IV. Nub. 320. Eq. 100. Ran. 60. Pac. 201. Nub. 223. Diphilus apud Polluc. x. 12. εἶτα μαλακὸν, ὦ δυστην', ἔχεις Σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον. *R. B.* τῷ *T. H.* p. 91=292. Nicomachus apud Athen. II, 58. A. οὐσίδιον recte [*cum vox fluat ab* οὐσία *P. P. D.*]: male οὐσείδιον ed. Casaub. *R. P.* Advss. p. 56. Aristoph. Lys. 416-7. ed. Br. 'Ω σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς Τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, "Duplex mendum. Primo τῆς μου γυναικὸς est solæcismus. Deinde, pace Brunckii dixerim, si δακτυλῖδιον media longa profers, *annulum* sonat, si brevi δακτυλῐδιον, *digitulum.* Lege igitur, — τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς Τοῦ τῆς γυναικός μου" — *R. P.* apud *M. D.* Aristoph. fr. e Thesm. alteris apud Athen. III, 104. E. 'Ιχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον *R. P.* ad Hec. p. 75. Menander apud Athen. IX, 385. E. 'Επιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον. Pac. 381. Μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον, et 923. " Nub. 993. πορνιδίου secundam corripit. Menander apud Harpocrat. v. Κτησίου Διός. Comicus ignotus apud Ammon. v. διαβόητος p. 42. alter Stobæi p. 481." *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 1336. Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων citat *R. B.* in dissert. de Phalar. p. 300. πάντων πορνιδίων μέλη φέρει emendat *R. P.* apud *E. Maltby* ad *Morell.* p. 823. Nub. 223. 236. ὦ Σωκρατίδιον, inflectendi forma duplex fuit, ut

γνωμη, νοος, αδελφος, χυτρα, Σωκρατης, fluunt diminutiva γνωμῐδιον &c. eadem plane ab ἱματιον, αργυριον, derivantur ἱματῐῐδιον, αργυρῐῐδιον. Hæc autem crasi Attica ἱματῑδιον, αργυρῑδιον, efferuntur. Consimili plane ratione apud Latinos a *tuba, fides, tibia,* formantur *tubĭcen, fidĭcen, tibīcen;* nam hoc æquipollet τῳ *tibĭĭcen.* Nec absimiliter ab αμφορευς, βοτρυς, ιχθυς, vel potius αμφορεως, βοτρυος, ιχθυος (nam genitivorum habenda est ratio syllabica) deducuntur αμφορειδιον, βοτρυιδιον, ιχθυιδιον. Hinc liquet, ut illud obiter perstringam, quam frustra fuerit Cl. Bentleius in Emend. in Menand. pag. 71. "In longa," inquit, "illa ex Athenæo [IV. 132. F.] ῥησει paucula nobis "emendanda sunt, quæ viris summis Casaubono "Grotioque minus feliciter ciciderunt. Versu "quarto,

* "Εν προσφατοις ιχθυδιοις τεθραμμενα,

ex accusativo Σωκράτη et Σωκράτην patet; eodem modo variare Ἄρη et Ἄρην enotavit *R. P.* ad Ph. 134.; vide Æschyl. Suppl. 676. et conf. *Burneius* ad Agam. 376. *Boissonad.* ad Philostrat. Heroic. pp. 495, 538. Philem. Lex. p. 23. Diversa est ratio in sequentibus; Epigenes apud Athen. III, 75. D. Εἶτ' ἔρχεται Χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρὸς Πινάκισκος *R. B.* de Phalar. p. 236. conf. *R. P.* Advss. p. 59. Hermippus apud Polluc. x, 165. Ἔχοντες ἶσον ἀσπιδεῖον ὀγκίῳ *R. B.* τῷ *T. H.* p. 109=313. Menander apud eundem, 176.—ἢ χαλκοῦν μέγα Ὀλκεῖον, "et alter Philemonis Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον." *R. B.* τῷ *T. H.* p. 109 =314, et emendat. ad Menandr. p. 16. "Diversa quoque est forma copulatorum verborum cum ημι, ut Ἡμιαμφόριον, ἡμιθωράκιον, ἡμιδιπλοΐδιον [immo, ἡμιδιπλοΐδιον *Piers.* ad Mœr. p. 276. *Toup.* in exemplari Epp. *T. Fabri* II, 104. et ad Suid. II, 374. probante *R. P.* in App. p. 481. et in Pr. ad Hec. li = lv.] ἡμισφαίριον, ἡμιπόδιον, et alia multa." *R. B.* in dissert. de Phalar. p. 463.

" quem uterque intactum reliquit, repone propter " metrum (ιχθυδιοις [—ιον] enim secundam corripit)[55]

" Εν προσφατοισιν ιχθυδιοις τεθραμμενα."

Immo vero, vir Cl., emendatio tua ex simplici menda duplicem procudit. Viris quidem summis minus feliciter cessisse dicendum est, quod non viderint analogiam postulare, ut ιχθυιδιοις scriberetur. At tu in temporum ratione insuper errasti, quam ii tamen inviolatam servarunt.

[1] ΙΧΘΥΙΔΙ οπτᾳν. Τι συ λεγεις ΙΧΘΥΙΔΙΑ;

[2] Τουτων δ απολυθεις κειμενων ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ,

[3] Επεξαπατα με· τους μεν ιχθυς μοι καλει

[1] [Anaxilas] Apud Athen. p. 95 [B.]. [2] [Alexis] p. 107. [B.]. [3] [Incertus] p. 359 [D.].

55. Meander apud Porphyr. de Abstin. lib. IV. "Οταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα" *Toup.* ad Suid. II, 149. " Corrige, "Οταν ΦΑΓΩΣ' ΙΧΘΥΝ ἐκεῖνοι διά τινα—Fallitur enim Brunckius, qui in *Diario Eruditorum* (Journal des Scavans, Avril 1781. p. 288.) hinc probare vult secundam in ἰχθὺς sive ἰχθὺν interdum corripi. Semper apud Comicos producitur." *R. P.* ad *Toup.* p. 471. Aristoph. Νησ. Fr. I, 8. Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια. Diphilus apud Athen. VI, 227. F. Οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν. " Archestratus VII, p. 311. C. Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων. Ἰχθύδιον secundam producit. Lege, ut mox, ὀψαρίων. Sed melius et facilius est, Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθυδία τρισκαταράτων." *R. P.* Advss. p. 99. Analogia duce, vocalem ῑ interjecit *R. D.*; nescio an nimis curiose: in Pherecratis fragmento apud Polluc. VI, 59. Τεύτλοισί τ' ἐχέλεια συγκεκαλυμμένα, dubitavit *R. P.* utrum ἐγχέλυια an ἐγχέλυα esset; vide *Bast.* ep. Cr. p. 272. ἐγχέλυιον, et ἐγχέλυια, scribit vir summus in Advss. pp. 96. 98.; et p. 108. " Scribe ubique vel ἐγχελείδια vel ἐγχελύδια." Infra, 3. ἂν λέγῃς ed. Casaub. ἐὰν λ. Muretus V. L. XIX. iii., uterque male.

ΙΧΘΥΙΔΙ· οψον δ ην λεγῃς ἑτερον καλει.

[4] Τα πετραια των ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ απεσθιε.

Vulgo, *ιχθυδι &c.* Quod autem in tertio exemplo legitur, Ιχθυδιον, cujus in locum Ιχθυιδια substituimus, soloecam reddit orationem. Quando autem harum viri Cl. emendationum mentio incidit, libet porro observare causam non satis idoneam fuisse, cur de Clerico, utcunque harum rerum imperito ignaroque omnium, tam mirifice triumpharet. Quod enim in me præstandum recipio, centum, ut minimum, Clerici errores intactos præteriit, centumque insuper ipse erravit.[56] Sed neque *erga Clericum viri ingenui 216

[4] [Theopompus] p. 649. [B.].

56. Vide "errores Clerici a Bentleio omissos" in *R. P.* Advss. pp. 291, 2. "*Errores, quos* Bentleius *in* Menandri *et* Philemonis fragmentis *commisit.* (ed. Traj. ad Rhen. usus est *R. P.*) I. *ηὔξετο interpretatur* adauctum esset p. 1. II. *ἔοικέ μοι,* mihi videtur, *negat esse Græcum. vide* Menandr. p. 126. Euripid. *Androm.* 552. p. 2. III. p. 14. *πέρας οὐ ποιεῖ cum recte* Gronovius *τέρας ποιεῖ.* IV. ibid. *τέρας ποιεῖ λαλιᾶς* "monstrum sermonis exhibet" *interpretatur, cum debuit,* "garrulitatis." V. ibid. *τὸ Δωδωναῖον τὸ χαλκίον solœcismus est.* VI. *τὸ χαλκίον — καταπαύσαις male fecit* ex *τι χ. καταπαύσαι, unde legendum τις χ. κ.* VII. p. 16. *legit* Βάλλ' ἐς κόρον, *quod nè Græcum quidem est,* sive VIII. *ἐς φθόρον quæ prava est emendatio.* IX. p. 18. *ἅπασ' elisio Atticis incognita.* X. p. 20. (24.). *negat εἰς πάντα τὸν χρόνον Græcum esse.* XI. *pro* Εἰ δὲ μηδ' ἑαυτὸν (*ita enim ed.* Trinc.) *legit,* Εἰ δ' *οὐδὲν αὑτοῦ,* cum legendum sit, Ἃ δὲ μὴ σεαυτοῦ p. 24. XII. p. 25. *ῥοϊδίων quadrisyllabon facit.* XIII. ib. *in senario sinit tribrachyn ab anapæsto excipi.* XIV. ib. *tribrachyn ita disponit in senario, ut tertia syllaba vocem inchoet, cum vox hyperdissyllaba præcesserit.* XV. p. 28. *anapæstus tribrachyn iterum sequitur.* XVI. (p. 29.) ἐς *in Attico sermone admittit, ut et* XVII. p. 16. *admiserat.* XVIII. p. 34. *male βίας corrigit.* XIX. *Αὐθαδίᾳ legit, cum vera lectio sit,* Τὴν αὔλιον. XX. p. 34. *in loco secundo proceleusmaticum exstare*

officio functus videtur. Eum utique ridet tanquam omnia ad eruditos digitos exigentem adversus metri rationem utcunque peccantia; cum is tamen in Præfatione hæc habeat: *cave credas omnia a nobis pro bonis et integris versibus proponi*. Clericum quidem

ait. XXI. *legere debuerat ib*. Σύμβουλος ὁ λογισμῷ διαφέρων. XXII. *p*. 37. Μεστὸν τρὶς ἐξέπιον. *lege*. XXIII. p. 41. τι *encliticum hiatum facit*. XXIV. p. 42. περιῤῥάναι *sine elisione reliquit*. XXV. p. 43. *dactylus 4to loco*. XXVI. *glossam inutilem infercit* ib. XXVII. p. 44. τῷ *solæcè addit*. XXVIII. *lege* ἐπιθήσειν ib. *pro* ποιήσειν *ex ed*. Prisciani Aldina. XXIX. p. 50. εἰς πάντα δουλεύειν *barbaram pronunciat*. XXX. *p*. 52. *lege*, οἶσθ' pro οἶδ' XXXI. p. 52. *lege*, τὸν πότ' ὄντ' XXXII. p. 54. τάχιον *anapæstum facit*. XXXIII. p. 60. ἦν *cum indicativo*. XXXIV. *p*. 60. *v*. Dawes. *p*. 215. XXXV. *p*. 61. *lege*, ὧν *pro* ἐν. XXXVI. *p*. 62. ἄλλο *recte* Bos. XXXVII. p. 65. κἂν *cum indic*. XXXVIII. ἅτερα *barbarum*. XXXIX. *p*. 66. 2*dam* *in* βέλτιον *corripit*. XL. ἀπέλασε *sine augmento*. XLI. ὑπελήλυθε δὲ, (p. 68.) *pro anapæsto et tribrachy*. XLII. *p*. 76. οὐχὶ *lege pro* οὐ. XLIII. πράττῃς *lege pro* πράττεις. XLIV. *p*. 86. Τὰ γὰρ *pro* hæc enim. XLV. p. 87. *infelix emendatio* Δημόσθενες. XLVI. *p*. 91. *recte* Grotius. XLVII. *p*. 95. *α in* χρεία *elidit*. XLVIII. clavibus *pro* clavis. XLIX. *p*. 97. *lege* δώδεκ' ἢ πλείους. L. ἀναφρόδιτος." *R. P.* ad *R. D.* Postea alios in eundem fasciculum addidit; LI. p. 80. Lege, ὁ δε θρὶψ Advss. p. 289. LII. p. 96. νόσων Χαλεπώτατος φθόνος, recte, *R. P.* ad Ph. 1730. p. 102. lege, LIII. τοὐκλαλεῖν *R. P.* ad Or. 228. ed. nov. LIV. p. 110. ὅπως μὴ ἔχειν, *ut non habeam*. [IX. *R. P.* ad *Toup.* p. 450. in Indice v. *Vocalis*, ad Or. 1623. et Advss. p. 121. X, XI. apud *Walpole* in Com. Gr. fragm. p. 33. XII. PR. ad Eur. li = lv. XIII, XV, XLI. Advss. p. 242. et apud *Gaisford*. ad Eur. Suppl. 901 = 909. XX, XXI, XXV, XXVII. *Tracts*, pp. 250, 251. XXVIII. Advss. p. 293. XXX, XXXI. Advss. p. 288. XXXII, XXXIX. ad Or. 499. XXXIII. ad Hec. 599. XXXVII, VIII, IX, et XL. ad *Toup*. p. 486. et apud *Walpole*, l. c. p. 37. XLII, XLIX, ad *Toup*. l. c. L. Καταστροφῆς "optime *Toupius* ad Suid. V. 11. p. 453." [et *Tyrwhittus* in Strab. p. 19.], "probante *Valckenærio* Not. ad Phalar. p. xx." *R. P.* ad *T.* p. 486.]

incepti, cui maxime impar erat, pœnas dedisse neutiquam mihi dolet. Qui enim Poetæ cujusvis vel integra scripta vel fragmenta in se edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et syllabica verborum quantitate plane sit hospes; summæ, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus.

V. 1141. Και μην ὁποτε[57] τι σκευαριον του δεσποτου
Ὑφειλον,[58] εγω σε λανθανειν εποιουν αει.]

Poeseos Atticæ ratio istiusmodi hiatum, qualis in altero versu conspicitur, in versibus iambicis et trochaicis omnimodo vetat. Deinde ipsam orationem ὁποτε ὑφειλον —— εποιουν αει soloecam esse assevero; sermonis autem indolem postulare ὁποτε ὑφελοιο. Itaque utraque re conspirante rescribo ΥΦΕΛΟΙ, εγω —Quod in MS. Baroc. habetur Ὑφελον, veræ lectionis vestigia quodammodo præfert. Similis autem constructio passim obvia est. Plut. 1019. εφη Ὁποτε προτεινοιεν. 1145. μετειχες — Ὁποτε — ληφθειην. Equ. 1337. ὁποτ ειποι — ὁποτε χρησαιτο — Ανωρταλιζες — Vesp. 279. ὁποτ[59] αντιβολοιη — ελεγεν. Av. 505. Χωποτε — ειποι — εθεριζον.[60] 512. ελαμβανε — Ὁποτ
* εξελθοι. Eccl. 62. ὁποτ ανηρ [l. ὁποθ ανηρ, h. e. ὁποτε 217
ὁ ανηρ.] οιχοιτο — Εχλιανομην.[61] Reprehendendum obiter sese offert vir eruditus Joannes King, qui

57. "MS. 127. ὁτε τε σκευαριον. omisso τι, atque super ὁτε scripto ὁποτε." *Burgessius.*

58. "MS. 127. ὑφελου. superscrip. ὑφειλου, εκβολη του ι." *Burgessius.* ὑφείλου D, E, H, T; et C, F cum gl. ἔκλεπτες: ὑφέλου, ἐγὼ σ' ἂν λανθάνειν ἐπόουν ἀει. I. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Eq. 463. Av. 1506.

59. "ὁπόταν Sch." *R. B.*

60. Vide *R. P.* ad Ph. 412.

61. Εχλιανομην] (cujus secunda producitur Lysistr. 387. *R. P.* apud *P. P. D.*) "*adde* Euripid. *Supp.* 899." (902.). *R. P.* ad *R. D.* Locus est, χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις, Ἔχαιρε.

Hecubæ Euripideæ versum 565. (=565.) sic ediderit:

> Τεμνει σιδηρῳ ΑΙΜΑΤΟΣ διαρροας,
> Κρουνοι δ' εχωρουν ——————

Ubi vulgo præfertur metro integerrimo,

> Τεμνει σιδηρῳ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ διαρροας.

Sed vide, si vacat, virum eruditum quid impulerit. " Αιματος (inquit) διαῤῥοας ex MSto. Baroc. 74.[62] " reposui; cui suffragatur etiam Scholiastes, et " *venas jugulares* intelligit; quod aptius quidem " videtur, quam *spiritus canales,* cum unica sit " *aspera arteria,* cumque *fontes sanguinis* statim " effluxerint." Levia sunt hæc, perquam levia, si vel per se spectentur; cum autem perpetuæ poetarum Atticorum consuetudini opponantur, nullum plane momentum obtinere poterunt.[63] Verum hac de re nil quidquam suspicatus est vir eruditus. Nec vero ei suboluit verbum αἱματος a glossographo profectum esse pro sua πριεργιᾳ indicare volente

62. " Nempe αἵματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit." *R. P.* ad l. Æschyl. Pers. 507. Ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέῤῥηξεν βίον. Æn. IX, 580. Spiramenta *animæ letali volnere rumpit*. Soph. Tr. 780. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο, πλευμόνων Br. membr. MS. Harl. et Ald. qui 1056. pro πνεύμονός τ' ἀρτηρίας, πλευμόνάς τ' exhibent. Euripides apud Macrob. VII, 547. Οἶνος περάσας πνευμόνων διαῤῥόας. πλευμόνων Plutarch. Sympos. VII, 699. A.; conf. *R. P.* ad Or. 271. Aristoph. Ran. 477. " πνευμόνων B. Suid. ed. MS." et Lys. 367. " πλεύμονας MS. Trin. et Suid. MS. v. βρύκουσα." *R. P.* apud *P. P. D.*

63. *Levis res, sed in scena Attica non ferenda, iste hiatus,* ait *R. P.* de Ὑπηρετήσω, οὐ—in Alexide Stobæi, quem emendavit ad Or. 792. Confer quoque *R. P.* Tracts, pp. 151—153. Advss. pp. 40. 283. et ad Aristoph. Eq. 463. Av. 1506.

plenam sententiam esse *κρουνοι δε αιματος εχωρουν*. Nimirum dum *venas jugulares, spiritus canales, asperam arteriam,* et *fontes sanguinis* medicus creparet, criticus interim nusquam comparuit.

* *Emendationes in* NUBES. 218

V. 87. *Ω παι πιθου. Τι ουν πιθουμαι δητα σοι;*] Nempe istud *πιθουμαι*, quod tinnientibus librarii auribus acceptum refero, qui utique *πιθου* jam recens a dictante audiisset; mirum ni venditent grammatici tanquam futuri secundi medii exemplum, de me fortassis, qui istiusmodi futura nulla esse docuerim,[64] serio triumphaturi. Hi quidem quin suo se judicio beare pergant, nullam hic libet operam insumere. Interim vero humaniores quosque Aristophanis manum sic potius agnituros confido:

Ω παι πιθου. Τι *ουν* ΠΙΘΩΜΑΙ *δητα σοι;*

Av. 162. Η *μεγ ενορω βουλευμ εν ορνιθων γενει,*
Καὶ δυναμιν, ἡ γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ *μοι.*
ΕΠ. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. *Οτι* ΠΙΘΗΣΘΕ; *πρωτα μεν.*

Ubi vulgo pro *πιθοισθε*, renitente sermonis indole legitur *πειθεσθε*; uti et pro *πιθησθε* nihilo melius

64. Vide supra p. 116. *πιθοῦμαι* C, D, F, I, T, et E cum interpretatione *ἀκούσαιμι*, et H cum interp. *πεισθήσομαι*. *πίθωμαι* cod. Rav. Av. 162. "*εἰ πείθεσθέ* Ald. Junt. 1. *εἰ πείθοισθέ* Junt. 2. *Tum πιθώμεσθ'* Ald. *πιθοίμεσθ'* J. 1. *πιθώμεσθ'* J. 2. *πίθοισθε* tres edd." *P. P. D.* "leg. *πείθεσθε et πιθοίμεθ'*" *R. B.* Vesp. 758. "L. *Τί σοι πίθωμαι;* 1022. Lege *φησι πιθέσθαι*. Contra Lys. 485. (pro *πιθοῦ*) Lege *πείθου*." (sic duo Regii apud *Brunck*. ad l.) *R. P.* apud *P. P. D.* Soph. Œd. Tyr. 333. *ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου. πίθοιό μοι.* *R. B.* Æschyl. P. V. 333. *εὐπειθὴς* Ald. in fine senarii, et 562. *πείθων* pro *πιθὼν* cod. Med.

πιθοισθε. Similem autem aoristi subjunctivi usum jam satis, opinor, exemplis adstruximus [p. 376.].

V. 329. *Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην και σκιαν ειναι*] Silent ad hunc locum viri eruditi, ac si sarta tecta sint omnia. Atqui vocem *σκιαν* posteriore correpta perperam hic haberi subjecta monstrabunt exempla:

219 * [1] *Αρηξον, ελθε, και σκιᾱ*[65] *φανηθι μοι.*

[2] *Μορφης σποδον τε και σκιᾱν ανωφελη.*

[3] *Σκιᾱν ὑπερτεινασα Σειριου κυνος.*

Rescribendum vero pronunciare ausim:

Μα Δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην ΔΑΣΚΙΟΝ *ειναι·*

nebulam et rorem opacum.

[4] *Μελαμφυλλα τ ορη* ΔΑΣΚΙΑ *και ναπαι.*

[1] Eurip. Herc. 494. [2] Soph. Electr. 1165 (1159.). [3] Æschyl. pag. 206. l. 5. (Agam. 969.) [4] Thesm. 1006.

65. "*Ultima in σκιὰ producitur etiam apud* Euripid. *Meleagr.* Stob. 98. *Melanip.* Ib. 117. Anonym. apud Athen. VIII, 3. p. 336. B. (Tragici cujusdam, fortasse Euripidis, versus. Advss. p. 101.) *ubi pro μετὰ χθόνος legendum κατὰ χθονός.*" *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt LXV. *κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ Γῆ καὶ σκιὰ τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.* 2. XVIII. *Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.* 3. *Τὸ μηδὲν ἐστι, καὶ σκιὰ κατὰ χθονός.* *καὶ σκιὰν εἶναι* habent MSS. C, D, E, F, I, T; *καὶ καπνὸν εἶναι* H, Cod. Leid. ut codd. duo apud *Brunck.* et Suidas vv. *ἀμενηνὸς,* et *καπνοῦ σκιάν.* optime. Titubavit *R. D.*; "ubi gentium invenitur *ros umbrosus?*" jactabunde rogitat *Dorvillius* in nota MS. ad l. "Suidas, *Καπνοῦ σκιά—καὶ παροιμία. Καπνὸν εἶναι ἡγούμην.* Conservavit hic Suidas veram lectionem Aristophanis. *R. P.* apud *P. P. D.* Soph. Ph. 946. *Κοὖκ οἶδ' ἐναίρων νέκρον ἢ καπτοῦ σκιάν* Ant. 1170. *τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς.* *Καπνοῦ σκιὰ* apud Phrynichum Σ. Π. p. 48.

[5] ———— εν δε ΔΑΣΚΙΟΙΣ
Ορεσι θοαζειν ————
[6] ———— εκ δε ΔΑΣΚΙΟΥ γενειαδος
Κρουνοι διεραινοντο κρηναιου ποτου.[66]

Cæterum hanc porro occasionem libet arripere de adfecto quodam poetæ nescio cujus apud Plutarchum loco, quid sentiam, exponendi; Is autem de Iside et Osir. pag. 173. edit. Cant. verbis istis continetur: *φωνης γαρ ὁ θειος λογος απροσδεης εστι, και δι αψοφου βαινων κελευθου και δικης τα θνητα αγει κατα δικην.* Quem ad locum editor eruditus "Ex veteri Poeta "desumpta esse hæc ipse stylus planissime indicat. "Metro itaque suo sic restituas:

" ———— δι αψοφου
" Βαινων κελευθου κατ δικην τα θνητ αγει.

" Quid enim sibi volunt ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ? Sensum * haud 220
" dubie et Constructionem simul perturbant prorsus " et officiunt, quæ sine eis optime procedunt. Hoc " vero ratum fixumque sit, ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ, et ΚΑΤ' " ΔΙΚΗΝ utrumque simul non posse consistere; " alterum vero ab altero, nescio quomodo, natum " esse arbitror." Doctissimus autem Marklandus " ibid. *αγλωσσος ων*] Distingue — *αγλωσσος ων, (φωνης γαρ—και* ΣΙΓΗΣ *τα θνητα αγει κατα δικην) μονου δε φασιν* &c. Ista ΚΑΙ ΔΙ ΑΨΟΦΟΥ &c. sunt ex aliquo Tragico, opinor, *Sophocle*, et ad numeros ita reduci possunt,

" ———— και δι αψοφου
" Βαινων κελευθου και δικης τα θνητ' αγει.

[5] Eurip. Bacc. 218. [6] Soph. Trach. 13.

66. "*adde* Æschyl. *Pers.* 316." *R. P.* ad *R. D.* Locus est, Πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα.

" κατα δικην. Sensus respuit ΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ. " Puto ΣΙΓΗΣ verum esse, et *Auctorem* prosaice hæc " protulisse, simul alludens [l. *alludentem*] ad istum " Poetæ locum." Mihi neque κατα δικην, nec vero και δικης congruenter hic haberi videtur. Neutrum certe ad argumentum, in quo versatur Plutarchus, quidquam spectat. Docet utique philosophus Crocodilum numinis supremi duabus de causis μιμημα esse; primo utique eo, quod sit αγλωσσος sive αφωνος; deinde, quod per membranam perlucidam oculis obductam cernat, dum ipse interim non cernatur. Sed neque placet quod voluit doctiss. Marklandus σιγης; quippe quod, δι αψοφου κελευθου και σιγῆς, δις ταυτον plus nimio sa-
221 * piant. Nullus vero dubito quin poetæ, Ionici puta, locus sic constituendus sit:

——————— δι αψοφου
Βαινων κελευθου και ΣΚΙΗΣ τα θνητ αγει.[67]

67. " Errorem hoc loco admissum indicavit *Valck.* ad Phœn. p. 9. et Vir summus Emend. ad *Suid.* P. I. [i, 136. et *R. P.* in App. p. 443.] et literis etiam ad me datis. De eodem hæc optime egregius Reliquiarum et *fragmentorum* Babrii editor: ' *Excursum hunc de fragmento* nescio cujus Poetæ Ionici *apud* Plutarchum, *resecâsset, credo*, Dawesius, *si compertum habuisset id in* Attici *poetæ*, Euripidis *Troasin*, *v.* 888. *hodie recte legi. Sed præstat servare, ut exemplo tam luculento moniti, discamus omnes de* fragmentis *neque diu, neque acritèr digladiari.*"' *Burges.* Conf. virum summum ad Aristot. Poet. XXI. et *R. P.* ad Eur. Ph. 559. 1772. et ad Simplic. *Tracts*, pp. 176,7. Callimachi fr. CCVIII. est versus 231. h. ad Dian.; conf. Fragg. CCLXXXIX, CCCXVI, CCCXCI. Sedem quoque hujus versus monstravit *Raperus* in exemplari suo *R. D.* " *Deus tacito ingrediens vestigio, secundum justitiam res tractat humanas:* hoc —memini a Valckenærio ejusmodi affectu, eo oculorum quasi ardore pronunciari, ut veluti à Deo missum vatem et audire mihi et videre viderer, et, quod apud Poetam dicitur, *gelidus mihi per ossa curreret tremor.*" *Wytt. in* Vita *D. R.* p. 139. Conf. Prophetam Zechar. ix, 14.

Efficiet certe hæc mutatio, ut sententiæ egregium aliquod accedat, idque philosophi doctrinæ appositum adeo, ut nihil supra. His utique verbis declaratur την αψοφον κελευθον facere, quo minus a quopiam Deus *audiatur*, την σκιαν autem, Homero ηερα, Virgilio *aera, nebulam,* et *nubem,* quo minus ulli *cernatur*. Soph. Trach. 931 (916).

> Καγω ΛΑΘΡΑΙΟΝ ομμ ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ
> φρουρουν· ΟΡΩ δε ———————

Et ego clam *oculum* tenebris abdita *Vigilem intendebam:* cerno *autem* — Unum illud adjiciam ex Æschyli Supplicibus pag. 311 (92.). ubi inter alia de hominum ac Deorum rege perquam magnifice dicta ista itidem habentur:

> Δαυλοι γαρ πραπιδων ΔΑΣΚΙΟΙ
> Τε τεινουσι ΠΟΡΟΙ
> ΚΑΤΙΔΕΙΝ ΑΦΡΑΣΤΟΙ ————

Insignem autem, ni fallor, similitudinem facile agnosces. Apud incertum, de quo agimus, poetam dicitur numen supremum βαινειν δια σκιης, *per tenebras incedere:* apud Æschylum των Διος πραπιδων
divinæ mentis δασκιοι ποροι *tenebris abditi * sunt* 222
calles: adeoque juxta ea, quæ modo diximus, κατιδειν αφραστοι, *oculorum aciem fugiunt*. Casu, opinor, vox σκιης transpositis duabus literis in σικης migravit. Quo pacto cum haberetur vox nihili, corrector postea elemento σ in simillimam figuram δ mutato, δικης exhibuit. Hinc porro natum est alterum istud κατα δικην.

V. 366. Ποιος Ζευς; ου μη ληρησης —] Exigit sermonis ratio, ut voculæ ου μη vel cum futuro indicativo vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ construan-

tur.[68] Utriusque syntaxeos exempla accipe: Aristoph. Ran. 512.

———————— ΟΥ ΜΗ σ εγω

ΠΕΡΙΟΨΟΜ απελθοντ ————————

68. Conf. p. 340. "*Hoc præfracte negat* Marklandus *ad* Euripid. *Suppl.* 1069." *R. P.* ad *R. D.* Conf. *Brunck.* ad Soph. Œd. T. 1075. et Col. 408. "366. MS. 43. λυρησεις" *Burgess.* "ληρήσεις Dorv. et 2." apud *R. P.* ληρήσης Barocc. 127. D, F, H, I, T, C cum interp. φλυαρήσεις, et E cum interp. οὐδαμῶς φλυαρήσης. Ran. 512. περιόψομαι ἀπελθόντ' D, E, I, T. Περιόψομ' ἀπελθόντ' citat *R. P.* ad Med. 675.; El. 1058. μεθρέψομαι MS. Hunt.; Lys. 493. "καθέλωσιν MS. fo. καθελοῦσιν." *R. B.* 1035. μάθης MS. Hunt. et Ald., πάθης MS. Harl. et e codd. duobus *Brunckius.* "in marg. Triclin. ed. Turn. (*sed in ed. ejecta deest*) quod recte probant H. Stephanus, Canterus, Johnsonus, et Heathius; ut jure mireris pravam lectionem laudasse Dawesium." *R. P.* Advss. p. 210. Tr. 673. παθεῖν, μαθεῖν MS. Harl. et Ald.; Aristot. Poet. apud Rhetoras Aldi, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων μαθημάτων κάθαρσιν. Ignat. Epist. p. 32. μαθητὴν., MS. παθητήν, *Pearson.* Nub. 505. λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. T, λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. I, —σης, et —σης H., λαλήσεις,—Barocc. 127. Dorv., Ald. Junt. 1, 2. Bas. 2.; Soph. Tr. 980. 'ξηγείρης —νήσης —στήσης MS. Harl.; 983. μοι Ald., "τοι minus recte," *Heathius,* quem vide. 1. Soph. Œd. Col. 408. Οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ. Œd. Col. 1023. οὓς οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς. ἐπεύχωνται Ald. 'ΕΠΕΥΧΟΝΤΑΙ Schol. Lasc., et θεοὺς MSS. duo. Conf. 849. 1703. Tr. 621. Οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Ph. 381. οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων. nimirum formarum novarum erat studiosus Sophocl. ἐκπλεύσης MS. Harl. ut editiones. Aj. 560. Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσει. ὑβρίσῃ MSS. Harl. et Hunter. Hipp. 602. Monk. Οὐ μὴ προσοισεὶς χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων, conf. *Valck.* ad 1. Suppl. 1066=1076. οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς, vide supra p. 170.; audacior paullo Marklandus,—"ut et sæpissime cum subjunctivo *Aoristi primi.* licet id neget hypothesis. sed frustra negat;" quam *R. D.* docuit, Æschylus confirmat, Septheb. 38. Καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ. 656. 'Αλλ' οὔτε κλάειν, οὔτε δύρεσθαι πρέπει, Μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώ-

Eurip. Med. 1151 (1148).

———————— ΟΥ ΜΗ δυσμενης ΕΣΗΙ φιλοις.

τερος γόος, Aristoph. Ach. 166. Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Vesp. 396. οὐ μὴ καταβήσει. Ran. 300—1. " Lege, οὐ μὴ καλεῖς, Ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα. Thesm. 1119. L. οὐκὶ μὴ λαλήσι σύ, i. e. οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ." *R. P.* apud *P. P. D.* Nub. 296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. σκώψης et ποιήσης H. Plato de Rep. X. T. II. p. 609. B. Οὐ γάρ τό γε ἀγαθὸν μήποτε τι ἀπολέσῃ, mallem ἀπολέσει, vel potius ἀπολεῖ. Xenoph. Anab. II. p. 125. legendum οὐκέτι μὴ ΔΥΝΗΣΕΤΑΙ βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. Xenoph. Anab. IV. p. 329. ἤν τε πῃ εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, οὐδεὶς μηκέτι μενεῖ τῶν πολέμιων, etc. " Forsan in Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰὼν, Μηδ' ἐναπομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί." *R. P.* apud *P. P. D.* ad Ach. 843., quem conf. ad Vesp. 393. 2. Æschyl. Septheb. 281. Οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.—Suppl. 732, 3. Οὐ μή — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται. Eum. 225. Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίπω ποτε. In Jaculatricibus, Νέας γυναικὸς οὐ με μη λάθη φλέγων Ὀφθαλμὸς, Soph. Œd. Col. 450. Ἀλλ' οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου. Diphilus apud Athen. VII. 291. F. Οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγώ. Plato Alcib. I. T. II. p. 132. A. Καὶ νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρῇς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰσχίων γένῃ, οὐ μὴ σὲ ἀπολείπω. ἀπολίπω Cod. Vindob. 3. Soph. Œd. Col. 450. Ἀλλ' οὔτι μη λάχωσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ Ὄνησις ἥξει. El. 42, 3. ΟΥ γάρ σε ΜΗ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ ΓΝΩΣ', ΟΥΔ' ΥΠΟΠΤΕΥΣΟΥΣΙΝ ὧδ' ἠνθισμένον. μακρῷ χ' MS. Harl. ὑποπτεύουσιν idem, ὑποπτεύσουσιν MS. Hunter. ἠν. *capillos albescentem;* Philemon VII. p. 288. E. οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. Eubulus XV. 679. E. Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν διεξηνθεσμένων. Alexis apud Athen. II. 36. E. Ὁμοιότατον ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν— Πρώτιστον τ' ἀφυβρίσαι τ' ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι· Vide *Musgrav.* ad l. *And on his aged temples grewe* The blossomes of the grave; *Percy's Reliques,* V. II. p. 162. Conf. Æschyl. Pers. 822. Eur. Med. 1040. Aristoph. Vesp. 393. Κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπάρδω. Ceterum cave hanc regulam ad μὴ οὐ extendas; vid. Æschyl. P. V. 627. 785. 916. Eum. 912. Soph. Tr. 622. Thucyd. I. 141. Xenoph. Anab. III. p. 181.

Soph. Electr. 1058 (1052).

——————— ΟΥ· σοι ΜΗ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ποτε.

Aristoph. Av. 461.

Λεγε θαρρησας· ὡς τας σπονδας ΟΥ ΜΗ προτερον ΠΑΡΑΒΩΜΕΝ.

— Lys. 493.

το γαρ αργυριον τουτ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ ΚΑΘΕΛΩΣΙΝ.

Soph. Electr. 1035 (1029).

ΑΛΛ ΟΥΠΟΤ εξ εμου γε ΜΗ ΜΑΘΗΙΣ τοδε.

Noli jam deinceps dubitare quin locus, de quo agitur, ad priorum exemplorum normam exigendus sit, Ου
223 μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ. Ex iisdem constat * frustra fuisse τον πανυ Scaligerum, qui versum 505. sic refingi voluerit:

Ου μη λαλησῃς, αλλ ακολουθησῃς εμοι.

Ubi vulgo leguntur λαλησεις et ακολουθησῃς. Nec vero vir summus sinceram duntaxat partem sollicitavit, sed et verum ulcus incuratum præteriit. Rescriptum vero oportuit,

Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι.

Quo minus autem mireris aoristum subjunctivum pro futuro indicativo librarios aliquando exarasse, ubi de vera lectione metri ratio silet; faciet quod apud Sophoclem [Tr. 980.] contra certissimas versus anapæstici leges idem factum reperiatur:

Ου μη ΞΕΓΕΙΡΗΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
Κᾳκκινησῃς, κᾳναστησῃς.

Prioris utique versus pedem secundum hoc pacto vides esse bacchium anapæsto temporibus imparem. Legent vero deinceps nisi qui tam sermonis quam metri indolem susque deque habent,

Ου μη ΞΕΓΕΡΕΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
ΚΑΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispertiendi sunt:

Φοιταδα δεινην νοσον ω τεκνον. ΥΛ. Αλλ
Επι τοι μελεῳ
Βαρος απλετον εμμεμονε φρην.

* Libet hanc porro occasionem amplecti de versibus 224
primum apud Sophoclem in Ajace [165—] anapæsticum systema claudentibus, quid sentiam, aperiendi. Ii autem sic vulgo feruntur:

Χ ημεις ουδεν σθενομεν προς ταυ-
τ απαλεξασθαι, σου χωρις.
Αλλ ὁτε γαρ δη το σον ομμ απεδραν,
Παταγουσιν, ἁτε πτηνων αγελαι
Μεγαν αιγυπιον ὑποδεισαντες·
Ταχ αν εξαιφνης ει συ φανειης,
Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι.

Versus secundus adjecto in fine *αναξ* complendus est non sine MSS. Bodl. Laud. Baroc. utriusque et Suidæ auctoritate,

Απαλεξασθαι σου χωρις, ΑΝΑΞ.[69]

At quidni inquiet nonnemo vulgatum,

Απαλεξασθαι σου χωρις,

69. "Lege σοῦ χωρὶς, ἄναξ, cum *R. D.*, et Heathio ex 4 MSS. ed. Ald. Suid. v. ἀπαλέξασθαι (MS. Trin.) H." *R. P.* Advss. p. 184. ἄναξ quoque retinet cod. Hunteri; Theogon. 660. Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ Ϝάναξ, ἀνάελπτα παθόντες. ἄναξ abest e Cod. Par. 2708. 167. ἀλλ' ὅτε δὴ Hunt. De versu paræmiaco vide *Heath.* in Pr. viii. et ad Soph. Œd. T. 1334. *Burgess.* Conf. quoque *Butler.* ad Æschyl. P. V. 93., Eur. Hipp. 1545. Troad. 100. et Suppl. initio.

versus paroemiacus haberi possit, cum alteri isti,

Σιγῇ πτηξειαν αφωνοι,

temporum ratione æquipolleat? Nempe hæc videtur fecisse opinio, ut locum nemo antehac, quod sciam, sollicitaverit. At enim illud ratum fixumque sedere velim in versu paroemiaco syllabam catalecticam soli anapæsto subjici oportere. Ad versum quintum
225 editor eruditus hæc habet "Υποδεισ] * Hic aoristus "indicat *timoris cessationem;* adeoque recte Sca-"liger explicat, *defuncti metu.*" Mira profecto editoris doctrina, uti et summi viri interpretatio. Idem aoristus, qui alias ubique *metu perculsi* valet, hic tamen contraria plane notione denotat *timoris cessationem. Idem etiam* (nam ita pergere potuisset vir eruditus) *facit, ut syllaba præcedens, quæ alias ubique ante vocalem corripitur, hic tamen contra sequente vocali producatur. Idem denique facit, ut participium masculinum* ὑποδεισαντες *ad substantivum foemininum* αγελαι *non incommode referatur.* En virtutem vere ἀόριστον! Qualis profecto si admittatur, nulla deinceps vel metri vel orationis violatio moram cuivis injicere poterit. Nunc vero, si vacat, contemplare vicissim unius literulæ adjectio quanta virtute, si apta accedat distinctio, gaudere possit:

Αλλ ότε γαρ δη το σον ομμ απεδραν,
Παταγουσιν, ἀτε πτηνων αγελαι·
Μεγαν αιγυπιον Δ ὑποδεισαντες[70]
Ταχ αν, εξαιφνης ει συ φανειης,
Σιγῇ πτηξειαν αφωνοι.

70. αἰγύπτιον ὑ. MS. Harl. αἰγυπιόν, τ erasa, Hunt. "Optime Sophoclis versum emendavit et distinxit Toupius [in Suid. Vol. II. p. 39. l. 20.]. Edidit quidem Brunckius ex Dawesii conjectura,

Sed enim, cum jam tuum aspectum effugerint, perstrepunt, velut [absente vulture] *avium greges: magnum* vero [ut hi] *vulturem* [ita illi te] *reformidantes, illico, ex improviso si in conspectum te * dares, silentio muti se occultarent.* Vides, opinor, 226
tam levi manu suam aoristo notionem restitutam metrumque simul et syntaxin in solido locatam.

V. 371. Νη τον Απολλω τουτῳ γε τοι τῳ νυνι λογῳ ευ προσεφυσας]

Μέγαν αἰγυπιὸν Δ' ὑποδείσαντες. Sed illud ΔΕ sedem occupat minus commodam, et constructionem reddit impeditiorem. Utramcunque vero harum conjecturam amplectaris, rectius sane feceris, quam fecit Parisinus editor, qui post longam et futilem de lana caprina disputationem eo tandem delabitur, ut credat scripsisse Tragicum, *Μέγαν αἰγυπίον Γ' ὑποδείσαντες*, et ob inventum palmarium serio triumphat. Sed hoc quicquid est Heathio debetur, qui particulam istam *γε* adeo deperibat, ut semper sibi adstantem haberet, ad rimam, si quando versus hiaret, explendam. Id nunc deest unum, ut exoriatur aliquis, qui vulgatam lectionem defendat; *asperi enim spiritus vim, quam ridet* Dawesius, *fulcrum metri satis firmum esse; et abesse posse* ΣΕ, *nulla, ut videtur, sententiæ injuria aut obscuritate!* Ω ΦΙΛΟΤΗΣ, ΠΟΙΟΝ ΣΕ ΕΠΟΣ ΦΥΓΕΝ ΕΡΚΟΣ ΟΔΟΝΤΩΝ. *R. P.* ad *Toup.* 465. Aristophan. Plut. 340. *Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν γ', ὅπως.* sic codd. Rav. et Borg.; *γ'* quoque reposuit e cod. suo *Brunckius*, et e conjectura *Tyrwhittus.* 169. Pind. Pyth. IV. 201. *σιωπᾷ ἔπταξαν ἀκίνητοι. Lobeckius.* Addere liceat "*Prudentium* p. 284. v. 60. ed. *Heins.* Magnusque eadem dea vultur.—Heinsius *conjicit legendum* Magicus: *quin hunc cum sequentibus spurios esse suspicatur. Male utrumque; credo, quia non intellexit—Dea illa est Minerva,* [Arnob. IV.] *propter quam Jupiter maximus coquus fieret;* et Il. H, 58. *Καδδ' ἄρ Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἑζέσθην, ὄρνισι Fεοικότες αἰγυπιοῖσιν*, et * * * dea mulieri *Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.*" *R. B.* "*D. R.* versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immissus." Valcken. ad l.

Versus pedem vel tertium bacchium, vel quartum antibacchium hæc lectio repræsentat. Deinde vel *τουτῳ τῳ λογῳ*, vel *τῳ νυνι λογῳ* recte dixeris: at *τουτῳ τῳ νυνι λογῳ*, importunum prorsus videtur. Denique *προσεφυσας τῳ λογῳ* neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet; sed purus putus est soloecismus. Quorum nihil subodoratus est Cl. vel Scaliger, vel Kusterus, vel Bentleius. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata, vel a scribente minus distincte audita. Hinc utique factum est, ut pro *τουτο* scriptum fuerit *τουτῳ*. Tu vero repone:

> Νη τοῦ Απολλω, ΤΟΥΤΟ[71] *γε τοι τῳ νυνι λογῳ ευ προσεφυσας.*

71. "MS. Barocc. 127. *τουτο γε.*" *Burgessius.* Sic MSS. Dorv. C, D, E, F, et quatuor codices apud *Brunck.*, *τοῦτο γ. τοιτῷν* I, *ν* a manu recenti; *τούτῳ γε τοι τῷν* (sic) *νυνὶ λ.* H, *τοῦτο—νυνὶ* T; "*τῷ νῦν λόγῳ ἀντὶ τοῦ ποίω σημείω. α. π.* Suid. MS." *R. P.* apud *P. P. D.*, *εὖ προσέφησας* Dorv., H, T, et Leid. *τοῦτό γε R. B.*, accedente *Abreschio* ad Æschyl. III, p. 156. (*τούτῳ μέντοι νυνὶ Jortin.* nostras.) "Sic *Sanctamandus*, et *Berglerus* etiam ("*B.* Dawesii libellum non vidit." Br.), qui verbi *προσφυειν*, *adstruendi*, *affirmandi*, *demonstrandi*, sensum docte illustrat." *Burgessius.* "Hunc versum longe numerosiorem fore, si secundam versus partem ita legemus, *τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας*, nemo inficiabitur. Τῷ *νῦν λόγῳ* habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur *ποίῳ*. Uteunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est. Νὴ *τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας.* Ut in Ran. 1079. *Ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.* Νὴ *τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή.* [*κάτω 'νέβαλεν* vulgatam defendit e "p. 460, 10" (Pac. 700.) *R. B.*] Equit. 784. Τοῦτό *γε ταί σου τοὖργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.*" *R. P.* Pr. xlix, lv = liii. lx. *τῷ νῦν λόγῳ* Soph. Œd. Col. 801. El. 769.

Valet autem τουτο προσεφυσας tantundem quod τουτο απεδειξας, *hoc demonstratum dedisti.* Æschyl. Suppl. pag. 317. l. 8. Edit. H. Steph. [v. 275.]

Και ταυτ αληθη παντα ΠΡΟΣΦΥΣΩ λογῳ.

Ubi Scholiastes: Προσφυσω] Αποδειξω.

* V. 422. Αλλο τι δητ ου νομιεις ειναι θεον ουδενα, πλην 227
ἁπερ ἡμεις,
Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι;]

Ita locum repræsentat editor Londinensis, sic autem interpretatur: *Aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, præter ea quæ nos: Hoc Chaos scilicet, atque Nubes, et Linguam: hæcce tria?* Fidus profecto satis interpres. Atqui verbo *deum* alterum istud *ullum* importune, ne dicam inepte, subjici quis non videt? Sed neque minus vel importunum est vel ineptum, quod in contextu inveteravit ουδενα. Alii legunt Αλλα τι, uti et ουν νομιεις. Verum ex his quodcunque demum elegeris, orationem habebis proletario magis scriptore quam Comico nostro dignam. Hunc autem sic scripsisse crediderim:

ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομιεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην ἁπερ ἡμεις,[72]

indicavit *Reisigius*, qui Τοῦτ' αὐτό γε τῶ ν., et in Equit. Τοῦτ' αὐτό γέ τοι τοὖργον veram esse autumat; et Av. 481. tentat, Ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοινῦν ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν pp. 149. 151.

72. "MS. 127. αλλ' ότι δητ' ουν νομιεις ηδη θεον—" *Burgess.* "οὖν ex emend." *R. P.* ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν ν. ἤ. MSS. Arund. E, Rav., et duo Br.; "χορ. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη Dorv." D, T, et F cum interpr. σκόπει, et tres Br.; ἄλλοτὶ (sic) δῆτ' οὐ I. sed schol. ἀλλὰ ὅτι δῆτα: ἄλλοτί (ἄλλοτὶ Junt. 1.) δῆτ' οὖν ν. ἤ. Ald. et Junt. 1; ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ ν. εἶναι θ. οὐδενα π. Junt. 2. et H., cum interpr. ἀλλ' ἴσθι ὅτι et

Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι.

Nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, præterquam— Solemnis autem est locutio ista, ουδεν αλλο πλην: Acharn. 375.

ΟΥΔΕΝ βλεπουσιν ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ψηφῳ δακειν.

Vesp. 1498.

Μα τον Δι, ΟΥΔΕΝ γ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ γε καρκινους.

228 * Pac. 504.

ΟΥΔΕΝ γαρ ΑΛΛΟ δρατε ΠΛΗΝ δικαζετε.

similiter Av. 19. 902. Soph. Aj. 125. Col. 597 (573.). Eurip. Hec. 594. And. 746. Cyc. 590. Sin etiam ουδεν αλλο ετι conjuncta videre gestias, hujus etiam rei tibi copiam faciam. Eurip. Bacch. 772.

Οινου δε μηκετ οντος ουκ εστιν Κυπρις,
Ουδ ΑΛΛΟ τερπνον ΟΥΔΕΝ ανθρωποις ΕΤΙ.

schol. ἀλλ' ὅτι δῆτ'—ἀλλὰ σκόπει, φησιν, ὅτι οὐδένα νομιεῖς εἶναι ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἕνα δῆτα. τὸ δὲ δῆτα ἔμφασιν ἔχει. οἶρν εἰ καὶ νομιζεις καὶ ἀλλὸν τινὰ θεὸν ἄνευ ὧν νομίζομεν ἡμεῖς, οὐκ ἀληθῶς καὶ ὀρθῶς νομίσεις αὐτὸν: "Ἀλλὰ vet. ed.—οὖν Ald.—ἤδη—leg. οὐδὲν" *R. B.* tentaverat vir summus, ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη—quam mox delevit. Æschyl. P. V. 258. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν Soph. Œd. Col. 945. θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γηρᾶς ἄλλο πλήν. Tr. 1172. Τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλήν· Ph. 536. Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μονην θέαν Ἄλλον λαβόντα, πλήν γ' ἐμοῦ. Eur. Æolo. Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλῆν ὄχλος, Theophilus apud Athen. XIII. 563. A. κατελείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι. Philemon apud Stob. p. 133. γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν. Xen. Anab. III, 179. οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων, πλὴν Κλεάρχου: conf. I, 83. Plato de Repub. IV, 426. οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Attici subinde per ellipsin loquuntur; sed interrogantes nusquam; Soph. Ph. 283. εὕρισκον οὐδὲν πλὴν, conf. Tr. 1415. Hec. 436. μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον. Aristoph. Lys. 139. οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη. Soph. Ph. 100. Τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλήν;

V. 822. Οπως δε τουτο μη διδαξης[73] μηδενα] Mirum, opinor, quod dicturus sum plerisque omnibus videbitur. Sed nihilo tamen idcirco minus verum est. Confirmo autem atque in me præstandum recipio ὀπως μη διδαξῃς soloecam esse loquendi rationem; quippe Græci sermonis ingenium exigere ὀπως μη διδαξεις. *Nunquamne igitur voculæ* ὀπως μη *cum formæ subjunctivæ verbo construuntur?* Cum aoristo primo subjunctivo vocis vel activæ vel mediæ nunquam, si errores excipias. *At quibus tandem* τεκμηριοις *dignosci potest, rectene perhibeantur quos tu autumas errores?* Exinde vero quod nusquam conspiciatur aoristus ille ad dictas voculas referendus, præterquam ubi metri ratio futurum indicativum recipiat; cum contra tamen futurum indicativum sexcentis in locis extet cum voculis istis conjunctum, quorum in nullum salvis metri legibus aoristus ille
invehi *possit. Idem dictum puta de altero vocu- 229
larum pari ου μη, cujus constructionem supra pag. 222. (396.) exhibuimus. Hujusmodi autem pauca describemus:

[1] Ωσπερ με τον Αθαμανθ ΟΠΩΣ ΜΗ ΘΥΣΕΤΕ.

[2] Δεδοιχ ΟΠΩΣ ΜΗ ΤΕΥΞΟΜΑΙ κακοδαιμονος.[74]

[1] Nub. 256. [2] Equ. 112.

73. διδάξῃς MSS. Cant. et Harl.; conf. infra p. 329. 1. ὅπως μὴ θύσετε I, θύσητε H. 4. φύλαττέ θ' R. B. in ora ed. Bas. 2. 8. θαἰμάτια R. B. θοιμάτια Ald. Junt. 1. θαιμάτια Eccles. 26. 99. 275. Ald. Junt. 1. θοιμάτια 75. Ald. Junt. 1.

74. Eur. Hec. 398. ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. R. P. ad l. "Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia, construitur; rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον Λαβόντες ἔπειτα πλη-σίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. An-

tiphanes Athenæi III. p. 123. B. Ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι. [*Scaliger* ad Manil. p. 439.] Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ Μολπάν. "*Æschylus* Prom. v. 68. ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In *Euripid.* Cyclope v. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ *præsta te virum. Xenophon.* K.'A. I. p. 154, 32. [H. St.] ὅπως—ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus Athenæi* VII, 313. C. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἷς· *ne sinas hoc tibi persuaderi: Casaub.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV. p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. nemo frequentius hac usus est forma scribendi, quam *Aristophanes;* in cujus illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381. (si scribatur: Χ' ὤπως ἀρεῖς) [*Br.* "χὤπως αἴρῃς ex duobus MSS. in textu dederat, in notis ἀρεῖς; sed hæc vox occurrit in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων; lege igitur cum *R. P.* ad Med. 848. et cod. Rav. αἰρεῖς." Eur. Iph. A. 125. "Legit Pors. ἐπαρεῖ θυμόν." et Suppl. 772. Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', *a.* reddit, *tollam manus.* Advss. pp. 249. 239.] 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Vesp. v. 288. Pace. v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccles. v. 149. 949. Thesm. v. 274. 292. 1216. horum locorum postremus sic commode me judice corrigi poterit, si legatur: —σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κἀτενές." VALCK. ad Theocr. I, 112. quem conf. ad Ph. 1329. et ad Hipp. 518. et Brunck. Addend. ad Nub. 1464. Thesm. 24. Lys. 289. 704. 1305. Ran. 378. 462. 995. Il. B. 252. Οὐδέ τί πω σάφα Fίδμεν, ὅπως ἔσται τάδε Fέργα, Ἦ εὖ, ἦε κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν. Æschyl. Suppl. 445. Choeph. 263. Agam. 602. 848. 1652. Soph. Œd. Tyr. 1074. δέδοιχ' ὅπως Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά. MSS. Bodl., conf. 406. 1518. ubi πέμψῃς MSS.; conf. Col. 1742. Tr. 455.; Aj. 329. 556. 1040. κρύψῃς MSS. Harl. et Hunt.; Ph. 55. 78. 1069. El. 963. 955, 6. Ὅπως μὴ κατοκνήσῃς MSS. Harl. et Hunt.; "κατοκνήσεις Livineius ad Tibull. II. 6, 7." *R. P.* Advss. p. 210. Eur. Hipp. 520. Monk. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανεῖ σοφή. conf. 604. Troad. 449. Στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γαμούμεθα. *R. P.* Advss. p. 263. Aristoph. Av. 1238—1240. "Ita legi et interpungi velim; μὴ θεῶν κινεῖ φρένας· ΔΕΙΣΑΣ ὅπως μὴ —πᾶν ἀναστρέψΕΙ δίκη. ὅπως μὴ restitue Sophocli Philoct. in Troj. apud Priscian. XVIII. p. 1169. ὀσμῇ μόνον ὅπως μὴ βα-

ρυνθήσεσθέ μου. Conf. Sophocl. Philoct. 890." *R. P.* apud *P. P. D.* Lys. 289. Χ' ὅπως πότ' ἐξαμπρεύσωμεν. " Lege ἐξαμπρεύσομεν ex Schol., atque ita citat Kuster. ad Suid. v. ἀμπρεύοντες, qui et hanc lectionem recte exhibet. Ita quoque MS. Trin." *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. 253. Eq. 1074. 1253. (*R. P. Tracts*, pp. 34, 5. et ad l.). Vesp. 372. 1217. Nub. 1110. 1178. Pac. 309. Lys. 1093. Ran. 118. 1024-6. 1028, 9. 1151. 1152. Comicus incertus apud Etym. M. p. 699. Ὅπως ἀποφεύξει τὰν θεὰν περιδέξιον. *R. P.* Advss. p. 287. Herodot. II, 121. ὅκως μὴ αὐτὸς ὀφθεὶς, καὶ γνωρισθεὶς ὃς εἴη, προσαπολέσει καὶ ἐκεῖνον MS. Arch. Idem inferius paullo, ὅκως τὸ σῶμα—καμιεῖ· III, 40. ὅκως μηκέτι ἥξει—135. ὅκως τε μὴ διαδρήσεται MS. Arch. Thucyd. I, 56. ὅπως τιμωρήσονται αὐτούς. 57. ὅπως μὴ ἀποστήσονται. 82. ὁρᾶτε, ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξομεν. Plato in Phædo. p. 384. Fischer. ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι, de Republ. IV. p. 429. D. H.St. 449. B. Læmar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξωνται ὅτιμάλιστα τὸ ἄνθος. " Rectius δέξηται MS. Platonis et Stobæus p. 252, 25. et Ed. Francofurt. 1581. p. 433, 25. a Valckenærio ad Callim. p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. item secunda p. 252, 27. A. D. 1549. et tertia 1559." *R. P.* ad Hec. 1141. conf. III, 413. E. VI, 478. C. Læm. et Sch. De Legg. XII, 962. D. E. ὅπως ἄρξουσι τινὲς ἐν τῇ πόλει,—ὅπως πλουτήσουσιν,—ὅπως ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται. Menexenus II, 236. C. ὅπως μὴ μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος. Conf. Gorg. p. 487. C. D. 495. D. Meno p. 77. A. Alcib. II. 138. B. ὅπως μὴ λήσεται Ald. et Bas. 2. λήσῃ H.St. i. e. λήσει: conf. p. 148. B. Lysis p. 206. B. 211. B. Phædr. 252. E. Sympos. 193. A. Xenoph. Anab. I, 3. βουλεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ', ἢν δύνηται, βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου. 25. Καὶ εἴτε μένομεν αὐτοῦ, σκεπτέον μοι δοκεῖ εἶναι, "ΟΠΩΣ ἀσφαλέστατα μένωμεν· εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι, "ΟΠΩΣ ἀσφαλέστατα ἀπίωμεν. καὶ "ΟΠΩΣ τὰ ἐπιτήδεια ἕξομεν, Conf. II, pp. 59. 64. 168. III, 181, 182, 183. IV, 306. V, 370. Memorab. II, i, 1. III, ii, 1. IV, 2. Demosth. de Cor. p. 156. ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται: conf. pp. 164. 281. Philipp. III, 130. ed. Reisk. Ὅπως (*the manner how*) præsenti indicativi gaudet: Aristoph. Ach. 342. Ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι. Plato in Phædo, p. 77. B. = p. 320. Fischer = 34. Wyttenbach. τὸ

[3] Κατα της πυελου το τρὴμ ΟΠΩΣ ΜΗ ΚΔΥΣΕΤΑΙ.
[4] Φυλαττε θ ΟΠΩΣ ΜΗ την βαλανον ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ.
[5] Αλλα τηρωμεσθ ΟΠΩΣ ΜΗ Βδελυκλεων ΑΙΣΘΗΣΕΤΑΙ.
[6] Οιμοι ταλας γ· ὁ Ζευς ΟΠΩΣ ΜΗ μ ΟΨΕΤΑΙ.
[7] Αλλ απιθ ΟΠΩΣ ΜΗ σ επι θυραισιν ΟΨΕΤΑΙ.
[8] Ει σωφρονειτε θοιματια [l. θαιματια] ληψεσθ, ΟΠΩΣ Των Ερμοκοπιδων ΜΗ τις ὑμας ΟΨΕΤΑΙ.

Legitime quidem construitur vocula ὁπως altera μη vel comite vel absente cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ, uti et cum aoristo primo passivæ. Nempe hi aoristi notione gaudent ad futuri indicativi significatum quam proxime accedente, uti in istis ποι φυγω [Soph. Œd. C. 828.; 1738. Ar. Av. 353.]; *whither must I fly?* ποι τραπωμαι [Eur. Hec. 1082.]; *whither must I turn myself?* ποι πορευθω [ib.] *whither must I go?* Quæ eodem fere recidunt atque: *whither shall I fly? whither shall I turn myself? whither shall I go?* Nec vero in
230 *eadem cum futuris indicativis oratione raro inveniuntur; uti apud Sophoclem [Tr. 990.:]

Τι ΠΑΘΩ, τι δε ΜΗΣΟΜΑΙ; οιμοι.[75]

[3] Vesp. 141. [4] 155. [5] 371. [6] Av. 1494. [7] Eccl. 989. [8] Lys. 1095.

τῶν πολλῶν, "ΟΠΩΣ ΜΗ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾖ. in marg.
τ
Cod. Clark. ὁρ. ἀντ. ὑπο. sed et ibi η suprascriptum. *Gaisford.* διασκεδάνυται Bas. 2. Cratylo I, 439. B. "Ετι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταυτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ. Xenoph. Mem. II, i, 28. καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον. III, ix, 11. εἰδέναι, ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν.

75. Æschyl. Septheb. 1056. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;

Hujusmodi vero usum aoristus primus vel activus vel medius nusquam recte sortitur.

V. 992. Μηδ εις ορχηστριδος εισιεναι, ἱνα μη προς ταυτα κεχηνως.]

"Locum hunc citat Suidas V. Αποθρανσθῃς, V. "Αχρηστα, et V. Εισαττειν; ubi pro εισιεναι legitur "εισαττειν: quæ diversitas notanda est. Forte το "εισιεναι est Scholium του εισαττειν, ut vocis minus "notæ, nec æque frequentis: quod postea, ut sæpe "fieri solet, ex margine in textum irrepserit. Apud "eundem tamen Suidam V. Μηλῳ βληθεις, ubi itidem "locus hic citatur, habetur εισιεναι: quod tamen con-"jecturam ante dictam evertere nequit." *Kusterus.* Virum, ut videtur, doctissimum fefellit vulgatum εισιεναι Musis invitis circumferri, quippe cujus ultima sequente vocali (quicquid demum nugarum de diphthongis nonnulli comminiscantur) produci nequeat. Alterum a Suida ter laudatum εισαττειν metro quidem quam aptissime congruit, sed illud in se habet incommodi, quod non tam sit *vox minus nota, neque æque frequens,* quam plane nihili. Atqui bene tamen sit Suidæ, qui hanc utcunque nihili vocem ad * nostra 231
usque tempora propagaverit. Absque eo utique esset, germanæ hujus loci scripturæ instaurandæ ne spes quidem relinqueretur. Ea vero ex verbi εισαττειν vestigiis certissima emendatione colligenda est, idque unius duntaxat vel literulæ additamento, εισαιττειν, vel etiam lineolæ sive puncti, quæ et usitatior est scribendi ratio, εισᾳττειν.[76] Hoc autem verbum apud Atticos juxta analogiam quam-maxime

76. εἰσᾴττειν Cod. Rav.; superscripto εαυτον." *Burgess.* "MS. 43. εισαγειν superscrip. εἰσαγειν Codices Arund., Dorv., εισερχεσθαι. MS. 127. εισαγειν unus. Regius apud Br., et suus.

solemnem tantundem valeret necesse est, quod apud Ionas quadrisyllabum *εισαwισσειν*. Ad *αι* sive *ᾳ* quod attinet, Atticos simili plane crasi *γρᾳδιον* pro Ionico *γραwιδιον* sive *γρηwιδιον* dixisse constat. Eosdem itidem *ττ* pro Ionico *σσ* adhibere solitos nemo nisi puer admodum ignorat. Valet autem si sensum spectes *εισαwισσειν*, *εισαισσειν*, *εισαιττειν*, seu denique *εισᾳττειν*, *irruere*; vel, si ita vis, juxta Suidæ interpretamentum, *εισπηδησαι*, *insilire*. Quod autem Scholion contextum jamdudum occupat *εισιεναι* tantundem est quod alterum istud Suidæ *εισελθειν*.

V. 1350. *Ως οὑτος, ει μη τῳ πεποιθεν, ουκ αν ην Ουτως ακολαστος*]

Verbum istud *πεποιθεν*, cum sequantur *ουκ αν ην*, respuit Græci sermonis indoles. Oportet vero *ει μη τῳ* ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ,[77] *ουκ αν ην*—hoc est *επεποιθειν*. At

Sic E, F, H, I, T, et D *σεαυτὸν*
εἰσ
posito supra; *προσάγειν* C *ἑαυτὸν* suprascripto. " *εἰσαττειν* Suidas vv. *Ἄχρηστα*. *εἰσάττειν*. In v. *ἀποθρανσθῇς* habet *εἰσάττης*, et vv. *Μήλῳ βληθῆναι*, *εἰσίεναι*. Vocem *ἅττειν* pro *ἀΐσσειν* agnoscit Suidas vv. *ἅττει*. *διάττειν*. *ὑψοῦ διάττει*, sed ubique sine ῖ subscripto." *M. Raper*. Conf. *R. B.* Dissert. de Phalar. p. 86. *R. P.* *Tracts*, pp. 239. 240. 278. et apud *P. P. D.* ad h. l. Nimirum *τγ* in MSS. *ττ* valet. Meminisse libet virum summum in emend. ad Philemon. p. 123=145. aliud spectantem *σε* supposuisse pro *τυ* quod in ep. ad *Græv.* p. 31. recte sese habet. Eupolis apud Athen. IX, 392. E. lege, *Ἔγωγε μικράττ'* pro *μικρά γ'* — Plato Alcib. I, 118. B. *διὸ καὶ ἅττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι*. Theæt. p. 2. *ὀξεῖς πρὸς τὰς ὀργὰς ἅττοντες φέρονται*. Conf. *T. H.* ad Plut. p. 251. *Valck.* ad Ph. 1388. Hipp. 1358. Herodot. IV, 134. Schol. ad Act. DD. Apost. p. 513. *Piers.* ad Mœr. p. 301. *Musgr.* Exerc. p. 57. *Markl.* ad Suppl. 692. *R. P.* ad Hec. 31. *Boissonad.* ad Philostr. pp. 302. 456. 600.

77. *πέποιθ*^{α} (sic H, *πεποιθ'* Borg. Barocc. 127. et C cum interpr. *ἐθάῤῥει* et I cum interpr.

enim dicet nonnemo, quid sibi vult prima *singularis, 232
cum οὗτος tertiam postulet? Age igitur, attento paulisper ac patiente fac sis animo,

Dum veteres avias tibi de pulmone revellam.[78]

Itaque tandem discas temporis præteriti perfecti terminationem Atticam ειν non jam primæ singularis, uti omnes didicimus, sed tertiæ; primæ vero alteram istam η esse propriam. Id quod ex poetarum Atticorum scriptis ad examen revocatis fidenter assevero.[79] Solutæ autem orationis scriptores nihil moror. Nam in his quidem Grammaticorum recentiorum insomnia constanter conspicienda sese exhibent. Immo in poetis etiam non raro, sed nusquam nisi ubi veram scripturam versus recipiat. Nec vero deest exemplum, in quo terminatio ειν etiam contra metri leges primæ personæ tribuitur. Nempe Aristoph. Av. 511. repræsentant Editt. Vulgg.

Τουτι τοινυν γ ουκ ΗΙΔΕΙΝ 'γω· και δητα μ ελαμβανε θαυμα.

Pro portento autem isto, ηδειν 'γω, recte reposuit Cl. Kusterus ex MS. Vatic. ηδη 'γω.[80] Quod autem

θαῤῥεῖ; πέποιθεν Dorv. Barocc. 43. cum interpr. ἐθάῤῥει T, F, et E. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] "*Probat* Piersonus *ad* Mœrin. p. 174." *R. P.* ad *R. D.*, et corroborat Cod. Rav.

78. *revello* Editiones et MSS. duo, quos obiter inspexi; conf. Hor. Epist. I, xiv, 5.; *R. D.* vero *revellam* ad suam telam accommodare licuit.

79. "Probante *Valckenærio* ad Euripid. Hippolyt. 405." *R. P.* apud *P. P. D.* Sic Eustathius ad Il. A, p. 50, 32=38, 13. "leg. ᾔδει' 'γὼ" *R. B.*

80. Etymol. Mag. p. 419, 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ E καὶ A εἰς H συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην. Quod *vero*, inquit acerrimus *Schraderus*, *persæpe egi, ut futiles et commenticias de syllabarum* formis *opiniones, licet penitus insitas, animis hominum radicitus evellerem*, in eodem de

hac forma enixe elaborarunt Critici primores; vide *T. H.* ad Plut. 696. *Valck.* ad Hipp. 792. ad Il. x, 280. et apud Tittman. p. 153. *Musgr.* ad Hipp. 410. *Br.* ad Œd. Tyr. 1525. *R. P.* ad Hec. 1094. Olim acta hodie agens, (*Critical Review, June,* 1803.) errata, ut postero, exsolvam: "ΗΙΔΕΑ —"ΗΙΔΗ ("ΗΙΔΗΝ sequente vocali) —"ΗΙΔΕΙΝ. Il. Ξ, 71. Ἤιδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν Conf. Θ, 366. et Callimachum antiquarum formarum venantem in Fragm. CCXCVII. Æschyl. Choeph. 195. Ἀλλ' εὖ σάφ' ᾔδη τόνδ' ἀποπτύξαι πλόκον. *R. P.* Soph. Œd. T. 433. Col. 944. 948. Ant. 18. 448. El. 1024. ΕΞΗιΔΗ Ant. 460. ΚΑΤΗιΔΗ Tr. 87. ΞΥΝΗιΔΗ Col. 948. Eur. Cyclop. 645. In Aristoph. Vesp. 632. apud *R. D.* "lege, ᾔδη *Hoc quidem probe noram.*" *R. P.* apud *P. P. D.* "Ach. 10. ὅτε δὴ 'κεχήνη ita Etymol. p. 386. Huc pertinere videtur nota Photii MS. apud *Valckenær.* ad Eurip. Hippol. 405." *R. P.* apud *P. P. D.* Etymologi locus in v. Ἐπεποιήκειν· — ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει. — ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. et Photii v. Κεχήνη. κεχηνὼς ἤμην. ὡς τὸ ᾔδη, ᾔδειν. Aristoph. Eccles. 32. "tres lectiones præbent edd. et MSS. ἐγρηγορῶ, ἐγρηγόρειν, et ἐγρηγόρουν. Vera lectio est ἐγρηγόρη, cui vulgatiorem formam ἐγρηγόρειν supposuit librarius." *R. P.* ad Xen. Anab. IV, 312. l. 7. Nunc audiamus *Reisigium* PR. x, xi. "Ex membranarum et Ravennatis ἐγρηγορεῖν fluit ἐγρηγόρειν ultra quod progredi Porso non debebat." 646. ἐπεπόνθη Cod. Rav. "ἐπεπόνθειν vel θη Attice." *R. B.* ἐπεπόνθην *Elmsleius* ad Ach. 323. Suidas ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν. καὶ ἑωράκη ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν. καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. ex emendatione *Koen.* ad Greg. p. 50. conf. Corrigenda; "cujus conjecturam επεπονθειν pro επεπονθει exhibet *Suidæ* codex MS. C. C. C." *Burgess.* Plato Euthydem. p. 190. A. Læmar. = I, 271. H. St. = p. 3. *Routh.* ὡς ἔγωγε οὐδ' "ΗΙΔΗ προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. Sic MS. olim Clarkianus; et Photius, Ἤιδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν, Εὐθυδήμῳ καὶ τῷ περὶ ψυχῆς [p. 48. E. = I, 63. E. = p. 263. *Fischer.*] Ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ᾔδη, ἔφη ὁ Κρίτων. In hoc loco depravatum ᾔδειν exhibet MS. præclarus. Sub Aristophanis scilicet senescentis ætate hæc persona in vulgarem formam degeneravit; Anaxandrides apud Athen. XIV, 642. B. Καὶ τὰς θεὰς οὐδ' εἶδον, οὔτ' ᾔδειν ἐγώ. et Macho XIII, 580. C. Εἶ φησιν ἡ Γνάθαινα, τοῦτ' ᾔδειν ἐγώ. ex emendatione Casauboni, ubi ᾔδη in metri leges

peccaret. "Hι΄ΔΗΣ—"ΗιΔΗΣΘΑ —ΗΔΕΙΣ· Soph. Ant. 447. Aristoph. Nub. 328. ᾔδεις MS. Bar. 127. ΕΞΗιΔΗΣ Sophocl. Tr. 990. Etym. M. p. 420. l. 12. "Ηιδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ΕΙ, τὸ δὲ Ἀττικώτερον διὰ τοῦ Η· Εὔπολις. Conf. Mœr. l. c. Odyss. Τ, 93. Eur. El. 926. Cycl. 108. Aristoph. Eccles. 551. "ΗιΔΕΕ (—ΕΝ) "ΗιΔΗ (—ΗΝ) —ΕΙΝ Etymol. Mag. p. 419. 13. ἐν τῷ τρίτῳ [προσώπῳ] τὰ δύο ΕΕ, εἰς Η, οἷον "ΗΔΗ ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· — οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γαρ κρᾶσις τοῦ πρώτου προσώπου. [ᾔδη ex ᾔδεα] τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστιν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου [ᾔδη ex ᾔδεε] τῆς νέας. Eustath. ad Odyss. ψ, 220. p. 1946, 21 = 813, 14. Παραδίδωσιν Ἡρακλείδης ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς τοιούτους ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ "Ητα μόνῳ περατοῦσιν, "ΗιΔΗ λέγοντες καὶ ἘΝΕΝΟΗΚΗ καὶ ΕΠΕΠΟΙΗΚΗ· καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει. Il. Β, 832. et *R. P.* ad Odyss. Σ, 343. et χ, 469. Soph. Œd. Tyr. 1525. Col. 440. Eur. Ion. 1187. Aristoph. Ach. 35. et *Elmsl.* ad l. Vesp. 556. Pac. 1182. Nub. 379. ἐλελήθει Cod. Barocc. 127. Plut. 696., ultima ejus fabula, 738. ἀνεσκήκει omnes codices, ni fallor, retinent; vide Addenda. Theocr. Id. xxiii, 4. Etymol. in v. "Ηισαν. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυικὸν ᾔδειτον, ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Σ, γίνεται "ΗιΣΤΗΝ. Conf. *R. P.* ad Hec. l. c. "ΗιΣΤΟΝ * * * "ΗιΣΤΗΝ Aristoph. Av. 19. In scholiaste quoque pro ἴστην legendum ᾔστην (*norant*) putat *R. P.* apud *P. P. D.* "ΗιΔΕΙΜΕΝ—"ΗιΣΜΕΝ· "ΗιΔΕΙΤΕ—"ΗιΣΤΕ· "ΗιΔΕΣΑΝ —"ΗιΣΑΝ 1. Soph. Œd. Tyr. 1232. ᾔδειμεν Æschyl. Agam. 1101. "Ηισμεν Eur. Hec. 1102. Aristophanes Γηρυτάδῃ apud Athen. xii, 551. B. Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοῖτας, καὶ θαμά. Οὐ σώματ' ὄντας, ἀ., *Toup.* ad Suid. V. ii. p. 346., "Τοὺς σχήματ' ὄντας," *R. P.* Advss. p. 134. et conf. Eurip. Erecth. apud Lycurgum p. 220. "Mallem sic ΟΥΣ "ΗιΣΜΕΝ "ΟΝΤΑΣ αἰδοφοῖτας. *Quos noveramus.*" Tyrwhitt. ad *Toup.* p. 424. Hanc emendationem laudabat *R. P.* Harpocratio "Ηεμεν, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Ἀντιφῶν *T. H.* ad Plut. 696. Lege, "Ησμεν *Valck.* in N. F. p. 387. et *Piers.* ad Mœr. l. c. 2. Demosth. ad Callicl. p. 1274, 8. *Reisk.* μάλιστα μὲν ᾔδειτε ἂν ἰδόντες τὸ χωρίον. Etymol. M. in v. "Ηισμεν. "Ηιστε ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Σοφοκλῆς Κόλχοις. Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' "ΗιΣΤΕ τὸν Προμηθέα

de his terminationibus modo asseverare sustinui,
exinde collegi, quod ubicunque versus ratio ter-
minationem *ειν*, ibi itidem sententia personam ter-
tiam: ubi vero illa terminationem *η*; ibi hæc primam
233 personam postulet. Accedit quod craseos * Atticæ
analogia hoc ipsum flagitet. Nempe primæ personæ
terminatio Ionica non est nisi *εα*, tertiæ *εε*, et
sequente vocali, *εεν*. Atqui notissima est crasis
Attica, qua *εα* in *η*; *εε* et *εεν* in *ει* et *ειν* migrare
solent. Video quidem Florentem Christianum ver-
bum *ηδειν*, quod recte scribitur Vesp. 632., ita inter-
pretatum esse, ac si primæ esset personæ:

Ουκ: αλλ ερημας ῳεθ οὑτω ραδιως τρυγησειν,
Καλως γαρ ΗΙΔΕΙΝ *ὡς εγω ταυτῃ κρατιστος ειμι.*
Verum est: sed hic sperabat uvas absque vindice ullo
Secassere omnes: me tamen noram[81] *quid hic valerem.*

3. Xenoph. Memorab. I, ii, 14. Ἤιδεσαν (pro ᾔδειτην) δὲ Σωκράτην—Vid. Demosth. adv. Phorm. p. 907, 14. Steph. p. 1110, 25. Ev. et Mnes. p. 1163, 5. Neque alterum alibi usquam; v. Add. Æschyl. P. V. 451. Δόμους προσείλους ᾖσαν. Eur. Cyclop. 230. Auctor Rhesi 854.; conf. *Piers.* Verisim. p. 82., *Toup.* ad Suid. Vol. I. p. 251. et *R. P.* ad *Toup.* p. 450. Meminisse libet terminationem — *εισαν* esse purum, ut aiunt, barbarismum; Xenoph. Anab. III. p. 248. τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. "Lege cum MS. Paris. εδεδοίκεσαν. Hæc enim legitima est forma; altera veteribus Græcis prorsus incognita." Id. ibid. IV, 312. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς ᾔσθοντο ἐχόμενον τὸ ὄρος, ἐγρηγόρησαν,] "Xenophontis tempore nondum usu receptum erat verbum γρηγορεῖν. Repone probam formam ἐγρηγόρεσαν, qua utuntur cum alii, tum Aristophanes Plut. 744." Porson. Quin immo Εγεγόνεσαν Josepho p. 104. l. 14. ed. Havercamp. restituit *Jortinus.* Sed *ne quid nimis.*

81. "Addere potuisset, in eodem errore versatum esse *T. Fabrum* ad Eccl. 646. confer Schol. ad Pac. 1182. ubi exemplum desumptum est ex Plut. 696." *R. P.* apud *P. P. D.*

Verum eruditum virum fefellit cum germana loci scriptura, tum sententia. Quippe primo pro otiosa ac plane inepta vocula *οὐτω* legendum est *οὐτος*;[82] sicuti V. 535. *Ειπερ, ὁ μη γενοιτο*[83] *νυν*, ΟΥΤΟΣ *εθελει κρατησαι·* et V. 640. *Ωσθ* ΟΥΤΟΣ *ηδη σκορδιναται*, Atque hujus quidem vocis notionem in versione Florens ipse exhibuit sola sententiæ vi adductus: *sed* hic *sperabat.* Mox vero eo usque angustiarum redactus est, ut *γαρ* exposuerit *tamen,* prorsus contra notum istius voculæ sensum. Est autem loci sententia: *Non: verum desertas* [vineas] *sperabat iste se vindemiaturum;* [h. e. *nullam sibi mecum litem intercessuram;*] *Probe enim* norat *me hac arte plurimum valere.* * Scholiastes ad locum; Αλλ 234
ερημας] Παροιμια· *Ουκ ερημας τρυγησεις. επι τῶν αδεως τι πραττοντων, ὡς μηδενος αυτοις αντιπραττοντος.* [Conf. Schol. ap. *Vict.*] Similiter legimus Eccles. 880.

Ωιου δ ΕΡΗΜΑΣ, *ου παρουσης ενθαδε*
Εμου, ΤΡΥΓΗΣΕΙΝ, *και προσαξεσθαι τινα*
Αιδουσ· εγω δ, ην τουτο δρᾳς, αντᾳσομαι.[84]

h. e. Fabro interprete: *Putabas autem, me non præsente, vineas Relictas vindemiaturam, et allecturam quempiam Cantando: Ego vero, si id facies, contra canam.*

82. "*οὔτω ῥᾳδίως* citat *Marklandus* ad Eur. Suppl. 159. L. cum *R. D.* *οὗτος ῥᾳδίως*, ut Menander Clyp. apud Stob. Florileg. 49. *εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὗτοι ῥᾳδίως.* Ubi vulgo male legitur *οὔτω.* Euripides Cyclop. 558. *ἀπολεῖς. δὸς, οὗτος.* Ita optime *Tyrwhittus* pro vulgato *οὔτω.*" *R. P.* apud *P. P. D.* quem conf. in Advss. p. 229.

83. "Leg. *γένοιθ' οὗ-τός γ' ἐθέλει κρατῆσαι.*" *R. B.*

84. "leg. *δρᾷς, ἀντᾴσ.*" *R. B.*

Emendationes in RANAS.

V. 3. Νη τον Δι, ὁτι βουλει γε, πλην πιεζομαι,
Τουτο δε φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη χολη.]

Scholiastes ad locum: Πανυ γαρ εστ ηδη χολη] Αντι του πολυ. το δε πολυ, καν η γλυκυ, πονηρον εστιν. Ain vero πολυ γαρ εστ ηδη χολη? Adeste, quotquot ubique estis Œdipi, atque hoc non tam interpretamentum, quam ænigma explicate. Frischlinus, qua erat prudentia, verba jam descripta in versione penitus neglexit. Atque ea profecto ejusmodi sunt, ut ad nullum aliud exemplum, in quo reperiatur vox χολη, ita exigi posse videantur, ut vel ferenda exoriatur
235 sententia. Ecquis unquam tam * nude et jejune dixit εστι χολη? Nunc vide annon rem acu tetigisse censendi simus:

Νη τον Δι ὁτι βουλει γε, πλην πιεζομαι·
Τουτο δε φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη ΣΧΟΛΗ.[85]

Dicamne, o here, eorum quidquam quæ risum spectatoribus excitare solent? BACCH. *Immo quidquid tibi lubet, (præterquam* premor; *ab hoc autem temperes, velim:) omnino enim jam* vacat.

85. "Potest forsan legi σχολή." *Sanctamandus.* χολὴ D, E, I, T, et edd. tres primariæ; "Suidas v. πάνυ, male σχολή. neque Kusterus correxit." *R. B.* Recte; sensus est, *jamdudum mihi facile fit, ut irascar:* necesse enim habuit Bacchus ad inferos descendere, ut Euripidem reducat; et hoc illi incommodum iter πλευρὰ γυμνάζει χολῇ. Eurip. Androm. 733. οὐ γὰρ ἄφθονον σχόλην ἔχω. χολὴν *R. P.* Advss. p. 225. 1. 406+403. "senarium facit." *R. B.* 3. ex ed. 1532. *P. P. D.*; "lege, ἣν ἀλισθῶμεν σχολῇ. vide Hesych. Suid." *R. B.* ἣν ἅλισθ' ἥμιν σχολῇ Junt. I. ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή optime Codd. Aug. apud *Brunck.* et Rav.: "μάλιστα σχολὴ Plato Apol. S. p. 361. C. ed. Læmar." *R. P.* apud *P. P. D.*; quem conf. *Tracts,* pp. 23, 4.

[1] Αλλ ου ΣΧΟΛΗ.
[2] Αλλ εκκυκλησομαι· καταβαινειν δ ου ΣΧΟΛΗ.
[3] Εκκλησιαν ποιειν ἑωθεν τῃ μεσῃ
Των Θεσμοφοριων, ειγ ἁλις ΕΣΘ ημιν ΣΧΟΛΗ.
[4] ΣΧΟΛΗ δε πλειων η θελω ΠΑΡΕΣΤΙ μοι.
[5] Ουτοι θυραιαν τηνδ εμοι ΣΧΟΛΗ παρα
Τριβειν——
[6] Οι πολλα μοχθησαντες ουκ ΟΥΣΗΣ ΣΧΟΛΗΣ προθυμως
Δευρ ηλθομεν—

V. 349. Αποσειεται[86] δε λυπας
Χρονιων τ ετων
Παλαιους τ ενιαυτους]

Principio prioris τε collocatio postulat ad constructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen nullus hic habetur. Deinde ista λυπας * χρονιων τ 236
ετων, sive, quod legi monet Scholiastes, χρονους τ ετων, et παλαιους τ ενιαυτους, δις ταυτον plane sonant. Tertio, versus in strophe, cui secundus respondere debet,

Στεφανον μυρτων,

ex anapæsto et spondeo conficitur; cum in hoc

[1] Acharn. 406. [2] 408. [3] Thesm. 383. [4] Æschyl. p. 50. l. 4. (P. V. 816.) [5] p. 208. l. 8. (Agam. 1057. conf. 1061.) [6] Plut. 282.

86. "MS. 127. (348.) γουν παλλεται γεροντων. suprascrip. ορμᾳ σου κινουντος. MS. idem, ἀποσειονται—χρονιων ετων—" *Burgessius* et *R. B.*; "τε addit post παλαιοὺς 351." *R. P.* apud *P. P. D.* Sic ἀποσείονται δὲ λύπας χρονίων ἐτῶν παλαίους τ' ἐνιαυτοὺς, Codd. I, Rav. et Borg. χρονίων τ' ἐτῶν D, E, T. "γρ. χρόνους τ' ἐτῶν" *Victorius*, quod non hercle intelligo. "Legendum haud dubie cum Dawesio ἀτῶν pro ἐτῶν." *Hotibius* p. 30.

tamen anapæsto subjungatur iambus. Omnibus his incommodis levi manu sic subveniendum censeo,

Χρονιων ΑΤΩΝ.

Excutit autem dolores diuturnarum noxarum *senilesque annos.* Ex eadem familia laboranti cuidam apud Æschylum loco petendum est auxilium. In Agamemnone[87] utique pag. 213. (1213.) sic scriptum invenire est:

Πως δητ ανακτος ησθα Λοξιου κοτῳ;

Πως δητα ησθα κοτῳ? Videsne hic, obsecro, ullam constructionis volam aut vestigium? Qui videre se existimat, is commodus expediat, velim. Interim vero a nonnullis hujusmodi arcanorum mecum juxta imperitis gratiam quodammodo initurus mihi videor, si lectionem, cujus sententia non sit usque adeo recondita, suggessero. Eam autem sic constituerim:

Πως δητ ΑΝΑΤΟΣ *ησθα Λοξιου κοτῳ;*

237 **Quomodo igitur Apollinis ab ira* indemnis *evasisti?* Soph. Œd. Colon. 818 (785.)

——— ——— ——— *πολις δε σοι*

Κακων ΑΝΑΤΟΣ[88] *τωνδ απαλλαχθῃ χθονος.*

V. 440. *Αιροις*[89] *αν αυθις αν γε, παι, τα στρωματα*]

87. Agamemnone] vs. 1220 (1213.). "*ita etiam legit* Canterus, *probante* Heathio *cum* Stanleio." *R. P.* ad *R. D.*

88. *Ἄνατος* Ald., *ἄναιτος* Turneb. Pro *τῶνδ'* "omnino legendum cum Scaligero *τῆσδ'*." *Musgr.* ad l. Conf. Æsch. Suppl. 352. 355. 406. Eum. 49. 76. Soph. Ant. 485. Eur. Med. 1357. Aristoph. Eccles. 1012. Plato de Legg. IX, 659. D. et 660. E. Schol. pp. 235, 6. et *D. R.* ad Tim. p. 35.

89. Sic Edd. Add. et Junt. 2. "MS. 127. *αιροι 'αν.* superscrip. *λαβοις αν.*" *Burgess.* et *R. B.* qui citat pp. 150, 154. (505. 607.) "et *ῶ* pro *αὖγε.*" *R. P.* apud *P. P. D.* *αἶροι' ἂν* Rav. Borg. D, E, T, et I qui *λάβοις ἂν* inter lineas habet; Rav. Borg. I et T

Verbo activo *αιρειν* notio hic tribuitur, quæ medii *αιρεσθαι* est propria; uti ex subjectis exemplis constabit:

[1] Εν τῳ μερει συ τον ονον ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ φερε.
[2] Φερε νυν, εγω ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤ ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε.

Vulgo minus recte, ΑΙΡΟΜΑΙ.

[3] Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισεις παλιν ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.
[4] Αυθις ΑΙΡΕΣΘΑΙ σ αναγκη σται παλιν ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.

Vulgo renitente cum metri tum sermonis ingenio, *στι παλιν*——

[5] Παι, παι, το κανουν ΑΙΡΕΣΘΕ και την χερνιβα.
[6] Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισω σε. Τι ποιεις; Οτι ποιω;
[7] Ης ουκ αν ΑΙΡΑΙΤ αχθος ανθρωπου φυσις.
[8] Ως καν ἁμαξων ἑκατον ΑΙΡΑΙΜΗΝ βαρος.
[9] ΑΙΡΕΣΘ, οπαδοι, τωνδ εσω τευχη δομων.

[1] Ran. 32. [2] 505. [3] 528. [4] 607. [5] Av. 851. [6] Vesp. 1434. [7] Eurip. Orest. 3. [8] Cycl. 471. [9] Electr. 360.

quoque ὦ pro αὖγε exhibent. αὖθις, ὦ παῖ, τά γε στ. Junt. 1. 1. ἀράμενος D, E, I, T, edd. tres primariæ. 2. αἴρωμαι E, I, T, et edd. tres pr. αἴρομαι D., "edd. Aurel. et Kuster." *R. P.* ταδί edd. tres primariæ. 3. ἄλλ' ἀραμένος πάλιν οἴσ. I; ἀλλ' ἀ. οἴσ. π. T. ἀ. γ' οἴσεις π. edd. tres pr. 4. αὖθις αἴρεσθαι σ' ἀνάγκη πάλιν τὰ στ. D, I, αὖ. αἴ. σ' ἀ. τις π. τ. στ. E, ut edd. tres pr. αὖ. αἴρεσθε σ' ἀ. π. T.; "leg. ἀνάγκη 'στιν" *R. B.* "ἔσται quoque in ἔστι corruptum est Plut. 531. Eccl. 685." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide. 6. "A. ἀράμενος οἴσω σε Cod. Rav. ut Junt. 2. ἀρ. γ' οἴσω σε Ald. et Junt. 1.; ἀρ. ἔγωγε ex cod. A, *Br.* 7. ἄραιτ' scribere solet *R. P.* quem vide ad Med. 848. et *Bast.* ep. cr. p. 145. 8. "*Vulgo* ΑΡΟΙΜΗΝ *contra metrum, pro quo* Heathius ΑΙΡΟΙΜΗΝ." *R. P.* ad *R. D.* 9. Aristoph. Pac. 287. 'Απόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν. Conf. *R. P.* ad Eur. Ion. 1198. Ter. Andr. I, i, 1. *Vos istæc intro auferte:* aliter paullo Anaxandrides apud Athen. II, 48. A. Κρατῆρα δ' αἴρον, καὶ τὸν ἥδιστον

κέρα. Sophocl. Tr. 1255. Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. l. Hesychius. Ἄειρε. φέρε, πρόσφερε. Soph. Tr. 1264. Αἴρετ', ὀπαδοί. Il. Z, 264. Μή μοι Ϝοῖνον ἄειρε. Soph. Aj. 545. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. Aristophan. Pac. 1. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ, conf. 1226. Sophro Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα. Vide *Valck.* ad Adoniaz. p. 326. Hesychius et Lex. Sangerm. p. 359. Αἴρειν τραπέζαν. παρατιθέναι. (Vesp. 521.). Comici sequioris ævi ἐτίθεσαν τὴν λέξιν καὶ, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ· Εἶτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε. Καὶ Συναριστώσαις. ἀλλ' ἡ βάρβαρος Ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο Ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν. Lex. Sangerm. 358.—Soph. Ant. 264. μύδρους αἴρειν χεροῖν. Eur. Hec. 959. παδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι. Æschyl. Pers. 547. Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω. Eur. Iph. T. 117. Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν. Xen. Anab. I, 46. ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη. Soph. Ph. 113. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα editiones; Αἴρει citat *R. B.* ad Manil. v, 302. Lege, αἱρεῖ, vel potius ἀρεῖ *exscindent*; Callim. h. in Cer. 35. ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι. Soph. Ph. 436. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἱρεῖ. sed novas structuras sectatur; Ἄιρειν: αὔξειν. Lex. Sang. p. 359. Aj. 193. κακὰν φάτιν ἄρης Turneb. sed ἄρῃ Ald. et Schol. et MS. Harl. *R. P.* Advss. p. 185. Eur. Suppl. 289. Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυρρόει. Eur. apud Plutarch. Consol. p. 102. F. Ὁ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν. *R. P.* Advss. p. 277. Il. Eur. Bacch. 1201. αἰρέσθω λαβὼν Πηκτῶν πρὸς οἶκον κλιμάκων προσαμβάσεις. Aristophan. Ach. 953. Αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε. 1140. Τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών. 1142. Αἴρου τὸ δεῖπνον. Lys. 539. "αἴρεσθε δ', ὦ γ. ed. Brubrach, F. αἴρεσθ' ἄνω, γ. Antea notaverat in schedis, αἴρεσθε νῦν." *R. P.* apud *P. P. D.* Iph. A. 1201. Οὐ γάρ ποτ' ἂν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο. Hec. 107. Ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα Μέγα. Ep. apud Æschin. adv. Ctesiphont. p. 439. κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι. Il. Γ, 373. ἄσπετον ἤρατο κῦδος Theogon. 628. Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι. Phrynich. Σ. Π. p. 10. Ἀράμενον φέρειν. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις: δεὸν εἰπεῖν ἄραντα. Aristoph. Lys. 332. Ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς Δημότισιν καόμεναις Φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. sed mendosus est. Æschyl. Eum. 167. Προσδρακεῖν αἱμάτων βλοσυρὸν ἀράμενον ἄγος ἔχειν. Phrynichus Π. Σ. p. 3. Αἴρεται πόλεμον ἢ ἔχθραν ἢ στάσιν. ἀντὶ τοῦ ἀναδέχεται. Æschyl. Suppl. 435.

Omnino igitur rescribendum, quod et certior factus sum in MS. Baroc. extare;

ΑΙΡΟΙ αν αυθις ———

*V. 633. Στρεβλων, επι τε τας ρινας οξος εγχεων] 238

Soloeca est oratio επι τας ρινας εγχεων. Apud Suidam[90] vero optime legitur:

Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ρινας οξος εγχεων.

Cujus constructionis en tibi exempla:

[1] Ιν οινον ΕΓΧΕΩ λαβων ΕΙΣ τους χοας. l. χοης.

[2] Μολιβδον ΕΙΣ τουτι το κοιλον ΕΓΧΕΑΣ. l. εγχεων.

[3] Τοις τε κοψικοισιν ΕΙΣ ΤΑΣ ΡΙΝΑΣ ΕΓΧΕΙ τα πτερα.

[4] ΕΙΣ τον καλαμισκον ΕΝΣΤΑΛΑΞΟΝ τουτονι.

[1] Ach. 1067. [2] Pac. 1241. [3] Av. 1082. [4] Ach. 1033.

Ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν Πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. unde Suppl. 947. Ἴσθι † τάδ', ἤδη πόλεμον αἱρήσει νέον. edd. egregie expediit R. P. Ἢ 'σται τάδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον. 337. Βαρέα σύ γ' εἶπες, πόλεμον ἄρασθαι νέον. Thucyd. I, 125. τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερῶς Xenoph. Cyrop. I, vi, 45. πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Mem. IV, iv, 14. καὶ γὰρ πόλεμον πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις, πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Demosth. de Pace p. 40. πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι. Ep. ad Philip. ὃ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκεῖνον μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Eur. fr. inc. XLIII. Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἴρεσθαι κακοῖς· conf. Heraclid. 986. "Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Ald. f. 233. b. Attici ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ· Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην." ex emendatione R. P. ad Med. p. 23. ed. nov. Æschyl. Agam. 594. Ἢ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. Thucyd. I, 81. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαρώμεθα Xenoph. Memorab. III, v, 3. ᾧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι 4. ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Conf. D. R. ad Tim. p. 119.

90. "v. βασανίζειν a Kustero citatum, et v. κλιμακίζειν." R. P. ad R. D. ἔτι δ' ἐς Rav. ἐπί τ' ἐς Borg. ἔτι δ' εἰς Br. ἐπί τε τὰς ῥ. D, E, I; in T τε supra lineam; ἔτι δ' ἐς et ἔτι δ' εἰς R. B.

1. Excudi debuit χοᾶς Br. ad l.; conf. Schol. ad Nub. 1240.

V. 854. *Ουκ αν μεθειην*[91] *του θρονου, μη νουθετει*] Qui vel verbum activum *μεθιημι* cum genitivo, vel medium *μεθιεμαι* cum accusativo, rite conjungi existimat, quod in Comici editores cadere video, loquendi consuetudinem ab Atticis servatam ignorat. Veram utriusque constructionem subjecta docebunt exempla:

[1] *Και μη* ΜΕΘΗΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡ, *επειδη σοι λαβην δεδωκεν.*

[2] ΜΕΘΕΣ Μ. *ερημος παις ὑπασπιστου σεθεν.*

[3] *Μενεις ασυλος, κου* ΣΕ *μη* ΜΕΘΩ *ποτε.*

[4] *Ουκ εστιν' αλλα* ΤΑΥΤΑ *μεν* ΜΕΘΕΣ· *συ δε.*

[5] ——ΜΕΘΕΣ *χεροιν* ΤΗΝ ΠΑΙΔΑ *θασσον*——

239 *[6] ΜΕΘΕΣ ΜΕ *προς θεων χειρα φιλτατον τεκνον.*

[7] Ως ΤΗΣΔ *ἑκουσα* ΠΑΙΔΟΣ *ου* ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ·

[8] *Και* ΣΩΝ *γε* ΓΟΝΑΤΩΝ *ου* ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ *ποτε.*

[9] *Τρομου δε παυσαι' και* ΜΕΘΕΣΘ ΕΜΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.

Vix opus est, ut plura adducam, quibus cuiquam persuadeam locum, in quo versamur, sic refingendum esse:

Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ[92] *του θρονου*—

[1] Equ. 837. [2] Eurip. Phœn. 1229 (1228). [3] Med. 728 (726). [4] Soph. Electr. 450 (448). [5] Œd. Col. 830 (839, 9). [6] Phil. 1294. [7] Eurip. Hec. 399 (400). [8] Hipp. 326. [9] Herc. 627.

2. "improbante Valckenærio ad Euripid. Hippol. 1062." *R. P.* apud *P. P. D.* 4. "*adde* Aristoph. *Acharn.* 1050." *R. P.* ad *R. D.* Locus est, Ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν Εἰς τάνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα. ad l. 4. Vide *Musgr.* ad l. Æsch. Eum. 811. Μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν. Vide Suppl. 846. ed. *Butler.* Soph. Phil. 816. Μέθες, μέθες με. Eur. Alc. 1130. *Monk.* Οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.

91. 3. "*μεθῶ τινί.* Sic A. B. D. Fl. L. P. *ποτε* Ald." *R. P.*

92. "MS. 127. *μεθειμην.*" *Burgessius* et *R. B.* "Schol.

V. 890. Εβουλομην[93] μεν ουκ εριζειν ενθαδε.
Ουκ εξ ισου γαρ εστιν αγων νωϊν. ΔΙ. Τιη;
ΑΙ. Οτιη ποιησις ουχι συντεθνηκε μοι,
Τουτῳ δε συντεθνηκεν· ὡσθ ἑξει λεγειν.]

μεθείμην B." R. P. μεθείμην I, μεθείην D, E, T, ut edd. tres pr.; vide Schol. ad Plut. 42. *Valck.* ad Eur. Ph. 522=529. Hipp. 339. *Markland.* ad Iph. A. 310. *R. P.* ad *Med.* 734. Ar. Vesp. 414.

93. ἐβουλόμην μὲν οὐκ D, E, I, T. Hoc *R. D.* exemplum non æque felix; 'si in priori clausula verbum ponatur in imperfecto vel aoristo indicativi, comite vocula ἂν, alterum verbum in posteriori ponitur etiam plerumque in imperfecto vel aoristo ejusdem modi cum particula εἰ; et vice versa; ἂν—εἰ, Eur. Ph. 1577, 8. εἰ—ἂν.' Soph. Tr. 898. Col. 1348—1351. Aj. 442. Eur. Hipp. 705. Troad. 46. Aristoph. Vesp. 824. Eccles. 407. Philemon in Stob. Flor. Grot. p. 127. Dem. adv. Leoch. p. 1088, 5, 6. et adv. Theocr. p. 1332. l. pen. 6. "*adde* Phrynichum *Myste apud* Eustath. ad Homer. Il. p. [1112. l. 38.=] p. 1151. l. 13. *ed.* Basil. Æsch. *Choeph.* 699. Sophocl. *Aj.* 88. *Philoct.* 1268. 1312. Euripid. *Ion.* 580. *Rhadamanth. apud* Stobæum *Florileg.* 64. *frustra à* Musgravio *solicitatum.*" *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt, 1. 'Εβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ. 2. Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον. 3. Μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν. 4. 'Αρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην. 5. 'Αλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις. 6. 'Εβουλόμην ἂν, τοὺς τ' 'Ερεχθέως δόμους. 7. Δόξαν δ' ἐβουλόμην ἂν εὐκλείας ἔχειν. Illis addidit Eur. Suppl. 769. Οἴμοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον; Advss. p. 239. Plato de Legg. XII, p. 593. B. Οπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος "ΑΝ κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο. In narrando significationem τοῦ *crebro*, sive, *ut mos est*, verbo impertit; Soph. Ph. 290. αὐτὸς "ΑΝ τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς ταῦτ' ἄν. 294. ταῦτ' "ΑΝ ἐξέρπων τάλας 'Εμηχανώμην· εἶτα πῦρ "ΑΝ οὐ παρῆν, Conf. *Br.* ad l., Xen. An. I. p. 45., *R. P.* ad Hec. 736., et Ph. 412.; Aristoph. Ach. 210. Οὐκ "ΑΝ ἐπ' ἐμῆς γε νεό-Τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων 'Ανθράκων φορτίον "ΑΝ 'Ηκολούθουν φαύλλῳ τρέχων, 'Ωδε φαύλως "ΑΝ ὁ Σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐ-Μοῦ τότε διωκόμενος, Οὐκ "ΑΝ ἐλαφρῶς "ΑΝ ἀπεπλίξατο. 212. ἂν post φορτίον addit *Hotibius;* 216. Sic digessit

Εβουλομην μεν—*Volebam quidem?* Parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus venit Frischlinus, quod non tam Græcorum notioni, quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: *Ego hic quidem* nolim *certare tragædiis.* Editoris vero munere idem cum cæteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse:

Εβουλομην ΑΝ ουκ εριζειν ενθαδε.

Vellem *hic loci non certare:* vel Εβουλομην μεν αν ουκ — Vellem quidem —

*[1] Ορθως λεγεις· ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ τουτο σε
Προτερον ποιησαι —
[2] Εγω δ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ ΑΝ ουδε γραμματα.
[3] ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ μεν ἑτερον ΑΝ των ηθαδων
Λεγειν τα βελτισθ —
[4] ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ, ει —
[5] Ουδ ΑΝ σε Φωκον ΗΘΕΛΟΝ κατακτανειν.
[6] Οιμοι, ποσῳ σφιν συνθανειν ΑΝ ΗΘΕΛΟΝ.

Hoc primum: Deinde autem versus secundus non uno nomine reprehendendus venit. Alterum est, quod vox αγων[94] articulo perperam destituatur;

[1] Ran. 684. [2] Vesp. 954. [3] Eccl. 151. [4] Eurip. El. 397. [5] And. 687. [6] Sup. 769.

R. B. et ἐξέφυγεν tanquam interpretationem τοῦ ἀπεπλ. uncinis circumdedit. Idem ad Schol. "Immo τρια tantum τρίῤῥυθμα, cetera dirrythma." 217. Οὐκ pro οὐδ' repetitur παθητικῶς. *Hotib.* Conf. Demosth. adv. Callip. p. 1245, 15. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Aristoph. Lys. 519. et *Tracts,* pp. 21, 2. *Reisig.* Conject. p. 187.

94. ὦγὼν νῷν *R. B.* et *Brunck.* (quem vid. ad Nub. 1247. Pac. 918. etc.) renitente etiam et reclamante Sigæo lapide: reposuit *Hotibius* Nub. 1029. ἀνήρ. Lys. 152. et Eccles. 972. ἄνδρες. Av. 1123. 'ἄρχων. Il. B, 216. "Εμ-

alterum quod *νωϊν* disyllabum contra poetarum Atticorum[95] consuetudinem adhibeatur. Rescribi vero oportet:

Ουκ εξ ισου γαρ εστιν ἀγων νῳν. ΔΙ. *Τιη;*

ἀγων, inquam, h. e. *ὁ αγων*; non secus atque in inscriptione Sigea exarata leguntur ΠΑΙΣΟΠΟΣ et ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro *ὁ Αισωπος* et *ὁι αδελφοι*. Tertio in versu *ποιησις* itidem articulum comitem desiderat. Legendum vero,

Οθ[96] *ἡ ποιησις* ——

Denotat autem *ἡ ποιησις*, non jam, uti cepit Frischlinus, *artem poeticam*; sed *τα δραματα*, *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra v. 1413.

* *Οσπερ γ ελεγξει* ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ *νῳν μονος.* 241

Versus ultimi scriptura quidem recte se habet;

μεναι αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Fίλιον ἦλθε. De quibus quoniam supra ad pp. 211, 12. *satis multa diximus, illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt.*

95. Vide *Piers.* ad Mœr. pp. 266. 300. " *Ruhnkenio* [ad Tim. p. 226.] corrigenti *πρω* pro vulgata *Suidæ* *πρωϊ*, adstipulatur Cod. MS. C. C. C. qui deinde pro *πρων*, quod *R.* corrigit quoque *πρω*, exhibet *πρῶιν*." *Burgessius.*

96. " Vocalis in *ὅτι* nunquam a Comicis eliditur. Quod sæpe monuit ad Aristoph. Brunckius." *R. P.* ad *Toup.* p. 444., Hec. 112=109. (*Br.* ad l. 922. 1386. Lys. 611.) " In *Strattidis* loco apud Polluc. x. 46. *R. Bentleius* in Epist. ad *Hemsterh.* p. 54. male dedit: *ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι.* Totum hunc locum lenissima mutatione facta sic refingo; ◡ – *πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν Τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐκ ὁρᾷς ὅτι Ἔτ' ἀβολός ἐστι;*" *Meineke*, p. 13. *Ὅτι ἡ ποίησις* Codd. Rav. Borg. et duo *Brunckii*; vide supra ad p. 370. et in App. p. 25*; Plato Sympos. III, 205. B. recte, *οἶσθ' ὅτι ποιήσις ἐστί τι πολύ.* Recte quoque Eq. 181. *Ὀτιὴ πονηρὸς*—. 777. —*ὀτιὴ σοῦ*—, et Apollon. Rhod. II, 622. *Τῖφυ, τίη μοι.* " Scribendum quoque *συντέθνηκ' ἐμοὶ*, siquidem *ὀρθοτονουμένῳ* rectius opponitur sequens *τούτῳ.*" *Hotibius.*

sensum vero ejus neutiquam assecutus est interpres: Ista utique ὡσθ' ἔξει λεγειν vertit, *sicut ipse fatebitur*. Tu deinceps loci sententiam sic collige: Dixerat Æschylus *inter se et Euripiden inique comparatam esse in Orco concertationem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æschylus: *Propterea quod poemata mea non sunt mecum una mortua, neque adeo ad Orcum devenere; proinde mihi in recitando sola memoriæ vi nitendum erit. Istius contra scripta mortuum dominum simul mortua ad Orcum comitata sunt:* unde ei, *cum præsto sint ad manum,* in promptu erit recitare. Hæc autem mihi in mentem revocant quendam apud Sophoclem locum perperam hodie repræsentatum: is autem extat in Philoctete vers. 1497 (1442).

> Ὡς παλλα παντα[97] δευτερ ἡγειται πατηρ
> Ζευς. ἡ γαρ ευσεβεια συνθνησκει βροτοις·
> Καν ζωσι, καν θανωσιν, ουκ απολλυται.

Hoc est, cum interprete: *Quia alia omnia posteriora ducit Jupiter: Pietas enim simul moritur cum hominibus, et seu vivant, seu moriantur, nunquam interit.* Ehem! *simul moritur cum hominibus, et —nunquam interit!* Nempe interiret, credo, si cum hominibus non simul moreretur. Hæccine, obsecro,
242 * tam stolida, tam absurda, tam secum pugnantia, ut

97. τἄλλα πάντα recte edd. ante *Br.*, quem in Pr. *to Tracts* liii. temere secutus sum; Aj. 1023. ταῦθ' ἅπαντα, ταῦτα πάντα Ald., et El. 249. ἁπάντων Ald. πάντων quidam MSS., collatio apud *P. P. D.*, et Turnebus in recensione. 763. Lege, Μέγιστ' ἁπάντων — vide *R. P.* Advss. p. 124. In Platonis loco pulcerrimo, sed flebile corrupto, Crit. 109. B. οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Eur. Androm. 372. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν π. — Œd. Col. 351. δεύτερ' ἡγεῖται.

a Sophocle profecta credamus? Immo ocyus rescribendum cura:

Ζευς' ΟΥ γαρ[98] ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνησκει βροτοις·
NON *enim pietas simul moritur cum hominibus.*

98. οὐ γὰρ in marg. Q. S. *Fl. Christianus.* "Quod pro negante particula Suidæ auctoritatem advocant *Toupius* (Em. I, 208.) et ante eum *Wesselingius* Observ. p. 95. id sine causa faciunt, cum ista in Suidam ex interpolatione *Kusteri* fluxerit. Recte tamen eam *Gatakerus* A. M. P. p. 513. E. et *Wesselingius* inseruerunt; *Dawesio* οὐ γὰρ ηὐσέβεια legenti assentitur *Valckenærius* ad Eurip. Phœniss. 407." *R. P.* ad *Toup.* p. 448. A quibus dissentit Tyrwhittus apud *Burgess.* ad h. l.: "*Pace summorum virorum dixerim locum hunc* Sophoclis *mihi sanum videri. Reddamus tantum* το Συνθνησκει, *non* simul moritur, *sed* simul ad orcum descendit, *ut in versu postremo loci, qui citatur ex* Aristophane, *necessario reddendum est.* Sophocles *scilicet* τον θανατον *non* interitum *hominis, sed* migrationem *quandam supponit; Pietas igitur* cum moriente commigrare *eleganter dicitur. Sic* Homerus *de Dioscuris,* Od. Λ. 302. Αλλοτε μεν ζωουσ' ετερημεροι, αλλοτε δ' αυτε ΤΕΘΝΑΣΙΝ. h. e. ad orcum descendunt. *Quinetiam ad locum* Aristophanis, *de quo agit* Dawesius, *illustrandum observari potest, quod Scholiastem non latuit,* Æschylum *sc. alludere ad populi A. decretum, quo scitum est, post ejus mortem,* τον βουλομενον διδασκειν τα Αισχυλου χορον λαμβανειν. *V.* Æschyli *Vitam. cf.* Philostrati *V. Apoll. L. VI. p.* 245. *Poesin igitur suam inter vivos adhuc versari* εἰρωνικῶς *queritur, cum* Euripidis *poesis ad orcum, simul cum auctore, descenderit.*" "Dolet *Tyrwhittum,* acerrimum, si quis alius, harum rerum judicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatæ patrocinium susciperet. Sed mihi persuasum est eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba Euripidis paulo pleniora protulisset *Toupius.* Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα ΣΥΝΘΑΝΟΝΘ' ὑπὸ χθονός. Eleganter Diodorus Siculus I. 2. p. 5. Τοῖς μὲν ἐν τῷ ζῆν μηδὲν ἀξιόλογον πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον· τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιησαμένοις δόξαν, αἱ πράξεις ἅπαντα τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβοώ-

V. 920. Ω ξυνεσις, και μυκτηρες οσφραντηριοι] Secundam senarii sedem spondeus Musis et Apolline invitis occupat. Tu vero dubitare noli quin a Comici manu fuerit,

Ω ΞΥΝΕΣΙ[99] και —

V. 1137. Οτι περ ουν εχετον εριζειν,
Λεγετον, επιτον, αναδαιρετον.]

Dimetri alterius pes tertius est anapæstus, quartus (nam sequens a consonante versus incipit) iambus. Utrumque reclamantibus metri trochaici legibus. Deinde qui ex verbo αναδαιρετον sensum huic loco congruentem elicere sataget, ne dicam esse plane nihili, operam lusurus est. In hac quidem scriptura agnosco vel germanæ lectionis, vel certe probi interpretamenti vestigia. Si utique αναδιάιρετε a poetæ manu profectum sit, facile fieri potuit, ut aliquis in ejus locum sufficeret αναδιάιρετον, ut cum dualibus εχετον, λεγετον, επιτον accuratius quadraret; nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici: nam, uti supra monuimus, ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Græcos per-
243 * missa est licentia. Hoc autem postea per librarii oscitantis incuriam in corruptum αναδαιρετον quî migraverit, conceptu facillimum est. Sin scripserit

μεναι τῷ θειοτάτῳ τῆς ἱστορίας στόματι." *R. P.* ad loc. supra cit. Advss. pp. 201, 2. Eur. Androm. 772. Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἁ δ' ἀρετὰ Κἀν θανοῦσι λάμπει. Iph. T. 1202. 'ἠυσέβεια. Or. 774. 943. 'ἠυγένεια. Incertus apud *R. P.* ad l. 'ἠυτέλεια. Ph. 539. 'ἠμπειρία. Soph. Œd. Col. 116. 'ἠυλάβεια.

99. καὶ ξύνεσι D, T; καὶ ξύνεσις E, I; et edd. *Burgessius.* "l. Ξύνεσίς τε καὶ" *R. B.* "*Dawesii* emendationem, quam neglexit *Brunckius*, recepit *Invernizius* ex MS. Ravennate." *R. P.* ad Ph. 187. Conf. ad Av. 1626. Th. 603.

Comicus vel *αναδιέλετον*, vel *αναδασασθον*; quorum utrumvis tam metro, quam sententiæ aptissime convenit: *αναδιαιρετον* interpretamentum primo fuisse censendum est, temporis autem progressu in contextum receptum; forma denique altera, quæ hodie obtinet, dehonestatum. Erit autem loci sensus, sive *αναδιάιρετε*, seu *αναδιέλετον*; seu denique *αναδασασθον*[100] legeris: *accurate dispertite.* Hesychius et Suidas: Αναδασασθαι] Αναμερισασθαι. Uterque fortassis ex aliquo hujus loci interprete revera descripsit: Αναδασασθον] Αναμερισασθον.

V. 1266. Ορας; προσήψεν αυθις αν την ληκυθον.[101]
Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ πασῃ τεχνῃ,
Ληψει γαρ οβολου πανυ καλην γε καγαθην.

Vertit Frischlinus ipso loci ingenio adductus: *Vides? iterum ille accommodavit lecythum; Age, mi vir Æschyle,* vende *hanc omni modo; Namque uno obolo emes aliam tibi pulchram et probam.* Nempe supra Euripiden hortatur Bacchus, ut ab Æschylo lecythum importunam emat; hic autem Æschylum istis compellat:

Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ πασῃ τεχνῃ.

* Atqui verbi activi *αποδιδοναι* ea non est vis, ut 244
vendere significet, hanc vero notionem medii *αποδιδοσθαι* propriam esse confirmo;[102] ac proinde rescribi oportere:

100. "MS. 127. *ανεδερετον.* superscripto rubris litteris *ανακαλυπτετε.*" *Burgessius.* *λέγετον*, *ἔπετε* (post rasuram) *ἀναδέρετον* et supra *ἀνακαλύπτετε* I, λ. *ἔπιτον* T, et *ἀναδέρετον* T, et inter lineas *ἀνακαλύπτε* (sic) *προφέρετε*; *ἀναδέρετον* D. E. "Leg. *ἀναδάζεσθον.*—Sed tertia syllaba brevis esse debet; leg. *ἀναδιαίρετον.*" *R. B.*

101. *αὖθις τὴν λήκυθον* Barocc. 127. et I.

102. *ἀπόδον* in membr. *Brunck.*;

——— ΑΠΟΔΟΥ πασῃ τεχνῃ.

[1] Νυν δε τους σταχυς εκεινους, οὓς εκειθεν ηγαγεν
Εν ξυλῳ δησας αφανει, ΚΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλεται.

Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

[2] Ερμη μπολαιε, ταν γυναικα ταν εμαν
Ουτω μ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ ταν τ εμαυτου ματερα.

[3] Θαρρει Μεγαρικ· αλλ ἧς τα χοιριδι ΑΠΕΔΟΥ
Τιμης ——

[4] Μα τον Δι ου δητ, αλλ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλομαι
Τον ονον αγων ——

Rursus Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

[5] Αφ ων γαρ ΑΠΕΔΟΜΕΘΑ κακερδαινομεν.

Ubi obiter monere libet versum neutiquam sincerum haberi. Nec vero ipsa oratio recte procedit. Qui versui unice consulet, ei απεδομεσθα placebit; qui vero utrique, is non nisi απεδιδομεθα comprobabit: hoc enim postulat, quod sequitur εκερδαινομεν.

[6] ——— οιει γαρ αν
Τον πρωκτον ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ με χιλιων δραχμων.

[1] Equ. 393. [2] Ach. 817. [3] 830. [4] Vesp. 169. [5] Pac. 1204. [6] 1135.

ἀπόδος D, E, I, Barocc. 127. supra paullo schol. in margine, quod ad v. 1264. spectat, θοαῖσιν
ὁ ὁ ὑ
ἵπποις schol. ἀπόδοσ (i. e. ἀπόδοσις, ut plene in MS. I,) εἶλεν ἱπποδάμειαν: vide *R. P.* apud *P. P. D.* Schol. ad l. apud T, εἰπὼν ὁ διόνυσος ἀπόδος, ἔμφασιν παρέχει· ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προλόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδοται ἡ λήκυθος. ὥσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφεί-
λ
λειν αἶσχυ. οὐκοῦν ἀγοράσας ταύτην ἀπόδος αὐτῷ: Ἀπέδοτο: ἐκδέδωκε, παρέδωκεν Lex. Sangerm. p. 419. Ἀπέδοσθε: ἀπημπολήσατε ibid Ἀποδόσθαι: πωλῆσαι. p. 427. et Suidas. Schol. ad Philostrat. Heroic. p. 288. Ἀποδίδωμι μὲν τὸ ὀφειλόμενον: ἀποδίδομαι δὲ, πιπράσκω.

*[7] Αμεινον η νυν αυτ ΑΠΟΔΩΣΕΤΑΙ πολυ. 245
[8] ΚΑΠΕΔΟΤΟ τον μεν Θαρρελειδου τουτονι
Κολοιον οβολον ——

Alterum vero αποδος[103] sensu longe diverso valet vel *solve*, ut Ran. 272.

[7] Pac. 1258. [8] Av. 17.

103. "*adde* Aristoph. *Vesp.* 172." *R. P. ad R. D.* Locus est, Αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν. 1. "Suidas in 'Αμιώμενοι, habet λέγεται. an leg. γλίχεται· sed in 'Αφαύει, βούλεται." R. B. 2. leg. ἐμαυτῷ *R. B.* 'Ερμᾶ 'μπολαῖε *Scaliger, Kusterus, Brunckius*, et *R. P.* Pr. ix.; ut Callias apud Athen. x, 454. A. γραμμή 'στι *Valck.* ad Euripid. Phœn. 408. "Dioxippus ibid. xi, 472. B. et Menandr. p. 255. *Cler.* χρεία 'στι. Damoxenus iii, 102. E. Οἷα 'στιν. Pherecrates vi, 269. D. δένδρη 'ν. Philemo xiii, 569. E. (μὴ 'ξαπατηθῇς) θύρα 'στ', ἀλλοτρία 'στί. apud Stob. p. 210. εἰρήνη 'στίν. Plato ibid. i, 5. B. τῇ 'ρημίᾳ. Diodorus Sinopensis vi, 239. C. μὴ 'νοχλεῖν. Aristoph. Ach. 828. εἰ μὴ 'τέρωσε recte Ald. Vesp. 86. Lege, εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ'. 663. δὴ 'πειτα. 680. δουλεία 'στίν. 821. εἰ μὴ 'ρρήσεθ'. Pac. 59. μὴ 'κκόρει. 512. ὑμοῦ 'στίν. Av. 511. supra p. 411. 639. Ὥρα 'στὶν *R. P.* ad Ph. 1638. Lys. 16. ἡ 'ξοδος infrá p. 331. 1052. σᾶ 'στίν. Ran. 1094. Ἃ 'μοῦ, 1274. Sophocles apud Athen. x, 9. p. 433. ἢ 'μπιεῖν." Hæc monet *R. P.* apud *P. P. D.* et alias. 5. γὰρ "ἀπεδόμεσθα." "Ita" sensus et "metri gratia edidit *Berglerus.*" *Burgessius.* "*Brunck.* illud e MSS. hoc tacite." *P. P. D.* ad *R. P.* ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ, *venum dare*; Eur. Or. 644. 'Απέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους, Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, Aristoph. Ach. 542. φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει 'Απέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων, Av. 586. Μή, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ 'μὼ πρωτιστ' ἀποδῶμαι. Comicus apud Plutarch. Sympos. v, 6, 3. p. 676. C. Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου Ὁ τῶν σελίνων στέφανος ἐστιν ὤνιος. Herodot. vi, 89. διδοῦσι δὲ, πενταδράχμους ἀποδόμενοι Thucyd. i, 55. καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἳ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοντο, πεντήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δήσαντες ἐφύλασσον [Xenophon. Hellen. vi. p. 589. τοῦτον δὲ ἐφύλασσεν, ὡς ἢ πραξόμενος πάμπολλα τὰ χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων]. Plato Euthydem. 227.

Εκβαιν, ΑΠΟΔΟΣ τον[104] ναυλον ——
vel *redde, restitue :*

[1] Αλλ ΑΠΟΔΟΣ αυτο ——

[2] Α δ ελαβες ΑΠΟΔΟΣ, πατρος εμου λαβων παρα.

[3] ΑΠΟΔΟΣ το σωμα πατρι· μη συνθνησκε μοι.

[4] ΑΠΟΔΟΣ δαμαρτος νεκυν, ὁπως χωσω ταφῳ.

[1] Thesm. 755. [2] Eur. Or. 642 (635). [3] 1080 (1073). [4] 1623 (1601).

C.=81. *Routh.* ἅ σοι ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι, καὶ δοῦναι, καὶ θῦσαι ὅτω βούλει θεῶν; conf. ibid. E. F. de Republ. II, 333. B. πρίασθαι ἢ ἀποδοσθαι ἵππον. 345. C. ἢ οὐ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι ὥσπερ χρηματιστήν. de Legg. XII, 954. A. καὶ ὁ προπωλῶν, καθάπερ ὁ ἀποδόμενος. Xenoph. Mem. II, v, 5. ὅταν τις οἰκέτην πωλῇ, καὶ ἀποδῶνται τοῦ τυχόντος. *Valck.* ad l. "Apud veteres ἀποδίδοσθαι, non ἀποδιδόναι, significat *vendere.*" *D. R.* ib. "Πωλεῖν et ἀποδίδοσθαι etiam conjunguntur in Sympos. p. 164. ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος." Conf. *Toup.* ad Suid. Vol. III, p. 105. Anab. VII, 556. ταῦτα ἀποδομένος, οὔτε Σκύθῃ ἀπέδωκεν. Demosth. adv. Eubul. p. 637. *Taylor.* εἰ δὲ δούλη, μάλιστα μὲν τὸν πριάμενον, εἰ δὲ μή, τὸν ἀποδόμενον ἥκειν καταμαρτυροῦντα. adv. Dionysador. p. 1286. *Reisk.* κἀκεῖ ἀποδίδονται, καταφρονήσαντες τῆς συγγραφῆς. Lynceus apud Athen. VI, D, E. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν ἀπέδοτο. Xen. An. VII, 576. ἵππον, ὃν μὲν Λαμψάκῳ ἀπέδοτο πεντήκοντα δαρεικῶν. Pseudo-Phal. Ep. CXXXVII. ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες "lege, ἀποδοθῆναι :" *R. B. T. H.* ad Xen. Eph. p. 71. l. 5. Ἀποδίδοσθαι εἰς Ἰταλίαν est *vendere* vel ea conditione, ut quis avectus abducatur in Italiam, vel mercatoribus Italiam petentibus : quomodo fratres Josephum ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον (*vendiderunt in Ægyptum abducendum, Valck.*) Act. DD. Apost. vii, 9. εἰς Λιβύην καὶ τοὺς Ἕλληνας πρηθῆναι apud *Herodot.* II, c. 54. 56. περνᾷν εἰς Μίλητον. in Choliambis *Hippon.* apud *Schol.* Dion. Thracis. καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσί, περνῶσι Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφηστεύοντες. 2 Maccab. iv, 32. χρυσώματά τινα * * * πεπρακὼς εἴς τε Τύρον καὶ τὰς κύκλῳ πόλεις." Odyss. Ρ. 442. Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν.

104. "τὸ ν. B. τὸν Suid. ed. sed locum om. ms." *R. P.* apud *P. P. D.*

[5] ——— ΑΠΟΔΟΣ ὡς ταχος τα τοξα μοι.

[6] Απεστερηκας τον βιον τα τοξ ἑλων·

ΑΠΟΔΟΣ, ἱκνουμαι σ, ΑΠΟΔΟΣ ἱκετευω τεκνον.

Porro in versu ultimo pro *καλην γε καγαθην* malim *καλην* ΤΕ *καγαθην*.[105] Nam hanc locutionem Atticis scriptoribus esse solemnem video.

[1] Μεριμνοφροντισται, ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

[2] Αλλ εστ εμοιγ ὑιος ΚΑΛΟΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΣ.

[3] — των πολιτων τους ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ.

[4] Και των πολιτων ὁι ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

[5] Αλλοι τε πολλοι και ΚΑΚΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

*[6] Τους μεν ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ ου προσδεχει. 246

[5] Soph. Phil. 922 (924). [6] 930 (931, 932).

[1] Nub. 101. [2] 795. [3] Ran. 731. [4] Equ. 227. [5] 732. [6] 735.

6. *ἱκνοῦμ' ἀπόδος* MS. Harl. et Ald. *ἱκνοῦμαι μ' ἀ.* lectio MS. in marg. exemplaris Ald. apud *P. P. D.* *ἱκνοῦμαί σ'* e Turnebo *Q. S. F. Christianus.* 1. Eq. 1367. *τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.* Thucyd. VIII, 45. *'εντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθόν.* Xenoph. Anab. I, 71. *τοῦτο τὸ χρύσιον τότε ἀπέδωκεν.* Marm. Sandv. fac. av. l. II. ΑΠΕΔΟΣΑΝ; Demosth. adv. Phorm. p. 912. *ὅτι οὐδέπω τότ' ἔφησε Φορμίων ἀποδεδωκέναι τὸ χρυσίον Λάμπιδι.* Plato de Legg. XII, 958. A. *πρῶτον μὲν ἡ δικάζουσα ἀρχὴ τὰ τοῦ ὄφλοντος χρήματα τῷ νικήσαντι πάντα ἀποδιδότω* [ibid. B. *τὰ τοῦ ὄφλοντος παραδιδότω χρήματα.*] II. Il. Γ, 285. Δ, 477. Ε, 651. Σ, 499. Soph. Ph. 981. *ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα,* ut 950. Anaxilas apud Athen. VI, 224. A. *μὴ σύ γε Δῷς, ἀλλ' ἀπόδος.* Macho apud Athen. VIII, 341. *τοῦ πολύποδός μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε.* Sophro IX, 409. A. *'Απόδος ποθ' ἀμῖν τὰν τράπεσδαν.* Herodot. IV, 80. *σύ τε μοι ἀπόδος τοῦτον.* Xenoph. Mem. II, ii, 1. *ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν.* Anab. I, 41. *χάριν εἴσεται Κῦρος, καὶ ἀποδώσει.* Conf. V, 358. Demosth. de Cor. p. 67. *τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι.* etc.

105. "*καλήν τε κ.* B." *R. P.* apud *P. P. D.*; sic Codd. D, E, I, T.

[7] Ουκ ουν ξυνης ανδρασι ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ;[106]

V. 1496. —ισως σωθωμεν αν[107]] Ut evitetur deinceps soloecismus, legendum statuo;

——— ισως ΣΩΘΕΙΜΕΝ αν.[108]

[7] Vesp. 1248.

106. "ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ. *adde* Aristoph. *Ran.* 740. *Lysistrat.* 1059. Eupol. Canthar. *apud* Suidam *vv.* Ἀθηναίας. νεανισκεύεται. Nicostrat. *vel* Philetær. *apud* Athen. III, 32. p. 118. E. Alexin *Ibid.* VIII. 16. p. 362. C. Heliodor. *Æthiop.* II, 23. p. 98." *R. P.* Loci sunt, 1. Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθούς. [supra p. 294.] 2. Ἄνδρας καλούς τε καγαθούς. 3. ἐν Δήμοις. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν, Αὕτη νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου. alterum versiculum ex Photio emendavit *R. P.* ad *Toup.* p. 460. Cantharus Τηρεῖ Γυναῖκ' Ἀθηναίαν, καλήν τε κἀγαθήν. 4. Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ. 5. Πλῆθος προσιὸν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν. 6. ed. Commelin. 1696. τοῦτο καὶ σπένδω μὲν, ἔλεγε, θεοῖς ἐγχωρίοις τε καὶ Ἑλληνίκοις, καὶ αὐτῷ γε Ἀπόλλωνι Πυθίῳ καὶ προσέτι Θεαγένει καὶ Χαρικλείᾳ, τοῖς καλοῖς τε καὶ ἀγαθοῖς. Septheb. 592. Τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας. Xenoph. Mem. III, ix. 4. καλά τε κἀγαθά. 5. τὰ καλά τε κἀγαθά. Rescripsit τε pro γε e MS. 1. *Ernesti.* x, 5. καλά τε κἀγαθά καλῶν τε κἀγαθῶν. II, i, 20. Anab. IV. p. 256. καλώ τε κἀγαθώ. etc., et apud Platlonem centies.—"Πολλὰ κακήχανα Atticis idem est quod πολλὰ ἀμήχανα." *R. P.* ad I. p. 136. l. 7.

107. τούτισσῖ (sic) χησαίμεθα ἴσως σωθείημεν ἂν I, τούτοισι χρησαίμεθ' ἴ. σωθείημεν ἂν T, sic σ. ἄ. D. σωθῶμεν ἂν E. χρησαίμεσθ' Ald. et Junt. 2. χρησαίμεθ' Junt. I.; σωθῶμεν tres.; v. *R. P.* ad Ph. 940. χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. Codd. Rav. et Borg. et Suidas infra citatus; ἴσως σωθεῖμεν ἂν duo codd. apud *Brunckium.* Eq. 1128. παιῇς edd. tres pr., ποιεῖς Br. et Rav. ποιοῖς Suid. MS. et ed. Med. v. πυκνότης. *R. P.* et *P. P. D.*

108. "favente partim Suida, qui v. σαφέστερον versum sic exhibet: Τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. Obiter emenda Menandrum apud Eund. v. ἀπ' ἐχθρῶν. Οὐχ' ὅθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἄν. Ita scripserat Menander, quem eodem modo prorsus quo Aristophanem truncaverat Suidas, omittendo ἴσως et inferciendo σωθείημεν." *R. P.*

Librarius, opinor, qui ista Grammaticorum insomnia *τυφθειητον, τυφθειητην, τυφθειημεν, τυφθειητε, τυφθειησαν*, imberbis didicerat, vera, quam ignorabat, scriptura offensus in ejus locum alterum istud suffecit; nescius interim primo terminationes optativas *ειητον, ειητην* &c. *αιητον* &c. *οιητον* &c. scriptoribus vere Græcis ignotas fuisse; ac deinde voculam *αν* cum forma subjunctiva, nisi cum certis itidem comitibus, nunquam construi. Analogiæ a Græcis *γονιμοις* perpetuo servatæ, uti et voculæ *αν* constructionis simul exempla accipe:

apud *P. P. D.* "Fluctuat *Heath.* propter loca Euripidis Cycl. 132. Hel. 1019. Ion. 961. Quibus adde Damoxenum Athenæi III. p. 103. B." *R. P.* ad *Toup.* p. 439. Ad Hel. *ἀδικοίην μέν ἂν* tentarunt *Reiskius* et *Heathius*; ad Ion. *φαίην μὲν ἂν Heathius.* In Damoxeno mallem, *Οὐδ' ἂν ἑτέρῳ μεταδοῖεν*, vel *—ρῳ τῳ δ.* Conf. *R. D.* supra p. 130. et *Piers.* ad Mœr. p. 94. 1. "l. *διαλλαχθεῖτε.*" *R. B.* 2. *ἀνταποδοῖτον* *R. B.*; et *Gry.* "nisi mavis, *ἀνταποδοίτην.*" *R. P.*, quem vide apud *P. P. D.* 3. "Casu accidere potuit, ut *θωτερῳ* legeretur," inquit humanissimus *Burgessius.* "Scio equidem Atticos pro *ἕτερος* cum articulo, per tria genera dicere *ἅτερος, ἥτερα, θάτερον* — hoc flectitur in *θατέρου, θατέρῳ.*" *Heringa* in Obs. p. 256. et *Valck.* ad l.; conf. *Piers.* ad Herodian. p. 432. *θατέρου* Ran. 302. Av. 109. Eubulus Phœnic. apud Stob. p. 43. ed. Grot., *θατέρω* Æschyl. P. V. 776., *θατέρᾳ* Soph. Tr. 272., *θητέρᾳ* MS. Harl., quod Aristoph. Av. 1365. restituit *R. P.*; et Vesp. 497. Eccles. 498. reposuit *Elmsleius* in Addend. ad Acharn. 828. *θάτερον* Ran. 297. *θάτερα* Nub. 1106. Soph. El. 345. "Lege *θάτερ'* cum Heathio ex Scholiaste, MSS. duobus, Aldina, Turnebianæ margine, et H."; *R. P.* Advss. 209. et PIERS. l. c. "Eur. Dan. 16. lege, *ὃς τῆσδέ τ' ἄρχει, χἀτέρας* (ita recte *Heathius*) *πολλῆς χθονός.*" *R. P.* apud *P. P. D.* ad Lys. 82. Conf. Hec. 361. et *Br.* Addend. ad Lys. 441. *Supra ad calc. n. 73. adde,* Lys. 1086. "Leg. *θαἱμάτι' ἀποστέλλοντας*" *R. B.* et Hesiod. Ἔργ. 559. *Τῆμος θώμισυ βουσίν.*

[1] *Αρα γ* ΑΝ *προς των θεων ὑμεις* ΑΠΑΛΛΑΧΘΕΙΤΕ *μοι;*
[2] *Τουτων χαριν* ΑΝΤΙΔΟΙΤΗΝ.
[3] *Ημεις* ΑΝ ΕΙΜΕΝ *θωτερῳ κεχρημεναι.*
[4] *Ως δη σκοτος λαβοντες* ΕΚΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
[5] *Οι μοι διεφθαρμεσθα· πως* ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;
[6] *Εν ᾧ* ΔΙΕΡΓΑΣΘΕΙΤ ΑΝ· *αλλ εμοι πιθου.*
247 *[7] *Πασχων τ εκαμνον. δις δε* ΛΥΠΗΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
[8] *Μι εστιν ελπις, ᾗ μονῃ* ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
[9] *Αλλ ουδε μην ναυς εστιν, ᾗ* ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
[10] ΩΣ *ουτε γαιας ὁρι* ΑΝ ΕΚΒΑΙΜΕΝ *λαθρα.*
[11] *Παθοντες* ΑΝ ΞΥΓΓΝΟΙΜΕΝ *ἡμαρτηκοτες.*[109]

Legi quidem video apud Euripiden in Cyclope Vers. 132.

Ουκ οιδ, Οδυσσευ· παν δε σοι ΔΡΩΙΗΜΕΝ *αν.*

[1] Vesp. 482. [2] Thesm. ult. [3] Eurip. Hipp. 349. [4] Taur. 1025. [5] 1028. [6] Her. 175. [7] Hel. 777. [8] 821. [9] 1053. [10] Herc. 82. [11] Soph. Ant. 938 (926).

109. Nub. 359. *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν* — quatuor codices apud *Brunck.* et cod. *Rav.* "atque ita Suidas v. *πρόδικον.*" *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. quem conf. ad Eur. Ph. 586. et *Br.* ad Thesm. 693. 1227. Plato Phileb. II, 44. D. *ὡς, εἰ βούλῃ, θείημεν ὁτουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν* — Lego, *ὡς, εἰ βουληθείημεν* [*βουληθεῖμεν*] *Heusde.* Xenophon autem *ποιητικῇ ἀδείᾳ* formis communibus haud plane abstinuisse videtur: Anab. I, 3. l. 13. "*εἴησαν.* Magis quidem Atticam, non tamen magis Xenophonteam vocem, *εἶεν* pro *εἴησαν* peræbet Aristides, ab Hutchinsono laudatus. Ad Nostri Memorab. I, iv, 19. hæc notat Vir summus, qui in his literis regnat, Ruhnkenius. *Hic pro forma Attica εἶεν restituenda est communis εἴησαν, auctoritate Grammatici veteris in Bibliotheca Sangermanensi.* Εἴησαν. *ἀντὶ τοῦ εἶεν.* Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων ά. [Anti-Atticista, p. 99. *Bekker.*] *Vulgaris forma etiam est in Sympos. p.* 153. *Sic ἤμην pro Attico ἦν Cyrop.* VI. *p.* 149. E." Porson.

Verum ibi rescribendum est :

——— παν δε σοι ΞΥΝΔΡΩΙΜΕΝ αν.[110]

Hoc utique postulat non solum, quam statuimus, analogia, sed et ipsa, uti consulenti patebit, loci indoles.

Emendationes in Equites.

V. 159. Ω των Αθηναιων ταγε των ευδαιμονων] Huic lectioni ortum dedit ignorata vocis ταγος prosœdia. Eam autem subjecta docebunt loca :

[1] Τᾱγος ὡς φιλος φιλῳ.

Huic utique in strophe respondet,

Χρῡσεον δρακοντ εχων.

[2] Αρ οισθα τᾱγους οντας, ἀν λεγῃς, λεγων.

*[3] Τᾱγος μακαρων εξευρ επ εμοι. 248

[4] Πυλων επ εξόδοισι τᾱγησαι ταχος.

[5] Τᾱγοι Περσων.

[6] Ναων δε τᾱγοι των λελειμμενων συδην.[111]

[1] Eur. Iph. in Aul. 269. [2] Soph. Ant. 1069 (1057). [3] Æsch. p. 11. l. 6. (P. V. 96.). [4] p. 71. l. 8. (Septheb. 58.). [5] p. 126. l. 6. (Pers. 23.). [6] p. 147. l. 17. (— 480.).

110. Eur. Helen. 1315. Τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα Δρῴης ἂν, ἡμῶν τυγχάνων, Lege, ΞΥΝΔΡΩΙΣ ἄν.

111. 2. 3. Vide Schol. *Vict.* ad l. et Schol. A. ad Il. ψ, 160. Æschyl. Pers. 324. 763. Soph. Ant. 1057. Eur. Iph. A. 268. ; Eum. 296. θρασὺς, ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ. lege, λοχάγος ὡς. *Scaliger* ad Manil. p. 320. citat ex Æschyli Palamede, Καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ ταγοὺς Ἔταξα· καὶ λόχους reposuit *Valck.* ad Ph. 547. 4. τάγευσαι edd. ; sed P. V. 832. προσηγορήθης MS. *Emerici Bigot.* ; Lex. Sang. p. 472. Ἀφοδεῦσαι : Πλάτων Ἀδωνίδι. p. 337. Ἀγηλατῶν : ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. Anti-Att. p. 115. φυγαδεῦσαι : τὸ φυγάδα ἐλάσαι. Θεόπομπος ἐπιτομῇ Ἡροδότου. Inscriptio apud Comitem *Caylu-*

Horum ad normam Comici versum sic exigendum censeo:

Ω των ΑΘΗΝΩΝ τᾶγε των ευδαιμονων.[112]

Aut etiam retineri poterit Αθηναιων, si ταγε in αγε mutaveris.

V. 428. Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη και μεγας καθιεις,
Ομου ταράττων την τε γην και την θαλατταν εικῃ]

Scholiastes vel potius Scholiastæ ad locum: Καθιεις] Παρεσκευασμενος. Καθιειν [oportuit καθιεναι] δε κυριως το χαλᾳν τα των νεων ἱστια· ταυτα δε προσφορως ειρηκεν ὁ Κλεων. ην γαρ σφοδρος εν τοις λογοις. Καθιεις ουν. αντι του καθειμενως πνεων. ἡ δε μεταφορα απο των ανεμων. Ain vero, o bone, καθιεις idem valere atque παρεσκευασμενος? Surdo profecto mihi fabulam narras. Neque enim aliud quidquam est, quod non æque denotare possit. Alter (nam vix eundem fuisse credendum est) vocem καθιεις Cleoni convenire docet, propterea quod primo καθιεναι proprie *vela demittere* significet:
249 deinde quod Cleo *in dicendo *vehemens fuerit*. Hæc qui intelligit, ita expediat, velim, ut cum sequente versu congruant Ομου ταραττων &c. Pergit autem homo festivus, vel forte incipit tertius monendo καθιεις æquipollere τῳ καθειμενως πνεων *demisse spirans*. Nempe hoc, credo, in Cleonem aptissime cadit, qui ibidem dicitur *terram ac mare conturbare*.

sium Rec. d'Antiq. T. II. tab. LX. l. 9. ΕΦΗΒΕΥΣΑΝ. Tab. LXII. ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΑ. Tab. LXVII. ΕΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝ, Attica forsitan forma. 6. Ναῶν γε edd., Ναῶν δὲ ταγοὶ citat *Lennepius* ad Phalar. p. 88.

112. "Prius verum. Idem mendum ex Nub. 400. exemit *Kusterus*. Lysist. 37. exhibet Ἀθηναίων Suidas v. ἐπιγλωττήσομαι." *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *R. P.* ad Odyss. Γ, 278. et in Pr. lvi=lx.

Missis autem hominum delirantium nugis, videamus, an germanam Comici scripturam revocare possimus:

Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη, και μεγας ΚΑΤΑΕΙΣ.[113]

μεγας καταεις, non jam *demisse*, sed *vehementer flans*. Ad locutionem μεγας καταεις quod attinet, gemella plane extat in Euripidæ, uti volunt, fabula quæ Rhesus inscribitur, V. 322.

——— ——— ——— ——— ἡνικ εξωστης Αρης
Εφαυσε[114] λαιφη τησδε γης ΜΕΓΑΣ ΠΝΕΩΝ.

Idem Euripides in Bacchis V. 640.

Ραδιως γαρ αυτον οισω, καν ΠΝΕΩΝ ελθῃ ΜΕΓΑ.

Ubi itidem malim ΜΕΓΑΣ. De verbo εφαυσε libet ampliare. Unum tantum moneo, ex variis, quæ propositæ sunt, conjecturis Barnesianam εφυσε (quod verbum homo festivus pro εφυσα adhiberi statuit) corrigendum arbitratur *R. B.*; sed hanc mutationem sibi hodie non approbarat vir summus.

113. "renitente *Toupio* in Suid. II, 45." [Vol. I. p. 280.] *R. P.* "Porsonus corrigebat ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καικίας μέγας τε. Tum 435. ἤτοι καικίας ἢ συκοφαντίας, collatis Plutarcho T. II. p. 853. C. et Ravennate." *P.P.D.* ad l. quem vide: λαμπρᾷ pro πρώτῃ Philostrato de Vit. Apoll. III, c. 37. reddidit *Valckenærius* ad Joan. Chrysostom. orat. in laudem D. Pauli. P. XXXVI. Themistius orat. XVI. p. 202. C. λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. et Isidorus apud *Toup.* l. c., τῇ μὲν ψυχῇ λαμπρός ἐστι καὶ μέγας. Equit. 757. Πρὸς ταῦθ', ὅπως ῥεύσει πολὺς καὶ λαμπρὸς—e Demosth. or. de Corona I, p. 521. *Taylor.*

114. "Pro εφαυσε, e Cod. FL. *Musgrav.* restituit εθραυσε." *Burgess.* ἔθραυε λαίφη Flor. sec. *Valck.* Diatr. p. 103. ἔφλασε *Reiskius.* Observat vir summus, *Præl.* p. 9. "Rhesum Euripidi jam ab omnibus fere criticis esse abjudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper *Hardionem* [*Memoires de Litt. de l'Acad. Roy. des Inscr.* T. X. pp. 323—337.] et *Valckenærium* [Diatr. pp. 88—114.]." Conf. *Scaliger.* App. ad Virg. p. 290. et Proleg. ad Manil.

longe ineptissimam esse. Si prosœdiam spectes, 250 eadem servatur analogia inter Atticorum * ἄημι et Ionum αωημι, quæ inter illorum ἄω et horum αωιω.

V. 435. Ως οὑτος ηδη γε κακιας και συκοφαντιας πνει] Neutiquam ferendus est accentus in voculam γε correptam cadens. Lege vero,

Ως οὑτος ηδη ΚΑΙΚΙΑΣ [115] ——

Nempe adludens hic Chorus ad ea, quæ jam supra dixit Cleo — και μεγας καταεις, Ομου ταραττων την τε γην &c. *venti* nomine eum impertit. Atque ita quidem vix dubito, quin legerit Scholiastes.

V. 712. Επισταμαι γαρ αυτον ὁις ψωμιζεται.
ΑΛ. Καθωσπερ ἁι τιτθαι γε σιτιζεις κακως]

Principio, καθωσπερ sive καθως non est nisi recentioris farinæ, Aristophanis autem temporibus non magis Attice dici potuit, quam vel, quod ridet Comicus, ab homine barbaro usurpatum χαιρομαι, [116] vel quod hodie apud Æschylum legitur ἥδοιμι. Deinde magis ασυνδετος est oratio, quam quæ in Comœdia ferri possit. Tu vero, si sapis, totidem literas puncto duntaxat subjecto, sic dispertiendas curabis, Κᾳθ ωσπερ [117] — Æschyli autem, ad quem respexi, locus

115. " Omittit γε Aldus" (et Junt. I, 2.) *R. P.* quem conf. supra p. 344.; 'Ως οὗτος ἤτοι κ. Rav.; " Leg. Κᾳκίας. Sch. stulte interpretatur Νότον· nam Cæsias a solstitio æstivo flat [*ab Oriente Solstitiali*, inquit *Seneca*, Nat. Quæst. V, 16. *East North East.*]; "Ελκων ἐφ' αὑτὸν ὡς ὁ Καικίας νέφη. Hinc autem Κᾳκίας παρῳδεῖ poeta; *Salmasii* error arguitur, qui καϊκίας scribit τετρασύλλαβως in notis ad Solinum." *R. B.* ad l., et adv. *Collins*, I, p. 99. " Καικίας A. Schottus ad Diogenian. IV, 66." *R. P.* apud *P. P. D.* Καικίας ex scholiaste *Kusterus*.

116. Pac. 290.

117. Conf. infra ad p. 308. Leg. κᾆθ' ὥσπερ *R. B.*, *Piers.* ad Mœr. p. 360. et ex MS. *Br.* " Nonnihil adjuvat Dawesii sententiam quod citat Scholiastes in edd. hac (Bas. 2.), Aldina et

extat in Prometheo pag. 46. l. antep. [755.].

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΗΔΟΙΜ αν, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.
Πως δ ουκ αν, ἡτις εκ Διος πασχω κακως;

* *At enim quo tandem pacto* ἡδοιμην *recipiet senarii* 251
hujus ratio? At enim bono sis animo. Nam neque istud necesse est. Et, profecto, ni veram hujus loci scripturam instauravero, vel Barnesio deinceps ineptior vocari patiar. Ecce autem:

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΠΡΟ. ΗΔΟΙ αν,[118] οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.
ΙΩ. Πως δ ουκ αν, ἡτις εκ Διος πασχω κακως;

Monere autem supersedeo, quam convenienter istud οιμαι Prometheo tribuatur, quod Iûs injuriarum jam memoris ab ore languidule proveniret. Cum Prometheus dixit Ηδοιο αν, οιμαι — *Lætareris, opinor, si istud tibi videre contingeret;* ea continuo accensa regerit, Πως δ ουκ αν; *Quî enim fieri posset, ut non lætarer, quæ a Jove tam male habear?*

Juntina, ὥσπερ αἱ τίτθαι." *R. P.* quem vide apud *P. P. D.*

118. Plaudente *R. P.* ad Ph. 418. ubi δύναιμ' ἂν, "quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat [δύναι' ἂν] *Marklandus* ad Suppl. 136=147., probante *Brunck.* ad Æsch. Prometh. 764." *R. P.* ad l. in Advss. p. 229., et ad Nub. 359. Æschyl. Agam. 1051. Πείθοι' ἂν, εἰ πείθοι· ἀπειθοίης δ' ἴσως. E particulæ omissione defluunt corruptelæ; "Soph. Œd. Tyr. 1367. Κρείσσων γὰρ ἦσθ' ἂν— non ἦσθα Tr. 114. Κύματ' ἂν εὐρεῖ πόντῳ. vulgo, κύματα, Iph. A. 1215. δυναίμεθ' ἄν. Vulgo δυναίμεθα. [Heracl. 848. λέγοιμ' ἂν ἄλλου *Valck.* ad Ph. 826. ἄλλων *Elmsl.* quem conf. ad 1017.] Menander apud Plutarch. II. p. 128. A. Αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. vulgo omittitur ἄν." *R. P.* Advss. pp. 174. 255. ad Or. 485. et ad Hec. 1175. Demosth. adv. Phænipp. p. 1039. *Reisk.* ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἥδιστ' ἂν μὲν ἐμαυτὸν εἶδον εὐτυχοῦντα, ἥδιστα μὲν *Lambinus.* Est ubi solæce ἂν inferciunt librarii; vide *R. P.* ad Ph. 736.

V. 886. Αλλ ουχ ὑπερβαλεις[119] με θωπειαις—] Verbo activo ὑπερβαλλειν notio hic tribuitur, quæ ex Attici sermonis ingenio non nisi in medium ὑπερβαλλεσθαι cadit: *Sed non* superabis *me* —— Repone,

Αλλ ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ με—

[1] Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ οφλησεις.
vulgo perperam οφλησῃς.

[2] Ουτοι μ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘ αναιδειᾳ, μα τον Ποσειδω.

252 *[3] ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘΑΙ σ οιομαι τουτοισιν—

[4] Οτοισι τονδ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ· ποικιλος γαρ ἀνηρ.
non ανηρ cum vulgo.

[5] Μαχῃ μεν ουν αν ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙΜΕΘΑ
Πελασγον Αργος—

[6] Φιλτροις δ εαν πως τηνδ ΥΠΕΡΒΑΛΩΜΕΘΑ.[120]

[1] Nub. 1031. [2] Equ. 407. [3] 411. [4] 755. [5] Eurip. Orest. 690 (683). [6] Soph. Trach. 593 (584).

119. ὑπερβαλεῖς MSS. Cant. et Harl.; ὑπερβαλεῖ tres codd. *Br.*; 1. ὑπερβαλεῖς et ὀφλήσεις H. et Leid. ὑπερβαλῇ I, et post rasuram T; ὀφλήσῃς C, D, E, I, T. ὀφλήσεις Dorv. et F. "leg. ὀφλήσεις." *R. B.* 6. "Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, ut edi debebat ex Eustathii auctoritate ad Il. K, 206. p. 799, 4= 716, 31." *R. P.* Advss. pp. 283. 175. Œd. Tyr. 355. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;—'Υπερβάλλειν *modum excedere.* Soph. El. 716. ὡς ὑπερβάλοι Χνόας τις αὐτῶν, male ὑπερβάλῃ MS. Harl. vide supra p. 167. Eurip. Med. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς. Hipp. 928. γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς. Alcest. 1096. *Monk.* Μὴ νῦν ὑπέρβαλλ', Plut. 109. 'Ατεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Alexis apud Athen. ɪɪ, 36. A. ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν. *R. P.* apud *Walpole* Com. Gr. fragm. p. 11. et *P. P. D.* ad Vesp. 97. 251. Conf. Xenoph. Anab. ɪv, 289, 290. 306. vɪ, 465.

120. ὑπερβάλεσθαι *Valck.* ad Herodot. ɪɪɪ, 76.; et passive apud Plat. in Protag. 356. B.

V. 1308.

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοισι, καθησθαι μοι δοκω
Εις το Θησειον πλεουσαις, η πι των σεμνων θεων]

Operam plane lusurus videtur, qui horum vel sententiam, vel rationem grammaticam exponere aggredietur. Ipsum etiam metrum eo laborat, quod sedem prioris trochaici quintam dactylus occupet.[121] Comici vero manum sic opinor agnosces :

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοις, ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ μοι δοκω
Εις το Θησειον ΠΛΕΟΥΣ ΑΝ, ΗΙΣ ΤΟ των σεμνων θεων.

Quod si hæc Atheniensibus placuerint, videor mihi ad Theseum, vel ad Eumenidum templum *confugitura, ibique sedem locatura.* Quod ad constructionem καθησθαι αν μοι δοκω attinet, adi sis pag. 79.[122]

121. Vide infra p. 299. "Poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso;" *R. P.* ad Hec. 1161. Vesp. 456. ἄπεστε *R. B.* οὐκ ἔτ' ἄπιτε. *R. P.* "Antea tentaverat, ἐς τοὺς κόρακας. Recte *Hermann.* de metr. p. 116. e Rav. οὐχὶ σοῦσθ; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄ." *P. P. D.* ad l. 1057. "Fo. Κοὐ, lego, μόνον τοῦτ' ἄ. ἀλκιμώτατοι vel ἀνδρικώτατοι." *R. B.* Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκ. *R. P.* Pr. xlv=xlix. 1260. Οὗτος ὂν γ' ἐγὼ Rav. et *R. P.* ibid. quem vide apud *P. P. D.*, et *Hermann.* de Metr. p. 116. Av. 759. τοῦτ' ἐκεῖ κ. tres Codd. ap. *Br.* et Rav. 789. 'Εκπτόμενος Cod. Rav. Thesm. 713. l. Δ. δῆτά γ' ὅτι vel δῆθ ὁτιή γ' *R. B.* Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔ. *R. P.* Pr. xlviii=lii. Eccles. 1148. διὰ τὸ γελᾷν Pr. xlv=l. Spondei quoque ab impari sede abigendi; Eq. 566. Κοὔτις οὐδεπώποτ' *R. B.* et *R. P.* *Tracts*, pp. xci, 34. et apud *P. P. D.*; Οὐ γὰρ οὐδεὶς π. Rav. Vesp. 747. Πιθομενός τε σοί γ'. ἴω μοι μ'. οὗτος ὦ, τι μοι βοᾷς. *R. P.* apud *P. P. D.* Pac. 604. ἦρξεν αὐτῆς *R. B.* et *Hermann.* Av. 336. 'Αλλὰ πρὸς τοῦτον μεν ἡμῖν ἐστὶν ὕ. λ. ad Hec. 204. 384. ἠναντιώμεθα *R. B.*, *R. P.*, et *Hermann.* Lys. 635. L. αὐτὸ γάρ *R. P.* 1214. ὁὗμος αὐτοῖς *R. B.* *R. P.* et *Hermann.* l. c. p. 117. Ran. 547. Οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν *R. P.* *Tracts*, p. 182.

122. "Leg. 'Αθηναίοις—δοκεῖ"

Locutio autem *η επι των &c.*, præsertim cum præcedat *εις το Θησειον*, minus recte haberi videtur cum mutatæ præpositionis tum articuli non jam repetiti
253 nomine. * Firmatur autem lectio, quam reposuimus, *η εις το των &c.* ex Thesm. 231.

ΕΥ. Ουτος συ ποι θεις; ΜΝ. ΕΙΣ ΤΟ ΤΩΝ ΣΕΜΝΩΝ ΘΕΩΝ.

Emendationes in Acharnenses.

V. 144. Και δητα φιλαθηναιος ην ὑπερφυως,
Ὑμων τ εραστης ην αληθως, ὡστε και
Εν τοισι τοιχοις εγραφον,[123] Αθηναιοι καλοι]

R. B. Soph. El. 61. lege, Δοκεῖ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. πλεούσας, quam pro sua venditat *Reiskius*, *Georgium Arnaldum* auctorem habet conjectura in dissert. de jure serv. p. 57.; vide Act. Lips. mens. Jul. 1750, p. 419. et animadv. in Ar. Eq. p. 197. Apte citavit *Brunckius* Vesp. 270. Vide *Tracts* 25. 370. " ἐπὶ τὸ Θησεῖον Suid. v. Θησεῖον" *R. P.* apud *P. P. D.* Aristophan. apud Polluc. VII, 13. [Horæ, fr. II.] Ἡμῖν κράτιστον εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν Ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν. 1. Ἡμῖν pro Εἴ μοι *R. P.* ad Hec. 1238. 2. *G. Arnaldus* ib. p. 65. et *Piersonus* apud *P. P. D.* ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν MSS. et edd. tres pr.; Soph. Œd. Col. 90. θεῶν Σεμνῶν ἕδραν: sed *R. D.* emendationem probasse videtur *Elmsleius* in Add. ad Ach. 612. Demetrius Phalar. p. 114. Αἰσχίνης, — ἐκαθήμεθα μέν, φησιν, ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκαίῳ. Vide *Valck.* ad Herodot. VI, 73. VIII, 71.

123. " leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet ἔγραφον." *R. B.* ἔγραφ' MSS. duo apud *Brunck.* " *Sanctamandus*: ' *Gryphius* εγραφεν. recte omnino.' εγραφεν quoque *Berglerus* ex editione Farrei." *Burgessius.* " Sic etiam citat Kusterus ad Suidam III. p. 251. *R. P.* apud *P. P. D.* Ad *R. D.* propendeo. Sæpenumero elisio aut metrum redintegrat, aut numerosiorem reddit; conf. *R. D.* supra ad p. 157. Eur. Ph. 1703. ὤλβισ' Grotius; Iph. Taur. 664. ᾤκτειρ' *R. P.* Plut. 204. Τοιχωρύχος τις διέβαλ', εἰσδὺς γάρ ποτε, *R. B.*

" Ita codd. Arundel. Dorvill. editio Farreana. Ald. et Juntinæ διέβαλλ'. *Hotibius.* 669. Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν—languentem optime refecit *Hotibius*, ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (i. e. ἐν τῷ ναῷ). Vide *R. P.* ad Vesp. 83. Av. [40. ᾄδουσ' *R. B.* ad Philem. p. 159. 1495. ἔστ' *R. B.*] 1561. Thesm. 555. Lys. 680. 981. Ran. 783. 819. Eccles. 428. I. *Dactylo anapæstus subjici nequit;* Eur. Or. 499. Αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών. *R. P.* Bacch. 8. Τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα. *R. P.*; conf. *Tracts*, p. 224. Ach. 18. Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς et sic Suidas in Ῥύπτομαι *R. B.*, et " Scholiastes. κονίας penultimam producit, ut Lys. 471." *R. P.* apud *P. P. D.* qui ad Soph. Aj. 973. τε delet cum *R. B.* 615. Οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῴην ποτέ. *R. B.* 733. Ἀκούετον δὴ, ποτέχετον τὰν—vel Ἀκούετε δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν *R. B.* 850. Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων, dele οὐδ'. *R. B.*; sic *R. P.* apud *Gaisford.* ad Hephæst. p. 245. 1156. ὅν ποτε γ' ἐπίδοιμι τευθίδος; et in antistropha μαινόμενος· ὁ δ' αὖ λίθον βαλεῖν—*Brunckius.* " Vulgo ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος, idemque *Suidas* tuetur T. III. p. 455. et p. 701. in quo quid displicere possit, minime perspicio. Verto: *quem utinam posthac aliquando videam.* —Mox pro ὁ δ' αὖ rectissime vulgo ὁ δέ." *Meineke* Cur. Crit. p. 16. Eq. 338. Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Μὰ Δί', *R. B.* Pac. 900. Ἡνίκα δὲ " Ald. [et Junt. 1.] leg. Ἡνίκα κέλης. Ἵνα δὴ ed. vet. [Junt. 2.]; recte." *R. B.* Av. 444. vide infra ad p. 270. Lys. 20. " Leg. Ἀλλ' ἕτερα γ' ἄρ' vel γ' ἦν ἂν vel ἅτερα γὰρ ἦν MS. γραφ. Ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε πανουργιαίτερα. Sic in Schol. sed in textu ut editum." *R. B.* " Leg. Ἀλλ' ἦν ἕτερα γὰρ, vel Ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα" *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 559. Ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν. [ἑτ. παν. MS.] Νὴ Δία—Plut. 178. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διά σε τοῖς Αἰγυπτίοις; *R. B.* " quem MSS. Borgianus et Rav. tuentur." *Herm.* Eubulus apud Athen. II, 36. D. Ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος, ὁ δ' ἔνατος χολῆς. *Q. S. F. Christianus* ad Vesp. 1384. [*Crit. Rev. Jan.* 1803. *p.* 6.] Thucyd. IV, 133. ἔνατον Cass., et V, 12. ἐνακοσίων Cass. Damoxenus apud Athen. III, 102. C. Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε. *R. P.* Advss. p. 62. Idem, 103. A. Εἶτ' οὐθὲν εἰκῇ παρατίθεμαι τοῖς συμπόταις. Quisnam veram lectionem eruere posset? *Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.* παρατίθημι sine ope Codicum reposuit *R. P.*, et exsulantem μανθάνεις; revocarunt MSS. A. B. apud *Schweighæuser.*; hinc nova lux exoritur, et novus color sen-

tentiæ accedit. Aristophan. Av. 1003. προσθεὶς οὖν ἐγὼ Τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον Ἐνθεὶς διαβήτην—μανθάνεις; Georgis III. οὐκ ἀκήκοας; R. P. Anaxippus XI, 486. F. Ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνης· μανθάνεις; R. P. Advss. p. 129. Crates apud Polluc. IX, 62. Ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ· μανθάνεις; Philemo apud eund. IX, 65. Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι· μέμνησ'; apud R. B. p. 133. Μιάρος ἦν. ἀκήκοας; *audin?* Ter. Andr. V, ii, 22. Eur. Ph. 163. ὁρᾷς; Diphilus VI, 228. A. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος Τοῦτον ξυνίεις; Alexis IX, 383. D. Ὄξος λαβὼν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας Ψυχρὸν, ξυνίεις; *intelligisne?* R. P. Advss. p. 112. Ter. Phorm. I, iv, 36. *tenesne?* Juv. II, 37. *Ubi nunc lex Julia? dormis?* Conf. Ran. 195. 765. 1169. 1444. et Plato Phæd. p. 324. Forster. Polit. II, 266. B. 280. B. 288. A. 306. A. de Repub. II, iii, 413. B. Antiphanes apud Athen. VI, 222. B. Πάντ' εὐθὺς εἴρηχ', ὅτι μανεὶς ἀπέκτονεν. emendante Grotio in Excerp. p. 623.; vide R. B. ad *Mill.* p. 16. " Amphis apud Athen. VI, 224. E. Οὓς ἐὰν ἐπερωτήσῃ τις ἢ λαβών τι των. Repone, ἂν vel ἢν pro ἐάν. Eubulus XIV, 642. C. Οὐχὶ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἑκάστοτε. Repone οὐ pro οὐχὶ pariter atque Antiphanis loco VI, 226. D. *Meineke* p. 16. Philetærus XIII, 570. F. Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν β. ἅ. *Toup.* apud R. P. Advss. p. 137. Macho apud Athen. XIII, 581. C. ἐν σκυτοτομίῳ τινὶ μετά τινων καθήμενος scribendum: ἐν σκυτοτομίῳ μετά τινων καθήμενος. R. P. Advss. p. 138. Anaxandrides XIV, 655. A. Οὐ μανικόν. *Herm.* l. c. Idem apud Stob. Flor. Tit. XLI. p. 159. Grot. Ὅστις λόγους γὰρ, παρκαταθήκην ὡς, λαβών. Vide Mœr. p. 313. *Valck.* ad Herodot. VI, 73. R. P. Advss. p. 298. Pseudo-Phalar. Ep. CXXVI. παρακαταθήκην ed. *Boyl.* παραθήκην MS. Reg. R. B. Diphilus apud Stob. XCV. p. 383. Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. R. P. Advss. p. 289. Vide *Markland.* ad Suppl. 901=909. *Hermann.* de metr. pp. 152—156. ed. pr. II. *Neque tribrachyn sequi potest anapæstus:* Eur. Hel. 298. Εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανερ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. R. P. ad Or. 51. ἐλθόντες εἰς ξύμβολ', ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν, vir procacissimus, *Carolus Reisig.* in Conject. (Ach. 47. Ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ δ' Ἀμφίθεος —*Hermannum* apud *Reisigium* p. 13.) 68. " Vel dele articulum vel Καν." R. B. 867. Νὴ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως ἄν γ', ὦ ξένε. " *Lege,* Ἰόλαν *Dorice;* Virg. Buc. II, 47. *Nec, si muneribus certes, concedat* Iolas. P. P. DOBRÆUS. 927. transverso calamo

signandum præcepit *Hotibius*: versum esse spurium et consarcinatum ex 905. et 930. jamdudum me monuerat *P. P. D.* Soph. El. 725. βίᾳ φοροῦσιν *Leopard.* Emendat. I, xix, 17. *R. P.* Advss. p. 210. Equit. 32. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς; citat *R. P.* ad Hec. 794 = 788. Conf. *A. Meineke* Cur. Crit. p. 15. 134. ἀνὴρ ἕτερος 328. Ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολύ σου μιαρώτερος *P. P. D.* (*Month. Rev. Vol.* LII. p. 522.). In priori loco delet ἂν et 135. veterem lectionem γένοιτο e Ran. 778. defendit *Reisig.* in Conject. p. 67. Nub. 663. Lege, Ἀλεκτρύω — vide *Tracts*, p. 195. 843. Transpone, Πότερον ἕλω παρανοίας αὐτὸν εἰσαγών. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. *R. P.* Pr. xli=xliv. vide *Reisig.* pp. 89. 96. Pac. 245. "omitti potest ὡς." *R. P.* Advss. p. 242. De verbo ἐπιτρίψεσθε valde dubito; et Ὦ Μέγαρα, habet Schol. Ἰὼ Μέγαρ', ὦ Μέγαρ' *legi potest. Erfurdtius.* Av. 108. ὅθεν τριήρεις *P. P. D.* 1012. Κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. *R. P.* l. c. et Rav. 1283. "σκυταλιεφόρουν Suidas." *R. B.* "legisse videtur Porsonus, ἐσκυταλιοφόρουν, νῦν δ'." *P. P. D.* ad l. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται. "ὀλέσει MS., leg. ὀλέσει μ'." *R. B.* "L. ὀλεῖς. Pessime Kusterus ὀλέσει edidit ex MS. Vat. U. Vide supra ad *R. D.* p. 216 (389 —)." *R. P.* ad l. et *P. P. D.* (*Month. Rev.* l. c.). μ' ante ὀλεῖς, præbet Cod. Ravennas, ut in *Soph.* Ph. 808. vide supra ad *R. D.* p. 217. 1695. vide supra p. 359. Ἀλλὰ omittunt edd. veteres; unde Γαμήλιον χλανίδα δότω legendum censet *R. B.* Thesm. 292. Τὸ πόπανον ἵνα, *R. P.* apud *P. P. D.* 737. Ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Rav.; conf. *R. P.* apud *P. P. D.* Lys. 1001. Πῶς οὖν ἔχετε; μογίομες edd. tres pr.; μογιῶμες *Br.* recte; Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Ran. 476. "Lege ἑτατογκέφαλος Nub. 335. ἑκατογκέφαλος ipsa metri lex requirit." *R. P.* apud *P. P. D.* [et *P. P. D.* in *Month. Rev.* l. c.]; conf. *Gaisford.* ad Suppl. p. 185. Eccles. 162. Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται *R. B.* et *Kuster.* ταῦτ' *R. P.* ad Or. 1427. 315. Καὶ θοιμάτιόν γ'· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. *R. P.* apud *P. P. D.* (conf. App. ad *Toup.* 481.), quem vide ad 195. et ad Lys. 523. et *Hermann.* apud *Reisigium* p. 13. (Plut. 1011. Νηττάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον *R. P.* ut me monuit *P. P. D.*) Damoxenus apud Athen. III, 103. A. Ἐνίοτε δ' ἀφεστὼς παρακελεύομαι· πόθεν Ἅπτει. "Scribendum Εσθ' ὅτε

Φιλαθηναιος ην, ὑμων τε εραστης ην, ὡστε ΕΓΡΑΦΟΝ — Unquamne, obsecro, atrociorem solœcismum vidisti? Hoc primum. Deinde alterum in versu ultimo improbandum venit, quod dactylo anapæstus subjiciatur. Hoc genus utique tam pauca in universis Comici scriptis reperiuntur, eaque tam levi manu ad normam alibi servatam exigenda, ut nullus dubitem, quin ab hac pedum in metris iambicis distributione poetæ Attici summa cum religione temperarent. Idem dictum puta de anapæsto tribrachyn excipiente. Quam rem mihi videor non solum primus observasse, sed ejusdem itidem rationem assecutus esse. Ea autem ex accentuum, quam supra tradidimus, indole atque ingenio petenda est. Nempe hoc pacto efficitur, ut proximi duo accentus quatuor syllabarum in-
254 * tervallo ab invicem distent, non sine gravi aurium offensione:

Εν τοισι τοιχοις ἐγραφον Αθήναιοι καλοι.

Rescribo vero conspirante et syntaxeos et accentuum ratione,

Εν τοίσι τοίχοις ἐγραφ, Αθήναιοί καλοι.

V. 270. Πολλων γαρ εστιν ἡδιον, ω Φαλης, Φαλης.]

Πολλων ἡδιον — Quis unquam ita locutus est? Rescribe vero cum Scaligero Πολλῳ.[124] Sed ne ita qui-

δ' ἀφεστὼς." *Meineke* p. 14. Philippus apud Athen. VIII, 359. A. "Απαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι φράζε δήποτε, Lege 'Απαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι· — *R. P.* Advss. p. 107. Nicostratus III, C. λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. " Lege, τὸ πάχος γάρ. Philemon apud Cler. p. 306. δοῦλοι βασιλέως εἰσίν· ὁ δὲ βασιλεὺς θεών. Dele particulam δὲ quæ recte deest in Stobæo Gesneriano." *Meineke*, p. 15. Vid. *Herm.* de metr. pp. 158, 9.

124. " *Sanctamandus:* Lege Πολλῷ. atque ita *Gryphius.*" *Burgessius.* Conf. omnino *R. P.* apud *P. P. D.* Hipparchus Stobæi in Flor. p. 229. Grot., Πολύ γ' ἐστὶ κτῆμα τιμιώτατον "Απασιν

dem sarta tecta evadent omnia. Quod enim virum summum fefellit, comparativa in *ιων* exeuntia in sermone Attico penultimam semper producunt. Singulorum autem apud Comicum occurrentium singula describam exempla:

[1] *Ζητων ετ ανδρα τους τροπους βελτῖονα.*

[2] *Πολυ της πενιας πραγμ αισχῖον ζητεις αυτῳ περιαψαι.*

[3] *Επειτα που καλλῖον ανατεθησεται;*

[4] *Ουδε χαιρω βατισιν, ουδ εγχελυσιν, αλλ ἡδῖον αν.*

[5] *Κακῖον απολοιμην αν η συ. Πως; Οπως;*

Qui plura vult, adeat Plut. 558, 576,[125] 595. Ran. 1041.[126] Equ. 857. Acharn. 650, 1077, 1115. Pac. 1140. Eccl. 71, 473, 621. Thesm. 539, 807, *817. Lys. 1160. 255
Horum autem ad normam locus, in quo versamur, sic exigendus est:

Πολλῳ γαρ ΕΣΘ[127] *ηδῖον, ω Φαλης, Φαλης.*

[1] Plut. 105. [2] 590. [3] 939. [4] Vesp. 508. [5] Thesm. 210.

ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη: Legendum e Schol. ad Dionys. Thrac. p. 647. *Bekker.* Πολλῷ γάρ ἐστι κτῆμα τιμιώτατον "A. qui infra ἀνάλωσ' retinet. Hippocrates, Ὁ βιὸς βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή. *Toupius* belle notavit, "nos Angli, nescio quomodo, semigræci sumus;" *life is short, but art is long.* Demosth. adv. Timocr. p. 731, 9. ἀλλ' ἐνδεεῖς πολλῶν ed. Ben. πολλῷ *Reiskius.* 4. "ἐγχέλεσιν Suidas in οὐδὲ χαίρω." *R. B.* vide supra p. 386.

125. Plut. 576. Sic H, I, T. ἔστι καὶ μάλιστα I. 595. Sic T, I.; πεινῆν ἐστι βέλτιον H. Pac. 1140.

126. οὐ γάρ ἐσθ' *R. B.* ad Horat. Serm. II, ii, 124. "L. ἔσθ' ἥδιον, non solum ut producatur secunda in ἥδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede." *R. P.* apud *P. P. D.* Eccles. 621. lege, ἐπὶ τοὺς δέ. *R. P.* Thesm. 539. πλὴν ἄλλαι γ. Suid. I. p. 122. *R. P.* apud *P. P. D.*

127. Leg. πολλῷ—ἐσθ' *R. B.* qui in suo exemplari Aristoph. addit, "et Suidas Λαμάχων." "Idem mendum sustulit Casaubonus ex Alexide apud Athenæum IX, 8. p. 383. E." *R. P.* apud

V. 487. Επηνεσ'. αγε νυν ω ταλαινα καρδια,
Απελθ εκεισε, κατα την κεφαλην εκει
Παρασχες, ειπουσ' ἁττ αν αυτῃ σοι δοκει.
Τολμησον, ιθι, χωρησον, αγαμαι καρδιας.]

Laudo te, age nunc, ærumnosum cor, illo abi. Præbe caput illic et dic quæ lubent tibi: Aude, i, contende in hostem: hunc ego admiror animum. Ita habet Frischlini interpretatio in Edit. Kusteriana; in Amstel. vero, *hoc ego oblector animo.* Hujus expositionis ut veneres appareant, muta *animo* in

P. P. D. et *Tracts*, p. 32. Xen. Mem. II, ix, 3. πολλῷ ἥδιον ἐστιν Eur. Suppl. 1101 = 1111. καὶ κάρα τόδε Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ Γέροντι. Cl. *Burneius* apud *Gaisford.* ad l.; mallem, χειρί· πατρὶ δ' οὐδ' ἥδιον ἂν Γ. Comicum apud Athen. VIII, 336. F. qui in *Markl.* n. ad 127. et *Musgrav.* ad Soph. El. 760. Sotion audit, emendavit idem Vir eruditissimus; Τύρβαζη Μάνη· γαστρὸς οὐδ' ἥδιον ἕν. Φόρβαζε *Muret.* V. L. XIX, iii. Moschion Stobæi CXXIV. p. 620, 13 = 515. Grot. Ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσα καὶ τὰ ἡδίω—ἡδίων ed. pr. Lege, τὰς ἡδονάς. *R. P. Tracts*, p. 231. Menander apud Cler. p. 152. ex emendatione Grotii; Παιδισκάριον θεραπευτικὸν, τάχιον λόγου Ἀπήγαγ'. *Heringa* Obs. p. 252. Π. θ. νυνὶ λόγου Ἀπῆγ'. Ne tamen plane ἀσύμβολος huc veniam, conjecturam quoque perdam; In Gellii Ed. Pr. penes Virum illustrissimum, Comitem Spencer, qui singulari munificentia doctrinam prosequitur, sic se habet; παιδϊσχαρϊον. θεραπευτικον δε λογου: ταχϊον. απαγεσθω δε τις ηαραυτικα Γυγην. Unde extunderem, Π. θ. θᾶττον λόγου Ἀπήγαγ'· ἔστω· τίς παραυτίκ' ἦν Γύγης; Conf. *R. B.* ad Hor. Carm. II, xvii, 14.; sed totum fragmentum mutilum et mendosum. Aristophan. Equit. 1261. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ex Pindaro, qui dithyrambis in morem Homeri decurrit. Anaxilas apud Athen. x, 426. C. Καίτοι πολύ γ' ἔσθ ἥδιον· οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἔπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον. *R. P.* Advss. p. 118. Epicrates VI, 262. E. τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον; Digere sic,—τί γὰρ Ἔχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον; *R. P.* Advss. p. 89. Conf. omnino Cl. *Burneium* apud *Gaisford.* pp. 206—210., qui hunc *R. D.* canonem plurimis exemplis stabilivit.

synonymum *corde: ó ærumnosum cor,—hoc ego oblector corde.* Nec vero *αγαμαι* unquam *oblector* valet: Altera etiam, *o ærumnosum cor—hoc ego miror cor* (huc enim recidunt, *hunc ego admiror animum*), quanquam non æque stolida atque absurda sit, proximum tamen occupavit ineptiarum gradum. Nec vero minores ineptias, quoquo te verteris, suppeditare poterit lectio ista *αγαμαι καρδιας*. Immo potius nullius plane sententiæ est capax. Nec vero verbi *αγαμαι* cum solo genitivo conjuncti exempla in Lexicis allata certæ satis fidei videntur. *Καρδιας* autem plurale quo sensu, obsecro, accipi poterit? Tu tandem insulsam scripturam deceptis librarii auribus 256
acceptam refer, ac veram Comici manum agnosce:

Τολμησον, *ιθι*, χωρησον, ΑΓ ΕΜΗ ΚΑΡΔΙΑ.[128]

sicuti ΑΓΕ *νυν, ω ταλαινα* ΚΑΡΔΙΑ. Nempe *αγε, εμη καρδια* non secus hic repetitur ac supra, *ω θυμε* [479.].

Ω ΘΥΜ, *ανευ σκανδικος εκπορευτεα*;[129]

128. "Repugnante *Toupio* in Suid. I. p. 5." [pp. 13, 14. Ox.]. *R. P.* apud *P. P. D.* "Αγαμαι καρδιας TYRWHITTUS: '*Eadem syntaxi, et eodem sensu, ut videtur, occurrit* αγαμαι λημάτος *in* Rheso, v. 245.' Conf. quoque [Av. 1741]. *Moerin:* Αγαμαι Ὑπερβολου, Αττικως· Αγαμαι Ὑπερβολον, Ἑλληνικως. et ibi *Piersonum.*" *Burgess.* Vide quoque *Valck.* ad Herodot. IV, 75. *Eldik.* Susp. spec. p. 6. et *D. R.* ad Tim. pp. 8, 9. "*Legendum, monente olim Porsono;* ἄγαμαι, καρδία. WELL DONE, HEART! *Citabat Cephisodorum Athenæi, ubi pro* ἄγαμαι, *Ξανθία, quod recte legitur* XII. p. 553. A. *depravate est* ἄγαμαι Ξανθίου XV. p. 689. F." *P. P. D.* ad l. Odyss. Y, 18. Τέτλαθι δὴ, κραδίη, Æschyl. Eum. 103. Ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε, καρδία, Eur. Med. 1052. Μὴ δῆτα, θυμέ, conf. 1237, 9. Neophro apud Stob. Flor. p. 107. Οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ, Ter. Heaut. II, iv, 25. *Salve,* anime mi. Æn. II, 348. *Juvenes, fortissima frustra* Pectora. *Shaksp. Cymbeline,* A. I. S. 1. *take it, heart.*

129. ἐμπορευτέα edd. tres pr.; *an* ἐκπ. *R. B.*; sic τάκπεσόντα Soph. Fr. XXVIII. reddidit *R. P.*

Αρ οισθ ὁσον τον αγων αγωνιει ταχα,
Μελλων ὑπερ Λακεδαιμονιων ανδρων λεγειν;
Προβαινε νυν, Ω ΘΥΜΕ —

Cæterum pro δοκει in versu proxime præcedente postulat Græci sermonis indoles δοκῃ,[130] quippe quod ad ἁττ αν referendum sit.

V. 519. Κειπου σικυον ειδεν η λαγῳδιον] Quod editorum nemo hujus loci syntaxin improbaverit, equidem nihil miror. At non ita egregiæ sagacitatis fuisset perspectum habuisse vocem σικυον mediam minus recte longam hic habere. Utrique simul incommodo subveneris reponendo ex Suida,

Κειπου σικυον ΙΔΟΙΕΝ[131] η λαγῳδιον.

Ecce autem eandem apud Sophoclem constructionem Trach. 924 (909).

Αλλῃ δε καλλῃ δωματων στρωφωμενη,

130. Eur. Fragm. inc. xxx. δοκῇ reposuit *R. P.* Advss. p. 276. Anti-Atticista p. 92. Ἀναξανδρίδης. Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅτι . . ἄν σοι δοκῇ. Eur. Fragm. inc. xxx. δοκῇ reposuit *R. P.* Advss. p. 276. Aristoph. Ran. 1523. ἣν μὴ—δοκῇ. "εἰ μὴ duo MSS. Plutarchi ii. p. 33. C." *R. P.* ubi ἢν μὴ — δοκῇ *Menekio* p. 67. rectius legi videtur. Plato Sympos. 318. E, F. πᾶσα γὰρ πράξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πρασσομένη οὔτε καλή, οὔτε αἰσχρά· οἷον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν, ἢ ᾄδειν, ἢ διαλέγεσθαι· οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὑτὸ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἐπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πρασσόμενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δέ, αἰσχρόν. Et Diodorus Sinopensis apud Athen. vi, 239. F. Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους, Τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν. *R. P.* Pr. xxxv. ἔχῃ, quam in ἔχει correctam reliquit.

131. "Κεῖπου γε: Suidas in σίκυον habet ἴδοιεν: fo. ἂν εἶδεν." *R. B.* "Recte ex Suida et MSS. ἴδοιεν restituere Viri docti." *R. P.* Addend. ad Hec. 1149=1141. conf. *Bast.* ep. cr. p. 260.

ΕΙΠΟΥ[132] *φιλων* ΒΛΕΨΕΙΕΝ *οικετων δεμας,*
ΕΚΛΑΙΕΝ *η δυστηνος* ——

* Ubi si *εβλεψεν* scripseris, syntaxeos rationem vio- 257
laveris. Noli autem de numero verbi mutato sollicitus esse; refertur enim ad nominativum *ανδραρια.*

V. 633.

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων αξιος ὑμιν ὁ ποιητης] Locutio ista *αγαθων αξιος ὑμιν,* quo valeat, exponat, velim, qui intelligere sibi videtur. Interim vero contemplare, si vacat, quid inter eam et veram (ni male auguror) Aristophanis manum intersit:

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ *ὑμιν ὁ ποιητης.*[133]

Dicit autem Poeta multorum se vobis bonorum **auctorem *extitisse.*** Post hæc utique verba Chorus continuo recenset, quæ fecerit Poeta Atheniensibus in commodum cedentia; narrationem autem sic claudit [641.].

Ταυτα ποιησας ΠΟΛΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ[134] ΥΜΙΝ
γεγενηται.

132. "Sed ex Turnebi var. lect. legendum, Εἴ του—" *R. P.* ΕΚΛΑΕΝ exaravit *R. D.*, v. inf. p. 262.

133. "leg. φησὶν - - - αἴτιος ὑμῖν—v. 9." (i. e. 641.) *R. B.*; sed in Pac. 918. Ἀθ. ε. "Τρυγαῖος" supplevit, ut versus sit tetrameter catalecticus, et ad "p. 440, 22." (Pac. 189.) provocavit *R. B.* Neutrum recte; "duo" enim "Aristophanis loca male sollicitavit *Dawesius*, et in priore obsequentem habuit *Brunckium.*" *R. P.* ad Hec. 309. Plato Sympos. III, 186. D. *οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας θεοῦ ἔρως, καὶ οὐράνιος, καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις.* Aristophan. Plut. 878, 9. *πολλοῦ γ' ἄξιος Ἅπασι τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεός ἐσθ'.*

134. Recte: Plato Sympos. III, 178. C. *πρεσβύτατος δὲ ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμιν αἴτιός ἐστιν.* Epinom. p. 977. A. *πῶς γὰρ τῶν ἀγαθῶν αἴτιον ἥμιν ξυμπάντων, οὐ καὶ τοῦ πολὺ μεγίστου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡγεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; 997. A. τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμιν αὐτὸν γεγονέ-*

Similiter legimus:

[1] ———————— καν μεν αποφηνω μονην
ΑΓΑΘΩΝ ἁπαντων ουσαν ΑΙΤΙΑΝ εμε ΥΜΙΝ—
[2] —μεγαλων γαρ ΜΟυστιν ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
[3] Ουτος γαρ ὁ θεος ΑΙΤΙΟΣ ΜΟΙ των ΚΑΚΩΝ.
[4] Αυτος μεν ουν ΣΑΥΤΩΙ συ ΤΟΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
[5] Ουχ ἁπαντων οντας ΗΜΙΝ ΑΙΤΙΟΥΣ των ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

258 * Eadem itidem curatione in integrum, aliqua certe ex parte, restituendus venit alter Comici locus, Pac. 918. Scribendum utique,

Πολλων γαρ ὑμιν ΑΙΤΙΟΣ ἀθμονευς εγω.[135]

Ubi itidem vulgo præfertur ΑΞΙΟΣ. ἀθμονευς autem h. e. ὁ Αθμονευς. neque enim aliter constat metri ratio. nam Αθμονευς primam corripit: Pac. 189.

Τρυγαιος ἄθμονευς, αμπελουργος δεξιος.

V. 640. Ευρε το παν αν δια τας λιπαρας] Quod Latini dicunt *nancisci, adipisci, consequi,* id apud Græcos denotat verbum non jam activum ἑυρειν[136] sed medium ἑυρεσθαι:

[1] Plut. 468. [2] 829. [3] Nub. 85. [4] 1456. [5] Ach. 309.

ναι,—. Xenoph. Anab. VI. pp. 479, 480. 'Αγασίαν, ἣν αὐτὸς 'Αγασίας φήσῃ ἐμέ τινος τούτων αἴτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω ἐμαυτοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι,—. Eur. Med. 1076. μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

135. Vide supra p. 381.

136. I. Æschyl. Suppl. 742. Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν. 950. Εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Eur. Med. 714. Εὕρημα δ' οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε; Aristophon apud Athen. IV, 161. F. Τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλήν. Menander Hypobol. apud Stob. p. 497. Ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὗρ'. Philem. apud Athen. XIII, 569. E. Εὗ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους,—apud Stob. p. 210. 'Εν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ, Νῦν εὗρον. Xenoph. Mem. III, iv, 5. οὐκοῦν ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρα-

[1] Και ταυτα παντα, σου θανοντος, ΕΥΡΟΜΗΝ.
[2] Θνητοις αρηγων αυτος ΕΥΡΟΜΗΝ πονους.
[3] Τλημων Ορεστης μοιραν ΕΥΡΕΤ ασφαλη.
[4] Ανικ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΟ Θεών παλαμαις τιμαν.
[5] Ελπιδ' εχω κλεος ΕΥ-
ΡΕΣΘΑΙ κεν ὑψηλον προσω.
[6] Φαρμακον καλλιστον ἑας αρετας
Αλιξιν ΕΥΡΕΣΘΑΙ συν αλλοις.
[7] ΕΥΡΗΤΑΙ τις αποινα μοχθων.

[1] Soph. Aj. 1042 (1023). [2] Æsch. pag. 20. l. pen. [P. V. 267.] [3] pag. 225 (Agam. 1597.). [4] Pind. Pyth. I. 94. [5] III. 196. [6] IV. 332. [7] Nem. VII. 23.

τίστους, ὥσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται, εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη. Conf. *Valck.* ad l. Sic formæ passivæ; Xen. Anab. iv, 287. Ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο. ἑυρῆσθαι apud Thucyd. i, 21. Æsch. Pers. 743., εὑρημένη Archippo apud Schol. ad Aristoph. Av. 1647. restituit *R. P.* Advss. p. 283., ἐξευρημένην Nub. 137., εὑρέθη Philem. apud Stob. p. 395., et εὑρεθέντα Æsch. Pers. 487. 1. ταῦθ' ἅπαντα *Br.*; male; vide supra p. 426. 2. θνητοῖς δ' ἀρ. edd. 3. Τλήμων Θυέστης edd. Ὀρέστης memoriæ aut operarum vitio. II. "*adde* Æsch. *Theb.* 885. *Suppl.* 278." *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt, Εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ, et Μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὗρετ' ἐν λιταῖς. εὗρατ' *Scaliger* ad Euseb. p. 269. quod profecto mirum. Eur. Med. 199. Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις. 197. Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς. 4. Soph. El. 625. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. ii, 114. εὑρίσκεσθαι ἥν τι δύνωνται ἀγαθόν. Thucyd. i, 31. ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι. 5. "Hoc significatu *sibi parandi*, vel *adipiscendi* veteribus frequentatum εὑρέσθαι adhibuit aliquoties *Herodot.* ix, 6. ὡς καὶ αὐτοί τινα ἀλεωρὴν εὑρήσονται. infra bis c. 26. et c. 28. ἄδειαν εὑρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimæ; εὑρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν, dixit *Isocrat.* in Evag. p. 191. E." *Valck.* ad Herodot. l. s. c. Xenoph. Mem. ii, i, 24. lege, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροι' ἄν. Eurip. Suppl. 1076. Οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.

Quibus inter alia innumera adjici poterit istud
Demosthenis Orat. ad Lept. l. 6. [ed. *Taylor*. 1741.].
259 *ανθρωπους* ΕΥΡΟ*ΜΕΝΟΥΣ *ατελειαν*. Ubi cave, obiter
MSS. aliquot virique insuper doctissimi auctoritate
adductus legendum existimes ΕΥΡΑΜΕΝΟΥΣ. Nam
primo, verbi *ἑυρισκω* aoristus primus formæ vel activæ
vel mediæ nusquam extat.[137] Deinde, si extitisset
utrumvis, futuri *ἑυρησω* rationem sequi oportuisset;
quod tamen de *ἑυραμενος* dici nequit. Alterum jure
improbaveris, quod cum voce *παν* articulus hic conjungatur.
Neque enim ea est orationis indoles, ut
id fieri patiatur. Romanorum utique *quodlibet* Attice
dicitur *παν*, non *το παν*.[138] Hanc autem notionem

137. Hesiod. Fragm. III, 3. repone, *εὑρόμενος*. "*Fuerunt quædam tempora verborum, secundum Analogiam proba et bona, quæ tamen usus rejecit.*" Hac in re nulla est codicum auctoritas; Theogn. 443. *ἀφείλατο* cod. Paris. ut 1121. *ἀνείλατο* cod. Mut. Lex. Sangerm. p. 469. *'Αφειλόμην διὰ τοῦ ο̄. τὰ δὲ βάρβαρα διὰ τοῦ ᾱ, οἷον ἀφείλαμην, καὶ ἀφείλατο. ὁμοίως καὶ τὸ ἀφείλω. τὸ δὲ ἀνάλογον ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν ὁμοίων.* Conf. *Piers.* ad Herodian. p. 431. Act. D. Apost. VII, 21. *ἀνείλατο* codices multi, et Gloss. Alberti, *ἀνείλατο. ἀνέλαβεν.* Hujusmodi formis gaudent interpretes Alexandrini, et Codex Cantabrigiensis; vide *Valck.* ad Herodot. VIII, 68. in loca quædam N. F. p. 391. et *R. B.* ad Philemon. p. 154. S. Empiricus p. 261. *παρὰ τοῖς 'Αλεξανδρεῦσιν ἐλήλυθαν. ἀνεύρατο* Callim. Epigr. XLIX. 1. sollicitare noluit *R. B. Græv.* p. 30.; sed quisnam hodie *ἐξευρατέος* toleraret in Nub. 726. pro *ἐξευρετέος R. P.*, *ἀνεύρατο* apud Timoclem Athenæi VI, 223. C. aut *εὑράμενον* apud Hermesian. ibid. XIII, 599. A.?

138. 1. ΠΑΝ *quodlibet* absolute; Æschylus P. V. 127. 609. 641. 1032. Suppl. 735. Soph. Œd. Tyr. 12. 40. 145. Œd. Col. 82. 465. 1108. 1446. Tr. 71. 349. 474. 700. Aj. 86. 874. El. 378. 631. 892. Euripid. Bacch. 830. *πᾶν κρεῖσσον, ὥστὲ μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί.* Or. 482. Ph. 526. 733. Aristophan. Av. 1240. Thesm. 796. Philem. apud Stob. p. 210. *Walpole* p. 45. *λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ*

loci hujus natura exigit. Exempla autem, quæ huc spectantia abunde congessi, hodie non sunt præsto ad manum. Unum illud suggerit memoria Vesp. 347.

Τις αν ουν ειη; ζητειθ υμεις· ὡς ΠΑΝ αν[139] *εγωγε ποιοιμην.*

Ubi voculam *αν*, quæ post easdem literas evanuerat, restituendam curavi, cum metri tum sermonis ingenio adductus. Vulgo etiam desideratur interrogationis nota verbo *ειη* subjecta. Minus recte. Neque enim *τις συντακτικως* referri potest ad *ζητειτε*; oportet vero *ὅστις*. Locum autem, in quo versamur, sic refingendum statuo, idque literis neque mutatis nec transpositis, sed diverso tantum modo dispertitis:

* ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ *αν δια τας λιπαρας*[140] —

τί τἀγαθόν. 2. ΤΟ ΠΑΝ *omne.* Plato Tim. p. 527. D. *τὸ τοῦ παντὸς σῶμα universitatis corpus* Cic., conf. Macrob. Saturn. I, xvii. Cratyl. I, 408. C. *Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεὶ, καί ἐστι διπλοῦς, ἀληθής τε καὶ ψευδής.* Ocellus Lucanus, *Τὸ δέ γε ὅλον καὶ τὸ πᾶν ὀνομάζω τὸν σύμπαντα κόσμον.* Æschyl. P. V. 215. 273. 460. 627. Suppl. 687. 778. Agam. 176. 430. 683. 995. 1170. Choëph. 329. 432. 682. 937. 968. Eum. 52. 83. 163. 200. 291. 400. 536. 889. Soph. Œd. Tyr. 1182. Col. 889. Tr. 369. 1149. Ph. 241. El. 680, 1009. 1205. Eur. Heracl. 575. Aristoph. Ach. 640. 660. Macho apud Athen. VIII, 341. C. Sueton. Aug. xcix. *Ἐπεὶ τὸ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ.* Ausonii Periander, *Μελέτη τὸ πᾶν.* Thucyd. I, 126. *ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἄρχουσι τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ πᾶν διαθεῖναι.* Xenoph. Mem. I, iv, 17. *οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα,—.*

139. *πᾶν ἄν. R. B. ποιοίμην* edd. Ald. Kuster. *ποιοίμεν* Junt. 1. *ποιοίην* Junt. 2. Conf. *R. P.* ad Hec. 730. Or. 92. *Tracts* pp. 192. 219. 220. (*Elmsl. ad* Heracl. 1017.) *adde*, Aristoph. Ach. 709. *Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν.* Alexis apud Athen. IV, 134. B. *Ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβών. Meinekius*, ni animi fallor. *Ἥ. ἀ. ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξ. λ.* editiones.

140. " recte, atque ita Suidas v. *ἀφύα*". *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide.

Cæterum emendandum hic sese offert, quod apud Sophoclem in Electra vers. 1027 (1021). vulgo circumfertur:

Ειθ ωφελες τοιαδε την γνωμην πατρος
Θνησκοντος ειναι· παντα γαρ κατειργασω.

Quem locum sic interpretantur: *Utinam tali fuisses animo, pater cum cæderetur; sic enim omnia per te confecisses.* Atqui verbum κατειργασω nisi accedente vocula αν Latino *confecisses* neutiquam æquipollet. Hanc tamen notionem loci indolem flagitare palam est; cui etiam παν multo magis congruit quam παντα. Itaque rescribendum omnino videtur,

Θνησκοντος ειναι· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ κατειργασω.[141]

Nec vero dubites, velim, quin apud Æschylum reponendum sit (uti et conjecisse video H. Steph.) (p. 39. l. 12. =P. V. 617.)

Λεγ ἡντιν αιτῃ· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ ΠΥΘΟΙΟ μου.[142]

Lectionum utique, quæ ibi habentur, παν γαρ εκπυθοιο μου,[1] παντα γαρ πυθοιο μου,[2] et παν γαρ ουν πυθοιο μου[3] nullam non repudiat syntaxeos ratio.

V. 879. Σκαλωπας, εχινως, αιλουρως, πυκτιδας.]
Alii Σκαλωπας, εχινως, αιαλουρως, πυκτιδας.
Alii Σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας.[143]

141. πάντα γὰρ κ. MS. Hunt. ut Ald.; π. γ. ἂν κ. "MSS. Bodleiani duo" (Harl. et unus apud *Brunck.*). "Mihi magis placet, quippe animosius, πάντα γ' ἂν κατειργάσω." *Musgravius.*

142. πᾶν γὰρ πύθοιό μου MS. Paris. vide supra ad p. 391., et *Edinb. Rev.* XXXIII, 234. ad P. V. 520. 1. Turneb. 2. Ald. Rob. 3. "Alii" H. St.

143. αἰλούρως edd. 1547. 1607. αἰαλούρως edd. 1625. 1670. αἰελούρως edd. tres pr. et codd. tres apud *Brunckium.* "Ultima unice vera est," inquit *Piers.* ad Mœr. p. 37.; sed addit—Dawesio "obstare veterum Grammaticorum auctoritatem." Hoc parum liquet.

* Ex his lectionibus sola, quam exhibet Cl. Kusterus, 261
senarii legem violat. Atque ea itidem, si verborum analogia spectetur, pessime omnium se habet. *Σκαλοπας* Hesychii et Suidæ auctoritate nititur. Neque huic scripturæ quidquam adversatur. Vocem *αιλουρος* deducunt etymologi ab *αιολλω* et *ουρα*. At qua demum ratione media vocalis *ο* eliminatur? Oportet certo certius, ni susque deque habeatur analogia, *αιολουρος*; non secus atque fieri videmus in cæteris omnibus vocabulis eandem originem præferentibus. Nunc vide, cum analogia quam amice itidem conjuret prosœdiæ ratio:

Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΟΛΟΥΡΩΣ, *πυκτιδας.*

Stabilitur porro vocis *αιολουρος* quantitas syllabica ex duobus apud Athenæum locis, Anaxandridæ altero, altero Timoclis; non jam prout hodie scribuntur, sed prout scribi oportere res ipsa clamat. Ea autem extant pag. 300 [A. B.].

Συ μεν τον ΑΙΛΟΥΡΟΝ *κακον εχοντ ην ιδῃς,*
Κλαιῃς. εγω δ ἡδιστ αποκτεινας δερω.
Πως αν μεν ουν σωσειεν ιβυς, η κυων;
Οπου γαρ εις θεους τους ὁμολογουμενους
Θεους ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως
Δικην, τιν ΑΙΛΟΥΡΟΥ *βωμος επιτριψειεν αν;*

In priore *τῳ αιλουρον* articulum perperam præfici nemo non sentiet, nisi qui, inter *αιλουρον* et *τον αιλουρον*

MSS. quidem suæ orthographiæ repugnantes habet.—" Et potest *αἴλουρος* æque derivari ab *αἰλεῖν, θωπεύειν,* et *οὐρὰ*, quod *felis* cauda aduletur. Quæ sententia est Viri incomparabilis *Claud. Salmasii* Exercit. Plin. p. 1009." Esto; *Dawesii* analogia manet inconcussa; vide infra. *Toupius* Vol. III. p. 516. et IV. p. 283. *Αἰολουργὸς* pro *αἰοουλγὸς* recte Hesychio reponendum censet.

262 * quid intersit, ignorat. Deinde vitiosa est loquendi ratio κακον εχοντα. Est autem vera scriptura,

Συ μεν ΑΙΟΛΟΥΡΟΝ ην ΚΑΚΩΣ εχοντ ιδῃς,
Κλαεις ——[144]

In altero istud θεους τους ὁμολογουμενους Θεους, si vel oratio vel metrum spectetur, quis ferendum censebit? Cui placere poterit prima vocis αιλουρος in ultimo versu correpta? Quis non potius legendum agnoscet,

—Οπου γαρ εις τους ὁμολογουμενους θεους
Ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως δικην,
Τιν ΑΙΟΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In versu autem primo pro, Πως αν ΜΕΝ ουν, malim, Πως αν ΤΙΝ ουν—[145]. Video quidem in stolidissimo

144. τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς MS. A., αἰέλαυρον *Piers.* l. c., cetera *R. D.* accedit. "Lege ἤν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδῃς. Menander apud Clement. Alex. Strom. VII. p. 713. Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔσχες, Φειδία." *R. P.* quem vide in Advss. p. 97. Αἰαίλουρος Mœr. Codd. Coisl. et Reg. apud *Piers.* pro αἰέλουρος: ut Hesychius, Καιρατιοῦσι. τοῖς κέρασιν πλήξουσι; sic Cod. et edd. pro κερατιοῦσι, ut *H. Steph.* correxit.

145. ἶβις uterque MS. *Piers.* l. c. et MSS. Herodoti semper; εἰς θεοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς MSS. εἰς τοὺς ὁ. ex *R. D.* effingit *Piersonus*; αἰέλουρον exhibet Cod. Venetus apud *Schweighæuser*, quicum fere consentit fragmentum Heracléense:

Διοπερ εμοι γε τα του
Τιμοκλεους ειρημε-
νὸν ἐν Αιγυπτω δρα-
'μα τι π ρι των εν τη
χωρα θεων επι του
τους επερχεται με
ταφερε ν. Οπου γαρ
φησιν εις τους ομολο
'γουμεν υς θεους α
σεβουν ες οὐ διδο
'ασιν ευθεως δικην
τινα ε ουρ'ον βω-
μος επ τρειψειεν
αν.

Vide, si vacat, Mr. *Hayter's letter*, pp. 8, 9. Herodot. II, 66. αἰελούρους "*M. Ask. Pass.* semper." *Wesseling.* "Αἴλουρος in Ægypto frequens est," ait *Schowius* de charta papyr. pp. 67. 101. et apud minus probatos auctores eadam forma crebro occurrit:

quodam hymno Callimachi [ad Cer. 111.], si diis placet, nomine insignito *τρισυλλαβως* repræsentari *αιλουρον*. Sed plura ibi reperiuntur, ut materiei futilitatem mittam, adversus cum sermonis tum metri indolem peccata, quam quæ hujus esse loci mereantur.[146]

Emendationes in VESPAS.

V. 166. Πως αν σ αποκτειναιμι; πως; δοτε ξιφος
Οπως ταχιστ, η πινακιον τιμητικον.]

Vocem *τιμητικον* exponit Scholiastes *καταδικαστικον*, atque eum secutus Frischlinus *damnatoriam*. * Exinde, credo, hoc colligunt, quod *τιμημα* *mulctam* 263
denotet. Atque iis quidem commode quodammodo accidit, quod e *judicum* numero sit, qui hoc loquatur. Alioqui, quo se converterent, vix habuissent. Sed quem, obsecro, in finem *tabellam*, quam vocant *damnatoriam*, poposcisset judex noster jam solus ac domi conclusus. Num ibi damnandi auctoritate pollebat?

Demetr. Phal. p. 90. *ἡ σελήνη ἔτεκε τὸν αἴλουρον*: Capella p. . lunam *vultu* felem *ostendere:* vide Gellii N. A. xx, viii. Plutarch. de Is. et Osir. pp. 151—2. ed. Sq. *Ἀιλούρου, αἰλούρῳ, αἴλουρον*. Locum non suum subinde occupavit; codex Palatinus Antonini Liberalis apud *Bast.* in ep. Cr. pp. 101. et 169. *Ἄρτεμις δὲ σίλουρος*. et capitum tabula, *σί*
αἴλουρόν.: quandoque exsulavit; Capella 11, 43. *Cui nautæ septem, germani tamen, suique consimiles præsidebant* in prora: Felix *forma depicta* leonis—lege et distingue, *præsidebant. In prora* felis *forma depicta*, *leonis* —*R. B.*

146. Ab *R. D.* factum nollem: si omnia tam insuaviter dixisset *Dawesius*, Critici Batavî maledicentiam æquo animo pateremur: vide supra p. 163., "*Ernest.* ad l. et *Dorvillium* ad Charit. p. 275." *Burgessius*.

Ridiculum. Sed, ne ambagibus utamur, ecce veram, ni fallor, Comici manum:

——— η πινακιον ΤΙ ΤΜΗΤΙΚΟΝ.[147]

Date quanto ocyus ensem vel πινακιον *aliquod* incidendi-vim-habens. h. e. *quo cerebrum homini diminuam.* Per πινακιον autem intelligi volumus *tabulæ ligneæ frustum.*

V. 168. *Ανθρωπος ουτος μεγα τι δρασειεν κακον.*] Principio pro Ανθρωπος enunciandum est ἀνθρωπος. Neque enim, nisi cothurnato, licebat ανθρωπος ουτος absque articulo usurpare. Quod autem adhuc gravius est, verbum δρασειεν tam nude positum non est nisi optantis, *faciat utinam.* Quæ notio ab hujus loci ingenio quam maxime abhorret. Tu vero absque omni scrupulo repone,

——— μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον.[148]

147. "Tyrwhittus: '*In hac crisi* Dawesii *acumen desidero. Mihi certe* Aristophaneum *quam maxime videtur, ut Senex* φιληλιαστης, —— [106.] Υπο δυσκολιας ἀπασι τιμων την μακραν, —— *cum mortem alicui minatur, poscat* gladium, aut—tabellam damnatoriam; *qualem scilicet,* gladio non minus mortiferam, *vibrare solitus sit.*' Dawesii *mutationem improbat quoque* Dorvillius *ad* Charit. *p.* 681. *qui quoque sales et urbanitatem vulgatæ lectionis laudat. Ad hæc,* Photius *Lexico MS. vulgatam agnoscit.* Πινακιον τιμητικον, το τοις δικαζουσι διδομενον, εν ᾧ γραφουσι τι χρη. Αριστοφανης." *Burgess.* Demosth. de Chers. 96. pen. *Reisk.* Εἰ γὰρ δεινὰ ποιεῖ Διοπείθης καὶ κατάγει τὰ πλοῖα, μίκρον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μίκρον πινάκιον ταῦτα πάντα κωλῦσαι δύναιτ' ἄν. in Bœot. 998, 4. πινακίοιν δυοῖν τὸν ἕνα κληροῦσθαι, ᾧ θάνατον ζημίαν ὁ νόμος λέγει.

148. "probante Valckenærio ad Eurip. Phœn. 1214." *R. P.* "leg. δρασείει." *R. B.* 1. "ποθῶν pro ποθ' ἡμῶν Suid." *R. P.* 5. δρασείης Ald. 6. σοφὸν MS. Harl. et Ald. σοφὰ *Brunckius.* "Quæ Græci ἐπιθυμητικὰ *desiderativa* vocant in ΕΙΩ exeuntia, habere dicuntur ἔμφασιν τοῦ μέλλοντος *significationem*

magnum aliquod malum patrare-molitur; sive, ut ita dicam, *patraturit, wants to do:* nam hæc est vera hujus verbi significatio.

*[1] Ω Ζευ, τι ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ ποθ ἡμων τον λεων; 264
[2] Τι ταπι τουτοις παιδ εμω ΔΡΑΣΕΙΕΤΟΝ;
[3] Ηδη γαρ ειδον ομμα νιν ταυρουμενην
Τοισδ', ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΟΥΣΑΝ—
[4] Και δηλος εστιν ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΩΝ κακον.

[1] Pac. 61. [2] Eur. Phœn. 1224 (1223). [3] Med. 92 (91). [4] Soph. Aj. 326.

quodammodo *futuri*; derivantur enim a futuro, ideoque etiam in primo tempore Futuri vim habent." *R. B.* ad Hor. A. P. 139. Sequentia *Piersono* ad Mœr. pp. 14, 15. debeo; Αγορασείων Schol. ad Aristoph. Ran. 1100. 'Ακουσείων, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς Lex. Sangerm. p. 369. 'Αναστησείω· 'Απαλλαξείω. Thucyd. I, 95. 'Αποδωσείω. Βρωσείω Callim. Fr. CCCCXXXV. Vide *Toupius* in Addend. ad Theocr. Id. X, 31. Γαμησείω Alciphr. Epist. I, xiii. Γελασείω Plato in Phædo. p. 378. C. *Læmar.* οὐ πάνυ γέ' με νῦν γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. Schol. p. 9. γ. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Δειπνησείω· Διαβρωσείω· Δωσείω· 'Ελασείω· 'Εργασείω Soph. Tr. 1234. Ph. 1001. [Il. A. 606. Οἱ μὲν κακκείοντες—male Schol. κατακοιμηθησόμενοι· hoc enim nequaquam defluit a futuro: *Hartungus* ad Odyss. A. 424. "κακκείω, *dormiturio*, pro κατακείω per syncopen." Sed hoc textui non inservit; nemo, opinor, κακκείω in eandam classem ac ἔπειμι, εἴσειμι referendum esse putet: aut κάθευδ' infra 611. et in Odyss. O, 5. pro *lecto* tantummodo *cubantibus* impune obtrudat. Scholiastes Lips. rem expedit, Οἱ μὲν δὴ κείοντες· οὕτω πᾶσαι, si κ. non tam *actionem*, quam *agendi consilium* indicare statuamus. Κατηγορησείω. Κλαυσείω Apollon. Lex. v. 'Οψείοντες. Κνησείω. Λεξείω. Μεταλλαξειω. Ναυμαχησείω. Ξυμβασείω. Οὐρησείω. 'Οψείω Il. Ξ, 37. Παραδωσείω. Πελασείω· Πολεμησείω Thucyd. I, xxxiii. III, lxxxiv. Τυραννησείω *Abresch.* ad Cattier. p. 10. Φυξείω. Χεσείω Aristoph. Eq. 884. 994. Nub. 294. 'Ωνησείω. Sunt *desiderativa* in αω et ιω desinentia apud antiquissimos; sed ab hoc loco alienissima.

[5] Ω δεσποτ Αιας, τι ποτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ φρενι;

[6] Συ δ ουτε φωνεις, ουτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ σοφον.

Cæterum in tertio exemplo sermonis indole adducti interpunctionem mutandam curavimus. Vulgo utique distinguitur post ταυρουμενην. Quo pacto τοισδε ad δρασειουσαν non sine solœcismo, vel sensu certe alieno, refertur. Veram hujus verbi syntaxin in primo exemplo habes, τι δρασειεις τον λεων, non τῳ λεῳ. Constructioni autem, qua nos istam vocem ad ταυρουμενην referendam statuimus, germana plane in eadem fabula occurrit, vers. 187.

Και τοι τοκαδος δεργμα λεαινης
ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ[149] ΔΜΩΣΙΝ —

Exemplum autem jam emendatum adhuc insignius est, quod ipsum hunc versum, in quo conspiciatur verbum δρασειω, alter tantum non continuo sequatur, in quo optativi itidem δρασειε vocula αν destituti vera atque unica reperiatur notio:

265 * Εχθρους γε μεντοι, μη φιλους ΔΡΑΣΕΙΕ τι.

Ubi interpres: Utinam *tamen inimicis, non amicis aliquid* faciat. Collige obiter frustra fuisse inter alios Cl. Bentleium, qui in isto Plutarchi de Is. et Osir. pag. 81. δοξει δε και το ὑπο των Πυθαγορικων λεγομενον —— αινιττεσθαι &c. legi voluerit δοξειε. Oportet saltem δοξειε δ αν — Sed simplicior multo ac verior est emendatio, ΔΟΚΕΙ δε —

[5] Soph. Aj. 586 (585). [6] Phil. 1284 (1245).

149. "*vide et* Æsch. *Choeph.* 273." *R. P.* ad *R. D.* locus est, Ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον.

V. 184. Τις ει ποτ ανθρωπ[150] ετεον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια.
ΒΔ. Ουτος συ ποδαπος; ΦΙ. Ιθακος, απο Δρασιππιδου.

Vocabulum *οὑτος*, quod Latine dixeris, *heus tu*, in medio colloquio usum hic non suum sortitur. Rescribo vero certa (siquid in his rebus certi haberi possit) emendatione,

ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος; —

Quis tandem, o homo, revera es? PH. Ουτις *per Jovem.* BD. *Tune* Ουτις? *Cujas?* PH. *Ithacus*— Istud autem *ανθρωπε* vel per crasin accipi velim *ω ανθρωπε*, vel certe scribi *ωνθρωπ*.

V. 270. —αλλα μοι δοκει σταντας ενθαδ, ωνδρες,
Αιδοντας αυτον ΕΚΒΑΛΕΙΝ· ην τι πως ακουσας]
&c.

Hoc est: *sed mihi commodum, o viri, videtur, ut hic* [extra domum] *stantes canendo eum* [e domo] * ejiciamus. At mihi, o viri, perquam absurdum et 266

150. " fo. *ἀνδρῶν*" *R. B.* " Thesm. 654. *ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ἄνθρωπ'* (l. *ὦ 'νθρωπ'*·) *ἄνω τε καὶ κάτω* ex Suida v. *ἰσθμὸς* supplevit *Bisetus.*" *R. P.* apud *P. P. D.* Vide Ran. 301. Soph. Aj. 802. (791.) *Οἴ μοι, τι φῄς ἄνθρωπε;* " Lege *ὦ 'νθρωπε* cum Aldo et Scholiaste. H." *R. P.* *τί δρᾷς ἄνθρωπε;* MS. Hunt. et *τί φὴς* in margine. 1173 (1154.). *"Ανθρωπε, μὴ δρᾶ* ex Eustathio p. 681, 6 = 554. ult. *"Ανθρωπε* *Livineius* apud *P. P. D.* Conf. *Bast.* ep. cr. p. 97. et infra ad p. 269. In secundo v. " leg. *Οὔτις σύ; ποδ.*" *R. B.* quibuscum conspirant Codd. Rav. et unus apud *Brunck.* Eur. Cyclop. 684. *ἀλλὰ πρόσθεν οὔτις ἔστι σου,* ex emendatione *Piersoni* in Verisim. p. 153. Æsch. Choeph. 573. 656. *Ποδαπὸς ὁ ξένος;* vid. Suppl. 233. Soph. Œd. Col. 1160. *ποδαπόν;* Eur. Iph. T. 916. *ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;* Plato Charmid. p. 462. E. *τίς τε καὶ τοῦ;* Conf. Odyss. A, 170. Soph. *'Αλήτη,* Eur. Ion. 258. et Helen. 86. qui post virorum summorum curas vereor, ne adhuc satis sanus sit.

contradictorium videtur. Nunc vide, inter hæc tam stolida et veram Comici manum quid intersit:

Αιδοντας αυτον ΕΚΚΑΛΕΙΝ —[151]

Canendo eum evocemus. Vel potius ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ, h. e. εκκαλεισθαι. Nempe hoc ipsum est, quod supra ab his senibus fieri solere dixit Bdelycleo. vers. 219.

Λυχνους εχοντες, και μινυριζοντες μελη,
Οις ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΑΙ τουτον —

Inter verba autem εκκαλειν et εκκαλεισθαι id intercedit discriminis, quod illud simpliciter *evocare*, hoc *ad-se-evocare* denotet.

V. 316. Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης
Υμων ὑπακουων, αλλ ουχ ὁιος τ ειμ ᾳδειν]

Interpretatur Florens Christianus;

Diu est, amici, cum per hæc foramina
Vos audiens tabesco, nec pote ut canam.

Unde constat eum versum alterum non secus atque priorem senarium accepisse. Quippe eam sibi legem servandam præscripsit, ut quosque Comici versus eodem, prout ipsi videretur, metri genere donaret. Atqui bellus iste senarius quartum pedem vel spondeum, vel trochæum;[152] sextum non nisi spondeum
267 præfert. De sententia nunc dispiciamus. * Qui

151. " probante *Valckenærio* ad Theocrit. Adoniaz. 43. p. 353." *R. P.* " l. ἐκκαλεῖν." *R. B.*

152. Vide infra p. 346. Av. 1626. *spondæus* in quarta sede obnitente metro. " Lege, transposito γε, Τούτοις ἔγωγε. τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου. *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad Œd. Col. 664. in *Tracts*, p. 194. Sic ad Thesm. 603. " L. ταῦτα." 775. ed. *Kuster.* *trochæus* in quarta sede: " Lege, τίν' οὖν ἂν ἄγγελον, quod postulat πέμψαιμι, quodque excidit propter similem proximæ syllabæ sonum." *R. P.* apud *P. P. D.*; vide supra ad p. 441.

hic dicit, *canere se non posse,* supra vers. 268. a Choro narratur, *aliis canendo præire solere.*

——— ——— ——— αλλα ΠΡΩΤΟΣ ΗΜΩΝ
ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ[153] Φρυνιχου, και γαρ εστιν ἀνηρ
Φιλῳδος—

Ubi vulgo scribuntur, αναδων et ἀνηρ. Alterum contra sermonis Attici, alterum contra metri indolem. At enim quid, obsecro, obstabat, quo minus Tigellius noster hoc itidem temporis articulo canere posset? Aut his difficultatibus locum extrices, velim, aut mecum deinceps legas;

Ὑμων ὑπακουων, αλλ οἱος τ ουκ ειμ ΙΔΕΙΝ.[154]

Jam dudum quidem est, amici, quod tabesco per caminum [non cum interprete, *per foramina*] *Vos*

153. " ἀναείδων Suid. v. 'Εφόλκ." *R. B.* " ἀναΐδων Suid. MS." *R. P.*

154. " totum locum emendatius, quam vulgatur, describam: Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακουων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷος τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑ-μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-σκους κακόν τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε (deleverat quoque *R. B.*), quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὀπιὴ λέγειν οἷός τε κἀγῶ, quodque codem modo irrepsit in Phœniss. 983. post ἕτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ᾄδείν correxit *Dawesius* (correxerat quoque *R. B.*), in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere MSS. (et *R. B.* de Phalar. p. 269.) Particulam δ' addit Ravennas (fo. τηροῦμαι γ' *R. B.*). Postremo ante Τηροῦμαι δ', ista verba, τι' ποιήσω, ut manifesto spuria, et ex τι ποιῆσαι in vicinia nata, delevi (et deleverat *R. B.* qui ὑ-μῶν et καδίσ-κους eodem modo digesserat.). *R. P.* ad Hec. 1161. et apud *P. P. D.*; conf. *Hotib.* pp. 100, 101. Plato de Repub. II, 363. C. ποιητὰς ἐπάγονται· οἱ μὲν κακίας περὶ εὐπετείας διδόντες, *lego* ᾄδοντες. *Muret.* Opp. III. p. 570.

audiens; sed videre *neutiquam valeo.* Nempe obturata erant omnia præter caminum, ei autem ipsi rete obtentum. Sentis jam, opinor, quantum hic valeat unius literulæ mutatio.

Succurramus obiter locis uni et alteri apud Sophoclem laborantibus. Ant. 409 (403).

ΚΡ. Η *και ξυνίεις*[155] *και λεγεις ορθως ἁ φῃς;*
ΑΓΓ. Ταυτην *γ ιδον θαπτουσαν ὀν συ τον νεκρον*
Απειπας. *αρ*[156] *ενδηλα και σαφη λεγω;*

Verbum utique *ιδον* augmento destitutum poetæ Attico non licuit adhibere.[157] Scripsit vero Sophocles,

155. Sic *Valck.* ad Ph. 394.; sed "*ξυνίῃς* V." *Livineius*, et *Reiskius;* quod melius; vide *R. P.* ad Or. 141.

156. *ὡς ἕ* V. gl. *ἵνα. Livineius; ὡς* quoque in margine Turnebi.

157. Vide *Br.* ad Lys. 759. Thesm. 910. et conf. infra pp. 335, 346. "Sed caveamus ab *Hypothesibus;* quæ cum in *Sacris*, tum in *Humanioribus Literis* pessimi sunt effectus." *Marklandus* in nota longissima ad Suppl. 728. ed. 1.; quam in editione repetita paulum mollitus totam fere delevit. "Locus unicus, qui huic licentiæ in Hecuba [1176.] favet, ab ipso Brunck. acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est [Conf. *Month. Rev. July*, 1789. *p.* 15.]. Et cùm rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere." Vide *Tracts*, p. 190. Regula igitur post alios a Dawesio repetita esto perpetua, viz. *Poetæ Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent.* pp. 346. 335. *Valck.* ad Eur. Ph. 891. 1243. 1672. *Brunck.* ad P. V. 229. Eur. Androm. 955. Soph. Œd. Tyr. 1249. I. *Augmentum male omissum.* Pers. 655. "ubi cætera partim e conjectura, partim ex MSS. bene administravit Cl. *Brunckius*, lege *ἐπωδώκει*, et omnia rite procedent." *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 1290. Vide Septheb. 751. Pers. 376. 458. 463. 506. Eur. Bacch. 1063. Pers. 416 = 422. Παισθέντ' ἔθρανον πάντα κωπήρη στόλον. Eum. 252. *καταπτακὼν R. P.* Soph. Tyr. 1605. Κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο, 'Εκτύπησε. Œd. Col. 1623, 4. legendum est,

φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώυξ' R. P. ad Ph. 5. Vide (*Crit. Rev. Nov.* 1800. *p.* 252.) *Tracts*, pp. 290, 291. "Theognis 515. Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν (pro *βροτοὶ*) Stob. LXXXIX. p. 501, 27." *R. P.* Advss. p. 313. Tacit. vit. Agric. XXXII. *Paucos numero, trepidos ignorantia, cœlum ipsum ac mare et sylvas, ignota omnia, circumspectantes, clausos quodammodo ac vinctos* ALII *nobis tradiderunt.*" DII primus restituit *Lips.* in Antiq. Lect. IV. xix. Minucius in Octavio XXXVI. *ideo actus hominis, non* dignitas *judicatur.*— *non* Dei gnaritas *judicatur*, emendavit *Eldikius* in Susp. Spec. p. 51. vide supra p. 42. Tr. 769. *Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσεται R. P.* ad Med. 1138.; vide *Musgrav.* ad l. et *Reisig.* Conject. p. 83. Hesychius, *προσπτύσσεται, προσάγεται, προσέλκεται*: conf. supra ad p. 70. 905, 6. *Κρύψασ' ἑαυτὴν, ἔνθα μή τις εἰσίδοι, 'Εβρυχᾶτο.* Ph. 371. *κύρει* Ald. *'κύρει* Turneb. "*πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ*" quam agnoscunt scholia minora, "sine ulla causa in *πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν* mutavit *Brunckius.*" *R. P.* ad Med. 1138. El. 714. *κόνις δ' ἄνω 'Εφορεῖθ'*· Eur. Androm. 672. *λάσκεις* edd., *H. St.* in App. ad Thes. Gr. *λάσκες* incuria aut festinatione; vide omnino *P. P. D.* ad *R. P.* in Eq. 1015. Iph. A. 47. *πέμπει. R. P.* "Bacch. 32. lege, *ὤστρησ'* pro *οἴστρησ'*" *R. P.* ad Av. 1290. 1063. Εκυκλοῦτο. Electr. 268. "Lege, *μ' εβούλετ'*. et 315. *ἔμ' ἐμνήστευον. R. P.* Advss. 272. Aristoph. Vesp. 1393. *ὕλακτεν* in imperfecto, ut producatur prima. *Raper.* Iph. T. 54. *Τιμῶσ'* "*ὑδραίνειν αὐτὸν ὡς θανούμενον. R. P.* Strato sive Strattis apud Athen. IX, 383. B. *Πλὴν 'ικέτευον.* Hipponax IX, 370. B. *'Ο δ' ἐξολισθὼν 'ικέτευε.* Aves [118. recte *Beckius. Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ R. P.* ad Med. I.] 1290. "Lege cum augmento, ut recte habet Aldina, *ὠρνιθομάνουν.* Sic *ὑποῤῥώδει* pro *ὑπωρρώδει* male legitur in Eupol. apud Plutarch. I. p. 164. *ὀρεχθεῖ* pro *ὠρεχθεῖ* in Aristia apud Athen. II, 19. p. 60. B. contra metrum hoc ultimum." *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 638. *ἐξήραξα. Reiskius, R. P.* Lys. 519. *'Ο δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε. ἔφ.* "omittit MS. [Trin. Coll. Cant.]. forte *δεινόν.*" *R. B. ἂν ἔφασκ'· εἰ R. P. Tracts*, pp. 21, 2. Ephippus apud Athen. X, 423. E. *ἔδωκε κεράσας R. P.* ad Nub. 59. Sæpenumero augmentum in melicis omittunt poetæ scenici; Septheb. 978, 9. *δυσθέατα πήματα Δείξατ'.* Agam. 232. *φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν.* Vide *Monk.* ad Alcest. 599.

II. *Augmentum per crasin coalescit.* Pers. 310. Νικώμενοι 'κύρισσον. 490. πλεῖστοι "θανον. Eum. 615. ὃ μὴ 'κέλευσε. 948. Οἷ' ἐπικραίνει (Eq. 1335. οἷ' ἕδρας *Raper.*) Œd. Col. 1602. Ταχεῖ 'πόρευσαν. 1608. Πατρὸς πεσοῦσαι "κλαον. Tr. 905. Γένοιτ' ἐρήμη, "κλαε Soph. Aj. 308. κάρα 'θώϋξεν. Ph. 933. μή μου 'φέλῃς MS. Harl. In Scyriis apud Stob. LVII. p. 376, 31. Gesn. "Η 'σωσαν ἢ 'κέρδαναν, ἢ διώλεσαν *R. P.* Advss. p. 215. Eur. Hec. 387. ἐγὼ "τεκον. Hel. 271. καλοῦ "λαβον. Danae, 44. ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην. Eq. 1239. κἀβινεσκόμην, ne pereat augmentum. *Raper.* Eurip. Iph. A. 1149. κἄλαβες Nub. 65. L. πάππου 'τιθέμην *R. P.* 1360. Lege εἶναι "φασκε. Pac. 5. δὴ "φερες; 48. " ἐσθίει ad Scarabæum refertur non ad Cleonem; si vero cum Palmerio scribas ἔσθιεν (Ionice pro ἤσθιεν) Cleonem respiciet." *Raper.* et pro ἀναιδῶς " leg. ἀνέδην." *R. B.* Lex. S. p. 400. Av. 334. L. ἐξότου 'γένετο, vide Plut. 85. Ran. 806. L. διαγωνιεῖσθαι "φασκε. Eccles. 509. Legendum ἃ 'ξηνεγκάμην. 885. κἀπιχείρησον *Raper.* Dædalo μοι "θηκε, *R. P.* Advss. p. 100. Eodem modo si præcedens versus in vocalem longam aut diphthongum desinat, augmentum verbi inchoantis sequentem versum cum illa coalescit. Sophocl. Œdip. Colon. 1606. αἱ δὲ παρθένοι 'ρρίγησαν, ὡς ἤκουσαν· El. 715. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 'φείδοντο κέντρων οὐδέν. Eur. Hec. 1234, 5. Αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρῳάδων κόραι 'θάκουν. In hujusmodi crases exarando analogiam consuetudo superavit.

III. " *Quod ait* Brunckius, *quædam esse verba, quibus sit solenne augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt.*" 'Ανᾱλόω natura est longa; et idcirco augmenti minus capax; Æschyl. Septheb. 813. Eurip. Med. 326. Aristoph. Eq. 911. Plut. 248. Sophocl. Aj. 1049. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; Sic codd. Aug. et Br.; ἀνήλωσας MS. Harl. et Ald., et pro λ. χρόνον MS. Hunt. Aristoph. Pl. 381. Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας. Eur. Hipp. 1332. "Επειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνή. Conf. El. 681. et supra p. 449. Eur. Ph. 597. Androm. 1155. vide infra p. 323. Plato apud Athen. IX, 367. D. Βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. *R. P.* Advss. p. 109. 'Αναλώθῃ Androm. 456. " Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Œd. Col. 1598. Similis est ratio in καθεζόμην, καθήμην, καθεῦδον augmentum non præponunt. Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt vel

* Ταυτην γ ΙΔΕΙΝ[158] θαπτουσαν — 268

Est utique plena constructio

Ταυτην γε λεγω θαπτουσαν ιδειν —

CR. *An et intelligis, et vera dicis, quæ narras?* NUN. *Nempe hanc* dico *me vidisse* — Sic apud Æschylum in Persis pag. 135. l. 2 [200].

Και ταυτα μεν δη νυκτος ΕΙΣΙΔΕΙΝ ΛΕΓΩ·

Et hæc quidem noctu me vidisse dico. Porro pro voce nihili Απειπας[159] (id quod bona grammaticorum

abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph. Œd. C. 1597." Pr. ad Eur. xvii =xviii.; conf. *R. P.* [*in Brit. Crit. April*, 1794. p. 363.]. Œd. Col. 904. Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· El. 1458. Σιγᾶν ἄνωγα, Tr. 1249. Πράσσειν ἄνωγας. Ph. 100. Τί οὖν μ' ἄνωγας; Œd. Tyr. 96. Ἄνωγεν ἡμᾶς. Œd. Col. 1598. Κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν.† ἘΖΟΜΗΝ Œd. Col. 100. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην. Æschyl. Eum. 3. ἕζετο. 6. P. V. 237. Sophocl. Œd. Col. 1597. Aristoph. Lys. 1141. καθέζετο. ΚΑΘΕΥΔΟΝ Aristophan. Av. 494. Κἆρτι κάθευδον. κἆρτ' ἐκάθ. *R. B.* Thesm. 486. παρ' ἐμοὶ κάθευδεν Cod. Rav. ut *Br.* ΚΑΘΗΜΗΝ Eur. Bacch. 1042. ἔνθα Μαινάδες Κάθηντ', ἔχουσαι *Br.* Aristoph. Ach. 638. ἐκάθησθε. conf. 542. Eccles. 302. κάθηντο λαλοῦντες edd. tres pr.

IV. "χρῆν non minus quam ἐχρῆν in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos." Pr. xvii=xviii. Schol. ad Plat. p. 220. χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔδει, χωρὶς τοῦ ε̄. Agam. 582. χρή. χρῆν MS. Bigot. 1421. 1663. χρῆν. Choeph. 928. Soph. El. 529. De verbis, quæ duplex augmentum sibi adsciscere gaudent, vide infra p. 322.

158. Probantibus *Valckenærio* ad Ph. 394. et *Musgravio* ad l.; Brunckius vero ἰδών, quod magis probabile est.

159. Optime: Eur. Hec. 930. Herc. Fur. 1354. ἀπεῖπον. Soph. Œd. Col. 1760. Tr. 789. ἀπεῖπεν.

† In hoc tempore usus non raro ab analogiæ norma recedit, ut expeditæ pronunciandi suavitati consulat: Aristoph. Plut. 325. κατεβλακευμένως. Eq. 351. Thesm. 131. κατεγλωττισμένος. sed reperiuntur in Thucydideis duriores formæ; προσεβεβοηθήκη· ἐνενικήκη· ἐσεβεβλήκη· ἐσεπεπλεύκη· προὐκεχωρήκη v. 10. bis. προὐτετελέκη. ἀντεκεκρούκη· ἐπεπονήκη· ὑπερεβεβλήκη· ἐπιβεβλαστήκη III, 26. *Valck.* ad N. F. pp. 399, 400.

et lexicographorum pace dictum sit) rescribo Απειπες. Demendum denique est punctum verbo φης minus recte subjectum. Alter locus extat in Œd. Tyr. v. 1518 (1505).

> Ολωλαμεν δυ οντε· μη σφε παριδης
> Πτωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας.

Ubi verbum παριδης neque metro nec sententiæ convenit. Postulat vero utrumque,

> —— μη σφε ΠΕΡΙΔΗΙΣ.[160]
> [1] Ταυτι ΠΕΡΙΕΙΔΕΘ οι Πρυτανεις πασχοντα με;
> [2] Ει μη με βουλεσθ αποπνιγεντα ΠΕΡΙΔΕΙΝ.
> [3] Ω ποτνι Ειλειθυια μη με ΠΕΡΙΔΗΙΣ.

[1] Ach. 166. [2] Pac. 10. [3] Eccl. 369.

Alcest. 754. 503. 753. ἀπεῖπον. ἀπειπεῖν. Diphilus apud Athen. VI, 227. F. Grot. Exc. p. 787. ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι· Aristoph. Plut. 220. Ach. 580. εἶπες. Eccles. 191—2. "Lege εἶπες—εἶπον." *R.P.* apud *P.P.D.* Conf. *Tracts*, p. 98. sed hanc formam haud observavit per omnia vir summus; et Eustathius ad Odyss. 1435, 61 = 82, 22. φησι γὰρ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι εἶπον καὶ εἶπα, ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς· μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον.—οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον· καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ (943). τάλαιν᾽ ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεγκον μύρον. τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ᾽ Εὐριπίδῃ· [immo, Σοφοκλεῖ El. 9.] ἤνεγκα, κἀξέσωσα. Agam. 617. εἶπα MS. Bigot. εἶπες semper in marmoribus. Philem. CCCVII. "ἐνέπεσαν recte a *Bentleio* sublatum p. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα vere scribit Schol. in Aristoph. Av. 841." *Valck.* ad Herodot. VIII, 68.

160. "Quod περιιδεῖν tam sæpe occurit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis παρίδῃς genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ᾽ ἴδῃς." *R. P.* ad Med. 284. μή σφε παρίδῃς. *Hermannus.* PR. ad Hec. XLI. 3. supra p. 359. 5. Demosth. pro Cor. p. 279, 11. Ὅπως μὴ περιίδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων τὸν θεὸν πλημμελούμενον.

[4] Βαδιζε δευρο· Μηδαμως με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

[5] Οτι μου ΠΕΡΙΕΙΔΕΣ επιτριβεντ. ω Ηρακλεις.

*V. 574. Δευτερον αν τουτι γραψομαι, την του πλου- 269
του καταχηνην] Facit hæc lectio, ut verbum γραψομαι mediam longam habeat. Quod tamen fieri non potest, ni susque deque habeantur prosœdiæ leges. Versui autem laboranti subveniendum censuit Scaliger alter scribendo γραψομαι γω.[161] Atqui ita legendo γραψομαι vel primam vel ultimam nihilo melius corripit, quam vulgo mediam producit. Extat quidem ipsa hæc locutio supra vers. 536.

Και μην ὁσ αν λεξῃ γ ἁπλως μνημοσυνᾳ ΓΡΑΨΟ-
ΜΑΙ ΓΩ. accuratius ΓΡΑΨΟΜΑΓΩ[162]

Atqui ibi cernitur vera verbi γραψομαι ita collocati quantitas syllabica, quæ metro trochaico non minus convenit, quam anapæstico adversatur. Erat, cum existimarem legi oportere γραψομ εγω. Atque hoc quidem voluisse τον πανυ potius crediderim. Sed accuratiori examine instituto comperi poetis Atticis non licuisse ullam diphthongum elidere. Videtur quidem hoc prima facie non raro fieri, uti in istis:

Av. 1340. Εοικεν ου ψευδαγγελης[163] ειν αγγελος.

Ran. 867. Αλλ ουτι χαιρων ταυτ ερεις. Παυσ Αισχυλε.

[4] Eccl. 1046. [5] 1060.

161. δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι τὴν τοῦ οἴκου κ. Rav. et πλούτον in "margine ex veteri quidem sed diversa manu." *Invernizius*. δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι Ald. et Junt. 1. δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι Junt. 2. γράψω *Scaliger*. Δεύτερον αὖ σου γράψω *Q. S. F. Christianus*. lego, Δεύτερον αὖ τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην. vide vers. 3 (557). *R. B.* τουτὶ γράψωμαι *Raper*.

162. μνημόσυνα γράψομ' ἐγὼ Ald. Junt. 1. 2. γράψομαι 'γώ *Scaliger*. *Q. S. F. Christianus*, "Kuster." vide *Tracts*, p. 10.

163. "leg. ψευδαγγελήσειν."

At revera verborum *ειναι* et *παυσαι* ultima duntaxat vocalis eliditur, altera autem cum prima sequentium *αγγελος* et *Αισχυλε* per crasin coalescit.[164] Alia porro, cujusmodi sunt,

R. B. Philostrat. V. Apoll. T. II. p. 57. l. 6. Morell. *ὅτε δὴ ἀφροδισίων * τοὺς παρδάλεις* — "Ea lacuna visitur in editione quoque Aldina. Morellus ex conjectura supplet, *ἀφροδισίων οἶστρος ἄγει παρδάλεις*. Ego vero sic legerim, *ὅτε δὴ ἀφροδισιάζονται παρδαλεῖς*." *R. B.* Mallem levicula mutatione, *ἀφροδισιάζουσι*: conf. Philetær. apud Athen. XIV, 633. F. et *R. P.* ad Iph. A. 1436. "*αὖτ'* (pro *ταῦτ'*) ex em. ej. m. B." *R. P.* apud *P. P. D.* *χαίρων impune*, Ach. 563. 'Αλλ' *οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.* "Thesm. 726. *χαίρων, impune*, ut recte observavit *Bourdinus*, et *Toupius* ad Longin. §. 16." *R. P.* Soph. Œd. Tyr. 363. 'Αλλ' *οὔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.* Deinde *παῦσ'* Αἰσχύλε Codices D, E, I, T. "*παῦ'* U." [Kuster.] "sic Pac. 647." *Raper.* Vide *Elmsl.* Add. ad Ach. 563. Pac. 325. 648. Παῦε, *παῦ'*, conf. Ran. 269. Eccles. 160. Ach. 864. Av. 890. *παῦ' ἐς κόρακας.* Soph. Ph. 1275. Παῦε, *παῦσαι* MS. Harl. Lys. 462. "Lege *παύεσθ'* ex Suida II, p. 770." "Eq. 821. *παῦ' αὐτοσὶ*, an *παύου οὗτος*, vel *παῦε παῦ' οὗτος* p. 240. fine (915.), et 311. (Vesp. 37.). *παῦ' ὦ οὗτος* p. 360 (1355.). vel *οὑτωσὶ* 230 ( )." *R. B.* "*παῦ' ὦ οὗτος καὶ μ. σ. π.* legendum putabat Porsonus." *P. P. D.*

164. De crasi ampliandum censeo. "ΉΗ ΟΥ, et ΜΗ ΟΥ *in Tragicis semper sunt monosyllaba.*" *R. P.* Advss. pp. 40, 41. ad Or. 766. *Month. Rev. May* 1785. *p.* 362, 3. *Aug. p.* 115. Æschyl. Septheb. 100. Soph. Œd. Tyr. 13. "*Articulus cum ᾰ brevi semper in ᾱ longam coalescit;*" *R. P.* ad Eur. Ph. 903. De *'ἀνὴρ*, etc. vide supra pp. 211, 12. 424, 25. et *R. P.* ad Ph. 1670. *'ἀλήθεια* Eur. Ph. 936. *'ἀρέτη* Soph. Aj. 1357. *τἀγαθὸν* Ant. 275. *τἀδικεῖν* 1059. *ταδίκημα* Vesp. 835. *τἀληθὲς* Œd. Tyr. 356. Vesp. 342. *τἀμελούμενον* Œd. Tyr. 111. *τἀναιδὲς* Iph. A. 379. Vesp. 341. et Diphilus apud Stob. Flor. 30. *R. P.* *τἀπορεῖν* Tr. 1243. *τἀρίθμημα* Eum. 751. *τἀγαθὰ* 878. *τἀκροθίνια* 832.—*Articulus plerumque per crasin coalescit.* *τἀνδρὸς* Ecclesiaz. 48. *R. P.* "*τἀνθρώπου, τἀληθοῦς, τἀργυρίου*" *R. B.* conf. *Valck.* ad Ph. 896. et ad Hippol. 385. *οὐκ* Eq. 665. *οὑμὸς* Hec. 1219. Lys. 1214. Eubulus apud Athen. XI,

467. C. οὖνδον Ran. 769. οὐπιβάτης Aristoph. in Babyloniis *R. P.* Pr. li = lv. οὐπιῤῥέων Eum. 849. οὐχίνος Vesp. 1428. Vide supra p. 428. (et *Month. Review, Sept.* 1786. p. 182.). τὸ Ἑκάτειον, θοὐκάτειον Lys. 63. *R. B.* vide *Gray*, p. 167. et supra p. 405. τοὐμὸν Eum. 453. 1023. τοὐπίπεμπτον Aristophan. Dætaleusin xxxii. *R. P.* Advss. p. 280. ταὐτοῦ (τοῦ αὐτοῦ) passim, et apud *R. B. Meadio* p. 253. ταὐτὰ Iph. A. 37. τῷ Ἀγαμέμνονος, τἀγαμέμνονος Iph. T. 769. *R. P.* Vide *Elmsl.* ad Ach. 728. 855. N. B. οὐγκελεύσας, vel ὑγκελεύσας, i. e. *sive crasis sive elisio, nunquam Græcis cognita est. R. P.* ad Or. 591. οὑμοὶ vel οἴμοὶ Hec. 334. Οἴ ἐγὼ Hec. 442. sed Οἴ 'γὼ in edd. 2, 3. *Relativum ἃ cum vocula* brevi *semper in ᾱ* longam *coalescit;* Iph. A. 659. ἁμὲ *R. P.* ad Med. 1011. Vide locum e Ran. 1094. supra cit. p. 431. Aristoph. Lys. 1052—3. ὡς πολλὰ σᾶ 'στὶν, ἅχομεν *R. P.* apud *P. P. D.* Lex. Rhet. p. 502. Σᾶ: σῶα. Ἃ ἄν, ἂν· Æschyl. Suppl. 346. ἂν πέτραις. *Butlerus*; præstanter. "Aristoph. Lys. 1056. ἂν λάβῃ (Thesm. 96. χ' ἂν δέῃ *Markland.* ad Suppl. 364. conf. 746.): optime Euripid. Bacch. 843. ἂν δοκῇ (ut Thesm. 1056.). Ita recte edidit *Barnesius*; male *Musgravii* editio retinet ἂν, quo mendo laborat versus Alexidis apud Athen. I, 19. p. 23. D." *R. P.* ad l. et Advss. p. 232. Soph. Aj. 1085, 6. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα—ἂν λυπώμεθα. *Recte* ἂν (*R. B.* et) *Johnson.* Advss. p. 196. Œd. Tyr. 281. ἂν μὴ θέλωσιν *H. St. Heath.* ap. *Burton. Markl.* ad Suppl. 364. Alexis apud Athen. I. p. 23. D. Οὐδ', ἂν λέγῃ τις, III. p. 107. E. ἂν θέλῃ τις Advss. p. 232. Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν apud Schol. ad Hephæst. p. 85. Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον ἂν λέγω σοι. *P. P. D.* apud *Gaisford.* ad l. Demosthenes in Steph. p. 1130, 23. ἀλλ' ἂν εἰδῇ τις, *Lambinus*, ἂν lectio vetus; conf. Pr. vi. Ὁ ἐν, οὖν Ran. 964. Vesp. 22.—προὔπτον Aristophon apud Athen. XIII, 559. D. τὠφθαλμιδίῳ Pherecrates apud Athen. III, 78. D. ὦγαθε (m. ἀγαθέ) *Scaliger.* ad Auson. I, VI. ὦ Ἀπόλλων, Ἀ'πόλλων Ran. 1214. *R. P.* ad Ph. 1613. ὦὐριπίδη Ach. 451. Thesm. 4. *R. B.* et *R. P.* vide infra p. 343. Œd. T. 332. Ἐγώ ὑτ' *R. B.* 1002. Ἐγὼ οὐχὶ *R. P.* Advss. p. 165.

Diphthongus ante brevem *vocalem elidi non potest, sed per crasin vocalem* longam *efficit;* AI. Nub. 1153. Βοάσομ' ἆρα. *R. P.* apud *P. P. D.* conf. supra p. 150. et Plut. 877. Med. 975. (in choricis δέξεται, δύστανος ἄταν. 984. προσλήψεται δύστα-

νος, ἅ—. vide *R. P.* ad l.). κἀνθρώπου Eupolis apud Schol. Townl. ad Il. B. 333. κἀποσείεται Ran. 349. *Raper.* Schol. ad Dion. Thrac. p. 698. καὶ ἐγὼ—κἀγώ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ῑ τοῦ καὶ συνδέσμου, καὶ κιρνᾶται τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρόν. Marmor Sigeum l. 3. ΚΑΓΟ. Eum. 461. 824. 848. Sic καὶ ἐν, κἀν· Agam. 1386. καὶ ἂν, κἄν· κἀγένοντ' Eum. 71. κἀκεῖ 81. καὶ ἔτι, κἄτι· Æschyl. P.V. 1023. κἄτι "ΚΑΙΤΙ contracte. V. *Toup.* in Suid. III. p. 56, [Vol. II, 72. Ox.] Vel potius ΚΑΤΙ. In Jamblich. vit. Pythag. III. §. 14. p. 11. pro ΚΑΤΙ. ἀγασθεὶς lege, ΚΑΤΙ ἀγασθεὶς—*Et præterea reverens.*" *R. P. Class. Journ.* XIV. *p.* 458. quem conf. ad Rhes. 866. Sed καὶ εἶτα, κᾆτα· Pr. iv.—(χ' αἱ τύχαι P. V. 347.): καὶ εἰ, κεἰ· Æschyl. Choeph. 112. Eum. 30. Aristoph. Eccles. 1137. καὶ εἰς, κεἰς Eur. Ph. 583. et Dorice κᾀς Lysist. 1246. *R. P.*—κὰκ χερῶν Eum. 777. 807. καὶ ὁ, χὠ Pers. 304. 741. καὶ ὃ, χὦ Septheb. 197. Thesm. 96. χ' ἅν δέῃ. Aj. 383. κὠδύρεται. Epicharmo apud Athen. III, 105. A. χ' ὅς restituit *R. P.* in Advss. p. 64. qui citat ex Æschylo κὤστρεια: et ad Philemon. CCLVIII. (Athen. XIII, 569. F.) χ' ὃν emendavit *R. B.* p. 132. καὶ ὁπόθεν, χὠπόθεν *R. P.* Advss. p. 305. χὤσον Thesm. 754. καὶ οὐδενί, κοὐδενί Aj. 1416. καὶ οὐκ, κοὐκ Aj. 96. Theodectes apud Stob. Eclog. p. 141. Grot. χὐπὸ χεῖρα λαμβάνει. N. B. καὶ *nunquam cum* ευ, *nisi in compositis* (ut Pers. 441.); *et nunquam cum* ἀεὶ *crasin facit. R. P. ad Ph.* 1422.

OI. Ph. 1230. Οὐκ ἄν σε λέξαιμ' quod defendi possit, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. οἵ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Λέγουσ'. *R. P.* ad l. quem conf. ad Med. 57. Hec. 1038. μόνον δὲ συν Τέκνοισι μ' εἰσάγει Δόμους. 806. ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα conf. *R. P.* ad l. et ad Ph. 1413. Æsch. Suppl. 375. φόβος μ' ἔχει φρένας. Eum. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. Æsch. Choeph. 120. Ran. 1211. μοι 'στιν· et Eum. 911. Ach. 338. σοι 'στι. μοὐστὶν et σοὐστὶ malebant *T. H.* ad Plut. 829. et *Koen.* ad Greg. p. 64. quos sequitur *Elmsleius*; et certe maluisset *R. P.*, ut ex Choeph. 120. Eum. 911. judice *P. P. D.* patet. Soph. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε. Aristoph. Ecclesiaz. 646. Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει ἄνγ' vel ἆρ' *R. B.* Acharn. 161. (543. 710.) Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς. *R. P.* ad Med. 863. quem conf. ad Av. 1691. et Eccles. l. c. *Diphthongus ante longam vocalem elidi non potest; R. D.* supra p. 156. ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ η. quamvis lec-

*Nub. 7. Οτ ουδε† κολασ εξεστι μοι τους οικετας· 270
42. Ητις με γημ επῃρε την σην μητερα.

minus recte repræsentantur. Oportet vero κολασαξεστι et γημαπῃρε, non secus atque in καγω, καπειτα et similibus fieri videmus. Hæc inquam est vera potestas. Per me tamen licebit exarare, quo melius verborum analogia conspiciatur, κολασαι ξεστι[165] et γημαι πῃρε.[166] Restat tertium genus, in quo hodiernæ

tio sit prava, forma tamen est proba: p. 443. ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ. et p. 466. ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ ην· quibus addas Eur. Iph. T. 679. Προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος· (Soph. Tr. 216. ἀειρομ', οὐδ' ἀπώσομαι. sed in melicis. Vide Add. ad p. 390.) Vesp. 1417. Σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων. Lys. 926. 'Αλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε edd. et cod. Rav. "leg. 'Αλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε, ut infra (933)." *R. B.*—Nub. 523. Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἢ παρέσχε μοι, vide supra p. 396. Or. 1338. Σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ὦ—*quod ad me attinet.* τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique MSS.

† ὅτι οὐδὲ Rav. vide p. 425.

165. κολάσ' ἔξεστι C. D. E. ὅτ' οὐδ' ἔξεστί μοι κολάσαι τοὺς οἰκέτας F. κολάσ' ἔξεστι H. I. et inter l. τιμωρήσασθαι· κολάσ' ἐξεστι T. ἐ post rasuram: "κολάσαι 'ξεστι Liban. Ep. 144." *R. P.* apud *P. P. D.*

166. ἥτις μ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα C. cum interpr. γυναῖκα λαβεῖν ἢ. μ' ἐ. γῆμαι τ. σ. μ. D. γῆμ' ἐπῆρε E, F, T, H, I. et inter l. ἐμὲ γυναῖκα λαβεῖν ἔπεισε. Hæc profecto scribendi ratio magis perspicua est; Eur. Med. 722. πειράσομαι 'γώ. Iph. A. 726. εἴθισμαι 'κ σέθεν. 1396. γενήσομαι 'γώ. 1436. παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε. Helen. 961. 'Αιρήσομαι 'γώ. Aristoph. Eq. 748. fo. Αλλ' ὡς τὸ πρόσθε *R. B.* et παρεῖναι 's *Br.* Vesp. 821. κάθημαι 'γώ. *R. P.* 935. οἶμαι 'γώ. Nub. 1032. πάλαι 'γὼ 'πνιγόμην *R. B.* 1344. τύπτεσθαι 'στίν. *R. P.* Pac. 323. βούλομαι 'λλ' *Raper.* 703. γεγενῆσθαι 'ν *Raper.* 748. παρεῖναι 's *Brunck.* Av. 444. διατίθεμαι 'γώ. *R. P.* et *Hermann.* de metr. [p. 153. ed. pr.]. 977. διδόναι 'νεστι *R. P.* et forte Cod. Rav. Thesm. (299. καθίζωμαι 'ν *Brunck.* καθίζω μ' *me collocem. Raper.*) 601. οἴομαι 'γωγ' *Br.* et forte Cod. Rav. Lys. 759. δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ κοιμασθαι 'ν πόλει *Br.* in add. ad Thesm. 292 (299). et *Valck.* δύναμαι γ' ἔγωγ' MS. Trin. Coll. Cant. δύ-

ναμ' ἔγωγ' Rav. δύναμαι γ' ἔτ' οὐ. Cod. A. apud *Br.* Ran. 118. Forte, ἀφίξομαι 's *Raper*. 704. Lege εἶναι 'ν τῇ R. P. 1116. τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. Antiphanes apud Athen. xiv, 654. F. Ὄψεται 'κ. Semel quidem ab οἴμ' ὡς τεθνήσει senarium inchoavit Aristophanes Ach. 590., et Eq. 1155. Εἴσομ', ἢν φράσῃς γε σὺ ex elegantissima emendatione *R. P.* apud *P. P. D.* sed et hæc rarissima vel nulla sunt. Quod si vera sit Dawesii sententia, "quid fiet de δέομ' οὐδὲ in Aristoph. Vesp. vs. 1417. et τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε vs. 318." quærit eruditissimus *Koenius* ad Greg. p. 72. "Sic quoque *Menander* Fragment. Incert. No. cxciii, apud *Bentleium*: Και τοι τι λογιζομ' ὁ κακοδαιμων προσδοκων; Adde, de quibus me per literas monuit Tyrwhittus vir amicissimus. 'Philemon *Fragment. Incert. v.* 187 (ccc. *R. B.*). Τους αυτος αὑτου βουλεθ' ὑγιαινειν φιλους. *Iph. Aul.* v. 1141. Παντ' οιδα και πεπυσμ', ἁ συ γε μελλεις με δρᾳν *et* Euripid. *Fragm. Incert.* Παιδευμα δ' ερως σοφιας κ' αρετης.' quod non egere videtur licentiæ anapæsticæ excusatione." *Burgessius*. De Vesp. 1417. Vide supra p. 477. et de 318. vide supra p. 467. [Lys. 933. Μὰ Δί, οὐ δέομαι γ' edd. et cod. Rav. οὐδὲ δέομαι. ἀλλὰ MSS. Trin. Coll. Cant. et B apud *Br.* οὐ δέομαι δῆτ' ἀλλά. "*Lege*, Μὰ τὸν Δί, οὐ δεομ' ἀλλά. *vel* Μὰ Δί', οὐ δέομαι 'γωγ' ἀλλὰ *R. B.*" "Repone, οὐ δέομαι γάρ. *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide supra p. 356. De Nub. 550. Vide *R. B.* apud *Kuster*. Apollophanes apud Athen. iii, 75. C. Τῶν μυρρινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι Ἄς δ.—*R. P.* Advss. p. 59. "Vulgo βούλομ' ἄς." Diodorus Sinopensis vi, 239. C. εἰσέρχομαι Ἐνθάδε σιωπῇ καὶ ποιήσας εὐσταλῆ Ἐμαυτον. *R. P.* ib. p. 80. "Vulgo εἰσέρχομ' ἐνθάδε Ἤδη σιωπῇ." De Iph. A. 1141. vide Pr. vi. Iph. A. 407. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. apud "Plutarch. II. 64. C. Συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. et ita omnino legendum." *R. P.* Advss. p. 251. quem vide. Soph. Ant. 523. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν. Οὐ γὰρ Plutarch. ibid. 53. C. Conf. P. V. 39. et Androm. 985. Platonem apud Athen. xiv, 644. A. medeatur, qui possit.]. Est ubi Comœdiæ, ut aiunt, Mediæ scriptores in hanc legem peccarunt; et Novæ quidem eam sæpissime neglexere: sed veterum Comicorum consuetudo hanc licentiam omnimodo vetat. Καίτοι τι λογίζομαι κακ. *Blomfield.* in Addend. ad Septheb. 469. Menander apud Plutarch. T. ii. p. 251. A. Ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος Καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός. Id. p. 100. E. 471.

quidem lectiones diphthongum syllaba etiam brevi sequente elisam exhibent. Id quod si recte fieret, observationem nostram funditus subverteret. Hujusmodi quotquot hodie notavi loca, cum pauca admodum sint, libet hic semel singula perstringere:

[1] Πριν την εμην ΚΑΛΕΙΣΘ, απαγξαιμην τρεχων.
[2] Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΣΘ, ὁταν ορχεισθαι—
[3] ΑΠΟΛΟΥΝΤ αρ αυθ οι θεντες· ου γαρ εσθ οπως.[167]
[4] Κρατηρα συγκιρνασιν ἁι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΣ εφεξης·—
[5] Λαβων ταχυ πανυ· ΚΛΑΥΣΕΤ αρα νη τω θεω.
[6] ΓΕΝΩΝΘ· υφ αρματ ηγαγον φιληνιους.

[1] Nub. 778. [2] 984. [3] 1188. [4] Eccl. 836. [5] Thesm. 923. [6] Æschyl. p. 31. l. 13. (P. V. 466.).

B. Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, Ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρὶς ἄθλιος. Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί. Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός. *R. P.* Advss. p. 293. *Crit. Rev. March*, 1805. p. 233. Phœnix Colophonius apud Athen. VIII, 360. A. δουν' ἐπ'.

Vesp. 1278. οἱ 'κτος *Q. S. F. Christianus.* σοι 'γὼ Menandro restituit *P. P. D.* ad Ach. 254. Dixit quidem Menander apud Cler. p. 264 = CCXXXVIII. Ὁ δέ μ' ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. et sæpenumero hanc licentiam libentissime sibi permiserunt novissimi Comœdiæ poetæ.

" *Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem :*" hinc in Med. 159, 60. τάκου δυρομένα male elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apposuit *Brunckius*. *R. P.* ad l. et ad Hec. 728. et ad Ach. 338. s. c. p. 383. Thesm. 713. μου 'ξαρπάσας Pac. 512. ὁμοῦ 'στιν Eum. 218. "Ορκου 'στί. Thesm. 21. που 'στιν vide *R. P.* ad Euripid. Suppl. 127. Hec. 1107. Pac. 680. "Οστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί. *Brunck.*, dele 'ν.

167. 1. καλεῖσθ' C, E, H, I, T. καλεῖσθ' F cum interpr. εἰσάγεσθαι εἰς τὸ μέσον. 2. ἀπάγχεσθαι I, ἀπάγχεσθ' D, F, H, T. cum interpr. πνίγεσθαι, et E cum interpr. πν. ὑπὸ τῆς λύπης. 3. ἀπολουντ' ἄρ' C, D, E, F, I. et H inter l. φθαρήσονται.

1. Legendum statuo *Πριν την εμην* [*δικην*] ΚΑΛΕΙΝ[168] ——*Before* they *call my cause.* Similiter Plut. 597.

> *Τους δε πενητας των ανθρωπων ἁρπαζειν* ΠΡΙΝ ΚΑΤΑ-
> ΘΕΙΝΑΙ.

271 * *Before* they *have set it down.* 2. *Ωστε μ* ΑΠΑΓ-ΧΕΙΝ[169]—*Adeo ut me* enecet.—Vesp. 684.

> *Και προς τουτοις επιταττομενος φοιτας, ὁ μαλιστα μ*
> ΑΠΑΓΧΕΙ.

3. ΑΠΟΛΟΙΝΤ *αρ*[170]—*Male pereant*—4. Unicusne, obsecro, crater satis erat, quo se invitarent universi cives Athenienses? Nam omnes vocati erant vers. 829.

> Ω ΠΑΝΤΕΣ ΑΣΤΟΙ (*νυν γαρ οὑτω ταυτ εχει*)
> *Χωρειτ, επειγεσθ*—

Profecto si cui forte lectio vulgata adrideat, ab eo cognoscere impense velim, primo, quanta crateris magnitudo, deinde, qualis figura, ad quam mulieres non jam *εν κυκλῳ* sed *εφεξης* starent, censenda videatur. Interim vero crediderim haud exiguum fuisse craterum numerum, ac proinde rescribendum esse:

168. Il. A. 97. *οὐδ' ὅτε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλωι δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην*] Καὶ αἱ 'Αριστάρχου, καὶ αἱ Σωσιγένους, καὶ ἡ Μασσαλιωτική, καὶ ἡ Ῥιανοῦ, καὶ σχεδὸν πᾶσαι, οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀείκεα λοιγὸν ἀπώσει· ἔοικε δὲ ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι. Schol. Townl. Ven. Lips. Conf. Il. B. 413—17. E, 219. 288. Soph. Œd. Col. 36. Eur. Med. 184. 1020—24. Hippolyt. 29. Aristoph. Vesp. 1325. Eq. 318. Eccles. 625. *πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσασθαι* *R. P.* apud *Gaisford.* ad Eur. Suppl. p. 206. De voculis *πρὶν ἂν* cum subjunctivo vide *R. P.* apud *P. P. D.* l. c. ad Pac. 1112. et *Reisig.* Conjectanea pp. 65—67.

169. Sophocl. El. 755. Xen. Cyrop. III. p. 69. B. *ὥστε μηπότε λατρεῦσαι ταύτην.* etc.

170. *ἀπολοῦσ' ἄρ'* Cod. Rav. et ex conjectura Br. ad 1258.

ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ *αἱ μυροπωλιδες*
ΕΣΤΩΤΑΣ *εφεξης*[171] —

Pocula *temperant unguentariæ mulieres Ordine*
stantia—

Atque hæc quidem lectio ulterius in se commodum habet, quod *κρατηρας εγκιρνασιν* sit locutio bene Attica, alterum vero *κρατηρα συγκιρνασιν* non item. Eubulus apud Athenæum Lib. II. 36. [B].

* Τρεις γαρ μονους ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΕΡΑΝΝΥΩ. 272

5. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ *νη τω θεω*. 6. ΓΕΝΟΙΝΘ—Ecce autem loci contextum :

ΚΑΖΕΥΞΑ *πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα*
Ζευγλαισι δουλευοντα σωμασιν θ, ὁπως
Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων
ΓΕΝΟΙΝΘ.—

Εζευξα — *ἱνα γενοιντο I joyned — that they might become.* Nam aoristus iste de tempore præterito hic usurpatur. Quod autem vulgo habetur *εζευξα* — *ινα γενωνται* perinde est ac si dicas, *I* joyned—*that they* may *become.*[172] Reliqua autem oratio,

—— *υφ αρματ ηγαγον φιλὴνιους*
Ιππους —

Æsch. Agam. 934. *Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί.* pro *διαφθεροῦντ'* *R. P.* Advss. p. 158.

171. *'Εστᾶσ'* *Scal.* "Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro *ἑστῶσ'* ex MS. lectione *ἱστᾶσι* edidit *ἱστᾶσί τ'*. Et *κρατῆρα ἐγκεραννύω* quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX, 118, 9. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum MS. Ravennas habeat *Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν* et *'Εστᾶσ'*, quis dubitet legere, *Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, 'Εστᾶσ' ἐφεξῆς?* Pors. ad Or. 1645. Nugatur *Hotib.* p. 139.

172. Pro *ζεύγλαισι* "L. *ψυχαῖσι* f. ῞ΥΣΤΡΙΞΙ. *σώματα* sunt *servi.*" *Toupius* in exemplari quondam suo Epp. *Tan. Fabri*, p. 224. quod, fateor me haud capere. Deinde pro *σώμασιν* *σήμασιν Tan. Faber*, p. 67. "*Disputationem*, an Poetis Atticis

ασυνδετος adeo est, ut ne ferri quidem possit. Legendum vero vel totidem literis

— υφ ΑΡΜΑ Τ[173] ηγαγον φιλημιους

vel certe levi mutatione — υφ ΑΡΜΑΤΑ Τ ηγαγον — Alterum porro locum eadem pagina exhibet manu emendatrice indigentem:

——— ——— ——— κουτε[174] πλινθυφεις
Δομους προσηλους ισαν ———

Ad quem Scholiastes: Προσηλους] Προς ἡλιον ὁρωντας. και Ευπολις, Αυλη ΠΡΟΣΗΛΟΣ — Mihi vero per-
273 * suasum sedet neque Æschylum προσηλους, nec vero Eupolin προσηλος scripsisse. Expediant utique, velim, etymologi, qua tandem analogia προσηλος a fonte ἡλιος profluere dicendum sit. Alia certe

licuerit diphthongum elidere, *non attingo; neque vero alteram, quæ moveri potest*, an poeta Atticus nunquam fecerit, quod non licuit. *Hoc tantum moneo, de loco Æschyleo, nullam causam apparere, cur* ob syntaxin, γενωνθ' *mutetur in* γενοιυθ', *si modo locus interpungatur, ut, opinor, interpungi debet. Sic* Κἀζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δευλευοντα· σωμασιν θ' ὁπως Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων Γενωνθ', ὑφ' αρματ' ηγαγον φιληνιους Ιππους. Ηγαγον ἱππους ὑφ' αρματ' — ὁπως γενωνται, *I have brought — so that they may become.*" Tyrwhittus. Aliter paullo in conjecturis penes Præsulem eruditissimum, *T. Burgess.* "Κἀζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δουλευοντα, σωμασιν θ' ὁπως Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων Γενοιυθ', ὑφ' ἁρμα τ' ηγαγον φιληνιους Ἱππους — *Ita distinguendi sunt hi versus.* In v. 464. γενοιυθ' *est ex emendatione Dawesii Misc. Crit.* p. 272. *Vulg.* Γενωνθ'" Alterutrum probum. Il. Υ, 308. Καὶ παίδων παῖδες, τοίκεν μετόπισθε γένωνται. γένοιντο *Heyn.* ad Æn. III. 97, 8. sed γένωνται in disq. II. P. LXVII. ed. ult.; utrumque recte: sed in Xenoph. Anab. II. 116. l. 4. legendum omnino ex MSS. Eton. et Paris. ἐγένοντο — γένοιντο. et γένοιντο apud Thucyd. II, 52.

173. "ὑφ' ἅρμα τ' Turneb." *Blomfield.*

174. κοῦτι *R. P.*

ratione intra versum secundum [457.] formatum occurrit *ανήλιοις* non *ανήλοις*;

Μυρμηκες, *αντρων εν μυχοις* ΑΝΗΛΙΟΙΣ.[175]

Quam et omnia eandem originem agnoscentia perpetuo sequuntur. Rescribendum vero censeo apud Æschylum Δομους ΠΡΟΣΕΙΛΟΥΣ, apud Eupolin Αυλη ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ. Suidas: ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ] Προς την ΕΙΛΗΝ,[176] *ητοι την θερμασιαν*. Eodem fonte derivata sunt ΑΕΙΛΟΣ et ΕΥΕΙΛΟΣ. Hesychius: ΑΕΙΛΑ[177] *πεδια*] *Ανήλια*· ΕΙΛΗ *γαρ ἡ του ἡλιου αυγη*. ΕΥΕΛΟΝ l. ΕΥΕΙΛΟΝ[178]] Ευήλιον: Suidas: ΕΥΕΙΛΟΣ *τοπος*]

175. Xen. Anab. IV. 298. *Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι.* "Vide Eurip. Herc. Fur. 608. *R. P.* *Locus est*, Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν." Advss. p. 151. Alcest. 868. *εἰς ἀνηλίους δόμους.* Lucian. II. 2, 923. *τόπον τινὰ ὑπὸ τῆς γῆς — ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον.* Æschyl. Choeph. 49. *Ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς Δνόφοι καλύπτουσι δόμους,* [Macrob. Saturn. p. 559. ed. Pontan. *νὺξ δὲ μάλ' ἀνωφερῆ κάτεχ' οὐρανόν.* "*Leg.* *δνοφερή.*" *R. B.* Theogon. 117. *Νυκτός τε δνοφερῆς.* 672. *νύκτα διὰ δνοφερήν.* Soph. El. 92. *ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ.* Conf. Theogon. 243. 736. Æschyli Pers. 536. Eum. 379.]. Eum. 387. *Ἀνηλίῳ λάμπᾳ.* Septheb. 860. Alcest. 449. *ἀνάλιον.* Eum. 396. *δυσήλιον κνέφας.* 903. *Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν.*

176. Callimachi fragmentum CXXIV. apud Schol. ad Œd. Col. 314. a TYRWHITTO ad *Toup.* p. 421. emendatum, *πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο* ΕΙΛΗΣ, quam *Brunckius* edidit, et amici nomen callide dissimulavit.

177. Lex. MS. Coisl. citante *Kustero* apud *Albert.* *Ἄειλα. τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς εἵλης. οὕτως Αἰσχύλος.*

178. Eustath. p. 1573, 45= 276. 18, 19. *εὔειλον χωρίον. τὸ εὐήλιον.* conf. *Casauboniana* p. 49. Plato. Polit. II. p. 431. A. Læmar. *πᾶν φυτὸν, ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων.* Schol. ad l. p. 152. *Εἰλήσεων. τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεων.* Tota hæc familia a vetusto vocabulo *ἕλη splendor*, aut *gelu*, originem ducit; sol enim, æque ac frigus, calore suo terram *constringit*. Vide *D. R.* ad Tim. pp. 35. 69. 94. 97. et *Blomfield.* ad P. V. l. c.

Ο θερμος. Ipsum fontem apud Aristophanem videre est Vesp. 768.

—————————— ην δ εξεχῃ[179]

ΕΙΛΗ προς ορθον, ἡλιασει προς ἡλιον.

Ubi vulgo sensu parum apto legitur προς ΟΡΘΡΟΝ. Scripturam autem, quam amplectendam ducimus, multa exemplaria, teste Scholiographo, olim præferebant. *At cave Aristophanei, a quo exorsus es, loci obliviscaris.* Sane peropportune admones. Itaque eo revertor. Ibi autem editt. nonnullæ exhibent,

274 * Δευτερον αυ σου τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην.

Jam si τουτο γραφωμαι scripseris, metri integritatem restitueris. Mihi vero non ita multum adridet istud σου. Proinde malim Δευτερον αυ τουτο γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω. Per me etiam cuiquam legere licebit, Δευτερον αυ τουτι γραφομαγω; non jam ut præsens pro futuro adhibeatur; cave id existimes: sed ut concipiatur Bdelycleo uno eodemque tempore et scribere et loqui.

V. 707.

Ει γαρ εβουλοντο βιον πορισαι τῳ δημῳ, ῥᾳδιον ην αν

179. ἐξέχῃ gl. ἀνίσχῃ, ἀνατέλλῃ. *Victorii* Codex. " ὀρθὸν Schol." *R. P.* apud *P. P. D.* " Suidas in ἐξέχειν. ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον. *si sol mane effulgeat:* ut, ἐξέχ', ὦ φίλ' ἥλιε [Strattis Phœnissis apud Polluc. IX, 124. *R. P.* ad Ph. 768.]" *R. B.* Deinde ἡλιάσει legisse videtur vir summus. " Eustathius s. c. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque εἵλη et ἕλη veteribus usitatum fuisse;" et, si *Chishullo* fides, ἥλιος in compositis aspirationem amittit, p. 43. Agam. 521. δαίμονές τ' ἀντήλιοι. Soph. Aj. 805. Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους. ἑσπερίους MS. Hunt. et ἀνθηλίους MS. Harl. Sic ἀπηλιαστής· ἀπηλιώτης.

Εισιν γε πολεις χιλιαι ἁι νυν τον φορον ἡμιν απαγουσιν·
Τουτων εικοσιν ανδρας βοσκειν ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ ἑκαστῃ,
Δυο μυριαδες των δημοτικων εζων ΕΝ πασι λαγωοις.

Ει γαρ εβουλοντο — ῥᾳδιον ην αν. *Si enim vellent — facile utique esset.* Hactenus quidem recte: At ει τις προσεταξεν — εζων *siquis imperasset — vivebant* — cum præcedentibus parum quadrant; nec vero vel sibi constant. *Neque enim rectius procedit temporum proportio quam in barbara ista Florentis Christiani interpretatione:*

" —— *Siquis viginti hominum cuique alimenta*
imperet *uni*,
" *Gemina ex nostro populo myrias* potuisset vivere *laute.*

* In qua etiam vocis *myrias* primam perperam vi- 275
demus correptam. Porro εζων εν λαγωοις loquendi est ratio a nemine usurpata. Omnia in integrum restituet levis mutatio:

———————— ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΤΤΕΝ ἑκαστῃ,
Δυο μυριαδες των δημοτικων ΕΖΩΝ ΑΝ[180] πασι λαγωοις.

Si enim populo victum præbere vellent, facile utique esset: Mille sunt urbes, quæ nunc tributum nobis adferunt. Harum cuique siquis imperaret *viginti viros alere, viginti popularium millia omnigenis pulmentariis* viverent. Constructioni, qua λαγωοις ad

180. ἐν Cod. Rav. et, " ut videtur, legit Suid. λαγώοις, certe in πυριάτης." *R. P.*, cui adstipulatur *Raperus* Ach. 1025. ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Frustra; in Cod. A. apud *Br.* perspicue scriptum est ἔζων ἄν: Eur. Hec. 1093. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Vide supra p. 423.

verbum εζων refertur, germana est, quæ in Euripidæ Cyclope extat vers. 121.

Σπειρουσι δ, η ΤΩΙ ΖΩΣΙ, Δημητρος σταχυν;
ΣΙ. ΓΑΛΑΚΤΙ, και ΤΥΡΟΙΣΙ, και μηλων ΒΟΡΑΙ.

Isti autem ει τις προσετασσεν — εζων αν similis passim occurrit. Unum illud Menandri adducam quod sic refingendum statuit Cl. Bentleius [pp. 1, 2.]:

ΕΙπερ τον αδικουντ ασμενως ΗΜΥΝΕΤΟ
Εκαστος ἡμων, και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ,
Ισως νομιζων ιδιον ειναι το γεγονος
Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ αλληλοις πικρως·
Ουκ ΑΝ επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ.[181]

In Clerici editione legitur συνηγωνισατο et ηυξατο. Contra autem vir Cl., "Nesciebat Vir Clarissimus
276 *"Clericus illud ΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟ corripere quartam "syllabam, et idcirco in senario stare hic non posse. "Corrigendum erat:

"Εκαστος ἡμων καὶ ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ:

"quod et præcedens ΗΜΥΝΕΤΟ, et quod continuo "sequitur ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ, utrumque temporis im-"perfecti, apertissime demonstrant.

Ibidem. Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ηυξατο
Το των πονηρων.

" *Non tantopere malum adauctum esset,*
" *Quod fit a malis.*

181. "Phileleutherus Lipsiensis συνηγωνίζετο, et ἤυξετο. Optime, ni fallor." *Gotofrid. Richterus* in Spec. Obs. Crit. p. 95. Conf. Jortin's *Remarks* on Eccles. Hist. I. p. 180. ed. 1805. et *S. Parr's Warburt. Tracts*, pp. 179, 80. Vertit *Sanctamandus*, "*et se invicem acerbe una ulciscerentur*: vel *si invicem pœnas una acerbe sumerent*. ita πικρως geminum sensum servat. Vide ab hoc v. 3." *Burgessius*. Confer supra p. 423.

" Atqui ΗΥΞΑΤΟ in ea, quam ponit vir Cl., signifi-
" catione ne Græcum quidem est. ΑΥΞΟΜΑΙ enim
" in tempore indefinito non ΗΥΞΑΤΟ facit, sed
" ΗΥΞΗΣΑΤΟ. ΗΥΞΑΤΟ longe aliud notat, *precatus*
" *est, gloriatus est,* ab ΕΥΧΟΜΑΙ. Repone igitur,

" Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ.

" Quippe ΗΥΞΕΤΟ vere significat *adauctum esset;*
" et aptissime cum prioribus convenit, ΗΜΥΝΕΤΟ,
" ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ, ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ; quæ omnia im-
" perfecto tempore proferuntur." Recte quidem reposuit vir Cl. tam συνηγωνιζετο quam ηυξετο, cum syntaxeos tamen rationem neutiquam intellexerit. Statuit utique verbum ηυξετο per se * valere *adauc-* 277
tum esset, quod tamen non nisi *adaugebatur* significare potest.[182] Immo, si voculam αν comitem adjunxeris, ne sic quidem æquipollebit τῳ *adauctum esset,* sed alteri isti duntaxat *adaugeretur*. Atque hanc quidem sententiam hujus loci ingenium postulat, illam vero respuit. Illud porro viro Cl. infeliciter cessit, quod συνεπραττον intactum præterierit. Num enim dixeris ΕΚΑΣΤΟΣ ἡμων ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ? At pari jure εκεινος συνεπραττον. Num ἡμεις συνεπραττον? An denique ad incitas plane redactus verbum istud ad ανθρωποι subauditum referri statueris? At vetant præcedens ἡμων et subsequens ἡμιν, quo minus ferri possit istiusmodi commentum. Lege vero deinceps,

Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΜΕΝ αλληλοις πικρως.

V. 889. Ακουετ ηδη της γραφης, ἡς εγραψατο] Versus extra debitam senarii mensuram excurrit. Cl. Kusterus ad Suidam V. Παραστησομεθα, ex edit.

182. *Similem errorem errat* 1199. *R. P.* ad *R. D.* Vide Marklandus *ad* Euripid. *Iph. Aul.* supra p. 387.

Aurel. sic perscribit, *Ακουετ ηδη ἧς γραφης εγραψατο.* Sed neque hujus scripturæ hiatus *ηδη ἧς* ferri potest. Eliminatum oportuit importunum istud *ἧς*:[183]

Ακουετ ηδη της γραφης· ΕΓΡΑΨΑΤΟ
ΚΥΩΝ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ΛΑΒΗΤ ΑΙΞΩΝΕΑ
ΤΟΝ ΤΥΡΟΝ ΑΔΙΚΕΙΝ, ΟΤΙ ΜΟΝΟΣ ΚΑΤΗΣΘΙΕ
278 *ΤΟΝ ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ· ΤΙΜΗΜΑ ΚΛΩΟΣ ΣΥΚΙΝΟΣ.

Audite jam scriptam formulam: "Dicam scripsit "(*sive,* scribendam curavit) Cyon Cydathenæensis, "Labetem Æxionensem contra jus et fas peccare, "quod solus caseum Sicanum comederit: pœnam "oportere esse collare ficulnum." Nunc vide, quam examussim Comicus jocosam hanc litem ad ipsam dicæ legitimæ normam exigendam curaverit. Ecce enim dicam Socrati a Melito[184] scriptam: ΤΑΔΕ ΕΓΡΑΨΑΤΟ ΚΑΙ ΑΝΘΩΜΟΛΟΓΗΣΑΤΟ ΜΕΛΙΤΟΣ ΜΕΛΙΤΟΥ ΠΙΤΘΕΥΣ ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ ΑΔΙΚΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ—ΤΙΜΗΜΑ ΘΑΝΑΤΟΣ.[185]

183. "ἧς del." *R. B.* De κλῳὸς infra vide Schol. Cod. *Vict.*

184. Immo scribe, "Meleto," Aristoph. Ran. 1337. Σκολίων Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων. "Μίλητου MS. Barocc. dele καὶ [Immo MS. Μελήτου et om. καί. καὶ om. Suidas ed. ms. σκολιά. *R. P.* apud *P. P. D.*], et sic Suidas in Μέλιτος (vide dissert. de Phalar. p. 300.). lege Μελήτου. Sic Athenæus XII, 551. C." *R. B.* Μέλητος et Μελήτου Athenæi edd. et MS. A in l. c. Etymol. 254. 31. Μέλητα "per errorem pro *Anyto* nominari, ostendit *Dukerus* ad Petiti Legg. Atticas p. 427." *D. R.* ad Tim. p. 75. Μέλητον in f. Apol. Socr. p. 55, 16. ed. Bip. exhibet Cod. Zittav. teste *Rudolpho.* "Per η scribendum Μέλητος, utpote a μέλειν derivatum, censebat Porsonus." *P. P. D.*

185. Xenoph. Memorab. I, i. *ἡ μὲν γὰρ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν· ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων.* Eur. Bacch. 256. Τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων *νέον.* Τῶν νέων διαφθορεὺς apud nos inauditus!

Hanc formulam ex Phavorino a Laertio in Socrate relatam descripsit Cl. Kusterus; de emendatione tamen, quam proposuimus, nil quidquam suspicatus. Eam vero, præterquam quod senarium integrum repræsentat, hoc etiam nomine vulgatæ lectioni prælatum iri confido, quod *σεμνοτητος* ridiculæ plus in se habeat.

Emendationes in Pacem.

V. 31. Ερειδε, *μη παυσαιο μηποτ εσθιων*
Τεως† *ἑως σαυτον λαθῃς διαρραγεις*]

* Utrumque *τεως* et *ἑως* nusquam alias apud poetas 279
Atticos in eadem sententia legitur; sed neque *ἑως* cum forma subjunctiva absque *αν* conjungitur:

[1] ΕΩΣ ΑΝ[186] *αυτον* ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ *εις κακον*·
[2] ΕΩΣ ΑΝ *αυτοις* ΕΜΒΑΛΗΙΣ *την οικιαν*.

Qui plura vult, adeat Ran. 268. Equ. 134. 394. 842. Ach. 234. Vesp. 484. 563. 1432. Eccl. 678. Thesm. 590. Lys. 178. 744.[187] Repono eliminato Τεως, revocato autem jamdudum exule *αν*:

[1] Nub. 1462. [2] 1490.

† Æschyl. Choeph. 991.

186. *ἂν Scaliger; ἑώσπερ R. B.* Ran. 268. Ἕως ἂν ἐπικρατήσω τὸ κοάξ sic T; *κρατήσω τὸ κ.* I et " B." *R. P.* Lysistr. 744. Ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον edd. tres pr.; " Suidas in ὅσιον habet ἀπέλθῃ" (ἀπέλθω MS. *R. P.*); " an fo. ἀπέλθω." *R. B.* et ἀπέλθω habet Scholiastes infra positus. His adde Av. 1688. " In Soph. Ph. 1324 (1330). cum Scaligero scribendum ἕως ἂν ὡὑτὸς (αὑτὸς) ἥλιος." *Valck.* ad Hipp. 659. αὐτὸς MS. Harl. ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος e conjectura *Brunckius.* " Εἴτις pro ὅστις restituendum Euripidis Supplicibus, 864 = 874. ex Athenæo IV. 15. p. 159. A." *R. P.* apud *P. P. D.*

187. Adde Av. 1688.

ΕΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ ΑΝ λαθῃς διαῤῥαγεις[188] Fecerat, opinor, librariorum incuria, ut vocula αν post cognatam syllabam desideraretur. Deinde autem

188. "Citat tamen vulgatum ut exemplum τέως ἕως conjunctorum Priscianus XVIII. p. 1206." R. P. "*Sed locum omittit Priscianus Aldi f.* 241. *a.*" *P. P. D.* Hipparchus P. 3. B. *Læmar.*= II. p. 229. D. Τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως μὲν θαυμάζειν τόν τε Ἁρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα, ὡς σοφοὺς, ἔπειτα συγγενόμενον τῷ Ἱππάρχῳ, καταφρονῆσαι ἐκείνων ["Dialogus perelegans veteris Socratici, non tamen Platonis." *Valck.* ad Callimachea pp. 21, 22. *Knight.* Proleg. ad Homer., vide *Lord Liverpool's letter to the King*, p. 244.] Schol. ad l. pp. 85, 6. Τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ· Δημοσθένης, [de fals. Legat. p. 442, 19.] ὁ τέως [ἔτι edd.] προσκυνῶν τὴν θόλον. Ἀριστοφάνης [ἐν] Θεσμοφοριαζούσαις [454, 5, 6.], [ἃ 'γὼ] μόλις Στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκεν [—κον] ἐν ταῖς μυῤῥίναις, Τέως μὲν οὐκ ἂν [pro μ. ὁ. ἂν, μὲν οὖν *Siebenkeesius*, ut edd.]. Ζώϊλος ἐκ τῶν εἰς Πολύφημον ἐγκωμίων; οὐ [l. οὕτω] γὰρ ὡμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως ὁ σωζόμενος, καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος, περιώφθη μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσιν ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται. Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον, Ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων. ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ [685, 6.] ὁ αὐτὸς ἀντὶ του ἐν τοσούτῳ κέχρηται, περὶ Ὑπερβόλου λέγων· Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν, Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἕως. λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν [—μος *S.*] τὸν κάνθαρον [Pac. 31, 2.]. Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως αὑτὸν [σαυτὸν *Siebenkees.*] λάθῃς διαῤῥαγείς. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας [p. 230. *Taylor.*=446. *Reisk.*] ἀντὶ τοῦ ἕως. ἀντὶ δὲ τοῦ Εὔβοιαν ἀποδοθῆναι [τοῦ, τὸν Ὠρωπὸν ὑμῖν ἀ. edd. et Suidas, qui παραδοθῆναι legit in v. Τέως. Nempe voces inter Εὔβοιαν et Ὀρωπὸν librarii oculos illudentes has turbas dederunt.], περὶ Δρυμοῦ [περὶ τοῦ Δ. Suidas.] καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς, [τέως ἦ. σῷοι οἱ Φ. *Sieb.* —ἐξερχέσθε et σ. Φ. Suidas. —θα, ὅ, τέως ἦ. Φ. σῷοι—. Ald. et Felic., sed τέως ἕως ἦ· *Lambin.*], οὐδέποτ' ἐποιησάμεθα [οὐδέποτε ἐποιήσαμεν Edd. οὐδεπώποτε ἐποιήσαμεν *Sieb.* "*Lind. Ven.*

imperitus nescio quis corrector lectionem hodie obtinentem commentus est.

V. 117. Εστι τι τωνδ ετυμως; ειπ, ω πατερ, όττι φιλεις με]

Vocem όττι Atheniensibus non licuit adhibere. Nec vero si vel ότι φιλεις με scriberetur, ut de metro taceam, ipsa sat commode procederet oratio. Lege

——— ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ[189] φιλεις με.

et *Aug.*" *Taylor*. παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον (sic)· ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖς, ἡ δὲ εἶπε· Τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗραν (sic). ἀφ' οὗ ἀνακινηθεὶς, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἵνα, καὶ ὡς, καὶ μέχρι τούτου, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται δὲ τῷ Τέως τὸ ἐν ὅσω. Conf. *D. R.* ad Tim. p. 256. Lex. Rhet. p. 309. Τέως: δηλοῖ τὸ προτοῦ, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πρότερον. σημαίνει καὶ τὸ ἐν τοσούτῳ. σημαίνει καὶ τὸ ἕως.

189. "Sic optime in B." *Brunckius*. "*Sed in Dactylicis non semper Atticam dialectum sequitur Comicus.*" *Raper*. "Vide *Koen.* ad Gregor. p. 88. *Heath.* ad Soph. Ant. 1250. Optime *Sanctamandus*; "aufer interrogationem post ετυμως, et pone post τωνδ'. Deinde pro οττι lege ειτι." *Burgessius*. "εἴ τις pro ὅστις Euripid. Suppl. 864 (874.). restituendum ex Athenæo IV. 15. p. 159." *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Aristot. Polit. VII, 16. αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως, ὥσπερ ἄλλοτι (lego εἴπερ ἄλλοτι) δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. *Musambertius* Commonitorio ad *Ramiresium de Prado* p. . . . 5. Œd. Col. 995. εἴπερ ζῆν φιλεῖς 6. conf. supra ad p. 347. 8. Recte vulgatam vindicat *Brunckius* Addend. ad Pac. 118. *R. D.* haud e memoria, ut videbatur *Brunckio*, versum citavit; nam ἤνπερ. *siquidem*, pro vulgata ἥνπερ, *quam*, oculos licet acerrimos, irretivit. Hæc ex *R. P.* accepi. Vide *Month. Rev. Sept.* 1789. *p.* 255. "Thesm. 543. εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν, εἰ δὲ μὴ *quæcunque fuerit, sive nobilis, sive plebeia.* Phrasis εἴ τις εἶ, *si aliquis es*, sæpe occurrit in libris veteribus, sed recentiores eam in

[1] Αλλ ΕΙπερ εκ της καρδιας μ ουτως ΦΙΛΕΙΣ.
[2] Το τεγος κατασκαπτ, ΕΙ ΦΙΛΕΙΣ τον δεσποτην.
[3] Κακιστ απολοιμην Ξανθιαν ΕΙ μη ΦΙΛΩ.
280 *[4] Καγωγ, ω δημ, ΕΙ μη σε ΦΙΛΩ——
[5] Ου γαρ σ εχρην ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ τον δημον—
[6] Νυν αυτε λεω προσεχετε τον νουν, ΕΙπερ καθαρον τι ΦΙΛΕΙΤΕ.
[7] Αλλ εξαγετ, ΕΙΤΙ ΦΙΛΕΙΤ, ορχουμενοι——
[8] Ω Πρυτανι προς της δεξιας, ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ.

Ultimo autem in exemplo vulgo præfertur soloeca locutio *ηνπερ φιλεις*. Similiter pro *ὁστις* Equ. 1272. rescribendum est *ειτις*.

Λοιδορησαι[190] τους πονηρους ουδεν εστ επιφθονον,
Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, ΕΙΤΙΣ ευ λογιζεται.

Sic apud Sophoclem Aj. 826 (815.).

Ο μεν σφαγευς ἑστηκεν ᾗ τομωτατος
Γενοιτ αν, ΕΙΤΩΙ και ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ.

V. 187. *Ουτοι μα την γην εσσεθ ως ουκ αποθανει*] Poetis Atticis verbo ne *εσεται* quidem, nedum

[1] Nub. 86. [2] 1491. [3] Ran. 587. [4] Equ. 766. [5] 844. [6] Vesp. 1010. [7] 1523. [8] Thesm. 943.

ἥτις εἴ plerumque mutarunt. Vide supra 141. (et *R. P.* ad l.) Eccles. 1059." *Raper.*

190. " Suidas in *Λοιδορεῖσθαι*" (" ed. ms. v." *R. P.*) " p. 436, 15. (Pac. 57.). *Ὧδε κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ.* p. 458 (654.). *Τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.*" *R. B.* In vs. secundo " MS. Dawesii" olim " *Farmeriano*," nunc penes Cl. *Burneium*, " præfixit noster hunc locum, quem corrigit *ει*." *Burgessius.* Hanc quoque correctionem jure improbat *Brunck.* qui in Lysiæ orat. c. Eratosth. p. 398 (=199. ed. *Taylor.*) *ἀνάβηθι οὖν καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ*, emendat *ὅ τι ἄν σ. ἐ.* *σφαγεὺς*, *ensis*, ut Eur. Androm. 1137. *Musgravius.* *Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἠλέκτρᾳ* [1394.] *τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν.* Lex. Sang. p. 356. Forte MS. *Hunt.* antiquæ lectionis rudera servat.

εσσεται,[191] uti permissum est. Ecce vero unam et alteram scribendi rationem, quarum prior

Ουτοι μα την γην ΕΣΤ ΕΘ ὡς ουκ αποθανει.

191. "*Illud ἐσσὶ Poeticum prorsus est, neque Scenam Atticam intrare potest, ubi semper εἶ es secundæ personæ usurpant: ἐσσιν vero cum ν paragogico ne apud poetas quidem auditum est.*" *R. P.* in Philemon. p. 141. Erat formula apud Laconas, in qua Senes, juvenes, et pueri alterna canebant. ΓΕΡ. Ἡμεῖς ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι. ΝΕΑΝ. Ἡμεῖς δ' ἔνεσμεν. ἢν δ' ἔλῃς, πεῖραν λάβε. ΠΑΙΔ. Ἡμεῖς δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κρείσσονες. Schol. ad Plat. p. 223. Sed hoc neque prodest, nec obest. Conf. *R. B.* pp. 6. (*Millio* p. 12.). 25. (conf. p. 120.). 91, 94, 119, 136 (*Bernardo* pp. 159. 161, 2, 3, 4. 169. *Millio* p. 79.). 146. 152. bis. Sophocli autem licuit esse magis Homerico; ἱκάνω extra choros posuit El. 8. 1102, etc. μέσσῃ Ant. 1223. μέσσον 1236. et Thyest. VI, 3. μοῦνος 1418, Œd. Col. 875, 1250, Ant. 308. Aj. 1265. El. 531. μοῦνον Œd. Tyr. 304, Ant. 705, Tr. 277, 1211. et in fr. apud Ammon. v. Ἴσθι, ex MS. a me olim expleto (*Addenda to Brit. Crit. Vol.* XXVI. *p.* 415.). ὅσσα Ph. 515., ὅσα MS. Harl., "Lege οἷα." *R. P.* Advss. p. 200. Postea maluit "ἅσσα, p. 237.; ut in Agathonis loco,—ἅσσ' ἂν"—Aristoph. Equ. 1146. "ὅσσα ἂν tres priscæ edd. ἅττ' ἂν e scholiis dedit *Gelenius.*" *R. P.* apud *P. P. D.* ὗμιν et ἧμιν "sæpissime usus est Sophocles;" vide *Clark.* ad Odyss. Π, 372. *Valck.* ad Adoniaz. p. 236, Aj. 216. ἡμὶν *R. B.*; conf. *R. P.* ad Av. 386. In Comœdiæ etiam diverbiis locum habent, πουλύπους in Aristoph. Thesm. alteris II, Dædalo II. et in Diphilo apud Athen. VII, 316. F. πουλύπου Ar. Dæd., l. c.; πουλύποδος Eubulo apud Athen. VII. 311. D.; πουλύπουν Ar. Dæd.; πουλύποδα Machone apud Athen. VIII. 341. Lys. 1244. Πουλυχαρίδα reposuit *R. B.* vide *R. P.* Advss. pp. 99, 100. Helen. 1250. Πιστὴ γὰρ εἶ τῷ σῷ πόσει. Vulgo ἔσσι σῷ. *R. P.* Advss. 269., quem conf. ad Plato. Comicum apud Schol. in Nub. 248., p. 297. Alibi articulum delevit, ad Ach. 532. Eq. 607. Pac. 237. *R. P.* apud *P. P. D.* Troad. 764. Φόνου τε, Θανατοῦ θ', ὅσσα γῆ—Θανατοῦ τε, χόσα γ. *Koen.* ad Greg. p. 88.; "recte ex MSS. edidit *Musgr.* ὅσα τε." *R. P.* Advss. p. 200. In melicis locum habet Iasmus.; Eur. Suppl. 59. ὅσσον. Pers. 865

(h. e. *ουκ εστι* [non *εσται*] *ετι*) ad vulgatam quam proxime accedit: cui et simillimum est, rarioris licet exempli, quod apud Sophoclem legitur Ant. 761.

Ταυτην ποτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΩΣ ΕΤΙ ζωσαν ΓΑΜΕΙΣ.[192]

281 * Alterius

Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ[193] αποθανει

similis passim constructio occurrit: uti in istis

"Οσσας. Agam. 140. Aj. 185 τόσσον. ut Or. 812 ἀελίοιο. Pers. 108 εὐρυπόροιο. 867 ποτάμοιο. Troad. 844 Πριάμοιο. Eur. Ph. 834 φοινικολόφοιο. P. V. 531 'Ωκεανοῖο. — Pers. 553 βαρίδεσσι. 1023 βελέεσσιν *Burneius*. 277 διπλάκεσσιν. Suppl. 89 μερόπεσσι. 777 νέφεσσι. Choeph. 362 τείχεσσι. Ant. 976. 1297 χείρεσσι, et —ν.

192. Thesm. 1022, 3. " L. δῆλον οὖν "ΕΤ' ἔσθ' ὅτι "Ηξει με σώσων." *R. P.* apud *P. P. D.*

193. " leg. ἔσθ' ὅπως Suidas v. μιαροί." *R. B.* Soph. Ant. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Ph. 522. οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ Τοὔνειδος ἕξεις ἐνδικῶς ὀνειδίσαι. El. 329. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με conf. Thyest. II. Eur. Med. 173, 4. Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ Δέσποινα χόλον καταπαύσει. 1056, 7. Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω—Erechthei fragmentum a *Valckenærio* ad Ph. 1022. emendatum, Οὐκ ἔσθ, ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ, Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ. Conf. supra ad pp. 405—407. verbum rarius ellipsin patitur; Soph. Ph. 196. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη. MS. Harl. Aldinam lectionem exhibet. De ἔσθ' ὅποι, ὅπως, et ὅστις cum optativo consule Professorem Cantab. ad Alcest. 117. Sic ἐσθ' ὅτε *aliquando*; Alcest. 1109. 'Αλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις Suppl. 1150. 'Αρ' ἔσθ' ὅτ' 'Ασώπου με δέξεται γάνος ex " *palmaria* TYRWHITTI *acutissimi emendatione*" in App. ad *Musgr.* exercitat. in Eur. p. 136. Soph. Œd. Col. 97. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν 'Εξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. Iph. A. 385. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἡ Διὸς δάμαρ. *R. P.* Advss. p. 259. Alcest. 799. Κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται Nub. 1293. τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτε πλείονα Νυνὶ νομίζεις. *Unquamne*—*R. P.* apud *P. P. D.* Vide Add. ad p. 408. Unde hujusmodi formulas loquendi prorsus e contextu pendere tuto colligamus.

[1] Εγω μεν ουν ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ.

[2] ——— ΟΥ γαρ ΕΣΘ ΟΠΩΣ πολιν
Κεινην ΕΡΕΙΨΕΙΣ.[194] ———

[3] Ηκιστα· τουτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ποτ εις εμε
Τουνειδος ΕΞΕΙΣ ενδικως ονειδισαι.

[1] Plut. 18. [2] Soph. Œd. Col. 1432 (1372). [3] Philoct. 537 (522).

194. κείνην ἐρεῖ τις Ald. ἐλεῖ p. *Livineius.* ΕΡΕΙΨΕΙΣ Turneb.; emendatio eximia; neque interim de illius origine quidquam proditum est. " Error ortus ex similitudine literarum Τ et Ψ minus distincte pictarum: aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ⊤ + et superior linea in + evanescit, facillime cum Τ commutatur." *R. P.* Addend. ad Med. 553. (Eubulus apud Athen. XIII, 557. F. et apud *Walpole*, p. 22.). Xenarchus apud Athen. II, 64. A. ἀλοὺς βροτῶν Πλεκταῖς ἀναγκαις. Lege, βροχῶν *R. P.* Plato in Lys. p. 108. E=II, 209. B. καὶ ψῆλαι, καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Schol. ad l. p. 95. ψῆλαι. γράφεται καὶ, τίλλαι. Vide TYRWHITT. app. ad *Musgr.* p. 134. *D. R.* Ep. Cr. II. p. 137 (141). *Bast.* Ep. Cr. pp. 147. 215. supra p. 74. et, si Iliada olim edidero, ad Γ. 198. Xenoph. Mem. III, vi, 12. σκέπτομαι MS. Voss. σκέψομαι. Eur. Hel. 873. ἀμπτυχαὶ, ἀμπνοαὶ *Reiskius*, ἀμψυχαὶ *Vauvill.* ad Aj. 183. Alexis apud Athen. IX, 379. B. pro τοῦτο, τοὖψον castigat *Piersonus;* sane si MS. bonæ notæ τοῦτό γ', *R. P.* conjecturam daret, eam libenter reciperem. Literarum quoque Γ et Τ librarios decepit similitudo: (Herodotus III, 5. ἀπὸ γὰρ Φοινίκης μέχρι οὔρων τῶν Καδύτιος πόλιος, ἥ ἐστι Σύριων τῶν Παλαιστινῶν καλεομένων. γῆ ἐστι reposuit *Jac. Gronovius. Gibbon's Vindic.* p. 28. *The silence of Herodotus is a fair evidence of the obscurity of the Jews, who had escaped the eyes of so curious a traveller.*) Andocides, p. 1. l. 21. *H. St.* ἔστι δὲ πλεύσαντι ἐς Κύπρον, ὅθενπερ ἥκει, ἡ πολλὴ καὶ ἀγαθὴ διδομένη, καὶ δωρεὰ ὑπάρχουσα· —γῆ πολλὴ *Valckenær.* Æschyl. Suppl. 306. Τοιγάρ νιν ἐκ τῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ, γῆς *R. P.* 657. Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον τᾶς *Pauw.* γᾶς *R. P.* Theocr. XXII, 39. τῆς σῆς—Γῆς σῆς in marg. exemplaris Aldini, quod inspexi. (Palladius Alex. in An. Gr. II, 412. XXV. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος εἶπεν Ὀδυσσεύς. γῆς *Scaliger.*). Schol. ad Apoll.

Rhod. I, 922. Εὔδοξος ἐν δ τῆς περιόδου. γῆς Cod. Paris. 2727. Eur. Suppl. 469=479. εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ. ἐν γῇ *Marklandus.* Philostr. Heroic. p. 150. *Boisson.* ἐν γῇ νοσούσῃ. γρ. ἐν τῇ νοσούσῃ in margine *Morelli.* γῇ rarius excidit, ut in Xen. Anab. v, 479. καὶ γὰρ ἐν τῇ [γῇ] ἄρχουσι Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ. Eum. 397. Ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμενὴν Ald. Rob. Turn. γῆν—μένη *Stanleius.* Eur. Ph. 1202. εἰς τήνδ' Ald. εἰς γῆν δ' *R. P.* Theophilus apud Athen. XI, 472. E. Οὕτως μάτην τὴν, Legendum μὰ τὴν γῆν, *R. P.* quem vide in Advss. p. 126. et conf. Av. 587. Thesm. 307. et Fœdera in Marm. Arundellianis. Herodot. I, 30. ὡς φιλοσοφέων τῆς πολλῆς θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθας· γῆν πολλὴν tres MSS. apud *Wesseling.* Xenoph. Memorab. II, iii, 13. εἰς τὴν ἐκείνου, mallem γῆν ἐ. Aristot. ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233. εἰ δὲ πρὸς ἁπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς οὗτος· γᾶς restituit *Valckenaerius.* 2. Æschyl. Suppl. 345. Ἴδε μέγαν ἱκέτην φυγάδα πρόδρομον, I. με τὰν ἱ. *R. P.* Odyss. I, 346. apud Athen. XI. p. 477. B. μέγα pro vulgato μετά. Œd. Col. 865. θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι, τ. τῆς ἀρᾶς TYRWHITTUS. *Brunckii* calliditatem satis mirari nequeo. Eur. Hec. 355. *Canterus* μέγα pro μέτα, sine causa. *R. P.* Menander apud Athen. VI, 248. B. εἰς γῆν οἰκίαν —τὴν οἰ. *R. P.* De loco Athenagoræ ab *Horsleio* (in *Tracts* p. 56.). citato nondum mihi satis liquet. Verbum γῆν subinde in textum irrepsit; vide Xenoph. Cyrop. III, ii, 19. Hist. Gr. V, iii, 2. Sic Photius in Lex. MS. Galeano Ἤρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Lege, Ἤρυτεν *R. P.* ad Ph. 463. Contra Hesychius, Γαφάτα. σκώληξ. legendum Γαφάγας. ut alibi Στένυτρον, εὐρυπωδέστερον. pro Στένυγρον. εὐρυπῶδες, στενόν. *R. B. Millio,* p. 77. Pulcre et vere Lex. Rhet. p. 230. Γαφάγας: σκώληξ ὑπὸ Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον. Plane convenit Etymol. M. 221, 49. *D. R.* ad l. Γ et Ψ nonnunquam confunduntur; Bion. XV, 7. "εψεύσατο, non ἐγεύσατο." *Casaub.* notæ MSS. apud *R. B.* Υ et Τ sæpius; Menander apud Nonium, v. *Servare*: vulgo τηρῶ τὸν ἥλιον τάποχω· "in optimis nostris membranis ΤΗΡΩ ΤΟΝΑΙΑΥΟΝΤΑΤΙΟΧΩ. Scribe,

— — Τηρῶ τὸν Δία

Ὕοντα πολύ." *J. Vossius* ad Catull. p. 240. Sed in MS. Reg. ΤΗΡΩΤΟΝΑΙΑΤΟΝΤΑΤΙΟΧω· unde eruit *R. B.*, — Τηρῶ τὸν Δία Τόν τ' Ἀπόλλω. Virg. Geo. I. 335. *cæli menses et sidera serva.*

Sed contra fortasse nonnemo arripiet, quod apud Sophoclem extat, Elect. 820 (818).

Ξυνοικος ΕΣΣΟΜ· *αλλα τηδε προς πυλη.*

Verum ibi reponendum est,

ΕΣΟΜΑΙ *ξυνοικος*[195]———

195. *ἔσομ'* MS. Hunt. Confer *Hermann.* ad Hec. 379. De transpositione impense nugantur viri alioqui doctissimi, *Hermann.* in Pr. ad Herc. Fur. viiii. et, ejus discipulus, *Reisig.* in Conject. pp. 243—247. qui ait, "nihil posse unquam hac re fallacius esse." Addere debuerat, si cuique nihil non licet et libet. Si librarii erroris immunes erant, operam plane perdiderunt viri præclari: hodiernis profecto, *οἷοι νῦν βροτοί ἐσμεν*, aliquid humanitus inter scribendum in horas accidit. Quod si inscitia aut festinatione levibus maculis sensum crebrius infecerunt, quidni metra maxime trita subinde verbis temere collocatis turbarent? Vocabula casu turbata in sedes suas revocando tam metro quam sensui medelam attulisse summos viros, omnes uno ore prædicant: "*illos ipsos utinam sequeremur.*" Non placet hoc: alia via tentanda est. Nimirum *Hermannus*, et alii ejusdem sodalitii viri editionum priscarum lectiones argumentando vindicant, ut emendationes palmarias repudiarent; et, nisi quod ipsi fecerunt, nil rectum putant. Illis autem, qui librarios sibi duces caute sumunt, exemplum ponam, in quo emendando critici etiam primores frustra sudarunt; lectio vulgata sententiæ etiam magis quam metro refragatur; sed utrique malo occurrit transpositione sola codex præstantissimus; Eq. 1316. *Ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις* Edd. tres pr.; *Ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ', ὦ λαμπρὸν φέγγος Ἀθήναις*, vel *ἐπίκουρε φανεὶς καὶ φέγγος Ἀθήναις* p. 237 (Eq. 832.). et 198 (149) et 215 (456). *R. B. ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις Kusterus. ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις* Valck. ad Hipp. 1122. Voculam *ἐν* non agnoscunt Codices A, C, *Brunckii.* Sed correctio, quam *Brunckio* probavit *Valckenærius*, non aliter ac *vulgata, bis mendosa est, quod τὰς νήσους præponit Ἀθήναις, et quod epitheton his proprium illis tribuit* [Eq. 1037. *ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις*]: *Lege, ut fere Ravennas, ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος* [*τ'* Rav.] *Ἀθήναις καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε.* Porsonus apud *P.P.D.* Posito igitur scribas non esse extra

Libet porro alterum in eadem fabula occurrens portentum perstringere, V. 20 (21).

noxiam, Ravennatis transpositionem sensui æque ac metro consulentem tuto amplectamur. Revera antiqui optima naturæ et veritatis exempla secuti rerum ordinis sunt apprime tenaces; Il. Γ, 40. Αἴθ' ὄφελες ἄγαμός τ' ἔμεναι, ἄγονός τ' ἀπολέσθαι· E, 118. Δός δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν· lege, ἄνδρα Ϝιδεῖν. Soph. El. 693. 'Ωλβίζετ', 'Αργεῖος μὲν ἀνακαλουμένος, Ὄνομα δ' 'Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν 'Ελλάδος 'Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. Eum. 454. 'Αργεῖός εἰμι, πάτερα δ' ἱστορεῖς καλῶς, 'Αγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. "Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Or. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός." *R. P.* quem vide ad l.c. De Soph. Fragmento LXVII. vide *Tracts* p. 193, 4. Xenoph. Memorab. III, v, 10. λέγω γὰρ καὶ τὴν 'Ερεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν, ordina γένεσιν καὶ τροφὴν, ut Anab. III. p. 203. ἐν αἷς ὑμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐτράφητε. Ter. Andr. v, i, 4. *O mearum voluptatum omnium* inventor, inceptor, perfector; vide *R. B.* oratiunculam. Æn. VII, 676. *dat euntibus ingens* Sylva *locum, et magno cedunt* virgulta *fragore.* Ennius apud Festum v. Pedum: *Procede, gradum profer; pedo nitere.* Hor. Carm. III, ii, 19. *Nec* sumit *aut* ponit *securis Arbitrio popularis auræ,* "Tres ex nostris—*Nec* ponit *aut* sumit. Frustra: prius enim est sumere, quam sumtum ponere." *R. B.* Recte vero Epist. xviii, 111. *Sed satis est orare Jovem, quæ* ponit *et* aufert; recte quoque *R. B.* in epistola sævidicis verbis *Clericum* sic protelat; "*Noli, quæso, exercere odia tam magno tibi constatura: sed ex libro ipso potius, quam ex editore,* pone *iras vel* sume." p. 205. III, xiii. O fons *Bandusie, splendidior vitro,—gelidos inficiet tibi Rubro sanguine* rivos *Lascivi soboles gregis.* Ep. XVI, 12. Fons *etiam* rivo *dare nomen idoneus.* Ovid. Met. XV, 270—272. *Hic* fontes *Natura novos emisit, at illic Clausit et antiquos: tam multa tremoribus orbis* Flumina *prosiliunt, atque excæcata* [fo. exsiccata] *residunt.* Sic Λειτουργίας Ecclesiæ nostræ compilatores; "begun, continued, *and* ended *in Thee.*"—"hear, read, mark, learn, *and inwardly* digest *them.*"—"inspicit, excutit, expendit"—West to Gray, p. 144. "Peruse, perpend, pronounce." Spectator, No. 93.

Ξυνάπτετον[196] λογοισιν· ὡς ενταυθ EMEN,
Ιν ουκετ οκνειν καιρος, αλλ εργων ακμη.

Conferte consilia: ibi enim sumus, *ubi non amplius segnitiæ datur locus, sed instat ipse agendi articulus.* Portentum dico: neque enim *εμεν* pro *εσμεν*, ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti *per- 282
missum est. Præterea sententia, *ibi enim* sumus, *ubi ipse instat agendi articulus*, falsa est: nondum enim eo venerant, sed ituri tantum erant. uti ex versu 75. apertissime constat:

Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ. καιρος γαρ, ὁσπερ ανδρασι
Μεγιστος εργου παντος εστ επιστατης.

Nos autem eximus (l. exibimus). *Occasio enim jubet, quæ hominibus maxima in omni opere est magistra.* Sed ne cum præcedentibus quidem, *Consilia conferte*, conciliari potest. Quippe *consiliorum conferendorum tempus*, atque *ipse agendi articulus* simul consistere nequeunt. Rescribo vero certissima, opinor, emendatione

——— ὡς ενταυθ IMEN[197]

Conferte consilia: eo enim ituri sumus, *ubi ipse agendi* instabit *articulus*. Jam vides sententiam cum sibi quam optime constare, tum etiam ad loci jam laudati fidem exigi, in quo utique habeatur, Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ ———

“ The minor longs to be at age, then to be a man of business, then to make up an estate, then to arrive at honours, then to retire.”

196. ξυνάπτετον MSS. Hunt. et, ut videtur, Harl. recte; Orestem et Pyladem alloquitur Pædagogus, ut in v. 16. vide *R. P. Tracts*, p. 221.

197. Vide supra p. 9. et Add.

V. 600.

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον;
Ηδε τουθ ημας διδαξον ω θεων ευνουστατε.]

Principio ηδε non est vox Attica. Deinde si esset, nullum hic sensum sortiri posset. Tertio parum
283 *commode subauditur nominativus, ad quem referatur verbum ην. Ut hæc omnia simul incommoda evitentur, non est nisi, ut pro ηδε legas ἡδε, locum autem sic distinguas:

Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον[198]
ʽΗΔΕ;[199] τουθ ημας διδαξον——

198. "Interrogationem post χρονον tolli quoque jubet *Sanctamandus*." *Burgess*.

199. "sequente *Toupio* in Suid. Cur. Noviss. pp. 68. 111 (101. 153.). Homericum ἠδὲ, (ait *Valckenærius* ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico; non meminerat vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. supra laudasse ad Phœniss. 609 (615). Negant quidem hi Critici vocem esse Atticam ἠδέ. Quod de Comicis verum est; de Tragicis non item. Vide Æschyl. Theb. 862. Pers. 16. 21. 22. 26. 289. 492 (ad Ph. 1703.). 535. 850. 885. 992. 994. 997. Agam. 42. Choeph. 1023. Eumenid. 188. 403. Soph. Ant. 673, 674. Ph. 491. (δειράδ' ἠδέ τ' εὔροον, sed δ. ἢ τον εὐ. apud *Elmsl.* ad Ach. 612. quod forte melius. Contra vid. *R. P.* ad Eur. Iph. T. 1359.). Scyth. apud Athen. IV, 2. p. 189. D. (Geo. III, 276. *Saxa per et scopulos et depressas convalles.* Et in Λημνίαις prioribus Fr. IV. apud Steph. Byz. v. Δώτιον. Φερητίδης τ' Ἄδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός. Vide *Heringæ* Obs. pp. 235, 6.). Eur. Hec. 323. Iph. Aul. 817. (Pr. xxii=xxiv. Herc. Fur. 1103. Πλούτωνα τ' ἠδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης. *Wakefield*;—τ' οὐδὲ edd.) Alexis Athenæi VII, 322. D." *R. P.* App. ad *Toup.* pp. 501. 504. ad Hec. 323. ad Ph. 1703. *Crit. Rev. March*, 1805. *p.* 235. Advss. p. 42. et apud *P. P. D.* ad Pac. 601. Eupolis apud Schol. ad Aristoph. Vesp. 58. et Excerp. *Grot.* p. 503. Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα. "ἠδὲ pro καὶ ob versum posuimus." Sed lege ex *R. B.* Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μαγειρικὸν σφόδρα. Idem VI, 236. E. Exc. *Grot.*

Nempe hæc dicit Chorus de Irene sive Pace jam præsente. Ecce autem, quæ continuo respondet Mercurius [602. 3.]:

Ω σοφωτατοι[200] γεωργοι, ταμα δη ξυνιετε
Ρηματ, ει βουλεσθ ακουσαι ΤΗΝΔ ὁπως απωλετο.

Idem infra [613]:

Ουκετ ην ουδεις ὁ παυσων, ΗΔΕ τ ηφανιζετο.

et rursus [623]:

ΤΗΝΔ απόριψαντες αισχρως τον πολεμον ανὴρπασαν.

Postquam hanc emendationem excogitaveram, certior factus sum editiones Ald. et Wechel. præferre πολυν

p. 501. σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές. (ΕΙΠΑΣΕΛΕΓΕΣ MS. A.) *R. P.* apud *Walpole* p. 5. Conf. Ach. 1015. Eq. 216. 376. Pac. 1017. Philostrat. in Vit. Apoll. Tyan. IV, XX, 157. τὸ μειράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατύν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. Conf. *Gaisford* ad Hephæst. p. 98. Idem apud Macrob. Saturn. VII, 5. Κύτισόν τ' ἠδὲ σφακὸν εὐώδη καὶ σμίλακα τὸν πολύφυλλον, Κότινον, σχῖνον, μελίαν πεύκτῳ, ἀλίαν δρῦν, κίττον, ἐρείπτην, Correxit *Gaisfordius* p. 277. Οἷον κύτισον, φάκον εὐ. κ. μίλακα τὴν π. et in versu secundo πεύκην, ἀλίαν, δρῦν, κ. ἐρείκην. "Porte ἐλάαν δρῦν Longe corruptiora extant apud Plutarch. Sympos. Problem. lib. IV. c. I." p. 662. D. *R. B.* Sed Hujusmodi fragmenta adeo interpolationibus scatent, ut nihil ex iis ad canones stabiliendos proficiatur.

200. Sic Editiones tres pr. "Ed. vet. [*f. Schol.*] Ω πένητες καὶ γεωργοί. lege ergo Ὦ λιπερνῆτες γεωργοί. Vide Schol. Hes. Suid." *R. B.* "ὦ λιπερνῆτες Diod. Sicul. XII, 41. probante *Wesselingio*." *R. P.*; conf. *Leopardi* Emend. V, XIV. In Pac. 626. legebatur Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον. Pro ἀ. γε l. γεωργῶν *R. B.* "sed ex Rav. dedit *Invernizius*, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν." *R. P.* ad Ph. 412. *R. B.* ad Menandr. p. 2. ex Nub. 575. et Pac. hujusmodi versum consarcinavit: Ὦ σοφώτατοι θεαταί, τὰ 'μὰ δὴ ξυνίετε. utrum consilio, an memoriæ lapsu, nescio. Eupolis apud Stob. IV. p. 53=31. *Grot.* Ἀλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταί, τἀμὰ δε ξυνίετε Ῥήματ'. *R. P. Tracts*, p. 217.

ηδη χρονον "Ηδε, *τουθ* — quas etiam sequi video Basil. 1532. Id quod vulgata scriptura partim quidem rectius est, sed partim etiam corruptius.

V. 621. *Εξεκοψαν, ἡν εγω φυτευσας εξεθρεψαμην*] Editores hic fefellit spondeus quintam trochaici sedem occupans. Lege vero deinceps,

284 * ——— *ἡν εγω* ΦΥΤΕΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ.[201]

Extat autem locus plane gemellus apud Euripiden Med. 1349 (1346).

Ου παιδας, οὓς ΕΦΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ.

V. 744. *Ιν ὁ συνδουλος σκωψας αυτου τας πληγας επανεροιτο.*]

Hujus etiam versus metrum laborat. Quippe anapæsti vel pedis *ισοχρονου* loco habetur temporibus inæqualis trochæus. Pristinam vero scripturam totidem lineis constantem sic instauro:

——— *σκωψας αυτου τας πληγας* ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ.[202]

201. " *vel leg.* ἐξέκοψαν, ἣν φυτεύσας ἐξεθρεψάμην ἐγώ· *vel, quod verius est,* ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψαμην." *R. B.* " *Confer* Sophocl. *Œd. Tyr.* 837." *R. P.* ad *R. D.* Locus est (827.) Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. conf. 1017. 1396. et *R. P.* ad Hec. 1161. Septheb. 19. Choeph. 926. 748 (Ach. 477.). Eum. 604. Œd. Col. 1365. El. 13. Lex. Sangerm. p. 413. v. 'Αξύμβλητον. Σοφοκλῆς. ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην (conf. Tr. 696.). Med. 1059. 1025. Troad. 381. Cycl. 142.

202. " *leg.* ἐξαν. *vel* εἶτ' ἀνερ." *R. B.* " εἶτ' ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex *Dawesii* monito reposuit *Brunckius*, nolente *Invernizio*, qui edidit εἶτ' ἐπανέροιτο." *R. P.* ad Ph. 1277, 8. Similiter εἶτ' ἐκπιὼν pro ἐπεκπιὼν vere emendavit *Musgravius* in Euripid. Cyclop. 327." *R. P.* apud *P.P.D.* " Exemplis, quæ Dawesius protulit, hæc adde. Eurip. in Phæthont. apud Longin. π. υ. XV. Τοσαῦτ' ἀκούσας ΕΙΤ' ἔμαρψεν ἡνίας. Suppl. 299. [Aristoph. Nub. 592. 385. 376.] 1095. Troad. 299. Ion. 851. Electr. 927. 1065. [Soph. Electr. 53. 554. Æschyl. Prom. 776. (conf. Liv. XXI, 50.)] Alcest. 706. Ran. 370. Hipp. 710. Androm. 670. 757. 971.

Vocula autem *ειτα* inter participium et verbum solemniter intercedit. Exempla unum et alterum sufficiat adduxisse:

[1] Καν ΛΑΧΟΝΤΕΣ αρχιδιον ΕΙΘ αρπασαι ΒΟΥΛΗΣΘΕ τι.

[2] Εαν τις ανθρωπων ἱερειον τῳ θεῳ ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ ΕΙΤΑ ΔΙΑΣΟΦΙΖΗΤΑΙ λεγων.

V. 1119. Παιε, παιε τον Βακιν· Μαρτυρομαι.]

"Hi duo versus videntur esse Trochaici Catalectici;
"tamen tanquam Iambicos verti, et putavi aut *συ*
"addendum, *συ παιε*; aut legendum, * ut mox postea, 285
"*παι' αυτον*, &c. Bacin autem vocat, qui Bacidem
"æmulatur, et oracula vana deblaterat." *Flor. Christ.* Equidem, quid sibi velit vir eruditus, cum dicat, *Hi duo versus*, neutiquam divinare possum: nam versus et præcedens et sequens perfectus est senarius. Lectio quidem vulgata trochaicum trimetrum catalecticum repræsentat. Atqui hujusmodi

[1] Av. 1111. [2] 1618.

Sophocl. Aj. 468. 1111. 1113 (1092. 1094.). Œd. Col. 268. 281 (264. 277.). Aristophan. Acharn. 24. 290. Vesp. 378. 421. 913." *R. P.* Advss. p. 275. Conf. *Koen.* ad Greg. p. 62. Pollux x, 167. δεσμὸς μέντοι σιδήρεος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Ἑλλάδι· λαβὼν οὖν Τὸν στύλακα τὸν τοῦ προξένου κἄπειτα δῆσον αὐτόν. In Soph. Fr. apud *Valck.* Diatr. p. 194. B. supra citato p. 158., κᾆθ' ὑπὸ στέγῃ legit *Meineke*, p. 39. Aristoph. Lys. 1015. ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί; Plut. 799. προβαλόντ'; ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζεις γελᾶν; Codd. Rav. et unus Dorvill. Eur. in fragmento Inus apud Stob. xciv. p. 381. Ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσε. *Musgr.* Etsi nihil ad rem, meminisse libet *Bisetum* ad Aristoph. Lys. 64. ἀνήρετο, ἐπήρετο *Wyttenbach.* ad Plutarch. i. p. 177. frustra tentasse.

metrum in Scenam Atticam quis unquam introduxit? Videtur profecto in virum eruditum hic cadere, quam ipse de homine Bacin æmulante fabulam narrat. Quinetiam inficeta admodum est ratio, qua ex trochaico, quem crepat, catalectico iambicum confieri voluit: *Συ παιε, παιε* — Minus adhuc ferenda est altera ista *Παί αυτον, παιε* — Nullus autem mihi jam restat scrupulus, quin vocem *Παι,* qua servos cujuscunque ætatis moris erat compellare, ante eandem syllabam bis iteratam intercidisse existimem; quippe a Comici manu profectum esse:

ΠΑΙ,[203] *παιε, παιε τον Βακιν* ——

203. *Ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιν* Rav. "leg. *ὦ* vel *παῖ.*" *R. B.* (*Παῖε, παῖε, παῖε Jortinus.*) *Quis ausit negare, solemne hoc librariis vitium esse, ut, quoties idem vocabulum geminatur, alterum modo ponant, alterum omittant? R. B.* ad Tusc. v. p. 494. Vide *Tyrwhitt.* ad Aristot. Poet. p. 126. Pausan. vi, 10. p. 475. *Ὦ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου* editiones; Suidas v. Γλαῦκος, *Παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου·* unde legendum, *Ὦ παῖ, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. R. P.* Rhes. 685. *παῖε, παῖε, πᾶς τις ἄν.* Eq. 247. *Παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον, Καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἁρπαγῆς.* conf. 251. 692. Ach. 279—282. 688. Pac. 320. Xenoph. Anab. v, 407. *παῖε, παῖε, βάλλε, βάλλε.* conf. p. 409. vi. p. 484. Aristoph. Nub. 1506. *Δίωκε, βάλλε, παῖε.* Conf. Ter. Phorm. v, viii, 95, 6. *Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. R. P.* ad Med. 157. Æschyl. Septheb. 580. Η *θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές.* Rob. Œd. Col. 743, 4. vide *R. P. Tracts,* p. 217. et 1298, 9. *ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν Τὴν σὴν Ερινννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω.* Lege, *Μαλιστ' Ερινννῦν.* Œd. Col. 1677, 8. *οὖκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι. Βέβηκεν; ὥς μαλιστ' ἂν εἰ πόθω λάβοις.* Ald. *εἰ πόθον* cod. apud *Br.* ex quo *ἐν πόθω* in ed. pr. et *εἰς πόθον* in add. ad ed. 2. legendum suasit; *εἰκότως* rescribendum suspicabatur Tyrwhittus. 325. *ὡς ὑμᾶς μόλις Εὑροῦσα, λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.* 1342. *Ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων, Στήσω δ' ἐμαυτόν.* Tr. 809. *εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· Θέμις δ' ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔ-*

V. 1269.

Νυν αυθ ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ[204] ανδρων αρχωμεθα. ΤΡΥ. Παυσαι

βαλεις. Ph. 743. ἀτταταί. διέρχεται, Διέρχεται δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ. conf. Æschyl. P. V. 338. Euripid. Med. 972. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, Οὐκέτι· 974. Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμων, Δέξεται δύστανος ἄταν· "Aristophan. Eccles. 990. Recte Ald. (et Junt. I.) οἶδ' οἶδ' ὅτι βούλει." *R. P.* apud *P. P. D.* Philemon. apud Athen. XIII, 569. E. Ἀλλ' εὐθὺς ὡς βούλει συ, χὸν βούλει τρόπον Ph. 992. θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης· secundum θεοὺς omittunt Aldus, 1522, 1528, 1534, 1544, 1547, 1555, 1567; 1553 θεοὺς restituit. Plato de Legg. X, 664. C. ἡμῶν γὰρ οἱ μὲν τοπαράπαν θεοὺς οὐδαμῶς νομίζουσιν. Schol. ad l. p. 236. ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ, θεοὺς οὐ θεούς. Plautus Pseudolo III, ii, 92. *Hodie, atque ita* suavitate *condiam:* claudicat versus; suavi *suavitate* feliciter supplevit *R. B.* Sueton. Otho VII. τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς; Xiph. τί γάρ μ' ἔδει μακροῖς αὐλοῖς αὐλεῖν; an senarius, τί γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαι μ' ἔδει; *R. B.* vide *R. P.* Advss. pp. 74. 89. 129. *Tracts*, pp. 260. 281. Ammonius v. Θύρα. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ, θύραν ἔξελε. Forte θύραν ΘΥΡΑΙΑΣ ἔξελε. *Pierson.* Lucret. VI, 1258. *Nec minimam partem ex agris* ægroris *in urbem,* "Optime" restituit *Bosius. R. B.* Æn. V, 157. *nunc una ambæ junctisque feruntur Frontibus, et* longa *sulcant vada salsa carina. et* junctæ *sulcant. R. B.* Conf. Æn. I, 234, 5. IV, 247, 8. VI, 792. 796. Buc. I, 39, 40. IV, 58, 9. Hor. Carm. I, XXXV, 15. II, XVI, 23, 4. III, V, 21. et conf. *R. B.* ad XXIV, 25. De Tibullo I, VII, 49=VIII, 49. vide supra p. 18. Ovid. Met. VIII, 628, 9. M. M. Capella V. p. 156. *Si pedes, si brachia tueri debemus, utique oculos diligentius asservare.* "Lego,—*debemus*, debemus *utique.*" *R. B.* Prudentius in Peristeph. h. II, 95, 6. *En Cæsar agnoscit suum* Nomisma *nummis inditum.* "*Marq. Gudius* et *Ez. Spanhemius* legunt *Gnorisma.* Libanius cornua imagini Ius apposita vocat τοῦτο τὸ γνώρισμα Ἰοῦς. Vide Præst. num. p. . . ." *R. B.*

204. "Ὁπλότερος est vocabulum Homericum" [Il. Γ, 108. ὁπλοτέρων ἀνδρῶν], *juvenis ad arma ferenda idoneus. Raperus*; vide *Muret.* III, 313. "Scriptor certaminis Homeri et Hesiodi:—Ἐπιγόνους ἔπη ζ ὧν ἡ ἀρχή, Νῦν

ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ ᾳδων, και ταυτ ω τρισκακοδαιμον
Ειρηνης γ ουσης· αμαθες γ ει και καταρατον]

286 * Locum interpretatur Flor. Christianus

Rursus ab armigeris *nunc incipiamus.* TRY.
Abi aufer
Cantare armigeros, *infelicissime, pacis*
Tempore præsertim, indocte, execrande puelle.

Felix quidem ideo, quod ipsa orationis indole cogente ὁπλοτερων *ab armigeris* reddiderit: infelix, quod non viderit eos operam ludere, qui voci ὁπλοτερος cum ὁπλα quidquam præter sonum commune esse statuant. Verbi autem illius notionem, cum non nisi ὁπλοτερους admodum atque αμαθεις lateat, adstruere supersedeo. Sed neque pluribus præstare satagam Aristophanem scripsisse:

Νυν αυθ ΟΠΛΟΦΟΡΩΝ ανδρων αρχωμεθα. ΤΡΥ. Παυσαι ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣ ᾳδων [205]——

Hac utique de re si quis dubitare poterit, ei, opinor, in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim.

V. 1284. Ταυτα δε, ταυθ, ως ησθιον κεκορημενοι.] Bellum profecto hic habemus senarium a trochæo incipientem. Ne multis autem te moremur, ecce

αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, μοῦσαι· Alii et Thebaidem et Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem: Παι. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα — σχολ. ἀρχὴ τῶν 'Επιγόνων 'Αντιμάχου." R. B. *Millio*, pp. 53, 4. "In hoc versu citando ἀνδρῶν omittit *Larcherus* ad Herodot. IV, 32. ed. utr." *R. P.* Pr. lix.

205. "*In hoc loco* Aristophanis *nihil mutandum esse censeo. Quanquam enim vox* ὁπλοτερος *nihil præter sonum cum* ὁπλα *commune habeat,* (*ut* Dawesius

veram lectionem totidem literis, ipso etiam ordine servato, constantem:

Ταυτ ᾳδε,[206] ταυθ ——

* *Hæc* cane, *hæc* — sive, uti Florens Christianus, 287
sententiæ vi cogente, interpretatus est; *Hæc sunt canenda* —— Nempe a Trygæo puer supra [1278.] quæsierat,

Αλλα τι δητ ᾳδω; συ γαρ ειπε μοι οἱστισι χαιρεις.

ac deinde cecinerat [1279, 80.]:

Ως οἱ μεν δαινυντο βοῶν κρεα, καυχενας ἱππων
Εκλυόν ἱδρώοντας, επει πολεμου εκορεσθεν.

Hic autem assensum suum significat Trygæus:

Ειεν; εκορεσθεν του πολεμου, κᾳτ ησθιον·
Ταυτ ᾳδε, ταυθ, ως ησθιον κεκορεσμενοι.

Pro vulgato autem κεκορημενοι postulante analogia κεκορεσμενοι reposuimus. Certissima insuper, ni fallor,

recte observat,) sufficit tamen, opinor, ipse sonus, *ut ex eo Trygæus occasionem arripiat inceptum poema, quasi* armisonum, *abrumpendi. Quinetiam hæc verba* — Νυν αυθ' ὁπλοτερων ανδρων αρχωμεθα — *revera initium faciunt poematis cujusdam antiqui de Expeditione Thebana* των Επιγονων. Αρχη των Αντιμαχου Επιγονων, *inquit Scholiastes. Sed verius, credo, dixisset* των εις Ομηρον αναφερομενων Ε. *nam eo tempore, quo acta est* Aristophanis Ειρηνη, *dubito an poema* Antimachi *in lucem prodierit. Et verba ipsa stylum antiquiorem redolent.*" Tyrwhitt. apud *Burgess.* "leg. ᾅδων, ᾆδον [ᾅ.] ad παιδίον." *R. B.* "ᾅδων conjicit Fl. Christian. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte MS. Palatinus ᾆδον. Vide Av. 608." *P. P. D.* ad l. Pendet quidem *Jortinus*; sed ᾆδόν [ᾅδον] præfert *Raperus* "ut recte scribitur in v. 1277. ed Ald.; ad παιδίον enim refertur, ut ἀμαθὲς et κατάρατον in v. sequente."

206. "*leg.* ταυτὶ δέ. *Immo leg.* ταῦτ' ᾆδε, τηῦθ'" *R. B.* "In Editione Farreana legitur id, quod corrigit *D.*, ταυτ' ᾳδε." *Burgess.* "ταῦτ' ᾆδε *Zanetti, Fl. Christianus.*" *P. P. D.*

emendatione pro κατησθιον *devorabant* rescripsimus, κᾳτ ησθιον,[207] *ac deinde edebant.* Quippe verbum hic haberi oportet, quod τῳ δαινυντο sensu æquipolleat: id, quod de κατησθιον neutiquam dici potest. Hanc porro scripturam exigunt, quæ in sequente versu habentur ησθιον κεκορεσμενοι: quippe hæc locutio tantundem valet, quod εκορεσθεν, κᾳτ ησθιον: ejusdem autem sententiæ repetitionem ipsa loci natura postulat.

V. 1285.

Θωρησσοντ αρ επειτα πεπαυμενοι ΤΡ. Ασμενοι.

288 * "Fuit cum putarem legendum πεπασμενοι; ut esset "idem ac κεκορημενοι; et quasi Echo daret illi responsum ασμενοι. Tamen nihil muto, et calidum "fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum "fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem conjicimus. Sane enim (neque dolo, nec ambitione "dico) verum vestigo, ruspinor, percontor: Is meus "est finis. Cæterum videtur huic versui, ut Hexameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὑτως, "aut quid simile." *Fl. Christianus. Calidum* fortasse nimis inventum? Immo ingeniosum adeo ut nihil a te alias vel simile vel secundum excogitatum sit; at timide adeo *gelideque* ministratum, ut vix persensisse videaris, quantum vulgatæ lectioni præstet. In hac utique cum πεπαυμενοι dicatur, πεπαυμενοι obsecro τινος? Nam vocis istius tam nude positæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro si ΗΟΙΗΤΑΡΙΟΝ nostrum, vel certe παιδαριον φιλῳδον verbo Θωρησσοντο, *se-armabant,* nihil ad gulam

207. "leg. κᾳτ' ἤσθιον." *R.B.*, et *Berglerus.* Nub. 1072. "Leg. ἐμοίχευσας τε κᾳτ' ἐλήφθης. *R.P.* apud *P.P.D.*

spectans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam*, vel *in mentiendo securitatem*, vel *ineptias* saltem atque *ignorantiam* sibi exprobratam continuo sensisset. Jam utique supra [1271.] audierat,

——— *αμαθες γ ει και καταρατον* ———

Thou illiterate Scoundrel —— In aliquam certe
reprehensionem *το χρημα* incurrisset. Hujus vero
* inventi laudem vir eruditus conjectura, quam sub- 289
jungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit.
Conjecturam dico, qua invenustum istud *ουτως* versum
terminare voluit. Nos lubenter sic scripserimus,

Θωρησσουτ αρ επειτα ΠΕΠΑΣΜΕΝΟΙ ΤΡ.[208] *Ασμενοι.* ΕΙΕΝ.

Nempe ipso hoc verbo *ειεν* idem jam supra [1283] assensum suum significavit:

ΕΙΕΝ· *εκορεσθεν του πολεμου, κᾳτ ησθιον.*

Libet tamen aliam non plane poenitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post *πεπαυμενοι* orationis nondum finitæ nota; ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum:

Θωρησσουτ αρ επειτα πεπαυμενοι—ΤΡ. *Ασμενοι, ω ταν.*

ac si dixisset: *Immo πεπασμενοι cane non πεπαυμενοι.*

208. "*πεπασμένοι et οὕτως Fl. Ch. vel ὄντες.*" R. B. Callim. Epigr. LXXIII (An. Gr. I, 469. XXXIII.). 3. *νῦν δὲ πέπαυται, Αἶγες.*—ΠΕΠΑΣΘΕ *R. B. Recte οἶμαι* Br. *e MSS. quibus accedit Schol. unde enotasse videtur* Scaliger. *P. P. D.* quem conf. *Tracts*, p. 209. Plato Critia, init. Ὡς ἄσμενος, ὦ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι.

Nam hominis offensionem puer jam supra [1281] canendo,

Ως όι μεν δαινυντο βόων κρεα——

quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit [1286].

Πυργων δ εξεχέοντο, βόη δ ασβεστος ορωρει,

290 * illé non jam amplius ferendum το χρημα censet, quin statim pronunciet [1287]:

Απολοιο τοινυν,[209] παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ης
Ανδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υίος.]
Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat commode habet ipsa constructio εθαυμαζον — ει συ μη ης. Postulat cum metri tum Hellenismi ratio:

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ.[210]

Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu* esses.

V. 1295. Ου πραγματ ᾳσεις· σωφρονος γαρ ει πατρος.]
Rescribendum est ᾳσει.[211]. Futurum utique activum

209. Κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον editiones omnes. Νεφέλαις (819.) 'Αριστοφάνης: 'Ως παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά. Lex. Sangerm. p. 449.

210. μὴ εἴης "Ravennas. ἦς edd. pleræque, in quibus tres primæ. ἦσθα Brubrach. *Fl. Christian.* [*R. B.*] . *Brunck* e MS." *P. P. D.* Postea se sui pœnituit, et *R. D.* emendationem in notis recepit. (Hallucinatur *Jortinus*, εἰ σύ γε μὴ ἦς). Ter. Hecyr. II, i, 23. *ni id* fecisset, *magis mirum foret.* Vesp. 349. Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' ἦς διορύξαι. εἴης *M. Raper* et *R. P.* "Vide *Canter.* et *Scaliger.* ad Euripidis Iph. Taur. 1321. ubi paulo ante pro εἴποι 1313. lege εἴπῃ· ut dactylum a cæsura excludas, lege, vocibus transpositis οἷός τ' ἔνδοθεν εἴης δ. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l., et Pr. ad Eur. l=liv. Eur. Helen. 595. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα. "*Barnesius* ἦσθά τ', *Musgravius* ἦσθ' ἐνί. Lege εἴης." *R. P.* Advss. p. 269.

211. Vide Pr. PP. iii, iv. et Addend. Recte ᾄσει pro ᾄσεις

a verbo ᾄδω formatum Attici non agnoscunt; sed medio duntaxat ᾄσομαι utuntur.

[1] Αττ ΑΙΣΕΤΑΙ, προαναβαληται, μοι δοκει.

[2] Δεξιθεος εισηλθ ΑΙΣΟΜΕΝΟΣ Βοιωτιον.

[3] Εγω δ ακολουθων ΑΙΣΟΜΑΙ το φαλλικον.

[4] Αιδουσ' εγω δ, ην τουτο δρᾳς, ΑΝΤΑΙΣΟΜΑΙ.

Vulgati autem ᾄσεις literam finalem deceptis librarii

[1] Supra 1266. [2] Ach. 14. [3] 260. [4] Eccl. 882.

reposuit *R. Dawes.*, *Piers.* ad Mœr. p. 38. *Koen.* ad Greg. p. 49. "*Aliter Plato et Aristophanes*," inquit *Marklandus* ad Suppl. 932 (942). At in ed. secunda hæc verba interciderunt. "In Vesp. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις idem vir clarissimus τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; παραπολεῖ. βοώμενος φήσει γαρ. sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse probabile non est. Non displiceret: τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam præsens tempus est in v. 1220. *Koën.* l. c. "Malim, τοῦτ' εἰ σὺ δράσεις, παραπολεῖ· βοώμενος φήσει γάρ." *R. P.* apud *P. P. D.* Cratinus Hephæst. p. 72. a *R. P.* apud *Gaisford.* p. 330. suppletus [εὔτονον τοῖς θεαταῖσιν ᾄσει μέλος. "Nempe meretrix, Musæ personam agens, scenam ad Creticos numeros intraverat." *R. P.* apud *P. P. D.*] Theophilus apud Athen. XIV, 635. A. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταὐτὸν ᾄσεται μέλος. Vide Eur. Med. 44. Soph. Aj. 431. ξυνᾴσειν *Toup.*; sed perperam. Plato de Legg. II. p. 114. ed. Ald. = 606. D. H. St. quem *Marklandus* ad arma concitat; ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν; Lege, ἥσουσιν. *R. P.* Advss. p. 243. Herc. Fur. 681. ἀείδω *Elmsleius*, ni fallor. Meminisse libet emendationem, qua *R. P. juvenis*, laudis Bentleianæ certissimus hæres, Thalia plaudente Comicum aetate debilem redintegravit. Av. 489. Ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ. *Lege* νόμον ὄρθριον." Sed vide summum virum apud *P. P. D.* Herodot. I, 24. τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. ὄρθριον minus recte *Arch. Vind.* Conf. Equit. 1279. Ach. 16. Sueton. Nero, XX. Hor. Carm. III, iv, 3. Theogon. 293. Ὄρθρον—Ὄρθον Schol. ad Pind. Isthm. I, 15.

scribentis auribus acceptam, cum vox subjecta ab eadem incipiat, non immerito rettuleris.

V. 1341. Αλλ αραμενοι φερωμεν
Οι προστεταγμενοι, [ὁι χορευται αναλαβοντες,
Τον νυμφιον ωνδρες.]

291 * Ista ὁι χορευται αναλαβοντες, utpote primitus interpretamentum των αραμενοι ὁι προτεταγμενοι, ad scholia deinceps releganda, vel, si ita vis, delenda censeo.[212] Προτεταγμενοι[213] autem postulat, de qua editores nil quidquam suspicati sunt, metri ratio. Ecce utique integrum prout refingi oportet systema,[214] nisi quod versus aliquot interciderint:

[1329] Δευρ ω γυναι εις αγρον,
Χωπως μετ εμου καλη
Καλως κατακεισει.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
ΧΟ. Ω τρισμακαρ, ὡς δικαι-
[1335] ως ταγαθα νυν εχεις·

212. Exturbanda quoque censebat *R. B.*, quem firmat Rav.

213. " leg. προτε—" *R. B.* quam exhibet Rav.

214. Ad hunc modum epithalamium ordinarat et fere emendaverat *R. B.*; sed aliter et melius, nisi fallor, personas distribuit. " Metrum est Ionicum a majore." Sed versus asynartetos esse ex duobus anacreonteis catalecticis et brachycatalecticis censet *Hotibius*.

1332. 'Υμὴν ὑμέναι' ὦ edd. " *leg.* ἰὼ *vi. Catullum.*" *R. B.* ad hanc normam 1336, 1341, 1346, 1352., refingit.

1333 — 1350. inclusive, ut aiunt, HM. appingit Rav.

1334. HM. *R. B.*, et δικαίως, ut Rav. Post 1335. asterismos ad lacunam designandam infercit *Raperus*, idem facturus post vv. 1347, et 1351. Versus quatuor, qui vulgo 1337 sequuntur, intactos reliquit vir summus, ΑΛΛ. HM. duobus primis, et HM. duobus ultimis præfigere contentus. Hos etiam retinet *Hotibius*, et TP. tribuendos putat.

Υμην, Υμεναι, Υμην,
Υμην Υμεναιε.
Αλλ αραμενοι φερω-
μεν ὁι προτεταγμενοι
[1340] Τον νυμφιον ωνδρες·
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
ΤΡ. Οικησετε γουν καλως,
Ου πραγματ εχοντες, αλ-
[1345] λα συκολογουντες.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
*ΧΟ. Του μεν μεγα και παχυ 292

*

Της δ ηδυ το συκον.
[1350] ΤΡ. Φησεις γ ὁταν εσθιῃς
Οινον τε πιῃς πολυν·

*

Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

*

[1356] Πλακουντας εδεσθε.

1338. ΑΛΛ. ΗΜ. *R. B.*, ΗΜ. Α′, apponit *Hotibius;* ib. φέρωμεν *R. B.* ut Rav.

1343. ΗΜ. *R. B.*, et ἀλ—λὰ., ΗΜ. Β′. *Hotibius.*

1348. ΑΛΛ. ΗΜ. *R. B.* ΤΡ. *Hotibius.* Post hunc versus 1332, 3. repetere vult *Raperus;* sed *Hotib.* sua strophica post 1349., ubi, ut strophico suo versus respondeat, σῦκον οὖν haud nimis audacter tentavit.

1350. ΗΜ. *R. B.*, ΧΟ. *Hotibius*, ΤΡ. Rav.; φήσεις γοῦν edd. "leg. φήσεις γ' ὅταν *R. B.* et Rav.

1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, Κἂν ξυνέπησθέ μοι, restituerunt MSS. Rav. et Vict.; vide *R. P.* ad Or. 470.

1356. ἔδεσθε Ald. et Junt. 2. ἔδεσθαι Junt. 1. Nihil præterea secundum *Hotibium* desideramus; id mea minime refert. Nihil,

Ista autem sensu cassa atque insuper contra metri legem quatuor versus catalecticos simul præferentia,

Τι δρασομεν αυτην
Τι δρασομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην,

non sine Scholiastæ auctoritate eliminavimus, qui ea in nonnullis exemplaribus deesse testatur. Pro Φησεις γουν ὁταν—reposuimus Φησεις γ ὁταν——Ista denique Υμην Υμεναι &c. ad normam a Catullo servatam exegimus, apud quem sæpius legitur.

Hymen, ô Hymenæe Hymen,
Hymen ô Hymenæe.

293 * *Emendationes in* Aves.

V. 9. Αλλ ουδε ποι γης εσμεν οιδ εγωγ ετι]

Una vocula ποι geminum hic soloecismum efficit. Principio utique postulat Attici sermonis ingenium οιδα ὁποι. Nam ποι non est nisi interrogantis.[215] Deinde ουδε ὁποι γης εσμεν οιδα perinde est, ac si Latine dicas, *ne* quo *quidem terrarum* (sive *quam in* terræ *partem*) *simus novi,* pro eo quod recte protuleris, *ne* ubi *quidem terrarum*—sive *qua terræ in parte*—Hanc vero notionem suppeditabit scriptura, quam a Comici manu fuisse nullus dubitaverim:

Αλλ ουδ ΟΠΟΥ γης εσμεν οιδ εγωγ ετι.

Sic 394. Κατορυγησομεσθα ΠΟΥ ΓΗΣ;[216]

opinor, inde periculi "bonæ ac tersæ menti, quam aliæ literæ faciunt, hæ probant." "Gagates lapis in venalicio incensus comitiali morbo laborantes sternebat, validos non offendebat."

215. Œd. Col. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρῆ; *Burgess.*

216. "Vide *Valck.* ad Hipp. 1247." *Burgess.* Eur. Med. 1131. Λέξον δ' ὅπως ὤλοντο ex Cod. Fl. *Valck.* ad Hipp. 723.; conf.

Ubi vulgo contra metri trochaici rationem exhibetur Κατορυχθησομεσθα.

Æschyl. pag. 136 [Pers. 231.].

Ω φιλοι, ΠΟΥ τας Αθηνας φασιν ἱδρυσθαι χθονος;[217]

Eadem itidem curatione indiget versus 45.

Πλανωμεθα ζητουντε τοπον απραγμονα,
ΟΠΟΥ[218] καθιδρυθεντε διαγενοιμεθ αν.

h. e. juxta eruditum interpretem: *Erramus locum investigantes negotii vacuum,* ubi *perpetuam sedem figamus.* Vulgo utique habetur Οποι. Pro διαγενοιμεθ autem malim διαγινοιμεθ.

* V. 48. Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν ᾗ πεπτατο] 294

Exponit vir eruditus: *Sicubi talem noverit urbem, qua pateat.* Atqui, ut hæc sententia haberetur, oportuit certe πεπταται. Sed ne huic quidem similem loquendi rationem usquam reppereris. Scribendum vero omnino videtur ᾗ ΠΕΠΤΕΤΟ h. e. επεπτετο; interpretandum autem: *Sicubi locorum, quæ* supervolaverit, *talem urbem noverit.* Verbum quidem οιδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen alterum sono quam simillimum, quod ei facile prætulerim; totum autem versum sic repræsentaverim:

Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν ᾗ ΠΕΠΤΕΤΟ.

Sicubi talem urbem viderit.[219] Utrique autem mu-

R. P. ad l. κατορυχησόμεσθα maluit *Elmsleius* (*Class. Journal, No.* XVI, *p.* 439). Vide supra p. 347. et infra p. 323.

217. *Confer* Sophocl. *Trachin.* 68. *R. P.* ad *R. D.* Locus est, καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;

218. ὅπου *Schol. R. P.* apud *P. P. D.*

219. " *Hic etiam facetia Comici* Dawesium *latuit. Versum autem sic scribendum suspicor,* Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν, η 'πεπτατο. Sicubi talem urbem noverit, VEL advolaverit. *Tra-*

gici; ejusdem, opinor, tautologia erat, οιδεν η 'πισταto—quam hic παρωδει Aristophanes. *Similes phrases ridet in Ranis* v. 1184. Ηκω και κατερχομαι. *et v.* 1205. κλυειν, ακουσαι." Tyrwhitt.—'Πεπτατο, verte, *volavit*, ut sit sensus, *si talem novit urbem, in iis regionibus, quas pervolavit*. Legi etiam potest ἤ.' *Sanctamandus.*—De scriptura πεπτατο an πεπτετο, etsi alteram præferre videtur, non certo statuit *Dawesius.* Alteram amplectitur *Piersonus* ad *Mœrin.* p. 312. Priorem πεπτατο confirmant quæ attulit *Berglerus.*" *Burgess.* πέπταται Ald. et Junt. I. πέπτατο Junt. 2. Portus, etc.; εἶδε o πόλιν, ᾗ πέπταται MS. apud *Brunck.* sed *Dawesii* emendationem a *Piersono* probatam, uti et εἶδεν, confirmat Rav.; εἶδε quoque Cod. *Vict.*, sed 'πέπτατο retinet. ἐπιπτέσθαι Il. Δ, 126. πέτομαι Soph. Œd. Tyr. 487. πέτεται 1310. πτέσθαι 17. Infra p. 518. l. 3, 4. "*Lege,* θαυμαστά γ' ἐπετόμεσθα—*vel,* θαυμάστ' ἀνεπετόμεσθα"—*R. B.* præ qua mihi vulgata placet. Ib. l. 10. recte addidit *plerumque* Dawesius; "*Attici enim in præsenti adhibent* πέτομαι, πέταμαι, *in aoristo* ἐπτόμην, ἐπτάμην, *quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur* ἀνεπτόμαν *edidit Brunckius in Sophocl. Aj.* 693. (*ubi* ἀνεπτόμην *Suid. MS. C. C. C. Ox. in v.* ἔφριξα" et ejusdem MS. Harl.; sed ἀνεπτάμαν et ἀνεπτάμην Aj. MSS. Harl. et Hunt.) "*male* προσέπτετο ibid. 282." ubi προσέπτατο MSS. Harl. et Hunt. "*In Aristoph. Av.* 118. *recte Beckius,* Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, *recte etiam Brunckius* 789. ἐκπτόμενος, *ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius*". *R. P.* ad Med. I. Bene Brunckius ἀπέπτετο Av. 90. ut Eccles. 1121. πετόμεσθά τε γὰρ 705. εἰσέπτετ' 1173. ἀναπτόμενος 1384. duo MSS. apud Br. et Cod. Rav.; ἀναπτάμενος Brunckii membranæ, et *R. B.* πέτοιτο Eccles. 899. παρέπτετο Thesm. 1014. πετομένας Lys. 55.; bene quoque προσέπτατο Æschyl. P. V. 649. ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' consentientibus quidem MSS. Ran. 1351.—Ib. l. 11. "Suidas in v. 'Αμφοῖν—ἀνιπτάμεθ'—*Leg.* ἀνιπτάμεσθ'—" *R. B.* "Ιπταμαι *vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus; Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib. p.* 201. *ubi primum est* ἵπτατο, mox ἔπτατο. *In Iph. A.* 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, *literas male divisas vidit Marklandus.*

Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ [vide *Tracts*, ciii.] *Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr.* 949. ἐξέπτατ' οἴκων, *sed Sextus Empiricus adv. Mathem.* XI, 54. *habet* ἐξίπτατ' οἴκων. *Eur. Suppl.* 860. διέπτατο [Il. E, 282. πταμένη, etc.]. Ibid. Verbum πτάομαι πτῶμαι apud Atticos nullum esse docet Vir præstantissimus: et in Schol. ad Apoll. Rhod. IV, 1396. MS. Harl. προσπετόμενον clare exhibet. Hoc loco, licet alienissimo, quærere subit an structuras ad pronai latera protensas D. *Matthæo* IV, 5. ἐπὶ τὸ πτερύγιον designare liceat: etenim hanc verbi vim suspectam habet Præsul eruditissimus, *Herbertus Marsh*, quia eodem sensu nusquam alibi occurrit. Sed, pace Professoris dignissimi, cujus dotes eximias suspicio, cum ἐπὶ πτερύγιον in vaticinio apud Daniel. IX, 26. juxta versiones quasdam, et ἕως πτερυγίου ibidem in margine Codicis VATICANI, illam vocis significationem tueri videantur, et κἀπὶ πτέρυγος in MS. Venet. alterum verbum pro altero subinde usurpari indicet: quidni idem *D. Matthæo* licuerit? Lectiones varias a *R. Holmesio* τῷ Μακαρίτῃ enotatas inspicere mihi nondum obtigit; quod si hujus usus rarissima sunt exempla, perraræ exstiterunt alæ apud Græcos ex utraque ædis parte surgentes. Pertenue vero nobis argumentum porrigunt cognata vocabula; videlicet, ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, Πτέρα ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. Photius in v. [Πτερῶν et πτερύγων permutantur in textu et schol. Ran. 1346.; et Av. 1325. lege ob metrum πτερύγων *R. P.* apud *P. P. D.*] Conf. Strabo, XVII, 1142. Ox. De vocibus ἀετὸς et ἀέτωμα *pinnicula fastigiata* denotantibus quædam dilucide expedivit, Vir summus, *Valckenærius* in Diatr. 214—16. Si objiciat quispiam, quod πτερύγιον sit vox rarissima, aut, ut στεφάνωμα πύργων, nimis poetica videatur; quod regeram habeo; primo, vox alibi nusquam usurpata illi vitio verti non debet; idem enim in auctores castigatissimos recidit: deinde " in Novo Testamento non desunt vocabula poeticæ originis. *S. Petrus* [2 Ep. ii, 22.] de cane ad vomitum redeunte loquens, cum ἔμετον ex LXX [Prov. xxvi, 11.] dicere potuerit, dixit ἐξέραμα, quod ex versiculo aliquo paræmiaco hausisse videtur, ut et illud κύλισμα βορβόρου. Idem [1 Ep. v, 5.] ἐγκομβώσασθαι dixit; quod verbum apud poetas solummodo invenire potuit Photius (Ep. CLVI.), Epicharmum scilicet, et Apollodorum Carys-

tationi unus, qui infra V. 1470. habetur, locus mirum in modum favet:

Πολλα δη και καινα και θαυ-
μαστ ΕΠΕΠΤΟΜΕΣΘΑ, και
Δεινα πραγματ ΕΙΔΟΜΕΝ.

Si quis autem πεπτατο, hoc est, επεπτατο eodem sensu retineri legitime posse existimet, eo quod ita non semel scriptum legatur; equidem me non ita incommodum habebit. Sed alteram scripturam apud Atticos plerumque obtinere video. Supra Vers. 35.

ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘ εκ της πατριδος αμφοιν ποδοιν.

295 *V. 319.

Ανδρε γαρ λεπτολογιστα δευρ αφικονθ ως εμε]

Satis hic visum est Cl. Kustero monuisse MS. Vatic. pro λεπτολογιστα habere λεπτοσοφιστα.[220] At enim utrumvis legeris, versum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia trochaici sede pro trochæo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc autem accipe, quod a Poetæ manu profectum esse quovis pignore contenderim:

Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε.

Equidem si λεπτω λογιστα scribas, ad versum perinde erit; Alteram vero lectionem præfero[221] hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστης non raro, λογιστης vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam hæc scripsi, in edit. Basil. 1532. λεπτω λογιστα extare video.

tium." Pearson. *Vind. Ignat.* II. p. 191. Conf. *Crit. Review, April* 1804. *p.* 457. Plura persequi abstinebo.

220. "λεπτῶ λογιστὰ edd. Ald. (*R. B.*) Bas. 1532. [Junt. ambæ *P. P. D.*]" *R. P.* Deinde ἀφῖχθον Codd. Rav. et *Vict.*

221. Eandem prætulit *Raperus.*

V. 386. Μαλλον ειρηνην αγουσιν
Ημιν· ὡστε την τε χυτραν
Τῳ τε τρυβλιῳ καθιει·]

Ne vox χυτραν priorem deinceps producat, rescribendum est,

Ημιν·[222] ὡστε την χυτραν τε.

Hoc primum. Quod autem gravius est, in oratione nihil habetur, quo referri possit τῳ τρυβλιῳ. *Monet 296
quidem Scholiastes ad syntaxin extrinsecus assumendum esse ΣΥΝ. Atque eum, neutiquam licet audiendum, secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam* cum *catino humi depone.* Quinetiam si συν extrinsecus assumpseris, soloeca erit locutio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice ademptis:

—— την χυτραν τε
Τω τε τρυβλιω καθιει.

Finge autem Euelpiden, quem hic compellat Pisthetærus, binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadent omnia. Sin constaret, quod tamen ne veri quidem simile est, eum utrique oculo unum catinum obtendisse, scribi oporteret,

Και το τρυβλιον καθιει.

V. 997. Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα
Υμιν, διέλειν τε κατ αγυιας ΠΕΙ. Προς των θεων]

222. " leg. ἡμὶν, *R. B.*, et *R. P.* apud *P. P. D.*; vide supra p. 346. et *Tracts* p. 283. Eupolis apud Polluc. x, 192. δύο τρυβλίω; Œd. Col. 1407. Μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀραί Ald. μ. τ. μ. π. θ. τε σφῶϊν γ', ἂν αἵδε τ. ἀ. Turneb. et in v. l. πρὸς θεῶν σφῶϊν ἄν γ' αἱ τ. ἀ. σφῷν γ' ἂν αἱ τ. ἀ. MS. B. apud *Brunck. Fortasse*, Μή τοι με, πρὸς θεῶν, σφῷ γ', ἂν αἱ δὲ τ., ἀ. Tyrwhitt. Versum notaverat *R. B.* Conf. supra pp. 85, 86. et Addenda.

Quartam posterioris senarii sedem occupat spondeus: nam vox αγυια mediam ubique producit.[223] Porro ne ipsa quidem sententia recte procedit: Valent utique Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα *Dimetiri volo aera, non secus atque terram solent geometræ:* sequuntur autem διέλειν τε κατ αγυιας, et *dirimere in compita.* Solentne vero, obsecro, geometræ terram
297 in *compita* dirimere? In *jugera* potius * crediderim. Ac proinde, ut homo jactabundus æra itidem in *jugera* se dirempturum polliceatur, rescribendum omnino censeo:

Υμιν, διέλειν τε κατα γυιας. Προς των θεων.

Sin γυας malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, syllabas αι, ει, οι, υι, quotiescunque sequente vocali producantur, perinde concipiendas esse et pronunciandas, ac si vocalis vel potius consonans ιωτα gemina haberetur.[224] Neque igitur moram cuiquam

223. Il. B, 12. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων. Or. 751. Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.

224. Vide App. p. 17*. Satis subtiliter; sed fallitur vir sagacissimus: γύας enim *semper scribi debere* monet *R. P.* ad Ph. 655 (649. *Valck.*). quem conf. ad Hec. 453. Æschyl. P. V. 370. 706. Abresch. ad Æschyl. III, 193. Soph. Œd. Col. 58. ἐπίγυον *funis nauticus,* "penultimam proculdubio producit, cùm sit contracta ex ἐπιγύαιον." *R. P.* Pr. li=lv. conf. *Toup.* ad Suid. I, 190. Neque usquam obtinet *R.D.* observatio apud Atticæ scenæ poetas, "*nisi in vocali* ε, *neque id in omnibus, e. g.* ἡδέως *et* πρακτέον *nunquam in disyllabon contrahuntur.*" *R. P.* ad Ph. 1651. Et res ferme ad liquidum perduci potest Comicos Tragicosque formis ποῶ aut ποιῶ usos esse, prout versus ratio flagitabat. Thesm. 65. ποητοῦ Junt., Nub. 258. 1460. 1497. ποοῦμεν MS. Barocc. 127. Anaguro ποῶν *R. P.* Soph. El. ποεῖν MS. Harl. (ι a recenti manu illata); sic edd. Fl. 2, 1555, 4, et 12. et Eustath. p. 1326, 57. quæ in Bas. P. 1450, 7. in ποιεῖν mutatur. Jo. Grammat. περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι· τὸ γὰρ—ποιεῖν

injicere debet, sicubi *γυιας* priore correpta legatur; quod in *ποιω* non raro obtinere videmus. Hæc tamen inter verba illud interest, quod *γυιας* priorem nunquam producat, alterum vero modo *πο*|*yω* priore correpta, modo *ποy*|*yω* producta veniat efferenda. Si quis autem forte ægre ferat literam *ιωτα* consonantem a nobis accipi, is legat, velim, subjectum Terentiani locum [p. 23.]:

Diximus rarum esse Græcis ιωτα post Υ subdere:
Verum enim nec prælocari sic apud Graios potest,
Edat ut diphthongon unam de duabus voculis:
Literæ nam nomen ipsum, ιωτα quod Graius vocat,
Si quis in metro locabit, syllabæ ut fiant duæ;
Non potest diphthongos esse ιω duabus literis,
Consonans *prior locata quia fit et* Graios apud;
Quod tibi exemplo probare versus herous potest:
*ΟΥΤΟΣ ΙΩΤΑ ΓΡΑΦΕΙ versus si principium sit, 298
Pes erit primus trochæus, sed facit spondeon hunc
Prima vocalis notari ιωτα qua Graium incipit.

Habemus hoc in loco, præter exemplum, quod ex professo adducit Terentianus, quatuor insuper alia, in quibus literæ *ιω μονοσυλλαβως* pronunciandæ veniunt. Versuum utique primi, quarti, sexti, atque ultimi pedes quarti, et quinti, sic constituendi sunt:

1. Græcis	*ιῶτᾰ*	6. esse	*ιῶτᾰ*
4. ipsum	*ιῶτᾰ*	11. tari	*ιῶτᾰ*

ποεῖν· καὶ ποίημα πόημα. Conf. supra p. 210. et Addend. *Tracts* p. 371. Sed in hujusmodi *φλυαρίαις* examinandis non immorantur librarii. 1103. Schol. *χωρίου.* q. *Χαβρίου* TYRWHITT. qui ad Schol. in Ran. 732. *'Αλλὰ νικᾷ* " Fortasse 'Ελλανικος. 1155. "Αριχος q. Αρισταρχος: ut *R. B.* ad Ran. 1526. *ἱππολύτου* " *leg.* *Πολυίδω*, Schol. Eur. ad Hipp. 191.;" et ad Demosth. Philipp. III. p. 119. pro *ἄρχην*, *"Αρχιππην* reposuit *Reiskius.*

Video sane, inquies, ita necessario constituendum esse Græcis | ιωτα; at reliqua quidni, obsecro, istum potius in modum dimetiri liceat:

4. ips ι | ωτα. 6. ess ι | ωτα. 11. tar ι | ωτα?

Illud igitur tibi expediam. Vetat utique, quo minus hoc modo pedes dimetiamur, commatum trochaicorum ratio, quam sibi servandam proposuit Terentianus: ecce autem ipsius verba [p. 17.]:

> *Regulam servans ubique,* finis ut quarti pedis
> Nominis verbive fine comma primum terminet:
> *Hac enim* τομῃ *probatur metron hoc trochaicum.*

299 * V. 1102. Τοις κριταις ειπειν τι βουλομεσθα της νικης περι,
Οις[225] αγαθ ην κρινωσιν ἡμας πασιν αυτοις δωσομεν.]

Trochaici alterius ratio, cum primam sedem dactylus occupet, neutiquam constat. Porro facit istud ὁις, ut in oratione redundet αυτοις. Similem vero, quam vocant, elegantiam apud Comicum nusquam alias videre est. Repone,

ΟΣ αγαθ, ην κρινωσιν ἡμας ——

Judicibus dicere aliquid in animo est ad victoriam spectans, quot utique bona, si nobis eam adjudicent; iis omnibus largituri simus.

225. "vulgatum citante *Musgravio* Exercitat. Eurip: II, 5." *R. P.* apud *P. P. D.* ὅσ' ἀγάθ' Rav. οἷ' ἀγ. *R. B.* 1. Vide infra p: 524, n. 227. 3. "ακουσαθ' edd." *Burgessius.* Vide supra p: 158. Æschyl. P.V. 273. 447. 701. Eum. 114. 676. Il. Δ, 435. "*Omnes codices cum edit.* Florent. *et* Eustath. ἀκούουσαι, *quod suavius, ut Il.* Σ, 53. *et Odyss. T.* 204." *R. B.*

[1] Συ δ ὡς αν ειδῃς ΟΣΑ παρ ἡμιν, ην μενῃς,
Γενησετ ΑΓΑΘΑ ———
[2] Σκεψασθ ΟΣ ὑμιν ΑΓΑΘΑ παραδωσω φερων,
[3] ——— ——— ——— ἑτερον νυν ετι
Ακουσον ΟΣΟΝ ὑμας ΑΓΑΘΟΝ ποιησομεν.[226]

[1] Plut. 112. [2] Pac. 888. [3] Av. 1616.

226. *R. D.* exemplis "adde, (Soph. Ph. 1379. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. Lege ὅσων. Vid. Phil. 1162. *R. P.* Advss. 198. Eur. Ph. 1613. ΟΥ, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε—; *R. P.* Androm. 651. Plene interpunge post 650. et lege Ἦ χρῆν σ'—*Nimirum debebas R. P.* 710. ἣν ὅδ' ἐξ ἡμῶν γεγὼς Ἑλᾷ δι' οἴκων ΤΩΝΔ' ἐπισπάσας κόμης. *Musgravius.*) Eq. 1215. Οἴμοι ΑΓΑΘΩΝ ΟΣΩΝ πλέᾳ. Ita recte *Reiskius* pro ὅσον. 1333. ΟΣΑ με δέδρακας ΑΓΑΘ—Pac. 1197. Ὦ Τρυγαῖ', ΟΣ' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς ΤΑΓΑΘΑ Δέδρακας. Homer. Odyss. x, 209. ΟΣΣ' ΑΓΑΘΑ ῥέζεσκον—ubi alteram lectionem, Ὅς σ' ἀγαθὰ, imperite probat *Jos. Barnesius.* Aristoph. Acharn. 873. ΟΣ' ἐστὶν ΑΓΑΘΑ Βοιωτοῖς (Alexis ap. Athen. vi, 16. p. 254. B.) Vulgo ἔστ' ἄν." *R. P.* Advss. p. 225. Thesm. 5. πάνθ', ὅσ' αὐτίκα Ὄψει παρεστώς. *Reiskius* apud *P. P. D.* ad l. Vide supra p. 166. Conf. Il. Γ, 57. Soph. Œd. Tyr. 1084. Œd. Col. 53. 74. 1582. Ph. 1138. El. 378. Eur. Suppl. 1176 (1186). Aristoph. Av. 1278. Dætaleusin iv. Plato Sympos. p. 317. E. Legg. xii, 692. B. Xenoph. Mem. ii, ii, 3. iv, vii, 2. Æschines adv. Ctesiph. Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, καὶ τὴν παράταξιν, ὅση γεγένηται, καὶ κατ' ἀγορὰν δεήσεις αἷς κεχρηνταί τινες. 2. Contra in Timæo vv. Ὁμόγνιοι θεοὶ p. 192. pro ὅσοι legendum οἷς οἱ vel οὓς οἱ. *R. P.* ad *Toup.* p. 504. 3. ὅσον et οἷον sæpe permutantur: Aj. 503. ἀνθ' ὅσου ζήλου—ὅσου Harl. οἵου ζήλου ed. Med. Suidæ v. ζῆλος *R. P.* Advss. p. 189. 4. οἷς et οἵ· et vice versa. Soph. Ph. 315. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Lege οἵ Ὀλύμπιοι θεοί. conf. supra 275. (ibi οἱ MS. Harl.) Nub. 1364. Œd. Tyr. 1305 (1285). Œd. C. 1398. Suppl. 559. Rhes. 264. Erecth. ap. Stob. 79. Heraclid. 746. *Month. Rev. Feb.* 1799; p. 203. *Hermann.* ad Viger. p. 708. El. 333. 751. 5. "Simonides An. Gr. i, 144,

Pergit autem continuo Chorus recensere, quæ judices consecuturi sint commoda. Cæterum exemplorum jam laudatorum in primo pro παρ ἡμιν nullus dubito, quin scripserit Noster παρ ἡμων.[227]

[1] Ω της μεγαλης επιθυμησας σοφιας[228] ανθρωπε ΠΑΡ ΗΜΩΝ

[2] Αλλ εσται σοι τουτο ΠΑΡ ΗΜΩΝ——

300 * Ibidem etiam pro Γενησετ ἄγαθα[229] &c. malim Γενοιτ αν ἄγαθα. Quippe altera scriptura vel tertium pedem proceleusmaticum, vel anapæstum dactylo subjectum non sine invenusto accentu præfert.

V. 1155. Σοφωτατοι πελεκαντες,[230] ὁι τοις ῥυγχεσιν
Απεπελεκησαν τας πυλας· ην δ ὁ κτυπος
Αυτων πελεκαντων, ὡσπερ εν ναυπηγιῳ.]

Acutissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem sonitus ab illis pelecanis *excitatus, qualis est in navium textrina.* Ita interpretatur Tib. Hemsterhusius: Atqui pace viri doctissimi αυτοι πελεκαντες *illi pelecani* neutiquam sonat. Valet equidem in sermone poetico *ipsi pelecani;* at in soluto sive Comico, nisi accedente articulo,[231] ne istud quidem;

[1] Nub. 411. [2] 430.

Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλίᾳ, οἶ ἔπαθες (sic *Br.*) al. οἱ. male Jensius p. 336, οἷς." *R. P.* Advss. p. 313.

227. ὅσσα παρ' ἡμῖν I, T; παρ' ἡμῖν C, D, E, F.

228. ἐπιθυμήσας σοφίας Codd. Rav. Leid. Barocc. 127. C. et I qui ὦ ʹνε παρ' ἡ. sed ὤνθρωπε Barocc. hanc ordinem servat Laertius. σοφίας ἐπιθυμήσας D, E, F, H, T, ut editiones.

229. γενήσετ' ἀγαθὰ C, D, E, F, I, T. γενήσεται τἀγαθὰ Dorv.

230. Πελεκᾶς: τὸ ζῶον. Anti-Atticista, p. 112.

231. "αὐτοῖσι θεαταῖς Comicis non est *ipsis spectatoribus*. Lege ergo αὖ τοῖσι θεαταῖς cum editione Ald. *et Juntinis.*" *R. P.* et *P. P. D.*

nec vero quidquam aliud. Verbi gratia in Pluto V. 392. sic scriptum legimus:

Εχω· Συ Πλουτον; Οποιον; ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.[232]

Unde si dempseris articulum, sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Ibi vero obiter legendum moneo Ποιον. Nam alterum istud Οποιον non est interrogantis. Porro ut αυτων πελεκαντων in Comœdia tantundem esse potuerit, quod αυτων των πελεκαντων, at ipsa tamen, quam efficiet, sententia, *ab* ipsis *pelecanis excitatus*, importuna erit. De vitiosa lectione jam satis. Nunc vide, an veram simus assecuti:

* ——————————— ην δ' ὁ κτυπος 301
Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ[233]———

erat autem sonitus ab iis dolantibus (sive *dum dolarent*) *excitatus*.—

232. Recte *R. P.* ad Eccles. 852. Ph. 892. *Tracts*, p. 32. ποῖον T, F; ὁποῖον C, D, E, H, I. Alexis apud Athen. ix, 379. B. Ποῖόν τι; δεῖ γὰρ κἀμὲ τὸν ξένον μαθεῖν. Vulgo Οἷόν τι; *R. P.* Advss. p. 111. Idem x, 459. B. ποῖον [secundum versionem] repone pro οἷον. *Meineke* Ep. Cr. p. 24.; et in Timocle ib. vi, 224. pro Δημοσθένης Ὀργιζόμενος ὁποῖος ὁ Βριαρέως — lege cum *Elmsleio* ad Ach. 963. B. Βριαρέως Ὀργιζόμενος. A. ὁ ποῖος οὗτος Βριαρέως; Eccles. s. c. "Lege, Πρὶν ΑΝ γ' ἀπενέγκῃς. OM. ἀλλ' ἀποίσω. KH. πηνίκα; ὁπήνικα enim non est interrogantis. *R. P.* apud *P. P. D.* Labem contrariam eluit in Iph. A. 696. γένους δ' ὁποίου, χὤποθεν, μαθεῖν θέλω. γένους δὲ ποίου edd. Hanc regulam haud agnovit Homerus; vide Odyss. Ξ, 188. Il. Υ, 200. Plato Theæt. 131. B. Ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα, καὶ οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον. Schol. ad l. p. 29. Ἐκ τούτων δῆλον, ὅτι τὸ τῆς Ποιότητος ὄνομα Πλάτων ἐστιν ὁ πρῶτος θεὶς ἐν τοῖς Ἕλλησιν.

233. "leg. πελεκώντων." *R. B.* et *Grayius*, p. 163.; "quod præceperat magnus *G. J. Vossius* Etymol. v. Pellecanus p. 380. Cujus rei notitiam magno emptam optavisset Dorvillius." *R. P.*

V. 1298. *Ορτυξ εκαλειτο· και γαρ ῃκεν ορτυγι*] Perinde sunt hæc, ac si Latine dicas: *Coturnix* nominabatur: *nam similis* est *coturnici.* Lege vero, ut constet deinceps temporum ratio; HIKEIN,[234] *similis erat.* Id quod ideo mutatum non immerito dixeris, quod primæ esse personæ videretur. Quem errorem jam supra perstrinximus pag. 232 (411–414).

V. 1513. Απολωλεν ὁ Ζευς. Πηνικ αττ απωλετο;] —το δε ΠΗΝΙΚ ΑΤΤ απωλετο ουκ Αττικον, ουδε αρχαϊκον, ουδε ακριβες. εστι δε αντι του ΠΟΤΕ ΔΗΤΑ, παρελκει γαρ το ΑΤΤΑ· επει ουτε το ΤΙΝΑ σημαινει, ουτε το ΑΤΙΝΑ· ουδὲν [l. ουδέτερον] γαρ τουτων ἁρμοζει τῳ ΟΠΗΝΙΚΑ. l. ΠΗΝΙΚΑ.[235] Hæc ex Suida descripsi-

apud *P. P. D.* Anti-Atticista l. s. c. Πελεκᾶν: εὕρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀραρὼς Καινεῖ· ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

234. "cui favet Symmachus apud Schol. si modo corrigatur ῄκειν, ἐώκει, et Suid. in v. ῄκει exhibet ῄκει notante Kustero. Pro ἐκαλεῖτο Suid. καλεῖται." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. ἦκεν ab εἴκω." *R. B.* qui ΠΕΙ., καὶ γὰρ ἦ. ὄρτυγι, tribuenda maluit.

235. Vide *T. H.* ad Th. Magistrum p. 122. Lex. Rhet. p. 197. Ἅττα: δασυνόμενον μὲν δηλοῖ το ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά. τίθεται δὲ ἐκ περιττοῦ καὶ ἐπὶ χρόνου. Lex. Sangerm. p. 461. Ἅττα: σημαίνει μὲν ἡ φωνὴ τὸ τινά, ὁπότε φιλοῦται, ἢ καὶ τὸ ὀλίγα ἢ παραπλήσιον. ὅποτε δὲ δασύνεται, τὸ ἅτινα, ὅπερ οἱ Ἴωνες ἅσσα λέγουσι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἅπερ ἄν. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παρέλκον ἐστί. παραλαμβάνεται δὲ καὶ τὸ πότε καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ πηνίκα. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ παραπρεσβείας (p. 406, 21.) ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις (Pherecrates apud Harpocrat. v. Ἅττα) τὸ ἅττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ (Aristophanes l. c. et ap. Harpocrat.) ἐπὶ χρόνου. Iterum, Ἅττα: τέσσαρα σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἅτινα παρὰ Ἀντιφῶντι ( ) ἀντὶ δὲ τοῦ τινά παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (17. 15.). ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἅττα. Confer imprimis Schol. ad Plat. Sopist. p. 35.

mus, ideo quod rotundius procedant quam Scholia, in quibus tamen eandem rem monemur. Est autem observatio certo certius vera. Addo autem, quod neque Atticum est, nec archaicum, nec accuratum; id ab Aristophane serio proficisci non potuisse: ac proinde emendatione opus esse. Et profecto neutiquam incommode quis legerit * Πηνικα δητ απωλετο; 302
aut etiam Πηνικα δηποτ.—Sed germanam potius crediderim scripturam fuisse,

—— —— ΠΗΝΙΚΑΠΤ[236] απωλετο.

236. πηνικᾆτ, l. c. et Aristoph. apud Harpocrat. v. Ἄττα reponendum putat *Toupius* ad Suid. Vol. II. p. 71. "Non est meum, error sit in Græcis, necne, decernere. Illud saltem decernere possum, *Toupii* emendationes infirmo talo stare. Neque enim crasis ea, quam commendat, unquam permittitur, sed πηνίκ' εἶτα scribendum erat; neque εἶτα post interrogationem eo modo collocatur. In Avibus *Brunc.* πηνίκ' ἆρα ex MSS. edidit." *R. P.* ad *Toup.* pp. 467, 8.—Infra p. 531. 1. σκαλαθυρματιάττα T, —άτιάττα E, σκαλαθυρμάτι' ἄττα C, D, F, I; σκαλαθυρμάτι' ἄτα H cum schol. ἤτοι μικρά τινα [λεπτὰ καὶ schol. apud I,] καὶ εὐτεχῆ [f. εὐτελῆ] παίγνια καὶ μαθήματα μανθάνων. 2. πόσσ' ἄττα D, πόσ' ἄττα E, ποί' ἄττα I (ποῖ' Barocc. *R. B.*, sed conf. *R. P.* ad l.). 3. δεῖν' ἄττα I, δεῖν' ἄττα D, E, δείν' ἄττα Barocc. *R. B.*, δεῖν' ἄτα (sic) T; vide *R. P.* ad Hec. 1171. "In membr. δεινάττα conjunctim et una voce." *Brunck.* 4. ποῖάγ', Rav. i. e. ποίατγ', vide *Tracts*, p. 390. ποῖ' ἄγ' Barocc. *R. B.*, ποῖα γ' ἐστὶν ἄττ' ἐποίεις D, et Brunckii membranæ; θεοῖς ἐ. ποῖ γ' ἐ. ἄττ' ἐ. I, θεοῖσιν ἐ. ποῖα γ' ἐ. ἄττ' ἐ. T, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἄττ' ἐποίεις E, "θεοῖς— ποῖα γ' B. οἷ' ἄττα Cratinus Athen. IV. p. 164. E." *R. P.* apud *P. P. D.* 5. ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον Rav. 'Ολίγαγ' (i. e. ὀλίγατγ') ὑπειπὼν πρότερον Ald. et Junt. 1. ὀλίγ' ἄττα ὑπειπὼν πρῶτον Junt. 2., et MSS. Vossiani Greg. Metrop. de Dial. p. 3. ὀλίγαττα; *Koen.* 6. γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει Rav. ut Ald. et Junt. utraque. Dolet virum acerrimum tam desubito hoc præceptum nobis dictitasse: si ἄττα vocem sui affinem sequatur, cum illa commode coalescit; e. g. Plato in Phædo. 243. ed. *Fisch.* ἀνευφήμησέ τε, καὶ τοιαυθάττα

εἶπεν. 273. πρὸς τοιαυτάττα λέγειν; 343. ὁποιάττ' ἂν καὶ μεμελετηκυῖαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ. 488. ὡς δεινάττα πάσχοντος. 489. καὶ οὐ πολλάττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. p. 312. *Forster.* τεταράττα ῥεύματα. 316. τοιαυτάττα. Cratyl. 438. D. *H. St.* ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα—ἕτερα ἄττα *Heusde* p. 85. Th. Mag. p. 123. ἕτερα ττα (sic) Vasc. Gorgias pp. 91. 200. ἀλλάττα ποιεῖν. Gorgias p. 80. ὁποιάττα τὴν φύσιν ἐστίν. ὁποῖ' ἄττα Cod. Meerman. ὁποῖά τα (sic) cod. Aug. ὁποῖαττα cod. Bodl. p. 146. εἶπ' ἐμοὶ τοιαυτάττα ἐπέρχεται πρός σε λέγειν. 172. καὶ μεγαλάττα τὰ τρήματα εἶναι. Menex. II, 236. B. περιλειματάττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Theæt. 131. C. *H. St.* τὰ μὲν ποιάττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα. Sympos. 199. B. πάρες μοι 'Αγάθωνα μικράττα ἐρέσθαι· Polit. II, 259. C. ὡς βασιλεὺς ἅπας χέρσι καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι σμικράττα. Sosipater Athenæi IX, 378. C. Μικράττα κινήσω Pr. ad Cattier. de Admirab. 7.; vide Eupol. ib. 392. E. 10. Thucyd. II, 100. 'Αλλάττα χωρία. Demosth. adv. Spud. p. 1031. 23, 4. καὶ, νὴ Δί', ἕτερα πολλὰ καὶ μεγάλα βλάπτεσθαι Ben. ἕτερ' ἄττα (sed ἄττα in indice) *Reiskius.* Xen. Eph. V. p. 84. l. 23. Πολλὰ ἄλλα πάθη. "Ἄλλα non quadrat: quid si ποικίλα, sive ποικίλα ἄττα πάθη;" *T. H.* Obs. Misc. VI. p. 351. Nusquam apud Tragicos apparet; vide Æschyl. P. V. 1071 = 1107. *Blomfield.* Hactenus auctoritate niti videtur. Sæpenumero aliter evenit; Pac. 642. Ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν. Lys. 508. τῶν ἀνδρῶν ἄττ' ἐποιεῖτε, ex *R. P.* ap. *P. P. D.* Gorgias p. 177. 'Εὰν εὕρωμεν ἄρα ἄττα p. 178. Οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει, ὦ Σώκρατες. p. 200. Οὐκ οἶδ' ἄττα λέγεις, ὦ Σώκρατες. p. 249. Ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε. p. 318. *Forster.* ἄττ' ἂν ποιῆτε. de Legg. XII, 952. B. εἴτε καὶ αὐτὸς νενοηκὼς ἄττα. Sophist. 150. B. πλὴν ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη. vide Schol. s. c. Sed audiamus virum eruditissimum de analogia locutionis disserentem: "Primo *Dawesius* negat illud *αττα* pro *τινα* Atheniensibus innotuisse: atque conjunctim scribi jubet *ολιγαττα*, et similia, non *ολιγ' αττα*. Si quidem continua serie semper extitisset, et subjectum, ut *ολιγα αττα*, vel *ολιγ' αττα*, casu quidem fortasse fieri potuit, ut librariorum errore separari accideret. Sed *αττα* sæpe extat seorsum, et absolute positum: tum adjectivo vel substantivo suo præfixum, cum ab adjectivo etiam pluribus vocabulis interpositis disjunctum. *Platonis* Phæd. p. 163. ed. *Foster.* *ην γαρ δη αττα τοιαδε.* Apologia Socr. p. 92, 93.

μελλω γαρ ουν αττα ὑμιν ερειν και αλλα. Phæd. p. 49. περι ἁ δη και ωφθη αττα ψυχων σκιοειδη φαντασματα. Erast. p. 8. Ποιαδε μαλιστα τοπαζομεν αττα ειναι των μαθηματων —; E *Pherecrate Harpocration* et alii citant, τοις δεκα ταλαντοις αλλα προθῃς, εφη, αττα πεντηκοντα, quæ sic in Trochaicum modulum facile redigi possunt:—τοισδι δεκα ταλαντοις αλλα και προσθῃς, εφη, Αττα πεντηκοντα. Αττα vero dicitur pro τα, *aliqua* et *quæ*. Græci dicebant ὁ et σα atque τα, pro τις et τινα. vide *Etymolog. M.* V. αττα. Ex σα et τα producitur et formatur ασα, et ἀτα, sive per diplasiasmum ασσα, et αττα, quæ significant *aliqua* et *quæ*, eadem ratione, qua τις dicitur pro *aliquis* et *qui*. * * * * * Indefinito autem τις sæpe utebantur adscititio. Sic de *numero*, ἑβδομηκοντα τινες, πεντηκοντα τινα, pro *circa septuaginta, quinquaginta*, etc. ut nos quoque familiariter, *some fifty years*.—Deinde de *qualitate*; ut ποιος τις, οἱος τις: et sic adjectivis additur ut vim v. intendat, sæpe in masculino et fœminino genere, sæpissime in neutro;—δεινος τις, μεγα τι. Atque hæc, de αττα dici possunt: cognata enim omnino sunt αττα πέντηκοντα, ποια αττα, δεινα αττα, etc. qualia similia passim apud Atticos, Aristophanem, Platonem, etc. leguntur. Quod ad diversas scripturas ολιγ' αττα, vel ολιγαττα, illam tuebitur usus voculæ αττα per se et separatim adhibitæ: et defendit eam quoque *Koenius* ad *Gregor.* p. 3. Hæc contra fortasse non displicebit, si statuamus τα, quæ fundus est voculæ ἀττα, τῳ ολιγα adjectum; ita ut ολιγατα per diplasiasmum fieret, ολιγαττα. His positis, statuere facilius erit de loco *Aristophanis*, Απολωλεν ὁ Ζευς. Πηνικ' αττ' απωλετο; quem *Dawesius* corrigit πηνικαπτ' α. pro πηνικα ποτε. *Toupius* vero in *Suid.* P. III. p. 52. (Vol. II. 71.). ΠΗΝΙΚΑΙΤ' απωλετο, pro πηνικατ', sive πηκικα ειτα. Sed summorum pace virorum, dixerim, nulla litera mutata, sive legamus πηνικαττ', sive πηνικ' αττ', utrumque defendi posse, ni fallor. In πηνικαττ' autem nullum τῳ αττα locum facio; ex eadem tamen fere ratione explicare possumus. Ut indefinitis τις et τα, sive αττα, utebantur adscititiis, sic quoque *indefinita particula* TE, et cognatis κε, δε, τα, κα: quam τε sæpius loco suo amotam et alibi, et in Tragicis deprehendisse videor; ubi vel abundare, vel copulam facere existimabatur. Sic dicitur ὁστε,† τατε, ut ὁστις. et eadem, puto,

† "ὅτε pro ὅστις ne semel quidem apud Tragicos occurrit." *R. P.* ad *Toup.* p. 462.

ratione, οἶος τε, ὅσος τε, ἅτε, ειθε aspiratum, etc. cujus vice nonnunquam funguntur κε, δε, περ, etc. et sic ὅς κε, ὅς δε, ὅς περ, ἅπερ, τοια δε, ὁια δε, ὁια περ, &c. Pro κε et τε, dixerunt quoque κα et TA, ut δε, δα; γε, γα; etc. Et sic pro ει κε, ὅτε, ποτε, ες τε (*quam diu*,) dixerunt αικα, ὅτα, ποτα, ὅκα, ποκα, ασκα †: ἅς κα mavult *Mazochius* ad *Tabulas Heracleens.* p. 207. quod præfigi soleret ei mutilum Digamma ⊦. Sed Digamma semper vocalibus præfigebatur, (vide *Taylor.* in *Marm. Sanduic.*) neque deinceps ubique in aspiratam abiit. Hesychius *tenuem*, Pindari exemplaria *aspiratam* habent. Usum particularum ας κα illustrat *Koenius* ad *Gregor.* p. 81. et *Toup.* Curis Poster. ad Theocr. p. 2. Jam istud TA extare quoque videtur τοις δη et ει adjectum, δητα, ἑιτα. et, aspiratum, τοις ὑπαιθα, ενθα, etc. et extat quoque forsan in nostro πηνικατα, sive πηνικαττα. Neque vero deest unde vulgatum πηνικ' αττ', quod dicunt ουκ Αττικον, ουδ' αρχαϊκον, ουδ' ακριβες, itaque non ab *Aristophane* profectum; et quod mirum vel *Hoogevenio* videtur; defendere queamus, idque ex antiquis Atticisque rationibus. Neutrum adjectivi singulare adverbii vice apud Græcos communes notissimum est. Neutrum *plurale* pro singulari frequentasse Atticos non minus notum. Hinc οἱα περ, *quam* vel *quantum scilicet*; οἱα δε *qualiter*, *quali modo*, *quomodo*, *ut*; πολλα *multum*, *sæpe*; etc. Eandem adeo ad normam indefinitum αττα *aliqua*, *aliquomodo*, *quodammodo*, *fere*, *circiter*: et deinde de tempore, (ut πολλα, *sæpe*,) *aliquando*, *tandem*, etc.—Demum igitur legere et interpretari velim vel πηνικαττ' *quando sane?* vel πηνικ' αττ', *quando tandem*, *quo circiter tempore?* quod verius videtur.—Similiter singulare τι adverbiascere videtur in Πως τι τουτο, apud *Platonis* Theætet. p. 209. ed. *Fischer.* pro Ποιον τι τουτο (λεγεις sc.) Locus est elegantissimus. Ναι δητα, ω Θεαιτητε, παντα πασι γε εγωγε επειδη εγγυς ωσπερ σκιαγραφηματος γεγονα του λεγομενου, ξυνιημι ουδε σμικρον· ἑως δε αφεστηκη πορρωθεν, εφαινετο τι μοι λεγεσθαι. ΘΕΑΙΤ. ΠΩΣ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; ΣΩΚΡ. Φρασω, εαν οἱος τε γενωμαι. etc. Vel legi potest, Οπως τι, τουτο (sc. λεγεις;) *Quomodo*, *qualiter quid*, *hoc dicis? Secundum quid*, *istam similitudinem instituis?* Et hoc elegantius videtur. Simile est illud, quod *Hoogevenius* p. 1230. protulit e *Platonis* Symposio p. 205. Ωσπερ τι; ην δ' εγω. Ωσπερ τοδε." BURGESSIUS.

† Alii aliter de origine vocularum ας κα. cf. Interpretes ad *Hesychium*.

h. e. Πηνικαπτε, pro Πηνικα ποτε; non secus atque τιπτε pro τι-ποτε legimus. At quidni ipsum Πηνικα ποτ? Ideo vero quod hoc pacto absonum habituri simus accentum. Cæterum istud αττα, quod memorant Scholiastes et Suidas, quod et in Comici fabulis non raro conspicitur; vix dubito, quin Atheniensibus ignotum fuerit. Ii potius videntur vocabulis in vocalem brevem exeuntibus (nam is est perpetuus hodierni αττα apud Comicum situs) ττα pro τινα subjicere soliti, istum puta in modum:

[1] Οστις σκαλαθυρματιαΤΤΑ μικρα μανθανων.
[2] ΠοσαΤΤΑ; Ταυτι. Δυο δραχμας μισθον τελεις;
[3] Οφρυς εχοντα και λοφους, δειναΤΤΑ μορμορωπα.
[4] Συ δ ω θεοισιν εχθρε, ποιαΤΤ εστιν, ἁΤΤ εποιεις;
[5] ΟλιγαΤΘ υπειπων προτερον αυτοισιν τάδε.
[6] Χατερα ποσαΤΤ οιει γεγενησθαν τῃ πολει;
[7] ΛακωνικαΤΤΑ, τρεις εχοντα γομφιους.

In exemplis autem 1, 5, et 7, scripturæ ττα potius quam τινα usus conspicitur. Nempe in 1, et 5, facit, ut ne habeatur proceleusmaticus, atque accentus insuper in ultimam των σκαλαθυρματια et * ολιγα 303
invenuste cadens. In 7. ejusdem ope indecorus itidem evitatur accentus.

V. 1629. Ει τινι δοκει σφῳν, ταυτα κᾳμοι συνδοκει] Hoc est viro doctissimo interprete: *Si cui vestrum utilia hæc videantur, et mihi itidem videntur.* Et Græcis profecto Latina quam optime respondent. Ista utique, *Si cui vestrum,* cum ad duos oratio habeatur; perinde soloeca sunt atque, Ει τινι σφῳν. Neutrum utique secus est, ac si quis Anglice efferat,

[1] Nub. 630. [2] Ran. 174. [3] 956. [4] 967. [5] Vesp. 55. [6] Pac. 703. [7] Thesm. 430.

If any *of you*, pro eo quod dicimus, *If* either *of you*. Porro ipsum, *si* alterutri *vestrum hæc placeant*, ineptum esset; qui enim hic loquitur, *utrique* placere jam intellexit. Ecce vero certissimam emendationem:

Ει ΤΟΙ[237] δοκει σφῳν ταυτα, καμοι συνδοκει.

Siquidem vobis hæc placent, mihi itidem non displicent. Ipsum autem Comicum tibi auctorem dabo. Lys. 167.

ΕΙ ΤΟΙ[238] ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ ΤΑΥΤΑ, χημιν ξυνδοκει.

Similiter in ipsa hac fabula verss. 666. et 1683.

Αλλ ΕΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ, ταυτα χρη δρᾳν—
Εγω δ, ΕΠΕΙΔΗ ΣΦΩΙΝ ΔΟΚΕΙ, σιγησομαι.

Quibus adjici poterunt ista apud Euripiden occurrentia Hippol. 507. et Electr. 77.

304 *ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, χρην μεν ου σ ἁμαρτανειν.
ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, στειχε· και γαρ ου προσω.

V. 1730. Πρα ποτ Ολυμπια
Των ηλιβατων θρονων
Αρχοντα θεοις μεγαν
Μοιραι ξυνεκομισαν
Εν τοιῳδ ὑμεναιῳ.

Junonem olim Olympiam excelsi solii regem, magnum Diis Jovem fata conjunxerunt tali hymenæo.

237. "εἰ μέν τι *Kuster*. Εἴ τι MS. Vat. U." *R. P.* Εἴτοι Rav. "leg. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, *κ.* Vi. p. 544. (Lys. 167.)." *R. B.* "Ex τοι librarii fecerunt τῳ, quod alii explicarunt per τινι." *Beckius* ad l. Nunc audi *Reisigium*; "Interpunge post σφῷν: ταῦτα ad alterum membrum refer. Eur. Hipp. 1015. Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορεν Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει μοναρχία. Demosth. c. Timocr. p. 701. 702. Reisk. ἐγὼ δ', εἰ κατορθώσειεν, ἣν ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ὁδὸν." *Reisig.* Conject. pp. 132, 3.; conf. *Lobeck.* ad Aj. 275.

238. εἴ τι MS. *R. B.*

Ita vir doctissimus. Andreas autem Divus, homo hominum suavissimus: *Juno quondam coelestis altarum sedium dominantem deis magnum Parcæ comportaverunt in his nuptiis.* Harum *quidem, pol credo,* interpretationum utramvis,

——————— nisi Sibylla legerit,
Interpretari alium potesse neminem.[239]

Nec vero quisquam, opinor, alius divinare poterit, quamnam utervis sibi finxerit orationis Græcæ syntaxin. Ad Andream quidem Divum quod attinet, eum crediderim ne de unius quidem loci constructione sollicitum fuisse; quippe cujus expositio uniformi quadam obscuritate simul ac barbarie a summo ad imum decurrat. At Versio, qua hanc fabulam donavit doctiss. Hemsterhuisius (plures utinam donasset), elegans plerumque est ac perspicua. * Quod 305
ad ipsum, in quo versamur, locum, operam profecto lusurus est, quicunque eum interpretari prius sataget, quam emendatus fuerit; quippe cujus, prout hodie repræsentatur, nulla plane sit constructio. Sed neque hoc unicum est, quod jure improbaveris. Nam ultimi duo versus metri leges violant. Hujusmodi utique systematum ea est indoles, ut primæ syllabæ communi subjiciantur in versibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et spondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam

239. Plautus Pseudol. I, i, 23, 4. Sic citant *Marklandus* ad Cic. p. 34. et *Giovenazzius* ad Liv. fragm. P. xlix. sed *Paræus* ad l. "*posse reor*] Sic V. D. Al. *potesse*. a MS. Decurt. absunt hæ duæ dictiones; *alium:* et, *reor*." Interpretarier potesse neminem, *Brunckius:* Interpretari alium posse reor neminem. *Muret.* ad Catull. Opp. II. p. 786. *reor* delevit *R. B.*

in clausula catalectica. Atqui versus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem præfert. Ultimus ejusmodi est, cujus proprium esse video aliud versuum systema claudere, in quibus scilicet dactylus cum cretico non jam syllabæ communi, sed spondeo vel trochæo subjungitur: cujusmodi est Julii et Manliæ epithalamium a Catullo conscriptum, nisi quod ibi primus nonnunquam pes iambus adhibeatur†. Eodem etiam nomine corruptum est, quod antistrophen claudit,

Της τ ευδαιμονος Ηρας.

Alterum scilicet ex altero natum est flagitium. Sed ne pluribus lectoris tempora moremur, sic rescribendum censemus:

306 * ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ[240]
Των ηλιβατων θρονων
Αρχοντα θεοις μεγαν
Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ
Τοιῳδ ὑμεναιῳ.

Cum Junone olim Olympia excelsi solii regem inter deos magnum Fata idem-cubile-adscendere-fecerunt *tali hymenæo*. Locutioni autem Ηρᾳ ξυνεκοιμισαν similis est quæ apud Sophoclem extat Electr. 276. et 584 (274. 287.):

Ταυτην προσαυδᾳν ΤΩΙΔΕ ΣΥΓΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ.
Ητις ΞΥΝΕΥΔΕΙΣ ΤΩΙ ΠΑΛΑΜΝΑΙΩΙ —

Istud autem τοιῳδ ὑμεναιῳ rectius dici quam εν τοιῳδ ὑμεναιῳ nemo non agnoscet, nisi qui in Græco ser-

† Vide supra pp. 57—59.

240. "ʽΗΡΑι ποτ' ʼΟΛΥΜΠΙΑΙ. *sic leg.* p. 432 ( )." *R. B.*; "*Br.* lectore celato, *D.* emendationem adoptat." Infra ξυνεκοίμισάν *R. B.* et Rav.

mone sit hospes. Antistrophe denique sic claudenda est,

ΚΑΥΔΑΙΜΟΝΟΣ Ηρας·

Hoc est, *και ενδαιμονος*. cujusmodi crasis non raro occurrit.

Emendationes in Ecclesiazusas.

V. 57. Καθησθε τοινυν, ὡς ανειρωμαι ταδε]

Ionibus quidem poetis *ειρομαι* et *ανειρομαι* adhibere permissum est; Atticis[241] vero non item. Sed neque formæ subjunctivæ aoristum vel secundum cum vocula *ὡς* absque *αν* conjunctum apud Nostrum
*legisse memini.[242] Itaque utraque re postulante 307
rescribo:

——— ὡς ΑΝ ΑΝΕΡΩΜΑΙ *ταδε*.

Fecisse videtur prima verbi *ανερωμαι* syllaba ut desideraretur vocula totidem literis constans. Postea autem corrector aliquis versui claudicanti subvenire volens *ανειρωμαι* imperite scribere sustinuit.

V. 70. Νη την Εκατην καλον εγωγε τουτονι.[243]]

Nihil uti videtur Cl. vel Fabro, vel Kustero, vel ipsi etiam Scaligero in hoc versu displicuit. Atqui bona eorum omnium pace non unum est quod merito displicere potuisset. Neque enim vel prosoediæ vel

241. Æschyl. Pers. 973. ἐπανέρωμαι.

242. Vide supra pp. 489, 90. "Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν." *Br.* ad Pac. 32. Conf. Soph. Œd. Tyr. 834, 5. Col. 115. 1361. Tr. 687. Ph. 1000.

243. ἔγωγε καλὸν τουτονί unus Reg. apud Br.; καλόν γ' ἔγωγε τουτονὶ Ravennas, et *R. B.*

sermonis Comici ratio constat. Vetat utique altera, quo minus *καλον* sequente vocali jambum constituat; altera, quo minus *τουτονι* cum substantivo nisi comite itidem articulo construatur. Tu vero articulo *τον*, qui post cognatam syllabam intercidit, sedem pristinam sic vindicabis:

Νη *την* Εκατην TON *καλον εγωγε τουτονι.*[244]

Emendabis itidem Lysistr. V. 1169. ubi vulgo scriptum legitur:

Ετερον *γ απαιτειτ αντι τουτου χωριον.*

At quo tandem pacto articulum ibi inserendum
statuis? At bono sis animo, velim. Suppetit enim
308 aliquod multo rotundius quam quod articuli ope, * si
eum versus reciperet, haberi posset. Idque, ni fallor,
tute fateberis. Sic autem se habet:

Ετερον *γ απαιτειτ αντι τουτου* ΧΩΡΙΟΝ.[245]

Eandem constructionem sequitur quod in Rheso extat V. 204.

Επει *τιν* ΑΛΛΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣΔ *ἕξεις* ΣΤΟΛΗΝ.[246]

244. " *Lege,* *ἔγωγε τουτονὶ καλόν.* *Ach.* 1048. *ἔπεμψέ τις σοι νύμφιος ταυτὶ κρέα. Ita recte libri; ταυτὶ ponitur δεικτικῶς et quasi in parenthesi. Verte,* has sent you some meat; here it is. *R. P.* sed vide *P. P. D.* ad l., et conf. *Reisig.* Conjectanea pp. 178, 179.

245. *χωρίον* Rav. " leg. *χωρίον. τοῦ* del. (in ed. Bas. 1547.)." *R. B.* " Eadem correctio adhibenda videtur Euripide in Hippolyto, 19. *ὁμιλίαν.*" *R. P.* apud *P. P. D.*, et in Adversariis p. 217.

246. " Optime *Barnesius ἀντὶ* auctoritate *Scaligeri, Canteri, Duporti,* et Aldinæ editionis restituit,—leve mendum superest. Lege, *εἴπ' εἴ τιν' ἄλλην ἀντὶ τῆσδ' ἕξεις στολήν.*" *Piers.* Verisim. 81, 2. Vulgatam defendit *Reiskius.* Rhesum Euripidi tribuunt, inter alios, *Muretus,* et *R. B.* in ep. ad *Mill.* p. 47. et ad Hor. Carm. III, v, 8. vide supra p. 439.

Ubi nemo, opinor, nisi proletarius plane scriptor στολης adhibere sibi permisisset.

V. 154. Νυν δ' ουκ εασω, κατα γε την εμην μιαν,
Εν τοις καπηλειοισι λακκους εμποιειν
Υδατος ——]

At nunc non sinam, ut e mea sententia in caupona lacus aquæ faciant. Ita interpretatur Tan. Faber. Nempe Scholiastæ vir doctiss. patientem nimis aurem accommodavit, apud quem utique habetur Εμην μιαν] Λειπει ΓΝΩΜΗΝ. Ain vero o bone? At sine exemplo,[247] adeoque perperam. Porro ut γνωμην tibi indulgeamus, plenam orationem statuis κατα γε την εμην γνωμην μιαν. Annon vero sentis istud μιαν quam importunum sit? Immo ipsa illa κατα γε την εμην γνωμην cum præcedentibus ουκ εασω parum conveniunt. Alium longe usum ista locutio apud Euripiden sortitur. Andr. 737.

Οταν δε τακει θω ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ,
Ηξω ——

*h. e. cum interprete, *Ubi ex animi sententia com-* 309
posuero. Lege vero tandem, si sapere audes,

Αλλ ουκ εασω, κατα γε την εμην ΒΙΑΝ.[248]

Sed non permittam, quantum quidem meæ vires

247. Apud comicum certe; vide Pac. 231. Vesp. 977. Eccles. 349.; sed apud Platonem hujus ellipseos non desunt exempla; Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε την ἐμὴν οὔπω φαίνεται. 291. C. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 41. B. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ κατά γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin Cod. Leid. restituit Legg. II, 653. C. καὶ παιδείαν προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. *Koen.* ad Greg. p. 12. *Heusde*, p. 102.

248. "vulgatum defendente *Reiskio* et post eum *Toupio* in Suid. I. p. 80 (113)." *R. P.* apud *P. P. D.* "μίαν docte tue-

valuerint—sic apud Sophoclem in Trachiniis V. 1035. (1020).

Ω παι τουδ ανδρος, τουργον τοδε μειζον ανήκει
Η ΚΑΤ ΕΜΑΝ ΡΩΜΑΝ—

Versum autem ex Euripide laudatum quæ proxime præcedunt, sic refingi velim:

———————— τηνδ επεξελθειν θελω
Στρατηλατησας, ΧΑΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ λαβειν.[249]

Ubi vulgo contra senarii tragici leges anapæstus in quarta sede præfertur:

Στρατηλατησας, ὥσθ υποχειριον λαβειν.

Istud autem χαυποχειριον, quocunque demum modo scribi malis, και ὑποχειριον accipiendum est.

V. 289.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ω νδρες· ηπειλησε γαρ
Ο Θεσμοθετης, ὡς αν μη πρῳ πανυ του κνεφους
Ηκῃ κεκονισμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
Στεργων σκοροδαλμῃ, μη δωσειν τριωβολον.
Αλλ ω Χαρι τιμια, η και Σμιθυκε, και Δρακη,

tur in literis ad me datis cl. *Valckenær.*:" *Reiskius.* "Aufer punctum post ὑδατος—nam ordo est, κατα την εμην μιαν, μα τω θεω ου δοκει μεν εμοι εμποιειν etc. Oratio inelegans et tautologa. Sed hoc captavit *Aristophanes*, ut muliebria ingenia melius exprimeret." *Sanctamandus* apud *Burgess.* "Scribere non potuit Comicus, τὴν γνώμην ἐμήν. Considerandum quoque illud, an recte dicatur οὐκ ἐάσω μίαν pro οὐδεμίαν ἐάσω." *R. P.* ad *Toup.* p. 441. Soph. El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. Quidni ex Sophocle legeremus, κατά γε τὴν ῥώμην ἐμήν. Xenoph. Sympos. C. 2. §. 9. —ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται—ῥώμης δὲ καὶ ἰ. emendavit *Heusde* p. 18.

249. "Quanto nos lenius! Στρατηλατήσας, ὥστε ΧΕΙΡΙΑΝ λαβεῖν." *Piers.* Verisim. p. 64.; vide *R. P.* ad Œd. Col. 300., in *Tracts*, p. 217.

Επου κατεπειγων σαυτον προσεχων, ὁπως
*Μηδεν παραχορδῃς, ὡν δει σ αποδειξαι. 310
Οπως δε το συμβολον λαβοντες επειτα πλη-
Σιοι καθεδουμεθ, ὡς αν χειροτονωμεν
Απανθ, οποσ ὡν δεῃ τας ἡμετερας φιλας.
Και τοι τι λεγῳ, φιλους γαρ χρην ονομαζειν.
Ορα δ ὁπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεως
Ηκοντας, ὁσοι προτου μεν, ἡνικ ελθοντ εδει
Λαβειν οβολον μονον, εκαθηντο λαλουντες.
Νυνι δ ενοχλουσ αγαν· αλλ ουχι Μυρωνιδης,
Οτ ηρχεν ὁ γεννναδας, ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεως διοικειν, αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος εν ασκιδιῳ φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αυ, και δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας, νυνι δε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν, ὁταν πραττωσι τι κοινον ὡσ-
Περ πηλοφορουντες.]

Ex toto, quem hic vides, linearum numero tres duntaxat, primam dico, duodecimam, et ultimam versuum nomine sunt insigniendæ. Fabrum quidem usque adeo festivum fuisse video, ut quintam et sextam ad normam iambicam sic exigi voluerit :

Αλλ ω Χαριδημε και Σμικυθε και συ Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον νουν προσεχων ὁπως.

Atque hinc non immerito colligere mihi videor virum doctissimum cæteram farraginem, partem * certe maximam, ex senariis legitimis confieri existimasse ; 311
cum tamen ne unus quidem senarius ibi habeatur. Sed neque habebitur, si admittantur viri doctissimi emendationes. Eorum utique, quos voluit, in priore minus recte producitur συ ; in altero spondeus quartam sedem occupat. Hujusmodi quidem senarium

alibi etiam ad vers. 167. virum doctissimum venditantem videre est: "Idem sane dicit Aristophanes, "ac si inclamitaret e proscenio:

Νυν, ω θεαται, λακκοπρωκτον εστ ιδειν,
Μαλλον δε γυναικα μεστην ευρυπρωκτιας.

"Sed unde illi duo versus? quære, et frustra quæres; "ni dixero tibi in aurem, quis illorum Faber sit." At si, qualis eorum *faber* fuerit, scire itidem gestias; liceat et mihi vicissim tibi in aurem insusurrare Horatianum illud:

Æmilium circa ludum faber *unus*[250] *et ungues*
Exprimet, et molles imitabitur ære capillos;
Infelix operis summa, quia ponere totum
Nesciet ——

Verum in metrorum ratione utcunque infelix fuerit, recte tamen judicavit sermonis indolem postulare ὃς *αν*. Idem etiam, uti mox videbis, ipsum metrum exigit. Atque ita quidem clare legit Suidas. Nunc
312 *vide germanam versuum ab Aristophane profectorum formam tandem aliquando instauratam.[251]

250. Hor. A. P. 32—35. *imus* Edd. "hoc est, interiore angulo fori." *Scaliger* ad Catull. p. 51 = 61.; conf. ad l. in ed. Cant. 1817.

251. "Hic incipit Chori *μέλος πρεσβυτικόν*. Schol. Cantus stropha constat et antistropha. Versus [initialis in utraque] hemistichium prius est dimetrum iambicum acatalectum; alterum hephthemimeres trochaicum. Quæ sequuntur, sunt Ionica hephthemimera (quorum exemplum tradidit Hephæstio in initio capitis de *Ionico a Majore* [p. 62.]) cum dimetris brachycatalectis certo ordine disposita." *M. Raper.*; conf. *Gaisford.* ad l. pp. 336, 7.; et inprimis virum eruditissimum et amicissimum, *P. P. Dobræum* apud *R. P.*, qui de hoc ipso loco tam præclare disputavit, ut nihil supra addi posse videatur. In transitu veniam ab æquis lectoribus impetrare magnopere velim, ut locum ab *R. B.* in metra redactum, et notulas, quas jampridem in suo exemplari reliquerat,

ΣΤΡΟΦΗ.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ωνδρες· ηπειλησε γαρ
Ο *θεσμοθετης,* ΟΣ *αν*
Μη *πρῳ πανυ του κνεφους*
Ηκῃ *κεκονιμενος,*
Βλεπων *ὑποτριμμα,*
Στεργων *σκοροδαλμῃ.* Αλλ
ΑΓ, *ω* Χαριτιμια,
Και Σμιθυκε, *και* Δρακης,
Επου *κατεπειγων*
Σαυτον, *προσεχων ὁπως*

1. *Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ 'νδρες, ἠπείλησε γὰρ*
2, 3. Ο *θεσμοθέτης ὡς ἂν | μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους,*
4, 5. Ηκῃ *κεκονισμένοις | βλέπων ὑπότριμμα,*
6. + Στέργων *σκοροδάλμῃ [μὴ δώσειν τριώβολον.]*
7, 8. 'Αλλ' *ὦ χάρι τιμία ἢ | καὶ σμικύθε καὶ δράκη*
9, 10. Επου *κατεπείγων | σαυτὸν προσέχων ὅπως*

subjiciam; quibus cum felici *R. D.* acumine collatis ac perpensis, omnes ab hoc tanquam judicio summa cum voluptate discessuros confido. PP. 491, 2. Ed. Bas. 1547.

2. *ὅς* Fab. *et* Suid. *in* Πρῷ *et κεκονιμ.*

4. Suidas *in κεκον. ἥκει. Al. κεκονιαμ. leg. κεκονιμένος* [Philostrat. Heroic. p. 681. *Εἰ μὲν γὰρ κεκονιμένοι φαίνοιντο, αὐχμοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ*].

6. *Pro στέργων, quod agnoscit* Suidas *in ὑπότριμμα, legerim βλέπων ὑπότριμμα κᾀ|ρεύγων σκοροδάλμην. Sic alibi κρομμυοξυρεγμίας* [Pac. 528.] [Ach. 95. *ναύφρακτον βλέπεις.* Eq. 628. *κᾄβλεψε νάπυ.* Vesp. 453. *βλεπόντων κάρδαμα.* 641. *βλέπειν σκύτη.* Pac. 1184. *βλέπων ὀπόν.* Av. 1169. supra p. 382. Plut. 328. *βλέπειν—"Αρην.* Æschyl. Septheb. 500. *φόβον βλέπων.* Plato Phædo. 1, 117. B. *ταυρηδὸν ὑποβλέψας.* Conf. infra ad p. 318.].

7. *Leg. Χαριτιμίδη καί.*

10. *Leg. σαυτῷ et sic* Suid. *in παραχ.*

Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ,
Ων δει σ αποδειξαι.
Οπως δε το συμβολον
Λαβοντες επειτα πλη-
σιοι καθεδουμεθ, ὡς
Αν χειροτονωμεν
Απανθ οποσ αν δεῃ
Τας ἡμετερας φιλας.
Καιτοι τι λεγω; φιλους
Γαρ χρην ονομαζειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ορα δ ὁπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεος
Ηκοντας, ὁσοι προτου
313 * Μεν ἡνικ εδει λαβειν
Ελθοντ οβολον μονου
Καθηντο λαλουντες·

11, 12. Μηδὲν παραχορδιῇς | ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι.
13, 14. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον | λαβόντες ἔπειτα πλη-
15, 16. Σίοι καθεδούμεθ' ὡς | ἂν χειροτονῶμεν,
17, 18. Ἅπανθ' ὁπόσ' ἂν δέῃ | τὰς ἡμετέρας φίλας.
19, 20. Καί τοι τὶ λέγω, φίλους | γὰρ χρῆν ὀνομάζειν.——
—— Ορα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως
2, 3. Ηκοντας. ὅσοι προτοῦ | μὲν ἡνίκ' ἐλθόντ' ἔδει
4, 5. Λαβεῖν ὀβολὸν μόνον | κάθηντο λαλοῦντες.

11. παραχορδιεῖς Suidas, *recte*. [Παραχορδίσαι: ἁμαρτεῖν κιθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης. Anti-Atticista, p. 113.]

20. χρην μ' Ald. Gryn.

1. [" Lege et distingue ὁρα δ' ὁπως ωθησομαι, τους τε τους εξ αστεως Ηκοντας, ὁσοι προτου— Verte, *vide quantum prememur, et illos ex urbe venientes*, quam multi *sint*." *Sanctamandus* apud *Burgess*. vide *R. P.* ad Hec. 398. ὠθήσομεν Rav. Pind. Ol. II, 166 =101. αὐδάσομαι Ald. αὐδάσομεν Ciz. quod e Lips. recepit *Boeckius*.]

3. *leg.* ἱκόντα.

Νυνι δ ενοχλουσ αγαν·
Αλλ ουχι Μυρωνιδης
Οτ ηρχεν ὁ γεννadας
Ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεος διοι-
κειν αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος
Εν ασκιδιῳ φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αν,
ΚΑΙΣΩΣ δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελααs·
Νυνι δε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν ὁταν
Πραττωσι τι κοινον ὡσ-
περ πηλοφορουντες.

Apud Suidam recte haberi ὁς αν jam diximus. Ex eodem reposuimus κεκονιμενος, uti et παραχορδιεις pro voce nihili παραχορδιης. Ex istis,

Στεργων σκοροδαλμη μη δωσειν τριωβολον,

unicum versum conficiendum esse liquet ex dactylo et cretico syllabæ vel brevi vel longæ subjectis con-

6, 7. Νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. | ἀλλ' οὐχὶ μυρωνίδες
8, 9. Οτ' ἦρχεν ὁ γενάδας, | οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
10, 11. Τὰ τῆς πόλεως διοι | κεῖν, ἀργύριον φέρων.
12, 13. 'Αλλ' ἧκεν ἕκαστος | ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
14, 15. Πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον | αὖ καὶ δύο κρομμύω.
16, 17. Καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας, | νυνὶ δὲ τριώβολον
18, 19. Ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν | πράττωσί τι κοινὸν ὥσ-
20. Περ πηλοφοροῦντες.

10. [πόλεος vide *R. P.* ad Av. 813.]
14, 15. *leg.* ἐν-Α καὶ.
16. [Th. Mag. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἡ ἐλαία. Conf. *Brunck.* ad Av. 617.]

stantem. Habes autem, quod nobis visum est commodissimum. Quippe absque isto auxilio μη δωσειν
314 *τριωβολον, quod Glossographo acceptum refero, plena satis est oratio: *nam interminatus est thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, alliata muria contentus.* Satis, inquam, est dixisse thesmothetam interminatum esse, etiamsi non itidem diserte declaretur minarum genus, *se non daturum esse serius venienti solitam mercedem:* nam nihil aliud interminari potuit. Apud Demosthenem in Philip. I. pag. 12. Edit. Cant. idem verbum de Macedonum rege usurpatur, qui non unum interminari censendus est; at de minarum tamen genere ibi prorsus siletur: ὁς ουδ ἁιρεσιν ὑμιν διδωσι του πραττειν, η αγειν ἡσυχιαν, αλλ ΑΠΕΙΛΕΙ, και λογους ὑπερηφανους, ὡς φασι, λεγει. Si quem autem offendat elliptica oratio ηπειλησεν ὁς αν μη ἡκη, in qua utique subaudiatur παντι vel τουτῳ; is legat, velim, subjectum Nostri locum Pac. 370.

Αρ οισθα θανατον ὁτι ΠΡΟΕΙΦ ο Ζευς ΟΣ ΑΝ
Ταυτην ανορυττων ΕΥΡΕΘΗΙ; ———

uti et Sophocleum istum Ant. 35.

——— αλλ ΟΣ ΑΝ τουτων τι ΔΡΑΙ
Θανατον[252] ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ δημολευστον εν πολει.

Ubi interpres: *nam quicunque quid horum fecerit, mortem* illi *publicam proponi in urbe.* Monendum

252. φόνον Codices omnes, ut editiones. (Xenoph. Anab. VII, p. 492. προσανειπεῖν, ὃς ἂν μὴ παρῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν ἀριθμὸν, ὅτι αὐτὸς αὐτὸν αἰτιάσεται.) Demosthenes pro Corona Trierarchali, p. 1229, 6. ψήφισμα γὰρ ὑμῶν ποιησαμένων, ὃς ἂν μὴ πρὸ τῆς ἕνης καὶ νέας ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν παρορμίσῃ, δῆσαι, καὶ δικαστηρίῳ παραδοῦναι.

* est obiter verbum *δημολευστον* minus recte exponi 315
publicam.[253] Valent utique *Θανατον προκεισθαι δημολευστον* *eum lapidibus a populo obrutum iri.* Huc autem pertinent:

[1] Ει *χρη* ΘΑΝΕΙΝ *νῳ* ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.

[2] ΘΑΝΕΙΝ *ὑπ* ΑΣΤΩΝ ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.

[1] Eurip. Or. 50. [2] 442 (436).

253. "*Vapulat hic* Noster a Dorvillio *ad* Chariton. *p.* 59. *primum quod hanc operam in verbum* δημόλευστον *impenderit, cum jam* Meursius *ad* Lycophron. 331. *locum* Sophoclis *laudavisset; deinde quod locum ipsum minus accurate allegaverit, quo tamen nomine ipse reprehendendus venit p.* 87. ἀντιμάχεσθαι *citans pro* ἀπομάχεσθαι *in* Alciphron. l. 11." *R.P.* ad *R. D.* 1. νῷ—*R. P.* 3. Conf. *R. P.* ad l. 7. Soph. Aj. 254. πεφόβημαι Λιθόλευστον Ἄρην—λιθότευστον solenni errore MS. Hunt. Xenoph. Anab. v. p. 401. κατελεύσθησαν. VII. p. 546. καταλευσθέντα. Lex. Rhet. p. 269. Καταλεύσιμον: τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι. "Suidas Λευστὴρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τουτέστι λιθοβοληθῆναι· καὶ Αἰλιανὸς, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ ΛΕΥΣΤΗΡΑ ἀφανίσωσι. Id. de N. A. V. 15. crudelissimum Cassandrensium tyrannum Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα.—*Digni qui in barathrum conjicerentur,* βάραθροι dicti sunt Atticis, vocem inprimis ὄλεθρος frequentantibus in istiusmodi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πέδων, pro πέδων ἄξιος, et Τύμβε, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc est in Aristoph. Lys. v. 372. illud habet Eustath. in Il. Θ, [725, 31.] 616, 43. qui in Od. K. p. [1654, 33.] 391, 33. Dorienses scribit τοὺς ἐπονειδίστους vocasse φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem Λευστὴρ proprie idem est ac λιθοβόλος· atqui hoc ipsum sive Λαβόλος, in eumdem alicubi sensum a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Hæc, ni fallor, etiam adversus Casaubonum [Diatr. in D. Chrysost. p. 43.] tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; V. 67. Ἄδρηστον μὲν εἶναι Σικυωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνον [Κλεισθένεα] δὲ λεύστῆρα." *Valck.* ad l. c. quem conf. ad N. F. pp. 379, 380. Hesychius; λευστῆρα. φονέα λίθοις ἀναιροῦντα. Vid. *Elms.* ad Heraclid. 60. et *Butler.* ad Agam. 1127.

[3] Σοι σῃ τ αδελφῃ, ΛΕΥΣΙΜΟΝ ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ.
[4] ——— ποτερα ΛΕΥΣΙΜΩΙ χερι
Η δια σιδηρου πνευμ απορῆξαι με δει;
[5] Σωμα ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣΙ——
[6] Το κατθανειν ην και το ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣ.
[7] ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ δ ουτι μη φυγῃ ΜΟΡΟΝ.
[8] ΔΗΜΟWΡΙΦΕΙΣ, σαφ ισθι, ΛΕΥΣΙΜΟΥΣ αρας.

Illud præcipue notabis, Sophocleo ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΟΛΕΥΣΤΟΝ quam examussim respondeat Æschyli ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ ΜΟΡΟΝ. At altera ista Στεργων σκοροδαλμη undenam præterquam ab ipso Poeta proficisci potuerint, equidem non adsequor. Verborum ελθοντ εδει Λαβειν ordinem mutando rationi metricæ consuluimus; uti et καθηντο pro εκαθηντο scribendo. Atque hoc quidem editio Basil. 1532.[254] repræsentat. Pro και denique κᾳσως, h. e. και ισως commodissimum censuimus.

316 *V. 442. Και χρηματοποιον· κουτ απορρητ εφη]
" Emendandus hic versus. Lege
" ——— κ' ουτὲ τ' απορρητ εφη.[255]
" Illud τ' απ longum erit, εκ [scripsit, opinor, *ut*] " τ' αγαθα." *Tan. Faber.* " Versus hic claudicat, " ut recte vidit Faber. qui proinde eum sic fulcien- " dum censet,—κουτε τ απόρρητ εφη. Sed et ita ei " syllaba deerit. Quare, ut versus omnino αρτιπους

[3] 613 (606). [4] 861 (853). [5] Iph. in Aul. 1350. [6] Soph. Œd. Col. 447 (435). [7] Æsch. pag. 78. (Septheb. 199). [8] pag. 226 (Ag. 1620).

254. *item* Ald. [Junt. 1, 2.] Basil. 1547. *R. P.* ad *R. D.*; vide supra p. 471. Infra κᾄσως indiligens nimium exaravit *R. D.*; melius forte καἴσως quod exprimit *P. P. D.*

255. f. κοὔτε τἀπ. *R. B.*

" fiat, scribendum erit, *κουτε τα γ ἀπορρητ εφη.*" *Kusterus.* Immo *αρτιπους* est, quem venditat Faber, senarius. Nam, utcunque demum repræsentaverit, per crasin enunciari voluit *τα απορρητ,* quo pacto tres longæ habeantur, necesse est. Mirabitur autem, cui Cl. Kusteri minus quam mihi perspecta est inconstantia, quod in ipsius editione conspiciatur. Equit. 282.

> Νη Δι εξαγαγων γε τ ᾱπορρηθ ιν[256] αρτον και κρεας.

Eadem itidem verba, forma quidem aliquantulum dispari, eandem quantitatem obtinent. Ran. 365.

> Η προδιδωσι[257] [l. σιν] φρουριον η ναυς η τᾱ πόρρητ
> αποπεμπει.

Quod vero legendum censuit uterque *κουτε,* cum neque præcedat nec sequatur alterum vel *ουτε* vel *τε,* vel denique *και,* adversus sermonis rationem peccat. Ei vero sic consultum oportuit,

> * ——— ——— ——— ΚΟΥΧΙ ταπόρητ εφη: 317

vel etiam adhuc accuratius *κωυχι.*

V. 512. *Ουδεμιᾳ γαρ δεινοτερᾳ σου ξυμμιξας οιδα γυναικι*] Loquitur Chorus mulierum, necdum virorum, uti postea, personatorum. Proinde rescribi oportet *ξυμμιξασ οιδα.*[258] Atque ita quidem certior factus

256. *ἅμ' ἄρτον Br.* quem conf. in Addend. ad Nub. 995.

257. *προδίδωσι* D, E, T; *προδίδωσι* I, quam postea in *προδωσει* (*προδιδωσ*) mutandam voluit.

258. *ξυμμίξασ'* Ald. Suidas *ξυμμίξασα. R. B.* " Sic codex et editt. septem primariæ." *Br.* ad l. *ξυμμίξασ'* " scribendum ante *Dawesium* vidit *T. Faber.*" VALCK. ad Herodot. II, 63. conf. *Toup.* ad Suid. I, 423. Plato. Politicus II, 309. B. *τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον στημονοφυὲς νομίσασ' αὐτῶν εἶναι το στερεὸν ἦθος—Heusde; νομίσας* edd. In-

sum habere editt. Ald. et Wechel. quibus adstipulatur Basil. 1532. At enim, dicet aliquis, quid obstat, quo minus masculinum *ξυμμιξας* hic legatur,[259] cum

scriptio apud *Chandler*. P. xxvi. l. penult. ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ —quam *C.* imperite distribuit 'Α ἴδεις 'Α.; recte, "Αιδ' εἰσ' 'Α., *Stuart*. in *Antiq. of Athens, Vol.* III. p. 19.

259. Nugatur acutissimus *Clarkius* ad Il. E, 778. qui formas loquendi dissimillimas congessit, quas perite scrutatur *Brunckius* ad Soph. Ant. 977.: refragatur quoque *Heathius* ad Soph. l. c. Eur. Med. 850. etc. (et ex illo *Wetstein*. ad D. Luc. XXII, 58.), qui cum *Clarkio* contendit participium et singulare et masculinum, ubi de muliere sermo est, rite poni posse. Dolet *Valckenær*., viro summo, sententiam suam probasse, qui ad eam firmandam citat Sophocl. Ant. 455. *ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεων Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.* *ὑπερβαλεῖν* *Darnaud* in Conject. p. 411. Sed *σὲ*, haud *ἐμὲ*, ut vir præstantissimus, subaudiendum: et Ion. 973. *θνητὸς οὖσ'* editiones veteres omnes, ut Androm. 422. *ἀκούσασ'* Lascaris. Addere libet illud Virgilii Æn. II, 632. ducente *deo* [Venere] *Clarkio* imposuisse mirum profecto. Non meminerat vir, si quisquam, in dijudicando solertissimus *νὴ τὼ θεὼ* (*ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν*) Athenienses, ut *ναὶ τὼ σιώ*, aut *ναὶ σιώ* (*τοὺς Διοσκόρους*) Lacones, dejurare solere; vide *Valckenær*. ad Adoniaz. p. 286.; conf. Odyss. M, 448, 9. Il. Γ, 380. Δ, 58. E, 339. Soph. Ant. 801. Eur. Ph. 542. Antiphanes apud Grot. in Exc. p. 635. Philemon apud Clem. Alexandr. p. 726. Demosth. de Cor. init. *θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις*. *Cayl.* T. II. tab. LIX. ΘΕΟΙΣ ΠΑΣΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙΣ. In formula Cretica apud *Chishul*. p. 133. ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ. Sed in orbitam redibo. In numero duali "*Attici de feminis articulos præsertim, et participia generis adhibebant masculini.*" Il. E, 778. Τὼ δὲ *βάτην* Schol. Lasc. ad Soph. El. 977.; sed apud scriptores vetustissimos *τὼ* communis generis est; Xenoph. Anab. VI. p. 427. *ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει.* Lex. Sangerm. p. 389. "Αμφω τὼ χεῖρε: *ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας*. Et Schol. MS. Harl. ad Lucian. II, 270. *τοῖν χεροῖν*: conf. *Koën*. ad Gramm. Leid. de dial. p. 304. et *Br.* Lex. Soph. vv. ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Soph. Œd. Col. 1676. 'Ιδόντε *καὶ παθοῦσα* Ald. *παθοῦσαι* MSS. Palatin. et duo apud *Brunck.*, qui, ut oratio sibi

apud Euripiden videamus Hecubam (509) de se similiter dicentem:

——— ουκ αρ ὡς ΘΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ

Μετηλθες ἡμας ———

Verum enimvero sic colligas, velim, ubicunque de fœmina reperitur masculini generis adjectivum, ibi etiam pluralem numerum adhiberi.[260]

constet, παθόντε in notis proposuit. Soph. El. 977—982. Ἴδεσθε τώδε κασιγνήτω,— Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, Τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν, Τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς. Eur. Hipp. 391 (389. *Monk.*). Οὐκ ἂν δύ' ἤτην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα. Ἴδοντε, παθόντε, ἀφειδήσαντε, et ἔχοντε communis generis sunt. Sic ἀκολουθοῦντε apud *Hermippum*, teste Lex. Sang. pp. 367, 8. περιφυσήτω quoque in Lys. 323. pristinam sanitatem retinet. Si enim nominativus singularis in ος exit, α finalem in numero duali non agnoscunt veteres.

260. Vide *R. P.* ad l., et *Hermann.* ad Viger. p. 713. Il. Ο, 104, 5. Juno de se locuta, Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἆσσον ἰόντες. Æschyl. Suppl. 203. Πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονούσας † ἐννέπεις. "φρονοῦντας Med. Ask. D. Guelph. Ald. Rob." *Butler.* 334. Καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή. Conf. Soph. Ant. 926. Tr. 492. Eur. Hec. 237. Med. 315, 316. 763. 769. Androm. 357. 712. 888. et Neophro. apud *Grot.* in Flor. p. 107. a. *Br.* cit. ad Med. 1062. Verba sunt Medeæ ad Jasonem. Ph. 1730. "de se sola Antigone loquitur," Γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιοι Δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων. *R. P.*, qui in ep. ad *Dalzell.* in *Mus. Crit.* No. III. p. 334-5. enotavit; "*In* Soph. Electr. 399. Triclinius *altered* τιμωρούμενοι *into the feminine. In* Euripid. Hippol. 350. Brunck *has rightly edited* κεχρημένοι *from his membranæ.* [Med. 385-6.] πεφυκάμεν σοφαὶ *is not* "*I* Medea *am expert,*" but, "*We women are expert.*"—Euripides, *the woman-hater, could not miss the opportunity of libelling the sex.* Ion. 629. Ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων Γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς. *There is a stronger objection against* Dawes's *rule in* Hippolyt. 1120. *than can be brought, I believe, from any other quarter.*" Fortasse vero propius, Ξύνεσιν ΔΕ τιν' ἐλπίδι κευθΟΥΣ' ἘλλείπΩ τε τύχαις — sed

V. 659. Της αικιας οἱ τυπτοντες[261] ποθεν εκτισουσιν] Nemini, quod sciam, displicuit syntaxis ìsta της αικιας εκτισουσιν. Et genitivum quidem cum verbo, quod vocant, transitivo nonnunquam conjungi non diffiteor. In hanc utique constructionem cadunt των θρυαλλιδων Nub. 59. των ψηφων Ran. 1294. των κρεων Equ. 418. των λιθων Ach. 183. των ισχαδων 805. των δημοσιων ἔπεχω. Aristophan. Eccles. 30, 31. Ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως, Ἡμῶν προϊόντων δεύτερον κεκόκκυκεν. In hac fabula mulierculæ virorum partes acturæ satagunt. Si earum una tardiusculas increpitans, προϊουσῶν deblaterasset, acta hæc res esset; sorores sub alienis personis latentes prodidisset, et ratio de integro illis ineunda. In *Act. DD. Apost.* IX, 37. λούσαντες pro λούσασαι more Atticorum; *feminarum* enim erat, non *virorum*, feminas mortuas lavare. *Markland.* Explicat. vett. aliquot p. 281. Si genere proxima hoc munere plerumque fungeretur, cadit quæstio. " Sed in scriptoribus sacris non est venanda sermonis Attici indoles, sed quærenda est sola rerum altitudo et magnificentia." Ne quis *Clarkii* nota s. c. abutatur, reminiscatur, —" νεκρὸς *masculino genere semper dicitur.*" ad Hec. 665. Quotiescunque numero multitudinis utimur, genus quoque masculinum usurpare solemus, etsi una et item altera nostrum sit mulier. Hinc Pausaniæ locum [Il. 21.] male a *Clarkio* intellectum pulcre expedivit *Brunckius.* " De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibœa puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα περιγένεσθαί φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγένεσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας." ad Ant. 977. Enotasse libet ad Æschyl. P. V. 858. δαμέντας optime restituisse *Pauwium*; et levis transpositio sententiæ laboranti succurret; Γυνὴ γὰρ — Δίθηκτον ἐν — Πελασγία τε — Ἄρει δαμέντας —.

261. " κλέπτοντες Ald. *leg.* ληφθέντες." *R. B.*

Vesp. 552. *των σκοροδων* Pac. 257. * *των κριθων* 962. 318
των σπλαγχνων 1102. 1111. *των δρεπανων* 1202. *των χυτρων* Av. 356. *των ξυλων* Thesm. 733.[262] Verum ista locutio *της αικιας εκτισουσιν* nihil aliud valere poterit quam ineptum istud *injuriæ-partem-aliquam persolvent.* Nam hujusmodi semper est genitivi notio ad verbum transitivum relati. Legendum vero

262. Ach. 146. φαγεῖν ἀλλᾶντος e membranis *Brunckius;* 1179. τῆς κεφαλῆς κατέαγε. Equit. 201. Fortasse, ἀλλᾶντος μᾶλλον ἕλωνται. Il. E, 30. χειρὸς ἑλοῦσα. Thucyd. I, xlii. τῆς ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον. 1178, 9. φαγεῖν Ἐλατῆρος. Conf. 364. Rav., et 769. Vesp. 239. ἥψαμεν τοῦ κορκόρου. Nub. 271. ὑδάτων ἀρύτεσθε. Pac. 1133. ἐᾶς τῶν ξύλων. 1136. Κἀνθρακίζων τοῦ ᾽ρεβίνθου. 1145. Τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε. Thesm. 663. τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας. Aristoph. apud Polluc. VII. §. 30. Ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων, Ἀριστοφάνης ἔφη. Pherecrates apud Lex. Sangerm. v. Ἄνθος, p. 404. a *D. R.* ad Tim. p. 153. citatus, Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἄνθων τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν. Crates apud Plutarch. II, 830. C.—τῶν ἐρίων ξαίνοντα—et apud Athen. III, 119. E. τῶν ῥαφάνων ἕψειν χρή. Il. Γ, 78. μέσσου δουρὸς ἑλών· 385. Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα· Il. E, 30. Χειρὸς ἑλοῦσα. 268. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν. Soph. Œd. Col. 924. ἐπεμβαίνων χθονός. Eur. Hec. 614. βάψασ᾽ ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. 1156. κόμης ἀντεῖχον. Or. 229. δόξαν γὰρ τόδ᾽ ὑγιείας ἔχει. Xenoph. Anab. III, 190. συνειλήφασιν ἡμῶν. Cyrop. VIII. p. 122. l. 8. οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς. Thucyd. I, xlvi. τῆς ἠπείρου ὁρμίζονται. XXX. τῆς γῆς ἔτεμον. Vide *Elmsl.* ad Heracl. 908, 909. et *Monk.* ad Alcest. 861. Aliud est Καίετο μὲν Ναννοῦς (ἔρωτι scilicet) Hermesian. apud Athen. XIII, 598. B.; alia quoque sunt Hec. 521. 541., Xenoph. Cyrop. III, 41. l. 21. σὺ δέ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς. et Demosth. adv. Neær. p. 573. *Taylor*=1355. *Reisk.* Καὶ δεῖται αὐτοῦ [ἡ Νέαιρα] προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον, οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτῃ καὶ τῷ Τιμανορίδᾳ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι. Vide *Valck.* ad Herodot. III, 130. Similium est in promtu larga seges, si talia congerere sit operæ pretium.

censeo, τας αικιας,[263] vel potius αικειας, sive ᾳκειας εκτισουσιν *injurias persolvent.* Sic vers. 650.

Εν ετι ζητω, πως, ηντις οφλῃ παρα τοις αρχουσι δικην τῳ,
Ποθεν ΕΚΤΙΣΕΙ ΤΑΥΤΗΝ;——

Eur. Herc. 983.

ΕΧΘΡΑΝ πατρῳαν ΕΚΤΙΝΩΝ——

Dixi autem αικειας sive ᾳκειας potius quam αικιας, propterea quod inter ᾳκεια et ᾳκης, apud Ionas ἀεικης, eadem servatur analogia, quæ inter αληθεια et αληθης, cæteraque id genus omnia. Emenda obiter Æschylum pag. 32. l. 3. [P. V. 476.].

Πεπονθας ᾳκες[264] πημ, αποσφαλεις φρενων.

263. "Της αικιας—An τας? aliter subaudiendum δικην, τιμημα, aut quid tale, quod duriusculum videtur.' *Sanctamandus.* Vulgatam l. probat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 456. et subintelligi putat την δικην." *Burgess.* Et *Raperus* ad Av. 1046. intelligit δίκην. "Sic in Vesp. 716. ξενίας φεύγων. Ellipsis in jurisprudentia Attica notissima. Pollux VIII. c. 6. §. 46. Lysiam ἐν τῷ πρὸς Ἱπποκράτην αἰκίας laudat. et inter Demosthenis orationes extat ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος." Conf. Lex. Sangerm. in voce pp. 356, 360. [*an assault*]. Ib. notandum quoque Αἰκῶς: χαλεπῶς, δισυλλαβῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτω Πλάτων, propter Soph. El. 102. quem suspicabatur *R. P.*

264. "accinente *Heathio.* Sic in Eur. Androm. 131. legendum ᾀκέλιον pro ἀεικέλιον; ut metrum versus non rogat, sed flagitat. Frustra igitur *Dawesii* emendationi repugnat *R. Ph. Brunck.* ad Æschyl. Prometh. 264." *R. P. Class. Journ.* No. XIV, p. 458. Similiter P. V. 93. "potius ᾀκείαισιν" [ἀνίαισι MS. Bigot.], "et 177. ᾀκείας." *R. P.* ib. p. 457. et ad Soph. El. 489 (487). ΑΙΚΕΙΑΙΣ Advss. p. 209. Aristoph. Av. 1670. "*forte* αἰκίαν βλέπων" *R. B.* Sic MS. Vat. U apud *Kuster.*; vide *R. P.* apud *P. P. D.* "Schol. p. 427" (ad 1568.) "*l.* τὰς κνήμας τινὰς αἰκίας. Athen. XIII, 584." *C.* Locus est, ἐτύγχανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα· sic MSS. et edd.; ex supra allatis αἰκίαν legisse patet *R. B.*: Schol. ad Lucian. de

Quod utique vulgo ibi exaratur *αεικες*, anapæstum in secunda[265] sede contra senarii tragici rationem præfert.

V. 948. Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ευφροσυνην ὀπως εσει.]

* " *Accede, et mecum concumbens delectationem* 315
" *noscas et experiaris.* Verti quasi fuisset scriptum " *εισῃ*, vel Attice *εισει*." *Tan. Faber.* Profecto nimis certum est lectionis vulgatæ nullum esse sensum, nullam syntaxin. Sed neque locutioni, quam probavit vir doctissimus, *ευφροσυνην εισῃ*, simile quidquam reperire est. Facit denique articulus voci *ευφροσυνην* comes adjunctus, ut multo adhuc minus ferenda sit. Tu vero Poetæ manum tandem aliquando instauratam agnosce:

Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ[266] οπως εσει.

mort. peregr. III, 331. ab *Is. Vossio* ad Catull. p. 42. citatus, *μετὰ πολλὰς ἄλλας αἰκίας τελευτῶντος.* leg. *τελευτῶντες.* hoc est, *tandem, demum.*" *R. B.*

265. Iph. A. 652. Οὐκ οἶδ' ὃ φῂς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ὦ πάτερ. *Heathius* et *Marklandus.* Vulgata ὅ, τι φῂς, et φίλτατ' ἐμοὶ π. Herc. Fur. 1256. Lege Πρὸς ΝΟΥΘΕΤΕΙΑΣ σάς· ἀναπτύξω δέ σοι. *R. P.* Advss. p. 306. Π. νουθεσίας σὰς Ald. ν. τὰς σὰς tacite *Barnesius*, νουθετήσεις σὰς revocavit *Pierson.* ad Mœr. p. 270.; et revocasset *R. P.*; nam ad Hec. 746. ubi " ἐπαρκείαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν reduxit. Iph. A. 1193. Παίδων σ', ὅτων ἂν *R. P.* ad Ph. 1373.; conf. Troad. 350. ab *Eldikio* inchoatum in Susp. Spec. p. 42. Æschyl. P. V. 353. Agam. 513. *R. P.* ad Or. 485. Ph. 1651. Med. 284. Iph. A. 508. 899 (*R. P.* Pr. xxii.), Iph. T. 335. *Musgr.* 1174. *Gaisford.* Hel. 86.

266. " leg. εὐφρόνην." *R. B.* τὴν εὐφρόνην confirmant Brunckii MSS. et Rav. " atque ita citat Toupius Cur. Noviss. in Suid. p. 138 (187)." *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. Æs. Pers. 179. 221. Agam. 266. 280. 338. 527. Eum. 689. Soph. El. 19.; in Æsch. Suppl. 689. lege, Σχήσει κατ' ἦμαρ καὶ

Accede et noctem fac mecum concumbas. Vocis autem ευφρονην notionem, ne forte lectori convitium facturus videar, adstruere supersedeo. Illud potius vide, quam laute se dederint Suidæ editores: " Ευ-" φρονη] Η νυξ.

" Τις τον μεγιστοφωνον ενδον της στεγης
" Επεισεν ορνιν ὡρολογειν την ἑσπεραν;"

Nimirum huic exemplo non immerito adjeceris: Μηνιν αέιδε θεα — Ανδρα μοι εννεπε Μουσα — Αριστον μεν ὑδωρ — Nam ex his perinde atque ex illo, ευφρονη quid valeat, quivis didicerit. Videtur profecto Cl. Kusterus, nam cæteros nihil moror, ορνιθος μεγιστοφωνου assessoris indiguisse, juxta illud Bdelycleonis apud Aristoph. commentum. Vesp. 811.

320 *ΦΙΛ. Αταρ τι ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ ὡς εμ εξηνεγκατε;
ΒΔΕ. ΙΝ ΗΝ ΚΑΘΕΥΔΗΙΣ, απολογουμενου τινος,
Αιδων ανωθεν ΕΞΕΓΕΙΡΗΙ Σ ΟΥΤΟΣΙ.

PHI. *At quo tandem consilio avem* [gallum] *ad me adduxistis?* BDE. Ut si forte dormias, *causam perorante quopiam, superne canendo* hic te e somno excitet. Sed ne longum faciam, lege — ὡρολογειν την ΕΥΦΡΟΝΗΝ.[267] Illud tantum addam apud Aristoph. pro εξηνεγκατε legi omnino oportere εισηνεγκατε.† Nam domi intus versatur, qui ista loquitur.

κατ' εὐφρόνην ὁμῶς. Soph. El. 259. 'Α'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί. Epicharmus ab *R. P.* ad Hec. 1161. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.

267. " Ευφρονην recte legi apud *Pisidem* monet *Toupius* [Vol. I. p. 209. Ox.]. Eadem librarii est oscitantia iterum *Suidæ* v. ΕΦΙΕΙ. Εφιει· επετρεπεν. Ο δε Καισαρ δηουν τα προ της πολεως επετρεπεν. pro τα προ της πολεως ΕΦΙΕΙ. Vide *Toupium,* [ibid. p. 211.], qui locum restituit. Utrinque codex noster C. C. C. cum editis peccat." *Burgessius.*

† ἐξην. Ἵνα γ' ἦν κ. Rav. et tres edd. pr.; " non intus ver-

Emendationes in THESMOPHORIAZUSAS.

V. 32. Ουκ αλλ ἑτερος τις· ουχ ἑωρακας πωποτε;
Μων ὁ δασυπωγων; Ουχ ἑωρακας πωποτε;]

In utroque versu scribi jubet Cl. Kusterus ἑωρακας ποτε. Atqui supra pag. 202 [368, 9]. abunde demonstravimus quadrisyllabum ἑωρακας Atticis fuisse ignotum. Lege vero utrobique,

———— ———— ουχ ΕΩΡΑΣ[268] πωποτε.

Quanquam utique quadrisyllabum ἑωρακα, uti diximus, nullum sit; at ἑωρων tamen perpetuo trisyllabum est, uti in istis:

*[1] Συ δε πως ἕω̄ρας, ω κακιστ απολουμενε. 321
[2] Οτι δειλοτατον τουτον ἕω̄ρων, ελαφοι δια τουτ εγενοντο.
[3] Ταυτην ἕω̄ρας την καλην την διαφανη.

Collige obiter frustra esse Cl. Bentleium, qui ad Nub. 325. ista habeat: "Ego sic ex ingenio restitueram:

"Ως ου καθορω.[269] Παρα την εισοδον. Ηδη νυνι μολις ἑωρων.
"Εωρων δισυλλαβως, ut sæpe. Sic in Avibus [1572.]:
"Εωρακα παντων βαρβαρωτατον θεων."

[1] Plut. 713. [2] Nub. 353. [3] 765.

satur Philocleo." *Br.* quem vide ad l.

268. ἑόρακας *R. B.* et Rav.; et ad alterum quoque versum ἑόρακας *R. B.*; vide supra pp. 368, 9.

269. Ὡς οὐκ ἀθρῶ in exemplari suo *R. B.* ἤδη νυνὶ μόλις αὐτὰς ἀθρῶ C, H; ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ D, E, T, Dorv. ἤδη νυνὶ μόλις ἀθρῶ ὁρῶ F. " ὁρῶ (ἀθρῶ). Vict. cod. ψ' εἶδον." πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ I, et Barocc. 127, inter l. ὅρα παρὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ὄρους habet I.

Vides quam imperite vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. Sed neque ἑωρων, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet quam quod Latinorum *vidi*, *I saw*, vel *I have seen*. Postulat vero loci indoles verbum præsens-imperfectum *video*. Lectio vulgata sic repræsentatur:

Ως ου καθορω. Παρα την εισοδον. Ηδη νυν μολις ὁρω.

Quo pacto in versus fine pes integer deest. Eum autem ex sequente sat commode suppleveris:

——— Ηδη νυν μολις ὁρω ΑΥΤΑΣ.

Ibi utique legitur:

Νυν γε τοι ηδη καθορᾳς ΑΥΤΑΣ—

322 * Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus. Quin et ipsi huic quicquid est incommodi mutato verborum ordine subveniri poterit:

——— Ηδη ὁρῶ νυν μολις αυτας.[270]

270. "Sed illud αὐτὰς incommode additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὁρῶ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars, ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις Ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit [*Kusterus*] Thesm. 665. Præterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, præterquam quod licenter priorem producit, cum *Dawesio* opinor non dici posse pro μόλις ὁρῶ. *Bentleius* contra tempora, si non contra metrum, ἑώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὁρῶ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam

Cæterum Cl. Kusterus ad locum " Metrum (inquit) " manifeste claudicat: cui vitio egregie medetur MS. " Vatic. U. qui sic habet, ΗΔΗ ΚΑΙ ΝΥΝ ΜΟΛΙΣ " ΑΘΡΩ. Textui lectionem hanc restituissem, nisi " Collatio illius MS. paulo serius ad me missa fuisset." Egregia vero medicina, quæ ex simplici morbo duplicem effecit. In recepta utique scriptura metrum unice laborat; in hac et metrum, et oratio: metrum quod *αθρω* priorem in sermone comico necessario corripiat: oratio, quod verbum istud de simplici *visu* nunquam adhibeatur, sed *intueri, considerare, examinare,*[271] vel simile denotet. Immo tertium est,

ante eorum ætatem fœde corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. *Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη.* Νῦν *γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς*—In quo addidi *βλέπε* e v. 322. Βλέπε *νῦν δευρὶ πρὸς τὴν* Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime contende et ad Theatri introitum specta; nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' *ἀθρεῖν* dicitur ut *μάλ' ἀπανδᾷν* et *μάλα δάκνειν* Ran. 372. 888. Denique *πρὸς τὴν εἴσοδον* accurate respondet verbis præcedentibus, *πρὸς τὴν* Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, *πρὸς* adoptavi pro *παρὰ*, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum." Porsonus. Præf. liii, iv.=lvii, viii., quem conf. ad Or. 679. ed. 2.

271. Lex. Sang. p. 349. Ἄθρει: *ὅρα, βλέπε.* Iterum p. 350. Ἀθρεῖν: *τὸ περισκοπεῖν καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὁρᾷν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.* Soph. Œd. Col. 252. Οὐ *γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν,*—Conf. El. 696, 7. Eur. Bacch. 1058. *ὅσσοιν ἀθρῶν* *R. P. Tracts*, p. 234. Med. 532. " *θήσομαι* significare debebat *judicabo.* Non invitus legerem *αὔτ'*

quod in egregia ista lectione merito improbaveris, quod voculam *και* similiter otiosam non sit reperire. Lectio hæc, uti et pleræque aliæ in MS. Vatic. U. a vulgatis discedentes, a correctore, eoque perquam imperito, profecta est.

Analogiam autem, ut illud obiter notemus, quam inter *ὡρακα* et *ἑωρων* servari videmus, sequuntur etiam ista *ἡλωκα* et *ἑαλων*.[272] Prioris exempla in istis habentur:

323 *[1] ΗΛΩΚΕΝ, *ὡς ὁ φρυκτος αγγελλων πρεπει.*
[2] Πλειστον *ἡμαρτηκεν· η γαρ εισφορα τις ἡρπακε*
Ταυδοθεν *παντ, η δικη τις περιπεσων απωλετο,*
Η *στρατηγησας προσωφλεν, η στρατηγος αἱρεθεις*
Ιματια *χρυσα παρασχων τῳ χορῳ ῥακος φορει,*
Η *τριηραρχων απηγξατ, η πλεων* ΗΛΩΚΕ *ποι.*[273]

[1] Æschyl. p. 177. l. 9 [Ag. 30.]. [2] [Antiphanes] Apud Athen. p. 103. F.

ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset." *R. P.* Sæpenumero hoc verbo utitur Plato.

272. Hanc Dawesii observationem verissimam putat *Piers.* ad Mœr. p. 178.; sed de *ὥρακα* vide Tyrwhitt. supra laudatum (p. 368). *Burgess.* Analogia, quam inter *ἥλωκα* et *ἑάλων* servatam voluit *R. D.*, infirmo tibicine nititur; in loco ex Agam. *ἑάλωκεν* exhibent editiones omnes; Xenoph. Cyrop. II, ii, 22. *τοῦτό γε ψευδόμενος ἑάλωκα·* T. Mag. *Ἑάλωκεν οἱ Ἀττικοί· οὐχ ἥλωκε.* Sed Anab. IV. p. 264. *τὸν ἠλωκότα λόφον.* Ib. p. 289. *καὶ ἵπποι ἥλωσαν ὡς εἴκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ* Τηριβάζου *ἑάλω*. Suidas, Ἥλωκε: *ἐκρατήθη.* sed *ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ* [apud Xenophontem], inquit Suidas in v. Ἀγυιάν· quæ tantum absunt, ut pro nævis habenda putem, ut hanc potius ab Atticismi norma deflexionem *jucunditati illi inaffectatæ, quam nulla possit affectatio consequi*, facile condonandam existimem; vide supra pp. 136. 436. Anab. v. p. 360. *ἡλίσκετο.* Photius, Ἡλίσκοντο. *ἐπόρθουν.*

273. Χορηγὸς αἱρεθεὶς, Ἱμάτια *χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ* *R. P.* Advss. pp. 62. 286.

Ubi vulgo tam nulla prosœdia quam sententia legitur,

——— ——— προσωφλεν, στρατηγος θ αιρεθεις
Ιματια και χρυσα παρασχων[274] ———
[3] Ειποις τ αν αυτους αρτιως ΗΛΩΚΕΝΑΙ.

[3] [Xenarchus] pag. 225. D.

Walpole, p. 12. Idem apud Polluc. VII, 59. Ταῖς δ' ἐνδύτοις στολαῖσι τετραγῳδημέναις. Ib. 283. Il Penseroso 97, 8. *Sometime let gorgeous* tragedy *In scepter'd pall come sweeping by.* Philemo Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἥ τε πορφύρα, Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ εἰς τὸν βιόν. Ib. p. 316. Aristot. Eth. Nichom. IV, ii. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς. Plaut. Pers. I, iii, 79. SA. *Sed πόθεν ornamenta?* TO. *Abs* Chorago *sumito.* Quid sibi velit *R. D.* per στρατηγὸς, nescio. Sueton. in Tiberio XXI. "Vale, jucundissime Tiberi, ἐμοὶ καὶ Μούσαις στρατηγῶν" fo. ἐμοὶ καὶ ταῖς Μούσαις ραιει (sic) στρατηγῶν. hoc est, spreto vulgi judicio, mihi place. vide Erasmi adagia. *Sibi canere.*" *R. B.* Plautus in Curcul. II, iii, 5. *Nec quisquamst tam opulens, qui mihi obsistat in via, Nec* strategus, *nec tyrannus quisquam, nec Agoranomus.* IV, 1. CHORAGUS. MILES correxit *R. B.* Hæc *R. D.* parum muniunt; an meminerit Eum. 25. Ἐξ οὗγε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Erras, *Koppiersi*, si *hunc esse mirum errorem* credis, et qui vir et quantus ille *Dawesius* fuerit, ignoras; qui in Plauto *strategus*, in incerto apud Sueton. forte *Choragus* audit; viz. in Stich. V, iv, 20. Strategum *te facio huic convivio.* In Vit. Aug. LXX. *Cum mimum histrorum conduxit mensa* choragi. Sed de hoc non valde contenderem.

274. ἥλωκέ ποι MSS. Veneto-Paris. et Epit.; "ἥλωκέ που Cod. Reg. ut scribendum edixit DAWES Miscell. Critic. p. 323. Sed πού non melius est quam ποι. Utro modo adverbium scribatur, nihil interest." *Brunckius.* Æschyl. P. V. 27. που MS. Emerici Bigot. Soph. Œd. Tyr. 355. levi mendo sublato, rescribe, καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; El. 55. οἶσθά μοι κεκρυμμένον solenni errore pro ποι codex Turnebianus; sed που melius. Aristoph. Ran. 1343. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ Edd. ἐλεσβίαζεν; οὐκ; *Brunckius.* ἐλεσβίαζε; ποῦ; TYRWHITTUS. Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν

τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ; Porsonus ad Hec. 300. ed. 2. vide supra pp. 514, 5. Voculæ πω et που sæpenumero locum mutarunt; Il. A, 124. quantocyus restitue, Οὐδέ τί που Ϝίδμεν—Schol. Lips. αἱ πᾶσαι που ἔχουσιν· Schol. Venet. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Carmen convivale apud Athen. xv, 695. B. φίλταθ' Ἁρμόδι' οὔπω τέθνηκας dant MSS. et editiones vetustæ; οὔτι που Schol. ad Aristophan. Acharn. 980. et Suidas v. Οὐδέποτε· satis recte, nisi rectius correxerant ex conjectura *Leopardus*, et ex Aristide *Palmerius*, probante Bentleio. Frustra; etenim de meliore luto effictus, et criticis primoribus infensissimo animo, που revocavit venerandus *Louthius*, "*qui*," judice *Toupio*, "*et scolium integrum vel dedit vel pessundedit.*" Etsi huic liti æstimandæ immorari nolui, verecundia tanti nominis prohibitus; Tyrwhitti tamen sententiam cum Porsono communicatam proferre juvat. In prioribus octo versibus pristini sunt rudera splendoris, quibus posteriora tetraschica vacant; metra rite digesserat, ut liquet ex Aristoph. Eccles. 932—939., sed sententias haud æque scite compegerat doctus Præsul: nimirum incaute consocians, quæ sequioris sunt ævi, Ἁρμοδίου μέλη minus recte ordinaverat, merito propterea a Toupio castigatus. Hactenus hæc. In MS. Epit. justo parcius vox Ἀχιλεὺς scolion claudit; excidit ultimus versus, in quo Τυδεΐδην certe tetrasyllabon,† licet Τυδε Ϝίδην subdubitanter, enunciarem. Posteriora certe sunt manus recentioris, quæ primam cantici seriem, tanquam minus notam, refingere elaboravit, et, grandibus imitatione detritis, ultimos forte quatuor versus pro sua peritia edolavit manus recentissima. Nec mirum; nam carminibus μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν τῆς πόλεως accurate exprimentibus quisque cantor addendi studio flagrabat. Inscriptioni primariæ Marmoris Sigæi hujusmodi quiddam evenisse videtur; nec me latet esse inter reliquias nostratium usu pervulgatas, quæ hanc poëticæ facultatis licentiam haud effugerent, ut ex *Perceii* fragmentis patet; utrum τὸ πατρῷον μέλος, ut hoc obiter attingam, quod nostrates domi ac militiæ, in conviviis atque omnibus in triviis disperdere solent, additamenta quædam minus sincera subinde exceperit, aliis discutiendum relinquo. Monuisse libet ex duobus fragmentis in unum temere conflatis exsurgere hymnum ad Musas apud Brunckium, An. Gr. T. II, 443, 4. Sed in MS. probæ

† Vide eruditissimi *Burneii* Pr. ad tentamen de metris ab Æschylo in choricis cantibus adhibitis, p. xli.

Alterius prosœdia conspicitur Vesp. 354.

Ιεις σαυτον κατα του τειχους, ότε δη γ ἡ Ναξος ἑαλω.[275]

notæ a me collato ΥΜΝΟΣ ΚΟΙΝΟΣ a v. 18. incipit: ex eodem a quibusdam negligenter tractato pauca delibabo; v. 3. ἕλκετ' ἐς. 4. Ὑμέων. 12. deficit. 15. Ὄργια και. Conf. G. *Wakefield.* in Sylv. Crit. IV, 252, 3.

275. Optime Rav. Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω; Demosth. de fal. Legat. p. 408, 10. et adv. Aristocrat. p. 653. 21. ἑάλω. Xenoph. Anab. III, 227. et 228. ἑάλω. Cyrop. III, ii, 15. ἑάλωσαν. T. Mag. nimis rigidus Atticismi censor, p. 257. ἑάλω, οὐχ ἥλω. et Zonaras ἑάλω. Sed An. IV. p. 298. λαγὼς ᾤχετο θηράσων, καὶ οὐχ ἥλω ἐν ταῖς κώμαις. Anti-Atticista p. 98. Ἥλω: ἀντὶ τοῦ ἑάλω· et Photius, Ἥλω. ἐλήφθη. et Ἥλωσαν. ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν. Rectius ideo Mœris p. 178. Ἥλω καὶ ἑάλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. quamvis ἥλωκε, quod nollem, conjecit *Piersonus*; conf. Eustath. ad Il. P. p. 1121, 52, 3=1164, 15. Sophista apud Plato. in Hipp. maj. III, 286. A. Ἐπειδὴ ἡ Τροία ἥλω. sed ridicule hoc dictum existimo.—Revera apud oratorem et pedestris sermonis scriptores libero pede grassata est scribarum licentia; et nihil ago, si patronos Dawesio comparem ejusdem criminis socios. Quapropter ad ἑάλω redibo. Verba quædam augmentum tam syllabicum quam temporale sibi adsciscunt; e. g. δεδιηκόνηκεν Archedicus apud Athen. VII, 294. C. *Valck.* Diatr. p. 278. Sed audi discipulum suum, juventutis Frisiacæ principem: "In Hesychio certe pro Δεδιηκόνηκε, literarum ordo, in talibus unicus veritatis index, postulat Δεδιακόνηκε per α.—ejus rei hæc videtur fuisse causa: quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax." *Piers.* ad Mœr. p. 122. "Aristoph. Plut. 1171. διακονικός." "sed p. 371 (Av. 73, 4.), et 401 (839), et 415 (1253.), διάκονος 2da longa. Forte igitur hic leg. διάκονος vel διάκτορος." *R. B.*; conf. Æschyl. P. V. 940. Scol. apud Athen. XV, 695. E. emendat *R. P.* Ἔγχει δὴ κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου, Vide Advss. p. 147. δεδιηκονημένων Demosth. pro Cor. Trier. p. 1230, 10. Δεδιῳκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ Anti-Att. p. 89. Ἐνεώχμωσε Thucyd. I, 11. Ἐξεδιῄτητο Ib. 132. conf. VII, 77. κεκατήρανται Num. XXII, 6. κεκατῴκισται Ps. XCII, 1. ex emendatione *Koppiersii* in Obs. Phil. p. 10. πεπαρῴνηκεν Proph. Dan.

Vulgo minus recte ἑαλῳ.

V. 106: Μυρμηκος ατραπους, η τι[276] διαμινυριζεται]

Præfert hæc lectio anapæstum tribracho subjectum, vel certe in quarta sede proceleusmaticum. Quod autem adhuc multo gravius est, verbum medium μινυριζομαι apud poetas Atticos nusquam alias legitur, sed activum unice reperitur. Vesp. 219. Av. 1414.

vi, 18. Michæ, vi, 3. Suidas in v. ἀνεῴγεσαν, et Lex. Sang. v. Ἀνέῳγεν p. 399. et ἀνέῳγον p. 400.—Ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιξε. καὶ ἀνεῴγετο [λέγουσι] λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ, Ἠδὶ[1] δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Ἡ Θετταλή. [καὶ τὸ κεράμιον Ἀνέῳχας (sic)· ὄζεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολύ.] Εὔπολις Πόλεσιν. Ἣν[2] οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις· Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγε (l. ἀνεῴγει) μοι θύραν.
[1] Vulgo Ἡδ'—, ἡ δ' Lex. Sang.
[2] Vulgo Ἡδ—, ὃν Lex. Sang.
R. P. Advss. pp. 296. 283. 285. (Triplex augmentum admittunt ἠνεῳγμένος Apocal. x, 8. ἠνεῴχθησαν Prophetæ Isaiæ xxiv, 18. et Danielis vii, 10.) 2. Alia hanc rationem invertunt; ἠνέσχετο Aristoph. Ach. 709. Xen. An. i. p. 86.; vide *R. P.* Pr. xvii=xix. 3. Quædam temporale augmentum geminare solent; ἠνώρθουν. 4. Alia syllabicum duplicant; Suidas v. καινοπεπαιημένοι. "lege, κεκαινοπεποιημένοι, prout ordo literarum postulat." *R. P.* ad *Toup.* p. 455. Eustathii excerpta ex Heraclide coronidis loco apponam; p. 1448, 19=1325, 27. Οἱ μεθ' Ὅμηρον καινοτομοῦσι τὰς αὐξήσεις, ποτὲ μὲν ἔξω αὔξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον. οἷον-τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι, Ἰατρέ, φησι, καὶ ΔΕΔΙΟΙΚΗΤΑΙ πάλαι [apud Athen. viii, 341. C.] ποτὲ δὲ διχῇ αὔξοντες, ἤγουν ἔσω καὶ ἔξω. τοιοῦτον γὰρ τὸ ΔΕΔΙΩΙΚΗΤΑΙ ἐκ τοῦ διοικῶ. καὶ τὸ ΕΚΔΕΔΙΗΙΤΗΜΕΝΟΣ [Athen. xiii, 556. C.] ἀπὸ τοῦ ἐκδιαιτῶ, καὶ τὸ ΜΕΜΕΘΩΔΕΥΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΠΕΠΑΡΩΙΝΗΚΩΣ, καὶ ΜΕΜΕΛΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΗΝΩΧΛΗΣΕ, καὶ τὸ ΗΝΕΩΓΕΝ. Hanc scribendi rationem deperibant Atticistæ.

276. "Sic Suidas in Μύρμηξ. sed fo. ἔτι." *R. B.* Plato de Repub. iii, 442. B=ii, 411. C. καὶ μινυρίζων καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον ὅλον.

Λυχνους εχοντες και ΜΙΝΥΡΙΖΟΝΤΕΣ μελη.[277]
Ο δ αν ΜΙΝΥΡΙΖΩΝ δευρο τις προσερχεται.

* Reponendum vero statuo, 324

Μυρμηκες ατραπους, η τι ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ.[278]

Nam hujus contra verbi formam non nisi mediam invenire est:

[1] Αργος, ΜΙΝΥΡΟΜΕΝΗ τι προς εμαυτην μελος.

[2] Ενθα[279] λιγεια ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ
Θαμιζουσα μαλιστ αηδων.

[3] Οταν δ αειδειν η ΜΙΝΥΡΕΣΘΑΙ δοκω.

V. 224. Η μη διδοναι γ αυτον ωφελον ποτε]

"Versus supplendi gratia scribendum est διδοναι γ "εμαυτον" *Kusterus.* Immo εμαυτον postulat sermonis non minus quam versus ratio. At διδοναι, quod retinuit Vir Cl., non uno nomine illa respuit. Oportet vero compositum επιδιδωμι, sicuti supra intra versum quartum [220],

Αγε νυν, επειδη σαυτον ΕΠΙΔΙΔΩΣ εμοι.

et rursus infra vers. 256.

Αγαθων επειδη σαυτον ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ φθονεις.

Deinde præsens-imperfectum διδοναι, si ipsum tempus

[1] Eccl. 875. [2] Œd. Colon. 702 (671). [3] Æschyl. p. 176. l. 16. (Ag. 16.).

277. "Suidas v. μινυρίζω." *R. B.*

278. Probante *Reisigio* in Conject. p. 49.

279. "Lege, Ἔνθ' ἃ λίγεια."— *R. P.* ad *R. D.* Pindar. apud Strab. x. p. 743. A = II, 708. Ox. Ἀλλὰ καὶ ὁ γένος edd., unde bene *Barnesius* Κοίου γένος· sed paullo melius e codice Mosq., qui καινογενὴς habet, Κοιογενὴς elicuit, et Ἀλλ' ἃ suo marte restituit *R. P.* ad Hec. 782. Soph. El. 1407. ἀνήκουστ' ἃ MS. Harl. Eur. Iph. T. 177. σφαχθεῖσ' ἃ τλάμων *R. P.* Xenoph. Mem. IV, vi, 5. καθ' ἃ δεῖ πως ἀλλήλοις χρῆσθαι—*H. St.*

spectetur, parum congruit. Utraque vero re conjurante rescribo:

Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥΤΟΝ[280] ωφελον ποτε

h. e. μη επιδουναι εμαυτον.

325 * V. 484. Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλ· εκεινο δ ουν]
"Metrum claudicat: quod ut fulciatur, scribendum "est:

" Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα κακ· εκεινο δ ουν."

Kust. Immo fulcrum tuum, Vir Cl., neutiquam effecit, quin versus etiamnum *claudicet*. Adhuc enim uno tempore minor est. Bisetus istum in modum suppleri voluit:

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλ· εκεινο δ ουν, ὁτι
Δεινοτατον, ὁτε —

Quo vix quidquam vidi magis inficetum. Jam vero scribendi rationem unam et alteram exhibebo, quarum neutra, opinor, Comico indigna videbitur.

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΕΙΝ,[281] εκεινο δ ουν
Δεινοτατον —
Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΡΩΣ, εκεινο δ ουν

Utrique autem perinde favet, quod apud Euripiden extat in Oreste vers. 396 (390).

Η συνεσις,[282] ὁτι ΣΥΝΟΙΔΑ ΔΕΙΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

V. 497. Ταυτ ουδεπωποτ εφωρατ Ευριπιδης]
"Claudicat metrum: quod in integrum restituetur,

280. "l. ἐμαυτόν. *R. B.* Kustero assentitur et Dawesii emendationem ineptissime rejicit Dorvillius ad Chariton. p. 593." *R. P.* apud *P. P. D.* Ἢ μὴ 'πιδιδόναι *Toup.* ad Hesych. III, 50.

281. "forte δεινὰ πο." *R. B.*

282. Ἡ ξύνεσις—"Hanc regulam mihi semel statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret." *R. P.* ad Med. II. et Hec. 109.

" si pro *εφωρατ* addito augmento Attico scribas " *εφεωρατ*." *Kusterus.* Satis infeliciter vir Cl. Nam integer quem vocat senarius, quartum pedem *spon- 326
deum præfert, contra notissimam hujus metri legem. Idem porro sententiæ nimium securus fuit. Quod enim verba Græca valere voluit, *Hoc nunquam vidit Euripides,* neque cœlum nec terram tangunt. Nempe Mnesilochus Euripidæ hic causam agens contra mulieres, quæ eum in jus vocaverant, quod ipsas indignis opprobriis lacerasset; agnoscit quidem Euripiden nonnullis contumeliis eas prosecutum esse; quot vero graviora, cum ipsi in promptu essent, dicere supersederit, hic recenset. At lepidum, hercle, patronum nactus fuisset bonus Euripides, si ipsum Mnesilochus defensum iret graviora mulierum facinora, quæ ipse non jam non dixisset, sed non vidisset, indicando. Scaliger nihilo felicius conjecit legendum *εφωρυσ*. Hoc utique pacto, perinde atque in vulgata lectione, bini pedes laborant: sententia itidem non minus aliena habetur. Nunc vide, quid a dictantis librarii ore Comicique manu prodierit:

Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ,[283] Ευριπιδης.

Hæc nunquam dixit, uti vides, Euripides. Mox

283. " probante *Piersono* ad Mœrin p. 6." *R. P.* apud *P. P. D.* " leg. *εἶφ', ὅρατ', εὖρ.*" *R. B.*; sic Codd. Rav. et unus *Br.* et *Raperus*, qui infra 503. " pro *ὁρᾷς* forte scribendum *ὁρᾷτ'*." " Solet illud *ὁρᾷς* sic a Tragicis et Comicis adhiberi. *Soph.* El. 630 (628). *ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει* Euripid. Androm. v. 87." *Valck.* ad Ph. 726. Pac. 891. " l. *ὁρᾶτ' ὀπτ.* vel *ὁρᾶτε τοὐπτάνειον ὡς καλόν.* Sed Attici *ὀπτάνιον* dicebant. Phryn. (p. 120.) Etymol. (p. 629. 12.)" *R. B.* " Pro *εφωρατ'* corrigit *Berglerus πεφωρακ' deprehendit.*" *Burgess.* Multo probabilius ad Athen. VII, 317. C. *ἐφωράθησαν* pro *ἑωράθησαν* conjecit *R. P.*, ut infra ibid. l. 7.

intra versum sextum [503, 4] totidem verba recurrunt:

——————— ΤΑΥΘ, ΟΡΑΙΣ,
ΟΥΠΩΠΟΤ ΕΙΠΕΝ ———————

Gemellum verbi ὁρας usum infra etiam habemus V. 563.

327 *Επειτα γ ΟΥΚ[284] ΕΙΡΗΧ, ΟΡΑΙΣ, ὡς στλεγγιδας λαβουσαι.

Ne quem autem offendat, quod intra tam paucos versus eadem locutio bis habeatur, notandum est alteram ejusdem virtutis phrasin, ουκ ειρηκε πω, intra quartum itidem versum bis reperiri.

V. 502. Ιν οσφραινομενος ανηρ απο του τειχους εισιων] "Versus hic manifesto in legem metri peccat, non "solum quia in sede secunda est dactylus, quod "Iambicus nunquam admittit; sed etiam quia quæ-"dam redundant. Quare nullum mihi dubium est, "quin pro οσφραινομενος scribi debeat οσφρομενος; "non solum quia hac ratione metro consuletur (sic "enim in sede secunda Proceleusmaticus erit pro "Anapæsto, quod a metro Iambico non abhorret) sed "etiam quia οσφρομαι magis Atticum est quam "οσφραινομαι: ut observat Thomas Magister V. "Οσφρομαι [p. 660], quem vide." *Kusterus*. Thomam Magistrum audiant, quibus visum fuerit. Nam nuda illius in hac re auctoritas, cum apud poetas Atticos, quotquot hodie extant, verbum οσφρομαι nusquam reperiatur; apud me plane nulla est. Legitur quidem participium οσφρομενος Vesp. 788.

Κατα βδελυχθεις ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ εξεπτυσα.

328 *Atque hinc opinor in fraudem inductus est homo imperitus. Nimirum istud participium non jam

284. "ἐπεὶ τόδ' οὐχ *Kuster*." *R. P.* apud *P.P.D.* ἐπεὶ τά γ' οὐκ Rav.

a præsente *οσφρομαι* sed ab aoristo *ωσφρομην* derivatur: hic autem a præsente *οσφραινομαι*. Nunc vide, quam bellum senarium nobis venditaverit vir Cl.

Ιν οσ | φρομενός α | νηρ απο | τοῦ τει | χους εισ | ιων.

Proceleusmaticum neque in iambicis nec trochaicis licuisse crediderim. Accentum autem in ultimam vocis quadrisyllabæ correptam minus recte cadere fidenter assevero. Tertium in hac lectione improbandum venit, quod *ανηρ* absque articulo habeatur. Oportet enim *ὁ ανηρ*, *the husband*. Quartum, quod in sede pari spondeus repræsentetur. Tam negligenter! Contemplare porro, si vacat, versum præcedentem, prout a viro Cl. cum cæteris editoribus exhibetur:

Την νυχθ εωθεν σκοροδια μασωμεθα.

Qua tandem, obsecro, virtute vocis *σκοροδια* vel primam vel ultimam produci dicendum est? Quippe, ni horum alterum fiat, versus est nullus. Nunc vicissim viri Cl. fautorum censuræ subjicio, quod a Poeta profectum mihi videtur:

Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ,[285]
Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ *ἀνηρ απο του τειχους* ΙΩΝ.

*V. 659. ——————— *τουτονι φυλαττετε* 329
Καλως. ὁπως μη διαφυγων οιχεται.]

285. Probante *Piersono* ad Mœr. p. 6. " leg. *σκόροδα διαμ.*" *R. B.* versum secundum " recte emaculavit Doctiss. *Dawesius.*" *Piers.* ad Mœr. p. 282. " *ὀσφραινό. Gry.* leg. *ὀσφρόμενος* p. 339 (Vesp. 788.). *τοῦ* del." *R. B.* " *ἀπὸ τείχους.* Sic in Avib. 497. *ἔξω τείχους* sine articulo." *Raper.* Ad *R. D.* propendeo. Xen. Mem. III, ix, 7. *ἐάν τε γάρ τις μέγας οὕτως οἴηται εἶναι, ὥστε κύπτειν τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών.* " In Hesychio II. p. 1598. lege, *ᾦσφροντο. συνῆκαν. ᾔσθηντο. ἔγνωσαν.*" *R. P.* apud *P. P. D.* Machoni apud Athen. XIII, 578. F. *αἰσθόμενος* restituit *Hermann.* de metr. p. 155. ed. pr.

" Versus hic claudicat, utpote syllaba una brevior. " Quare cum Scaligero rescribo διαφυγων οιχοιτο πη." *Kusterus.* At enim, quod utrumque pariter fefellit, φυλαττετε ὁπως μη οιχοιτο oratio perinde solœca est, ac si Latine dicas, *custodite ne elaberetur.* Quam rem supra pag. 82, [183], &c. fusius tractavimus. Lege vero,

Καλως, ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.[286]

Nempe ab οιχομαι formatur futurum οιχησομαι.

[1] Αρθεις αφ ημων[287] εις κορακας ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

[2] Διδου κατα χειρος· τουψον ΟΙΧΗΣΕΙ λαβων.

[3] Ο της διάῤῥοιας ποταμος ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.[288]

[1] Vesp. 51. [2] [Archedicus] apud Athen. p. 292. E. [3] [Aristophanes] p. 551. C. (Gerytad. fr. xii.).

286. " οἴχοιτο πῆ *Scaliger.*' leg. οἰχήσεται" *R.B.* " Verissima est emendatio Dawesii. Idem mendum apud Schol. ad Vesp. 49." *R. P.* apud *P. P. D.* " Geminum germanum est quod *Plato* dicit in Phædone, p. 244. ed. *Foster.* Ευλαβουμενοι ΟΠΩΣ ΜΗ εγω ὑπο προθυμιας ἁμα ἑαυτον τε και ὑμας εξαπατησας, ὥσπερ μελιττα, το κεντρον εγκαταλιπων ΟΙΧΗΣΟΜΑΙ." *Burgess.*

287. " ες edd." *Burgessius.* " 'Εἰς κωμικώτερον est," inquit *Walpole* in Monito Comic. Gr. fragmentis subjecto. Vide supra p. 556., et *R. P.* ad Pac. 551.

288. " Plato *Comicus Cleophonte in Lexico Sangermanensi MS. apud* Ruhnkenium *Hist. Crit. Orat. Græc. p.* xliv. [p. 418. *Bekker*]. 'Αλλ' αὔτ' ἀπαρτὶ τἀλλότρι' ΟΙΧΗΣΕΙ φέρων." *R. P.* ad *R. D.* Plato Phædo p. 487. *Fisch.* οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας. — ἀλλ' οἰχήσεσθαι ἀπιόντα. p. 497. ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχήσεται. Gorg. p. 281. Læmar. = i, 447. B. *H. St.* Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. ex emendatione *T. H.* apud *D. R.* ad Tim. 281. " *Thomas Mag.* v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε." Sed βουλήσεσθε sanissima est; ὅταν βούλησθε Codd. Aug. Meermann. Reg. et Bodl. Hujusmodi corruptelæ e scribendi compendiis ortæ, latissime patent. Il. Γ,

Vulgo *διαρροιας—εξοιχησεται*. Futurorum autem cum voculis *ὁπως μη* conjunctorum exempla supra abunde congessimus pag. 229 [405–407].

V. 711. *Οιον ὑμων εξαρξω την αγαν αυθαδιαν*][289]
Nihil hic vidit Cl. Kusterus quod improbaret. At enim festivus, quem venditat, trochaicus in sede tertia spondeum præfert, in quarta unicam pro pede syllabam;

Οιον|ὑμων|εξαρ|ξω|την αγαν αυθαδιαν.*

301. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν editiones omnes, et quatuor MSS.; unus Harl. μιγεῖεν in textu, et γρ. δαμεῖεν inter lineas; alter δαμεῖεν in textu, quam firmant Schol. Harl. 5727. Cod. olim Townl. et schol. (quamvis μιγεῖεν inter lineas manu admodum recenti,) et Etym. M. v. Δαμεῖεν, qui citat ἄλλοι δ' ἄλλοισι δ. in ed. *Sylburgii*; melius paullo ἄλλοχοι δ' ἄ. δ. Ed. Pr., ex quo error emanavit. Pind. Olym. II, 97. δεδαιλμένος Cod. Ciz. pro δεδαιδαλμένος. Soph. El. 465. πάντων ἐν ᾅδου κεινῷ πατρί. Turnebi editio notata, quam in recensione correxit π. ἐ. ᾅ. κειΜΕΝΩΙ ΚΟΙνῷ π.. Suidas. ΑΝΕΡΡΙΨΑΝ. 'Ανέβαλον. Οἱ δὲ ἅμα πάντες ἀναῤῥίψαντες ὄλεθρον: lege, Οἱ δ' ΑΛΑ πάντες ἀνΕῤῥιψαν, ΔΕΙΣαντες ὄλ. Odyss. K, 130. *Toup.* Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει. Lego Προσβωμολοχει. πρὸς χάριν λέγει. *R. B. Grævio* p. 72. Mihi quidem verisimillimum fit litterarum nexus in Proverb. XV, 4. librariis fraudi fuisse; Ἴασις γλώσσης δένδρον ζωῆς, ὁ δὲ συντηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύματος. Schol. quoque φυλάσσων. In hoc loco, utpote sibi parum constanti, hærent eruditi; "*lego*, φθείρων αὐτήν." *R. B.*; quam *Schultens.* ad l. calculo suo comprobaverit.

289. "leg. ἐξαράξω vel —άξει." — *R. B.* et Equit. 638. ἐξήραξα *R. B.* ad l. "Versus præcedentes et sequentes trochaici catalectici, quare et hic talis sine dubio esse debet. quod corruptum esse locum non minus quam sensus, clamat. Restituetur uterque legendo εξαραξω." *Sanctamandus* apud *Burgess.* Actum egit *Toup.* ad Suid. I. pp. 178. et 180.: nam "ἐξήραξα in Equitibus et ἐξαράξω in Thesmophoriazusis legendum viderat *Reiskius.*" *R. P.* ad *Toup.* p. 446. Simonides in An. Gr. I, 125. Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ 'Οδόντας.

330 * Sed neque verborum ulla est sententia. Comici vero manum mihi videor certo certius instauraturus :

Οιον ὑμων ΕΞΕΡΩ ΓΩ την αγαν αυθαδιαν!

Quali modo vestram ego *effrænatam insolentiam* declarabo!

[1] ——— ——— ——— εμαυτον, ην λεγω
Κακως εκεινην, ΕΞΕΡΩ· λεξω δ ὁμως.
[2] Και τουνομ αυτων ΕΞΕΡΕΙΣ πριν εισιδειν;
[3] Τοιαυτα τοι νῷ πας τις ΕΞΕΡΕΙ βροτων.
[4] Και σοι, γυναι, ταληθες ΕΞΕΡΩ ———
[5] Σοι κει το μηδεν ΕΞΕΡΩ, φρασω δ ὁμως.
[6] Εν δ ὁιον ουπω προσθεν, αυτικ ΕΞΕΡΩ.
[7] Ω παι Ποιαντός, ΕΞΕΡΩ· μολις δ ερω
Αγωγ ὑπ αυτων εξελωβηθην μολων.

V. 941. ——— Νη Δι, ὡς νυν δητ ανηρ
Ολιγον μ αφειλετ αυτον ἱστιοῤραφος.]

Per Jovem, modo vir quam pene *hunc mihi eripuit sutor ille fraudum.* Ita interpretatur Cl. Kusterus. Atque hanc quidem sententiam postulat omnino loci indoles. Sed Græca, prout hodie repræsentantur, nihil istiusmodi sonant. Id vero ipsum sonabit, quod Nostrum scripsisse nullus dubitaverim :

331 *ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον οἱστιόῤῥαφος.[290]

[1] Eurip. Or. 559 (552). [2] Ion. 1414. [3] Soph. El. 990 (984). [4] Œd. Tyr. 819 (800). [5] Ant. 240 (234). [6] Trach. 157 (154). [7] Phil. 341 (329). [Conf. Œd. Tyr. 335. 936. Col. 1284. Aj. 423.].

290. ὀλίγου Codd. Rav. et unus *Br.* quem vide ad Lys. 31. ὀλίγου quoque Suidæ MS. v. ἱστιοῤῥάφος. *R. P.* apud *P. P. D.* οἰστιοῤῥάφος curiose nimis; *veterator nescio quis* bene vertit *Brunckius.* 1. F. απεθανετ', *Tyrwhitt.* Παρνάσιοι tres codices apud Brunckium. " F. Παρνήθιοι vide Steph. de Urb. Suid. in Παρνά-

[1] ΟΛΙΓΟΥ τ απεθανον ἀνθρακες Παρνασσιοι.

[2] ——————— ὡς ΟΛΙΓΟΥ πανυ Απωλομην ———————

[3] Επισχες οὑτος, ὡς ΟΛΙΓΟΥ μ απωλεσας.

Quorum locorum primum et alterum interpretatur Frischlinus: Parumque adeo abfuit *quin essent mortui hi carbones Parnassii* — parum abfuit *ut non perierim* — tertium Florens Christianus: *Siste hic amabo: perdidisti* pene *me*. In primo autem reposuimus ἀνθρακες h. e. ὁι ανθρακες. Vulgo utique contra sermonis comici rationem articulus desideratur; uti et in altero illo ἱστιορραφος.

Emendationes in Lysistratam.

V. 16. Ηξουσι· χαλεπη τε γυναικων εξοδος.]

Legit cum Scaligero Florens Christianus χαλεπη τοι.

[1] Ach. 347. [2] 380. [3] Vesp. 825.

σιοι." *R. B.* et *Grayius* II. p. 133. Παρνήσιοι recte *Elmsleius*, et *Hotibius*. "Parnes mons Atticæ." vide supra p. 25. Locus Stephani Byz. p. 227. 35. ed. Bas. Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. Ἐμφάνης (num Εὐφάνης *Meinek*. p. 45.) ἐν Πραυνῷ· Ἐς κόρακας· ἥξω, φέρων δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον. *R. B.* ad Schol. in Nub. 323.; "Proverbium, εἰς κόλακας, Ἥξω φέρων σοι δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον. *montes polliceri.*" Amicus mihi innuit *R. P.* hoc fragmentum aliter ordinasse; sed locum invenire nequeo; vide virum summum apud *P. P. D.* ad Ran. 1088, 9. ubi Παρνήθων legendum suspicatur. Thucyd. VIII. 35. καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει ἀτειχίστῳ οὔσῃ ὀλίγου εἷλον. Plato Menex. II, 236. B. καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον ὅτι ἐπελανθανόμην. Ib. C. ὥστε κἂν ὀλίγου, εἴ με κελεύοις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμην ἄν. Xenoph. An. I, 55. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι, Mem. III, x, 13. ὀλίγου δεῖν οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν. Demosth. de Cor. p. 471. *Taylor.* = 227,

Sane si in poetæ cujuspiam Tragici senario versaremur, ne unum quidem verbum facerem, quin ita legeretur. Verum ad comici sermonis integritatem bis instaurandus est articulus:

Ηξουσι· χαλεπη ΤΩΝ γυναικων ΗΞΟΔΟΣ.[291]

332 *V. 111. Εθελοιτ αν ουν, ει μηχανην ἑυροιμ εγω,
Μετ εμου καταλυσαι τον πολεμον; Νη τω θεω
Εγω δε γ αν, καν ει με χρη, η τουγκυκλον
Τουτι καταθεισαν εκπιειν αυθημερον.]

" Lege, ει με χρειῃ: i. e. *etiamsi me oporteat.* χρειῃ " enim hic idem significat quod δεῃ. Suidas: χρειῃ, " δεῃ. Forte ad locum hunc respexit. Apud eundem " Suidam v. Εγκυκλον legitur χρει ῃ." *Kusterus.* Cæcum hic ducem secutus est vir Cl. Valet quidem χρῃ tantundem quod δεῃ; sed istud χρειῃ vox nihili est. Porro autem si χρειῃ idem sonaret quod δεῃ; at ipsum ει δεῃ solœcismum efficeret.[292] Oportet enim ην [quod est ει αν] δεῃ; Idem dictum puta de altera illa quæ apud Suidam habetur lectione, ει χρει [h. e. χρεια] ῃ. Sed scripsit forte Suidas ad hunc locum

22. Καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται. *Lambin.* καὶ τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δ. ex codd. Vind. Guelph. Ital. Ven. et Reg. α, optime *Reisk.* Æsch. adv. Ctes. p. 428. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειστήκει.

291. χαλεπὴ δ' ἡ vel τοὶ ita MS. *R. B.* χαλεπή γ' ἡ *Raper.*; χ. τοι ex duobus Regiis *Brunck.* qui in addendis ἡ ̓ξοδος prætulit. " Recte *Dawesius* et *Brunckius* p. 242.). *Burneium* ad Miltoni Carm. Gr. p. 595 (*Crit. Rev.* χαλεπὴ ΤΩΝ γυναικῶν ΗΞΟΔΟΣ. ΤΩΝ γυναικῶν *Grotius* Excerpt. p. 545." *R. P.* ad *Toup.* 466, 7. ἡ ̓ξοδος occurrit Pac. 1181. *R. P.* apud *P. P. D.* Æschyl. Septheb. 560. Ἤξωθεν Soph. Ant. 384. ἠξειργασμένη. 558. ἠξαμαρτία. Aj. 1357. ἡ ̓ρετή. *R. P.*

292. Conf. *Brunck.* ad Æsch. Pers. 788. Aristoph. Plut. 1037. 1064 (*Month. Rev. Aug.* 1789.

respiciens, *χρειη, δεοι*.[293] Utcunque hoc sit, *χρειη* hic rescribendum esse confirmo.[294] Nempe ab aoristo indicativo *εχρην* notissima fluunt analogia *χρῃ, χρειη, χρηναι*. Ecce autem loci constructionem: *εθελοιτ αν — ει ἑυροιμι —; Εγω δε γ αν — [εθελοιμι] καν ει — χρειη* — Eadem itidem curatióne Sophocli non semel succurrendum est.[295] Ant. 895 (883).

Αρ ιστ, αοιδους[296] *και γοους προ του θανειν,*
Ως ουδ αν ἑις παυσαιτ αν, ει ΧΡΕΙΗ *λεγειν.*

Vulgo *χρει ῃ*, adjecta itidem distinctione: quo pacto syntaxis constituitur *παυσαιτ αν λεγειν* reni-
* tente sermonis indole: ea utique postulat *παυσαιτ* 333
αν λεγων. Trach. 164 (161).

Νυν δ ὡς ετ ουκ ων ειπε μεν λεχους ὁτι
ΧΡΕΙΗ *μ ἑλεσθαι κτησιν· ειπε δ ἡν τεκνοις*
Μοιραν πατρῳας γης διαιρετον ΝΕΜΟΙ,
Χρονον προταξας ὡς τριμηνον ἡνικα
Χωρας ΑΠΕΙΗ *κανιαυσιος βεβως,*
Τοτ η θανειν ΧΡΕΙΗ *σφε* —[297]

Jan. 1803. pp. 7, 8.) Hujus solœcismi patrocinium suscipiunt *Heathius* passim, *Hermannus* in Obs. Crit. pp. 77, 8. et *Bastius* in ep. cr. p. 89—93.

293. Plato de Legg. I. p. 568. D. Læmar. *χρείη*. Schol. ad l. *δέοι, ἢ ἀντὶ τοῦ, χρεὼν εἴη*. Epist. VII. p. 721. E. *χρείη*. Schol. *δέοι*.

294. "probante *Piersono* ad Mœrin p. 415." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. Ἐγὼ μὲν ἂν, κᾂν εἴ μ' ἐχρῆν, vel *με χρεῖ' ᾖ*· Suidas in Ἔγκυκλον sic; *ἔγωγ' ἂν εἴ μοι χρεῖ' ᾖ τοῦ γ*." *R. B.* "*ἂν κᾂν εἴ με χρεί' ᾖ*." Suid. MS. *R. P.* apud *P. P. D.* Ἔγωγ' *ἂν κᾂν* Junt. "constructio est, *εἰ χρείη με καταθεῖσαν τουτὶ τοὔγκυκλον ἐκπιεῖν*." *Raper*.

295. "*adde Œd. Col.* 260 (268). *ubi ex* Dawesii *sententia χρείη recte reponit* Heathius." *R. P.* ad *R. D.* Locus est, Εἴ *σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν*.

296. *ἀοιδὰς* editiones.

297. 2. *Χρείη*. Extat apud Plat. p. 1292, C. *Musgr.* 3. *πα-*

ειπε μεν — οτι ΧΡΕΙΗ — ειπε δε ἠν — ΝΕΜΟΙ — προ-ταξας—ἡνικα—ΑΠΕΙΗ—τοτ η—ΧΡΕΙΗ. Viden quam rotunde jam omnia procedant? Vulgo autem triplex repræsentatur solœcismus χρει ῃ — ἡνικ αν — απιῃ — τοτ η — χρει ῃ — non sine metri ratione in versu quinto insigniter violata. Œd. Tyr. 563 (555).

> Επειθες, η ουκ[298] επειθες, ὡς ΧΡΕΙΗ μ επι
> Τον σεμνομαντιν ανδρα πεμψασθαι τινα;

Æschyli itidem locum in Prometheo pag. 17 (213). sic refinge:

> Το μελλον ἡ κραινοιτο προυτεθεσπικει,
> Ως ου κατ ισχυν ουδε προς το καρτερον
> ΧΡΕΙΗ,[299] δολῳ ΔΕ τους ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ κρατειν.

Vaticinata fuerat non jam virtute, sed *dolo* superandos esse, *qui rerum summa* poterentur. De nostro autem χρειη unice reposuimus. Nam δολῳ δε &c.
334 * ab H. Stephano in variis lectt. recensetur. Vulgata vero scriptura,

> Χρη, η δολῳ τους ὑπερεξοντας κρατειν,

quatuor de causis improbanda est: principio utique ob hiatum istum χρη η: secundo ob trochæum τοῦς

τρώαν MS. Palat. et v. l. Turnebi, et διαιρετὴν μένειν MSS. Harl. et Hunt. μένειν Ald. et γρ. νέμοι in marg. exemplaris quod inspexi. 4. ἥνικ' ἂν editiones. 5. ἀπίῃ MS. Harl. ut Ald. γρ. ἀπία in marg. ejusdem exemplaris. ἀπήει in marg. Turnebi; ἀπείῃ e cod. *Brunckius*; κἀνὶ αὔσειος (sic) MS. Hunt. κἀνιαύσιον conjectura *Br.* et *Musgr.*

298. Vide supra p. 474.

299. ὑπερέσχοντας MSS. nonnulli, qui aliquantisper favent *R. P.* ὑπερσχόντας: sed lectio vulgata "merum est typographi erratum qui simplicem χ literam pro nexu σχ posuerit." Pers. 708. et fragm. apud Strab. IV, 252. Ox. et Eur. Hipp. 1365. ὑπερσχών. Eur. Ph. 1399. ὑπερσχόν. Soph. Œd. Tyr. 1461. σχεῖν, Col. 1169. Ὦ φίλτατε, σχές. Aristoph. Thesm. 499. μὴ 'χωμεν

ὖ: tertio ob solœcam constructionem* Το μελλον ῄ ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ προυτεθεσπικει, ὡς ΧΡΗ: ob sententiam denique absurdam adeo ut nihil supra: qua scilicet declaratur, *superandos quidem esse qui rerum summa poterentur, id vero neque dolo tamen nec virtute effici posse.* Alterum porro germani ingenii soloecismum extare video: pag. 163 (Pers. 791, 2.).

Ει μη στρατευοισθ ες τον Ελληνων τοπον,
Μηδ ει στρατευμα πλειον ΗΙ το Μηδικον.[300]

Lege vero πλειον ΕΙΗ Μηδικον. Ει μη στρατευοισθε — μηδε — ειη —. Ulteriore autem auxilio indiget Æschyli, in qua versamur, pagina. Supra utique lin. 9 (785, 6, 7.). sic scriptum legitur:

Ευ γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες,
Απαντες ήμεις, όι κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν φανημεν πηματ ερξαντες τοσα.

h. e. *Probe enim hoc nostis mei coætanei, omnes nos, qui hoc imperio potiti sumus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extaturos.* Cuiquamne, obsecro, istud *omnes nos &c.* placere poterit? Me certe quod *attinet, sententiam omnino ineptam ac 335
futilem efficere videtur. Immo falsam non immerito dixissem. Quippe ista particulæ negantis collocatio, Απαντες ήμεις ουκ αν εφανημεν ερξαντες, *Omnes nos auctores non extitissemus,* tantundem est, quod *nemo nostrum auctor extitisset.* Nam neque idem valere

vel potius μὴ σχῶμεν. *R. B.* "χωμεν *Piers.* ad Mœr. p. 6. Lys. 648. σχοῦσ'. 789. σχοῖμ', Antiphanes apud Athen. 1, 23. A. σχόντ' *R. P.* Advss. p. 49. * Vide supra p. 167. n. 70. adde Soph. Œd. Tyr. 789. El. 716. Eur. Hipp. 1186. Andr. 78.

300. 1. στρατευήσθ' εἰς MS. Lambeth. 2. μὴ δ' εἰ στρ. πλεῖστον ἢ τὸ περσικόν Idem. Μηδ' *ἦν στ. π. ῇ *R. P.* in utraque editione.

potest, quod alter verborum ordo, *Ουκ ἀπαντες ἡμεις &c. Non omnes nos &c.* Ain vero significare voluisse Darii *ειδωλον* eorum, qui Medico ante Xerxen imperio potiti erant, neminem tantam patriæ cladem allaturum fuisse? At ne Mardum[301] quidem, qui inter versum decimum quartum (773, 4.) ab eodem dicitur *αισχυνη πατρᾳ Θρονοισι τ αρχαιοισι, patriæ ac thronorum avitorum dedecus?* Æschylum vero nullus dubito sic scripsisse:

> *Ευ γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνἡλικες*
> *Απαντες, ἡμεις,* ΕΙ *κρατη ταδ εσχομεν,*
> *Ουκ αν* ΕΦΑΝΗΜΕΝ *πηματ ερξαντες τοσα.*[302]

Probe enim nostis mei quotquot estis coætanei, nos [h. e. me], *si hoc imperio potiti essemus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extaturos.* *Εφανημεν* autem postulat sermonis Attici ratio, quæ verborum augmenta prætermitti vetat. Infra denique lin. pen. (796), ubi habetur metro renitente,

> *Αλλ ευσταλη και λεκτον αρουμεν στολον,*

336 *pro *αρουμεν* reponendum censeo *ηρουμεν*[303] h. e. *ει αρουμεν* eadem crasi, qua ex *ει αν* fit *ην*; in versus autem fine locandam interrogationis notam: ut sententia sit: *Sed* quid *si delectas copias instruxerimus?*

301. *Πέμπτος δὲ *Μέρδις ἦρξεν, R. P.*

302. 2. *οἱ κράτη* MS. Lambeth. 3. *φάνημεν* inter alios MS. Lambeth. *φανεῖμεν* prætulisse videntur *Abresch.* in Dilucid. Thucyd. p. 6., et *R. P.*: *Dawesii* emend. idcirco ejicienda, quod *ἂν* ictum nunquam patitur nisi emphaseos gratia; vide *Tracts*, p. 303.

303. **ἄρωμεν* ex Robortello *R. P.* *ἀροῦμεν* MSS. Lambeth. Guelf. regii apud *Brunck.*, et Ald.; alterutrum probum; vide supra p. 406. Iph. T. 117. *'Εκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν.* *ἀροῦμεν* Codices. Conf. Soph. Aj. 129. Agam. 45-7. Hec. 1123. El. 2.

Non deerunt fortasse, quibus placebit *αιρωμεν*. Mihi vero alterum illud magis adridet.

V. 142. ——— *Χαλεπα μεν ναι τω σιω*

Γυναικας ὑπνων εστ ανευ ψωλας μονας·

Ομως γε μ αν δει· τας γαρ ειρανας μαλ αν].[304]

Principio ne *ὑπνων* priorem producat, rescribendum est mutato verborum ordine *Γυναικας* ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ. Deinde omnino audiendus est Cl. Kusterus qui "Lege (inquit) — *μαν δει*. Lacæna enim hic loquitur "quibus *μαν* dicebatur pro *μην*." Felix profecto, si sic omnia dixisset. Leviculum porro istud addere potuisset pro communi *γε* scribendum esse Laconicum *γα*. Restat vero aliud nequaquam leve. Quid enim tantum in librariorum atque editorum gentem committere potuit bona Lacæna, ut orationem, *τας γαρ ειρανας μαλ αν*, sensu plane cassam ac barbaram ei tribuerint? In ipsa vero hac stribligine veræ lectionis vestigia mihi videor deprehendisse: Nostrum utique scripsisse crediderim:

——— *τας γαρ ειρανας* ΜΕΛΕΙ.

* — *pax enim* curæ est. Vel forte, quod et a vulgatæ 337
scripturæ sono propius abest, ΜΕΛΩ. — *pacis enim* curam habeo. Nam et hæc loquendi ratio bene Græca est. Sic apud Sophoclem Aj. 697 (689). et Elect. 343 (342).

Τιματε· Τευκρῳ τ, ην μολῃ, σημῃνατε

304. "*γα μὰν δεῖ τᾶς* *Scalig.* (ut Rav.); *γε μὰν* MS. — *μέλει* MS. recte." *R. B.* "Infra 502. *Ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου* ΤΗΣ *τ'* ΕΙΡΗΝΗΣ *ἐμέλησεν;*" *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *Toup.* ad Suid. II. 164=426. et *Koen.* ad Greg. p. 110. *Burgess.* Cratinus apud Athen. XV, 669. B. *μάχης δ' ἄλλοισι καὶ πόνου μέλοι.* *R. P.* Advss. p. 144. (Eur. Ph. 942. *ἄλλοις μελήσει ταῦτ'.* Ach. 931.; Iph. T. 40. *σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει ἄρρητ'*).

ΜΕΛΕΙΝ μεν ΗΜΩΝ, εννοειν δ ὑμιν[305] ἁμα.
Δεινον γε σ ουσαν πατρος, οὑ συ παις εφυς,
Κεινου λελησθαι, ΤΗΣ δε ΤΙΚΤΟΥΣΗΣ ΜΕΛΕΙΝ.

Hesychius: Μελει, φροντιζει. Suidas: Μελει, φροντιζει. Μελλει δε αντι του βραδυνει. Cæterum puræ putæ deliciæ est Bourdinus,[306] qui ex hac mulieris *Lacænæ* oratione ansam adripuerit monendi ὑπνων *Attice* dici pro communi ὑπνουν.

V. 197. Ομοσομεν εις την κυλικα μη πιχειν ὑδωρ]
Lege Ομοσωμεν,[307] *juremus;* uti habet Florentis Christiani interpretatio. A verbo utique ομνυμι formæ activæ futurum apud Atticos nullum est. Ii medio duntaxat utebantur, crasin itidem suam adhibentes, ομουμαι. Ac metri quidem ratio perinde recipit Ομουμεθ. Hoc vero sententiæ non æque convenit, et a recepta scriptura longius discedit.

V. 234. Ταυτ εμπεδουσα μεν πιοιμ εντευθενι·
Ει δε παραβαιην, ὑδατος εμπλησθῃ κυλιξ.]
εμπεδουσα μεν — ΠΙΟΙΜΙ — Ει δε ΠΑΡΑΒΑΙΗΝ — ΕΜΠΛΗΣΘΗΙ — Viden soloecismum in modorum
338 * ratione; illud autem πιοιμι cum sequentibus alium itidem optativum postulare? Nec vero magis hic ferendum est, quod κυλιξ, cum de calice jam ante memorato agatur, articulo destitutum sit. De eodem calice legimus vers. 197. ex emendatione superiori Ομοσωμεν εις ΤΗΝ ΚΥΛΙΚΑ—et rursus 209. Λαζυσθε[308]

305. ὑμιν *R. P.* Pr. xxxiv = xxxvii. l. σημήνατε.

306. "*imo* Scholiastes." *R. P.* ad *R. D.* "Dorvill. *ad* Chariton. p. 36. *facete* Bourdinum *pro* Scholiaste *citat.*" *R. P.* apud *P. P. D.* ad Thesm. 567.

307. ὀμόσωμεν Codd. Rav. et unus apud *Brunck.*

308. "λάζυσθε pro λάζοισθε Aristophani Lysistr. 209. recte, opinor, restituit *Brunckius.* Idem restituit in Rhes. 880. e MS. *Musgravius.*" *R.P.* ad Med. 1213.

πασαι ΤΗΣ ΚΥΛΙΚΟΣ — uti et 841. — πλην ὠν συνοιδεν Η ΚΥΛΙΞ. Dicas autem deinceps licebit me nihil videre, ni veram hujus loci scripturam instauravero :

Ει δε παραβαινη, ὑδατος ΕΜΠΛΗΙΘ Η κυλιξ.[309]

Spectes autem, velim, si literarum ductui perpendendo vacet, a vulgato εμπλησθῃ quam leviter discedat, quod reposuimus, εμπληθ ῃ. Verbi εμπλητο analogiam quod attinet, ea quam recte se habeat, subjecta docebunt exempla :

[1] ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ φθαιης ετ εις
Εκκλησιαν ελθειν —

[2] Ως εγω βαλλων εκεινον ουκ αν ΕΜΠΛΗΙΜΗΝ λιθοις.

Vulgo minus recte εμπλειμην.

[3] Ξυσταλεις, εντακτος, οργης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.

[1] Equ. 931. [2] Ach. 235. [3] Vesp. 422.

309. Conf. Lys. 253. Plut. 991. Soph. Œd. Col. 1552. Ph. 119. 991. 1. Εμπλημένος Ald. et Junt. 2. ἐμπλησμένος Junt. 1. 2. " probante *Valckenærio* ad Eurip. Hippol. 664." *R. P.* apud *P. P. D.* ἐμπλήμην Rav., conf. *Br.* ad Lys. l. c. 3. " ἐμπλησμένος Ald." (et Junt. 1., ἐμπλημένος Junt. 2.), " p. 486 (Eccles. 56. ἐμπλησμένος edd. tres pr.) Suidas ἐμπλημένος: sed in τρίχιδες habet πεπλησμένος, et Schol. hic p. 226.; 325 (Vesp. l. c.). *Kusterus* apud Suid. probat πεπλησμένος. Sed recte ἐμπλημένος ab ἔμπλημαι· sic et Hesychius in 'Εμπλημ." *R. B.*; conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. c. et Av. 1310. 6. " Sic Suidas in 'Ενήλατο et in Καχρύων et in Παροινικώτατος." *R. B.* Plut. 893. Διαῤῥαγείης μηδενός γ' (sic) ἐμπεπλησμένος Cod. H; γ' a recenti manu. Sic in membr. et cod. Reg. apud *Brunck.*, nec aliter in C scriptum esse suspicatur; unde exsculpsit δ. μηδενος γ' ἐμπλημενος. Vesp. 978. Οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἦ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος Cod. Rav. 1122. ἐμπλήμενος in textu Rav. et in uno *Br.* vulgato superscriptum. (Eur. Syleo, ἐμπλήσθητί μου.) Ran. 931. " κατεῤῥινησμένον (Junt. 2. et Bas. 1547.) κατεῤῥινημένον Suid. v. λῆμα." *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *R. B.* ad Hor. A. P. 441.

[4] ΕΜΠΛΗΣΟ λεγων· παντως γαρ τοι—
[5] Κατεσικελιζε, ΚΑΝΕΠΛΗΤ εν τῳ σκοτῳ.
339 *[6] Ευθυς γαρ ὡς ΕΝΕΠΛΗΤΟ πολλων καγαθων.
[7] Ασπασιοι προτι ἀστυ, πολις δ ΕΜΠΛΗΤΟ ἀλεντων.

V. 678. Ιππικωτατον γαρ εστι χρημα καποχον γυνη,
Κουκ αναπολεισθαι[310] τρεχοντος——]

Laterem hic lavat Bisetus, dum verbi αναπολεισθαι sensum exponere laborat, cujus hoc in loco neque sensus nec syntaxis est ulla. Editt. Basill. 1532. et 1547. uti et Plantin. αναπολισθαι repræsentant. Atque hæc quidem scriptura, utcunque vocem nihili præferens, ad veram tamen adhuc propius accedit. Veram autem censeo,

Κωυκ ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος—

Vel potius Κωνδ h. e. Και ουδε, *Et ne a currente quidem* [equo] *deciderit.* Soph. Electr. 748 (746). Καξ αντυγων ΩΛΙΣΘΕ—Facem hic nobis quodammodo prætulit doctiss. Lysiæ editor, pag. 686. qui pro αναπολεισθαι legendum conjecit απολισθαινει. Quo tamen pacto primam trochaici sedem dactylus dehonestabit.[311] Quin etiam virum doctiss. cum aliis

[4] Vesp. 601. [5] 906. [6] 1295. [7] ΙΛ. Φ, 607.

310. "ἀναπολεῖται Q. S. F. *Christianus.* κοὐκ ἂν ἀπολέσθαι MS. *leg.* κοὐκ ἂν ἀπολισθῇ." *R. B.* "*Sanctamandus* legit, απολειπεσθαι, hoc sensu, *neque a currente anteverti.*" *Burgess.*

311. Vide App. pp. 21, 22.* "Hanc conjecturam stabiliunt *Br.* Codd. MSS. Aug. et B, item Ravennas." *R. P.* apud *E. M.* "Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὤλίσθανον." *R. P.* ad Ph. 1398. Ran. 702. ὀλισθοῦσιν. Ἧ ποσὶν ὀλισθάνοντες ἐν ξηρῷ πέδῳ R. Porsonus *Tracts,* p. 156. ὀλισθάνειν Xen. Anab. III, 245. [Theocr. Id. XXV, 230. ὄλισθεν. Callim. fr. LXXI, 1. Ὤλισθεν. CXXXVI. ὀλισθῇ. Æschin. in Ctesiphont. p. 411. l. antepen. ἀπολέσθαι.] Eurip. Ph. 1398.

fefellit vera istius verbi scriptura απολισθανει. Sophocles apud Suidam in V. Ως.

Θαυμαστα γαρ το τοξον ὡς ΟΛΙΣΘΑΝΕΙ.

Loci autem hujus depravationem deceptis librarii scribentis auribus mecum acceptam referes. Libet

ἐξολισθάνοι. Eq. 489. ἐξολισθάνειν *R. P.* apud *P. P. D.* Ach. 704. Ἐξολέσθαι Pac. 140. ἐξολισθεῖν. Eccles. 286. ἐξολισθῇ. Ut *D. R.* ad Xenoph. Mem. I, ii, 22. ἐξολισθαίνειν admiserit, qui ἀπολισθαίνειν ad Longin. §. III. repudiarat, id mihi vehementer dolet: *Sed graviter magni magno cecidere ibi casu.* "Ἀπολισθάνοι, quod verbum Lexica ignorant, una cum διολισθάνειν, habet *Paus.* Eliac. 448. Alterum *Luc.* Rev. c. 30. neque adeo corrigendum [a *T. H.*] in ejusdem Dial. Mar. XV. c. 2." *Abresch.* ad Thucyd. p. 716. Pausanias V, 27. ἀπολισθάνουσι. Ælianus de N. A. IX, 9. ὑπολισθάνει Cod. Vat. 997. et IX, 61. XI, 22. XIV, 8. XVII, 21. et 44. κατολισθάνει. ΟΙΔΑΝΩ. Il. I, 554. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Aristophan. Pac. 1165. Τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ' *R. B.* et *R. P.* *Tracts* xcii. Apoll. Rhod. I, 478. Οἰδάνει ἐν στηθεσσι. Conf. *Eschenbach.* ad Pseud-Orph. Argonaut. 363. ΑΛΦΑΝΩ. Eurip. Med. 299. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Aristoph. Thesm. alt. XVI. in *Br.* T. III. p. 251. ἀλφάνει. Menander apud Cler. p. 134=58. *R. B.* et Eupolis apud Suid. v. ἀλφάνω. Hesychius Ἀλφάδδει. εὑρίσκει. καὶ ἀλφαίνει. L. ἀλφάνει. In Apostolio XVI, 28. ἄμπελον γάρ τινος φυτάνοντος, "sed Codex Paris. ab Apostolio ipso conscriptus, φυτεύοντος." *Bast.* ep. cr. p. 249. Nulla ratio habenda est *Toupii,* qui ad Longin. §. III. hanc emendationem perstringit: "Sed obstare videtur, ut alios *permultos* taceam, Musæi, *si qua demum,* auctoritas: 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ"—(Κάλλος *Schraderus,* sed vulgatam retinet *Muret.* Opp. IV. p. 413. Quidni pergeret in exemplum trahere Apoll. Rhod. I, 377. Ὡς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο. III, 383. Νειόθεν οἰδαίνεσκον, ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμός. Orphei Argonaut. 363 (367). Ἀφροῦ ἄμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα: et οἰδαίνουσα θάλασσα apud Aratum. Sed hujusmodi quisquiliæ, probe novit *Toupius,* scriptoribus condonandæ, qui elegantias a veterum lectione arripuerunt, et sordes a sæculi sui contagione traxerunt.

hanc porro occasionem amplecti menda quædam
340 *apud Euripiden eodem fonte derivata correctum eundi.

Hec. 1038 (1022). Αλλ *ουτι μ εκφυγητε λαιψηρῳ ποδι*] Vocula *ου* cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem *μη* comitem postulat. Cujus rei exempla aliquot supra adduximus pag. 222 (395-399). Ecce jam alia:

[1] Μενεις *ασυλος, κ*ΟΥ *σε* ΜΗ ΜΕΘΩ *ποτε.*
[2] Αλλ ΟΥΔΕ *νυν σε* ΜΗ *παρουτ* ΙΔΗΙ *πελας.*
[3] Αλλ ΟΥΤΙ ΜΗ ΛΑΧΩΣΙ *τουδε συμμαχον.*
[4] ΟΥ ΜΗ ΠΙΘΗΤΑΙ· *προς βιαν δ ουκ αν λαβοις.*
[5] ΟΥ ΜΗ ΘΑΝΩΣΙ· *τουσδε γαρ μη ζῃν εδει.*[312]

Lege igitur, Αλλ *ουτι* ΜΗΚΦΥΓΗΤΕ[313] —

Hipp. 659. Ν*υν δ εκ δομων μεν, ες τ αν εκδημος χθονος*
Θησευς, απειμι, σιγα δ ἑξομεν στομα]

[1] Eurip. Med. 728 (726). [2] Soph. Aj. 83. [3] Œd. Col. 462 (450). [4] Phil. 104 (103). [5] 431 (418).

312. 1. Vide supra p. 422. 2. pro *μὴ*, *καὶ* MS. Reg. 4. *πείθηται* MS. Urbinat., et *ἄγοις* MS. Harl.

313. Hanc emendationem probavit *Valck.* ad Ph. 408.; "*με φύγητε* Ald., *Musgravii* MSS. omnes, ipso teste, *μὴ φύγητε.* Correxerat aliquis in vulgatis *μ' ἐκφύγητε*, unde *Dawesius* sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, elicuit *μὴ 'κφύγητε.*" *R. P.* ad l. quem vide. Soph. Ph. 789. *μὴ φύγητε μηδαμῇ.* Eur. Or. 1609. *ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.* Ion. 1553. *Με φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με λεύσσετε.* edd. *Μὴ φεύγετ'* *Elmsleius* in *Quarterly Review, No.* xv. p. 230. Soph. Ph. 911. *Προδοὺς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν·* *κἀλιπὼν* MS. Harl. El. 985. *Ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.* *μὴ λιπεῖν* MSS. v. *Livineii*, Harl. Hunt. Ph. 470. *μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον.* Æschyl. Eum. 225. *Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ.* Eur. Ph. 586 (592). *τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ 'κπεσεῖν* *Valck.* *πεσεῖν* MSS. et editiones. Aristoph. Eq. 697. "Lego, *Ἢν μὴ 'κφάγῃς, ἐγὼ δ' ἐάν σε μὴ 'κπίω.* *R. P.* apud *P. P. D.*

Desideratur ad orationis integritatem verbum subjunctivum, quo referatur *ες τ αν*: quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur. Itaque omnino reponendum est, quod scriba a librario dictante minus distincte audivit:

————————— *ες τ αν* HI *κδημος χθονος*.[314]

Iph. in Aul. V. 383.

————————— *ὼν ʹγαρ εκτησω, κακως*
Ηρχες· *ειτ εγω δικην δωσω κακων ὁ μη σφαλεις*]

* *Quæ enim possidebas, illis male Præfuisti. An* 341
igitur ego pœnas dabo malorum tuorum, *qui non peccavi.* Ita interpretes. Viderunt scilicet *tuorum* ad necessariam sententiæ emphasin desiderari. Nec vero *σων* in Græca oratione subaudiri patitur alterum istud *εγω*. Porro autem peccat lectio recepta adversus commatum trochaicorum rationem, quam poetæ tragici inviolatam servabant, quæ scilicet exigebat,

————————— *finis ut quarti pedis*
Nominis verbive fine comma primum clauderet.†

Utrique malo uno negotio sic subveniendum est:

Ηρχες· *ειτ εγω δικην* ΔΩ ΣΩΝ *κακων ὁ μη σφαλεις*;[315]

314. Quam recepit *Valckenærius.*

† Vide *Markland.* ad l. et *R. P.* Præf. xlviii=lii, iii.

315. " *Hanc emendationem probat* David Ruhnkenius *ad* Jul. Rufinian. *de Fig. Sent. et Eloc.* 37. *p.* 222. *et ita edidit* Marklandus." *R. P.* ad *R. D.* " Imitatur Ennius Iphigenia apud Ruf. l. c. *Ut ego plectar, tu delinquas: tu pecces, ego arguar.*" *R. P.* Advss. p. 250., *Tracts*, p. 303. Iph. T. 1037. Οὐ *καθαρὸν ὄντα τόνδ' ὅσιον δώσω φόνῳ.* " Ut metro et sensui simul consulatur, legendum: Οὐ *καθαρὸν ὄντα σ' ἀνόσιον δὲ σῷ φόνῳ.* Tyrwhitt. in App. ad *Musgrav.* p. 144. Lucian. in dearum judicio, I, 267. ΠΑΡ. *οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις*

λάμβανε. "Equidem deæ personam continuandam, lenique insuper literarum sejunctione scribendum existimem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις ΔΙΔΩΣ ΜΟΙ μῆλον. ΠΑΡ. ἐπὶ τούτοις λάμβανε." *Eldik.* Susp. spec., pp. 18, 19. "*Plurima veterum loca corrigenda restant, in quibus* [1] CONJUNGENDA *maxime separaverunt librarii, junxerunt, quæ fuerant* [2] SEPARANDA. Ibid. p. 1. Sequentes *emendationes adolescentibus critices studiosis proponamus:* 1. Esaiæ proph. XVII, 20. φύτευμα ἄπιστον. "*lego*, φύτευμα πιστόν." *R. B.* plantationem fidelem. Vulgata; conf. *Louth.* ad l. De Æsch. Agam. 1393, 4. vide *R. P. Tracts*, p. 210. Callimachi fragmentum ex Orionis Thebani Etymologico MS. Χεὰ καὶ χειὰ, ὁ φωλεός.—καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ō Καλλίμαχος· Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχέν' ἀναυχήν. restituit *D. R.*, Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών. ad Ernesti p. 55 = Ep. Cr. II, 189 (193.). "Aristoph. Tagenistis apud Schol. ad Ran. 295. Χθονίας Ἑκάτης πείρα σοφῶν ἐξελιξομένη. Lege Χθονία θ' Ἑκάτη, Σπείρας ὀφέων εἰλιξαμένη." *R.P.* apud *P.P.D.* Eccles. 1173. Εὐάιως ἐπινίκι' Lege, εὐαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ *R. P.* quem vide ad l. Lys. 1318. Ἀλλά γε κόμαν Παραμπυκίδδετε· Χειρὶ, "Scribe, ne litera mutata quidem aut transposita, ἀλλ', ἄγε, κόμαν Παραμπυκιδδέ τε Χειρὶ,"—Id. Antiph. apud Athen. x, 449. B. MS. τατεροχρῶτι δηκτύουσαν unde *R. P.* Τακεροχρῶτ' εἴδη κύουσαν. Advss. p. 121. Bion. xv, 79. Κρύψε θεὸν—*leg.* Κρύψεθ ἑὸν—*Casaub.* apud *R. B.* Pseudo-Phal. Ep. LXXXVI. οὐκ ὀρθῶς ὄντα, forte οὐ κατορθώσοντα *R. B.* C. V. Paterculus (II, lxxxiv. p. 352. ed. *D. R.*), "*nam* de illius *exemplis* vitæ naxuta Dolabella ad Cæsarem," — ED. PR. Lege, "*Nam* Deillius exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Cassium—" LIPSIUS: vide *Koen.* ad Greg. p. 85. 2. Thesm. 1208. Ναὶ ναίκι δῶ σοι. l. δώσω, vel potius, δῶσο. *R.P.* apud *P.P.D.* Æsch. Suppl. 317. Καὶ τοῦ δαναοῖ γε Ald. Rob. Καὶ τοῦδ' ἄνοιγε *R.P.* 404, 5. ἐς βυθὸν μολεῖν Δεδορκὸς ὄμμα, μηδ' ἄγαν οἰνωμένον editiones; "ῳν. *Med.*" *P. Needham:* quid *Askevius?* "ων. *Med. lego* ῳνομένον *cum iota adscripto.*" Sed in margine exemplaris sui ex ed. Pauw. comparent ανω μενειν tanquam ossa suis carnibus nuda: undenam gentium devenisse videtur hæc præclara emendatio? Signa insunt, ex quibus conjectura facile fit: vide supra p. 281. Eum. 942. Μῆλά τ' εὐσθενοῦντ' ἄγαν, Ald. εὐθυνοῦντ' ἄ. Rob. εὐθενοῦντ' ἄ. Turneb. ΕΥΘΕΝΟΥΝΤΑ ΓΑ dextre eruit vir amicissimus in *Classical Journal*,

Nempe litera ν librarii scribentis aures effugit, isque adeo pro δω σων exaravit δωσω. Similem autem verbi δω aliorumque hujus formæ usum passim videre est. Unum illud in præsens adduxisse sufficiat: Aristoph. Equ. 703.

Ὡς οξυθυμος! φερε, τι σοι ΔΩ καταφαγειν;

Scribentis contra aurium tinnitui acceptum refero, quod in quodam apud Sophoclem loco litera ν præter justum numerum habeatur. Nempe Œd. Colon. vers. 1248 (1189). sic repræsentatur:

* ——————— ὡστε μητε δρωντα σε 342
Τα των κακιστων δυσσεβεστατων, πατερ,
Θεμις σε γ ειναι κεινον αντιδρᾳν κακως.
Αλλ αυτον· εισι χατεροις γοναι κακαι.

Dicas, velim, si Œdipus alter audire gestias, quænam

No. III. *p.* 653. Euripid. Helen. 1444. ΜΕ ΔΕΙ pro ΜΕΛΕΙ "certissime restituit *Musgravius.*" [Mosch. III, 116. φάρμακον εἶδες. "corrigo εἶλες." *R. B.*] "Ion. apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 113. B. Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφὸς, Turneb. Var. Lect. Ἐζῆλθον ἡμονῆτι καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, Ἐξῆλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός." Advss. p. 278. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* in schol. ad Vesp. 842. et in Pratinam apud Athen. XIV, 622. C. ad Hec. 2. Isocrates in Archidamo p. 122. E. οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν· lege, με λέγων. Plutarch. II, 224. A. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον — lege τὸν ξένον ἐᾷν τὸν Σάμιον Valck. ad Herodot. III, 115. et 148. "Alciphro III. Ep. 62. καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ ἰδίουρα πρὸς τὸν γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς. ἰδιόχειρα suspicatur *Berglerus*; Tu si majores literas exares, quibus olim utebantur, ΦΟΙΤΑΔΙΟΥΡΑ, simul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis subjectam; nam lineola loco ducta sponte dabit, φοῖτᾳ δίθυρᾳ." *T. H.* Obs. Misc. V. p. 18. Paterculus (II. lxxxvi. p. 358. *D. R.*) "ad solium alarunt, in *prisca gravitate celeberrimi fides.*" Ed. Pr. Lege, "At Sosium L. Aruntii, *prisca gravitate celeberrimi fides.*" Claudius Puteanus.

sit constructio istorum *τα των κακιστων δυσσεβεστατων.* Interim vero liceat alteram scribendi rationem, quam et germanam esse nullus dubitem, suggerere:

Τα *τών κακιστων* ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω *πατερ,*[316]

Fecit utique syllaba *των* ante iterata, ut scriba istorum *δυσσεβεστατ ω* minus accurate sonum acceperit, adeoque, dum adhuc tinnirent aures, *δυσσεβεστατων* descripserit. Periphrasin autem istam *τα των κακιστων δυσσεβεστατα* quo minus quis miretur, faciet, opinor, quod apud eundem poetam legitur Phil. 65 (64).

——————— *λεγων ὁσ αν*

Θελης καθ ημων ΕΣΧΑΤ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΚΑ.

Sed ulteriore insuper auxilio locus indiget. Nimirum istud *μητε,* cum in oratione habeatur neque alterum *μητε,* nec *τε,* nec *και*; sermonis indoli adversatur. Oportet vero *μηδε*: *ut* ne *committentem* quidem *adversus te &c.* Porro, *ὡστε θεμις ειναι* purus putus est barbarismus. Jam olim vero emen-
343 *daveram *θεμιν*; atque ita in Colinæi editione scriptum nuper comperi. Istorum denique Αλλ *αυτον,*

316. *Toup.* ad Suid. II, 80= I, 323. *τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, π.* Sed in Præf. ad P. III. p. 7. *τὰ τῶν κακίστων κάσεβεστάτων, π.* quæ *Musgravio* arrisit. Hec. 618. *ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε.* "*κάλλιστα εὐτεκνώτατε* dictum est, ut *μέγιστον ἐχθίστη* Med. 1320. *πλεῖστον ἐχθίστης* Soph. Phil. 631. *πλεῖστον κάκιστος* Œd. C. 743, 4. *κάκιστα δυσσεβεστάτων* 1190. ut recte edidit *Brunckius* e priori *Toupii* conjectura." *R. P.* ad l. Il. B, 220. *Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν.* Plato Epinom. 992. A. *εἴτε χαλεπὰ, εἴτε ῥᾴδια, ταύτῃ πορευτέον. τὸν δὲ ξύμπαντα ταῦτα οὕτως εἰληφότα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον.* Vide *T. H.* ad Lucian. I. pp. 3, 4. *whose every word deserves To taste of thy most worst.* Shaksp. Winter's Tale, III, ii.

uti vulgo accipiuntur, nullus est sensus, constructio nulla. Conjecit autem nescio quis Αλλ εασον. Atqui hoc pacto minus commode eliminabitur αυτον. Verborum a Sophocle profectorum plenam protestatem statuo Αλλ εα αυτον, per crasin vero efferendam esse Αλλ ηυτον: aut etiam producta vocali α, Αλλ αυτον. Itaque totum locum sic refingo:

——— ——— ὥστε ΜΗΔΕ δρωντα σε
Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,
ΘΕΜΙΝ σε γ ειναι κεινον αντιδρᾳν κακως.[317]
Αλλ ΗΥΤΟΝ· εισι[318] ——

Herc. 206. Παιδας δε δη τι τουσδ αποκτειναι θελεις;
Τι σοι δ εδρασαν——— ———

Legit Scaliger Τι δη σ εδρασαν; Vidit utique vir summus vitiosam receptæ lectionis syntaxin. Nempe verbum δρᾳν et similia, quoties notione huic loco accommodata adhibeantur, vel cum gemino accusativo, vel cum accusativo et adverbio construuntur. Qua de re Barnesius nil quidquam suspicatus est. Quanquam vero vir summus loci morbum perspectum habuerit, medicinam tamen minus felicem

317. Θέμις, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κ. ἀ. κ. *Non fas sit tamen, quod ad te attinet.*—*Toup.* l. c. "Miror equidem *Toupium* facillimam *Dawesii* correctionem Θέμιν rejecisse, ut inauditam locutionem in Græcam linguam inveheret. Magis miror, *Brunckio* eum sententiari suam probasse." *R. P.* ad *Toup.* p. 453.

318. "Mihi ea crasis duriuscula videtur,—. Tentabam ἀλλ' ἄνυσον, vel, ἀλλ' εἶξον." *Musgr.* ἀλλ' ἔα 'υτόν. *Br.* ad l. et ad Ran. 1243 (1274): sed ibi "Εα 'υτὸν—recte habet Aldina. *R. P.* apud *P. P. D.* Nihil habeo quod interponam; vide Add. ad p. 474. "Scio sermonem et decori servire et aurium voluptati; unde fit ut sæpe aliud scribamus, aliud enunciemus." *Velius Longus* apud *Burgess.*

adhibuit. Rescriptum oportuit eodem earundem literarum ordine:

Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν[319]——

344 *Cum utique in versu præcedente legantur *παιδας* ΤΟΥΣΔΕ, emphatice itidem hic dicitur *οἱδε*. *Liberos vero* hosce *quid studes occidere? Quid tantum in te* hi *commiserunt?* Est quidem Τι *σοι εδρασαν* locutio satis Attica; sed sententia longe alia valet, *What have they done for You?* Syntaxeos rationem apud Homerum similiter violatam supra ostendimus pag. 186 (329).

V. 312. Ει *μεν σθενοντων των εμων βραχιονων*

Ην *τις ὑβριζων, ῥᾳδιως επαυσατ αν*]

Versum posteriorem laborare sentiens ὁ *πανυ* scribendum censuit, Ην *τις αν ὑβριζων*—Atqui solitum hic viri summi judicium desideratur. Est utique *ει τις αν ην* solœcismus. Barnesius autem, festivum caput, asperi sequentis vim *εκτατικην* crepat. Nos

319. " *Sic edidit* Musgravius." *R. P.* ad *R. D.* Aristoph. Av. 1760. Αἴρων δὲ κουφιῶς ἐγὼ ed. Bas. 1547. κουφιῶ σ' ἐγὼ Ald. Junt. 1, 2. Æschyl. Eum. 169. μάντις ὢν *R. P.* μάντι σῷ Ald. 217. Ὅρκου 'στι *R. P.* ὅρκους τι Ald. Demosth. adv. Pantæn. p. 975, 24. καίτοι τίς ἂν καθάπαξ πρατῆρας ἔχων—Edd. πρατῆρά σ' *Wolfius.* Id. adv. Everg. et Mnesib. p. 1160. κἂν μὲν ἀφοφύγῃς ἐπιωρκηκέναι edd. ἀποφύγῃ σ', ἐ. *Wolfius.* Gen. iii, 15. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. τειρήσει et τειρήσεις ed. Complut.: "*legendum* αὐτό σου τειρήσει" *R. B.*: *conteret* Vulgata; et *ipsa* legebat S. Augustinus T. III. col. 292. ed. Ben. littera Σ subinde irrepsit; Soph. Tr. 160. 'Αλλ' ὥς τις δράσων εἶρπε. ὥς τι δρ. *R. B.* quem corroborat p. *Livineii*: subinde omittitur; Eum. 683. Αἰγέως στρατῷ *Scaliger*; Αιγέῳ στρατῷ edd. Demosth. Erot. p. 1406. ἐπαινέσαι ἔχω *Lambinus*; legendum ex *Reiskio*, ἐπαινέσας ἔχω: vide *D. R.* ad Tim. p. 258.

excidisse statuimus post τις alteram[320] σιγμα, scripsisse autem Euripiden :

Ην τις Σ[321] ὑβριζων——

320. *alterum* potius : "Græca literarum nomina non solum neutro genere concipi debent, sed etiam sunt ἄκλιτα, hoc est, neque differentias casuum habent, neque numerum pluralem. Ideo Helladius Grammaticus apud [Phot. p. 869. in] Xenoph. Hellen. (IV, 4, 10.) τὰ σίγματα—legendum præcepit τὰ σίγμα τὰ [ἐπὶ] τῶν ἀσπίδων." SCALIGER ad Euseb. p. 113. "At non poteris, exclamant *Palmerius* et *Morus*, eodem modo sanare quæ sequuntur, ψεύσει γ' ὕμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα." PORSONUS ad Med. 476.

321. Sic MS. Paris. apud *Musgravium*; Ἤν τῃσ', ὑβ. maluit *Elmsleius* in *Class. J. No.* XV. p. 209. Æschyl. Suppl. 506. ἁρπαγαῖς Σ' ἐκδώσομεν. *R. P.* Aristoph. "Lys. 376. οὐκ οἶδας εἰ—σταθεύσω. Legendum οἶδά, σ' εἰ. "sæpe accidit, ut initia vocabulorum, et vocabula etiam integra, in ultimis syllabis præcedentium absorberentur. Hoc modo fortasse depravari potuit locus *Achillis Tatii*, p. 35. ed. Salmas. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν αιδεσιμωτερον. Eleganter profecto vir doctus in *Bibliotheca Critica* P. II. p. 60. corrigit—εις χαριν ανυσιμωτερον. Suspicabar εις χαριν αναιδεσιμωτερον. h. e. μαλλον αναιδεα, θρασυτερον ποιει. Sed ecce alteram lectionem acute a TYRWHITTO nostro excogitatam. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν ΕΝΑΙΣΙΜΩΤΕΡΟΝ. h. e. συμφορωτερον. Αιδεσιμωτερον censet fuisse correctionem του αινεσιμωτερον, idque ex εναισιμωτερον depravatum : quod accidere potuisse enunciationis vitio, quo confundi solent αι et ε. vel per festinantiam syllabis transpositis, εναις—αινες." *Burgess.* "Sic in Od. B, 159. Cod. Harl. αἰνέσιμα E, 190. αἰνέσιμος· in Eurip. Alcest. 1080. Ed. Flor. prave αἰνεσίμως. Æsch. Athenæi XV. p. 667. C. ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ αἰνεσίους ἐμοί. Ubi infeliciter ἀνεκτέους Casaubonus ; ἀνοιστέους vel ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους Stephanus Thes. L. G. tom. iii. p. 1717. D. infelicius Pauwius. At quid clarius, quam transpositis vocali et diphthongo, legendum ἐναισίους?" *R. P.* ad l. Sæpius autem, ut observat Editor Cl., voculam præcedens syllaba absorpsit : Cicero pro Rabirio Posth. c. ii. *In dando autem et credendo processit longius, nec*

Neque enim vocula σε ad sententiam minus commoda est quam ad versum: *Si valentibus quidem meis brachiis injuria quis te afficere sustinuisset, facile ab incepto desistere coactus fuisset.* Nempe hoc Megaræ respondet Chorus de injuriis, sub quibus laboraret, conquestæ.

345 *Electr. V. 784. Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνεστιους εμοι
Θοινην γενεσθαι—

Sic interpretantur: *Nunc quidem apud nos oportet convivas mihi* Vos *interesse convivio.* Verum ex loci verbis neque hæc neque alia quælibet sententia elici potest. Constructio utique ista, χρη συνέστιους θοινην γενεσθαι, vitiosa adeo est ut nihil supra. Quæ, ut in integrum restitueretur, pro θοινην Scaliger legendum conjecit το νυν. Hujus vero conjecturæ, cum in versu præcedente haberetur νυν, adeo conspicua erat infelicitas, ut ne Barnesium quidem fugeret. Hic autem in contextum fidenter invexit, Θοινην πενεσθαι, laudatque Homerica αριστον επενοντο [Il. Ω, 124.], et δαιτα πενοντο [Odyss. Γ, 428.]. Atque hic quidem hominis ingenium solito longe majus video. Verum ei undique tuto esse vix unquam contigit. Quanquam utique verbi πενεσθαι is fuerit apud Homerum usus, apud scriptores tamen Atticos nihil aliud unquam denotat quam *pauperem esse, indigere,* vel simile: neque accusativum unquam, uti loquuntur, regit. Multo melius quis conjecisset pro

suam solum pecuniam credidit, sed etiam amicorum: stulte: quis negat? aut quis jam non admonet? quod male cecidit, bene *consultum putares.* repone, bene NE *consultum putares.* exitus ipse malus docet, non bene consultum esse. Vell. Paterc. II, xviii. *bene consulta ei male cederent,* xiv. *Quando bene caepta male cedebant.* Withof. Spec. Gunther. p. 81.

συνέστιους scribi oportere *συνέστιοις*, ut constructio esset: *χρη θοινην γενεσθαι* [*ὑμιν*] *συνέστιοις*: *oportet epulas parari* [vobis] *convivis*. Sed veram Euripidæ manum critici, opinor, quique *γονιμοι* sic potius agnoscent:

> *Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνέστιους εμοι*
> ΘΟΙΝΗΙ ΓΓΕΝΕΣΘΑΙ—

* hoc est, *Θοινῃ εγγενεσθαι*, *epulis interesse*; Hæc 346
utique cum pronunciaret dictans librarius, scriba sibi visus est audire, quod et sono simillimum est, *Θοινην γενεσθαι*.[322]

V. 1018. *Ημας δεδωκε Τυνδαρεως τῳ σῳ πατρι*
Ουκ ὥστε θνησκειν, ουδ ἁ 'γειναμην εγω.]

Bina hic occurrunt menda ex una eademque causa oriunda. Primo utique pro *Ημας δεδωκε*, *has given us*; rescribendum est *Ημας δ εδωκε*, *Now Tyndarus gave us*.[323] Deinde scriptura ista, *ἁ 'γειναμην*, crasin fieri indicat; quo pacto voculam *ἁ* produci oportet, adeoque spondeum in quarta senarii sede locari. Atque hoc quidem vidit Barnesius; qui et proinde exhibuit absque augmento *ἁ γειναμην*. Verum, quod nos primi fortasse monemus,[324] poetæ Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent. Denique *ἁ εγειναμην* neutiquam valet, quod habent interpretes, *quæ peperissem*; quod tamen, vel potius *parerem*, loci

322. Immo vide *R. P.* ad Hec. 2. ed. 3.

323. Pseudo-Phal. Ep. CXIX (IV.). *οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρός*. MS. *παρέδωκεν*. *R. B.* Conf. *Tracts*, p. 332.

324. " Quod scribit *Rich. Dawes*, *hoc nos primi fortasse monemus*, rectius omisisset. Qui perpauca recentiorum scripta legimus, multa tanquam nova miramur, quæ dudum aliis venerant in mentem." *Valck.* ad Ph. 856.

natura postulat. Tu vero scribæ parum accurate audienti, vel certe librario perperam enuncianti hoc, quicquid est vitii, acceptum refer, ac mecum securus rescribe, *ουδ᾽ α* ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ *εγω*.

V. 1032. Αλλ *ηλθ εχων μοι* Μαιναδ *ενθεον κορην,*
Λεκτροις τ επεισεφρηκε, και νυμφα δυω
Εν *τοισιν αυτοις δωμασιν κατειχομεν.*]

347 * *Sed venit adducens mihi Mænadem afflatam numine puellam, Et lectis intulit, et sponsæ duæ In iisdem ædibus continebamur.* Ita interpretes: et monet quidem Æmilius Portus activum *κατειχομεν* Attice pro passivo adhiberi. Barnesius itidem pari judicio *ήμας* subaudiri posse contendit. Cujusmodi ineptiis non libet immorari, quanquam eas celebriores etiam patronos alibi nactas videam. Iis autem missis, germanam loci scripturam revocemus:

———————— *και νυμφα δυο*
Εν *τοισιν αυτοις δωμασιν* ΚΑΤΕΙΧ ΟΜΟΥ.[325]

325. " Κατειχομεν hoc loco intransitivam, ut vocant, significationem habet; ut Eur. Hipp. 1465. Των *γαρ μεγαλων αξιοπενθεις φημαι μαλλον κατεχουσιν.* Thucyd. I.—*και ο λογος κατεχει.* explicarem ergo, *in eadem domo degebamus.* Exemplum profert *Musgravius* ad locum ex *Thucyd.* VIII, 28. *επι* Ιασον, *εν η* Αμοργης *πολεμιος ων κατειχε, πλευσαι.* Alterum ex eodem (IV, 32.) *Abreschius* Dilucid. Thucydid. p. 286. *οσοι περι* Πυλον *κατειχον παντες.* Vide *Budæi* Comm. L. Gr. p. 868." *Burgessius.* Recte: sensus est, we *dwelt*, *lodged*, *abided*: Eur. Ion. 551. Προξένων *δ᾽ ἐν τῷ κατέσχες;* Thucyd. VIII, 100. *νομίσας αὐτὸν καθέξειν αὐτοῦ,* Schol. Cass. *ἐνδιατρίβειν;* diversus paullo Soph. Œd. Col. 1252. Τίς *οὗτος; ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν* Γνώμῃ. Hec. 1081. Ἄρει *κάτοχον γένος.* *Shakspere,* Macb. III, iv. Ed. Pr. *If trembling I* INHABIT *then, protest me The baby of a girl.* Perraro vim verbi *ξυνοικεῖν* obtinet; Eur. Androm. 16. *ἵν᾽ ἡ θαλασσία* Πηλεῖ *ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων* Θέτις. Æolo, XIII. *ἐν δόμοις* Χρόνον *ξυνοικῇ πλεῖστον,* Soph. Œd. Col. 1259. *γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πί-*

et sponsas duas in iisdem simul *ædibus* continebat. *Δυο* autem, pro *δυω* scriptoribus Atticis nusquam usurpato,[326] reponendum curavimus. Denique pro voce nihili *επεισεφρηκε* rescribi oportet *επεισεφρησε*, quomodo legitur Herc. 1366.

——— ——— ——— *γοργωπους οφεις*
ΕΠΕΙΣΕΦΡΗΣΕ *τοις εμοισι σπαργανοις.*

νος, 415. *οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.* Tr. 1237. *ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ.* Æschyl. Septheb. 188. *Ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει.* Xen. Anab. I. p. 20. *παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰσσοῖς.* Potestatem activam plerumque habet; ut, in Æschyl. Septheb. 733. Pers. 43. 189. 427. Suppl. 26. Agam. 458. 1542. Eum. 1006. Eur. Hec. 79. Aristoph. Nub. 603. Xenoph. Memorab. III, v. 26, et 27. Demosth. de Cor. p. 100. Meminisse libet Gen. XLIX, 24. "*συνετρίβη* hic interpretandum *commoratus est*, non *contritus est*." *R. B.*

326. "probante sane quam idoneo judice *Valckenærio* ad Euripid. Phœniss. 585. Quanquam horum decreto acquiescere noluit *Marklandus* ad Euripid. Iph. Aul. 1247. versu ex Aristoph. Equit. 1347., infirmo tibicine, nixus. Cum duo MSS. apud Br. *δύο* exhibeant, transpone tantum particulam *γε*, et lege, *Καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε.* Soph. apud Scholiast. ad Æschyl. Pers. 181. *ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.* Ita proculdubio legendum. *R. P.* Advss. pp. 35, 36. et apud *P. P. D.* ad Eq. l. c., quem confer ad 979. Ran. 134. Eur. Suppl. 344 (354). Iph. A. 1247. Or. 1550. *Valckenær.* ad Ph. 1022. *Brunck.* ad Or. 857. et Ran. 1405. Virg. Buc. II, 40. *Præterea* duo, *nec tuta mihi valle reperti.* III, 39. 44. Æn. XI, 285. Macrob. Saturn. 582. ed. Pontani.

CORRIGENDA IN TEXTU.

P. 3. *l.* 5. *dele,* [poematiis].
150. *l.* 8. *corrige,* Nub. 58.

"Puncta porro subinde desiderantur; nec raro minus recte adhibentur. Reperiuntur etiam σφαλματα aliquot in diversis literarum generibus. Adspirationis denique nota literis majusculis me invito non semel præficitur. Hæc vero, cum non sint ejusmodi, ut nisi dormitanti moram injicere possint, neutiquam opus esse videtur, ut singulis hic recensendis immoremur." *R. D. in Add. et Corr.*

ADDENDA ET CORRIGENDA IN NOTIS

AD PRÆFATIONEM.

P. i. *n.* 2. "597." *insere,* εἶδος φαίνεται τῶν editiones.

ii. *n.* 4. *l.* 6. *adde,* "Babrii Fab. CXLIX. 5. Χ' ἡ μεν χελιδων φησι, φιλτατη, ζωοις· Exemplum certe desidero, in quo ζωοις (in hoc scilicet orationis genere) pro formula salutandi usurpetur. Verisimilius igitur arbitror Babrium scripsisse, φιλτατη, ΧΑΙΡΟΙΣ, et syllabam priorem του ζωοις ex versu præcedenti irrepsisse, errore librariis familiarissimo." TYRWHITT, p. 37.

iv. *col.* 1. *l.* 20. "(33.)" *insere,* conf. Æschyl. Septheb. 196. Pers. 712. Eum. 306. 626. Eur. Heracl. 999. Aristoph. Ach. 321. Οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ'—(Lex. Sang. p. 372. 'Ακουσέτην [f.—ται] Σοφοκλῆς ἔφη· 'Ακούσεσθαι δὲ 'Αριστοφάνης.) Thesm. 1178. ἀκούσετ' τ' *Brunckius,* ἀκούσητ' *Elmsleius* ad Ach. 295. Demosth. adv. Aristogit. p. 795, 15, 16. εἰ τοίνυν ἀκούσετε τὰς βλασφημίας *Lambinus;* ἀκούσαιτε *Reiskius.* Conf. si libeat, *Hotibium* ad Ach. l. c. et *Reisig.* Conject. p. 210.

Ibid. post "Equit. 456." *insere,* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Lys. 527. *Et l.* 24. "201." *adde,* Æschyl. Eum. 198. *Ib. col.* 2.

l. 2. *post* "Δι'," *insere*, Demosth. de Contribut. p. 171, 23. ἀπολαύσειν *Reiskius;* sed vulgata ἀπολαύων retinenda. *col.* 2. *l.* 10. *post* "σομενων," *insere*, Plato Phædr. p. 234. A. ἀπολαύσονται Eur. Iph. T. 526. Ἀπέλαυσα. Thucyd. II, 53. ἀπολαῦσαι. vide infra p. 605. Ib. 54. ᾄσονται.

v. *l.* 5. Æschyl. P. V. 846. Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. *l.* 8. *S. Clarkium.* *l.* 12. Philetærus Athenæi VII, 280. C, D. Εἰς αὔριον δὲ μηδὲ φροντίζειν, τι ἂν Ἔσται· *Grotius;* εἴη legendum conjecit *Walpole;* vide infra pp. 166. 457. *l.* 13. Soph. Aj. 550. Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, Œd. Col. 421. Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην Ἔριν κατασβέσειεν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. *l.* 14. Vide *R. P.* ad Eur. Suppl. 75. in Advss. p. 227. et ad Hec. 1010. *Ad n.* 12. *l. ult.* "p. 16." *adde*, "Qui existimant Homerum dialectos pro re et occasione immiscuisse, non cogitant, quod tamen verum esse videtur, dialectos nihil aliud esse nisi unius et ejusdem linguæ mutationes inter progrediendum a rudibus suis principiis ad elegantiam factas. Græcam linguam antiquissimam putem a vetere Æolica haud ita diversam fuisse; et linguam Græciæ, florente Æolica, ut postea vocabatur, nondum illo dialectorum discrimine insignitam; itaque nondum nomina Αιολιδος, Ιαδος, Ατθιδος, innotuisse; verum hasce dialectos ab antiquissima lingua, et deinde adeo ab Æolica, profectas et variatas, tot esse mutationum et progressionis indicia, quot loquendi characteras constituant. In dialectorum progressione quæque superior dialectus sequutæ principia continebat. Namque linguarum innovationes, quæ deinceps ita valerent, ut majores characteras sive dialectos facerent, non subito factæ sunt. Verum enim dum nova aliqua usu veniant, multa vetera nondum exolescunt: nec fieri potuit quin multa adeo necessitudinem haberent etiam in plurimis diversissimæ dialecti. Quot Æolicæ cum Ionica, quot Ionicæ cum vetere Attica sunt communia?" BURGESS. PR. xix—xxi.; conf. Quintil. VIII, iii, 59, 60.

vi. *n.* 13. *Præpone*, "τί δὴ Ald. Kuster. et Junt. 1. τῷ δὴ Junt. 2." *R. P.* et *P. P. D.* *l.* 22. *corr.* propiora *col.* 2. *l.* 7. *corr.* Furcillis *l.* 10. Transeunt veteres poetæ a singulari ad pluralem; Eur. Hec. 277, 8. Aristoph. Lys. 516, 17. Et a plurali ad singularem; Vesp. 565, 6. *R. P.* PR. xxxviii = xli. *l.* 19. πόσις θ' ὁ σὸς et *l.* 21. *post* "Harl." *insere*, Or. 73. κασιγ-

νητός θ' ὁ σός. *R. P.*; vide *Markland.* ad Suppl. 1181=1191. Il. E, 878. Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα Ϝέκαστος. Σοί γ' MS. Harl. Soph. Œd. Col. 1109. Δυσμόρου γε δύσμορα optime Tyrwhittus, quem tacite sequitur *Brunckius.* Vide *R. P.* ad Aj. 1087=1068.

x. *n.* "17." *Præfige,* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Similiter "Lucian. in Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν [ii, 13.]. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο. MSS. ἐραστάς." *R. B.*, qui alicubi apud Scholiasten Aristophanis ἐραστὰς pro ἐργάτας reposuit. *col.* 2. *l.* 5. "240." *subjunge,* "In hac etiam arte (*critica*) nil difficilius, quam id, quod se dicturos fuisse omnes putant, postquam audierunt." Valck. ad Ph. 1637.

ADDENDA ET CORRIGENDA AD NOTAS.

P. 1. *l.* 7. Hesychii codex unicus Venetus adhuc superest.

4. *n.* 10. Vulgatam exhibet Codex MS. penes Collegium Jesus Cantabrigiæ.

5. *col.* 1. *l.* 15. *post* "5." *insere,* Comment. Ambros. ad Cic. Orat. pro Plancio, p. 101. "*quas ideo vel maxime senatus edi* voluisse." *Cod.*; voluisset *Mæus.* P. 112. "*Admonefecisti etiam, quod in Creta* fuisse, *dictum aliquod in petitione tum dici potuisse.*" *Cod.* fuisses *Mæus.*

7. *col.* 2. *l.* 10. "velimus?" *l.* 17. τοῦ S fidem *l.* 20. post "jubent" *insere,* Idem aliis vocibus accidit; gnavus et navus; hoc reposuisset *R. B.* Hor. Epist. i, vi, 20. si Flaccum suum quater recudisset; Ovid. Pont. i, x, 12. *Det mihi formosa* nava *juventa manu;* Trist. v, iii, 37. *Sic tibi cum Bacchis Satyrorum* nava *juventus.* "Sic codex Petri Servii." *N. Heins.* Sil. Ital. v, 13. *Laurigeris decus illud avis,* nava*que juventa Florebat*—"ita vetustissimus Codex Coloniensis." Heins. Senec. Herc. Œt. 567. *In tempore ipso* gnavus *occurrit Lichas. novus* Med. i. e. *navus.* "De *gnavus* quoque observandum est, quod tradunt Romani Grammatici, nempe Romanos litera G caruisse, usque dum annum U. C. 520. plus minus; de qua re vide *Taylor.* ad *S. C. Marcianum,*

p. 557. atque adeo *gnavus* scriptum fuit CNAVUS, ut *acna*, *lece*, etc." *Burgess. ad R. D. p.* 429.; vide *Indicem*.

8. *col.* 2. *l.* 17. *post* " 428."). *insere*, Hesiodi Fragm. XVII. Αἰθίοπας τε Λιγυστὶ δὲ, Σκύθας ἱππημολγούς. Corrigit *Heynius* ad Il. N, 6. Αἰθίοπες, Λίβυές τ', ἠδὲ Σκύθαι ἱππημολγοί. Mallem, Λίβυές τε, Ϝιδὲ Σκ.

ὑπάρχομεν

9. *col.* 1. *corr.* emendatione, *l.* 24. ἐσμὲν MS. Dorv. εσμε (ν scalpello erasa) MS. Harl. *col.* 2. *l.* 4. Toupium [ad Suid. I, 87 = 114. vide *R. P.* ad *Toup.* p. 441.]

10. *col.* 1. *l.* 17. *post* " 1067." *insere*, Thesm. 761. δός μοι τὸ σφαγεῖον. " In schedis, Dele τό." *R. P.* apud *P. P. D. col.* 2. *l.* 4. *post* " agamus." *insere*, Mesallæ Corvini liber de S litera, ni jactura sane tristi atque acerba periisset, cetera persequendi necessitate me facile liberasset.

11. *col.* 1. *l.* 1. *post* " 431.)" *insere*, Aristoph. Av. 215. " L. μίλακος ex Ald. et Schol." *R. P.* apud *P. P. D.*, quem conf. ad Nub. 1003.

13. *col.* 1. *l.* 24. hanc Maronis lacunam *col.* 2. *l.* 10. *post* " Cantab.;" *insere*, et MS. Coll. Jesus. *l.* 17. rudentem (*sic MS. Coll. Jesus.*) *l.* 22. *post* " summus;" *insere*, ferratosque trudes *MS. Coll. Jesus.*

14. *col.* 1. *l.* 10. *post* Cantab. *insere*, et MSS. Coll. Jesus. *col.* 2. *l.* 3. Sed in epistola ad *Millium* p. 2. jampridem citaverat *sperata voluptas;* et Carm. I, XXVII, 13. *voluptas* MS. Grævianus. De *tendere* et *extendere* vide *R. B.* ad Hor. Epist. I, V, 11. de *expecto* et *expeto* ad Ter. Eun. IV, VI, 5. *Muret.* Opp. II, 415. " *magnam fuisse multitudinem eorum* qui *fanorum ornamenta* exspectarent." " Muretus scripserat: m. f. multitudinem eorum, qui fanorum ornamenta *spectarent.*" *D. R.* ad l.

15. *l.* 2. *vectat D. Heraldus;* nunc ad *Withofium* propendeo: " Cum mox dicatur, Charontem applicuisse navim litori, ut manes reciperet, dii boni, quomodo jam ante tempus *gestare*, seu *vectare* illos, nararri potest?" Præmet. p. 60. *l.* 16. i. e. " Nec vos, o magistri, licet tenues sint vobis opes, fraudate Minervam saltem *termite* quodam, vel virga turis. Gratianus Cyneg. 132. Termes *ab Eois descendens virga Sabæis*" *l.* 35. *Immo* ducit *in textu, et* findit *in margine Cod. Coll. Jes. amanu recenti. l. penult. post* " spectat: *insere*, " oppositio est inter *deceptos* et *spectat*, non autem *sperat*. Nam *sperans* decipi potest, *spectans*

jam præmia non potest." *col.* 2. *l.* 2. Quid tum? Nihil opus fuit Horatii judicio de hoc canone. Sapienter quidem dictum, "quod usu non veniebat, de eo si quis legem aut judicium constitueret, non tam prohibere videretur, quam admonere:" vide Cic. pro Roscio Am. XXV.

16. *col.* 1. *l.* 8. *corr.* omnes, qui etiamnum in lucem prodierunt, *l.* 16. *corr.* fuisse, eumque ideo poetam.

17. *col.* 2. *l.* 23. *post* R. B.; *insere*, Æn. III, 635. *lumen* terebramus *acuto*—tenebramus *citat* H. Steph. *de Crit. p.* 69. *in n.*+*l.* 3. *corr.* "Rege" θυμολέοντι.

18. *col.* 1. *l.* 6. *post* "MS." *insere*, Ovid. Heroid. IV, 72. *Flava verecundus* tinxerat *ora rubor. l.* 33. "Id est, Procne ferit puerum ense, dum manus tendebat, dum *ter* clamabat *mea mater.* Sic ipse Heroid. VIII, 91. Terent. Hecyr. III, ii, 18. 23."

19. *col.* 2. *l.* 8. Lucret. I, 71. *confringere* editiones; *confingere* unus MS. Harl.; *effringere* duo alii, et Priscianus X. f. 123. b. Aldi; *confringere* id. col. 879. Putschii; *perfringere* Nonius X, 16. v. *Cupiret. l.* 19. Stat. Theb. III, 706. illætabile *munus.* intolerabile MS. Coll. Eman. *l.* 23. Valeat tandem *inamabile ridet: inamabile*, quod negat redire quenquam, et omnia illic tristia: *ridet*, quod Styx tacite defluit, unde etiam eam trajicere solebat Charon: vide Sen. Herc. Fur. 712.—Lucret. I, 18. *tibi* rident *æquora ponti.* II, 560. ridet *placidi pellacia ponti.* V, 1003. ridentibus *undis:* conf. Catull. LXI, 273. Eur. Fr. [CCVIII.] apud Phrynichum Σ. Π. p. 6. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. Æschyl. P. V. 90. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα. "Scholiastes in hæc: Καλως ειπε το γελασμα—εκ μεταφορας των γελωντων καὶ διαχεομενων. Hoc autem durius est quam quod vel ab Æschylo profectum crediderim. Malim igitur scribere αγελασμα *congregatio* fluctuum." TYRWHITTUS. Hoc, quodcunque est, acceptum refero eruditissimo M. C. Editori, cui maximas gratias ob summa in me officia ago. Odyss. Θ, 307. ἔργ' ἀγέλαστα restituit *Wolfius.*

20. *col.* 1. *l.* 36. Hor. Serm. I, vi, 13. *fuit* edd. *fugit R. B. col.* 2. *l.* 19. Plauti Cas. III, v, 18. *Nam nisi ex te scio, quicquid hoc sit*, cito *jam tibi istuc Cerebrum dispercutiam*, Execrata; *scito* —et *dispertiam execreta* MS. Hinc *scito* reposuit, et *dispertiam excetra* e MS. exsculpsit *R. B.*

21. *col.* 2. *l.* 25. *corr.* dubitet? Incertus apud Charisium col. 252. *Cur te dedecoras, famam cur* maculas *tuam?*

23. *col.* 1. *l.* 26. Sen. Herc. Fur. 18. *stabo, et, ut certo exeant, Emissa nervo tela* librabo. *col.* 2. *l.* 2. Sil. Ital. XIII, 376. *viritim* editiones; lege, *viri sim.* Æn. x, 864. Hor. Epod. XV, 12. Serm. I, vi, 55. *Withofius. l.* 10. *corr.* 950. *et l.* 11. *refinge; fulgidum Withofius* infercire sustinuit, cogitans " hic de astris et sideribus hiemali potissimum tempore fulgentibus sermonem esse." Præmet. p. 82. l. 17. recte vero defendit lectionem codicis Flor. verbo tenus vir sagacissimus, *J. H. W.*, rutilans *jubam cervice jactat:* posteriora probabiliter e vulgatæ lectionis vestigiis recuperavit *R. B.;* nec amplius friget " vox *frigida* satis."

25. *col.* 1. *l.* 9. *corr.* ἁμάρτημα. *l.* 19. ascendite *MS. Coll. Jes.;* Æn. IV, 594. *ferte* sciti—*idem MS. l.* 20. et Macrob. Saturn. VI, vi. *col.* 2. *l.* 1. Sil. Ital. III, 111. gelidosne scandere *tecum Deficiar muros conjux tua?* Sed, *gelidos* ut sc., ed. Parmensis.

26. *col.* 2. *l. ult. adde,* Lucan. Phars. I, 176. *hinc leges et* plebiscita *coactæ;* PLEBIS SCITA *coactæ* e codice Puteano et tribus suis *R. B.* Macrob. Sat. VI. p. 455. ed. Pontan. *Virtuti* is par. " *l.* sis." *R. B.* Conf. ad Hor. Carm. I, xvi. 5, 6. IV, ii, 6. Serm. I, iii, 36. V. Paterc. II, xxii. *neque licentia* immediocri *sævitum.* Bene Acidalius scripsit: *in mediocris. D. R.* ad l.

30. *col.* 2. *l.* 3. *post* " 8." *insere,* Cybebæ. Sen. Troad. 72.

33. *col.* 2. *l.* 19. conf. Quintil. I, vii. et Valck.

35. *col.* 2. *dele l.* 7, 8, 9. *et insere,* De figuris τῶν H [EƎ] et ω [ꝏ] nimium excogitando nihil excogitavit vir eruditissimus: formam enim jamdudum repertam aspirationis loco usurpabant Attici; et ante receptam Ionum scribendi rationem vocales longarum vicem obeuntes pingebant sic; ε̄ ō. Diomedes ad Dionys. Thracem, p. 780. Ὅτε ἤθελον γράψαι ἔχουσαν ἐκφώνησιν τοῦ H λέξιν, ἔγραφον τὸ E̅, καὶ ἐπάνω τοῦ E̅ τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Ὅτε δὲ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Ω, ἔγραφον τὸ O̅, καὶ ἐπάνω τοῦ O, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Idem in Plutarch. de Orac. defectu II, 426. F. nil proficit. *l. ult.* Consulas, si otio frueris, EDVARDUM WARING, Analyticorum, si rite audita recordor, facile principem in tentamine suo p. 237. de his latibulis disserentem: adeo verum est quod cecinit Comicus Av. 1422. ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ, ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΔΕΙΗ ΤΕΧΝΗΝ. Conf.

Hor. Epist. I, xiv, 44. *Scaliger* ad Propert. p. 206. *Lennep.* ad Phalarid. p. 246.

36. *col.* 2. *l.* 5. *post* " Maur." *insere*, " Litteræ ιαι in Ἱστίαιαν pro una tantum syllaba sunt habendæ, et sicut nostratium YAI pronunciandæ." *Heath.* in Pers. 954.

39. *col.* 1. *l.* 3. Cic. de Orat. II, 79. Lege, *impelli primo judicem* leniter, *ut jam inclinato reliqua incumbat oratio.*

42. *col.* 1. *l.* 7. *post* " Spenc." *insere*, Aristoph. Av. 538. κενεβρείων. Polluc. VI, 55. τὰ μέντοι θνησείδια κρέα KENEBPEIA ἐκάλουν. Hesychius, Κενέβρεια, τὰ θνησείδια καὶ νεκριμαῖα κτήνη.

43. *col.* 2. *l.* 12. *corr.* Scauro p. 11. *l.* 13. *insere*, p. 14. neque *ego, cum de vitiis gentis loquor*, neminem *excipio.* de Orat. II, 4. *Omnium autem ineptiarum, quæ sunt innumerabiles*, haud *scio an* nulla *sit major.*

45. *col.* 2. *l.* 1. μέριμνα φρακτός hariolatur *Reisig.* Conject. p. 128. *l.* 4. Ennii fragm. p. 124. ed. Hessel.

54. *col.* 2. *l.* 7. *Adest, adest fax obvoluta sanguine atque* flammis. *l. ult. adde*, ed. Eborac. M. Capella p. 147. l. 7. *in eum* qui *pertulit*—" qui *omittit MS.; leg.* in eum quem perculit—*vide v.* 12." *R. B.*

59. Hor. Carm. III, iv, 41. *Consilium.* vi, 6. *Principium.* IV, ii. 2. *Jule* disyllabon. " E GENU priore brevi factum GENUA δισυλλάβως priore longa; quod ex antiqua forma GENUVA contractum esse exemplis PECUVA et PECUA jampridem [CVI.] citatis, constare puto; ideoque syllabam produci vi duorum consonantium NV, et vocabulum recte scribi GENVA." *Knight.* Proleg. ad Homer. CX.

68. *col.* 1. *l. antepen. post* " codicis." *insere*, Plin. Hist. Nat. XI, xxxvii. " Neque ulla ex parte majora animi indicia, cunctis animantibus, sed homini maxime; id est moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, tristitiæ, lætitiæ; contuitu quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, BLANDI; profecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, humectant, connivent: hinc illæ misericordiæ lacrymæ."

69. *col.* 1. *l.* 9. *post* " 134." *insere*, Lex. Rhet. p. 289. Παριών: παρερχόμενος. (Babrius apud *R. B.* ad Phædr. III, xx, 4. apud *Tyrwhitt.* p. 39. Οὗτοι δὲ κύκλοι πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην Περϊ-

όντες ἐλεγοντο. ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ inepte corrigit *Harius* in *R.B.* p. 107.; vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 1020.).

74. *col.* 1. *l.* 12. *post* "bortellus;" *insere*, Soph. El. 1172. εὐφημοσύνᾳ, ἐφημοσύνᾳ MS. Harl. Ph. 467. σε δαίμονες, σ' εὐδαίμονες MS. Harl. *col.* 2. *l.* 4. *post* "553." *insere*, Agam. 730. εὐ φιλόπαιδα, καὶ φιλόπαιδα MS. Bigot. Et contra, Eum. 887. ἔξεστι γάρ σοι τῆδε γ' εὐμοίρου χθονός. δ' ἀμοίρυ (sic) Rob. γ' ἀμοίρου Ald. γ' εὐμοίρου Turneb. Lege, ΤΗΣΔΕ ΓΑΜΟΡΩΙ χθ. *P. P. D.* in *Class. Journ. No.* III. *p.* 654. 896. εὐσθενεῖν Ald. ἀθενεῖν Rob. ἐυθενεῖν *R. P.* Equit. 1272. "ἀλογίζεται pro εὖ λ. Suid. MS. in v. Λοιδορεῖσθαι." *R. P.* apud *P.P.D.* Mosch. Id. IV, 98. εὐμίτροιο. ἀμίτροιο in margine exemplaris Aldini, quod inspexi. *l.* 9. *post* "xvi." *insere*, *T. H.* Obs. Misc. III. p. 422., et infra p. 496.

76. *col.* 1. *l.* 14. *post* "465." *insere*, Æschyl. Agam. 344. ὡς δυσδαίμονες, ὦ εὐδαίμονες MS. Bigot.

78. *col.* 1. *l. penult.* De ἥκω et οἴχομαι conf. Lecapenum Mosq. qui in promptu non est.

80. *col.* 2. *l. ult. adde*, A etiam in H rarius mutant Dores, ut e tertia persona singulari præsentis et imperfecti verborum in αω constat; κοιμῇ, ἐκοίμη. *R. P.*

83. *col.* 1. *l.* 15. *insere*, Callim. Fr. CXLII. νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. Corrige illico, Ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελέων ἀλεωρήν.

85. *col.* 2. *l.* 1. Theognis 265. Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα Δειρήν,—Cod. Mut. παρὰ edd. *l.* 21. Æschyl. Choeph. 490. ἐκαινέτην *Valck.* ad Ph. 1310. Aristoph. Av. 844. Κήρυκε *Markland.* ad Eur. Iph. T. 112. *R. P.*

87. *col.* 1. *l.* 3. *post* λέγειν. *insere*, Demosth. Procem. Demegor. p. 1442, 20. δεινὸς εἰπεῖν. *Reisk.* δεινῶς *Lambinus. col.* 2. *l.* 8. *post* "812." *insere*, *In climes beyond the solar* road. *Gray.*

90. *col.* 1. *l.* 7. *post* "2." *insere*, Βαίκα. ἐάν. Κρῆτες. *Heringa* apud *Valck.* ad Herodot. l. 22. "96." *adde*, *Tyrwhitt.* ad Strab. p. 12. *col.* 2. *l.* 22. Io. Gramm. f. 244. b. τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ̄, αὐτοὶ [Αἰολεῖς] προτιθέασι τὸ β̄, ἵνα ψιλὸν γένηται—ῥαδάμανθυς, βραδάμανθυς. ῥυτῆρες, βρυτῆρες. Miltonus P. A. VI, 231. *The* ridges *of grim war.* "I presume the author gave it, *The* BRIDGES *of grim* WAR; from his Master Homer, Πολέμοιο γεφύρας." BENTLEY. Fremant, per me licet, Pearcii fautores; *Ridges* et *Bridges*

ejusdem vocis sunt formæ diversæ; et B ex dialecto adhæsit. Æschyl. Suppl. 15. κυμβαλέον. κῦμ' ἄλιον *R. P.* Aristoph. Ach. 534. βάδην. "Fortasse αδην." *Tyrwhittus.*

91. *col.* 1. *l.* 14. *post* "LIV." *insere,* "Imperiti librarii inter B et digamma nullum discrimen faciebant." *Scaliger* in App. p. 527. "Quod minus mirandum est; quoniam B et V consonans (quod idem ac F Æolicum) ambo litteræ labiales essent atque inter se affines; ita ut, in Laconum dialecto, usus τοῦ B pro F solennis esset. Idem mos, in Pamphyliæ quoque civitatibus, atque apud alias fortasse gentes cum Doricas tum Æolicas obtinuisse videtur; itemque inter Latinos etiam recentiores, sic ut LIVERTUS pro LIBERTUS, BOTUM SOLBIT pro VOTUM SOLVIT, in titulis sepulcralibus ac votivis, sub Cæsarum imperio incisis, satis testantur." *Knight.* Proleg. CXXXV. Juv. Sat. II, 160. Illuc, *heu, miseri* traducimur, *arma quidem ultra Litora* Jubernæ *promovimus,* Edd. "Fortasse, *Illos heu miseri* traducimus; VIII, 17. *Squalentes* traducit *avos,* producit *MS. Reg.* 700. *annorum.*" *R. B.* *Juvenæ* (sic) MS.; *Juvernæ* revocavit editor novissimus e MSS. quam plurimis, Mel. III, 6. et Ptolem. Cod. Palat. qui habet Ἰουουερνία, quibus adde *Scaliger.* ad Euseb. p. 190. et ad Tibull. p. 181. *Avieris* pro *abieris* MS. Vat. Cic. Philipp. apud *Muretum.*

96. *l.* 5. Demosth. Olynth. I. p. 10, 6. τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν δρέψηται. Inscriptio apud Pausan. Bœot. IX, XV. Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Æschyl. P. V. 849. ὃς καρπώσεται Οσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. Aristoph. Plut. 515. καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Schol. τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει.

108. Aristoph. Equit. 1265. θούμαντιν· vide Schol. ad Av. 1406. et Hermippum apud Athen. XII, 551. A.

112. *col.* 2. *l.* 27. *Lege,* Affectusque *impone.*

114. *col.* 1. *l.* 1. *post* "posuerit," *insere,* "Aristoph. Ran. 855. κρεῖττον sed acutus supra circumflexum, et ω supra ο B." *R. P.* apud *P. P. D.*

117. *col.* 1. *l.* 7. ἀπογαλακτιεῖ Diphilus apud Athen. VI, 247. C. *l.* 9. Pac. 165. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. *l.* 13. "L. ὀλεῖς." *R. P.* *l. ult. corr.* συντριαίνων *col.* 2. *l.* 13. et Menandr. Ploc. apud Stob. Flor. 68. *R. P. ad Pac.* 1302.

118. *l.* 5. Anti-Att. 97. Ἐλᾶν· ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν [ἐλάσειν]. Κάνθαρος Μηδείᾳ. *l.* 6. "Anab." I, 77. ἐλώντων καὶ διακοψόντων. *l.* 11.

et Anti-Att. *p.* 97. *l.* 20. Anti-Att. p. 100. Καθιζησόμεθα: ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ. *l.* 21. Lex. Rhet. p. 251. 'ΕΞΕΤΩΜΕΝ: ἐξετάσομεν. *col.* 2. *l.* 1. Hesychius, Κολωμένους. κολάσοντας. *l.* 6. κομιῶ Aristoph. Thesm. 1210. " L. κομιεῖς αὐτός." *R. P.* apud *P. P. D.* *l.* 9. κουφιῶ. Soph. Aj. 1287. κουφιεῖν; *l.* 10. Κρεμάσω: οὐ μόνον κρεμῶ. 'Αλκαῖος Γανυμήδει. Anti-Att. p. 103. *l.* 16. 'ΟΛΩ. Soph. Ph. 1388. ὀλεῖς με, Theognis 1100. ὔμμας ὀλεῖ editiones; ὔμμ' ἀπολεῖ MS. Mut. *l.* 23. " Πολεμῶ." Aristoph. Lys. 1015. πολεμεῖς *R. P.* apud *E. Maltby ad Morell. Thes. Pros.* p. 292.

119. *col.* 1. *l.* 4. " Œd." Tyr. 222. 232. Col. 878. 881.

121. *col.* 2. *l.* 4. Hermesianax *l.* 20. in Dissert.

122. *col.* 2. *l.* 12. pp. 2. 63. *l.* 13. pp. 21. 65.

123. *col.* 2. *l.* 2. σιωπῶ.

124. *col.* 1. *l.* 2. *dele,* " Mox *recidiva* mallem." Charisius col. 76. " *Redivira* dicimus quæ post interitum redeunt, *recidiva* quæ ex suo casu restituuntur." Vide *Gronov.* ad Senec. Troad. 470. *N. Heins.* ad Prudent. Psychom. 391. contra Symmach. II, 821. Virg. Æn. IV, 344. VII, 322. X, 58. *l. ult. adde,* Si " hinc liquet κάλυμμα fuisse mulierum de plebe, quales hæ supra describuntur 457, 8.", cadit *R. D.* amaritudo.

125. † Vide infra p. 518. *l.* 8, *et* 22. p. 524. l. antepen.

126. *col.* 1. *l.* 11. " 1315." 1675. μέτειμ' ἔτι edd. pro quo μετελεύσομαι in textu MS. Bigot. *col.* 2. *l.* 13. " Aristoph." Plut. 69. l. 20. Xenoph. Anab. VI, 478. l. ult. *l. penult.* ΕΠΕΙΣΙΝ. Æschyl. Pers. 829. " *Valckenær.* ad Eurip. Phœniss. 192. probante cl. *Heathio,* reponit ἔπεισιν." *R. P.* apud *C. Journ.* No. XV, 184.

127. *col.* 1. *l.* 6. " 231." Nub. 1408. μέτειμι. gl. μετελεύσομαι. " 21." Æschyl. P. V. 10. ὡς ἂν διδαχθῇ. Euripides apud Grot. pp. 55. 381. Κέκτησο δ' ὀρθῶς ὅσ' ἔχῃς *R. P.* Advss. p. 302. Plato Theæt. p. 139. C. παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅτι ἂν βούλονται L. βούλωνται. *l. pen.* " ται." I, 58. ὡς ἂν δύνηται. *col.* 2. *l.* 21. *corr.* 806. *l.* 23. " 331" [Br. T. III. p. 216.].

128. *col.* 2. " 23." Vide *Brunck.* ad Plut. 380.

129. *col.* 2. *l. ult.* Origen. contra Cels. II. p. 56. Spenc. καὶ 'Εβιωναῖοι χρηματίζουσιν οἱ ἀπὸ τῶν 'Ιουδαίων τὸν 'Ιησοῦν, ὡς Χριστὸν, παραδεξάμενοι.

130. *col.* 1. *l. antepen.* " Pricæus." " De liberis præcipue rebusque

charissimis aut personis hanc loquendi formulam usurpabant veteres Græci, ut constat ex Euripide, Aristophane, Synesio, necnon ex Luciano." PEARSON. in Addend. ad Vind. Ignat. II. p. 204. l. 7. quem vide.

134. *col.* 2. *l. ult. adde,* κατέπλασεν codices C, E, et quatuor apud *Brunckium,* κατέπλασσεν D, F.

135. " 31." ἱερὸν MSS. Barocc. D, E, I, T. Eq. 1390. Ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἽΝΑ σὺ ΜΗ λάβοις; Pac. 207. Αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω, ἽΝΑ ΜΗ βλέποιεν Lys. 488, 9. ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν. ἽΝΑ τἀργύριον σῶν παρέχωμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό. " Lege ex MS. Vat. Pal. παρέχοιμεν." *R. P.* apud *P. P. D.* Æschyl. Eum. 666, 7. Καὶ τόνδ' ἔπεμψα—Ὅπως γένοιτο πιστός Arg. ad Œd. Tyr. 10. Κρέων δὲ πεμφθεὶς—Ὅπως πύθηται, πύθοιτο *R. B.* Eurip. Heracl. 995. Ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς Ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ. Thucyd. I, 55. ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσποιήσειαν. VII, 16. δύο προσείλοντο—ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταλαιπωροίη.

137. Æschyl. P. V. 822, 3. Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,—φράσω. Soph. Aj. 1089. καὶ σοὶ προφωνῶ—ὅπως Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς. Ph. 238. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. El. 1403. φρουρήσουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ. Herodot. II, 120. ἀποφαίνομαι,—ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, καταφανὲς τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, Thucyd. I, 31. ἦλθον αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ—ἐμπόδιον γένηται. 57. πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Π. Plato Alcib. II. p. 150. B. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς. Polit. p. 266. D. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἵνα μὴ μεμφῇς, ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδὸν, ἥτις τότε ἦν, ἐπὶ τὸν τοῦ βασιλέως ὅρον, αὐτός σοι πρότερον ἔλθω. μεμφθῇς in margine, quam in με φθῇς dispertivit *H. St.* Ib. p. 293. E. σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος, ὦ Σώκρατες. Xenoph. Anab. I, 42. ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει p. 79. αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχῃ. Cyrop. VII, v. 82. Ὧν ἕνεκα φημὶ—ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως—γενώμεθα. Demosth. Olynth. III, 28, 6. ὅπως μὴ πεισώμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σκέψασθαι δέον. Aristot. Polit. V, X. Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηθὲν ἄδικον πάσχωσιν, ὁ δὲ

δῆμος μὴ ὑβρίζηται μηθέν. n. "35." προσφέρω MSS. C, E, F, H, I, T. et

140. *col.* 1. *l.* 2. "leianis," et Ed. Pr.;

141. *col.* 1. *l.* 4. "B." "repugnante Toupio Addend. in Theocr. xxi, 26. lege, σχινδαλάμων." *R. P.* apud *P. P. D.* *col.* 2. *l. ult.* et *P. P. D.* ad *R. P.* in Aristoph. Ran. 826—853.

142. *col.* 1. *l.* 11. *corr. Goltzius l. antepen.* "ret," τρόπη τοῦ Ζ εἰς Δ Αἰολικῶς, ὥσπερ ΖΥΓΟΣ ΔΥΓΟΣ. Schol. Ven. ad Il. B, 191.—τοῦ Ζ καὶ τοῦ Δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν. κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἕζω ἕδος. Apollon. p. 618. *Bekker.* "Zanclæi illi Iones fuere; atque urbs eorum a Messeniis e Peloponneso profugis anno ante Christum natum dclxviii. capta est, et Messana in posterum dicta." Proleg. ad Homer. vv. ΔΑΚΥΝΘΟΣ et ΔΑΝΚΛΕ.

143. *col.* 1. *l.* 27. "1242." Plato de Republ. ii, v, 461. C. προθυμεῖσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέν. Eur. apud Stob. p. 609. τοῦ δὲ ζῆν ἀπειρίᾳ Πῶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου; *col.* 2. *l.* 13. *corr.* "p." 390. Aristoph. Plut. 640. φάνος—φέγγος *R. B.* et *Tyrwhitt.*; "φέγγος uterque liber," inquit *Invernizius*, quibus accedunt quatuor codices apud *Brunck.* et edd. duæ primariæ. "Oracula de Glycone Pseudasclepio apud Lucian. Pseudomantis ii, 225. Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι." *R. B.* *l.* 18. "Cantab." quamvis *Scaliger* ad Euseb. p. 105. citat ex MS. proculdubio; "ΓΕTUM *dicebant, quem nunc* ZETUM *dicunt.*" *l.* 24. MS. Harl. τὸ σμύρνα τινες καὶ διὰ τοῦ ζμ γράφουσι. Herodian. p. 457. Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Σμύρνα. ἐπειδὴ τινὲς μετὰ τοῦ Ζ γράφουσιν αὐτό. ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ Σ. Διπλοῦν γὰρ ὂν τὸ Ζ, οὐκ ἐγχωρεῖ μετὰ τοῦ Μ γράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τρία σύμφωνα ἐν ἀρχῇ τίθεσθαι λέξεως, εἰ μὴ μετὰ τοῦ ρ̄, ὃ ἔχει τινα οἰκειότητα πρὸς τὰ φωνήεντα. "At nihilominus Iones veteres ΖΜΥΡΝΑ [i. e. ΔΣΜΥΡΝΑ] omnino scribebant; neque ΣΜΥΡΝΑ in nummis ante Cæsarum imperium cusis occurrit." *Knight Proleg.* clvi. Ζμινύη et Σμ. *D. R.* ad Tim. p. 233. *l. pen.* Proh pudor malus! Præstat audire Cassiodorum ex Annæo Cornuto disceptantem de Latinis Græcas litteras propter Græca nomina adhibentibus, col. 2286, et 2289.: "Sed viderint illi, qui cum verbis quibusdam integris Græcorum uti in Latina lingua non erubuerint, an erubescendum crediderint

litteras Græcas intermiscere. Nobis satius est alienis bene uti, quam ineleganter nostra apponere."

144. *col.* 1. *l.* 8. Sen. Hipp. 246. *Per has senectæ* splendidas *supplex comas*: "an *ninguidas?*" *R. B.* "Et Charisius col. 71. *nix*, quod contra rationem *nivis*, licet veteres *ninguis* declaraverunt, e quibus est Lucilius." l. 10. "tellaria;" et *itiner* apud eundem, et Charisium col. 63. et 109. *col.* 2. *l.* 7. "512." *exsecutio* Comm. Ambros. ad Cic. de ære al. Milonis p. 34. *exsecutione* p. 78. *Prætexstam* MS. Vossian. Hor. Serm. I, v, 36. *l.* 9. "CATO," et ΤΙΜΟΧΣΕΝΟΣ in marmore apud *E. D. Clarke.* in Itinerario suo, Vol. III. p. 592.

146. *n.* "44." *coacti* MS. Coll. Jes. Cantab.

148. ἐγχανών: gl. καταγελάσας. Cod. Vict. τεθνήξῃ F, I, T, H in textu et schol., et C cum gl. ἀποθάνῃ. τεθνήξει D, E.

150. *col.* 1. *l.* 18. "*R. B.*" et *R. P.* ad l. *col.* 2. *l.* 11. *adde*, Vide *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 428. *Valck.* ad Ph. 576. *Koen.* ad Greg. p. 49. *l.* 14. δήξομαί γ' ὑμᾶς legit *R. P.* apud *P. P. D.* Sic Nub. 1153. βοάσομαί γ' ἄρα MS. Arund.; βοάσομαί γε vel βοάσομ' ἄρα *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide. *l.* 19. (et Pac. 261. "Forte κεκλαύσομαι." *Raper.*). διὰ τὶ δὴ κλαύσομαι C, F, et T; διατὶ δ. κ. D, E. δεῦρ' ἴθ' (sic quoque cod. Leid.) H, δεῦρ' ἔλθ' I, et διατί (vel—τὶ) δῆτα κλαύσομαι H, I. Dorv. et duo apud *Brunck. l. ult.* Conf. *P. P. D.* ad Lys. 366. Vesp. 121. Ὅτε δὴ δὲ edd. Ὅτε δῆτα Ravennas.

154. *col.* 2. *l.* 3. *adde*, "Mihi vero non persuasum *sedet*, sed mihi persuasum *est*, hæc verba non posse adhiberi, nisi ab Anglo, fastu pleno, quem non puduit, Anthologiam Græcam, illum egregium omnis eruditionis, cognitionis, atque elegantiæ thesaurum, appellare *nescio quam Epigrammatum congeriem.* *H. Bosch.* ad Anthol. Gr. p. 300. Quis non *pulcre*, *bene*, *recte*, tertio quoque verbo ingeret?

157. *col.* 2. *l. penult.* "ad l.," et *Q. S. F. Christianus;*

158. *col.* 1. *l. ult.* "Lege" ex *Valck.* in Diatr. ad Eur. p. 194.

159. *col.* 1. *l.* 7. Pind. Nem. III, 36. Ὑπερ Ἡρακλέος, περᾶν εὐμαρές. *l.* 9. *adde*, Theogon. 491. τιμῆς ἐξελάαν, "ἐξελάειν (σαι) Barocc. Trinc." *Gaisford.* ἐξελάαν Cod. Mediceus.

160. *col.* 2. *l.* 5. "rat." "Atqui operam oleumque perdidit." Pr. ad *D. R.* Opusc. xlii. *l.* 6. "9." Vide *R. P.* Advss. p. 228. et p. 161. *col.* 1. *l.* 6—10. *dele.* ibid. *l.* 19. Sed postea aliter censebat, ut me monuit *P. P. D.*

163. *col.* 1. *l.* 8. conspirante *D. R.* in Præf. ad Homerid. hymn. in Cer. P. xi.

166. *col.* 1. *l.* 20. "Brunckium?" *dele*, "quæ sana lectio est;" *et insere*, "οὐκ ἔτ' ἔστ' dextre *Porsonus*; sed legendum ex Ravennate, οὐκ ἔστ', οὐκ· ἐπεὶ—." *P. P. D.* ad l. Euripides in Danaa; Τόν θ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ' ὅς τ' ἂν ἐστι δή. ὅστις ἐστι δή reformat *R. P.* in Advss. p. 225. et ad Pac. 1302. quem conf. ad Nub. 647. *l.* 21. *refinge*, Av. 1069. lege ex Ravennate,—*et dele l. pen. et ult.* "sed—describam." *col.* 2. *l.* 4. corr. με τιμήσουσι.

167. *col.* 1. *l.* 1. "v," et infra ad p. 573. *l.* 2. ὡς τοὺς E, F, I; ὡς τοὺς cum interpret. εἰς C, T, et Dorv.; ὡς τοὺς σοφοὺς καὶ κοσμίους καὶ δικαίους D. vide *Valck.* ad T. Mag. p. 186. Plut. 97. Ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις; *col.* 2. *l.* 6. *adde*, Demosth. adv. Neær. p. 1362, 9. ὡς δ' ἦλθεν ὡς τὸν φράστορα· εἰς *Lambinus*. Jo. Grammat. f. 238. b. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως τῷ ὡς χρῶνται· ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὸν φίλον· ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον [Xen. Anab. i. p. 9. ii, 165.]. Conf. *T. H.* Misc. Obs. v, iii, 56. *R. P.* ad Ph. 1415. etc. *Infra* ad Vesp. 796. ἠκηκόειν γὰρ "Cod. *Vict.* ut bini codd. *Brunck.* et Veneta posterior." ἐνοικοδεμέσει Ald. pro—μήσει ut Junt. 1. ἀνοικοδομήσει Junt. 2. Vide *R. P.* apud *P. P. D.*

168. *col.* 1. *l.* 2. "Edd." Hor. Serm. ii, i, 45. *Qui me conmorit, (melius non tangere, clamo) Flebit, et insignis* tota cantabitur urbe.

176. *col.* 1. *l.* 23. Etym. M. p. 39. l. 16. v. Αἰσυμνῆται—Ἰδίως δέ φησιν Ἀριστοτέλης [Polit. iii, xiv.] ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι· [Odyss. Θ, 258. Il. Ω, 347.] καὶ αἰσυμνᾷ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται, Εὐριπίδης Μηδείᾳ [19.]. T. lv. l. 6. apud Com. *Caylus*. ΑΙΣΙΜΝΩΝΤΕΣ. Strabo xiii, 623=ii, 893. Ox. Ὅμηρος Κυμαῖος, οὐχ ὁμολογουμένως· πολλοὶ γὰρ ἀμφισβητοῦσιν αὐτοῦ.

177. *col.* 2. *l.* 13. Joann. Grammat. f. 235. a. Ἰάς ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται Ἴωνες· δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι Ἀτθίς. Herodot. i, 147. εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι. *l.* 16. "Persæ fortasse omnes Græcos Ionum titulo comprehendebant;" Herodot. iv, 98. καλέσας [Δαρεῖος] ἐς λόγους τοὺς Ἰώνων τυράννους, ἔλεγε τάδε, Ἄνδρες Ἴωνες,—Æschyl. *l.* 33. *adde*, Athenienses, æque ac Iones, sensim linguam suam mutarunt; et Ἀρχαία καὶ νέα Ἀτθὶς omnibus innotescit.—

Causæ mutationum in lingua Attica neminem effugiunt. "Si enim multitudinem hominum, undique in istam civitatem confluentium [Vesp. 705. Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.]; si ingentem, ex omnibus terræ partibus, servorum numerum; si inquilinorum; si bella continua, foris gesta; si exercitus, qui plerumque alebantur domi, mercenarios; si mercaturam denique, quam, apud suos, et per totam *Græciam* faciebant, magnam et copiosam, spectemus: prius mirabimur, tam parvam fuisse eorum dialecti mutationem, quam nullam omnino fuisse, cum *Boyleo* dicemus." [Aristophanis ætate Cives Athenis 30000 et amplius; Eccles. 1124. Ὅστις πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων. Hanc fabulam docuit Aristophanes circiter Ol. XCVI, 4.] "Tempore *Demetrii Phalerei* (Athen. p. 272. C.) Ol. CX. qui in Attica habitabant, civium numerabantur 21,000. inquilinorum 10,000. et 400,000. servorum. Si jam XIX. amplius servi et inquilini erant pro uno cive, ut hæc ratio declarat; hoc unum, ad eorum linguam valde mutandam, abunde sufficiebat. Sed inter causas *mutatæ et mixtæ Græcæ*, et vero cujusvis alius, *imperium* in primo loco, opinor, ponendum. Docet enim ipsa ratio, si qua natio, alias gentes, diversa lingua utentes, devincat, easque armis, præsidiis, et ditione teneat; posse eam quidem, ista via, extinguere veterem devictæ gentis linguam; attamen necessario retinere aliquid mixti, ex ea lingua, quam perdat: vel, si copiosa aqua paullum vini misceas, Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ, vinum quidem perdes, saporem tamen mixti retinebit aqua." *R. B.* de Phalar. pp. 402, 3=225, 6. Optime *Piersonus* ad *Mær.* pp. 349, 50. cui si benignissimum numen vitam longiorem dederit, nihil nobis de duplici dialecto Attica nisi discendi laborem reliquisset; Σωδάριον, Ἕρμιππος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον: "Athenienses olim præ ceteris Græcis et victu et dialecto usi sunt e reliquis Græcis et barbaris mixta. Testis locupletissimus *Xenophon.* de Republ. Athen. 696. C. ed. Leunclav. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. Hinc multa in linguam suam receperunt vocabula Persica, multa Ægyptia, multa Macedonica, nonnulla Sicula. De Persicis et Macedonicis insignis locus est *Athenæi* L. III. p. 121. E, F. et p. 122. A. Ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ὁ Κυνοῦλκος πιεῖν ᾔτησε δικόκταν, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι

νάμασιν [Plato. Phædr. p. 343. E. Læm. *R. P.* Advss. p. 67.]. πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς σχετλιάσας καὶ τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἔφη, μέχρι πότε βαρβαρίζοντες οὐ παύεσθε; ἢ ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι, φέρειν τοιούτους λόγους [πέττειν ὑμῶν τοὺς λόγους MSS. A. et Epp.] οὐ δυνάμενος; καὶ ὃς, ἐν Ῥώμῃ τῇ βασιλευούσῃ διατρίβων τὰ νῦν, ὦ λῷστε, ἐπιχωρίῳ κέχρημαι κατὰ τὴν συνήθειαν φωνῇ. Καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα Ἑλληνίζουσιν, ἔστιν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀγγάρους, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον. μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὁδοῦ μέχει νῦν, οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Persicum vocabulum est κυρβασία, quo utitur *Aristophanes* [Av. 487.]: Κανδύταλις *Menandro* et *Diphilo* usurpatum; vid. *Pollux* Lib. x. sect. 137. [*R. B.* ad *T. H.* p. 104=308.]. Παράδεισος, *Pollux* L. ix. sect. 13. ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν [Xenoph. Anab. i. p. 39. παράδεισος πάνυ μέγας καὶ καλός.]. Multa peregrina vocabula recenset *Eustathius* ad Od. T. p. [1854. 27.] 680. l. 44. Ægyptia quædam, quæ Athenienses civitate donarunt, *Pollux* L. vii. sect. 71. καλάσιρις, φώσων, ἡμιτύβιον, etc. quibus adde, quod paulo ante apud *Mæridem* occurrit (p. 344.), Στίμμις. Βατάνιον sive πατάνιον, vocem Siculam, teste *Hesychio* [et Polluce x, 107. *R. B.* ad *T. H.* p. 103=305.]. *Eubulus* adhibuit apud *Athen.* L. ix. p. 396. A. Sic itaque *Hermippus*, veteris comœdiæ Poëta, vocem usurpare potuit Latinam. Quanquam enim Romani tum temporis non valde frequens cum Græcis aut cum Atheniensibus commercium habuerunt, tamen hoc ipso tempore, quo floruit *Hermippus*, aut paulo antea legatos Athenas miserant, legum describendarum causa. *Hermippus* cum ceteris veteris Comœdiæ Poetis floruit Olympiad. lxxxv. et seqq. Unde liquet, vocem Latinam ipsi potuisse innotescere, quam vel per jocum adhibuisse censendus est, vel hominem Siculum aut Doriensem ea utentem introduxisse. In *Epicharmi* certe Siculi, Hermippo antiquioris, fragmentis non paucæ reperiuntur voces Latinæ. Νοῦμμοι, *nummi*, apud *Polluc.* L. ix. sect. 79. ὁ δὲ νοῦμμος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. ὁ Ἐπίχαρμός τε γὰρ ἐν ταῖς Χύτραις φησίν. Ἀλλ ὅμως καλαὶ καὶ

πῖοι ἄρνες, εὑρήσουσι δέ μοι καὶ νούμμους, πωλατιᾶς γὰρ ἔντι τᾶς ματρός. [versus emendatos sic digessit *R. B.*, Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι Δέκα νούμμους [vel *νόμως*], *πωλατέαι γὰρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος.* in *Boyl.* p. 465=263. *πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς* maluit *Koen.* ad Greg. p. 130.] *καὶ παλίν·* Κᾶρυξ *ἰὼν εὐθὺς πριῶ μοι δεκα νούμμων μόσχον καλήν·* ad Iambos ab *R. B.* redactus, Κᾶρυξ *ἰὼν* Εὐθὺς *πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν.* Ibid. p. 464. [*νόμων—καλάν Toup.* ad Suid. l. 419. et *Valck.* ad Adoniaz. p. 308.] Ὀγγία [Οὐγγία recentiores], *uncia, ἡμίνα, λίτρα*: ex eodem *Eustathius* laudat, ad Il. x. p. [1282, 48] 1389. l. 11. *ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν παρ'* Ἐπιχάρμῳ, *ὃς καὶ ὀγγίαν λέγει, καὶ λίτραν.* Πόλτον, *pultem, Athenæus* Lib. xiv. p. 648. B. *Καὶ* Ἐπίχαρμος *δὲ οὕτως λέγει ἐν* Γᾷ *καὶ* Θαλάσσῃ [—*σᾳ*]· *πόλτον ἕψειν ὄρθριον.* Verum tamen harum vocum omnium origo in Italiane, an in vicina Sicilia quærenda sit, obsurum est: neque eadem omnibus licentia. *Epicharmo* Siculo vocabula Siciliensibus nota licuit usurpare; *Hermippo* Atheniensi vix videtur fuisse licitum, vocem Latinæ originis in theatrum Atticum inferre, quam nemo fortassis spectatorum intellexisset. Sed forte hominem, ut dixi, Doriensem in scenam introduxit: hi enim *ου* mutant in *ω*, ut notissimum. *Mœris* autem hoc nomen, utpote singulare et rarissimum, adnotandum et explicandum sibi sumsit." pp. 349, 350. Sic voces Μνᾶ, Μύρον, Οἶνος, ex oriente in Græciam per mercaturam delatæ sunt.—Commemoratu quoque dignum Artemidorum in geographiæ fragmento apud *H. Stephanum* inter *Atticos* et *Athenienses* dignoscere: *τῶν δ' ἐνοικούντων οἱ μὲν Ἀττικοὶ, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι· οἱ μὲν Ἀττικοὶ, περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἁπλοὶ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες.*

179. *col.* 2. *l.* 12. Hermocrates Syracusanus apud Thucyd. vi, 77. *οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσιν,—ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι, ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες.*

180. *col.* 1. "2." Ἔθος *δέ ἐστιν αὐτοῖς* [Αἰολεῦσι] *τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα. Joann. Grammat.* f. 244. b.

182. *col.* 2. *l.* 6. "Codice."—*Insere, duas* mutuamur*.—e p. 187.]

184. *col.* 2. *l.* 30. horridior.

187. *col.* 2. *l.* 1. Quintil. i, vii. "Nostri præceptores *cervom, servom*que scripserunt." Priscian. col. 554. "*U* quoque multis

Italiæ populis in usu non erat, sed e contrario utebantur O.—et maxime digamma antecedente hoc faciebant, ut *serℲos* pro *servus*, *Ⅎolgus* pro *vulgus*, *DaℲos* pro *Davus*." Vide *Spanhem.* de præst. et usu numism. p. 121.

188. *col.* 1. 20. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν, οὔτ' ἄκραν Βάρβαρον, οὔτ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστιν ἡ πλείων Αἰολίς. *col.* 2. *l.* 8. "Quintil." I, vi, 31. *l.* 11. "Annal." XI, xiv.

189. *col.* 2. *l.* 6. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Λακεδαιμονίων. Grammat. apud *Gaisford.* *l.* 14. "p." 20=1392, v. 327. *l.* 16. "p." 27=2397, v. 533. *l.* 18. "p." 51=2412, v. 1260.

190. *col.* 2. *l.* 7. ὄλοος

191. *col.* 1. *l.* 17. conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. *col.* 2. *l.* 3. *adde,* Δορύλαος—Δορύλας. Πτερέλαος—Πτερέλας. Apollon. de Adverb. p. 585. *Bekker.*

192. *col.* 2. *l.* 21. *huc transpone,* [Longus ante Antonini Pii principatum floruit.] et *l.* 28. *insere,* [Scaurus fere Veleii æqualis.]

194. *col.* 1. *l.* penult. Plin. I. p. 135, 4. "Oppidum *Formiæ*, *Hormiæ* prius olim dictum." Hesychius, Ὅρμικας. μύρμηξ. Glossa e suo loco excidit; lege, Μύρμηκας. Ϝόρμικας. i. e. litteris Romanis, *Formicas;* vide *R. P. Tracts,* p. 284.

195. *col.* 1. *l.* 10. *insere,* Macrob. Saturn. III. p. 344. *l.* 5. leg. *Thesmoforia.*

197. *col.* 1. *l. ult. adde,* Conf. *Vossius* de Art. Gramm. xxiv, xxvi, xxviii. *Wallis.* Gramm. Angl. p. 142. In ruri Brigantum *vic* valet *wic;* ut *Giggleswick.* "This *wic* was so common among the Anglo-Saxons, that instances would be needless and tedious; and this was from very ancient usage; for in the *Feroes,* so far detached from the Continent, and who maintained little or no commerce with strangers, we find *Boardeviig, Joteviig, Qualviig,* etc. The first appropriation of *vig* or *vic* seems to have been to places on the sea-shore, and banks of rivers, but in length of time it became applicable to places near neither." *col.* 2. *l.* 5. corr. XI, xiii. *l.* 9. *Insere,* Iterum, xiv. *l.* 14. *corr.* fixo. *l. penult.* post *R. B.* *insere,* Conf. *Spanhem.* dissert. de præst. numism. pp. 48, 9.; et vide apud *Seguin.* p. 194., nummum sub imperio Claudii cusum, qui digamma facie litteræ Ⅎ inversæ, cui insitus est palmæ ramus, exhibet. Sic *OctaℲia DiℲi Augusti.*

199. *in textu l.* 2. " 370"*) * IV, 448. *Tum vero infelix fatis* exterrita *Dido.* exercita *Marklandus* in Ep. Cr. p. 117. " Male; Æn. XII, 610. *Conjugis* attonitus *fatis urbisque ruina.*" *R. B.* Melius *Scaliger* ad Cirin. p. 307. Hor. Epist. I, vi, 11. *Improvisa simul species* exterret *utrumque:* exercet *Marklandus;* quam repudiatam ab *R. B.* sustulit *J. Valart.*

200. *col.* 1. *l.* 21. " Proleg.," cui libenter accedo. Schol. ad Dionys. Thrac. a *Bekkero* nuper edita p. 757. Ξενοφάων Ξενοφῶν, Δημοφάων Δημοφῶν. *col.* 2. *l.* 11. " ΝΕΟΝ*:" *ΛΑΒΩΝ præbent Schol. s. c. p. 784.

201. *col.* 2. *l.* 11. " Plinius," I, 142, 15. Bursavolenses, *Harduin.* et apud Hirt. l. c. *Bursavolenses* in textu, sed *Ursaonenses* in not. præfert *Oudendorpius.*

203. *col.* 1. *n.* " 24." Ϝελέα prisci Græci; Οὐελέα Græcanici. Ptolomæi Geogr. III, i. p. 149. ed. Bas. 1533. Οὐέλιαι. *l.* 11. " Vascones" (qui hoc vitio misere laborant, *H. Steph.*)

204. *col.* 1. *l.* 36. " Plin. v." p. 157, 19. " In cimeliis Paris. unus nummus ex argento, alter ex ære ΥΕΛΗΤΩΝ præbent," teste *Harduino* in notis.

205. *col.* 1. *l.* 14. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ in antica nummi Græci apud *Seguin.* p. 134. *col.* 2. *l.* 9. *corr.* ου

209. *col.* 1. *l.* 15. *insere,* Ach. 346. Ἐμέλλετ' ἆρα πάντες ἀνασείειν, βοῆς. " Male Scholiastes. Distingue post βοῆς, quod vocativus pluralis est a βοεὺς, θύλακος." *R. B.* *l.* 16. " p." 22

210. *col.* 2. *l.* 3. corr. ΑΜΕΝΠΗΕΣ—Sed de Columna Naniana in dubio est animus.

211. *col.* 2. *l.* 17. " Ran. 430." (Eccles. 972. Αὐτὸν σεβινοῦνθ', ὃν edd. Ald. et Junt. 1. 2. οὐ τὸν σὲ βινοῦνθ', ὃν Ravennas; hinc Οὐ τὸν Σεβῖνον, ὃν pulcre eruit *Reisigius* PR. xiii. Hanc emendationem præoccupaverat amicus.). *l. pen.* (ἠλεκτρυὼν *R. P.* Advss. p. 279.)

214. *col.* 1. *l.* 8. *adde,* λαχὸν MSS. Arund. D, E, F, I, T; et C cum interpr. κληρωθέν. λαχὼν Dorv. conf. Eccles. 679.

216. *col.* 1. *l.* 8. " faciant" [Conf. *R. P.* ad Eccles. 115.]. *col.* 2. *l.* 29. " Menex." II. 239. E. *l.* 34. " Phædon." I, 112. B.

217. in textu *l.* 19. ΤΕΙ* * Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. *l.* 8. ΤΕΙ ΣΥΝΟΔΩΙ *l.* 9. ΤΕΙ ΕΥΝΟΙΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙ ΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ. *col.* 2. *l.* 6. " *Phalar.* p." 406. " *by being* dead, *it's*" [the Latin language] " *become*

immortal." *l.* 7. "p." 591. ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΝ ΘΝΗΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΝ. ΑΘΑΝΑΤΗΝ *Visconti* p. 146.

220. *col.* 2. *l.* 2. "161." MS. Harl. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν οἱ κοινοὶ λέγουσι· οἱ ἀττικοὶ ἕως, οἱ ἴωνες ἤως· οἱ δωριεῖς ἄως· οἱ αἰολεῖς αὔως. καὶ μελισσῶν μελισσέων μελισσᾶν μελισσάων. "Sic Ὀδυσσεὺς, quem Οὐδυσσέα faciunt Æoles." Quintil. I, iv. συμφώνου δὲ προστιθεμένου οὐδέποτε προστιθέασι τὸ ῡ Αἰολεῖς· τὸ γὰρ νόσος νοῦσος· καὶ Ὄλυμπος Οὔλυμπος ποιητικά εἰσι καὶ οὐκ Αἰολικά. Schol. ad Dion. Thrac. p. 806. l. ult. *adde*, In hac vocalium recensione Υ addititium esse existimat *Bouhierius*. Legit ergo, A, E, I, O, [U] (*nam* H, Y, *et* Ω. *postea* etc.).

222. *in textu l. penult.* ἀρχαιοὶ* *non Ἀχαιοὶ, MS. Epit.

223. *n.* "48." *adde*, et τῷ εῖ ambo codices. *l.* 4. τῷ οῦ ά. MS. A. *l.* 6. διὰ τοῦ οῦ μόνου γράφουσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ εῖ γράφουσιν MS. A.

224. *col.* 1. *l. ult.* Schol. ad Nub. l. c. "Σαπφόραι, οἱ σῖγμα (forte στίγμα) ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. Καὶ διὰ τοῦ μ̄ καὶ π̄ γράφεται. Stigma enim non erat *Sigma* sed *Sanpi* ϡ." *Raper.* Conf. Athen. XI, 467. B.

226. *col.* 1. *l.* 1. "Etym. M." 479. l. 46.

230, 231. Eadem fere exhibent Schol. ad Dionys. Thrac. pp. 777—779. quæ demum utenda ab amico accepi.

234. *col.* 1. *l.* 3. [sed ϜΕΛΕΝΙΤΩΝ *Eckhel* in doctr. num. T. I. Vol. II. p. 227. Fides profecto exigua *Goltzio* habenda est nemine ei accedente.] *col.* 2. *l.* 19. *insere*, et N finalem,

235. *col.* 2. *l.* 13. membra,

248. *col.* 1. *l.* 4. Vide *R. P.* ad Av. 372. *l.* 24. Vide Martial. Epigr. IX, xiv.

260. *in textu l.* 2. [I, 5. ed. *Hudson.*]

268. *col.* 1. *l.* 29. *corr.* sed in tabulis

269. *col.* 2. *l.* 16. *corr.* Longinus, et Cleomedes in Meteor. II, 92.:

272. *col.* 1. *l.* 23. Ἴφικλος Diod. Sic. IV, 33.

275. *col.* 2. *l.* 10. *corr.* liquidum

277. *col.* 2. *l.* 32. *corr.* sapientioribus

282. *in textu l.* 6. m. ἐπιῤῥέοντος* *ὑποῤῥέοντος D, F, T; sic C, H et inter l. παρερχομένου; eandem habet I, et inter l. ὑποτρέχοντος· ἀποῤῥέοντος E cum interpr. κατὰ μίκρον τρέχοντος. *col.* 2. *l. ult.* *corr.* μ. γε ῥ.

283. *col.* 1. *l.* 8. unus Harl. T. *l.* 10, 11. *rescribe*, Barocc. 127. duo Harl. H, I, et cod. Leid.

284. *in textu l.* 9. π. τὰ ῥάκη C, D, F, Barocc. 127. in textu et schol. H, et I; π. γε τὰ ῥάκη E. *col.* 2. *l.* 7. "103." Schol. ad Ran. 33. Ἀργίνουσα—Μανίας—ἄκρας: immo Μαλέα ἄκρα· vi. Xenoph. Hellen. I, 446. C. [ed. Leuncl. Thucyd. III, iv.]; Straboni [XIII, 917. ed. Almel.] est Μαλία, quod rectius." *R. B.* Denuo ad Ran. 193. "Photii Lex. MS. in Κρέας. Τὴν περὶ τῶν κρεῶν. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνηρέθησαν οἱ στρατηγοί. sane τὸ νεκρῶν [quam MS. U. et schol. pro varia lectione agnoscunt] optime personæ Charontis aptatur: forte leg. περὶ τῶν ἀκρῶν. Intelligit Maliam, Canas, Arginusas. vel forte περὶ τὴν ἄκραν, ut Malia intelligatur. Vide Steph. Byz. in Καιναί." *R. B. Raperus* citat Hesychium de adagio Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, et infra v. 706. Comico sententiam tribuisse videtur, quam *Brunckius* ad l.; provocat enim ad Xenoph. Hellen. I. p. 448—452. Ubi duces, parta victoria, in judicium vocantur, διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς, et morte multantur. Conf. Schol. apud *Inverniz.* ad l.

285. *col.* 2. *l.* 8. "Ach. 969. et Av. 1426. Lege Εἴσειμ' ὑπὸ πτερύγων. *l.* 11. *insere*, Eur. Suppl. 382 (390). lege, νέμεις ἀεὶ (ita 2 MSS.) τὸν δυστυχῆ πάντᾱ ῥύῃ. At, inquies, quomodo gemino suo versus iste respondebit? Ibi vero legendum, τεμεῖ, τέκνοισιν ἽΝΑ ταφὰς ληψώμεθα; nisi mavis ex *Musgravii* partim conjectura, κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλια μοῖρ' Ἐμοὶ τέκνοισιν ἵνα ταφὰς ληψώμεθα; Adde *Brunck.* ad Æschyl. Prometh. 1031. Aristoph. Nub. 647. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν *Markland.* ad Suppl. l. c. Vesp. 976. Expunge γε, sine quo metrum satis constabit. 1478. Lege ὑπὸ ῥώμης Pac. 698. τῆς om. Suid. Ran. 1091. Lege τὰ ῥήματα." *R. P.* apud *P. P. D.*

288. *in textu l.* 6. αριστισον* *"ἀρίστησον εὖ edd. tres pr. ἀρίστισον εὖ *Kuster.* ex MS. Vat. U. ἀρίστισον εὖ quoque Suidæ v. ἀριστήσασθε ed. *Kuster.* e MSS. Par." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide.

290. *col.* 1. *l.* 19. Sed hæc perperam: nam Ennianum est Annal. III. p. 53. *Postquam* lumina seis oculis bonus Ancu' reliquit.

291. *col.* 2. *l.* 2. *corr.* arrogasset,

292. *col.* 1. *l.* 7. *dele* "Suppl. 660, 1." *et notam mutilam exple sic*, Agam. 1667. Pers. 822. Suppl. 633. 660, 1. Agam. 1660. Eur. apud Stob. Grot. p. 71. 377. Hec. 1186. Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα. "*The flowers of the forest are*

a-wede away." Conf. *R. B.* apud *E. Maltby* in Suppl. ad *Morell.* p. 1144. ad Bion. Id. I, 55.

293. *col.* 2. *l.* 30. *insere*, Diodorus Sic. III, 36. σκοπεύσαντες γὰρ ἕνα τῶν ὄφεων τριάκοντα πηχῶν, διατρίβοντα περὶ τὰς συστάσεις τῶν ὑδάτων, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἀκίνητον τοῦ σώματος τὸ κύκλωμα τηροῦντα, κατὰ δὲ ἐπιφανείας τῶν διὰ τὴν δίψαν ζώων φοιτώντων ἐπὶ τὸν τόπον, ἄφνω διανιστάμενον, καὶ τῷ μὲν στόματι διαρπάζοντα, τῷ δὲ σπειράματι καταπλέκοντα τὸν ὄγκον τῶν φανέντων ζώων, ὥστε μηδενὶ τρόπῳ δύνασθαι τὸ παραπεσὸν ἐκφυγεῖν.

294. *in textu l.* 3. "interpretatio;"* * Vide *R. P.* ad Av. 590. et 895. apud *P. P. D.*

300. Alcmanis fragmentum hoc modo constituendum suspicatur *Meinekius;* Μῶσ' ἄγε Μῶσα λίγεια Πολυμελὲς μέλος νεοχμὸν Ἄρχε παρθένοις ἀείδεν Καὶ ναὸς ἀγναῖς εὐπύργῳ θεραπαίναις ep. cr. p. 30. ubi auctoritates, quibus nituntur hæc disjecta poetæ membra, concutias.

304. *col.* 1. *l.* 1. *insere,* Ach. 536. Ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα. Plin. Epist. I, XX. *Odi præcoci puerulos sapientia.*

308. *col.* 1. *l.* 30. *corr.* summam

309. *col.* 1. *l.* 20. *corr.* —ωϊ—

312. *col.* 2. *l. penult. insere,* Anacreon apud Strab. III. 224=202. Ox. Τιταρησσοῦ βασιλεῦσαι.

326. *col.* 2. *l. ult. adde,* Soph. Œd. Col. 1515. Στρέψαντα Ald. "*Sed f. legend.* τ' ἀ—στράψαντα" TYRWHITT. Sed facilius τε Στράψαντα *Pierson.* in Verisim. p. 139. "Στράπτειν scilicet est ἀστράπτειν, ut στεροπὴ, ἀστεροπή· σπάραγος, ἀσπάραγος· στραπὴ, ἀστραπὴ, si fides Etymologo." *R. B.*

329. *col.* 2. *l.* 1. *insere,* Aristoph. Equit. 463. "Lege, ut vitetur hiatus, Οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττεις—Sin hæc transpositio minus placeat, lege, Οὔκουν μ' ἐν Ἀργείοις ἃ πράττεις—quod et melius videtur." *R. P.* apud *P. P. D.* Xen. An. I, 92. καὶ εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν.

331. ADD. *col.* 1. *l.* 6. *adde,* Æschyl. Agam. 226. ἐπεὶ δ'. ἔπειτα MS. Bigot. *col.* 2. *l.* 3. *corr.* πώλην. *l.* 5—11, *dele.*

332. *col.* 2. *l.* 6. sibi tanquam

344. *col.* 2. *l.* 2. *corr.* codd. Vict. et Ravennas

345. *col.* 2. *l.* 5. "*R. P.*" ad *R. D.* "Cycl. 329. Θρήκιος recte Aldina. Vulgo Θρηΐκιος." *R. P.* Advss. p. 268. *ad l. ult. adde,* vide *R. D.* supra pp. 156, 157.

346. *col.* 1. *l.* 7. *insere,* ἐπ' pro ἀπ' Codd. Cantab. *col.* 2. *l.* 7. *corr.* " edd." pr. *l.* 9. " quod metrum postulat" (*R. P.*), *l. ult. adde,* τοῖσιν citat Suidas v. ὁπλῖται *Toup.* apud *R. P.* ad l.

347. *col.* 2. *l.* 6. ὑμῖν Codd. Rav. et Leid. *l.* 8. *insere,* 577. θεῶν ἁπάντων absunt cod. Leid. *et* " 578." ἡμῖν μόναις δαιμόνων cod. Leid.

349. *col.* 1. *l.* 4. " *R. B.*" κρυμώδη cod. Leid. *l.* 10. " F." Κυκήδου. Schol. Leid. Κυκήδης. παλαιὸς ἦν ποιητής, ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. *l.* 12. " 269." " unde facere potes τάδε γ' ἔστιν *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad 998. In Lys. 1126. ope Suidæ maluit *R. P.* μοῦσα δ' ἔστι μοι. Eq. 951. Οὐ τοῦτο γ' ἐστίν. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν cod. Rav. Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πολλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; *R. P.* ad Ph. 538. Fortasse, οὐ πολλά γ' ἔστι. *l. ult. insere,* (" leg. τεττιγοφόρος κἀρχαίῳ, vel τεττιγοφορῶν, ἀρχαίῳ." *R. B.* " τἀρχαίῳ pro τῷ ἀρχαίῳ metro postulante." *Raper.*)

350. *col.* 2. *l.* 5. *adde,* Conf. ad Ter. Hecyr. II, iii, 7. Eun. IV, vi, 5. Adelph. III, ii, 24.

354. Agam. 754. πικρὰς τελευτάς edd. πικρὰν τελευτὰν MS. Bigot. 780. μελαινὰς—ἄτας edd. μελαίναν—ἄταν MS. Bigot. *col.* 1. *l.* 23. *adde,* Eur. Hec. 525. Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ. Soph. Ph. 9. Παρῆν ἐκήλοις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις Soph. apud Athen. IX, 401. D. Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος *R. P.* Advss. p. 114. Œd. Tyr. 1231. Μάλιστα λύπουσ' αἳ ᾿ν φανῶσ' αὐθαίρετοι " αὐτάγρετοι redonandam esse censeo, cujus vestigium servat Schol. Καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος Simonides in istis egregiis apud Stobæum reliquiis p. 529. et Neoptol. p. 602." *T. H.* ad Callim. fr. CXX. (In loco e Pirithoo citato ab *R. P.* in Pr. xxxix. lege, Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος. Hipp. 835. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.) Æschyl. P. V. 24. ἀπōκρύψει. 262. ˉἔκλυσιν. 326, 339. τῶνδέ σ' ˉἐκλῦσαι πόνων.

355. *col.* 2. *l.* 8. ὅτι et χύτρεον MS. Arundel. *l.* 27. *insere,* 580. " Καὶ σπ." *l.* 30. " *Reisigius*" p. 162. *l.* 38. " *Reisig.*" p. 101.

356. *col.* 1. *l.* 2. *corr.* Lys. " 933." *l.* 5—7., " 1046—*Raper*" *dele; formula enim est in jus vocandi. l.* 13. *insere,* 726. " Forte Χαίρων ἴσως σύγ' ἐνυβρίσεις," *Raper. l.* 25. *insere,* " 102." ut Soph. El. 800. κατάξι' ἂν πράξειας *Bothius. l.* 37. *corr.* restituunt *R. B.* et *R. P.* (Ach. 457. μ' ἀλλὰ Suidas in vv. Eustathius p. 479. *R. B.*) *col.* 2. *l.* 13. κᾱ πρ. canoni haud repugnat.

357. *col.* 1. *l.* 14. "123."; ut Pherecrates XI, 481. C. Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας, ἐγγάστριδας. *R. P.* Ib. p. 127. Vulgo γάστριδας. *l.* 17. "48." Pherecrates apud Polluc. II, 48. Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κνάμοις. *R. P.* ib. p. 39. Vulgo, 'Απὸ πρ. *col.* 2. *l.* 4. "Rav." "Vide Suidam in κύλιξ, et ἀποκ. Athenæus p. 479. legit a κοτύλη, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον. Sed, notante *Casaub.* Excerpta et Eustathius ἀποκέκρουσ." *R. B.*

358. *col.* 1. *l.* 24. *dele,* "Ex Euripidis Telepho.;" et supra p. 355. *col.* 1. *l.* 30. emendatam insere, 'Ερεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλά τι οὐ χρῆν; εἴπετε. Thesm. 637. Φερ' ἴδω τί πρῶτον ἦν; MN. τί πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν. TYRWHITTUS. Eccles. 617. περὶ τοῦ; ΠΡ. περὶ τοῦ; περὶ τοῦ μή—*R. P.* apud *P. P. D.* Hiatum post τί admittunt Comici. Av. 149. Τί οὐ τὸν Ηλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον 'Ελθόντ'; *Blomfieldio* ad Septheb. 193 (208). libentissime accedo; quanquam propius paullo vulgatæ lectioni insisterem, Τίν' οὖν ὁ ναύτης ἆρα γ' ἐς πρώραν φυγὼν Πρύμνηθεν εὗρε μηχανὴν σωτηρίας; Soph. Ph. 100. infra ad p. 471. citatum leviter emenda. Τί δ' οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο, *l.* 28. *insere,* conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. *col.* 2. *l.* 15. *dele,* "conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l." *et insere,* Sed nihil firmi vides, quamobrem Platonis sermone Dawesii canonem expediat vindicare: at visum est nonnullis, qui auctoritate plurimum valent, Platonis *locutionem, etsi absit a versu, tamen, quod incitatius feratur, et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam comicorum poetarum; apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est quotidiani dissimile sermonis.* Cic. de Orat. xx.

359. *col.* 1. *l.* 31. *insere,* Conf. *R. B.* ad Menandr. fr. CCV. p. 108. *col.* 2. *l.* 8. *insere;* sic etiam Schol. ad Plat. p. 147., "et" *l.* 25. *adde,* Eur. Troad. 323. Διδοῦσ', ὦ 'Εκάβα, φάος.

360. *col.* 2. *l.* 31. *corr.* "Pers." 590.

361. *col.* 1. *l.* 5. αὐτῶν. *col.* 2. *l. antepen. dele,* "et πν—πνικτῶς." *et l. ult. adde,* "Menander Misogyn. apud Priscian. XVIII. p. 1193, 30. Putsch. (in Aldina f. 236. b. deest) Fr. CI. A. 'Ω χαῖρε, Γλυκέρα Γ. καὶ σύ. A. πολλοστῷ χρόνῳ." Vide *Tracts,* p. 250. *R. P.* Advss. p. 123. et ad Pac. 558. apud *P. P. D.*

363. *col.* 2. *l.* 1. *corr.* B, D, F, T. κναφεύεις τις E.

364. *col.* 1. *n.* "24." Οὐδ' εἷς ex Suida *R. B.* "κατὰ σπουδὰς *studio factionis.*" Vide Eur. Hec. 132." *Raper. col.* 2. *l.* 4. *adde,*

Voculæ *οὔποτε* vel *οὐδέποτε* parcius verbo *præteriti*, et *οὐπώποτε* vel *οὐδεπώποτε* nunquam verbo temporis *futuri* junctæ reperiuntur. Hanc regulam auctoritate ratam habuit *R. P.* Æschyl. Eum. 695. *οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν*. Sed Agam. 1046. *Οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς*. et 1060. *Ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν*. Eur. Ph. 828. *Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλόν*. *It is not, and it cannot come to good*. *Shaksp*. Hamlet. Aristoph. Eq. 1286. *Οὔποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου* *R. B.* Xenoph. Anab. II, 170. *οὐδέποτ' εἶχεν*. 2. Eur. El. 326. *Οὔπω χοάς ποτ', οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης Ἔλαβε* *R. P.* Advss. p. 272. Aristoph. Ran. 1076. *Οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα* Rav. Alexis apud Athen. IV, 133. C. *σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐπώποτ' εἶδον*. Theodectes Bellerophon. apud Stob. x. p. 126 (67. Grot.). *Εἶδες τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα* Xen. Anab. I, 63. *οὔτε τεθνεῶτα οὐδεὶς πώποτε εἶδεν.—τάφος δ' οὐδεὶς πώποτε αὐτοῦ ἐφάνη*. Conf. *Brunck*. ad Vesp. 984. Thesm. 32. Lys. 301. *Pierson*. ad Herodian. p. 461. *R. P.* ad Ach. 127. Phrynichus Π. Σ. p. 53. *Οὐδέποτε: ἐπὶ μέλλοντος μόνου φασὶ τίθεσθαι τὴν φωνὴν, ἐπὶ δὲ παρῳχημένου τὸ οὐδεπώποτε. εὑρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου, οὐδέποτε προδέδωκέ με*. *l*. 8. " 370." Lex. Rhet. p. 295. *Πόλις: οὐ μόνον τὸ ἄστυ, ἀλλὰ ἰδίως Ἀθηναῖοι πόλιν ἔλεγον τὴν ἀκρόπολιν*. Illam perpetuo *arcem* designat Vitruvius. *l*. 12. " Eccles." 704.

365. *col*. 2. *l. ult. adde*, " *Sanctamandus* in *Comment. inedit*. apud *Burgess*. ad hunc locum, ' Servum,' inquit, ' semper introducit *Aristophanes* de *edulibus* quid loquentem." Recte; nunquid helluone fœdius?

366. *in textu l*. 8. Plut. 973. *Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι*; Schol. *φησὶν ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ* [*l. κατὰ*] *γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο*. Vide Eccles. 679.; et schol. etiam infra ad v. 1147. unde patet priorem Plutum actum fuisse Archonte Diocle post Glaucippum.

371. *in textu l*. 12. *καμφορειδια** *Eccles. 1111. *Τούτων ἁπάντων τὰ θάσι' ἀμφορείδια*. vide infra pp. 384, 5.

372. *in textu l*. 9. *Ἀπ'ολλωνος*. *col*. 2. *l*. 7. " *R. B.*" *Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας*. Tyrw. *l*. 10. natam; *l*. 13. *adde*, conf. Statii Theb. v, 412. a *Butlero* citatum.

374. *n.* " 43." corr. " H. E. κατήνυσαν" [καθήνυσαν] *l. ult. adde,* Œd. Col. 1562. Ξένον ἐκτανύσαι Ald. " F. εξανυσαι vel κατανυσαι." TYRWHITT. ἐξανύσαι tacite *Brunckius.* Lex. Sang. p. 411. Ἀνύσαι: δασέως, τὸ σπεῦσαι καὶ συντελέσαι. *col.* 2. *l.* 5. ποῖ τις γε οὖν φ. Dorv." ποι—

375. *col.* 1. *l.* 23. *insere,* " forte ποίαν + σκεύη χοῖος γεγένηται;" *R. B.* " Lege—

378. *col.* 1. *l. ult. corr.* D, I, T, et Barocc. 127.

380. *col.* 2. *l.* 9. De hoc loco idem quod ego sentit *P. P. D.*

381. *col.* 2. l. 12. *corr.* Ach. 999. *l.* 15. Av. 448. *insere,* Ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νῦν μενί. *l.* 16. *adde,* Ἄκουε: ἀντὶ τοῦ σίγα. Κρατῖνος. Lex. Sang. p. 369. *l. ult. adde,* et Cod. Vict.

383. *n.* " 52." *l.* 2. *dele,* " sic Barocc. 42." *ac suppone,* sic I; *l.* 5. *adde,* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Pac. 629.

384. *col.* 2. *l.* 7. *post* " M. D." *insere,* Anti-Att. p. 88. Δακτυλίδιον: οὐ δεῖν φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ.

385. *col.* 1. *l.* 4. " 134." 950. 1020.

386. *col.* 2. *l.* 10. *corr.* ἐγχέλεια *l.* 15. *insere,* sed ad Av. 765. ἐγχέλεια citat e Posidippo apud Athen. III, 10. p. 87. F.

388. *col.* 1. *l.* 12. " Aldina," f. 236. *col.* 2. *l.* 9. transpone, LIII. p. 102. lege;

389. *in textu l.* 6. arguendus* *Vide *R. B.* ad Menandr. pp. 27. 42. 44. 63. ad *T. H.* pp. 89. 90. *R. P.* ad *Toup.* pp. 436. 499, 500.

390. *col.* 2. *l. ult. adde, Month. Rev. Sept.* 1786. *pp.* 178—183. Hujusmodi hiatus post viri eruditissimi tentamina in melicis adhuc supersunt; Æschyl. P. V. 164. Δάμναται οὐρανίαν γένναν. Septheb. 89. βοᾷ ὑπὲρ τειχέων. 97, 8. εὔεδροι, ἀκμάζει *Burneius.* 135. Κάδμου ἐπώνυμον. 175. λυτήριοι ἀμφιβάντες 647. κέκευθεν ἤθη. Ἀϊδωνεύς *Burneius.* 766. παλαίφατοι ἀραί. 1003. Ἰὼ ὅπου. Pers. 640. Γᾶ τε καὶ ἄλ—. 657. ἴθι, ἵκου. Soph. Ph. 882. ἴθι, ἴθι μοι παίων *Burneius.* 1020. Ὁρῶ, ὁρῶ. Suppl. 69. τὼς καὶ ἐγώ. vide *Burneium* ad Pers. 640. 537. Οἴστρῳ ἐρεσσομένα. 667. νόμῳ αἶσαν. 1017. καὶ οἳ χεῦμ'. Agam. 761, 2. γέν—να. Οἴκων. 1127. Ἆ, ἆ. ἰδού, ἰδού. Eum. 1044. συγκατέβα. Ὀλολύξατε

391. *col.* 2. *l.* 7. " *R. B.*" conf. Athen. x, 453. E. Aj. 151. Εὔπειστα. Εὔπιστα MS. Trin. Coll. Cant. et Schol. Harl. *R. P.*

392. *col.* 1. *l.* 9. sunt, 1.

394. *col.* 1. *l.* 3. " p. 9" (quem conf. ad Hipp. 1102.).

396. *col.* 1. *l.* 14. Vide supra ad p. 150. *l. ult.* " I," Barocc. 127. et Dorv. *quæ col.* 2. *l.* 1. *dele. ib, l.* 15. ἔχων. *R. B.*

397. *col.* 1. *l.* 1. Soph. Œd. Tyr. 771. κοὐ μὴ στερηθῇς γ' "Aristoph." Ran. 204. "Forte φλυαρήσεις" *Raper.* sic MS. Br.

399. *col.* 2. *l. ult. adde*, Æschyl. Agam. 367. Versum paroemiacum persanavit *R. P.* reponendo Σκήψῃ βέλος ἠλιθιῶσαν. *Cl. Journ. No.* XIII. *p.* 142. et Choeph. 372. Μείζονα φωνεῖς· ὀδυνᾷ γάρ. Advss. p. 159. conf. Pers. 32.

401. *col.* 2. —ΩΝ."

406. *col.* 2. *l.* 15. "Æschyl." P. V. 273. *l.* 27. quam lectionem e cod. Vat. corrasit, ut ex collatione ejus apud *P. P. D.* patet; vide *Cl. Journ.* No. XIV. p. 431.

407. Ran. 1024. *col.* 1. *l.* 13. "forte leg. Μόνον ὅπως μνημονεύσεις ut respondeat strophæ." *Raper. col.* 2. *l.* 6. "Legg." XI, 919. C, D. εὑρεῖν μηχανὴν, ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέτοχα ξυμβήσεται γίγνεσθαι ῥαδίως. Lex. Sang. p. 400. *l.* 30. "Demosth." Olynth. I. p. 9. ὅπως βοηθήσετε καὶ μὴ πάθητε. *l.* 34. *pro* "præsenti indicativi" *lege* sæpe indicativo; Æschyl. P. V. 375. 756, 7. 873. 937, 8. Choeph. 194. Soph. Tr. 602. El. 1134. Eur. Iph. A. 385. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν *R. P.* Advss. p. 259. (Plato * * * οὐκ ἔσθ' ὅπως ἡμεῖς ὀρθῶς ὑπολαμβάνομεν.) Aristoph. Pac. 136.

408. *col.* 2. *l.* 6. *adde*, Anab. I, 63. οὐδ' ὅπως ἀπέθανεν. Eandem rationem sequuntur voculæ ἵνα et ὡς, præcedente verbo ejusdem temporis: "ΙΝΑ vide *Valck.* Diatr. pp. 148, 9. ὩΣ, Æschyl. P. V. 155, 6. Eur. Ino, VII, 3. 4.

412. *col.* 1. *l.* 9. *corr.* potero, *l.* 24, 5. *corr.* "Aristoph. Ach. 153. *l.* 27. "10." "*leg.* δή' κεχήνη vel κέχηνα, prius verum." *R. B.*

413. *col.* 1. *l.* 2. *corr.* ΗΙΔΕΙΣ· *l.* 18. προσώπου

414. *col.* 1. *reforma l.* 3, 4, 5. Eadem forma perpetuo apud Demosthenem comparet; Ἤιδεσαν pro Cor. p. 321, 5. de Fals. Legat. 357, 17. 413, 6. adv. Onetor. I, 870, 11. 874, 3. adv. Phorm. 907, 14. adv. Steph. I, 1110, 25. adv. Ev. et Mnes. 1142, 13. 1163, 5. adv. Eubulid. 1312, 26. adv. Neær. 1382, 20 [Or. funebr. 1397, 16. 1398, 21. 28.]. προῄδεσαν pro Cor. 294, 27. συνῄδεσαν de Fals. Legat. 357, 21. adv. Aristocrat. 673, 1. adv. Aphob. I, 831, 13. III, 859, 3. Procem. Dem. 1453, 28. *l.* penult. ἐδεδοίκεσαν. *col.* 2. *l.* 10. Anti-Att. p. 96. Εγρηγόρησεν (sic): Ξενοφῶν τετάρτῳ 'Αναβάσεως.

416. *col.* 2. *l.* 8. "Rav.:" contra Eur. Hel. 91. Τελαμὼν ὁ φύσας· τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον; "Immo — τίν' ἂν ἔχοιμ' ἄλλον φ. TYRWHITTUS in App. ad *Musgrav.*

420. *col.* 2. *l.* 3. "185." Philostrat. Vit. Apoll. T. I, xiii. p. 24.

l. 7 (ed. Morell. = xix. p. 22. Olear.) ὑπερορίῳ αἵρεσθαι. "Apud Suidam in ὑπερόριον legitur ὑπερόρια αἵρεσθαι. Sed vulgata lectio bene habet; ὑπερορίῳ scilicet τῷ νέῳ. Nam qui *peregre* est, ὑπερόριος dicitur." Bentleius.

422. *col.* 1. *l.* 3. *insere,* "ἐγχέας edd. et sic in Ach. 1227. Thesm. 494. est aor. 1. participii activi." *Raper. n.* "91. 3." ποτε quoque infra p. 582.

423. *col.* 1. *l.* 6. "ad" Ph. 529. *l.* 7. "414." Av. 628. *l.* 24. *del.* "pen.;" vide infra p. 485. *col.* 2. *l.* 11. "239." Aristoph. Hor. 11. Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγον χρόνον χρήσας ἀφειλόμην ἄν. χ. *having lent it to them R. P.* apud *M. D.* Conf. Œd. Tyr. 434. 1368. Eur. Alcest. 922. *R. P.* quem conf. ad Suppl. 905=915.

424. *col.* 1. *l.* 8. *corr.* 1243.

425. *col.* 1. *l.* 12. *adde;* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Lys. 613. *col.* 2. *l.* 14. "σοῦ—" 342. Ὀτιὴ λέγειν. Lys. 1230. ὁτιή. *R. P.* apud *P. P. D.* et Mnesimachus apud *Walpole* p. 27.

426. *col.* 1. *l.* 3. "sum;" Xen. Anab. i, 102. καὶ τἄλλα ὅσα ἔντος αὐτῶν,—πάντα ἔσωσαν, *l.* 5. "Ald." Æschyl. P. V. 273. ταῦθ' ἅπαντ'. *l.* 6. "MSS." *Livineii.*

427. Tyrwhitti memoriam irretivisse videtur Eur. fr. apud Plato. in Gorg. p. 300. A. Læmar. = i, 492. H. St. Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται· vide Schol. ad l. p. 119. Aliter paullo Laertius in Pyrrhone, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς.

428. *in textu l.* 20. "monuimus" [p. 55.].

430. *in textu l.* 12. —νομεν*. "**adde* —" et p. 431. *l.* 4. *præpone,* "303."

431. *col.* 1. *l.* 9. *Vocalis enim longa vocem claudens elidi non potest; R. P.* ad Hec. 870. Æschyl. P. V. 49. ἐπράχθη 'ν. *Heath. R. P.* Thesm. 565. αὖ τὰ κρέα 'ξ. Hec. 1239. μὴ ἀδικεῖν, μὴ 'δικεῖν ed. 3. ut Æschyl. Eum. 85. 688. Soph. Aj. 278. μὴ 'κ. Œd. Col. 1266. μὴ 'ξ. Eum. 826. μὴ 'κβάλῃς. Suppl. 345. μὴ 'κδούς. Nub. 431. Μὴ 'μοίγε *R. P.* Eum. 690. μὴ 'πικαινούτων. Antiphanes apud Athen. vii, 299. F. Οὕτω 'στίν. Apollodorus Stobæi cvi. p. 569, 50. τύχῃ 'στί. *R. P.* Nicostratus apud Athen. xv, 693. A. τύχῃ 'γαθῇ. Tr. 446. τῷ 'μῷ. Eum. 445. 967. τῇ 'μῇ. Choeph. 529. τῷ 'νείρατι *R. P.* Philem. apud Athen. iv, 175. D. ὦ 'μβρόντητε *R. P.* Ant. 563. Aristoph. apud Athen. xi, 485. A. ὦ 'ναξ· *R. P.* et x, 422. F. ὦ 'νδρες.

434. *col.* 2. *l.* 4. *corr.* Platonem *l.* 5. *corr.* κἀμήχανα. *l.* 7. *adde,*

Eur. Fr. XVIII. τοῖς καλοῖς κἀλήθεσιν. *R. P.* Aristoph. apud Athen. XI, 494. D. πολλὰ κἀγάθ'—*R. P. l.* 8. *corr.* χρησαίμεθα—

436. "in textu 8"* *Astydamas Athenæi X, 411. A. μί 'ῃ τῆς μουσικῆς. *R. P. col.* 2. *l.* 1. *corr.* præbet

437. *col.* 2. *l.* 5. *Bigot.*; P. V. 891. ἐραστεῦσαι. et Septheb. προσμεμηχανημένην codices multi. *l.* 7. "'Αδωνίδι." Æschyl. Choeph. 726. Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι. *l. pen.* Aristophon apud Athen. XIII, 563. C. Δεῦρ' αὐτὰν ἐφυγάδευσαν.

441. *col.* 1. *l.* 14—6. *dele* "Œd. Tyr. 1367—." *col.* 2. *l.* 10. *adde*, et Eccles. 363. *l. antepen.* adv. Callipp. p. 1244. ὡς ἐπιορκήσειεν ἂν ὁ 'Αρχεβίαδης. Vide infra pp. 457. 466. 490. 535.

443. *col.* 2. *l.* 5. "abigendi;" Ach. 726. vide *R. P.* Pr. xxvi= xxviii.

445. *col.* 1. *l.* 24. "*R. B.*" Ran. 724. ψευδονίτρου (ψευδολίτρου *Tyrwhitt.*) κονίας metro postulante *R. B.* et *Raper.*; Hic enotavit, "ψ. τε κ. vett. et Suidas, vv. Κλειγένης et Κυκησιτέφρου. Sensus est, *Pessimus omnium qui lixivium ex nitro cum cinere adulterato et terra cimolia parat.*" *Raper.*

446. *col.* 1. *l.* 17. Τοῦτον· *col.* 2. *l.* 1. "D." [*Hermann.* p. 154.] *l.* 29. "ἦν," defendit *R. l.* 32. *corr. Hermannus*

447. *col.* 1. *l.* 19. γένηται *Tyrwhitto* placuit.

449. *in textu l.* 12. *leg.* 447. [1140]. *l.* 13. *corr.* 622. *col.* 1. *l.* 10. Thucyd. I, LXXX. ἀλλὰ πολλῷ ἐπιπλέον. *l.* 13. Xen. Ephes. V. p. 72. *l.* 14. φωνὴν δὲ πολλὴν εἶχε χαλεπωτέραν. L. πολὺ vel πολλῷ. *T. H.* Obs. Misc. VI, 346.

450. *col.* 1. *l.* 12. *corr.* Τύρβαζε, *col.* 2. *l.* 11. Æschyl. P. V. 335. et Aristoph. Vesp. 781. Πολλῷ γ' ἀμείνων et—νον. Plut. 187. πολλῷ πλείονα.

455. *in textu l.* 11. *corr.* "Agam." 1592. *col.* 1. *l.* 14. "487." Suppl. 487. *R. P. l.* 18. Immo *R. D.* memoriam lactavit aut Choeph. 931. aut Soph. El. 602. Τλήμων 'Ορέστης.

456. *col.* 2. *l.* 2. "ἐλήλυθαν." Anti-Att. p. 91. 'Ελέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια 'Αλεξανδρεῖς λέγουσι·—Λυκόφρων Αλεξάνδρᾳ (21.)· Ναῦται λίαζον κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν.

459. *in textu l.* 23. διδοασιν* *Anti-Att. p. 88. Διδοῦσιν, οὐ διδόασιν. 'Αριστοφάνης Μητροφῶντι.

460. *l.* 7. Charisius *col.* 25. "αἴλουρος *felis.*"

462. *col.* 2. *l.* 9. Apud S. Cyrillum legi τιμητικὴν προσκύνησιν. sed locum in promtu non habeo.

463. *col.* 1. *l.* 7. et ad Pac. 562. *ἀγορασείοντες* conjecit *R. P.* apud *P. P. D. col.* 2. *l.* 14. mus.]

464. *col.* 2. *l.* 2. *adde*, Lex. Sang. p. 437. Ἀποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

465. *col.* 2. *l.* 2. *corr.* ut satis

468. *col.* 1. *l.* 8. "910." *Pierson.* Verisim. pp. 60—63. *col.* 2. *l. ult.* "Col." 1009. Αὐτὸν τ' ἐχείρου Ἀφ' ἧς σὺ κλέψαι— TYRWHITTUS.

469. *col.* 1. *l.* 2. "5." Æschyl. Suppl. 89. θείη Διός. edd. θείη θεὸς *Schutz.* Choeph. 579. Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ edd. Τὰ δ' ἄλλα τῷ θεῷ *Bothius.* Soph. Œd. Tyr. 660, 1. θεὸν plerisque abest; θεῶν omittit unus MS. *l.* 21. S. Augustin. in Ps. lii. Hoc facit Deus ex filiis hominum filios Dei, qui ex filio Dei fecit Deus filium hominis,—a *Pearsono* ad Symbol. citatus p. 54. ed. pr. = II, p. 26. ed. Ox. in qua legimus, *fecit filium hominis.* voce *Deus* elapsa. *col.* 2. *l.* 11. *corr.* ὑδραίνειν *l.* 12. *insere*, Odyss. P, 255. δόμους ἵκανε Ϝάνακτος.

470. *col.* 1. *l.* 4. *corr.* Eum. "948." *l.* 6. *Raper.* f. οἷα δρᾷς. *l.* 11. *insere*, Ant. 457. ὅτου 'φάνη *R. B. corrige*, ὅτου φανῇ *R. P.* Advss. p. 171. 539. ἐγὼ 'κοινωσάμην Aj. 235. εἴσω 'σφάζ'. 535. ἐγὼ 'φύλαξα 546. μὴ 'θιγες. 557. οἷον 'τράφης. 1337. οὗ 'κράτησα. Hactenus *R. B. col.* 2. *l.* 25. *insere*, Isocrat. Paræn. I, 6. *Battie.* Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Cod. unus ἀνήλωσεν, alter ἠνάλωσεν. *l.* 31. "109." Isocrat. Nicocl. I, 78. καταναλωμένα Ald. quam curis novissimis prætulit *Battie. l.* 32. "456." Demosth. de Cor. p. 472. Tayl. = 328, R. τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκε. Communes formas, quas hic et illic apud oratorem prostant, librariis et editoribus debemus. Thucyd. VII, 48. δισχίλια γὰρ τάλαντα ἤδη ἀναλωκέναι, MSS. Sed VI, 31. ἐς τὴν ναῦν ἀναλώκει, καὶ ὅσα ἔτι ἔμελλεν ἀναλώσειν—ἀνηλώκει *Græv.* quod forte genuinum; nam Xenoph. Anab. V, 439. *l.* 8. ἠλώκει τὸ χωρίον. Babrius apud Suid. vv. ἐν τῷ μέρει.—ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει, et monente *R. P.* "Attici

471. *col.* 1. *l.* 9. lege, τί δ' οὖν μ. *l. pen. refinge*, κάθευδεν *R. B.* Codd. Rav. et unus *Br.*

472. *col.* 2. *l.* 14, 5. *turpis menda; corr.* μὴ περὶ σφ' ἴδῃς.

473. *col.* 2. *n.* "163." *insere*, 1.

474. *col.* 1. *l.* 13. *insere*, 2. *l.* 17. *adde*, Vesp. 186. Plut. 64. *et*, *l.* 20. Herodot. III, 29. *T. H.* Obs. Misc. VI, 343. *col.* 2. *l.* 6.

Ran. 170. 'Ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω· μὴ 'χω apud Schol. haud spernendum duxit *Hotibius*. Eccles. 639. Μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον *Markland.* ad Iph. T. 1010. Pac. 1140. ἢ 'ντυχεῖν Id. ad Iph. A. 254. *l.* 12. "13." Aj. 728. Ach. 319. apud *R. P.* "Septheb. 97, 8. Hæc junge ut iambum efficiant, 'Ακούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; vide infra 208." *R. P. Cl. Journ. No.* xv. p. 182. Sic quoque doctissimus *Blomfield*. Vide *R. D.* infra p. 574. et *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 399. Μὴ et ὑ coalescere solent; Choeph. 956. μὴ ὑπουργεῖν. *l.* 19. τἀδίκημα

475. *col.* 1. *l.* 8. "167." 'Ο ὅ Æschyl. Choeph. 542. 'Οὖφις. Aj. 205. 'ὠμοκρατὴς *R. B.* Æschyl. Suppl. 155. τοὔγγαιον. P. V. 202. Agam. 1426. τοὔμπαλιν. *l.* 15. τῇ οἰκίᾳ Vesp. 823. Hotibio ad Ran. 169. arrisit *l.* 23. *corr.* vocale *col.* 2. *l.* 29. "343." τρίτος, ὦ 'σχύλε Ran. 1304. et Τί δ' ὦ 'ζύρ' Av. 1640. *Hotibio* ad Ran. non displicent. *l.* 31. N. B. "Hujusmodi crasin" (ἐγὼ οὐ) "non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope 172." *R. P.* ad Or. 483.

476. *col.* 1. *l.* 30. καὶ ἤ, χη Eur. Suppl. 1168, 1181 (1178, 1191). *l. ult.* "754." καὶ οὐκ, κοὐκ· καὶ ουχὶ, κοὐχὶ, vel κὤυχὶ· καὶ οὐδὲ, κουδε." *R. D.* infra pp. 580, 547. *col.* 2. *l.* 4. χαυπὸ maluit *R. D.* p. 538. *l.* 6. "441" et Av. 1749. apud *R. D.* (infra p. 539.) *l.* 7. *insere*, "Εα αυτον fit ηυτον· ει αν fit ην· ει αρουμεν ηρουμεν· *R. D.* pp. 587. 572. 576. *l.* 27. σοὔστιν Amipsiæ apud Athen. reddidit *P. P. D.* ad Nub. 607. quem vide. *l.* 36. "l. c." Lys. 944. 'Αγαθόν. ἔα αὖτ', ὦ δαιμονία. Malim ἔα τ', ὦ δαιμονία, i. e. ἔα τοι." R. P. Av. 1446. Λόγοισί τ' ἆρα καὶ πτεροῦνται; λόγοισιν ἆρα *Brunckius*, λόγοισι τ' [i. e. τοι] ἄρα *Hotibius*; vide supra p. 376.

477. *in textu l.* 4. καπειτα* *et μηπιδουναμαυτὸν Thesm. 224. infra p. 564. *col.* 1. *l.* 11. *insere*, Thesm. 799. Κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύραισιν *R. P. l.* 16. "396." et *Br.* ad Thesm. 916.

481. *col.* 2. *l.* 9. *corr.* quod

490. n. "188." Vide infra p. 535.

493. *col.* 1. *l.* 7. *corr. R. B. l.* 12. *corr.* ἕλης, *l.* 32. ")." Æschyl. P. V. 802. μουνῶπα, sed Eur. Cycl. 21. μόνωπες. Conf. *Br.* ad Eur. Or. 446. Aristoph. Lys. 600. Soph. El. 21. *col.* 2. *l. ult.* (Septheb. 1055. *quidni* ὠλέσσατε.)

495. *col.* 2. *l.* 6—15. et *l.* 27—30. *conflatis in unum præfige,* Γ *non semel intercidit;*

500. *col.* 2. *l.* 8. "6." et TYRWHITTI conjecturas in Strabonem, p. 2.)

501. *col.* 2. *l.* 19. *corr.* *τὰ*

506. *col.* 2. *l.* 4. *adde,* In Etym. M. p. 753. 22. locum non suum occupat; Πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος Septheb. 396. ubi ἀστρῶν recte legitur.

508. *col.* 2. *l. ult. adde,* Lys. 645. "*l.* οὖσα τ' ἀρχήγετις MS. et schol. οὖσα ταρχηγέτι] τῇ δεσποίνῃ ἀρτέμιδι, ὡς δήμητρι. Ergo ordo est εἶτ' ἀλεκτρὶς ἢ δεκέτις | οὖσα τἠρχηγέτι. | κᾆτ' ἔχουσα τὸν κ. ἄρκτος ἢ βραυρ." et 1202. "l. Κᾆθ' ἅ γ' ἔνδον R. BENTLEIUS.

510. *in textu l.* 6. *ἐξεχεόντο.*

511. *col.* 1. *l.* 18. "*D.*" Demosth. adv. Neær. p. 1372. καὶ ὅτι οὐδ' αὐταῖς ταῖς δρώσαις τὰ ἱερὰ ταῦτα οἷόν τε ἐστὶ λέγειν πρὸς ἄλλον οὐδένα. *R.* ὁρώσαις *Lambinus.*

523. *col.* 1. *l. ult.* "Vide" Addend. ad "p. 166."

526. *col.* 2. *l.* 17. (p. 771. 1. *Reisk.*)

528. *col.* 1. *l.* 19. Charmid. 172. C. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἔστιν.

529. † *corr.* *ὅστε et ad fin. adde,* conf. supra p. 166.

536. *col.* 1. *l.* 13. Euripidi

555. *in textu* "2" ἑῶρας* *ἑώρακας MS. F.

559. *col.* 2. *l. pen.*; sed vide Mus. Crit. No. IV. p. 473.

569. *col.* 1. *l.* 13. "navit." "Eustath. ad Od. I, 198. καταληφθῇ ed. Bas. 347. 34. καταλυφθῇ ed. Rom. 1623. 53. veræ lectioni proxime κατακαλυφθῇ." *R. P.* ad Odyss. I, 40. *l.* 15. Æschyl. Eum. 982. ἀντίδοιεν Ald. ἀντιδίδοιεν Rob. *l.* 19. Vesp. 1466. ἐσκέκληκεν edd. vett. εἰσκεκύκληκεν Schol. probantibus *Scaligero, R. B.,* "*Toupio* ad Longin. §. 22." et *Tyrwhitto.* "Vide *Kuster.* ad Thesm. 774. atque ita Suid. ed. MS. in v." *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. *l.* 25. *corr.* Προσβωμολοχεῖ.

572. *col.* 2. *l.* 1, 2. *dele, operarum vitio, a p.* 573. *l.* 1. *avulsas, et* in *p.* 572. *l. ult. reforma,* (*Month. Rev. Aug.* 1789. *p.* 242.), *Burneium* ad Miltoni Carm. Gr. p. 595. (*Crit. Rev. Jan.* 1803. *pp.* 7, 8.).

582. *col.* 1. *l. ult. et col.* 2. *l.* 1—3. *dele.*

585. *col.* 2. *l. ult. adde,* Confer supra pp. 292, 3.

593. *in textu l.* 4. επεισεφρησε[327] [327] Quam amplectitur *Musgravius.*

INDEX I.

CONFECTUS A BURGESSIO

ET

AUCTUS AB EDITORE

INDEX II.

VIRORUM ERUDITORUM

IN MISCELLANEIS CRITICIS ET IN NOTIS

ALLEGATORUM

INDEX III.

MEMORABILIUM.

B.

Γ.

Δ.

τητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα τοῦ πνεύματος ἐζηλώκασι.* Schol. ad Dionys. Thrac. p. 662.

*Τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι πιθανόν. τί γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοί εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς, ἐπειδὴ τοῖς ἀσθενεστέροις χαίρουσι. καὶ γὰρ τὸ φθείρω φθέῤῥω λέγουσι, καὶ τὸ σπείρω σπέῤῥω· τὸ δὲ θέσει μακρὸν ἀσθενέστερον τοῦ φύσει μακροῦ. εἰκότως οὖν καὶ τῇ βαρείᾳ τάσει καὶ τῷ ψιλῷ πνεύματι κέχρηνται. καὶ γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς ὀξείας τάσεως. ἡ γὰρ βαρεῖα οὐκ ἔστι κύριος τόνος λέξεως, ἀλλὰ συλλαβῆς. ἡ δὲ ὀξεῖα κύριος ἐστι τόνος. κύριοι γὰρ τόνοι τῶν λέξεων δύο εἰσίν, ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη. καὶ δῆλον, εἴγε ἐν τῇ συλλαβῇ, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ κύριος τόνος τῶν λέξεων, οὐκ εὑρίσκομεν βαρεῖαν, ἀλλ' ἢ ὀξεῖαν ἢ περισπωμένην. ὅσον δὲ λέξις συλλαβῆς ἀνδρειότερον, τοσοῦτον καὶ ἡ ὀξεῖα τῆς βαρείας ἰσχυροτέρα. καὶ ἡ ψιλὴ δὲ τῆς δασείας ἀσθενεστέρα, εἴγε δασέος μὲν πνεύματος ἐπιφερομένου τρέπεται τὸ ψιλὸν εἰς τὸ δασὺ ἀντίστοιχον, ἅτε δὴ ἀσθενέστορον ὄν, οἷον ἀμφὶ αὐτὸν—ἀμφ' αὐτόν, ἀμφὶ ἀγαθὸν—ἀμφ' ἀγαθόν. Ibid. p. 663.

Addenda suis locis dispertita reperientur.

Z.

P.

Σ.

CORRIGENDA

P. 632. *corr.* Phalaris

P. 642. *col.* 2. *l. ult. pro* 16. *l.* Ib.

Published by the same Author,

DAVIDIS RUHNKENII Opuscula. Accedunt epistolæ novem ad J. P. D'ORVILLIUM nunc primum in lucem prolatæ. 8vo. Londini. 1807.

TRACTS and MISCELLANEOUS CRITICISMS of the late R. PORSON, Esq. Regius Greek Professor in the University of Cambridge. London: printed by Taylor for Payne and Foss, Pall Mall. 1816.

Q. HORATII FLACCI opera ad exemplar Bentleianum plerumque efformata et brevibus notis instructa. Cantabrigiæ Typis Academicis excudit J. Smith. Veneunt apud Deighton et Filios. 1817.